Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Dickens, Charles.; oversat af L. Moltke.
Titel | Title:	Charles Dickens's samlede Værker
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. Udgave.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : F. H. Eibe, 1874-1880
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°
1 1 58 0 8 02642 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130023480957

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Charles Dickens's

Samlede Værker.

Oversatte

af

L. Moltke.

Tredie Udgave.

Andet Bind.

(Vor fælleds Ven.)

II.

Vor fælleds Ven.

I fire Bøger.

Af

Charles Dickens.

Oversat fra Engelsk

af

L. Mollke.

2den Del.

Tredie Udgave.

Kjøbenhavn.

F. H. Eibes Forlag. — Louis Kleins Bogtrykkeri.

1874.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Denne Bog

tilegnes

Sir James Emerson Tennent

af

Forfatteren

som et Venskabsminde.

Tredie Bog.

En lang Gade.

Første Kapitel.

Logerende i Queer Street.

Det var taaget Veir i London, og Taagen var tæt og mørk. Det levende London med dets svidende Øine og pirrelige Lunger blinkede, nøs og hostede; det livløse London var et sodet Spøgelse, der vaklede imellem, om det skulde være synligt eller usynligt, og ikke rigtigt var nogen af Delene. Gasblus flimrede i Boutikerne med et mat og ulykkeligt Udtryk, som om de vidste, at de vare Natteskabninger, der Intet havde at bestille under Solen, medens Solen selv, naar den nogle faa Øieblikke kunde dunkelt skimtes gjennem kredsende Taagehvirvler, havde Udseende af at være gaaet ud og at skulle til at synke flad og kold sammen. Endog i Omegnen var det taaget, men der var Taagen graa, hvorimod den i London omtrent ved Grændseskjellet var mørkegul og lidt længere inde brun og derpaa blev brunere og brunere, indtil den i Hjertet af City — ved St. Mary Axe — blev sortebrun. Fra ethvert Punkt af Høilandet mod Nord kunde man have seet, at de høieste Bygninger stundom strede for at faae deres Hoveder op ovenfor Taagehavet, og at i Særdeleshed St. Paulskirkens store Kuppel syntes at have en haard Dødskamp; men dette kunde ikke bemærkes ved Foden af dem, hvor hele Hovedstaden var en Dynge af Dunster, som vare opfyldte af den dæmpede Lyd af Vognhjul og udfoldede en gigantisk Forkjølelse.

Klokken Ni en saadan Morgen var Pubsey & Co.'s Forretningslocale ikke den livligste Gjenstand, ikke engang i St. Mary Axe — der ikke er noget synderligt livligt Sted — med et sukkende

Gasblus i Contoirvinduet og en tvagtig Taagestrøm, der sneg sig ind ad Nøglehullet i Gadedøren for at qvæle det. Men Blusset gik ud og Gadedøren op, og Riah traadte frem med en Pose under Armen.

Endnu næsten i Begreb med at gaae ud ad Døren, kom Riah ind i Taagen og forsvandt for St. Mary Axes Øine; men denne Fortællings Øine kunne følge ham Vester paa gjennem Cornhill, Cheapside, Fleet Street og Strand til Piccadilly og Albany. Derhen gik han med sine alvorlige, afmaalte Skridt, sin Stav i sin Haand, og sine Frakkeskjøder dinglende i Hælene paa sig, og mere end eet Hoved, der dreiede sig for at see efter hans ærværdige, allerede i Taagen borteblevne Skikkelse, troede, at det var en eller anden almindelig, utydeligt seet Skikkelse, som Indbildningskraften havde givet hint forbigaaende Udseende.

Da Riah var kommen til det Hus, hvor hans Herre havde sin Beboelsesleilighed paa anden Sal, gik han op ad Trappen og blev staaende udenfor Fortryllelses-Fledgebys Dør. Uden at tye til enten Klokke eller Dørhammer, bankede han paa Døren med Enden af sin Stok og satte sig, efterat have lyttet, ned paa Tærskelen. Det var betegnende for hans vante Ydmyghed, at han satte sig ude i den kolde, mørke Trappegang, saaledes som saa mange af hans Forfædre sandsynligviis havde siddet i Fængsler, og fandt sig i sin Skjebne, som han bedst kunde.

Da han efter nogen Tids Forløb var bleven saa forfrossen, at han maatte aande paa sine Fingre, reiste han sig og bankede atter med sin Stok, lyttede igjen og satte sig atter ned for at vente. Tre Gange gjentog han disse Bevægelser, førend hans lyttende Øren hilsedes af Fledgebys Stemme, der raabte inde fra hans Seng: „Hold op med den Støi! Nu skal jeg strax komme og lukke op!“ Men istedetfor at komme strax, faldt han i en sød Slummer paa nok et Qvarters Tid, i hvilken nye Mellemtid Riah sad ude paa Trappen og ventede ganske taalmodigt.

Omsider gik Døren op, og Mr. Fledgebys Draperi dykkede igjen ned i Sengen. Følgende bagefter i ærbødig Afstand, gik Riah ind i Sovekammeret, hvor der allerede for noget siden var blevet lagt i Kaminen, saa at Ilden nu blussede rask.

„Hvilken Tid paa Natten vil De kalde det?“ spurgte Fledgeby, dreiende sig under Dynen og vendende en hyggelig Vold af Skuldre mod Oldingens forfrosne Skikkelse.

„Klokken er over halvt Elleve om Formiddagen Sir.“

„Den er Pokker heller! Saa maa det være taaget?“

„Meget taaget, Sir.“

„Og raakoldt, altsaa?“

„Bitterligt koldt,“ svarede Riah, idet han tog et Lommetørklæde frem og tørrede Fugtigheden af sit Skjæg og sit lange graa Haar, medens han stod paa Kanten af Maatten og holdt sine Øine fæstede paa den velgjørende Ild.

Med et Sæt af Velbehag lagde Fledgeby sig paa ny i Lave.

„Er der Sne, Hagl, Slud, eller Noget af det Slags?“ spurgte han.

„Nei, Sir, nei, saa galt er det heller ikke. Gaderne ere temmelig rene.“

„Det behøver De ikke at prale af,“ svarede Fledgeby, skuffet i sit Ønske om at forhøie Forskjellen mellem sin Seng og Gaderne. „Men De skal altid prale af Et eller Andet. Har De Bøgerne med?“

„Her ere de, Sir.“

„Godt. Jeg vil overveie Sagen i dens Almindelighed et Par Minuter, og imidlertid kan De tømme Deres Pose og gjøre Dem færdig.“

Med nok et velbehageligt Sæt faldt Fledgeby igjen i Søvn, og efterat have efterkommet hans Befalinger, satte den gamle Mand sig paa Kanten af en Stol, hvor han, foldende sine Hænder foran sig, efterhaanden gav efter for Varmens Indflydelse og begyndte at slumre, indtil han vækkedes ved, at Mr. Fledgeby viste sig ved Fødderne af Sengen i opreist Stilling med tyrkiske Tøfler, rosenfarvede tyrkiske Benklæder (han havde faaet dem for Spotpriis af En, der havde snydt en Anden for dem) og tilsvarende Hue og Slobrok. I denne Dragt vilde han Intet ladet tilbage at ønske, dersom han endvidere havde været udstyret med en Stol uden Sæde, en Lygte og et Bundt Svovlstikker.

„Naa, Gamle,“ udbrød Fortrylleren med sin lette Spot, „hvilke

Lurendreierier har De nu for, siden De sidder der med lukkede Øine? De sover ikke. Deri kan man ligesaa let gribe en Væsel, som en Jøde."

„Jeg frygter virkeligt for, Sir, at jeg nikkede," sagde den gamle Mand.

„Jo vist!" svarede Fledgeby med en klogtig Mine. „Et snildt Træk ligeoverfor mange Andre, men mig narrer det ikke. Indfaldet er ellers ikke saa galt, naar man vil give sig et ligegyldigt Udseende ved en Handel. O De er lumsk, er De!"

Den gamle Mand rystede, mildt afvisende denne Beskyldning, paa Hovedet, undertrykte et Suk og gik hen til Bordet, hvor Mr. Fledgeby nu skjenkede sig en Kop dampende, duftende Kaffe af en Kande, som havde staaet færdig paa Kaminpladen. Det var et opbyggeligt Syn at see den unge Mand sidde i sin Lænestol og drikke sin Kaffe og den gamle Mand med det graahaarede bøiede Hoved staae og vente paa hans Bud.

„Naa," sagde Fledgeby, „kom nu frem med Deres Saldo og godtgjør med Tal, at der ikke skal være Mere. Men tænd først det Lys."

Riah adlød, og idet han derpaa tog en Pung ud fra sit Bryst og henviste til den Sum i Regnskabet, hvilken han efter dette havde at tilsvare, talte han den op paa Bordet. Fledgeby talte den meget omhyggeligt efter igjen og lod hver eneste Sovereign klingre.

„Jeg vil ikke antage," sagde han, holdende en tæt op for sit Øie, „at De har beklippet nogen af disse, men det er Deres Folks Haandværk, veed De nok. De forstaaer, hvad Meningen er med at faae et Pund til at svede,*) gjør De ikke?"

„Omtrent ligesaa godt som De, Sir," svarede den gamle Mand, der, holdende Hænderne ind under Opslagene i sine vide Ærmer, stod ved Bordet og ærbødigt iagttog sin Herres Ansigt. „Tør jeg tage mig den Frihed at gjøre Dem et Spørgsmaal?"

„Det tør De," indrømmede Fledgeby naadigt.

„Skulde De ikke — uden at ville det — naturligviis uden at ville det — stundom forveksle det Rygte, jeg ærligt fortjener i mit

*) Nemlig at gjøre et Guldstykke lettere ved at lægge det i Kongevand. (O. A.)

Tjenesteforhold til Dem, med det, som Deres Klogskab paalægger mig at have?"

„Jeg finder det ikke Umagen værd at indlade mig paa et saadant Haarkløveri," svarede Fortryllelses-Fledgeby koldblodigt.

„Ikke af Retfærdighed?"

„Pokker i Vold med Retfærdighed!" sagde Fledgeby.

„Ikke af Ædelmodighed?"

„Jøder og Ædelmodighed!" sagde Fledgeby. „Det var en morsom Sammensætning. Kom med Deres Qvitteringer og spild ikke Tiden med at holde Faddersladder."

Qvitteringerne fremlagdes, og i den første halve Time sammentrængte Mr. Fledgeby hele sin ophøiede Opmærksomhed paa dem. Baade de og Regnskabet befandtes rigtige og bleve atter gjemte i Posen.

„Dernæst," sagde Fledgeby, „kommer Disconteringsgrenen af Forretningen; den holder jeg meget af. Hvilke daarlige Vexler er der at faae til Kjøbs og til hvilke Priser? Har De Deres Fortegnelse over hvad der er paa Markedet?"

„Det er en lang Fortegnelse, Sir," svarede Riah og tog en Brevtaske frem, blandt hvis Indhold han valgte et sammenlagt Papir, som, da det bredtes ud, blev til et tætskrevet Folioark.

„Pyh!" fløitede Fledgeby, idet han tog det i Haanden. „Queer-Street er for Tiden fuldt af Logerende*). Disse skulle vel afhændes i Numere?"

„I Numere, som anført," svarede den gamle Mand, seende over sin Herres Skulder, „eller under Eet."

„Halvdelen af dem vil kun være Maculatur, veed man nok," sagde Fledgeby. „Kunde de faaes til Maculaturpriis? Det er Spørgsmaalet."

Riah rystede paa Hovedet, og Fledgeby gjennemløb Fortegnelsen med sine smaa Øine, som strax begyndte at blinke; men ikke saa saare blev han sig deres Blinken bevidst, førend han saae

---

*) At boe i Queer-Street; en engelsk Talemaade, som betyder at være i Knibe. (O. A.)

over sin Skulder op paa det alvorlige Ansigt ovenfor ham og gik hen til Kamingesimsen. Benyttende den som Pult, stod han der med Ryggen mod den gamle Mand, varmende sine Knæ og læsende i al Magelighed Fortegnelsen igjennem, og vendte ofte tilbage til nogle Linier i den, som om disse vare særligt tiltrækkende for ham. I saadanne Øieblikke skottede han til Kaminspeilet for at see, hvilken Opmærksomhed den gamle Mand skjenkede ham. Han skjenkede ham ingen Opmærksomhed, som kunde opdages, men stod, da han kjendte sin Principals Mistroiskhed, og holdt sine Øine fæstede paa Gulvet.

Medens Mr. Fledgeby var saa menneskevenligt sysselsat, hørtes der Fodtrin ved Yderdøren, som hørtes at blive lukket hastig op. „Tys! Det er Deres Skyld, De Israels Pumpe," sagde Fledgeby; „De har ikke lukket Døren af." Derpaa hørtes Fodtrinene indenfor, og Mr. Alfred Lammles Stemme raabte høit: „Er De her nogetsteds, Fledgeby?" hvortil Fledgeby, efter med dæmpet Stemme at have paalagt Riah at tage sit Stikord, naar det maatte blive ham givet, svarede: „Her er jeg!" og aabnede sin Sovekammerdør.

„Kom ind," sagde Fledgeby. „Denne Gentleman er ingen Anden, end Pubsey & Co. fra St. Mary Axe, med hvem jeg søger at træffe en Overenskomst for en uheldig Ven af mig i en Sag angaaende nogle protesterede Vexler. Men Pubsey & Co. ere virkeligt saa strenge mod deres Skyldnere og saa vanskelige at bevæge, at det lader til, at jeg spilder min Tid. Kan jeg ikke komme til nogensomhelst Overenskomst med Dem paa min Vens Vegne, Mr. Riah?"

„Jeg er kun en Andens Fuldmægtig, Sir," svarede Jøden med dæmpet Stemme. „Jeg gjør, hvad min Principal foreskriver mig. Det er ikke mine Penge, som ere anlagte i Forretningen, det er ikke min Fordel, som opstaaer af den."

„Ha, ha, ha!" lo Fledgeby. „Lammle?"

„Ha, ha, ha!" lo Lammle. „Ja. Naturligviis. Det kjende vi nok."

„Forbandet godt, er det ikke, Lammle?" sagde Fledgeby, der morede sig ubeskriveligt over sine hemmelige Løier.

„Altid det Samme, altid det Samme!“ sagde Lammle. „Mr.—“

„Riah, Pubsey & Co., St. Mary Axe,“ tilføiede Fledgeby, idet han aftørrede de Taarer, som piblede ud af hans Øine, saa udmærket morede han sig over sine hemmelige Løier.

„Mr. Riah er nødsaget til at iagttage de for saadanne Tilfælde uforanderligt gjældende Former,“ sagde Lammle.

„Han er kun en Andens Fuldmægtig!“ udbrød Fledgeby. „Gjør hvad hans Principal foreskriver ham! Det er ikke hans Penge, som ere anlagte i Forretningen. O det er godt! Ha, ha, ha, ha!“ Mr. Lammle istemte Latteren og saae polisk ud, og jo mere han gjorde begge Dele, desto mere gottede Mr. Fledgeby sig ved sine hemmelige Løier.

„Blive vi,“ sagde denne fortryllende Gentleman, atter tørrende sine Øine, „imidlertid ved paa den Maade, ville vi næsten synes at gjøre Nar af Mr. Riah, eller af Pubsey & Co., St. Mary Axe, eller af en Anden, hvilket er langtfra at være vor Hensigt. Vil De have den Godhed, Mr. Riah, at opholde Dem nogle Minuter i Værelset ved Siden af, medens jeg taler med Mr. Lammle her, skal jeg atter prøve paa at komme til en Overenskomst med Dem, førend De gaaer.“

Den gamle Mand, der ikke en eneste Gang havde vendt Øinene i Veiret, medens Mr. Fledgebys Løier havde staaet paa, bukkede stiltiende og gik ud ad den Dør, Fledgeby aabnede for ham. Efterat have lukket den efter ham, vendte Fledgeby tilbage til Lammle, der stod med Ryggen til Sovekammerkaminen med sin ene Haand under sine Kjoleskjøder og hele sit Kindskæg i den anden.

„Holla!“ sagde Fledgeby. „Der er noget Galt paa Færde!“

„Hvoraf veed De det?“ spurgte Lammle.

„Det kan jeg see paa Dem,“ svarede Fledgeby.

„Nu vel, det er der ogsaa,“ sagde Lammle; „der er noget Galt paa Færde; den hele Sag gaaer galt.“

„Hvad siger De?“ yttrede Fortryllelses-Fledgeby meget langsomt og satte sig, med sine Hænder paa sine Knæ, til at stirre paa sin skumle Ven, der vendte Ryggen til Kaminen.

„Jeg siger Dem, Fledgeby," sagde Lammle med et Sving med sin Arm, „den hele Sag gaaer galt. Spillet er ude."

„Hvilket Spil er ude?" spurgte Fledgeby ligesaa langsomt som før, men i en alvorligere Tone.

„Jh, Spillet. Vort Spil. Læs dette."

Fledgeby tog en Billet af hans udstrakte Haand og læste den høit. „Alfred Lammle, Esquire. Sir. Tillad, at Mrs. Podsnap og jeg udtale vor forenede Paaskjønnelse af Mrs. Alfred Lammles og Deres egne forekommende Opmærksomheder mod vor Datter Georgiana. Tillad, at vi tillige ganske frabede os dem for Fremtiden og yttre det bestemte Ønske, at de to Familier fra nu af maa være aldeles fremmede for hinanden. Jeg har den Ære at være, Sir, Deres lydigste og meget ydmyge Tjener, John Podsnap." Fledgeby saae fuldt saa længe og alvorlig paa de tre blanke Sider af denne Billet, som han havde seet paa den beskrevne, og saae derefter paa Lammle, der svarede med nok et omfattende Sving med sin høire Arm.

„Hvem er Skyld heri?" spurgte Fledgeby.

„Det er mig umuligt at tænke mig det," svarede Lammle.

„Maaskee," yttrede Fledgeby, efterat han med et meget misfornøiet Ansigt havde betænkt sig, „Nogen har givet Dem et daarligt Skudsmaal."

„Eller Dem," sagde Lammle med endnu dybere Rynker i sin Pande.

Idet Mr. Fledgeby syntes at staae paa Randen af visse oprørske Udtryk, kom hans Haand til at røre ved hans Næse, og da en vis med denne Ansigtsdel i Forbindelse staaende Erindring virkede som en betimelig Advarsel, tog han den mellem sin Tommel- og Pegefinger og grublede, medens Lammle betragtede ham med stjaalne Øiekast.

„Naa," sagde Fledgeby, „det bliver ikke bedre, fordi vi tale derom, men komme vi nogensinde efter, hvem der har gjort det, ville vi mærke os denne Person. Der er ikke Andet at sige, end at De paatog Dem Noget, som Omstændighederne forhindrede Dem fra at udføre."

„Og at De paatog Dem Noget, som De kunde have udført, hvis De havde gjort raskere Brug af Omstændighederne," svarede Lammle.

„Ha! Derom," bemærkede Fledgeby med Hænderne i de tyrkiske Buxer, „kan der være to Meninger."

„Mr. Fledgeby," spurgte Lammle i en buldrende Tone, „skal jeg antage, at De i nogen Henseende vil kaste en Skygge paa mig, eller yttre Dem misfornøiet med mig, hvad denne Sag angaaer?"

„Nei," svarede Fledgeby, „forudsat, at De har min Forskrivning i Deres Lomme og nu giver mig den."

Lammle tog den frem, skjøndt ikke uden Ulyst. Fledgeby saae paa den, gjenkjendte den, snoede den sammen og kastede den i Ilden. De saae Begge paa den, medens den brændte, gik ud og fløi som fjerlet Aske op i Kaminen.

„Naa, Mr. Fledgeby," spurgte Lammle ligesom før, „skal jeg nu antage, at De i nogen Henseende vil kaste en Skygge paa mig, eller yttre Dem misfornøiet med mig, hvad denne Sag angaaer?"

„Nei," svarede Fledgeby.

„Bestemt og ubetinget nei?"

„Ja."

„Der er min Haand, Fledgeby."

Mr. Fledgeby greb den og sagde: „Og komme vi nogensinde efter, hvem der har gjort det, ville vi mærke os denne Person. Og lad mig i al Venskabelighed sige een Ting endnu. Jeg veed ikke, hvorledes Deres Omstændigheder ere, og spørger ikke derom. De har lidt et Tab her. Der gives saa Mange, som stundom kunne komme i Forlegenhed, og det kan De maaskee med, eller maaskee ikke. Men hvad De saa gjør, Lammle, saa giv Dem — giv Dem — giv Dem, beder jeg — aldrig i Hænderne paa Pubsey & Co. inde i Værelset ved Siden af; thi de ere Blodsugere. Sande Flaaere og Blodsugere, min kjære Lammle," gjentog Fledgeby med et eiendommeligt Velbehag, „og de ville flaae Dem fra Deres Nakke til Deres Fodsaaler og suge hver eneste Blodsdraabe ud af Dem. De har seet, hvorledes Mr.

Riah er. Giv Dem aldrig i hans Hænder, Lammle, beder jeg Dem som Deres Ven."

Med en vis Uro over det Høitidelige i denne venskabelige Besværgelse spurgte Mr. Lammle, hvorfor han i Djævels Skind og Ben nogensinde skulde falde i Hænderne paa Pubsey & Co?

„Ærligt talt, blev jeg lidt ængstelig," sagde den oprigtige Fledgeby, „over den Maade, hvorpaa Jøden saae paa Dem, da han hørte Deres Navn. Hans Blik huede mig ikke; men det kan jo have været en overspændt Indbildning af en Ven. Er De vis paa, at De ikke har Vexler lobende, som De ikke saa ganske kan dække, og som kunne være komne i hans Hænder, maa det naturligviis have været Indbildning; men ikke desto mindre huede hans Blik mig ikke."

Den grublende Lammle, paa hvis bævrende Næse nogle hvide Pletter kom og gik, saae ud, som om en martrende Trold kneb ham i den, og Fledgeby, der iagttog ham med en Trækning i sit lumpne Ansigt, der gjorde Tjeneste som Smil, havde en stærk Lighed med den knibende Martrer.

„Men jeg tør ikke opholde ham for længe," sagde Fledgeby, „ellers hevner han sig paa min ulykkelige Ven. Hvorledes lever Deres opvakte og elskværdige Kone? Veed hun, at vor Plan er strandet?"

„Jeg har viist hende Brevet."

„Hun blev vel meget overrasket?"

„Jeg troer, at hun vilde være bleven det endnu mere," svarede Lammle, „hvis der havde været mere Drift i Dem."

„O! Hun giver altsaa mig Skylden?"

„Jeg vil ikke have mine Ord misforstaaede, Mr. Fledgeby."

„Tag nu ikke saaledes paa Vei, Lammle," bad Fledgeby i en ydmyg Tone; „der er jo ingen Anledning dertil. Jeg spurgte jo bare. Saa giver hun mig altsaa ikke Skylden? spørger jeg da."

„Nei, Sir."

„Meget vel," sagde Fledgeby, tydeligt indseende, at hun gjorde det. „Formeld hende min Compliment. Farvel!"

De gave hinanden Haanden, og Lammle gik grublende sin

Vei. Fledgeby saae efter ham, indtil han forsvandt i Taagen, og vendte tilbage til Kaminen, hvor han, med Ansigtet mod den, strakte Benene i de rosenrøde tyrkiske Buxer langt fra hverandre og tankefuldt bøiede sine Knæ, som om han vilde lægge sig paa dem.

„De har et Kindskjæg, Lammle, som jeg aldrig har kunnet lide," mumlede Fledgeby, „og som Penge ikke kunne bringe tilveie. De praler af Deres Dannelse og Deres Talegaver; De vilde kniber mig i Næsen og har lokket mig ind paa en mislykket Speculation, og Deres Kone siger, at Skylden er min. Jeg vil rive Dem af Pinden. Det vil jeg, skjøndt jeg hverken har Kindskjæg," her gned han de Steder, hvor det skulde sidde, „eller Dannelse eller Talegaver."

Efter saaledes at have lettet sin ædle Sjæl, samlede han Benene i de tyrkiske Buxer, rettede sig i Knæene og raabte til Riah inde i Værelset ved Siden: „Heida, De, Sir!" Ved Synet af den gamle Mand, der traadte ind med en Blidhed, som dannede en uhyre Modsætning til det Skudsmaal, han havde givet ham, følte Mr. Fledgeby sig atter saa kildret, at han leende udbrød: „Godt! Godt! Det er paa min Sjæl ualmindeligt godt!

„Naa, Gamle," vedblev Fledgeby, da han havde leet sig mæt, „nu maa De kjøbe de Numere, som jeg mærker med min Blyant — der er et Kryds der og der og der — og jeg vil holde to Pence paa, at De bagefter klemmer disse Christne som den Jøde, De er. Dernæst maa De have en Anviisning, eller vil i det mindste sige, at De maa have den, skjøndt De har Penge nok et eller andet Sted, men De vil før lade strøe Peber og Salt paa Dem og lade Dem stege paa en Rist, før De vil tilstaae det — og den Anviisning vil jeg skrive."

Da han havde lukket en Skuffe op og taget en Nøgle i den til at lukke nok en Skuffe op med, hvori der laa nok en Nøgle, som lukkede nok en Skuffe op, hvori Bankbogen laa, og da han havde skrevet Anviisningen og ved at gjentage Nøgle- og Skuffeprocessen i omvendt Orden atter havde lagt Bankbogen i dens trygge Gjemme, vinkede han ad den gamle Mand med den sammenlagte Anviisning, for at han skulde komme og tage imod den.

„Hør, Gamle," sagde Fledgeby, da Jøden havde lagt Anviisningen i sin Brevtaske og var i Begreb med at gjemme denne i Brystlommen i sin Overkjole, nu ikke Mere om mine Anliggender, men et Ord om Anliggender, som ikke ganske ere mine. Hvor er hun?"

Med Haanden endnu inde i Brystlommen studsede og tøvede Riah.

„Aha!" sagde Fledgeby. „Det kom uventet! Hvor har De skjult hende?"

Røbende, at han var bleven overrumplet, betragtede den gamle Mand sin Herre med en vis forbigaaende Forvirring, som høiligen gottede Herren.

„Er hun i det Hus i St. Mary Axe, hvoraf jeg svarer Leie og Skatter?" spurgte Fledgeby.

„Nei, Sir."

„Er hun oppe i Deres Have ovenpaa dette Hus — gaaet derop for at være død, eller hvad det er, Legen hedder?" spurgte Fledgeby.

„Nei, Sir."

„Hvor er hun da?"

Riah fæstede sine Øine paa Gulvet, som om han overveiede, om han kunde svare paa dette Spørgsmaal, uden at bryde et givet Løfte, og vendte dem derpaa op mod Fledgebys Ansigt, som om han ikke kunde det.

„Naa," sagde Fledgeby, „jeg vil ikke trænge videre derpaa for Øieblikket, men jeg ønsker at faae det at vide, og vil have det at vide, forstaaer De. Hvad har De i Sinde?"

Med en undskyldende Bevægelse med sit Hoved og sine Hænder, som om han ikke fattede Herrens Mening, henvendte den gamle Mand et stumt, spørgende Blik til ham.

„De kan ikke være en Jomfrukarl af Lurendreier, da De jo er en sand Fugleskræmsel," sagde Fledgeby. „De er en af Patriarkerne, en rystende gammel Knark, er De, og kan ikke være forelsket i denne Lizzie."

„O, Sir!" indvendte Riah. „O, Sir, Sir, Sir!"

„Hvorfor," spurgte Fledgeby, „vil De da ikke rykke ud med Grunden til, at De overhovedet har Deres Fingre med i Spillet?"

„Jeg vil sige Dem Sandheden, Sir. Men (undskyld denne Betingelse) det er i den strengeste Fortrolighed; paa Æresord."

„Ogsaa paa Æresord!" udbrød Fledgeby med et Haansmil paa sine Læber. „Æresord mellem Jøder. Nu vel; kjør væk!"

„Er det paa Æresord, Sir?" gjentog den Anden med ærbødig Bestemthed.

„Ja vist, paa Æresord," sagde Fledgeby.

Den gamle Mand, som ikke anmodedes om at sidde ned, stod og holdt alvorligt Haanden paa Ryggen af den unge Mands Lænestol. Den unge Mand sad og saae paa Ilden med et Udtryk af lyttende Nysgjerrighed, rede til at snubbe ham af og gribe ham i Usandhed.

„Kjør væk," sagde Fledgeby; „frem med Deres Bevæggrund!"

„Jeg har ingen anden Bevæggrund, Sir, end at hjælpe den Hjælpeløse."

Mr. Fledgeby kunde kun tilkjendegive de Følelser, som denne utrolige Forsikkring vakte i hans Bryst, ved en vidunderligt lang, spottende Snøften.

„Hvorledes jeg lærte hin unge Pige at kjende og kom til at agte og ære hende, sagde jeg Dem, da De saae hende i min fattige Have oppe paa Taget," sagde Jøden.

„Gjorde De?" sagde Fledgeby mistroisk. „Nu vel, maaskee gjorde De det."

„Jo bedre jeg lærte hende at kjende, desto større Deltagelse følte jeg for hendes Skjebne. Det kom til et Vendepunkt med den. Jeg traf hende plaget af en egenkjærlig, utaknemlig Broder, plaget af en uvelkommen Frier, omringet af en mere formaaende Elskers Ænker, hildet i sit eget Hjertes Garn."

„Holdt hun da af en af disse Fyre?"

„Det var helt naturligt, at hun følte Tilbøielighed for ham, da han havde mange og store Fortrin; men han var ikke af hendes Stand, og at gifte sig med hende tænkte han ikke paa. Farerne traf sig tættere og tættere sammen omkring hende, og Kredsen

formørkedes mere og mere, men da traadte jeg — der, som De sagde, Sir, er for gammel og affældig til at kunne mistænkes for at nære andre Følelser for hende, end en Faders — til og raadede til Flugt, idet jeg sagde: „Der gives moralsk farlige Øieblikke, min Datter, da Flugt er den dydigste Beslutning, som kan tages, da Flugt er den heltemodigste Kjekhed. Hun svarede, at hun selv havde sagt sig dette, men hvorhen hun skulde flygte uden Hjælp, vidste hun ikke, og der var Ingen, som kunde hjælpe hende. Jeg viste hende, at der var Een, som vilde hjælpe hende, og det var mig. Og hun er borte."

„Hvad gjorde De med hende?" spurgte Fledgeby, følende paa sin Kind.

„Jeg anbragte hende noget herfra," svarede den gamle Mand, slaaende begge sine flade Hænder alvorligt en Arms Længde ud fra hverandre, „noget herfra — hos nogle af Deres Folk, hvor hendes Flittighed kan komme hende til Nytte, og hvor hun tør haabe at øve den uforstyrret fra nogensomhelst Kant."

Fledgebys Øine havde forladt Ilden for at iagttage hans Hænders Bevægelse, da han havde sagt „noget herfra", og Fledgeby forsøgte nu (meget uheldigt) at efterligne denne Bevægelse, idet han rystede paa Hovedet og sagde: „Saa De anbragte hende paa den Kant? O, De cirkelrunde gamle Lurendreier!"

Med den ene Haand paa sit Bryst og den anden paa Lænestolen, ventede Riah, uden at retfærdiggjøre sig, paa yderligere Spørgsmaal, men at det vilde være frugtesløst at udspørge ham i denne ene forbeholdte Henseende, saae Fledgeby meget godt, skjøndt hans smaa Øine sadde for tæt ved hinanden.

„Lizzie," sagde Fledgeby, atter seende paa Ilden og derefter op i Veiret. „Hm, Lizzie. De sagde mig ikke det andet Navn i Deres Have oppe paa Huset. Jeg vil være meddelsommere mod Dem. Det andet Navn er Hexam."

Riah bøiede bekræftende sit Hoved.

„Hør en Gang, Sir," sagde Fledgeby, „jeg troer at vide Noget om den forføreriske Fyr, ham, den formaaende. Har han Noget med Lovkyndigheden at bestille?"

„I Navnet er den nok hans Fag, saa vidt jeg veed."

„Det tænkte jeg nok. Har Navnet Lighed med Lightwood?"

„Nei, slet ikke, Sir."

„Hør, Gamle," sagde Fledgeby, mødende hans Øine med en Blinken, „sig mig Navnet."

„Wrayburn."

„Ved Jupiter!" udbrød Fledgeby. „Er det ham? Jeg troede, at det kunde været den Anden, men ham havde jeg aldrig drømt om! Jeg vilde ikke havt Noget imod, om De havde narret dem begge To, Lurendreier, da de Begge ere lige indbildske, men han er saa hul en Broder, som jeg nogensinde har truffet paa. Har desuden Skjæg og gjør sig til af det. Godt gjort, Gamle! Bliv ved, og Lykken være med Dem!"

Opmuntret af denne Ros, spurgte Riah, om han havde Mere at befale?

„Nei," sagde Fledgeby, „nu kan De tøfle af, Juda, og føle Dem for hos de Andre, De har faaet opgivne." Efterat være bleven affkediget med disse venlige Ord, tog Oldingen sin Stav og bredskyggede Hat og forlod den stormægtige Herre, snarere som om han havde været et overordnet Væsen, der kjærligt velsignede Mr. Fledgeby, end den fattige Tjener, hvem denne traadte paa Nakken. Da Mr. Fledgeby var bleven ene, lukkede han sin Yderdør af og vendte tilbage til sin Kamin.

„Godt gjort af Dig!" sagde Fortrylleren til sig selv. „Langsom er Du maaskee, men sikker er Du!" Disse Ord gjentog han to eller tre Gange med stort Velbehag, idet han atter spredede Benene i de tyrkiske Buxer o øiede Knæene.

„Et pynteligt Skud det, smigrer jeg mig med!" vedblev han derpaa i sin Enetale. „Og en Jøde fældet med det! Da jeg havde hørt Historien hos Lammles, foer jeg ikke løs paa Riah; ikke en Smule, men rykkede ham lidt efter lidt ind paa Livet." Heri havde han fuldkommen Ret, da det ikke var hans Vane at fare, eller hoppe, eller springe op ad efter Nogetsomhelst i Livet, men at krybe efter enhver Ting.

„Jeg rykkede ham," vedblev Fledgeby, følende efter sit Kind-

skjæg, „lidt efter lidt ind paa Livet. Havde en Lammle eller en Lightwood faaet Fingre i ham, vilde de have spurgt ham, om han havde havt Noget med Tøsens Forsvinden at bestille, men jeg forstod bedre, hvorledes jeg skulde gaae til Værks. Da jeg først var kommen bag Hækken og havde faaet ham i det rigtige Lys, tog jeg Sigte paa ham og fældede ham strax. Det har for Resten ikke stort at sige, eftersom det kun var en Jøde, og hvad er han vel i Sammenligning med mig?“

Nok en tør Trækning, istedetfor et Smil, gjorde her hans Ansigt kroget.

„Hvad nu christne Folk angaaer,“ vedblev Fledgeby, „saa passer paa, mine Medchristne, i Særdeleshed I, som logere i Queer Street! Jeg har nu gjort Bekjendtskab med Queer Street, og I skulle see Løier. Det vilde næsten være Umagen værd at anvende Penge paa at udøve et Tryk paa Eder, uden at I vide af det, hvor kloge I saa ansee Eder for at være, men gjælder det om at klemme en Fordel ud af Eder oven i Kjøbet, saa faaer det Noget at betyde!“

Med dette Udbrud fandt Mr. Fledgeby det hensigtsmæssigt at afføre sig sine tyrkiske Klædningsstykker og iføre sig en christen Dragt, under hvilket Foretagende og hans Morgentvætninger og hans Indsalven af sig selv med det nyeste ufeilbare Middel til Frembringelse af en yppig og blank Haarvæxt i det menneskelige Ansigt (thi Ovaksalvere vare de eneste Visemænd, han troede paa, med Undtagelse af Aagerkarle) den mørke Taage lukkede sig omkring ham og indespærrede ham i sit sodede Favntag. Havde den aldrig mere sluppet ham ud, vilde Verden ikke have lidt noget uopretteligt Tab, men kunde let faaet ham erstattet fra sit Lager.

Andet Kapitel.

En æret Ven i en ny Skikkelse.

Den samme taagede Dags Aften, da Pubsey & Co.s Rullegardin var slaaet ned for Dagens Gjerning, kom Jøden atter til Syne i St. Mary Axe; men denne Gang uden Pose og ikke i sin Herres Ærinde. Han gik over London Broen og vendte ad Westminster Broen tilbage til Middlesex Siden og vadede derpaa, stedse vadende gjennem Taagen, til Dukkesyerskens Dørtærskel.

Miss Wren ventede ham. Ved Skinnet af hendes dæmpede Ild, der var omhyggeligt omgiven med fugtig Aske for at kunne vare saa meget desto længer og gaae saa lidt som muligt til Spilde, naar hun var ude, kunde han tydeligt see hende sidde og vente paa ham med Hat paa. Hans Pikken paa Ruden vækkede hende af den grublende Ensomhed, hvori hun sad, og understøttende sine Skridt med en lille Krykkestok, gik hun hen til Døren, for at lukke den op.

„God Aften, Gudmoder," sagde Miss Jenny Wren.

Den gamle Mand smilte og lod hende støtte sig paa hans Arm.

„Vil De ikke komme indenfor og varme Dem, Gudmoder?" spurgte Miss Jenny Wren.

„Ikke, hvis De er færdig, lille Askepot."

„Ypperligt!" udbrød Miss Wren henrykt. „Nu er De virkeligt en snild gammel Dreng! Uddelte vi Præmier i denne Anstalt, men vi holde kun Ritter, skulde De have første Sølvmedaille, fordi De svarede mig saa rask." Medens Miss Wren talte saaledes, tog hun Nøglen ud af Gadedøren og gjemte den i sin Lomme, hvorpaa hun smækkede Døren i og prøvede den, medens de Begge stode ude paa Gaden. Efterat have overtydet sig om, at hendes Bolig var vel forvaret, tog hun den gamle Mand under Armen med sin ene Haand og lavede sig til at bruge sin Krykkestok med den anden; men Nøglen var et Redskab af saa kæmpemæssige Forhold, at Riah, førend de gik, tilbød at ville bære den.

„Nei, nei, nei, jeg vil selv bære den," svarede Miss Wren.

„Jeg er saa skrækkeligt skjev, seer De, og naar Nøglen stuves ned i min Lomme, bringer den Skibet paa ret Kjøl. For at betroe Dem en Hemmelighed, Gudmoder, saa bærer jeg med Villie min Lomme paa min høire Side."

Dermed begyndte de at traske gjennem Taagen.

„Ja, det var rigtig snildt af Dem, Gudmoder," tog Miss Wren med stort Velbehag atter til Orde, „at forstaae mig. Men seer De vel, De ligner ogsaa Fe-Gudmoderen i de rare smaa Bøger saa meget! De ere alle andre Mennesker saa ulig og seer saa stærkt ud til lige i dette Øieblik at have paataget Dem denne Skikkelse i et eller andet velgjørende Øiemed. O!" udbrød Miss Jenny, holdende sit Ansigt tæt op til den gamle Mands, „Jeg kan see Deres Træk, Gudmoder, bag Skjæget."

„Forestiller De Dem, at jeg ogsaa kan forvandle andre Gjenstande, Jenny?"

„Ja, det gjør jeg! Hvis De bare vilde laane min Stok og pikke her paa Fortouget med den — paa denne snavsede Sten, jeg banker paa med min Fod — vilde der springe en Kareth med sex Heste for op af den. Lader os troe det, siger jeg!"

„Med største Fornøielse," sagde den gode gamle Mand.

„Og jeg vil sige Dem, hvad jeg maa bede Dem at gjøre, Gudmoder. Jeg maa bede Dem give mit Barn et Pik og forandre det helt og holdent. O mit Barn har i den sidste Tid været saadant et slemt, slemt Barn! Det plager mig saaledes, at jeg er nær ved at gaae fra Forstanden derover. Ikke bestilt det Allermindste i de sidste ti Dage. Har været fra sig selv, oven i Kjøbet, og bildt sig ind, at fire kobberfarvede Mænd i røde Klæder vilde kaste ham ind i en gloende Ovn."

„Men det er farligt, Jenny."

„Farligt, Gudmoder? Mit slemme Barn er altid mere eller mindre farligt. Han kunde" — her skottede den lille Skabning tilbage over sin Skulder op mod Himlen — „i dette Øieblik være i Færd med at stikke Ild paa Huset. Jeg for min Part kan ikke begribe, at Nogen vil have et Barn. Det nytter ikke at ruske ham. Jeg har rusket ham, til jeg selv er bleven svimmel

deraf. „Hvorfor husker Du ikke paa Dine ti Bud og ærer Din Moder, Du uartige gamle Dreng?“ sagde jeg hele Tiden til ham. Men han klynkede kun og stirrede paa mig.“

„Hvad skal der forandres næstefter ham?“ spurgte Riah i en medlidende, spøgefuld Tone.

„Jeg er min Tro bange for, Gudmoder, at jeg saa maa komme til min egen egenkjærlige Person og bede Dem rette mig i Ryggen og Benene. Det er en smal Sag for Dem, der er saa mægtig, Gudmoder, men det er en stor Del for mig svagelige, smertefulde Stakkel.“

Der laa ingen klynkende Klagen i disse Ord, men derfor vare de ikke mindre rørende.

„Og saa?“

„Ja, og saa — det veed De nok, Gudmoder. Vi ville Begge sætte os op i Karethen med de sex Heste for og kjøre til Lizzie. Det minder mig om at gjøre Dem et alvorligt Spørgsmaal, Gudmoder. De er saa klog, som Nogen kan være, eftersom De er bleven opfostret af Feerne, og kan sige mig, hvilket der er bedst, enten at have havt noget Godt og miste det, eller aldrig at have havt det?“

„Forklar Dem, Guddatter.“

„Jeg føler mig nu langt mere ensom og hjælpeløs uden Lizzie, end jeg pleiede at føle mig, førend jeg kjendte hende.“ — Taarerne stode hende i Øinene, da hun sagde dette.

„En eller anden kjær Omgang visner i de fleste Menneskers Liv, kjære Barn,“ sagde Jøden; „en elsket Hustrues, en smuk Datters og en lovende Søns er visnet i mit — men Glæden over den var der.“

„Ah!“ sagde Miss Wren tankefuldt, ingenlunde overbeviist og kappende Udraabet af med sin skarpe lille Øxe; „Saa vil jeg sige Dem, hvad der synes mig, at De helst skulde begynde med, Gudmoder. De skulde helst begynde med at forandre Er til Var og Var til Er og lade dem blive saaledes.“

„Vilde det være godt for Dem? Vilde De da ikke altid have Smerter?“ spurgte den gamle kjærligt.

„Rigtigt!“ udbrød Miss Wren med nok en Kapning. „De har gjort mig klogere, Gudmoder. Ikke,“ tilføiede hun med hin snurrige Trækning med sin Hage og sine Øine, „fordi De behøvede at være en saa særdeles vidunderlig Gudmoder for at gjøre den Gjerning.“

Talende saaledes med hinanden, tilbagelagde de, efterat være gaaede over Westminster Broen, den samme Strækning, som Riah nys havde tilbagelagt, og desuden en ny Strækning: thi da de atter vare komne over Themsen ad London Broen, gik de ned langs med Floden og styrede deres stedse mere og mere taagede Cours den Vei.

Men forinden traf Jenny, medens de gik, sin ærværdige Ven hen til et glimrende belyst Vindue i en Legetøisboutik og sagde: „See nu paa dem! De ere Allesammen mit Arbeide!“

Disse Ord gjaldt en glimrende Halvkreds af Dukker i alle Regnbuens Farver, der vare paaklædte til en Forestilling ved Hoffet, til at gaae paa Bal, til at tage ud at kjøre, til at tage ud at ride, til at gaae ud at spadsere, til at holde Bryllup, til at hjælpe andre Dukker at holde Bryllup, til alle glædelige Begivenheder i Livet.

„Smukt, smukt, smukt!“ sagde den gamle Mand og slog Hænderne sammen. „Hvilken fin Smag!“

„Det glæder mig, at de have Deres Bifald,“ svarede Miss Wren stolt. „Men det Morsomme, Gudmoder, er, hvorledes jeg lader de fornemme Damer prøve mine Kjoler, hvorvel det baade er og vilde være den vanskeligste Del af mit Fag, selv om min Ryg ikke var saa daarlig og mine Ben saa svage.“

Han saae paa hende, som om han ikke forstod, hvad hun sagde.

„Gud velsigne Dem, Gudmoder,“ sagde Miss Wren, „jeg maa jo være paa Færde rundt om i Byen til enhver Tid. Kom det kun an paa at sidde ved mit Bord og skjære til og sye, vilde Arbeidet være forholdsviis let, men det er Prøvningen med de fornemme Damer, som anstrenger mig.“

„Hvorledes, Prøvningen?“ spurgte Riah.

„Hvilken enfoldig Gudmoder De dog alligevel er!“ svarede

Miſs Wren. „Hør nu en Gang. Der ſkal være Apartement ved Hoffet eller Stads i Parken, eller Udſtilling, eller hvad De vil. Meget vel; jeg presſer mig ind i Trængslen og ſeer mig om, og naar jeg saa ſeer en fornem Dame, ſom ret passer ſig for mit Fag, ſiger jeg: „Dem kan jeg bruge, lille Ven!“ og lægger nøie Mærke til hende og løber hjem og ſkjærer hende til og rier hende. Saa kommer jeg igjen en anden Dag for at prøve, og da lægger jeg igjen nøie Mærke til hende. Undertiden ſynes hun tydeligt at ſige: Hvor den lille Skabning ſtirrer paa mig!“ Men jeg ſiger hele Tiden kun til mig ſelv: „Jeg maa hule lidt der; jeg maa ſkraae lidt her,“ og gjør hende til en Slavinde ved at lade hende prøve mine Dukkekjoler. Aftenſelſkaberne ere mere anſtrengende for mig, da man saa kun har en Port at ſee ind ad, og jeg venter fuldt og faſt at blive kjørt over en Aften, naar jeg hinker omkring mellem Vognhjulene og Heſtenes Ben. Medens de gaae feiende ind i Forſtuen fra Karethen og opfange et Glimt af mit lille Fjæs, ſom titter frem bag en Politibetjents Slag i Regnveiret, troe de ganſke ſikkert, at jeg bliver rent borte af Beundring for dem, men de tænke mindſt paa, at de kun arbeide for mine Dukker! Der var nu Lady Belinda Whitroſe. Hende lod jeg gjøre Tjeneſte to Gange paa een og ſamme Aften. Da hun ſteg ud af Karethen, ſagde jeg: „Dem kan jeg bruge, lille Ven!“ og løb lige hjem og ſkar hende til og riede hende, og ſaa gik jeg tilbage og ventede bagved de Folk, ſom raabte Vognene op, uagtet Veiret var ſaa daarligt. Omſider hed det: „Lady Belinda Whitroſes Vogn! Lady Belinda Whitroſe kommer!“ Og jeg lod hende prøve — o! og gjøre ſig Umage oven i Kjøbet, førend hun kom til at ſidde. Det er Lady Belinda, ſom er hængt op der ved Livet, altfor tæt ved Gasblusſet for en Voxdukke, med Tæerne ind ad.“

Da de havde traſket nogen Tid langs med Floden, ſpurgte Riah om Vei til et Værtshus ved Navn de „Sex Lyſtige Sjouere,“ og ved at følge de Anviisninger, han fik, kom de, efterat have ſtandſet et Par Gange for at betænke ſig og ſeet ſig forlegent om, til Døren til Miſs Abbey Potterſons Enemærker. Et Blik gjennem Glasfyldingen i Døren aabenbarede Skjenkeſtuens Her-

ligheder for dem, tilligemed Miss Abbey selv, der sad paa Parade paa sin hyggelige Throne og læste Avisen, og for hende fremstillede de sig da i al Ærbødighed.

Fjernende sine Øine fra Avisen og tøvende med et forventningsfuldt Udtryk i sit Ansigt, som om hun maatte læse den Artikel ud, paa hvilken hun havde begyndt, førend hun foretog sig nogetsomhelst Andet, spurgte Miss Abbey i en lidt streng Tone: „Hvad er Deres Ærinde?"

„Kunde vi ikke faae Miss Pottersøn at see?" spurgte den gamle Mand, blottende sit Hoved.

„Det ikke blot kunde, men kunne og gjøre De," svarede Værtinden.

„Maa vi tale med Dem, Madame?"

Miss Abbeys Øine havde imidlertid opdaget Miss Jenny Wrens lille Skikkelse, og for at iagttage denne nøiere lagde Miss Abbey sin Avis fra sig, stod op og saae ud over Halvdøren i Skjenkestuen. Krykkestokken syntes at bede om Tilladelse for dens Eier til at gaae ind og hvile sig ved Ilden, hvorfor Miss Abbey aabnede Halvdøren og sagde, som om hun svarede Krykkestokken: „Ja, kom kun indenfor og hvil Dem ved Ilden."

„Mit Navn er Riah," sagde den gamle Mand med en høflig Bevægelse, „og jeg har mine Forretninger i City. Denne min unge Ledsagerinde —"

„Vent lidt," afbrød Miss Wren ham; „jeg vil give Damen mit Kort." Hun tog det op af sin Lomme med en vis Vigtighed, efterat have kæmpet med den kæmpestore Gadedørsnøgle, som var kommen til at ligge ovenpaa det og havde holdt det nede. Miss Abbey tog med aabenbare Tegn paa Forbauselse mod det diminutive Document og saae, at det i al Korthed lød saaledes:

Miss **Jenny Wren.**
Dukkesyerske.

Dukker betjenes i deres Hjem.

„Gud!“ udbrød Miſs Potterſon ſtudſende og tabte Kortet.

„Min unge Ledſagerinde og jeg tage os den Frihed, Madame,“ ſagde Riah, „at komme i Anledning af Lizzie Hexam.“

Miſs Potterſon havde bukket ſig for at løſe Dukkefyerſkens Hattebaand, men ſaae ſig nu noget vredt om og ſagde: „Lizzie Hexam er et meget ſtolt ungt Fruentimmer.“

„Hun vilde være ſaa ſtolt,“ ſvarede Riah behændigt, „af at ſtaae høit i Deres gode Omdømme, at vi, førend hun forlod London for at tage —“

„Hvorhen, i det gode Haabs Forbjergs Navn?“ ſpurgte Miſs Potterſon, ſom om hun troede, at hun var udvandret.

„Ud paa Landet,“ lød det forſigtige Svar — „maatte love hende at viſe Dem et Papir, ſom hun lod os beholde udtrykkeligt i dette Øiemed. Jeg er hendes Ven, ſkjøndt jeg ingen Nytte kan gjøre hende, og lærte hende først at kjende, efterat hun havde forladt dette Nabolag. Hun har i nogen Tid boet ſammen med min unge Ledſagerinde og været hende en tro og hjælpſom Veninde. Trængte høiligen til det,“ tilføiede han med mere dæmpet Stemme. „Vidſte De Alt, vilde De troe mig, naar jeg ſiger, at hun trængte høiligen til det.“

„Det troer jeg gjerne,“ ſagde Miſs Abbey med et formildet Blik paa den lille Skabning.

„Og er man ſtolt, naar man har et Hjerte, ſom aldrig forhærdes, et Sind, ſom aldrig trættes, og en Haand, ſom aldrig ſaarer,“ tog Miſs Jenny ivrigt til Orde, „ſaa er hun ſtolt. Men hvis ikke, er hun det heller ikke.“

Hendes urokkelige Faſthed i rent ud at modſige Miſs Abbey var ſaa langt fra at fornærme denne frygtede Myndighed, at den tværtimod lokkede et naadigt Smil frem. „De gjør Ret i, Barn,“ ſagde Miſs Abbey, „at tale Godt om dem, der have været gode imod Dem ſelv.“

„Ret eller Uret, gamle Dame,“ mumlede Miſs Wren uhørligt med en ſynlig Trækning med ſin Hage, „ſaa vil jeg gjøre det, det kan De ſtole paa, gamle Dame.“

„Her er Papiret,“ ſagde Jøden, givende Miſs Potterſon

det originale, af Rokesmith opsatte og af Riderhood underskrevne Document. „Vil De have den Godhed at læse det?“

„Men først og fremmest,“ sagde Miss Abbey, — „har De nogensinde smagt Shrub, Barn?“

Miss Wren rystede paa Hovedet.

„Kunde De have Lyst dertil?“

„Ja nok, hvis det er noget Godt,“ svarede Miss Wren.

„De kan jo prøve paa det, og smager det Dem, skal jeg lave noget til Dem med varmt Vand. Sæt Deres stakkels smaa Fødder paa Kamingjerdet; det er saa koldt, og Taagen hænger saa stærkt i Klæderne.“ Idet Miss Abbey hjalp hende at faae hendes Stol vendt, faldt hendes løste Hat paa Gulvet. „Men hvilket Haar!“ udbrød Miss Abbey. „Og nok deraf til Parykker til alle Dukker i Verden. Hvilken Mængde!“

„Kalder De det en Mængde?“ svarede Miss Wren. „Bah!“ Hvad siger De da om Resten?“ Med disse Ord løste hun et Baand, og den gyldne Strøm faldt ned over hende og Stolen og flød hen ad Gulvet. Miss Abbeys Beundring syntes at forøge hendes Forlegenhed, og hun vinkede Joden hen til sig, idet hun tog Shrubflasken ned fra dens Fordybning, og sagde:

„Barn eller Voxen?“

„Barn i Aar,“ var Svaret, men voxen i Modgang og Tillid til egne Kræfter.“

„I tale om mig, Godtfolk,“ tænkte Miss Jenny, siddende i sit gyldne Bur og varmende sine Fødder. „Jeg kan ikke høre, hvad I sige, men jeg kan see det paa Eders Læber og Fagter.“

Saasom Shrubben, da der blev smagt paa den af en Ske, fuldkommen samstemte med Miss Jennys Gane, lavede Miss Pottersons ovede Hænder en anstændig Portion, hvoraf ogsaa Riah fik sin Part, efter hvilken Indledning Miss Abbey læste Documentet igjennem, og hver Gang hun imidlertid trak sine Øienbryn i Veiret, ledsagede den aarvaagne Miss Jenny denne Bevægelse med et udtryksfuldt og eftertrykkeligt Nip til Shrubben og Vandet.

„Efter hvad dette indeholder,“ sagde Miss Abbey Potterson,

da hun havde læst det flere Gange igjennem og tænkt derover, „saa beviser det, hvad der da ikke trængte til noget stærkt Bevis, at Rogue Riderhood er en Skurk. Jeg har saa mine egne Tanker, om han ikke er den Skurk, der var ene om Gjerningen; men jeg venter ikke, at denne Formodning nu nogensinde vil blive opklaret. Jeg troer, at jeg gjorde Lizzies Fader Uret, men aldrig Lizzie; for da Tingene stode allerværst, troede jeg hende, havde fuldkommen Tillid til hende og vilde overtale hende til at tye til mig. Det gjør mig meget ondt, at jeg har gjort et Menneske Uret, især naar det ikke kan gjøres godt igjen. Vær saa god at underrette Lizzie om, hvad jeg siger, og husk hende paa, at hvis hun vil komme til Sjouerne og lade Skeet være glemt, skal hun finde et Hjem i Sjouerne og en Veninde i Sjouerne. Hun kjender Miss Abbey fra gamle Dage, husk hende paa det, og veed, hvorledes Hjemmet og Veninden ville blive. Jeg er i Almindelighed kort og mild, eller kort og sur, ligesom det kan falde sig og Meningerne vexle," bemærkede Miss Abbey, „og det er Alt, hvad jeg har at sige, og det er ogsaa mere end nok."

Men førend Shrubben og Vandet vare nippede ud, fandt Miss Abbey, at hun nok kunde have Lyst til at beholde en Afskrift af Papiret hos sig. „Det er ikke langt, Sir," sagde hun til Riah, „og De har maaskee ikke Noget imod at skrive det af." Den gamle Mand satte beredvilligt sine Briller paa og skrev, staaende ved den lille Pult i Krogen, hvor Miss Abbey gjemte sine Qvitteringer og Prøveflasker (Gjesteregninger vare forbudte i Sjouernes strenge Reglement), Afskriften med smukke, tydelige Bogstaver. Medens han stod der, forrettende sit mechaniske Skriverarbeide og bøiende sin gamle Skriverskikkelse over Papiret, og den lille Dukkesyerske sad i sit gyldne Bur foran Ilden, nærede Miss Abbey en vis Tvivl, om hun ikke havde drømt sig disse to sjeldne Skikkelser ind i Skjenkestuen i de Sex Lystige Sjouere og maaskee i det næste Øieblik vilde vaagne med et Nik og ikke forefinde dem mere.

Da Miss Abbey to Gange havde gjort det Forsøg at lukke sine Øine og aabne dem igjen og hver Gang forefundet Skik-

kelserne, opstod der en drømmeagtig, forvirret Tummel ude i Kjelderstuen. Idet hun foer op, og de Alle Tre saae paa hinanden, blev det til en Larm af Stemmer, som raabte, og Fødder, som rørte sig, og derpaa hørtes alle Vinduerne at blive skudte op, og Raab og Skrig trængte ind i Huset fra Floden. Strax derpaa kom Bob Gliddery klapprende gjennem Gangen med Larmen af alle Sømmene i hans Støvler sammentrængt i hvert særskilt Søm.

„Hvad er det?" spurgte Miss Abbey.

„Det er Nogen, der er bleven overseilet i Taagen, Madame," svarede Bob. „Der er saadan en Mængde Mennesker nede ved Floden."

„Siig, at de skulle sætte alle Kjedlerne paa," udbrød Miss Abbey. „Faa Grubekjedlen fyldt. Sæt et Badekar frem. Hæng nogle Tæpper ved Ilden. Varm nogle Stendunke. Hold Tankerne samlede, I Piger dernede, og brug dem."

Medens Miss Abbey dels henvendte disse Befalinger til Bob, hvem hun greb i Haaret, og hvis Hoved hun dunkede mod Væggen som en almindelig Indskjærpelse af Paapasselighed og Aandsnærværelse, dels praiede Kjøkkenet med dem, styrtede Gjesterne i Kjelderstuen, puffende til hinanden, ud paa Gangstien, og Larmen udenfor tiltog.

„Kom og see," sagde Miss Abbey til sine Gjester. De skyndte sig alle Tre ud i den tomme Kjelderstue og derfra ind i den ud over Floden hængende Verandah.

„Er der Ingen, der veed, hvad der er hændet?" spurgte Miss Abbey i sin myndige Tone.

„Det er en Damper, Miss Abbey!" raabte en utydelig Skikkelse ude i Taagen.

„Det er altid en Damper, Miss Abbey!" raabte en Anden.

„Det er hendes Lanterner, Miss Abbey, De seer blinke hist henne," raabte en Tredie.

„Hun slipper sin Damp, Miss Abbey, og det er det, som gjør Taagen og Støien værre, seer De," forklarede en Fjerde.

Baade satte af, Fakler bleve tændte, og Folk ilede mellem

hinanden ned til Vandet. En Mand faldt i det med et Pladsk og haledes op igjen under en stormende Latter. Der raabtes paa Skraberne, og fra Mund til Mund gik der et Raab om Redningsbøien. Det var umuligt at blive klog paa, hvad der foregik ude paa Floden, da enhver Baad, som satte af, roede ud i Taagen og tabtes af Syne i en Baads Længdes Afstand; kun det var klart, at den forhadte Damper fra alle Kanter overøstes med Skjeldsord. Den var Morderen, som skulde til Galgebugten; den var Manddraberen, som skulde til Forbrydercolonien; dens Capitain burde tiltales paa Livet; dens Besætning gjorde sig en Fornøielse af at overseile Folk i Rofartøier; den masede Themselægtere med sine Skovle og stak Ild paa Folks Huse med sine Skorstene; den anrettede altid og vilde altid anrette Ødelæggelse, saaledes som dens Lige havde for Skik. Hele Taagemassen bugnede af deslige Stikpiller, der udtaltes i Toner af almindelig Hæshed. Imidlertid bevægede Damperens Lanterner sig spøgelseagtigt ganske lidt, medens den laa bi og afventede Udfaldet af hvad der var hændet. Nu begyndte den at brænde Blaalys af, som frembragte en Lysplet omkring den, som om den havde stukket Ild i Taagen, og inde i Taagen kunde, medens Raabene forandrede deres Klang og bleve mere afbrudte og ophidsede, Skygger af Mennesker og Baade sees at bevæge sig og Stemmer høres at raabe: „Der!“ „Der igjen!“ „Et Par Aarekast til forude!“ „Hurra!“ „Giv Agt!“ „Hold fast!“ „Hal ind!“ og deslige. Tilsidst faldt Mørket paa igjen med nogle faa drattende Klumper af blaa Ild, Damperens Hjul hørtes at dreie sig rundt, og dens Lanterner glede jevnt afsted i Retningen af Havet.

Det forekom Miss Abbey og hendes to Gjester, at der saaledes var gaaet en betydeligt lang Tid, og der gik nu en ligesaa ivrig Strømning ind mod Strandbredden nedenfor Huset, som der før var gaaet ud fra den, og først da den første Baad i Sværmen kom ind, fik man at vide, hvad der var foregaaet.

„Er det Tom Tootle,“ kundgjorde Miss Abbey i sin mest bydende Tone, „skal han strax lægge til her nedenfor.“

Den underdanige Tom adlød, ledsaget af en stor Skare.

„Hvad er det, Tootle?“ spurgte Miss Abbey.

„Det er en udenlandsk Damper, Miss, som har overseilet en Jolle.“

„Hvor Mange var der i Jollen?“

„Een Mand, Miss Abbey.“

„Er han bleven fundet?“

„Ja. Han har været længe under Vand, Miss, men de have fisket Liget op.“

„Lad dem bringe det herhen. Du, Bob Gliddery, lukker Gadedøren i Laas og bliver staaende indenfor den, uden at lukke den op, førend jeg befaler Dig det. Er der Politi dernede?“

„Her, Miss Abbey,“ lød det embedsmæssige Svar.

„Vil De, naar Liget er blevet bragt herind, holde Sværmen tilbage og hjælpe Bob Gliddery med at lukke den ude?“

„Skal skee, Miss Abbey.“

Den autokratiske Værtinde gik ind i Huset med Riah og Miss Jenny og opstillede disse Hjælpetropper, Een paa hver Side af sig, indenfor Halvdøren i Skjenkestuen, ligesom bagved et Brystværn.

„Bliv staaende, hvor De staae,“ sagde Miss Abbey til Riah og Miss Jenny, „saa ville De ingen Skade komme til og kunne see det blive bragt herind. Stil Du Dig ved Døren, Bob.

Givende sine opsmøgede Skjorteærmer en rask og sidste Extraombøining oppe ved Skuldrene, adlød bemeldte Skildvagt.

Lyd af kommende Stemmer, Lyd af kommende Skridt. Fodtrin og Snakken udenfor. Kortvarigt Ophold. To eiendommeligt dumpe Stød eller Slag paa Døren, som om den døde Mand kom, liggende paa Ryggen, og bankede paa med Saalerne under sine ubevægelige Fødder.

„Det er Baaren eller Vinduesskodet, hvorpaa de bære ham,“ sagde Miss Abbey med øvet Øre. „Luk Du op, Bob.“

Døren aabnes. Tunge Fodtrin af belæssede Mennesker. En Standsning. En Strømmen til. Strømningen standses. Døren lukkes. Forbittrede Hyl af skuffede Udelukkede.

„Kom nærmere Folk!“ sagde Miss Abbey; thi en saadan

Magt havde hun over sine Undersaatter, at endog Bærerne afventede hendes Tilladelse. „Op paa første Sal."

Da baade Gangen og Trappen vare lave, toge de den Byrde, de havde sat fra sig, saaledes, at de kunde bære den lavt. Den hvilende Skikkelse laa, da den bares forbi, knapt i lige Linie med Halvdøren.

Ved Synet af den foer Miss Abbey tilbage. „Du gode Gud," sagde hun til sine to Gjester, „det er det samme Menneske, der har afgivet den Tilstaaelse, vi nyligt have havt i vore Hænder! Det er Riderhood!"

Tredie Kapitel.

Den samme ærede Ven i mere end een Skikkelse.

Det er virkeligt ingen Anden end Riderhood, eller dog Riderhoods ydre Bælg og Skal og ingen Andens, som bliver baaren op i Miss Abbeys Sovekammer paa første Sal. Hvor bøielig og smidig Rogue end før har været, er han dog nu stiv nok, og ikke uden megen Sjokken med ledsagende Fødder og Kasten med hans Baare fra den ene til den anden Side og Fare for, at han skal glide ned ad den og blive slynget ud over Trappegelænderet, kan han blive bragt ovenpaa.

„Hent en Læge," siger Miss Abbey og derpaa: „Hent hans Datter," og i begge disse Ærinder afgaae rapfodede Sendebud.

Det Læge søgende Sendebud møder Lægen paa Halvveien under Bedækning af Politiet. Lægen undersøger det klamme Legeme og erklærer, ikke forhaabningsfuldt, at det nok er Umagen værd at forsøge paa at bringe det til Live igjen. Alle de bedste Midler sættes i Virksomhed, og enhver Tilstedeværende yder med en god Villie sin Haandsrækning. Ingen har det Mindste tilovers for Manden; for dem Alle har han været en Gjenstand for Kulde, Uvillie og Modbydelighed; men den Gnist af Liv, der er i ham, er nu paafaldende adskillelig fra ham selv, og de nære dyb Del-

tagelse for den, sandsynligviis fordi den er Liv, og de ere levende og maa døe.

Til Svar paa Lægens Spørgsmaal om, hvorledes det var gaaet til, og om Nogen havde været Skyld deri, afgiver Tom Tootle sin Kjendelse: „Uundgaaeligt Ulykkestilfælde, og Skylden ingen Andens, end den Tilskadekomnes egen. Medens han luskede om i sin Baad," siger Tom, „hvilken Lusken, for ikke at tale Ondt om den Døde, var Mandens Vane, var han kommen lige tværs for Bougen af Damperen, der havde skaaret ham midt over," med Hensyn til hvilken Lemlæstelse Mr. Tootle for saavidt taler billedligt, som han mener Baaden og ikke Manden, der ligger hel og holden foran dem.

Capitain Joey, den rødnæsede Stamgjest med Blankhatten, er en Lærling af den høit ansete gamle Skole og glæder (efterat have listet sig ind i Stuen ved at forrette den vigtige Tjeneste at bære den Druknedes Halstørklæde) Lægen med det skarpsindige gammeldags Forslag, at Legemet skulde hænges op ved Benene, „ligesom," siger Capitain Joey, „en Faarekrop i en Slagterbod," og derpaa, som en i Særdeleshed ypperlig Foranstaltning til at fremme et frit Aandedræt, rulles paa Tønder. Disse Stumper af Capitainens Forfædres Visdom modtages med en saa maalløs Harme af Miss Abbey, at hun tager Capitainen ved Kraven og, uden at sige et eneste Ord, kaster ham, der ikke vover at gjøre Indvendinger, paa Døren.

Til at hjælpe Lægen og Tom blive da kun tre andre Stamgjester tilbage, nemlig Bob Glamour, William Williams og Jonathan (hvilken Sidstes Familienavn, hvis han har noget, er ubekjendt for Menneskeslægten), og de ere ogsaa fuldkommen tilstrækkelige. Efterat have seet indenfor for at forvisse sig om, at der ikke mangler Noget, gaaer Miss Abbey ned i Skjenkestuen, hvor hun afventer Udfaldet i Selskab med den venlige Jøde og Miss Jenny Wren.

Er De ikke gaaet væk for Alvor, Mr. Riderhood, vilde det altid være Noget at vide, hvor De for Tiden holder Dem skjult. Den slappe Klump Dødelighed, med hvilken vi arbeide saa mei-

sommeligt og udholdende taalmodigt, afgiver intet Kjendetegn paa Dem. Er De gaaet væk for Alvor, Rogue, er det meget høitideligt, og vender De tilbage, er det det neppe mindre, ja i det Spændende og Hemmelighedsfulde ved det sidste Spørgsmaal, der indbefatter det, hvor De nu er, ligger der en Høitidelighed, som endog forøger Dødens og gjør os Alle, der ere tilstede, lige bange for at see paa Dem og for at see bort fra Dem, og bringer dem nedenunder til at fare sammen ved den svageste Lyd af et knirkende Brædt i Gulvet.

Holdt! Dirrede ikke det Dielaag? spørger Lægen sig selv, idet han trækker Veiret dybt og passer nøie paa.

Nei.

Var der ikke en Trækning i dette Næsebor?

Nei.

Mærker jeg, naar det konstige Aandedræt hører op, ikke en svag Bevægelse under min Haand paa hans Bryst?

Nei.

Atter og atter Nei; Nei. Men gjentager ikke desto mindre atter og atter Forsøgene,

See! Et Livstegn! Et utvivlsomt Livstegn! Gnisten vil maaskee kun ulme og gaae ud, vil maaskee fænge og blusse op, men see! De fire raa Karle, der see det, fælde Taarer. Hverken Riderhood i denne Verden eller Riderhood i den anden vilde kunne aflokke dem Taarer, men en menneskelig Sjæl, der kæmper mellem disse To, kan med Lethed gjøre det.

Han strider for at komme tilbage. Nu er han her næsten, nu er han atter langt borte. Nu strider han haardere for at komme tilbage. Og dog er han — ligesom vi Alle, naar vi ere daanede — ligesom vi Alle hver Dag i vort Liv, naar vi vaagne — instinctmæssigt uvillig til at lade sig igjen bringe til Bevidsthed om denne Tilværelse og vilde helst blive ved at sove, hvis han kunde.

Bob Glibbery kommer tilbage med Pleasant Riderhood, der havde været ude, da der spurgtes efter hende, og vanskelig at finde. Hun har et Shawl over Hovedet, og det Første, hun gjør, da

hun grædende tager det af og neier for Miſs Abbey, er at ſnoe ſit Haar op.

„Tak, Miſs Abbey, fordi De har taget mod Fader.“

„Jeg er nødt til at ſige, at jeg ikke vidſte, hvem det var, min Pige,“ ſvarer Miſs Abbey; „men jeg haaber, at det neppe havde gjort nogen Forſkiel, om jeg havde vidſt det.“

Efterat være bleven ſtyrket med en lille Slurk Cognac, føres ſtakkels Pleaſant op til Kammeret paa første Sal. Hun vilde ikke kunne lægge megen Følelſe for Dagen, hvis hun havde ſkullet holde hans Ligprædiken, men hun nærer større Ømhed for ham, end han nogenſinde har havt for hende, og bitterligt grædende, da hun ſeer ham ligge henſtrakt uden Bevidſthed, ſpørger hun med foldede Hænder Lægen: „Er der intet Haab, Sir? O ſtakkels Fader! Er ſtakkels Fader død?“

Hvortil Lægen, der, ivrig og paapaſſende, ligger paa ſit ene Knæ ved Siden af Legemet, kun ſvarer, uden at vende ſig om: „Hør, min Pige, har De ikke ſaa megen Selvbeherſkelſe, at De kan forholde Dem fuldkomment rolig, kan jeg ikke tillade Dem at blive herinde.“

Pleaſant tørrer derfor ſine Øine med ſit Baghaar, der atter trænger til at blive ſnoet op, og iagttager, efterat have faaet det af Veien, i forfærdet Spænding Alt, hvad der gaaer for ſig. Hendes medfødte qvindelige Anlæg ſætte hende ſnart iſtand til at yde lidt Hjælp. Forudſeende, at Lægen vil behøve dette eller hint, holder hun det ſtille i Beredſkab til ham, og bliver derfor tilſidſt betroet til at holde ſin Faders Hoved paa ſin Arm.

Det er noget ſaa Nyt for Pleaſant at ſee ſin Fader være Gjenſtand for Deltagelſe og Medlidenhed, at ſee Nogen ſaa villig til at taale hans Selſkab her i denne Verden, for ikke at ſige rørende og indſtændigt at bønfalde ham om at høre til den, at det volder hende en Fornemmelſe, hun aldrig før har oplevet. Der foreſvæver hende en uklar Foreſtilling om, at det vilde være en hæderlig Forandring, hvis det længe kunde vare ved ſaaledes, ſaavel ſom en Foreſtilling om, at den gamle Syndighed er druknet ud af ham, og at hans Sind vilde være forandret, hvis den lykke-

ligt og vel skulde komme tilbage og atter tage den tomme Skikkelse, der ligger paa Sengen, i Besiddelse. I denne Sindstilstand kysser hun de stenkolde Læber og troer fuldt og fast, at den modstandsløse Haand, som hun gnider, vil komme til Live som en kjærlig Haand, hvis den nogensinde kommer til Live igjen.

Det er et kjært Blændværk for Pleasant Riderhood. Men de behandle ham med en saa almindelig Deltagelse, deres Omhu er saa levende, deres Aarvaagenhed saa stor, deres ophidsede Glæde bliver saa stærk, da Livstegnene tiltage, at hun ikke kan modstaae det, den Stakkel! Og nu begynder han at trække Veiret naturligt, og han rører sig, og Lægen siger, at han er kommen tilbage fra den uforklarlige Reise, paa hvilken han var standset paa den mørke Vei, og at han er her igjen.

Tom Tootle, der staaer nærmest ved Lægen, da denne siger dette, griber ivrigt hans Haand. Bob Glamour, William Williams og Jonathan uden Tilnavn veksle alle Haandtryk med hinanden og ligeledes med Lægen. Bob Glamour pudser sin Næse, og Jonathan uden Tilnavn føler sig bevæget til at gjøre ligesaa, men da han intet Lommetørklæde har, opgiver han dette Afløb for sin Sindsbevægelse. Pleasant fælder Taarer, der fortjene hendes eget Navn,*) og hendes kjære Blændværk er paa sit Høieste.

Der er Forstand i hans Øine. Han vil gjøre et Spørgsmaal. Han begriber ikke, hvor han er. Siig ham det.

„Du blev overseilet paa Floden, Fader, og er nu hos Miss Abbey Potterson."

Han stirrer paa sin Datter, stirrer paa alle sine Omgivelser og ligger og slumrer paa hendes Arm.

Det kortvarige Blændværk begynder at svinde. Det lumpne, onde, for Indtryk uimodtagelige Ansigt begynder at komme op igjen fra Flodens eller hvilketsomhelst andet Dyb. Jo varmere han bliver, desto koldere blive Lægen og de fire Mænd. Jo mere hans Træk blidnes af Liv, desto mere forhærdes deres Ansigter og Hjerter imod ham.

---

*) Pleasant o: glad. (O. A.)

„Nu overstaaer han det," siger Lægen, medens han vasker sine Hænder og betragter sin Patient med voxende Uvillie.

„Mangen en bedre Mand," moraliserer Tom Tootle med en mørk Rysten paa Hovedet, „har ikke havt hans Lykke."

„Man bør haabe, at han vil gjøre bedre Brug af sit Liv," siger Bob Glamour, „end jeg troer om ham."

„Eller end han før har gjort," tilføier William Williams.

„Jo paa det Lag!" siger Jonathan uden Tilnavn, sluttende Qvartetten.

De tale sagte for hans Datters Skyld, men hun seer, at de Alle have trukket sig tilbage og staae i en Klynge i den anden Ende af Værelset og skye ham. Det vilde være for meget at have dem mistænkte for at være bedrøvede over, at han ikke døde, da de have gjort saa meget derfor, men de ønske aabenbart, at de havde havt en bedre Gjenstand at anvende deres Umage paa. Der gaaer Bud ned i Skjenkestuen til Miss Abbey, som indfinder sig paa Skuepladsen og seer til i Frastand, medens hun hvidsker med Lægen. Livsgnisten havde en stærk Tiltrækningskraft, saa længe den var usikker, men nu, da den har fæstet Bo hos Mr. Riderhood, synes det at være et almindeligt Ønske, at Omstændighederne havde tilladt den at udvikle sig hos enhver Anden end hos denne Gentleman.

„Imidlertid," siger Miss Abbey for at opmuntre dem, „have I gjort Eders Pligt som ærlige, trofaste Karle, og I skulle derfor gaae ned og nyde Et eller Andet paa Sjouernes Regning."

Det gjøre de Alle, medens Datteren bliver tilbage og passer paa Faderen, og i deres Fraværelse fremstiller Bob Glidderv sig for hende.

„Han seer saa flau ud, gjør han ikke?" siger Bob, efterat have taget Patienten i Øiesyn.

Pleasant nikker svagt.

„Han vil see endnu flauere ud, naar han vaagner, vil han ikke?" siger Bob.

Pleasant haaber det ikke. Hvorfor det?

„Naar han mærker, hvor han er, seer De," forklarer Bob.

„Fordi Miss Abbey forbød ham Huset og jog ham paa Døren; men hvad man kalder Skjebnen førte ham ind i det igjen, og det er flaut, er det ikke?"

„Han vilde ikke være kommen her frivilligt," svarer stakkels Pleasant med et Forsøg paa en Smule Stolthed.

„Nei," siger Bob, „og heller ikke vilde han være bleven lukket ind, hvis han var kommen."

Nu er det kortvarige Blændværk aldeles opløst. Ligesaa tydeligt som Pleasant seer den gamle Fader ligge uforbedret paa hendes Arm, seer hun, at Enhver her vil skye ham, naar han igjen kommer til Bevidsthed. „Jeg vil skaffe ham bort, saa snart jeg kan," tænker Pleasant med et Suk; „han maa helst være hjemme."

Strax efter komme de Alle tilbage og vente paa, at han skal komme til Bevidsthed, da de saa ville være glade ved at blive ham qvit. Der skaffes nogle Klæder tilveie, som han kan tage paa, da hans egne ere gjennemtrukne af Vand, og hans nuværende Dragt bestaaer af Tæpper.

Blivende mere og mere urolig, som om den herskende Uvillie opdagede ham et eller andet Sted i hans Søvn og yttrede sig imod ham, slaaer Patienten omsider Øinene vidt op og hjælpes af sin Datter til at sidde overende i Sengen.

„Naa, Riderhood," siger Lægen, „hvorledes har De det?"

„Ikke til at rose mig af," svarer han brummende, da han virkeligt er kommen til Live i en ualmindeligt tvær Stemning.

„Jeg vil ingen Prædikener holde," siger Lægen, rystende alvorligt paa Hovedet; „men jeg haaber, at denne Frelse vil gjøre en god Virkning paa Dem, Riderhood."

Patientens misfornøiede Brummen af Svar er uforstaaelig; men hvis hun vilde, kunde hans Datter fortolke, at han siger, at „han ikke vil vide af Papegøiesladder at sige."

Dernæst forlanger Mr. Riderhood sin Skjorte og trækker den (med sin Datters Hjælp) paa over sit Hoved, ganske som om han nys havde været oppe at boxes.

„Var det ikke en Damper?" spørger han sin Datter, idet han gjør en Standsning.

„Jo, Fader."

„Jeg vil søge hende for Retten og lade hende bøde derfor."

Derpaa knapper han meget mismodigt sit Linned, idet han standser et Par Gange for at undersøge sine Arme og Hænder, ligesom for at see, hvilken Tugtelse han har faaet i Kampen. Saa forlanger han tvært sine andre Klædningsstykker og trækker dem langsomt paa med et Udtryk af stærkt Nag til sin tidligere Modstander og alle Tilskuerne. Han har en Fornemmelse, som om hans Næse bløder, og farer flere Gange med Bagen af sin Haand hen over den og seer efter Udfaldet paa en pugilistisk Maade, der i høi Grad styrker denne usammenhængende Lighed.

„Hvor er min lodne Hue?" spørger han i en sur Tone, da han har faaet sine Klæder paa.

„I Floden;" svarer En.

„Var der ikke en skikkelig Mand, som fiskede den op? Det var der naturligviis ikke, men nok Nogen, som løb sin Vei med den. I ere nogle nette Fyre, Alle til Hobe."

Saaledes taler Mr. Riderhood, idet han med særlig Uvillie af sin Datters Haand modtager en laant Hue og brummer, medens han trækker den ned over Ørene. Derpaa kommer han paa sine ledeløse Ben, og støttende sig tungt paa hende og knurrende: „Kan Du ikke staae stille? Hvad, skal Du vakle igjen?" forlader han den Kampplads, hvor han havde havt det lille Slagsmaal med Døden.

Fjerde Kapitel.

En glædelig Gjentagelse af Dagen.

Mr. og Mrs. Wilfer havde oplevet over en Fjerdedel af et hundrede af deres Bryllupsdage mere, end Mr. og Mrs. Lammle havde oplevet af deres, men de høitideligholdt endnu stedse denne Fest i deres Families Skjød. Ikke fordi disse Høitideligholdelser udsprang af nogetsomhelst særligt Behageligt, eller fordi Familien

nogensinde skuffedes ved at have imødeseet denne glædelige Dags Atterkomst med sangvinske Forventninger om Fornøielse. Den feiredes moralsk, snarere som en Faste- end som en Festdag, der satte Mrs. Wilfer istand til at vise sig i en mørk Stateligheb, som fremstillede denne Ærefrygt bydende Qvinde i hendes yp-perste Farver.

Den ædle Dames Tilstand ved disse glædelige Leiligheder var en Sammensætning af heroisk Udholdenhed og heroisk Forson-lighed. Spøgelseagtige Hentydninger til de bedre Giftermaal, hun kunde have gjort, skinnede gjennem hendes Fatnings rædsomme Skummelhed og aabenbarede Cheruben som et lille, af Himlen uforklarligt begunstiget Uhyre, der havde sat sig i Besiddelse af en Lykke, hvorefter mange af hans Overmænd forgjeves havde stræbt. Saa urokkeligt var dette hans Forhold til hans Skat blevet slaaet fast, at naar Aarsdagen kom, forefandt den ham stedse i en und-skyldende Tilstand, ja det er ikke umuligt, at hans beskedne Anger endog kan være gaaet saa vidt, at den stundom har gjort ham alvorlige Bebreidelser, fordi han havde taget sig den Frihed at gjøre en saa ophøiet Personlighed til sin Kone.

Med Hensyn til de af denne Forbindelse udsprungne Børn, da havde deres Kjendskab til hine Fester været tilstrækkelig ube-hageligt til at bringe dem til, naar de vare komne ud af den første Barnealder, aarligen at ønske, enten at Moder havde giftet sig med en Anden, end den saa stærkt plagede Fader, eller at Fader havde giftet sig med en Anden, istedetfor med Moder, og paa den Tid, da kun to Søstre endnu vare hjemme, havde Bellas forvovne Aand ved den næste af hine Leiligheder sounget sig op paa Forundringens Tinde med det snurrige Drilleri, „hvad i al Verden Fader vel havde seet i Moder, som kunde bevæget ham til at gjøre sig saaledes til Nar, at han havde bedet hende tage sig?“

Da det rullende Aar nu bragte Dagen i dens vedbørlige Tidsfølge, ankom Bella i den Boffinske Kareth for at deltage i Høitideligholdelsen. Naar Dagen indtraf, havde Familien for Skik at offre et Par Høns paa Hymens Alter, og da Bella

denne Gang forud havde skriftligt tilkjendegivet, at hun vilde bringe det hellige Offer med, bleve hun og Hønsene ved de forenede Kræfter af to Heste, to Mandfolk, fire Hjul og en Hund med et Halsbaand, der var saa stivt, som om den havde været George den Fjerde, satte af udenfor Døren til den fædrene Bolig, hvor de modtoges af Mrs. Wilfer i egen Person, hvis Værdighed ved denne som ved de fleste særlige Leiligheder forøgedes af en gaadefuld Tandpine.

„Jeg behøver ikke Vognen i Aften," sagde Bella; „jeg gaaer hjem."

Mrs. Boffins Tjener tog til sin Hat og fik, idet han gik, et skrækkeligt Dikkast af Mrs. Wilfer, som skulde indprænge den Overbeviisning dybt i hans dumdristige Sjæl, at hvilken hans hemmelige Mistanke end maatte være, saa vare Liberitjenere ingen Sjeldenhed her.

„Naa, kjære Moder," sagde Bella, „hvorledes har Du det saa?"

„Jeg har det saa godt, Bella," svarede Mrs. Wilfer, „som det kan ventes."

„Gud, Moder," sagde Bella, „Du taler jo, som om man nyligt var bleven født!"

„Det er netop hvad Moder har gjort," tog Lavvy til Orde over den moderlige Skulder, „lige siden vi stode op i Morges. Du kan sagtens lee, Bella, men noget mere Tirrende er det umuligt at tænke sig."

Med en Mine, der var altfor fuld af Majestæt, til at den kunde ledsages med nogetsomhelst Ord, gik Mrs. Wilfer med sine Døttre ud i Kjøkkenet, hvor Offeret skulde tilberedes.

„Mr. Rokesmith," sagde hun med Hengivelse i Skjebnen, „har været saa artig at stille sin Dagligstue til vor Raadighed i Dag, hvorfor Du, Bella, vil i Dine Forældres beskedne Bolig blive beværtet for saavidt i Overensstemmelse med Din nuværende Levemaade, som der vil være baade en Selskabssal og en Spisestue til Din Modtagelse. Din Fader indbød Mr. Rokesmith til at deltage i vort simple Maaltid, og idet han undskyldte sig med

paatrængende Forretninger, tilbød han os Afbenyttelsen af sin Leilighed."

Bella vidste tilfældigvis, at han ingen Forretninger havde udenfor sit Værelse hos Mr. Boffins, men bifaldt hans Udeblivelse. „Vi vilde kun have bragt hinanden i Forlegenhed," tænkte hun, „og det gjøre vi tidt nok endda."

Men dog var hun nysgjerrig nok efter at see sig om i hans Værelse, til ufortøvet at løbe derop og foretage et nøiagtigt Eftersyn af dets Indhold. Det var smagfuldt, skjøndt tarveligt meubleret, og indrettet meget pynteligt. Der var Hylder og Reoler med engelske, franske og italienske Bøger, og i en Mappe paa Skrivebordet var der en Mangfoldighed af Ark med Optegnelser og Beregninger, som aabenbart vedkom den Boffinske Formue. Paa dette Bord laa ligeledes, omhyggeligt klæbet paa Lærred og ferniseret, kantet og rullet sammen som et Kort, den Plakat, som beskrev den myrdede Mand, der var kommen saa langveis fra for at blive hendes Ægtefælle. Hun gjøs tilbage for denne spøgelseagtige Overraskelse og følte sig ganske ængstelig tilmode, medens hun rullede og bandt den sammen igjen. Seende sig om hist og her, fik hun Øie paa et Kobberstik, et smukt, qvindeligt Hoved, der hang i en zirlig Ramme i Krogen over Lænestolen. „O ja saa, Sir!" sagde Bella, efterat være bleven staaende foran det for at betænke sig. „O ja saa, Sir! Jeg troer at kunne gjette, hvem De mener, at det ligner. Men jeg kan sige Dem, hvad det ligner endnu mere — Deres Uforskammethed!" Med disse Ord gik hun, ikke alene fordi hun var fornærmet, men fordi der ikke var Mere at see paa.

„Naa, Moder," sagde Bella, da hun igjen kom ud i Kjøkkenet med nogle Levninger af Rødmen, „Du og Lavvy troe, at jeg slet ikke duer til Noget, men jeg har sat mig for at overbevise Eder om det Modsatte. I Dag vil jeg være Kokkepige."

„Holdt!" svarede hendes majestætiske Moder; „det kan jeg ikke tillade. Kokkepige i den Kjole!"

„Hvad Kjolen angaaer, Moder," svarede Bella, lystigt rum-

sterende i en Kommodeskuffe, „saa tager jeg et Forklæde paa, og med Hensyn til Din Tilladelse, saa gjør jeg det uden den."

„Du lave Mad?" sagde Mrs. Wilfer. „Du, som aldrig lavede Mad, medens Du var hjemme?"

„Ja, Moder, saaledes forholder det sig netop."

Hun omgjordede sig med et hvidt Forklæde, hvortil hun med Bændler og Knappenaale befæstede en Smække, der naaede tæt og stramt op under hendes Hage, som om den havde taget hende om Halsen for at kysse hende. Ovenfor denne Smække toge hendes Smilehuller sig nydeligt ud, og nedenfor den var hendes Skabning ikke mindre nydelig. „Naa, Moder," sagde Bella, idet hun med begge Hænder strøg sit Haar tilbage fra sine Tindinger, „hvad først?"

„Først," svarede Mrs. Wilfer høitideligt, „hvis Du forsvrigt fremturer i hvad jeg ikke kan betragte anderledes, end som en med den Equipage, i hvilken Du kom, aldeles uforenelig Adfærd —."

(„Hvilket jeg gjør, Moder.")

„Først, da, holder Du Hønsene over Ilden."

„Ja, rigtigt!" udbrød Bella. „Og strøer Mel paa dem og dreier dem rundt; saa, nu er det gjort!" tilføiede hun, efter i største Fart at have rullet dem i Melet. „Hvad saa, Moder?"

„Dernæst," svarede Mrs. Wilfer, slaaende ud med sine Handsker, for at tilkjendegive, at hun kun under alt fornødent Forbehold frasagde sig Kjøkkenthronen, „vilde jeg anbefale en Undersøgelse af Flesket i Stegepanden, der staaer paa Ilden, samt af Kartoflerne ved Afbenyttelse af en Gaffel. Grøntsagernes Tilberedelse vil endvidere blive nødvendig, hvis Du fremturer i denne upassende Opførsel."

„Hvilket jeg naturligviis gjør, Moder."

Fremturende i den, henvendte Bella sin Opmærksomhed paa een Ting og glemte en anden, henvendte sin Opmærksomhed paa denne anden og glemte den tredie, huskede paa den tredie, men forstyrredes af den fjerde, og gjenoprettede sin Forsømmelighed, naar hun gjorde noget Galt, ved at give de ulykkelige Høns en

Extradreining, der gjorde Udsigten til, at de nogensinde vilde blive færdige, yderst tvivlsom. Imidlertid dækkede Lavinia, vimsende frem og tilbage mellem Kjøkkenet og Værelset ligeoverfor, Spisebordet i den sidstnævnte Stue, et Hverv, som hun, der stedse gjorde sine Husholdningskonster med Ulyst, udførte med en overraskende Række Stød og Bump, idet hun bredte Dugen, som om hun gjorde Blæst, satte Glassene og Saltkarrene paa Bordet, som om hun bankede paa Døren, og raslede med Knivene og Gaflerne paa en skjærmydslende Maade, der tydede paa et Haandmænge.

„See paa Moder," hvidskede Lavinia til Bella, da dette var gjort, og de stode og saae paa Hønsene, der stegtes. „Kunde man ikke, om man saa var det kjærligste Barn i hele Verden (hvilket man naturligviis haaber, at man i det Hele taget er), ikke faae Lyst til at pirre ved hende med en Pind, naar man seer hende sidde der i Krogen saa stiv som en Stok?"

„Tænk Dig bare," svarede Bella, „om stakkels Fader skulde sidde ligesaa stiv i en anden Krog."

„Det kunde han ikke, lille Ven," sagde Lavvy. „Fader vilde strax falde sammen. Men jeg troer virkeligt ikke, at der nogensinde har været en menneskelig Skabning, der har kunnet holde sig saa stiv eller lægge en saadan Mængde Muggenhed i een Ryg, som Moder. Hvad er der i Veien, Moder? Befinder Du Dig ikke vel, Moder?"

„Jeg befinder mig saare vel," svarede Mrs. Wilfer, fæstende med haanlig Styrke sine Øine paa sin Yngste. „Hvad skulde der være i Veien med mig?"

„Du synes ikke at være rigtigt rask paa det, Moder," indvendte Lavvy den helt Dristige.

„Rask paa det?" gjentog hendes Moder. „Rask paa det? Hvorfra dette lave Udtryk, Lavinia? Naar jeg ikke klager, naar jeg er stiltiende tilfreds med min Lod, maa det være mine Børn nok."

„Ja, Moder," svarede Lavvy, „siden Du endeligt vil presse det ud af mig, maa jeg i al Ærbødighed tage mig den Frihed at sige, at Dine Børn unegteligt ere Dig i høieste Maade for-

bundne, fordi Du aarligt har Tandpine paa Din Bryllupsdag, og at det er saare uegennyttigt af Dig og en umaadelig Glæde for dem. Men i det Hele taget er det dog muligt at være for stolt endog af dette Gode,"

„Du legemliggjorte Næsviished," sagde Mrs. Wilfer, „taler Du saaledes til mig, og det i Dag fremfor alle Dage i Aaret? Veed Du, hvad der vilde være blevet af Dig, dersom jeg ikke paa denne Dag havde skjenket Din Fader, R. W., min Haand?"

„Nei, Moder," svarede Lavvy, „det veed jeg rigtignok ikke, og med den største Ærbødighed for Dine Evner og Kundskaber tvivler jeg høiligen paa, at Du veed det bedre."

Om den gjennemtrængende Styrke i dette Anfald paa det svage Punkt i Mrs. Wilfers Forskandsninger vilde for en Tid have slaaet denne Heltinde af Marken eller ikke, forblev uafgjort paa Grund af en Parlamentairs Komme i Mr. George Sampsons Person, der var bleven indbudt til Festen som en Husven, hvis Tilbøielighed antoges at være i Begreb med at gaae fra Bella over paa Lavinia, og hvem Lavinia — muligen i Erindringen om, at han havde havt den slette Smag først at have overseet hende — holdt under en streng Tugt.

„Jeg lykønsker Dem, Mrs. Wilfer, i Anledning af Dagen," sagde Mr. George Sampson, der underveis havde udtænkt denne pyntelige Tiltale. Mrs. Wilfer takkede ham med et høisindet Suk og blev atter et værgeløst Bytte for hin uransagelige Tandpine.

„Det overrasker mig," sagde Mr. Sampson med mat Stemme, „at Miss Bella nedlader sig til at lave Mad."

Men her slog Miss Lavinia ned paa den ulykkelige unge Gentleman med den knusende Formening, at det i ethvert Tilfælde ikke kom ham ved, hvilket stemte Mr. Sampson til tungsindig Ensomhed i Aanden, indtil Cheruben kom og blev yderst forbauset over at see det deilige Fruentimmer saaledes sysselsat.

Hun vilde imidlertid ligesaa vel rette Maaltidet an, som tillave det, og satte sig derpaa, uden Smække og Forklæde, ned for at deltage i det som en fornem Gjest, efterat først Mrs. Wilfer havde besvaret sin Ægtefælles opromte: „For hvad vi

ere i Begreb med at modtage —" med et Amen, der lød, som om det kom fra en Grav og egnede sig til at sætte en Dæmper paa den kraftigste Madlyst.

„Men jeg kan ikke begribe," sagde Bella, medens hun saae paa, at Hønsene bleve skaarne for, hvad det er, der gjør dem røde indvendigt, Fader! Ligger det i Arten?"

„Nei, det troer jeg dog ikke, Barn," svarede Fader. „Det er vist snarere, fordi de ikke ere stegte nok."

„Da burde de være det," sagde Bella.

„Ja, jeg veed nok, at de burde være det, kjære Barn," svarede hendes Fader, „men de ere — det ikke."

Stegeristen blev derfor tagen i Brug, og den godmodige Cherub, der ofte blev ligesaa ucherubisk sysselsat hjemme i sit eget Hus, som om han havde staaet i Tjeneste hos en tyrannisk Herre, paatog sig at riste Hønsene; ja alene med Undtagelse af at stirre ud for sig (til hvilken Gren af Statstjenesten den malede Cherub er særligt oplagt), røgtede denne huslige Cherub ligesaa mange særskilte Kald som hans Forbillede, kun med den Forskjel, at han spillede med en Børste paa Familiens Skotøi, istedetfor at spille paa umaadelige Blikinstrumenter og Dobbeltbasuner, og med redebon Flinkhed gjorde mange nyttige Ting, istedetfor at forkorte sig i Luften i uforklarlige Diemed.

Bella hjalp ham med hans Tillægsmadlavning og gjorde ham meget glad, men satte ham tillige i en dødelig Skræk ved, da de atter havde sat sig til Bords, at spørge ham, hvorledes han mente, at Høns bleve stegte til Middagsmaaltiderne i Greenwich, og om han troede, at disse Maaltider virkeligt vare saa morsomme, som Folk sagde? Den stjaalne Nikken og Blinken, hvormed han svarede, fik den ondskabsfulde Bella til at lee, saa at hun var nær ved at qvæles, og saa maatte Lavinia dunke hende i Ryggen, og saa lo hun endnu mere.

Men hendes Moder var en god Modvægt ved den anden Ende af Bordet, og til hende henvendte hendes Fader sig i sin Godmodigheds Uskyldighed undertiden med: „Jeg er bange for, at Du ikke morer Dig, min Ven?"

„Hvorfor det, R. W.?“ kunde hun da spørge med klangfuld Røst.

„Fordi Du synes at være lidt forstemt, kjære Ven.“

„Nei, slet ikke,“ lød Svaret i den selvsamme Tone.

„Vil Du siden spise Philippine med mig, kjære Ven?“

„Mange Tak. Jeg vil gjøre hvad Du vil, R. W.“

„Ja, men har Du Lyst dertil?“

„Jeg har ligesaa god Lyst dertil, som til alt Andet, R. W.“ Og den statelige Qvinde fortsatte derpaa med et fortjenstligt Skin af at opoffre sig for det almindelige Bedste sit Maaltid, som om hun madede en Anden af ophøiede offentlige Grunde.

Bella havde taget Dessert og to Flasker Vin med, hvorved der udbredtes en ukjendt Glands over Festen, og Mrs. Wilfer gjorde Honneurs ved det første Glas ved at kundgjøre: „R. W., jeg drikker Din Skaal.“

„Tak, min Ven. Og jeg Din.“

„Fader og Moder,“ sagde Bella.

„Undskyld,“ tog Mrs. Wilfer med udstrakt Handske til Orde. „Nei. Det synes mig ikke. Jeg drak Eders Faders Skaal. Men ville I endeligt tage min med, forbyder Taknemlighed mig at gjøre Indvendinger.“

„Men Gud, Moder,“ sagde Lavvy den helt Dristige, „er det ikke den Dag, der gjorde Dig og Fader til Eet? Taalmodigheden forgaaer mig.“

„Ved hvilken anden Omstændighed Dagen end maatte være betegnet, er den dog ikke den Dag, Lavinia, paa hvilken jeg tillader et af mine Børn at fare op imod mig. Jeg beder — ja befaler! — Dig ikke at fare op. Det er ikke mere end sømmeligt at huske paa, at det tilkommer Dig, R. W., at befale og mig at adlyde. Det er Dit Hus, og Du er Herre ved Dit Bord. Vor Begges Skaal!“ Og hun drak med frygtelig Stivhed.

„Jeg er virkeligt lidt bange for, min Ven,“ yttrede Chernben fromt, „at Du ikke morer Dig?“

„Tværtimod,“ svarede Mrs. Wilfer, „udmærket. Hvorfor skulde jeg ikke more mig?“

„Jeg troede, min Ven, at Dit Ansigt maaskee —"

„Mit Ansigt kunde være en Martyrdom, men hvad vilde det have at betyde, og hvem vilde lægge Mærke til, at jeg smilte?"

Og hun smilte virkeligt og fik aabenbart Mr. George Sampsons Blod til at fryse derved; thi idet denne unge Gentleman opfangede hendes smilende Die, blev han saa forfærdet over Udtrykket i det, at han gik i Rette med sig selv om, hvad han vel kunde have gjort for at paadrage sig det.

„Paa en Dag som denne," sagde Mrs. Wilfer, „henfalder Sjælen helt naturligt i, skal jeg kalde det en Drømmen eller en Tilbageskuen?"

Lavvy, der sad med trodsigt korslagte Arme, svarede (men ikke hørligt): „Kald det for Guds Skyld hvad Du helst vil, Moder, og gjør Ende paa det."

„Sjælen vender," vedblev Mrs. Wilfer i en oratorisk Tone, „helt naturligt tilbage til Fader og Moder — jeg mener her mine Forældre — paa et Tidspunkt, der er ældre, end det første Gry af denne Dag. Jeg ansaaes for at være høi, maaskee var jeg det; Fader og Moder vare uimodsigeligt høie. Jeg har sjeldent seet et smukkere Fruentimmer, end min Moder; aldrig et smukkere, end min Fader."

„Hvorledes Bedstefader saa har været, har han da ikke været noget Fruentimmer," bemærkede den uforbederlige Lavvy.

„Din Bedstefader," svarede Mrs. Wilfer med en rædsom Mine og i en ligesaa rædsom Tone, „var saaledes, som jeg beskriver ham at have været, og vilde have slaaet ethvert af sine Børnebørn til Jorden, der havde vovet at drage det i Tvivl. Det var et af Moders kjæreste Ønsker, at jeg maatte blive forenet med et høit Medlem af Samfundet. Det var maaskee en Svaghed, men i saa Tilfælde var det en Svaghed, hun havde tilfælleds med, troer jeg, Kong Frederik af Preussen." Efterat disse Bemærkninger vare blevne henvendte til Mr. George Sampson, der ikke havde Mod til at møde i en Tvekamp, men lurede med sit Bryst under Bordet og slog Øinene ned, vedblev Mrs. Wilfer med en Røst, der tiltog i Barskhed og Eftertryk-

kelighed, indtil hun fik hin Skulker til at overgive sig. „Moder synes at have havt en ubeskrivelig Forudfølelse af, hvad der siden skete; thi hun foreholdt mig ofte: „Ingen lille Mand. Lov mig, mit Barn, ikke at tage en lille Mand. Gift Dig aldrig, aldrig, aldrig med en lille Mand!“ Fader kunde ligeledes sige til mig (han besad et ualmindeligt Lune), „at en Slægt af Hvalfisk ikke burde træde i Forbindelse med Brislinger.“ Hans Selskab blev ivrigt søgt, som man let kan tænke sig, af den Tids vittige Hoveder, og vort Hus var deres stadige Tilflugt. Jeg har hørt ikke færre end tre Kobberstikkere vexle de mest udmærkede Indfald og Svar der paa een og samme Tid.“ (Her gav Mr. Sampson sig fangen og sagde med en urolig Bevægelse paa sin Stol, at tre var et stort Antal, og at det maatte have været høist underholdende.) „Blandt de mest fremragende Medlemmer af denne udmærkede Kreds var der en Gentleman, som holdt sex Fod og fire Tommer. Han var ikke Kobberstikker.“ (Her sagde Mr. Sampson uden nogensomhelst Grund: „Nei naturligviis.“) „Denne Gentleman var saa forekommende at bære mig med Opmærksomheder, som jeg ikke kunde Andet end forstaae.“ (Her mumlede Sampson Noget om, at naar det først kom saa vidt, kunde man altid mærke det). „Jeg underrettede øieblikkeligt mine Forældre om, at disse Opmærksomheder vare spildte, og at jeg ikke kunde opmuntre hans Beilen. De spurgte, om han var for høi? Men jeg svarede, at det ikke var Væxten, men Aanden, der var for ophøiet. I vort Hus, sagde jeg, var Tonen for glimrende og Trykket for høit til at kunne bevares af mig, en Qvinde, i det daglige, huslige Liv. Jeg husker godt, at Moder slog Hænderne sammen og udbrød: „Det vil ende sig med en lille Mand!“ (Her skottede Mr. Sampson til sin Vært og rystede modfaldent paa Hovedet.) „Senere gik hun endog saa vidt, at hun forudsagde, at det vilde ende sig med en lille Mand, hvis Aand var under det Middelmaadige, men det var i hvad jeg kan kalde et Anfald af moderlig Skuffelse. Inden en Maaned var omme,“ sagde Mrs. Wilfer og gjorde sin Stemme dybere, som om hun fortalte en skrækkelig Spøgelsehistorie, „inden en Maaned

var omme, saae jeg første Gang min Mand, R. W. Inden et Aar var omme, blev jeg gift med ham. Det er naturligt, at Aanden paa en Dag som denne gjenkalder sig slige triste Omstændigheder."

Mr. Sampson, der nu omsider løslodes af Mrs. Wilfers Dies Varetægt, trak Veiret dybt og gjorde den originale og slaaende Bemærkning, at det var umuligt at forklare sig saadanne Forudfølelser. R. W. kløede sig i Nakken og saae rundt omkring Bordet, indtil han kom til sin Kone, og da han saae, at hun ligesom var indhyllet i et endnu mørkere Slør end før, yttrede han nok en Gang: „Jeg er virkeligt bange for, min Ven, at Du slet ikke morer Dig," hvortil hun nok en Gang svarede: „Tværtimod, R. W. Hvorfor skulde jeg ikke more mig?"

Den ulykkelige Mr. Sampsons Stilling ved dette underholdende Gjestebud var i Sandhed beklagelsesværdig; thi ikke alene var han værgeløs udsat for Mrs. Wilfers Foredrag, men behandledes tillige med største Haan af Lavinia, der dels for at vise Bella, at hun, Lavinia, kunde gjøre ved ham, hvad hun vilde, og dels for at lade ham undgjælde for, at han endnu aabenbart beundrede Bella, lod ham føre et Hundeliv. Idet denne unge Gentleman paa den ene Side belystes af Mrs. Wilfers Talerkonsts statelige Skjønheder og paa den anden formørkedes af Drillerier og Tilretteviisninger af den unge Dame, hvem han i sin Forladthed havde helliget sig, vare hans Lidelser sørgelige at skue. Vaklede hans Aand et Øieblik under dem, kan det til Undskyldning for dens Svaghed anføres, at den af Naturen knikkede i Knæene og aldrig var synderligt stiv i Benene.

Saaledes fordreves de rosenfarvede Timer, indtil det blev paa Tiden, at Fader fulgte Bella tilbage, og da Smilehullerne vare blevne bundne ind under Hattebaandene, og hun havde taget Afsked, gik de ud i Luften, hvor Cheruben traf Veiret dybt, som om han fandt Luften forfriskende.

„Naa, kjære Fader," sagde Bella, „nu kan da Aarsdagen antages at være forbi."

„Ja, mit Barn," svarede Cheruben, „nu er nok en af dem overstaaet."

Bella traf hans Arm tættere ind i sin, medens de gik, og gav den en hel Del trøstende Klap. „Tak, mit Barn," sagde han, som om hun havde sagt Noget, „jeg har det meget godt. Naa, og hvorledes gaaer det Dig, Bella?"

„Jeg har slet ikke forbedret mig, Fader."

„Har Du virkeligt ikke?"

„Nei, Fader. Tværtimod, jeg er bleven værre."

„Gud!" sagde Cheruben.

„Jeg er bleven værre, Fader. Jeg gjør saa mange Beregninger over, hvor Meget jeg maa have om Aaret, naar jeg gifter mig, og hvad der er det Mindste, jeg kan komme ud af det med, at jeg begynder at faae Rynker paa Næsen. Kan Du see Rynker paa min Næse i Aften, Fader?"

Da Fader gav sig til at lee herad, rystede Bella ham to eller tre Gange.

„Du vil ikke lee, Sir, naar Du seer, at Dit deilige Fruentimmer bliver mager. Du maa hellere i Tide forberede Dig derpaa, kan jeg sige Dig. Jeg vil ikke ret længe kunne holde min Begjerlighed efter Penge ude af mine Øine, og naar Du seer den der, vil det gjøre Dig ondt, men det kan Du have godt af, fordi Du ikke har villet lade Dig advare i Tide. Vi indgik jo et Fortrolighedsforbund, Sir. Har Du Noget at meddele?"

„Jeg troede, at det var Dig, der havde Noget at meddele, min Skat."

„O saa det troede Du, Sir? Hvorfor spurgte Du mig da ikke, saa snart vi vare komne ud? Deilige Fruentimmers Fortrolighed maa ikke ringeagtes. Dog denne Gang vil jeg tilgive Dig, Fader, og hør nu, der" — Bella lagde den lille Pegefinger i sin høire Handske paa sine Læber og lagde den derefter paa sin Faders — „der har Du et Kys. Og nu skal jeg for ramme Alvor fortælle Dig — lad mig see, hvor mange — fire Hemmeligheder. Husk paa, store, alvorlige, vigtige Hemmeligheder; strengt imellem os."

„Numer Et, min Ven," sagde hendes Fader og lagde hendes Arm mageligt og fortroligt i Lave.

„Numer Et," sagde Bella, „vil elektrisere Dig, Fader. Hvem troer Du vel der har" — trods den lystige Maade, hvorpaa hun begyndte, blev hun noget forlegen her — „har friet til mig?"

Faderen saae hende i Ansigtet og saae paa Jorden, og saae hende igjen i Ansigtet og forsikkrede, at han ikke kunde gjette det.

„Mr. Rokesmith."

„Det er da aldrig muligt, Barn?"

„Mi—ster Roke—smith, Fader," sagde Bella for større Eftertryks Skyld. „Hvad siger Du til det?"

Fader svarede roligt med Contraspørgsmaalet: „Hvad sagde Du til det, kjære Barn?"

„Jeg sagde Nei," svarede Bella skarpt. „Naturligviis."

„Ja, naturligviis," sagde hendes Fader grublende.

„Og jeg sagde ham, hvorfor jeg fandt, at det var et Tillidsbrud fra hans Side, og en Fornærmelse mod mig," sagde Bella.

„Ja ganske vist. Det forbauser mig virkeligt. Jeg kan ikke begribe, at han vilde blotte sig, førend han havde følt sig bedre for. Men nu, da jeg husker mig om, troer jeg dog, at han stedse har beundret Dig, Barn."

„En Droschkekudsk kan beundre mig," bemærkede Bella med et Anstrøg af sin Moders Hovmod.

„Det er høist sandsynligt, lille Ven. Numer To, Barn?"

„Numer To, Fader, er omtrent af samme Indhold, skjøndt ikke saa uforskammet. Mr. Lightwood vilde frie til mig, hvis jeg vilde tillade ham det."

„Jeg antager altsaa, Barn, at Du ikke har i Sinde at tillade ham det?"

Da Bella igjen med sit forrige Eftertryk sagde: „Nei, naturligviis!" følte hendes Fader sig forpligtet til at gjentage: „Nei, naturligviis."

„Jeg bryder mig ikke om ham," sagde Bella.

„Det er nok," sagde hendes Fader.

„Det er ikke nok," svarede Bella og rystede ham nok et Par Gange. „Har jeg ikke sagt Dig, hvilket pengekjært lille

Uhyre, jeg er? Det er kun nok, fordi han hverken har Penge, Clienter eller Forventninger og ikke Andet end Gjeld."

„Ha!" sagde Cheruben lidt modfalden. „Numer Tre, lille Ven?"

„Numer Tre, Fader, er noget Bedre. En herlig Ting, en prægtig Ting, en glædelig Ting. Mrs. Boffin har selv betroet mig det som en Hemmelighed med sin egen kjærlige Mund — og en sanddruere Mund har aldrig enten aabnet eller lukket sig i dette Liv, er jeg vis paa — at de ønske at see mig godt gift og, hvis jeg gifter mig med deres Samtykke, ville give mig en god Medgift." Her brast den taknemlige Pige i en hjertelig Graad.

„Græd ikke, min Diesten," sagde hendes Fader, førende sine Hænder til sine Øine; „det er undskyldeligt, at jeg bliver lidt overvældet ved at høre, at mit dyrebare Yndlingsbarn efter alle sine Gjenvordigheder skal blive saaledes forsørget og æret i Verden; men Du maa ikke græde, Du maa ikke græde. Jeg er meget taknemlig og lykønsker Dig af mit ganske Hjerte, mit elskede Barn." Idet den gode, blødhjertede lille Fyr tørrede sine Øine, lagde Bella sine Arme om hans Hals og kysede ham kjærligt midt paa Gaden og forsikkrede ham lidenskabeligt, at han var den bedste af Fædre og den bedste af Venner, og at hun paa sin Bryllupsmorgen vilde lægge sig paa Knæ og bede ham om Tilgivelse, fordi hun sommetider havde drillet ham eller syntes at være ligegyldig for et saadant taalmodigt, deltagende, mildt og frisk ungt Hjertes Værd. Ved ethvert af sine Tillægsord fordoblede hun sine Kys og kysede tilsidst Hatten af ham og stak derpaa umaadeligt i at lee, da Vinden tog fat i den, og han løb efter den.

Da hendes Fader havde faaet sin Hat og sit Veir igjen, og de atter vare komne i Gang, sagde han: „Numer Fire lille Ven?"

Bella blev lang i Ansigtet midt i sin Munterhed. „Det er dog maaskee bedst, at jeg beholder Numer Fire for mig selv. Lad mig endnu en Gang, om det saa er for aldrig saa kort en Tid, prøve paa at haabe, at det ikke forholder sig saaledes."

Den Forandring, der var foregaaet med hende, skjærpede Cherubens Nysgjerrighed efter Numer Fire, og han sagde stil-

færdigt: „Ikke forholder sig saaledes? Ikke forholder sig hvorledes, lille Ven?“

Bella saae tankefuldt paa ham og rystede paa Hovedet.

„Og dog veed jeg meget godt, at det forholder sig saaledes, Fader, veed det kun altfor godt.“

„Du gjør mig ganske urolig, kjære Barn,“ sagde hendes Fader. „Har Du sagt Nei til nogen Anden, lille Ven?“

„Nei, Fader.“

„Eller Ja til Nogen?“ spurgte han og trak Øienbrynene i Veiret.

„Nei, Fader.“

„Er der ellers Nogen, som vilde prøve sin Lykke mellem Nei og Ja, hvis Du vilde tillade ham det, Barn?“

„Ikke det jeg veed, Fader.“

„Kan der ikke være Nogen, som ikke vil prøve sin Lykke, skjøndt Du nok vilde have ham til det?“ spurgte Cheruben som en sidste Tilflugt.

„Jh, nei naturligviis,“ svarede Bella og rystede ham igjen et Par Gange.

„Nei naturligviis,“ indrømmede han. „Jeg er bange for, kjære Bella, at jeg enten ingen Søvn faaer i Nat, eller ogsaa maa have Numer Fire at vide.“

„O, Fader, der er intet Godt ved Numer Fire! Jeg er saa bedrøvet derover, jeg vil saa nødigt troe det, jeg har gjort mig saa megen Umage for ikke at see det, at det falder mig saa vanskeligt at betroe endog Dig det. Men Mr. Boffin er bleven fordærvet af Medgang og forandrer sig med hver Dag mere og mere.“

„Det haaber og troer jeg ikke, kjære Bella.“

„Jeg har heller ikke villet haabe og troe det, Fader; men med hver Dag forandrer han sig mere og mere til det Værre. Ikke mod mig — mod mig er han stedse den Samme — men mod Andre af sine Omgivelser. Ligefor mine Øine bliver han mistroisk, lunefuld, haard, tyrannisk, uretfærdig. Er et godt Menneske nogensinde bleven fordærvet af Lykken, er det min Velgjører. Og tænk alligevel, Fader, hvor stærk Pengenes Trylle-

magt er! Jeg seer dette og hader og frygter det og veed ikke, om Penge ikke kunde frembringe en langt værre Forandring hos mig, og dog har jeg bestandigt Penge i mine Tanker og Ønsker, og det hele Liv, jeg opstiller for mig, er Penge, Penge og atter Penge og hvortil Livet kan blive ved Penge.

Femte Kapitel.

Den forgyldte Skarnager kommer i slet Selskab.

Var Bella Wilfers klare og hurtige lille Hoved paa Vildspor, eller var den forgyldte Skarnager i Begreb med at gaae igjennem Prøvelsens Ovn og komme ud af den som Slakker? Onde Tidender udbrede sig hurtigt, og vi skulle faae det at vide.

Den selvsamme Aften, da Bella kom tilbage fra den glade Gjentagelse, hændtes der Noget, som hun med spændt Opmærksomhed fulgte med sine Øine og Øren. I den ene Ende af den Boffinske Bolig var der en Stue, der kaldtes Mr. Boffins Værelse. Skjøndt langt mindre storartet, end hele det øvrige Hus, var dette Værelse dog langt behageligere, eftersom det overalt havde et vist Præg af hjemlig Hyggelighed, som Tapetsererdespotismen havde forviist til dette Sted, da den uden Naade og Barmhjertighed havde modsat sig Mr. Boffins Bønner om Skaansel mod ethvertsomhelst andet Værelse. Saaledes havde det, skjøndt dets Beliggenhed var beskeden nok — dets Vinduer vendte nemlig ud til Silas Weggs forrige Hjørne — og det ikke kunde rose sig af Fløil, Atlask eller Forgyldning, skaffet sig en huslig Stilling, der svarede til en magelig Slobroks og et Par Toflers; og naar Familien havde Lyst til at gjøre sig til Gode med en særlig glædelig Aftenstund ved Kaminen, gjorde den sig som Noget, der faldt af sig selv, til Gode med den i Mr. Boffins Værelse.

Da Bella kom tilbage, underrettedes hun om, at Mr. og Mrs. Boffin vare inde i dette Værelse, og da hun traadte derind,

saae hun, at ogsaa Secretairen var der, i Tjenesteforretninger, som det lod, idet han stod med nogle Papirer i Haanden ved et Bord, hvorpaa der stod et Par Lys med Skjerme for, og ved hvilket Mr. Boffin sad, liggende bagover i sin Lænestol.

„De har nok travlt, Sir?" sagde Bella, tøvende i Døren.

„Nei slet ikke, lille Ven, slet ikke. De hører jo os til, og vi betragte Dem ikke som Fremmed. Kom kun ind, kom kun ind. Den gamle Kjælling sidder paa sin sædvanlige Plads."

Da Mrs. Boffin føiede sit Nik og Velkomstsmil til Mr. Boffins Ord, satte Bella sig med sin Bog i en Lænestol i Kaminkrogen ved Mrs. Boffins Arbeidsbord. Mr. Boffin havde sin Plads ligeoverfor.

„Naa, Rokesmith," sagde den forgyldte Skarnager og pikkede saa stærkt i Bordet for at vække hans Opmærksomhed, at Bella foer sammen, idet hun vendte Bladene i sin Bog; „hvor var det, vi slap?"

„Ved, at De sagde, Sir," svarede Secretairen med et Udtryk af en vis Ulyst og et Blik paa de andre Tilstedeværende, „at De fandt, at Tiden var kommen til at fastsætte min Gage."

„Hold Dem ikke for god til at kalde den Løn, Mand," sagde Mr. Boffin spydigt. „Hvad Pokker! Medens jeg tjente, talte jeg aldrig om min Gage."

„Min Løn," sagde Secretairen, rettende sig.

„De er dog vel ikke stolt, Rokesmith?" yttrede Mr. Boffin, skottende til ham.

„Det vil jeg ikke haabe, Sir."

„For jeg var det ikke, medens jeg var fattig," sagde Mr. Boffin. „Fattigdom og Stolthed passe ikke til hinanden, husk vel paa det. Og hvorfor passe de ikke til hinanden? Jh, det er jo tydeligt nok. Den, der er fattig, har Intet at være stolt af; det er en Dumhed."

Med en let Bøining med Hovedet og en noget overrasket Mine syntes Secretairen at erklære sig enig med ham ved at danne Stavelserne i Ordet Dumhed med sine Læber.

„Men nu angaaende Deres Løn," sagde Mr. Boffin. „Sæt Dem."

Secretairen satte sig.

„Hvorfor har De ikke sat Dem før?“ sagde Mr. Boffin i en mistroisk Tone. „Jeg vil haabe, at det ikke var af Stolthed. Men det var om Deres Løn, vi vilde tale. Jeg har nu overveiet Sagen og siger tohundrede Pund om Aaret. Hvad mener De derom? Finder De, at det er nok?“

„Jeg takker Dem. Det er et anstændigt Tilbud.“

„Jeg vil ikke lægge Skjul paa,“ bemærkede Mr. Boffin med Forbehold, „at det jo maaskee kan være mere end nok, og jeg vil sige Dem hvorfor, Rokesmith. En formuende Mand som jeg maa tage Hensyn til Markedsprisen. I Førstningen indlod jeg mig ikke saa meget derpaa, som jeg maaskee burde have gjort; men senere har jeg gjort Bekjendtskab med andre formuende Mænd og lært Formuens Pligter at kjende. Fordi Penge maaskee ikke ere nogen Gjenstand for mig, bør jeg alligevel ikke skrue Markedsprisen i Veiret. Naar et Lam er saa og saa Meget værd paa Markedet, bør jeg kun give dette og ikke Mere, og naar en Secretair er saa og saa Meget værd paa Markedet, bør jeg kun give dette og ikke Mere. Imidlertid har jeg dog ikke i Sinde at være altfor knap imod Dem.“

„De er meget god, Mr. Boffin,“ sagde Secretairen med Anstrengelse.

„Vi ville altsaa,“ sagde Mr. Boffin, „ansætte Summen til tohundrede Pund om Aaret, og dermed er den Ting afgjort. Men dernæst maa der ikke være nogen Misforstaaelse om, hvad jeg kjøber for tohundrede Pund om Aaret. Betaler jeg et Lam, kjøber jeg det helt og holdent, og betaler jeg en Secretair, kjøber jeg ligeledes ham hel og holden.“

„Med andre Ord, De kjøber min hele Tid?“

„Ja ganske vist. Ikke fordi,“ sagde Mr. Boffin, „at jeg agter at sysselsætte Dem hele Tiden; De kan læse i en Bog et Par Minuter, naar De ikke har noget Bedre at gjøre, skjøndt jeg nok troer, at De næsten altid vil finde noget Nyttigt at foretage Dem. Men jeg ønsker at have Dem i Nærheden af mig; det er saa nemt altid at have Dem ved Haanden, og der-

for venter jeg at kunne finde Dem her i Huset fra De har spist Frokost, til De skal spise Aftensmad."

Secretairen bukkede.

„I fordums Dage, medens jeg selv tjente," sagde Mr. Boffin, „kunde jeg ikke gaae og drive efter mit eget Hoved, og De kan ikke forlange, at De skal kunne gaae og drive efter Deres eget Hoved. De er halvveis kommen i den Vane i den sidste Tid, men det var maaskee, fordi der ingen ren Aftale var imellem os. Lad der derfor være en ren Aftale imellem os, og lad det være den, at naar De vil have Frihed, maa De bede derom."

Atter bukkede Secretairen. Hans Væsen var uroligt og forbauset og vidnede om en Fornemmelse af Ydmygelse.

„Jeg vil lade en Klokke sætte op fra dette Værelse til Deres," sagde Mr. Boffin, „og naar jeg vil Dem Noget, ringer jeg paa den. Og nu troer jeg ikke, at jeg har Mere at sige Dem for Øieblikket."

Secretairen stod op, samlede sine Papirer sammen og gik. Bellas Øine fulgte ham til Døren, fæstede sig paa Mr. Boffin, medens denne lagde sig velbehageligt bagover i sin Lænestol, og sænkede sig derpaa ned paa hendes Bog.

„Jeg har vænnet denne unge Fyr," sagde Mr. Boffin, traskende op og ned ad Gulvet, „til at holde sig for god til sin Gjerning. Det gaaer ikke an, og hans Stolthed maa bøies en Kjende. En formuende Mand har Pligter mod andre formuende Mænd og maa holde skarpt Udkig med sine Undergivne."

Bella følte, at Mrs. Boffin ikke var vel tilmode, og at denne gode Skabnings Øine søgte af hendes Ansigt at opdage, hvilken Opmærksomhed hun havde skjenket denne Samtale, og hvilket Indtryk den havde gjort paa hende, af hvilken Grund Bellas Øine fordybede sig endnu mere i hendes Bog, og hun vendte Bladet, som om hun ikke bekymrede sig om Andet end den.

„Noddy," sagde Mrs. Boffin, standsende tankefuldt med sit Arbeide.

„Min Ven," svarede den forgyldte Skarnager og stod pludselig stille.

„Undskyld, at jeg siger det, Noddy, men har Du ikke været lidt vel streng imod Mr. Rokesmith i Aften? Har Du ikke været en lille Smule — en ganske lille Smule — anderledes, end Dit gamle Jeg?"

„Jo det vil jeg haabe, gamle Kone," svarede Mr. Boffin i en oprømt, om ikke pralende Tone.

„Haabe, min Ven?"

„Vore gamle Jeg due ikke her, gamle Dame. Er Du ikke allerede kommen under Veir med det? Vore gamle Jeg ville ikke due til Andet her, end til at blive bestjaalne og bedragne. Vore gamle Jeg vare ikke formuende Folk, men det ere vore nye Jeg, og det er en stor Forskjel."

„Ja," sagde Mrs. Boffin, atter holdende inde med sit Arbeide for sagte at drage et dybt Suk og see paa Ilden, „en stor Forskjel!"

„Og denne Forskjel maa vi holde os efterrettelige," vedblev hendes Mand; „vi maa vise os Forandringen voxne, maa vi, og vi maa nu værge vor Formue mod Enhver (thi Enhvers Haand strækkes ud for at dykke ned i vore Lommer) og huske paa, at Penge tilveiebringe Penge, ligesom de tilveiebringe alt Andet."

„Siden Du taler om at huske," sagde Mrs. Boffin med sit Sytøi liggende i sit Skjød, sine Øine fæstede paa Ilden og sin Hage støttet paa sin Haand, „husker Du da, Noddy, at Du, da Mr. Rokesmith første Gang besøgte os i Lysthuset, og Du fæstede ham, sagde, at hvis det havde behaget Himlen at lade John Harmon lykkeligt og vel komme i Besiddelse af sin Formue, vilde vi have været tilfredse med den ene Dynge, som var tillagt os, og ikke bekymret os om Resten?"

„Ja, det husker jeg nok, gamle Dame, men den Gang havde vi endnu ikke erfaret, hvad det vilde sige at eie Resten. Vi havde faaet vore nye Sko hjem, men ikke trukket dem paa; men det have vi nu og bør derfor indrette vor Gang derefter."

Mrs. Boffin tog atter fat paa sit Sytøi og brugte stiltiende sin Naal.

„Hvad nu Rokesmith, min Secretair, angaaer," sagde Mr. Boffin, dæmpende sin Stemme og skottende til Døren, som om Nogen kunde belure ham der, „saa forholder det sig med ham ligesom med Tjenerne. Jeg er kommen efter, at man enten maa holde dem Tommelfingeren paa Øiet, eller lade sig holde Tommelfingeren paa Øiet af dem. Viser man sig ikke stolt imod dem, ville de paa Grund af de Historier, de have hørt om Ens Begyndelse, og som for det meste ere Løgn, ikke troe, at man er bedre, ja knapt ligesaa god som de. Der gives ingen Middelvei mellem at bryste sig og kaste sig bort; tro kun mig, gamle Dame."

Bella vovede et Øieblik at skotte til ham under sine Øienhaar og saae, at en mørk Sky af Mistroiskhed, Begjerlighed og Indbildskhed overskyggede det forhen saa aabne Ansigt.

„Men dette," sagde han, „kan ikke more Miss Bella. Kan det vel, Bella?"

Som den underfundige Bella, hun var, saae hun paa ham med en tankefuld, aandsfraværende Mine, som om hendes Sjæl var opfyldt af hendes Bog, og hun ikke havde hørt et eneste Ord!

„Ha! De har noget Bedre at gjøre, end at lægge Mærke dertil," sagde Mr. Boffin. „Det var Ret, det var Ret, især da De ikke behøver at lade Dem fortælle, hvilken Priis De skal sætte paa Dem selv."

Rødmende lidt over denne Lovtale, svarede Bella: „Jeg haaber, Sir, at De ikke anseer mig for at være forfængelig?"

„Ikke det mindste, lille Ven," sagde Mr. Boffin; „men jeg finder, at det gjør Dem Ære, at De i Deres Alder forstaaer Dem saa godt paa Verdens Gang og veed, hvad De bør stræbe efter. De har Ret. Stræb efter Penge, Barn. Penge ere Hovedsagen. De vil skaffe Dem Penge ved Deres smukke Ydre og ved de Penge, som Mrs. Boffin og jeg ville have den Fornøielse at give Dem i Medgift, og De vil leve og døe i Rigdom. Det er den Tilstand, hvori man bør leve og døe!" sagde Mr. Boffin i en salvelsesfuld Tone. „R-r-rigdom!"

Der laa et Udtryk af Sorg i Mrs. Boffins Ansigt, da hun,

efterat have iagttaget sin Mands, vendte sig om mod deres Adoptivdatters og sagde: „Bryd Dem ikke om ham, kjære Bella."

„Hvad?" udbrød Mr. Boffin. „Hvad, ikke bryde sig om ham?"

„Det er ikke det, jeg mener," sagde Mrs. Boffin med en forlegen Mine, „men jeg mener, at De ikke maa troe Andet om ham, end at han er god og høimodig, Bella, da han er det bedste Menneske i Verden. Jo, det maa og vil jeg sige, Noddy. Du er stedse det bedste Menneske i Verden."

Hun afgav denne Forsikkring, som om han gjorde Indvendinger imod den, hvilket han dog paa ingen Maade gjorde.

„Hvad Dem selv angaaer, kjære Bella," sagde Mrs. Boffin endnu stedse med hint sørgmodige Udtryk, „saa er han, hvad han saa siger, Dem saa hengiven, at Deres egen Fader ikke nærer oprigtigere Deltagelse for Dem og neppe kan holde mere af Dem, end han gjør."

„Siger!" udbrød Mr. Boffin. „Hvad han saa siger! Det siger jeg jo ganske uforbeholdent. Giv mig et Kys til god Nat, kjære Barn, og lad mig bekræfte, hvad min gamle Dame har sagt Dem. Jeg holder meget af Dem, kjære Barn, og er fuldkommen enig med Dem, og De og jeg ville sørge for, at De bliver rig. Deres smukke Ydre (som De har en vis Ret til at være forfængelig af, lille Ven, skjøndt De ikke er det, veed De nok), er Penge værd, og De skal gjøre det i Penge. De Penge, De faaer, ville være Penge værd, og De skal gjøre flere Penge ud af dem. Der ligger en Guldkugle ved Deres Fødder. God Nat, lille Ven."

Men hvorledes det nu var eller ikke, saa var Bella dog ikke saa tilfreds med denne Forsikkring og disse Udsigter, som hun burde have været. Hvorledes det nu var eller ikke, saa fremkaldte, idet hun lagde sine Arme om Mrs. Boffins Hals og sagde god Nat, denne gode Kones endnu bekymrede Ansigt og hendes sienlige Bestræbelse for at undskylde hendes Mand, en vis Fornemmelse af Uværdighed hos hende. „Hvorfor behøvede hun at undskylde ham?" tænkte Bella, da hun satte sig i sit eget

Værelse. „Hvad han sagde, var jo meget sandt og fornuftigt, og ikke Andet, end hvad jeg saa tidt siger til mig selv. Mishager det mig da? Ja, det mishager mig, og skjøndt han er min gavmilde Velgjører, bebreider jeg ham det dog. Med Forlov," sagde Bella, strengt henvendende Spørgsmaalet til sig selv i Speilet som sædvanligt, „hvad mener Du med dette, Du vankelmodige lille Dyr?"

Eftersom Speilet bevarede en klog ministeriel Taushed, da det saaledes opfordredes til at aflægge Forklaring, gik Bella i Seng med en Træthed i Aanden, der var mere end Træthed af Trang til Søvn. Og om Morgenen saae hun atter efter Skyen og dens Tiltagen i den forgyldte Skarnagers Ansigt.

Ved denne Tid havde hun begyndt hyppigt at ledsage ham paa hans Formiddagsudflugter i Gaderne, og han delagtiggjorde hende nu i et besynderligt Foretagende. Da han hele sit Liv igjennem havde arbeidet i det samme kjedelige Indelukke, fandt han et Barns Fornøielse i at betragte Boutikerne. De havde været en af hans Friheds første Nyheder og Adspredelser, og udgjerde ligeledes hans Kones Glæde. I mange Aar vare deres eneste Vandringer i London blevne foretagne om Søndagen, naar Boutikerne havde været lukkede, og da hver Dag i Ugen var bleven en Fridag for dem, fandt de en Nydelse i Afvexlingen, Mangfoldigheden og Skjønheden af de i Vinduerne udstillede Ting, som syntes ikke at kunne udtømmes. Som om Hovedgaderne vare et stort Theater og Skuespillet noget barnligt Nyt for dem, havde Mr. og Mrs. Boffin ligefra den Tid, da Bella var kommen i Huset til dem, bestandigt opholdt sig i Værelserne til Gaden og været henrykte over Alt, hvad de saae, og havde beklappet det af alle Kræfter. Men nu begyndte Mr. Boffins Nysgjerrighed at sammentrænge sig i Bogladerne, og, hvad mere var — thi hint vilde i og for sig ikke have været ret Meget — i et eneste Slags Bøger.

„See en Gang ind her, Barn," kunde Mr. Boffin sige og standse Bella udenfor en Boghandlers Vindue: „De læser saa godt, og Deres Øine ere ligesaa skarpe, som de ere klare. See

Dem nu godt om, lille Ven, og siig mig, om De kan see en eller anden Bog om en Gnier."

Saae Bella en saadan Bog, foer Mr. Boffin øieblikkeligt ind og kjøbte den, og havde de ingen saadan Bog fundet, opsøgte de en anden Boglade, og Mr. Boffin sagde da: „See Dem nu godt om, lille Ven, efter en Levnetsbeskrivelse af en Gnier, eller en eller anden Bog af det Slags; efter Levnetsbeskrivelser af Særlinge, som kunne have været Gniere."

Efter denne Anviisning undersøgte Bella Vinduet med den største Opmærksomhed, medens Mr. Boffin iagttog hendes Ansigt. Saa saare hun udpegede en Bog, der kaldte sig Excentriske Personers Levnetsløb, Anekdoter om eiendommelige Charakterer, Optegnelser om mærkelige Individer, eller deslige, opklaredes Mr. Boffins Ansigt, og han foer øieblikkeligt ind og kjøbte den, uden Hensyn til Størrelse, Priis eller Indhold. Enhver Bog, som syntes at love en Levnetsbeskrivelse af en Gnier, kjøbte Mr. Boffin ufortøvet og bragte den derpaa hjem. Da han tilfældigviis var af en Boghandler bleven underrettet om, at en Del af „Aarsregistret"*) var helliget Særlinge, kjøbte han strax et helt Exemplar af denne sindrige Samling og begyndte at bringe den stykkeviis hjem, idet han betroede Bella eet Bind og selv bar tre. Tilendebringelsen af dette Arbeide sysselsatte dem en fjorten Dages Tid, og da de vare færdige dermed, begyndte Mr. Boffin, hvis Begjerlighed efter Gniere snarere var bleven skjærpet, end mættet, atter at see sig om.

Det blev meget snart overflødigt at sige Bella, hvad hun skulde see sig om efter, og det var en stiltiende Overenskomst mellem hende og Mr. Boffin, at hun stedse skulde see sig om efter Levnetsbeskrivelser af Gniere. Den ene Formiddag efter den anden strøifede de om i Byen og fortsatte denne sælsomme Søgen; og skjøndt Gnierliteraturen ikke var righoldig, og de uheldige Forsøg forholdt sig til de heldige omtrent som Hundrede til

*) The Annual Register, et Slags Krønnike for hver Dag i Aaret, som begyndtes 1758 og endnu fortsættes. O. A.

Eet, trættedes Mr. Boffin dog aldrig, men vedblev at være ligesaa gridsk paa Gniere, som han strax i Begyndelsen havde været det. Det var mærkeligt nok, at Bella aldrig saae Bøgerne i Huset, saa lidt som hun nogensinde hørte et eneste Ord af Mr. Boffin om deres Indhold. Han syntes at gjemme sine Gniere, ligesom de havde gjemt deres Penge, og ligesom de havde været gridske paa disse og tiet om disse og skjult disse, saaledes var ogsaa han gridsk paa dem, taug om dem og holdt dem skjulte. Men det var hævet over enhver Tvivl og bemærkedes tydeligt af Bella, at alt som han fortsatte Erhvervelsen af disse sørgelige Mindeskrifter med samme Iver som Don Quixote viste for sine Ridderbøger, begyndte han at bruge sine Penge med sparsommere Haand. Og ofte naar han kom ud fra en Boglade med en ny Beretning om en af hine ulykkelige Vanvittige, kunde hun næsten gyse tilbage for den listige, tørre Fnisen, hvormed han tog hende under Armen og atter traskede afsted. Mrs. Boffin lod ikke til at være vidende om denne Tilbøjelighed. Han hentydede ikke til den, undtagen paa Formiddagsvandringerne, som han og Bella stedse gjorde alene, og dels i den Tro, at han stiltiende gjorde hende til sin Fortrolige, og dels i Erindringen om Mrs. Boffins bekymrede Ansigt hin Aften, iagttog Bella den samme Tilbageholdenhed.

Medens alt dette gik for sig, gjorde Mrs. Lammle den Opdagelse, at Bella besad en trolddomsagtig Indflydelse paa hende. Lammle'rne, som først vare blevne forestillede af de kjære Finerings, besøgte Boffins ved alle høitidelige Leiligheder, og Mrs. Lammle havde ikke tidligere bemærket dette, men nu havde hun pludseligt faaet Øinene op. Det var høist mærkeligt, sagde hun til Mrs. Boffin; hun var naragtigt modtagelig for Skjønhedens Magt; men det var slet ikke den; hun havde aldrig kunnet modstaae et af Naturen tækkeligt Væsen, men det var heller ikke det; det var noget Mere end dette, og der var intet Navn for det ubeskrivelige Omfang, hvori hun var fængslet af denne fortryllende Pige.

Da denne fortryllende Pige hørte disse Ord gjentagne for

sig af Mrs. Boffin, der var stolt af, at hun blev beundret, og vilde gjort Alt for at fornøie hende, saae hun naturligviis en Qvinde med Skarpsindighed og Smag i Mrs. Lammle, og følgende disse Anskuelser ved at vise sig meget naadig mod Mrs. Lammle, satte hun denne Dame istand til at benytte Leiligheden saaledes, at Fængslingen blev gjensidig, skjøndt den dog stedse havde et Præg af større Sindighed fra Bellas, end fra den sværmeriske Sophronias Side. Men alligevel omgikkes de en Tid lang saa meget, at den Boffinske Equipage oftere rummede Mrs. Lammle, end Mrs. Boffin, et Fortrin, hvorover den sidstnævnte værdige Sjæl ikke var i mindste Maade skinsyg, men ganske roligt sagde: „Mrs. Lammle er et langt yngre Selskab for hende, end jeg, og tillige meget mere paa Moden."

Men mellem Bella Wilfer og Georgiana Podsnap var der den ene Forskjel blandt flere, at Bella ikke var udsat for at fængsles af Alfred, men var mistroisk og nærede Uvillie imod ham. Ja hendes Fatteevne var saa hurtig og hendes Blik saa skarpt, at hun i Grunden ogsaa var mistroisk mod hans Kone, skjøndt hun i sin hovedsvimle Forfængelighed og Egensindighed pressede Mistroiskheden ind i en Krog i sit Sind og holdt den indelukket der.

Mrs. Lammle lod det paa den venskabeligste Maade være sig magtpaaliggende, at Bella gjorde et godt Parti, og sagde i en skjemtende Tone, at hun virkeligt maatte vise sin skjønne Bella, hvilke rige Skabninger hun og hendes Alfred havde paa Lager, og der Alle som Een vilde kaste sig lænkebundne for hendes Fødder. Ved en tilveiebragt passende Leilighed fremstillede Mrs. Lammle derfor de taaleligste af hine feberhede, pralende og ubeskriveligt løse og ledige Gentlemen, der dreve ud og ind ad City i Ærinder angaaende Børsen, græske, spanske, ostindiske og mexikanske Laan, Courser, Disconto og tre Fjerde- og syv Ottendedele, og paa deres velopdragne Maade bragte Bella deres Hylding, som om hun var en Sammensætning af smuk Pige, Blodshest, godt bygget Gig og udmærket Tobakspibe, men uden mindste Virkning, skjøndt endog Fledgebys Tilokkelser lagdes i Vægtskaalen.

„Jeg frygter, kjære Bella," sagde Mrs. Lammle en Dag inde i Vognen, „at det vil falde vanskeligt at gjøre Dem tilpas."

„Jeg venter heller ikke at blive gjort tilpas," svarede Bella med en smægtende Vending med Øinene.

„Det vilde rigtignok, søde Veninde," vedblev Sophronia, rystende paa Hovedet og smilende sit bedste Smil, „ikke være nogen let Sag at finde en Mand, der var Deres Ydigheder værdig."

„Spørgsmaalet er ikke om en Mand, min Bedste," sagde Bella koldblodigt, „men om et Etablissement."

„Søde Veninde," svarede Mrs. Lammle, „Deres Klogskab sætter mig i Forbauselse! Hvor har De dog studeret Livet saa godt? De har Ret. I et Tilfælde som Deres er et passende Etablissement det, hvorpaa det kommer an. De vilde ikke kunne nedlade Dem til Noget, som ikke svarede til Mr. Boffins Hus; men selv om Deres Skjønhed alene ikke skulde kunne skaffe Dem et, er det dog at formode, at Mr. og Mrs. Boffin ville —"

„O det have de allerede," afbrød Bella hende.

„Nei hvad siger De! Have de allerede?"

Lidt ærgerlig over en Mistanke om at have været ubesindig i sin Tale og ikke desto mindre lidt trodsig mod sin egen Ærgrelse, besluttede Bella ikke at trække sig tilbage.

„Det vil sige," forklarede hun, „de have sagt mig, at de agte at udstyre mig som deres adopterede Datter, hvis det er det, De mener. Men tal ikke derom."

„Tale derom!" svarede Mrs. Lammle, som om hun var opfyldt af Krænkelse over Antydningen af en saadan Umulighed. „Ta—le derom!"

„Jeg kan gjerne betroe Dem, Mrs. Lammle, —" begyndte Bella igjen.

„Siig Sophronia, søde Veninde, eller ogsaa tør jeg ikke sige Bella."

Med et lille kort, overmodigt „O!" samtykkede Bella. „O — Sophronia, altsaa — jeg kan gjerne betroe Dem, at jeg er overtydet om, at jeg ikke har hvad Folk kalde Hjerte, og at jeg troer, at den Ting kun er noget Snak."

„Herlige Pige!“ mumlede Mrs. Lammle.

„Og derfor,“ vedblev Bella, „søger jeg ikke at gjøre mig selv tilpas, undtagen i den ene Henseende, jeg har nævnt; det Andet er mig ligegyldigt.“

„Men De kan ikke undgaae at behage, Bella,“ sagde Mrs. Lammle, opmuntrende hende med en skjelmsk Mine og sit bedste Smil, „De kan ikke undgaae at skabe en stolt og beundrende Ægtefælle. De bryder Dem maaskee ikke om at gjøre Dem selv tilpas, og bryder Dem maaskee ikke om at gjøre ham tilpas, men De er intet frit Væsen i saa Henseende; De er nødt til at gjøre det, enten De vil eller ikke, hvorfor det kan være et Spørgsmaal, om De ikke ligesaa gjerne maa gjøre Dem selv tilpas, hvis De kan.“

Nu forledede netop det Grove i denne Smiger Bella til at bevise, at hun virkeligt behagede mod sin Villie. Hun havde en Fornemmelse af, at hun handlede urigtigt — skjøndt hun havde en uklar Forudfølelse af, at der senere kunde opstaae noget Ondt deraf, tænkte hun dog mindst paa, hvilke Følger det virkeligt vilde afstedkomme — men hun vedblev med sin Fortrolighed.

„Tal ikke om at behage mod Ens Villie,“ sagde Bella. „Det har jeg faaet nok af.“

„Hvad!“ udbrød Mrs. Lammle. „Faaer jeg allerede Ret?“

„Aa, vi ville ikke tale mere derom, Sophronia. Spørg mig ikke.“

Da dette aabenbart betydede, Spørg mig, opfyldte Mrs. Lammle Anmodningen.

„Siig mig, elskede Bella, hvad er det for en fortrædelig Burre, som saa ubeleiligt har hængt sig fast i de fortryllende Skjørter, og som det falder vanskeligt at ryste af?“

„Ja rigtignok fortrædelig,“ sagde Bella, „og ingen Burre at prale af! Men spørg mig ikke.“

„Skal jeg gjette?“

„De gjetter det aldrig. Hvad vilde De sige om vor Secretair?“

„Hvad! Den Eremit af Secretair, som kryber op og ned ad Bagtrappen og aldrig lader sig see?“

„Jeg veed ikke Andet om hans Kryben op og ned ad Bagtrappen," sagde Bella temmelig haanligt, „end at jeg veed, at han ikke gjør det; og hvad det angaaer, at han aldrig lader sig see, vilde det være mig kjært, om jeg aldrig havde seet ham, skjøndt han er ligesaa synlig som De. Men for mine Synders Skyld behagede jeg ham, og han havde den Uforskammethed at sige mig det."

„Det Menneske har dog vel aldrig gjort Dem en Tilstaaelse, kjæreste Bella?"

„Er De saa vis paa det, Sophronia?" sagde Bella. „Jeg er det ikke, men overbeviist om det Modsatte."

„Menneskets maa være affindigt," sagde Mrs. Lammle med et Slags Hengivelse i Skjebnen.

„Han forekom mig at være ved sin fulde Fornuft," svarede Bella, kastende med Nakken, „og havde Meget at sige for sig selv. Jeg tilkjendegav ham min Mening om hans Tilstaaelse og Opførsel og lod ham gaae, hvilket naturligviis Altsammen har været meget ubeleiligt og ubehageligt for mig. Men det er vedblevet at være en Hemmelighed, og dette Ord paaminder mig at bemærke, Sophronia, at jeg uforvarende er kommen til at betroe Dem denne Hemmelighed og stoler paa, at De ikke vil tale derom."

„Tale derom!" gjentog Mrs. Lammle med sin tidligere Krænkelse. „Ta—le derom!"

Denne Gang mente Sophronia det saa alvorligt, at hun fandt det fornødent at bøie sig forover i Vognen og give Bella et Kys, men et Slags Judaskys; thi endnu medens hun trykkede Bellas Haand, efterat have givet hende Kysset, tænkte hun: „Efter hvad Du selv har sagt, Du forfængelige, hjerteløse Pige, der er bleven forkjælet af en Skarnagers bedaarede Dumhed, behøver jeg ikke at skaane Dig. Skulde min Mand, der sender mig herhid, lægge en eller anden Plan til at gjøre Dig til et Offer, skal jeg ingen Hindringer lægge ham i Veien." I det selvsamme Øieblik tænkte Bella: „Hvorfor ligger jeg stedse i Krig med mig selv? Hvorfor har jeg, ligesom nødtvungen, sagt, hvad jeg godt vidste, at jeg burde fortiet? Hvorfor gjør jeg mig gode Venner

med det Fruentimmer, der sidder her ved Siden af mig, trods den fjendtlige Hvidsken, jeg hører om hende i mit Hjerte?"

Som sædvanligt var der intet Svar i Speilet, da hun kom hjem og henvendte disse Spørgsmaal til det. Havde hun raadført sig med et bedre Orakel, vilde Udfaldet maaskee være blevet mere tilfredsstillende; men hun gjorde det ikke, og Alt, hvad deraf blev Følgen, gik sin uforstyrrede Gang.

I een Henseende, der stod i Forbindelse med hendes Jagttagen af Mr. Boffin, var hun meget nysgjerrig, og det var, om Secretairen ligeledes iagttog ham og fulgte den sikkre og stadige Forandring, der foregik med ham, ligesom hun? Hendes meget indskrænkede Omgang med Mr. Rokesmith gjorde det vanskeligt at komme efter dette; thi deres Samqvem gik nu aldrig videre, end til at bevare det ydre Skin ligeoverfor Mr. og Mrs. Boffin, og bleve Bella og Secretairen nogensinde tilfældigviis ene med hinanden, trak han sig øieblikkeligt tilbage. Hun betragtede hans Ansigt, naar hun kunde gjøre det ubemærket, medens hun syede eller læste, men kunde ikke blive klog paa det. Han saae ud til at være forstemt, men havde erhvervet sig et stærkt Herredømme over sine Træk, og naar Mr. Boffin talte til ham i Bellas Overværelse eller paa en eller anden Maade gav sig blot, forandredes Secretairens Ansigt ikke mere, end om han havde været en Væg. En ubetydelig Panderynken, som kun udtrykte en næsten mechanisk Opmærksomhed, og en Sammenpresning af Munden, som kunde være et Værn mod et haanligt Smil, dem saae hun fra Morgen til Aften, den ene Dag og den ene Uge efter den anden, ensformigt og uforanderligt fremstillede ligesom i et Billedhuggerarbeide.

Det værste af det Hele var, at det uformærkt — og høist ærgerligt, som Bella klagende sagde til sig selv paa sin eiendommelige hidsige Maade — — endte sig med, at hendes Jagttagen af Mr. Boffin tillige indbefattede en uafladelig Jagttagen af Mr. Rokesmith. „Kan det ikke aflokke ham et Minespil?" „Er det muligt, at det intet Indtryk gjør paa ham?" Saadanne Spørgsmaal gjorde Bella sig selv, og det ofte ligesaa mange Gange om Dagen, som denne havde Timer; men det var umu-

ligt at blive klog derpaa. Stedse det samme uforanderlige Ansigt.

„Kan han være lav nok til at sælge selve sin Natur for tohundrede Pund om Aaret?“ kunde Bella tænke, og derpaa: „Men hvorfor ikke? Det er jo kun et Pengespørgsmaal for Flere end ham. Jeg troer, at jeg vilde sælge min, hvis jeg kunde faae nok for den.“ Og saa kom hun atter i Krig med sig selv.

Der udbredte sig et Slags Ulæseligt, skjøndt af en anden Art, over Mr. Boffins Ansigt. Det forrige naturlige Udtryk skjultes af en vis Snedighed, der endog sammensmeltede sig med hans Godmodighed, ja selv hans Smil var underfundigt, som om han havde studeret Smil blandt sine Gnieres Portraiter. Med Undtagelse af et enkelt Udbrud af Utaalmodighed, eller en plump Hævdelse af hans Værdighed som Herre, forblev hans Godmodighed uforandret, men havde nu en smudsig Tilsætning af Mistroiskhed; og skjøndt hans Øine kunde blinke og hele hans Ansigt lee, kunde han dog sidde og holde sig selv i sine Arme, som om han havde i Sinde at gjemme sig, og stedse knarvornt maatte staae paa Vagt.

Ved at holde Øie med disse to Ansigter og have den Bevidsthed, at denne skjulte Sysselsættelse maatte afpræge sig i hendes eget, kom Bella snart til at troe, at der ikke var noget ærligt eller naturligt Ansigt blandt dem Allesammen, undtagen Mrs. Boffins, og dette ikke mindst, fordi det var langt mindre straalende, end tidligere, og i sin Sorg og Bekymring tro afspeilede ethvert forandret Træk i den forgyldte Skarnagers.

„Jeg bruger for mange Penge, Rokesmith,“ sagde Mr. Boffin en Aften, da de Alle igjen vare inde i hans Værelse, og han og Secretairen havde gjennemgaaet nogle Regnskaber med hinanden. „Eller i det mindste bruger De for mange paa mine Vegne.“

„De er rig, Sir.“

„Nei, jeg er ikke,“ sagde Mr. Boffin.

Indvendingen udtaltes saa skarpt, at det næsten var det Samme som at sige til Secretairen, at han løi; men det frembragte ingen Forandring i det kolde Ansigt.

„Jeg siger Dem, jeg er ikke rig," gjentog Mr. Boffin, „og jeg vil ikke vide af det."

„Er De ikke rig, Sir?" gjentog Secretairen med afmaalte Ord.

„Naa," svarede Mr. Boffin, „om jeg ogsaa er det, saa kommer det Ingen ved. Jeg vil ikke øse saaledes ud til Høire og Venstre for at føie Dem eller Andre. De vilde ikke synes om det, hvis Pengene vare Deres."

„Endog i dette umulige Tilfælde, Sir, vilde jeg —"

„Hold Mund!" sagde Mr. Boffin. „De vilde ikke i noget Tilfælde synes om det. Saa! Det var ikke min Hensigt at være grov, men De tirrede mig, og hvorom Alting er, er jeg dog Herre her i Huset. Jeg havde ikke i Sinde at befale Dem at holde Mund. Jeg beder Dem om Forladelse. De skal ikke holde Mund, men blot ikke modsige mig. Har De nogensinde læst Mr. Elwes's Levnetsbeskrivelse?" tilføiede han tilsidst, hentydende til sit Yndlingsemne.

„Gnierens?"

„Ja, Folk kaldte ham en Gnier, men Folk kalde altid andre Folk Et eller Andet. Har De nogensinde læst om ham?"

„Jo, det troer jeg nok."

„Han indrømmede aldrig, at han var rig, og dog kunde han have kjøbt mig to Gange. Har De nogensinde hørt tale om Daniel Dancer?"

„Ogsaa en Gnier? Ja."

„Det var en dygtig Karl," sagde Mr. Boffin, „og han havde en Søster, der var ham værdig. Havde de kaldt sig rige, vilde de sandsynligviis ikke have været det."

„De levede og døde høist ynkeligt; gjorde de ikke, Sir?"

„Det veed jeg ikke af, at de gjorde," sagde Mr. Boffin kort.

„Saa er det ikke de Gniere, jeg mener. Disse elendige Uslinger —"

„Ingen Skjeldsord, Rokesmith," sagde Mr. Boffin.

„— denne mønsterværdige Broder og Søster levede og døde i den væmmeligste og smudsigste Nedværdigelse."

„De fulgte deres Lyst," sagde Mr. Boffin, „og Mere kunde

de neppe have gjort, hvis de havde brugt deres Penge. Men i ethvert Tilfælde vil jeg ikke kaste mine bort. Indskrænk Udgifterne. Tingen er, at De ikke er her nok, Rokesmith. Selv de mindste Ting kræve stadig Agtpaagivenhed. Nogle af os kunne let komme til at døe i et Fattighus."

„Ligesom de Personer, De har nævnt," bemærkede Secretairen roligt, „troede, at de vilde, hvis jeg ikke husker feil, Sir."

„Og det var meget fornuftigt af dem," sagde Mr. Boffin. „Meget selvstændigt! Dog nu nok om dem. Har De sagt Deres Logis op?"

„Som De befalede mig, Sir."

„Saa vil jeg sige Dem Noget," sagde Mr. Boffin; „betal Fjerdingaars Leien — betal Fjerdingaars Leien, det bliver dog tilsidst det Billigste — og flyt strax herind, for at De stedse kan være tilstede, Dag og Nat, og indskrænke Udgifterne. Fjerdingaars Leien kan De føre mig til Udgift; saa maa vi see at spare den paa andre Maader. De har jo et ret smukt Indbo?"

„Bohavet i mine Værelser tilhører mig."

„Saa behøve vi ikke at kjøbe noget til Dem. Hvis De," sagde Mr. Boffin med et Udtryk af eiendommelig Kløgt, „maatte finde, at en hæderlig Selvstændighedsfølelse hos Dem vilde gjøre det til en Lettelse for Deres Sind at overdrage dette Bohave til mig som et Vederlag for Fjerdingaars Leien, saa let kun Deres Sind, let kun Deres Sind. Jeg forlanger det ikke, men vil ikke staae Dem i Veien, dersom De maatte troe at skylde Dem selv det. Hvad Deres Værelse angaaer, kan De vælge hvilket ledigt Værelse De vil oppe i det Øverste af Huset."

„Ethvert Værelse er godt nok til mig," sagde Secretairen.

„Vælg efter Behag," sagde Mr. Boffin, og det vil være ligesaa godt som et Tillæg af otte til ti Shillings om Ugen til Deres Indtægter. Jeg vil ikke trække Dem Noget af derfor, men venter kun, at De vil erstatte mig det ved at indskrænke Udgifterne. Og vil De nu tage et Lys, vil jeg gaae ned med Dem i Deres Contoir og expedere et Par Breve."

Medens denne Samtale førtes, havde Bella i Mrs. Boffins

aabne, milde Ansigt seet Sporene af en saadan Ovide i Hjertet, at hun ikke havde Mod til at vende sine Øine om imod det, da de bleve ene. Ladende, som om hun var optagen af sit Broderi, sad hun og brugte sin Naal, indtil hendes travle Haand standsedes ved, at Mrs. Boffins Haand lagde sig sagte paa den. Givende efter for Trykket, mærkede hun, at hendes Haand førtes til den gode Sjæls Læber, og følte, at der faldt en Taare paa den.

„O min elskede Mand!" sagde Mrs. Boffin; „det er tungt at høre ogsaa saadant Noget. Men tro mig, min kjære Bella, trods al den Forandring, der er foregaaet med ham, er han dog det bedste Menneske i Verden."

Han kom tilbage i det Øieblik, da Bella havde taget Haanden trøstende mellem sine.

„Naa?" sagde han, seende mistroisk ind ad Døren. „Hvad fortæller hun Dem?"

„Hun roser Dem kun, Sir," svarede Bella.

„Roser mig? Er De vis paa det? Bebreider hun mig ikke, at jeg staaer paa Post mod en Flok Røvere, der ville suge mig tør lidt efter lidt? Bebreider hun mig ikke, at jeg skraber til Bunke?"

Han gik hen til dem, og hans Hustru foldede sine Hænder paa hans Skulder og rystede paa Hovedet, idet hun lagde det paa dem.

„Naa, naa, naa!" sagde Mr. Boffin ikke uvenligt. „Tag Dig det ikke saa nær, gamle Dame."

„Men jeg kan ikke taale at see Dig saaledes, min Ven."

„Snikksnak! Husk paa, at vi ikke længer ere vore gamle Jeg. Husk paa, at vi enten maa holde Tommelfingeren paa Øiet, eller ville faae Tommelfingeren holdt paa Øiet. De maa ikke være urolig, Bella; De maa ikke ængste Dem, Barn. Jo Mere jeg sparer sammen, desto Mere faaer De."

Bella fandt, at det var godt for hans Kone, at hun grublede med sit kjærlige Ansigt paa hans Skulder; thi medens han sagde alt dette, var der et underfundigt Glimt i hans Øine, som syntes at udbrede et ubehageligt Lys over den med ham foregaaende Forandring og at gjøre den moralsk hæsligere.

Sjette Kapitel.

Den forgyldte Skarnager kommer i slet Selskab.

Det var kommet dertil, at Mr. Silas Wegg nu sjeldent besøgte Lykkens Yndling og Dieblikkets Orm i hans (Ormens og Yndlingens) eget Hus, men havde faaet det almindelige Paalæg at vente paa ham i Lysthuset indenfor en vis Begrændsning af Timer, hvilken Foranstaltning Mr. Wegg havde taget fortrydelig op, eftersom de fastsatte Timer vare Aftentimer og de, som han ansaae for at være af stor Vigtighed for den venskabelige Aftales Fremme. Men det var fuldkomment i sin Orden, yttrede han med Bitterhed til Mr. Venus, at den Paddehat, der havde traadt hine ophøiede Skabninger, Miss Elisabeth, Master George, Tante Jane og Onkel Parker, under Fødder, ogsaa undertrykkede sin hoglærde Mand.

Da det romerske Rige havde fuldbragt sin Undergang, kom Mr. Boffin i en Droschke med Rollins gamle Historie, hvilket værdifulde Værk, der fandtes at besidde søvndyssende Egenskaber, standsede omtrent paa den Tid, da den macedoniske Alexanders hele Hær (den Gang henved fyrgetyvetusinde Mand stærk) brast i Graad, fordi han havde faaet Koldfeber, efterat have badet sig. Da Jødernes Krige ligeledes vare ophørte under Mr. Weggs Overanførsel, kom Mr. Boffin i nok en Droschke med Plutark, hvis Levnetsbeskrivelser han længer hen fandt meget underholdende, skjøndt han haabede at Plutark ikke vilde forlange, at han skulde troe dem helt og holdent. Hvad han skulde troe af sin Læsning, var rigtignok Mr. Boffins væsentligste literaire Vanskelighed; thi stundom var han uenig med sig selv, om han skulde troe det Halve, det Hele eller slet Intet, og da han tilsidst som en maadeholden Mand besluttede at lade sig nøie med det Halve, var endnu det Spørgsmaal tilbage, hvilken Halvdel det da skulde være? Og ud over denne Anstødssten kom han aldrig.

En Aften, efterat Silas Wegg havde vænnet sig til at see sin Patron komme i en Droschke med en eller anden profan

Historieskriver, fuld af uudtalelige Navne paa ufattelige Mennesker af umulig Afbyrd og som førte Krige i utallige Aar og droge med uberegnelige Hærskarer og Rigdomme om hinsides Geographiens Grændser — en Aften forløb den sædvanlige Tid, uden at nogen Patron indfandt sig. Mr. Wegg gik ud til Yderporten og udførte der en Fløiten, som skulde bringe Mr. Venus, hvis han muligen maatte befinde sig indenfor Hørevidde, Budskab om, at han var hjemme og sin egen Mand, og ud fra en Nabomurs Ly traadte Mr. Venus da frem.

„Velkommen, Vaabenbroder!" sagde Mr. Wegg i den ypperligste Stemning, men til Svar herpaa bød Mr. Venus ham kun et temmelig tørt god Aften.

„Gaa ind, Broder," sagde Silas, slaaende ham paa Skulderen, „og sæt Dem i min Arnekrog, thi hvad staaer der i Visen?

„Ei Ondskab Du frygte, Sir,
For Løgn ikke flygte;
Thi Sandhed mig fryder, Mr. Venus,
Og Godt jeg Dig byder,
Falderallalala,
Og Noget til Varme
Ved min egen Arne, Sir.
Ved min egen Arne."

Med dette Citat, hvis Nethed mere beroede paa dets Aand, end dets Ord, førte Mr. Wegg sin Gjest ind til sin Kamin.

„Og De kommer, Broder," sagde Mr. Wegg med gjestfri Varme, „De kommer som jeg veed ikke hvad — ganske som det — jeg vilde ikke kunne skjelne Dem derfra — og udbreder et Straaleskjær trindt omkring Dem."

„Hvilket Slags Straaleskjær?" spurgte Mr. Venus.

„Haabets, Sir," svarede Silas. „Det er Deres Skjær."

Mr. Venus lod til at være tvivlraadig i denne Henseende og saae temmelig misfornøiet paa Ilden.

„Vi ville hellige Aftenen, Broder," udbrød Wegg, „til vor

venskabelige Aftales Fremme, og bagefter ville vi, knusende et skummende Bæger Vin — jeg sigter her til Sammenblandingen af Rom og Vand — drikke hinanden til. Thi hvad siger Digteren?

„Og ei De behøver, Mr. Venus, at være Deres sorte Flaske,
For min jeg i Sandhed vil være
Og vi ville drikke et Glas med en Skive Citron, som smager saa godt,
For gamle Minder, de kjære."

Denne Overstrømmen af Citater og Gjestfrihed hos Wegg tydede paa, at han havde bemærket en Smule Tværhed hos Venus.

„Hvad den venskabelige Aftale angaaer," yttrede den sidstnævnte Gentleman, gnidende sig noget gnavent paa sine Knæ, „da er det en af mine Indvendinger imod den, at den ikke fremmes."

„Rom, Broder," svarede Wegg, „en By, der (det er maaskee ikke almindeligt bekjendt) havde sit Udspring fra Tvillinger og en Ulv og endte med keiserligt Marmor, blev ikke bygget paa een Dag."

„Har jeg sagt det?" spurgte Venus.

„Nei De har ikke, Broder. Godt spurgt."

„Men jeg siger," vedblev Venus, „at jeg kaldes bort fra mine anatomiske Trophæer, opfordres til at bytte mine menneskelige Adskilligheder med blot Kulaske-Adskilligheder, og der kommer Ingenting ud af det. Jeg troer, jeg vil opgive det."

„Nei, Sir!" indvendte Wegg begeistret. „Nei, Sir!

„Fald an, Chester, fald an,
Fremad, Mr. Venus, fremad!"

Aldrig forknyt Sir! En Mand i Deres Stilling!"

„Jeg har ikke saa Meget imod at tale derom," svarede Mr. Venus, „som mod at gjøre det. Og skal det endeligt gjøres, saa har jeg ikke Raad til at spilde min Tid med at rage i Aske for Ingenting."

„Men betænk, hvor liden Tid De dog har offret paa Aftalen, Sir," forestillede Wegg ham. „Læg de saaledes anvendte

Aftener sammen, og hvad vilde de udgjøre? Og De, Sir, De, der stemmer overens med mig selv i Anskuelser, Meninger og Følelser, De, der har Taalmodighed til at sætte Samfundets hele Tømmerværk sammen med Staaltraad — jeg sigter her til det menneskelige Skelet — De vil saa snart give tabt?"

„Det huer mig ikke," svarede Mr. Venus mismodigt, idet han stak sit Hoved mellem sine Knæ og purrede op i sit støvede Haar. „Og der er ingen Opmuntring til at blive ved."

„Ere Dyngerne derude," sagde Mr. Wegg, udstrækkende sin høire Arm med et Udtryk af høitidelig Overbeviisning, „ingen Opmuntring? De Dynger, som nu skue ned paa os, ingen Opmuntring?"

„De ere for store," brummede Venus. „Hvad er en Kradsen hist og en Skraben her, et Stød paa eet Sted og et Spadestik paa et andet vel i Sammenligning med dem? Og hvad have vi desuden fundet?"

„Hvad vi have fundet?" udbrød Wegg, henrykt over at kunne falde til Føie. „Ja, det indrømmer jeg Dem, Kammerat; Intet. Men paa den anden Side, hvad kunne vi finde? Det maa De indrømme. Hvad det skal være."

„Det huer mig ikke," svarede Venus gnavent, ligesom før. „Jeg gik ind derpaa uden tilstrækkeligt Overlæg. Og desuden igjen, er Deres egen Mr. Boffin ikke nøie bekjendt med Dyngerne? Og var han ikke nøie bekjendt med den Afdøde og hele hans Maade? Og har han nogensinde yttret Forventning om at finde Noget?"

I dette Øieblik hørtes Vognhjul.

„Jeg vilde nødigt," sagde Mr. Wegg med et Udtryk af Taalmodighed under Forurettelser, „tænke slet nok om ham til at troe ham istand til at komme paa denne Tid af Aftenen. Og dog lyder det ligesom det kunde være ham."

Nu ringede det paa Portklokken.

„Det er ham," sagde Mr. Wegg, „og han er istand dertil. „Det gjør mig ondt, da jeg havde haabet at kunne bevare et lille dvælende Brudstykke af Agtelse for ham."

Her hørtes Mr. Boffin at raabe høit ved Gaardporten: „Holla! Wegg! Holla!“

„Bliv siddende, Mr. Venus,“ sagde Wegg. „Han bliver maaskee ikke. Og derpaa raabte han: „Holla, Sir! Holla! Jeg skal strax være hos Dem, Sir! Om en halv Minut, Mr. Boffin. Nu kommer jeg, Sir, saa hastigt, mit Ben kan bære mig!“ Og derpaa humpede han med et Skin af hurtig Redebonhed ud til Porten med et Lys og opdagede der, gjennem Vinduet i en Droschke, Mr. Boffin siddende inde i den, indespærret af Bøger.

„Kom og hjælp mig, Wegg,“ sagde Mr. Boffin ivrigt; „jeg kan ikke komme ud, førend Veien er gjort ryddelig for mig. Dette er Aarsregistret, Wegg, i en hel Vogn fuld af Bind. Kjender De det?“

„Om jeg kjender det, Sir?“ svarede Bedrageren. „Jeg tør vedde paa, at jeg med lukkede Øine skal finde enhver Ting, der staaer i det, Mr. Boffin.“

„Og her er Kirbys vidunderlige Museum,“ sagde Boffin, „og Caulfields og Wilsons Særlinge. Hvilke Særlinge, Wegg, hvilke Særlinge! Jeg maa have et Par af de bedste af dem i Aften. Det er forbausende, paa hvilke Steder de gjemte deres Guineaer, indsvøbte i Psalter. Pas godt paa den Bunke Bøger, Wegg, ellers gaae de fra hverandre og falde i Snavset. Er her Ingen, som kan hjælpe os?“

„Her er en Ven af mig, Sir, som vilde tilbringe Aftenen her, da jeg, meget mod min Villie, havde opgivet Haabet om at faae Dem at see i Aften.“

„Kald ham ud,“ raabte Mr. Boffin ivrigt, „og faa ham til at give os en Haandsrækning. Tab ikke den, De har under Armen. Det er Dancer. Han og hans Søster lavede Posteier af et dødt Faar, de havde fundet paa en af deres Spadseretoure. Hvor er Deres Ven? Naa, der er han. Vil De være saa god at hjælpe Wegg og mig med disse Bøger? Men tag hverken Jemmy Taylor fra Southwark eller Jemmy Taylor fra Gloucester. Her ere de to Jemmy'er. Dem vil jeg selv bære.“

Bestandigt talende og bestandigt ivrig, ledede Mr. Boffin Bøgernes Flytning og Opstilling og syntes at være i en vis Maade

ude af sig selv, indtil de vare blevne lagte paa Gulvet og Droschken sendt bort.

„Saa!“ sagde Mr. Boffin, stirrende paa dem. „Der ere de, ligesom fireogtyve Spillemænd — Alle i en Rad. Sæt Deres Briller paa, Wegg; jeg veed, hvor jeg skal finde de bedste af dem, og vi ville strax have os en Mundsmag af hvad vi have faaet for os. Hvad hedder Deres Ven?“

Mr. Wegg forestillede sin Ven som Mr. Venus.

„Hvad?“ udbrød Mr. Boffin, gribende Navnet. „Fra Clerkenwell?“

„Fra Clerkenwell, Sir,“ sagde Mr. Venus.

„Saa har jeg hørt tale om Dem,“ udbrød Mr. Boffin. „Jeg har hørt tale om Dem i den gamle Mands Tid. De kjendte ham. Kjøbte De nogensinde Noget af ham?“ tilføiede han med gjennemborende Ivrighed.

„Nei, Sir,“ svarede Venus.

„Men han viste Dem forskjellige Ting; gjorde han ikke?“

Med et Blik paa sin Ven svarede Mr. Venus bekræftende.

„Hvad viste han Dem?“ spurgte Mr. Boffin, holdende sine Hænder bagved sig og ivrigt stikkende Hovedet frem. „Viste han Dem Æsker, smaa Skabe, Lommebøger, Pakker. Noget, der var lukket i Laas eller forseglet, Noget, der var bundet sammen?“

Mr. Venus rystede paa Hovedet.

„Er De en Kjender af Porcellain?“

Mr. Venus rystede atter paa Hovedet.

„For hvis han nogensinde viste Dem en Thepotte, vilde jeg gjerne vide det,“ sagde Mr. Boffin. Og derpaa gjentog han tankefuldt, med sin høire Haand for sine Læber: „En Thepotte, en Thepotte,“ og skottede hen over Bøgerne paa Gulvet, som om han vidste, at der etsteds iblandt dem fandtes noget Vigtigt vedkommende en Thepotte.

Mr. Wegg og Mr. Venus saae forundrede paa hinanden, og idet Mr. Wegg satte sine Briller paa, spilede han sine Øine vidt op over Randen paa Brillerne og pikkede sig paa Næsen, ligesom for at paaminde Venus om at passe godt paa.

„En Thepotte," gjentog Mr. Boffin, vedblivende at grubleog at betragte Bøgerne; „en Thepotte, en Thepotte. Er De færdig, Wegg?"

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste, Sir," svarede denne Gentleman, indtagende sin sædvanlige Plads paa den sædvanlige Bænk og stikkende sit Træben ind under Bordet foran den. „Vil De ikke gjøre Dem saa nyttig, Mr. Venus, at tage Plads ved Siden af mig, for nemmere at kunne pudse Lysene?"

Venus fulgte denne Indbydelse, endnu medens den blev given, og Silas puffede til ham med sit Træben for at gjøre ham opmærksom paa Mr. Boffin, der stod grublende foran Ilden imellem de to Bænke.

„Hm! Hm!" hostede Mr. Wegg for at vække sin Principals Opmærksomhed. „Ønsker De at begynde med Noget i Registret, Sir?"

„Nei," sagde Mr. Boffin, „nei, Wegg." Og dermed tog han en lille Bog op af sin Brystlomme, rakte meget forsigtigt den boglærde Gentleman den og spurgte: „Hvad kalder De den, Wegg?"

„Det, Sir," svarede Silas, sættende sineBriller i Lave og seende paa Titelbladet, „er Merryweathers Levnetsbeskrivelser af og Anekdoter om Gniere. Vil De ikke gjøre Dem saa nyttig, Mr. Venus, at flytte Lysene lidt nærmere, Sir?" Dette sagde han for at faae en særlig Leilighed til at see vist paa sin Kammerat.

„Hvem af dem har De der i Bogen?" spurgte Mr. Boffin. „Kan De uden Vanskelighed finde det?"

„Ja Sir," svarede Silas, idet han slog Indholdsfortegnelsen op og bladede langsomt i Bogen, „jeg troer næsten, at jeg har dem Allesammen, eller dog en stor Del af dem; mine Øine falde paa John Overs, Sir, John Little, Sir, Dick Jarrel, John Elwes, den velærværdige Mr. Jones fra Blewbury, Vulture Hopkins, Daniel Dancer —"

„Lad os faae Dancer, Wegg," sagde Mr. Boffin.

Med nok en Stirren paa sin Kammerat, søgte Silas efter Stedet og fandt det.

„Side hundredeogni, Mr. Boffin, Ottende Kapitel. Kapitlets Indhold. Hans Fødsel og Stand. Hans Klædedragt og Udseende. Miss Dancer og hendes qvindelige Yndigheder. Gnierens Bolig. Opdagelsen af en Skat. Historien om Faareposteierne. En Gniers Forestilling om Døden. Gnierens Køter, Bob. Griffiths og hans Herre. Hvorledes man skal vende en Shilling. Erstatningsmiddel for Ild. Fordelene ved at holde en Snusdaase. Gnieren døer uden Skjorte. En Møddings Skatte —"

„Hvad, hvad er det?" spurgte Mr. Boffin.

„En Møddings Skatte, Sir," gjentog Silas, læsende ganske langsomt. „Vil De ikke have den Godhed at bruge Lyseaxen, Mr. Venus?" Dette sagde han for at sikkre sig Opmærksomhed for, at han med Læberne dannede Ordet „Dynger."

Mr. Boffin flyttede en Lænestol hen paa den Plads, hvor han havde staaet, og sagde, idet han satte sig og gned sig listigt i Hænderne: „Lad os faae Dancer."

Mr. Wegg forfulgte denne udmærkede Mands Levnetsbeskrivelse gjennem dens forskjellige Omskiftelser af Gjerrighed og Skidenfærdighed, gjennem Miss Dancers Død paa Sygekost af kolde Klumper, og gjennem Mr. Dancers Holden sine Pjalter sammen med et Høbaand og Varmen sin Middagsmad ved at sidde paa den lige til den trøstelige Omstændighed, at han døde nøgen i en Sæk, hvorpaa han læste videre som følger:

„Det Hus, eller rettere sagt den Dynge af Ruiner, hvori Mr. Dancer havde boet, og som efter hans Død tilfaldt Capitain Holmes, var en i høieste Maade usel og forfalden Bygning, da den ikke var bleven istandsat i over halvhundrede Aar."

(Her betragtede Mr. Wegg sin Kammerat og Værelset, hvori de sadde, hvilket ikke var blevet istandsat i lang Tid.)

„Men skjøndt fattigt at see til, var det faldefærdige Hus rigt indvendigt. Der gik flere Uger med at undersøge dets hele Indhold, og Capitain Holmes fandt det at være et meget behageligt Stykke Arbeide at dykke ned i Gnierens hemmelige Gjemmer."

(Her gjentog Mr. Wegg „hemmelige Gjemmer" og puffede atter til sin Kammerat.)

„Et af Mr. Dancers rigeste Gjemmer fandtes at være en Møgdynge i Kostalden, hvilken rige Bunke Gjødning fandtes at indeholde en Sum af næsten halvtredietusinde Pund, og i en gammel Troie, der var bunden omhyggeligt sammen og sømmet fast til Krybben, fandtes der femhundrede Pund til i Banknoter og Guld."

(Her strakte Mr. Weggs Træben sig frem under Bordet og løftede sig langsomt i Veiret, alt som han læste videre.)

„Der opdagedes flere Kummer fulde af hele og halve Guineaer, og til forskjellige Tider fandt man ved at undersøge Krogene i Huset flere Pakker Banknoter. Nogle vare stoppede ind i Revnerne i Væggene;"

(Her saae Mr. Venus paa Væggen.)

„Andre vare skjulte under Stolesæderne og Stolebetrækkene;"

(Her saae Mr. Venus under sig paa Bænken.)

„Atter andre vare gjemte under Bagklædninger paa Dragkister, og Noter til et Beløb af sexhundrede Pund vare lagte nok saa pynteligt sammen i en gammel Thepotte. I Stalden fandt Capitainen Krukker fulde af gamle Dalere og Shillings. Skorstenen lodes ikke uransaget, en Undersøgelse, der ogsaa lønnede Umagen; thi i nitten forskjellige Huller, der alle vare fulde af Sod, fandtes forskjellige Summer, der udgjorde over tohundrede Pund."

Paa Veien til dette vigtige Punkt havde Mr. Weggs Træben løftet sig mere og mere i Veiret og han selv puffet Mr. Venus mere og mere i Siden med sin Albu, indtil Bevarelsen af hans Ligevægt tilsidst blev uforenelig med disse to Bevægelser, saa at han nu faldt paa Siden over paa denne Gentleman og trykkede ham ned mod Kanten af Bænken. Heller ikke bestræbte nogen af dem i de første Øieblikke sig for at fatte sig, men de bleve Begge liggende i et Slags pecuniair Afmagt.

Men Synet af, at Mr. Boffin sad i Lænestolen og gottede sig og holdt sine Øine fæstede paa Ilden, virkede som et Oplivelsesmiddel, og eftergjørende en Nysen for at skjule deres Bevægelser, halede Mr. Wegg med et krampagtigt „A—tis!" sig selv og Mr. Venus op paa en mesterlig Maade.

„Lad os faae Mere," sagde Mr. Boffin graadigt.

„John Elwes er den Næste, Sir. Ønsker De, at jeg skal tage fat paa John Elwes?"

„Ja," sagde Mr. Boffin, lad os høre, hvad John gjorde."

John syntes imidlertid ikke at have skjult Noget og gik derfor temmelig rask fra Haanden; men en mønsterværdig Dame ved Navn Wilcocks, der havde stuvet Guld og Sølv væk i en Sylteskrukke, i et Uhrfutteral, en Kurv fuld af Kostbarheder i et Hul under sin Trappe og en Mængde Penge i en gammel Rottefælde, gjenoplivede Spændingen. Efter hende fulgte nok en Dame, der paastod at være berettiget til Fattigforsørgelse, men hvis Formue fandtes skjult i smaa Stykker Papir og gamle Klude. Hun afløstes af en tredie Dame, af Haandtering Æblekjerling, der havde sammensparet sig en Formue af titusinde Pund og gjemt den hist og her i Revner og Sprækker, under Tagstenene og Gulvbræderne. Saa kom en fransk Gentleman, der, til noget Besvær for dens Trækkeevne, havde stoppet sin Skorsten til med en Læderpudsæk, der indeholdt tyvetusinde Francs, Guldmynter og en stor Mængde Ædelstene, og efter hans Død blev funden af en Skorstensfeier. Ad disse Trappetrin kom Mr. Wegg til Slutningsfortællingen om den menneskelige Skade:

„For mange Aar siden boede der i Cambridge et Par gamle Folk ved Navn Jardine, som havde to Sønner. Faderen var en ægte Gnier, og efter hans Død fandtes ettusinde Guineaer gjemte i hans Seng. De to Sønner voxede til og viste sig at være ligesaa karrige som deres Fader. I en Alder af omtrent tyve Aar aabnede de en Forretning som Klædehandlere i Cambridge og fortsatte den lige til deres Død; men dHrr. Jardines Udsalg var det smudsigste af alle i Byen, saa at Kunder sjeldent gik derind, undtagen maaskee af Nysgjerrighed. Brødrene vare af det mest frastødende Udseende, man kunde tænke sig; thi skjøndt de vare omgivne af smukke Ting i deres Boutik, vare de dog selv klædte i de værmeligste Pjalter. Man sagde, at de ingen Seng havde og, for at spare Udgifterne til en bestandigt sov paa en Bunke Paklærred under Disken. I deres Husholdning vare de karrige

til det Yderste, og i tyve Aar havde der ikke været Kjød paa deres Bord, men da den Ene af dem døde, fandt den Anden til sin store Overraskelse betydelige Summer, der vare blevne holdte hemmelige endog for ham."

„Ak!" udbrød Mr. Boffin. „Endog for ham! De vare kun To, og dog skjulte den Ene for den Anden."

Mr. Venus, der, siden han havde gjort den franske Gentlemans Bekjendtskab, havde holdt sig bukket for at kunne titte op i Kaminen, blev ved den sidste Bemærkning atter opmærksom og tog sig den Frihed at gjentage den.

„Synes De om det?" spurgte Mr. Boffin, idet han pludseligt vendte sig om imod ham.

„Hvad behager, Sir?"

„Synes De om hvad Wegg læser?"

Mr. Venus svarede, at han fandt det særledeles underholdende.

„Saa kom igjen," sagde Mr. Boffin, „og hør noget Mere. Kom, naar De vil; kom i Overmorgen, en halv Time tidligere. Der er meget Mere, ja der er ingen Ende derpaa."

Mr. Venus udtalte sin Tak og modtog Indbydelsen.

„Det er vidunderligt saa Meget, som der fra Tid til anden er blevet skjult," sagde Mr. Boffin grublende; „virkelig vidunderligt."

„Mener De," yttrede Wegg, sættende et mildt Ansigt op for at lokke ham paa Glid og atter puffende til sin Ven og Broder, „Penge, Sir?"

„Penge," svarede Mr. Boffin, „og Papirer."

Med henrykt Smægten sank Mr. Wegg igjen over paa Mr. Venus og dulgte, da han kom til sig selv igjen, sin Sindsbevægelse med en Nysen.

„A—tis! Sagde De ogsaa Papirer, Sir? Ere saadanne ogsaa blevne stukne tilside?"

„Stukne tilside og glemte," sagde Mr. Boffin. „Boghandleren, som solgte mig det vidunderlige Museum — hvor er det vidunderlige Museum?" Øieblikkeligt lagde han sig paa Knæ og ragede mellem Bøgerne.

„Skal jeg hjælpe Dem, Sir?“ spurgte Wegg.

„Nei, nu har jeg det; her er det,“ sagde Mr. Boffin, støvende det af med sit Kjoleærme. „Fjerde Bind. Jeg veed, at det var af fjerde Bind, at Boghandleren læste det op for mig. Søg efter det, Wegg.“

Silas tog Bogen og vendte Bladene.

„Mærkelig Forstening, Sir?“

„Nei, det er ikke det,“ sagde Mr. Boffin, „det kan ikke have været en Forstening.“

„Beretning om General John Reid, i Almindelighed det vandrende Spedelys kaldet, Sir? Med Portrait?“

„Nei, det er heller ikke ham,“ sagde Mr. Boffin.

„Mærkelig Tildragelse med en Person, som slugte en Krone, Sir?“

„For at skjule den?“ spurgte Mr. Boffin.

„Nei, Sir,“ svarede Wegg, efterat have raadført sig med Texten! „det synes at være skeet af en Hændelse. Nei, nu kommer det sikkert. Mærkelig Opdagelse af et Testamente, der havde været borte i etogtyve Aar.“

„Der er det!“ udbrød Mr. Boffin. „Læs det.“

„En høist ualmindelig Sag,“ læste Silas Wegg høit, „er bleven paadømt ved den i Maryborough i Irland sidst afholdte Assiseret. Dens Indhold er korteligen dette. I Marts 1782 oprettede Robert Baldwin et Testamente, hvorved han tillagde sin yngste Søns Børn de omhandlede Jorder, og kort efter svigtede hans Aandsevner ham, saa at han gik i Barndom og døde i en Alder af over firsindstyve Aar. Indstevnte, den ældste Søn, udspredte strax efter, at hans Fader havde tilintetgjort Testamentet, og da det ikke blev fundet, tiltraadte han Besiddelsen af de omhandlede Jorder, og saaledes blev Sagen staaende i etogtyve Aar, medens Familien hele Tiden troede, at Faderen intet Testamente havde efterladt sig. Men efter etogtyve Aars Forløb døde Indstevntes Kone, og kort derpaa giftede han sig i sit otteoghalvfjerdsindstyvende Aar med en ganske ung Pige til stor Ærgrelse for sine to Sønner, hvis bittre Udtalelser af denne deres Stemning opirrede deres Fader i den Grad, at han i sin

Forbittrelse oprettede et Testamente, hvorved han gjorde den ældste Søn arveløs, og som han i et Anfald af Harme viste sin næst-ældste, der øieblikkeligt besluttede at bemægtige sig og tilintetgjøre det for at bevare Eiendommen for sin Broder. I denne Hensigt brød han Faderens Skrivepult op og fandt, ikke sin Faders Testamente, hvorefter han søgte, men sin Bedstefaders, som da var aldeles glemt i Familien."

„Ja," sagde Mr. Boffin, „der seer man, hvad Folk kunne gjemme og glemme, eller kunne have i Sinde at tilintetgjøre, uden dog at gjøre det!" Derpaa tilføiede han: „For-bau-sen-de!" Og medens han lod sine Øine løbe rundt i Stuen, lode Wegg og Venus ligeledes deres løbe rundt i den, hvorpaa Wegg alene fæstede sine Øine paa den paa Ilden seende Mr. Boffin, som om han kunde havt Lyst til at fare løs paa ham og forlange hans Tanker eller hans Liv.

„Dog nu faaer det at være nok for i Aften," sagde Mr. Boffin og slog efter et Ophold ud med sin Haand. „Mere i Overmorgen. Stil Bøgerne op paa Hylderne, Wegg. Mr. Venus er sikkert saa god at hjælpe Dem."

Medens han talte, stak han sin Haand ind i Brystlommen i sin Overkjole og stred med Noget derinde, der var for stort, til at det med Lethed kunde faaes ud. Men hvor forbausede bleve de venskabelige Aftalere ikke, da hint Noget omsider kom for Lyset og viste sig at være en saare brøstfældig Blindlygte.

Uden i mindste Maade at lægge Mærke til den af dette lille Redskab frembragte Virkning, satte Mr. Boffin det paa sit Knæ, tog en Æske med Fyrstikker frem og tændte sindigt Lyset i Lygten, hvorpaa han pustede den brændende Fyrstikke ud og kastede Stumpen i Ilden. „Jeg vil gjøre en Vending paa Pladsen og i Gaarden, Wegg," tilkjendegav han derpaa. „Jeg behøver Dem ikke. Jeg og denne hersens Lygte have i sin Tid gjort mange hundrede, ja tusinde saadanne Vendinger med hinanden."

„Men jeg kunde ikke troe, Sir — nei, ikke paa nogen Maade kunde jeg troe —" begyndte Wegg i al Høflighed, indtil Mr. Boffin, der var staaet op og paa Veien til Døren, afbrød ham.

„Jeg har sagt, at jeg ikke behøver Dem, Wegg."

Wegg saae aandrigt tankefuld ud, som om dette ikke var faldet ham ind, førend han nu bragtes til at huske derpaa. Der var ikke Andet for, end at lade Mr. Boffin gaae ud og lukke Døren efter sig, men saa saare han var kommen ud paa den anden Side af den, greb Wegg med begge Hænder fat i Venus og sagde med en dæmpet Hvidsken, som om han var nær ved at qvæles:

„Han maa forfølges, Mr. Venus, han maa iagttages, han maa intet Øieblik tabes af Syne."

„Hvorfor ikke det?" spurgte Venus, der ligeledes var nær ved at qvæles.

„Kammerat, De bemærkede maaskee, at jeg var lidt oprømt, da De kom i Aften. Jeg har fundet Noget."

„Hvad har De fundet?" spurgte Venus, gribende fat i ham med begge Hænder, saa at de stode sammenslyngede som et Par narartige Gladiatorer.

„Det er der ikke Tid til at sige Dem nu. Jeg troer, at han maa være gaaet for at søge efter det. Vi maa ufortøvet holde Øie med ham."

Slippende hinanden, listede de sig hen til Døren, lukkede den sagte op og tittede ud. Himlen var skyfuld, og den sorte Skygge af Dyngerne gjorde den mørke Gaard endnu mørkere. „Er han ikke en dobbelt Bedrager," hvidskede Wegg, „hvorfor bruger han da en Blindlygte? Vi kunde have seet, hvad han tog sig for, hvis han havde havt en almindelig Lygte. Sagte, denne Vei."

Forsigtigt listede de Tvende sig bagefter ham ad den Sti, som var kantet med i Aske indfattede Potteskaar. De kunde høre, hvorledes han med sin eiendommelige Traven knuste de løse Smaakul. „Han kan Stedet udenad," mumlede Silas, „og behøver ikke at vende sin Lygte, gid Pokker havde ham!" Men i samme Øieblik vendte han den, og dens Skjær faldt som et Lyn paa den første af Dyngerne.

„Er det Stedet?" spurgte Venus hviskende.

„Han er varm," svarede Silas i samme Tone. „Han er umaadeligt varm. Han er lumsk. Han vil bestemt søge efter det. Hvad er det, han har faaet i Haanden?"

„En Skovl," sagde Venus. „Og husk paa, at han forstaaer sig halvhundrede Gange bedre end nogen af os paa at bruge den."

„Søger han efter det og savner det, Medinteressent," yttrede Wegg, „hvad skulle vi saa gjøre?"

„Først og fremmest vente, til han gjør det," sagde Venus.

Et forstandigt Raad; thi han formørkede atter sin Lygte, og Dyngen blev sort. Efter nogle Sekunders Forløb dreiede han atter Lyssiden ud fra sig og saaes at staae ved Foden af den anden Dynge, hvor han langsomt løftede Lygten lidt efter lidt i Veiret, indtil han holdt den en Arms Længde ud fra sig, som om han undersøgte Beskaffenheden af den hele Overflade.

„Kan det heller ikke være Stedet?" spurgte Venus.

„Nei," sagde Wegg; „han begynder at blive kold."

„Det falder mig ind," hvidskede Venus, „at han vil see, om Ingen har været i Færd med at rode der."

„Stille," svarede Wegg, „han bliver koldere og koldere — Nu er han paa Frysepunktet!"

Dette Udraab fremkaldtes ved, at han atter havde vendt Lygten til sig og fra sig og saaes ved Foden af den tredie Dynge.

„Men han gaaer jo op paa den?" sagde Venus.

„Med Skovl og det Hele!" sagde Wegg.

I et raskere Trav, som om Skovlen, han havde paa Nakken, ansporede ham ved at vække gamle Minder, gik Mr. Boffin ad den „bugtede Sti" op paa den Dynge, han havde viist Silas, da de begyndte at aftage og falde, og da han slog ind paa den, dreiede han Lygten ind til sig. De To fulgte bagefter ham, idet de bukkede sig saa dybt, at de ikke kunde træde frem mod Himlen, hvis han atter maatte vende sin Lygte ud fra sig. Mr. Venus gik foran og bugserede Mr. Wegg, paa det at hans gjenstridige Ben hurtigt kunde udfries af de Faldgruber, det maatte grave for

sig selv. De kunde netop skimte, at den forgyldte Skarnager var bleven staaende for at trække Veiret, hvorfor de naturligviis ogsaa strax bleve staaende.

„Denne Dynge er hans egen," hvidskede Wegg, da han igjen havde faaet Veiret, „denne Dynge."

„De ere jo alle tre hans," bemærkede Venus.

„Det troer han, men han pleiede at kalde den sin egen, fordi det er den, der først var ham tillagt; den, der skulde være hans Legat, hvis han ikke fik Andet efter Testamentet."

„Naar han viser sit Lys," sagde Venus, der hele Tiden holdt Øie med hans utydelige Skikkelse, „maa vi bukke os dybere og holde os mere stille."

Han gik videre, og de fulgte atter bagefter ham. Da han var kommen helt op paa Dyngen, vendte han Lygten ud fra sig — men kun tildels — og satte den paa Asken. En nøgen, vindskjev, veirslagen Stang var stukken ned i Asken, hvor den havde staaet i mange Aar, og tæt ved denne Stang stod hans Lygte, belysende nogle faa Fod af den nederste Del af den og lidt af Asken rundt omkring og derpaa sendende en hensigtsløs lille klar Lysstribe ud i Luften.

„Han vil dog vel aldrig grave Stangen op?" hvidskede Venus, idet de bukkede sig og holdt sig stille.

„Den er maaskee hul og fuld af Et eller Andet," hvidskede Wegg.

Grave vilde han, i hvilket Øiemed det saa var; thi han smøgede sine Opslag op, spyttede i Hænderne og tog derpaa fat som en rigtig gammel Graver, men han havde Intet for med Stangen, med Undtagelse af, at han maalte en Afstand af Skovlens Længde fra den, førend han begyndte, og heller ikke havde han i Sinde at grave dybt. En Snes ovede Kast vare tilstrækkelige, hvorpaa han holdt inde, saae ned i Hullet, bukkede sig over det og tog Noget op af det, der saae ud som en almindelig Flaske til et Flaskefoder, en af disse firkantede, høiskuldrede, korthalsede Flasker, i hvilke Hollænderen siges at gjemme sit Mod.*) Da han havde

*) Hollændermod o: en Omskrivning for Genever. (O. A.)

gjort dette, dreiede han Lygten ind til sig, og de kunde høre, at han fyldte Hullet i Mørke, og da Asken let lod sig flytte af en øvet Haand, betragtede Speiderne dette som et Vink til dem om at slippe bort i Tide, hvorfor Mr. Venus smuttede forbi Mr. Wegg og bugserede ham ned. Men Mr. Weggs Nedstigning tilendebragtes ikke uden adskillige personlige Ulemper, idet hans egensindige Ben omtrent paa Halvveien blev stikkende fast i Asken, og da de kun havde knap Tid, tog Mr. Venus sig den Frihed at hale ham ved Kraven bort fra hans Tvirslag, hvilket foranledigede, at han tilbagelagde Resten af Reisen paa sin Ryg med Hovedet indhyllet i sine Frakkeskjøder og sit Træben kommende bagefter som en Hemsko. Saa fortumlet var Mr. Wegg bleven af denne Reisemaade, at han, da han var bleven sat paa flad Jord med sine aandelige Udviklinger øverst, ikke formaaede at ostne sig og ikke havde den fjerneste Forestilling om, hvor hans Bolig var at finde, førend Mr. Venus førte ham ind i den. Endog da dreiede han sig vaklende og stirrede mat ud for sig, indtil Mr. Venus med en haard Børsten børstede hans Sandser ind i ham og Asken ud af ham.

Mr. Boffin gik tilbage i al Magelighed; thi Børstningen var bleven tilendebragt, og Mr. Venus havde havt Tid til at trække Veiret, førend han indfandt sig. At han havde Flasken hos sig et eller andet Sted, kunde der ingen Tvivl være om, men hvor, var ikke saa klart.

„Hvad er der i Veien med Dem, Wegg?“ sagde Mr. Boffin. „De er jo saa hvid som et Lagen.“

Med bogstavelig Nøiagtighed svarede Mr. Wegg, at han var tilmode, som om han havde Hovedsvimmel.

„Maven,“ sagde Mr. Boffin, idet han blæste Lyset i Lygten ud, lukkede denne og gjemte den i Brystlommen i sin Overkjole, ligesom før. „Er Deres Mave ikke i Orden, Wegg?“

Mr. Wegg svarede atter i streng Overensstemmelse med Sandhed, at han ikke troede nogensinde at have havt en lignende Fornemmelse i sit Hoved.

„Tag Noget ind i Morgen, Wegg,“ sagde Mr. Boffin,

„for at De kan være raſk i Overmorgen Aften. Det er ſandt, dette Nabolag vil ſnart lide et Tab, Wegg."

„Et Tab, Sir?"

„Ja, ved at miſte Dyngerne."

De venſkabelige Aftalere anſtrengte ſig ſaa ſienſynligt for ikke at ſee paa hinanden, at de ligeſaa gjerne kunde have ſtirret paa hinanden af alle Kræfter.

„Har De ſkilt Dem ved dem, Mr. Boffin?" ſpurgte Silas.

„Ja, de ſkulle bort. Min er allerede ſaa godt ſom borte."

„Mener De den mindſte af de tre, den med Stangen oppe paa Toppen, Sir?"

„Ja," ſvarede Mr. Boffin, gnidende ſig paa ſit Øre paa ſin vante Maade, med hint nye Anſtrøg af Snedighed føiet til den. „Den har indbragt mig en Skillings Penge, og i Morgen begyndes der paa at kjøre den bort."

„Har De været ude og taget Afſked med Deres gamle Ven, Sir?" ſpurgte Silas ſkjemtende.

„Nei," ſagde Mr. Boffin. „Hvem Fanden har ſat Dem det i Hovedet?"

Han var ſaa opfarende og ſaa barſk, at Wegg, der mere og mere havde nærmet ſig hans Frakkeſkjøder og udſendt Bagen af ſin Haand paa en Opdagelſesreiſe for at ſøge efter Flaſken, trak ſig to eller tre Skridt tilbage.

„Om Forladelſe, Sir," ſagde Wegg ydmygt, „om Forladelſe."

Mr. Boffin ſaae til ham, ligeſom en Hund kan ſee til en anden Hund, der vil tage dens Ben fra den, og ſvarede endog med en dæmpet Knurren, ligeſom Hunden kunde have ſvaret.

„God Nat," ſagde han, efterat have ſtaaet henſunken i en mørk Taushed med Hænderne paa Ryggen og ladet ſine Øine vandre mistroiſk op og ned ad Wegg. „Nei, bliv inde. Jeg kjender Veien og behøver ikke Lys."

Begjerlighed, Aftenens Fortællinger om Gjerrighed, den ophidſende Virkning af hvad han havde ſeet og maaſkee ogſaa den Omſtændighed, at hans onde Blod var ſteget ham til Hovedet

paa hans Nedfart, havde skruet Silas Wegg op til en saadan Høide af umættelig Graadighed, at han, da Døren var bleven lukket, foer hen mod den og trak Venus med sig.

„Han maa ikke gaae," udbrød han. „Vi maa ikke lade ham gaae! Han har Flasken hos sig, og Flasken maa vi have."

„De vil da ikke tage den fra ham med Magt?" sagde Venus, idet han holdt ham tilbage.

„Vil jeg ikke? Jo, det vil jeg. Jeg vil tage den med Magt, jeg vil have den, hvad det saa skal koste! Er De saa bange for een gammel Mand, at De lader ham gaae, De Kryster?"

„Jeg er saa bange for Dem, at jeg ikke lader Dem gaae," mumlede Venus trodsigt og omslyngede ham med sine Arme.

„Hørte De det ikke?" svarede Wegg. „Hørte De ham ikke sige, at han havde besluttet at narre os? Hørte De ham ikke sige, De Køter, at han vilde lade Dyngerne føre bort, hvorved da hele Pladsen uden al Tvivl vil blive ransaget? Har De ikke saa meget Mod som en Mus til at forsvare Deres Rettigheder, saa har jeg det. Lad mig gaae efter ham."

Idet han i sin Ilterhed vilde rive sig løs, fandt Mr. Venus det hensigtsmæssigt at løfte ham op, kaste ham om og lade sig falde med ham, vel vidende, at naar han først laa ned, vilde han ikke saa let kunne komme op igjen med sit Træben. Og saaledes rullede de da Begge paa Gulvet, og imidlertid lukkede Mr. Boffin Porten.

Syvende Kapitel.

Den venskabelige Aftale indtager en stærk Stilling.

Da Mr. Boffin havde smækket Porten i og var gaaet sin Vei, sadde de venskabelige Aftalere overende paa Gulvet, snappende efter Veiret og seende paa hinanden. I Venus's matte Øine og i ethvert rødligt, støvfarvet Haar i hans Haarbusk laa der aabenbart Mistro til Wegg og Redebonhed til at fare løs paa ham

ved den svageste Anledning, han maatte bemærke. I Weggs grovkornede Ansigt og stive, knudrede Skikkelse (han saae ud som en tydsk Trædukke) var der udtrykt en af Klogskab paabudt Forsonlighed, der intet Frivilligt havde ved sig. Begge vare varme, forpustede og stakaandede af den overstaaede Brydekamp, og ved at falde om havde Wegg faaet et snurrende Dunk i Bagsiden af sit ulykkelige Hoved, som endnu stedse foranledigede ham til at gnide det med et Udtryk af at være bleven høiligen — men ubehageligen — overrasket. Begge taug i nogen Tid, idet den Ene ventede paa, at den Anden skulde begynde.

„Broder," sagde Wegg, omsider brydende Tausheden, „De havde Ret, og jeg Uret. Jeg glemte mig selv."

Mr. Venus purrede listigt op i sin Haarbusk, som om han snarere troede, at Mr. Wegg havde husket sig selv, med Hensyn til at han havde viist sig uden nogensomhelst Forklædning.

„Men, Kammerat," vedblev Wegg, „det var ikke faldet i Deres Lod at have kjendt Miss Elisabeth, Master George, Tante Jane eller Onkel Parker."

Mr. Venus indrømmede, at han ikke havde kjendt disse udmærkede Personer, og tilføiede endog, at han ikke engang havde saa meget som ønsket sig Æren af deres Bekjendtskab.

„Siig ikke det, Kammerat!" svarede Wegg. „Nei, siig ikke det! Thi uden at have kjendt dem kan De aldrig tilfulde forstaae, hvad det vil sige at blive ophidset til Vanvid ved Synet af Voldsmanden."

Medens Mr. Wegg udtalte disse undskyldende Ord, som om de gjorde ham selv stor Ære, skjød han sig med sine Hænder hen til en Stol i et Hjørne af Stuen, hvor han efter en Mængde keitede Krumspring var saa heldig at komme i en lodret Stilling. Mr. Venus stod ligeledes op.

„Sæt Dem, Kammerat," sagde Wegg. „Hvor De dog har et talende Aasyn, Kammerat!"

Mr. Venus glattede uvilkaarligt sit Ansigt og saae paa sin Haand ligesom for at see, om nogen af dets talende Egenskaber var fulgt med.

„Thi klarligen veed jeg, seer De," vedblev Wegg, fremhævende sine Ord med sin Pegefinger, „klarligen veed jeg, hvad det er for et Spørgsmaal Deres udtryksfulde Træk henvende til mig."

„Hvilket Spørgsmaal?" sagde Venus.

„Det Spørgsmaal," svarede Wegg med et Slags glad Venlighed, „hvorfor jeg ikke tidligere omtalte, at jeg havde fundet Noget. Deres talende Aasyn siger til mig: „Hvorfor meddelte De mig ikke dette strax, da jeg kom i Aften? Hvorfor fortaug De det, til De troede, at Mr. Boffin var kommen for at søge efter denne Gjenstand? Deres talende Aasyn," sagde Wegg, „udtrykker det tydeligere end Ord. Men De kan vel neppe læse i mit Ansigt, hvad mit Svar er?"

„Nei jeg kan ikke," sagde Venus.

„Det vidste jeg! Og hvorfor ikke?" spurgte Wegg med den samme glade Frimodighed. „Fordi jeg ikke gjør Krav paa at besidde et talende Aasyn; fordi jeg kun altfor godt kjender mine Ufuldkommenheder. Alle ere ikke ens begavede. Men jeg kan svare med Ord. Og med hvilke Ord? Disse Ord. Jeg vilde skaffe Dem en glædelig Over-ra-skelse!"

Efter saaledes at have forlænget og lagt Eftertryk paa Ordet Overraskelse, trykkede Mr. Wegg sin Ven og Broder i begge Hænder og slog ham derefter paa begge Knæ som en kjærlig Velynder, der bad ham ikke at tale om en saa ubetydelig Tjeneste som den, det var faldet i hans lykkelige Lod at vise ham.

„Efterat have faaet et tilfredsstillende Svar," sagde Wegg, „spørger Deres talende Aasyn dernæst kun: „Hvad har De fundet?" Jeg hører det sige disse Ord."

„Naa?" udbrød Venus arrigt, efterat have ventet forgjeves. „Naar De hører det sige disse Ord, hvorfor svarer De da ikke?"

„Lad mig tale ud!" sagde Wegg. „Nu kommer jeg til det. Lad mig tale ud! Mand og Broder, min Medinteressent i Følelser saavel som i Foretagender og Handlinger, jeg har fundet en Pengekasse."

„Hvor?"

„Lad mig tale ud!“ sagde Wegg. (Han søgte at tilbageholde saa Meget som muligt og brød, naar en Tilstaaelse blev ham aftvungen, ud i en smilende Strøm af: Lad mig tale ud.)

„En vis Dag, Sir —“

„Naar?“ spurgte Venus uforbeholdent.

„N—ei,“ svarede Wegg, rystende paa een Gang ydmygt, tankefuldt og spøgende paa Hovedet, „nei, Sir! Det er ikke Deres udtryksfulde Aasyn, som gjør dette Spørgsmaal. Det er Deres Røst, kun Deres Røst. Dog videre. En vis Dag, da jeg tilfældigviis vandrede nede i Gaarden og gjorde min ensomme Runde — thi, for at tale som en Ven af min Familie, Forfatteren til det som Duet indrettede „Skildvagt giv Agt!“

„Forladt, som De vil mindes, Mr. Venus, af den blegnende Maane,
Naar Stjerner, det vil falde Dem ind, førend jeg nævner det, begynde paa Himlen at daane,

Paa Skandse, Fort, eller Leirens Grund
Den Skildvagt gaaer sin ensomme Rund,
Den Skildvagt gaaer;“

— under disse Omstændigheder, Sir, vandrede jeg tilfældigviis tidligt en Eftermiddag nede i Gaarden, og da jeg tilfældigviis havde en Jernstang i Haanden, hvormed jeg stundom fordriver et boglærd Livs Ensformighed, kom jeg til at støde den mod en Gjenstand, som det ikke er nødvendigt at uleilige Dem med at nævne —“

„Det er nødvendigt. Hvad var det for en Gjenstand?“ spurgte Venus i en harmfuld Tone.

„— Lad mig tale ud!“ sagde Wegg. „Posten. — Da jeg stødte mod Posten, mærkede jeg, at ikke alene det Øverste af den var løst og lod sig aabne med et Laag, men at der ogsaa var Noget inde i den som raslede. Dette Noget, Kammerat, opdagede jeg at være en lille flad, aflang Pengekasse. Skal jeg tilføie, at den var bedrøveligt let?“

„Der var Documenter i den,“ sagde Venus.

„Der talte i Sandhed Deres udtryksfulde Aasyn!“ udbrød

Wegg. „Et Document. Kasſen var lukket i Laas, bunden ſammen og forſeglet, og uden paa den var der en Strimmel Pergament, hvorpaa der ſtod ſkrevet **„Mit Teſtamente, Johan Harmon, forelobigt gjemt her.“**

„Vi maa gjøre os bekjendte med dets Indhold,“ ſagde Venus.

„Lad mig tale ud!“ udbrød Wegg. „Det Samme ſagde jeg og ſprængte Kaſſen.“

„Uden at komme til mig!“ udbrød Venus.

„Ja, netop, Sir!“ ſvarede Wegg i en indſmigrende og oprømt Tone. „Jeg mærker, at jeg river Dem med mig. Hør, hør, hør! Da jeg, ſom Deres ſjeldne Skarpſindighed vil indſee, havde beſluttet at berede Dem en O-ver-raſkelſe, ſkulde den ogſaa være fuldſtændig! Godt, Sir, og ſom De har gjort mig den Ære at forudſætte, underſøgte jeg Documentet, der var affattet i vedbørlig Form, forſynet med de fornødne Vitterlighedsvidners Underſkrift og meget kort. Efterſom han aldrig har havt Venner, og hans Børn ſtedſe have gjort ham Sorg, ſkjenker han, John Harmon, Nicodemus Boffin den lille Dynge, der er mere end nok til ham, og overdrager hele Reſten af ſin Formue til Kronen.“

„Det tidligere aabnede Teſtamentes Datum maa efterſees,“ bemærkede Venus. „Det kan være yngre, end dette.“

„Lad mig tale ud!“ udbrød Wegg. „Det Samme ſagde jeg og erlagde en Shilling*) (bryd Dem ikke om Deres Halvpart af den) for at faae hint Teſtamente at ſee. Broder, hint Teſtamente er flere Maaneder ældre, end dette. Og ſiig nu ſom Medmenneſke og Medintereſſent i en venſkabelig Aftale,“ tilføiede Wegg, atter trykkende ham velvilligt i begge hans Hænder og atter ſlaaende ham paa begge hans Knæ, „ſiig nu, om jeg har fuldbragt min Kjærlighedsgjerning til Deres fuldkomne Tilfredshed, og om De er o-ver-raſket?“

Mr. Venus betragtede ſit Medmenneſke og Medintereſſent med tvivlende Øine og ſvarede derpaa koldt:

---

*) Nemlig i Doctors's Commons, hvor man mod Erlæggelſen af dette Gebyhr kan faae ethvert der regiſtreret Teſtamente at ſee. (O. A.)

„Ingen kan negte, Mr. Wegg, at dette virkeligt er en stor Tidende; men jeg kunde have ønsket, at De havde meddelt mig den, førend De blev bange i Aften, og jeg kunde have ønsket, at De havde spurgt mig som Deres Medinteressent, hvad vi burde gjøre, førend De tænkte paa at delagtiggjøre en Anden i et Ansvar."

„Lad mig tale ud!" udbrød Wegg. „Jeg vidste, at De vilde tale saaledes, men ligesom jeg var alene om Bekymringen, saaledes lad mig ogsaa være ene om Dadlen!" sagde han med et Udtryk af ædelt Høisind.

„Naa," sagde Venus, „lad os da nu see dette Testamente og denne Kasse."

„Hører jeg rigtigt, Broder," svarede Wegg med betydelig Ulyst, „at det er Deres Ønske at see dette Testamente og denne —"

Mr. Venus slog i Bordet med sin Haand.

„Lad mig tale ud!" sagde Wegg. „Lad mig tale ud! Nu skal jeg hente dem."

Efterat have været nogen Tid borte, som om han i sin Begjerlighed næsten ikke kunde beslutte sig til at vise sin Medinteressent Skatten, kom han tilbage med et gammelt Hattefutteral af Læder, hvori han havde gjemt Kassen for bedre at bevare Skinnet af, at det var noget ganske Almindeligt, og for at kunne afvæbne enhver Mistanke. „Men jeg har slet ikke Lyst til at aabne den her," sagde Silas med dæmpet Stemme og seende sig om; „han kunde komme tilbage; han er maaskee ikke gaaet endnu; efter hvad vi have seet, kunne vi ikke vide, hvad han kan finde paa."

„Det er der Noget i," indrømmede Venus. „Gaa hjem med mig."

Skinsyg over Bevogtningen af Kassen og dog bange for at aabne den under de forhaandenværende Forhold, betænkte Wegg sig. „Gaa hjem med mig, siger jeg," gjentog Venus opirret, og da Mr. Wegg ikke ret vel indsaae, hvorledes han skulde undslaae sig derfor, svarede han med en Strøm af: „Lad mig tale ud! Ja med Fornøielse!" Og efterat han havde lukket for Lysthuset gik de, idet Mr. Venus tog ham under Armen og med paafaldende Seighed holdt fast paa ham.

De forefandt det sædvanlige matte Lys brændende i Vinduet i Mr. Venus's Etablissement, hvor det ufuldstændigt aabenbarede det sædvanlige Par præparerede Frøer med Sværd i Haand, og uden at deres Æressag endnu var afgjort, for Almenheden. Da Mr. Venus var gaaet ud, havde han lukket sin Boutik, og aabnede den nu med Nøglen og lukkede den igjen, da de vare komne indenfor, dog ikke førend han havde sat Skodderne for Vinduet og stænget for dem. „Ingen kan komme, uden at blive lukket ind," sagde han da, „og vi kunne intetsteds være sikkrere end her." Derpaa ragede han de endnu glødende Emmer sammen paa den rustne Kaminrist, gjorde Ild paa og pudsede Lyset paa den lille Disk. Idet Ilden hist og her kastede sine flimrende Glimt paa de mørke, fidtede Vægge, traadte Hindubarnet, det afrikanske Barn, det engelske Barn, Hovederne og Resten af Samlingen pludseligt frem paa deres Pladser, som om de Alle havde været ude, ligesom deres Herre, og indfandt sig punktligt paa et fælleds Mødested for at overvære Aabenbarelsen af Hemmeligheden. Den franske Gentleman var voxet betydeligt, siden Mr. Wegg sidst havde seet ham, og var nu forsynet med et Par Ben og et Hoved, men manglede endnu sine Arme. Hvem Hovedet saa oprindeligt maatte have tilhørt, vilde Silas Wegg have anseet det for en personlig Velvillie, om det ikke havde skaaret saa fælt Tænder.

Silas satte sig paa Trækassen foran Kaminen, og efterat være sunken ned i sin lave Lænestol, tog Venus sin Thebakke og sine Thekopper frem blandt sine Skelethænder og satte Kjedlen paa, hvilke Forberedelser Silas i sit stille Sind skjenkede sit Bifald, idet han haabede, at det vilde ende med, at Mr. Venus fortyndede sine Aandsevner.

„Naa, Sir," sagde Venus, „Alt er trygt og roligt; lader os derfor see Deres Opdagelse."

Med endnu uvillige Hænder og ikke uden flere Blikke paa Skelethænderne, som om han havde en Mistanke om, at et Par af dem kunde springe frem og gribe fat i Documentet, aabnede Wegg Hattefutteralet og tog Pengekassen frem, og aabnede denne og tog Testamentet frem, men holdt fast i et Hjørne af det,

medens Venus, der havde taget fat i et andet Hjørne af det, læste det prøvende og opmærksomt.

„Var min Beskrivelse af det rigtig, Medinteressent?“ spurgte Mr. Wegg omsider.

„Det var den, Medinteressent,“ svarede Mr. Venus.

Derpaa gjorde Mr. Wegg en let, klædelig Bevægelse, som om han vilde lægge det sammen igjen; men Mr. Venus blev ved at holde fast i sit Hjørne.

„Nei, Sir,“ sagde Mr. Venus, blinkende med sine matte Øine og rystende paa Hovedet. „Nei, Medinteressent. Der opstaaer nu det Spørgsmaal, hvem skal passe paa dette? Veed De, hvem der skal passe paa dette, Medinteressent?“

„Det skal jeg,“ sagde Wegg.

„Ak Gud nei, Medinteressent,“ svarede Venus. „Det er en Feiltagelse; det skal jeg. Hør nu, Mr. Wegg, jeg har ikke Lyst til at skjendes med Dem, og endnu mindre har jeg Lyst til at foretage anatomiske Forsøg med Dem.“

„Hvad mener De med det?“ spurgte Wegg hurtigt.

„Jeg mener, Medinteressent,“ svarede Venus langsomt, „at det neppe er muligt for noget Menneske at føle sig venskabeligere stemt mod noget andet Menneske, end jeg i dette hellige Øieblik føler mig stemt mod Dem. Men jeg befinder mig paa min egen Grund, jeg er omgiven af min Konsts Trophæer, og det er meget nemt for mig at komme til mine Redskaber.“

„Hvad mener De, Mr. Venus?“ spurgte Wegg atter.

„Jeg er, som jeg har bemærket,“ sagde Mr. Venus venligt, „omgiven af min Konsts Trophæer. De ere talrige; mit Oplag af menneskelige Adskilligheder er stort, Boutiken er temmelig godt forsynet, og jeg trænger for Øieblikket ikke til flere af min Konsts Trophæer; men jeg elsker min Konst og veed, hvorledes jeg skal udøve den.“

„Ingen veed det bedre,“ indrømmede Wegg med en noget forlegen Mine.

„I den Kasse, hvorpaa De sidder,“ sagde Venus, „findes der (skjøndt De maaskee ikke tænker derpaa) Brudstykker af flere

menneskelige Exemplarer. I den smukke Sammensætning bag Døren," tilføiede han med et Nik til den franske Gentleman, „findes der Brudstykker af flere menneskelige Exemplarer, hvorvel den endnu mangler et Par Arme. Men jeg siger ikke, at jeg har Hastværk med at skaffe mig dem."

„De taler vist over Dem, Medinteressent," indvendte Silas.

„De maa undskylde mig, hvis jeg taler over mig," svarede Venus; „jeg er stundom noget tilbøielig dertil. Jeg elsker min Konst, jeg veed, hvorledes jeg skal udøve den, og jeg har besluttet at gjemme hint Document."

„Men hvad har det med Deres Konst at bestille, Medinteressent?" spurgte Wegg i en indsmigrende Tone.

Mr. Venus blinkede med begge sine chronisk matte Øine paa een Gang, satte Kjedlen i Lave paa Ilden og sagde med hul Stemme til sig selv: „Den koger om et Par Minuter."

Silas Wegg skottede til Kjedlen, skottede til Hylderne, skottede til den franske Gentleman bag Døren og gjøs lidt tilbage, idet han skottede til Mr. Venus, der blinkede med sine røde Øine og følte i sin Vestelomme — efter en Lancet, for Exempel — med sin ledige Haand. Han og Venus sadde naturligviis tæt ved hinanden, da Hver af dem holdt i sit Hjørne af Documentet, der kun var et almindeligt Ark Papir.

„Medinteressent," sagde Wegg i en endnu mere indsmigrende Tone, „jeg foreslaaer, at vi klippe det midt over, og at Hver beholder Halvdelen af det."

Venus rystede paa sin Haarbusk. „Det gaaer ikke an at beskadige det, Medinteressent," svarede han. „Det kunde derved faae Udseende af at være tilbagekaldt."

„Medinteressent," sagde Wegg efter et Ophold, under hvilket de havde seet paa hinanden, „siger Deres talende Aasyn ikke, at De er i Begreb med at foreslaae en Middelvei?"

Venus rystede paa sin Haarbusk, idet han svarede: „Medinteressent, De har een Gang unddraget mig dette Papir, men De skal ikke unddrage mig det oftere. De kan gjemme Kassen og Pergamentsstrimlen; men jeg vil gjemme Documentet."

Silas betænkte sig lidt endnu, og idet han derpaa pludseligt slap sit Hjørne og atter antog sin oprømte og velvillige Tone, udbrød han: „Hvad er Livet uden Tillid? Hvad er et Medmenneske uden Æresfølelse? Jeg under Dem det, Medinteressent, i en Tillidens og Fortrolighedens Aand."

Vedblivende at blinke med begge sine røde Øine paa een Gang — men ligesom ved sig selv og uden Spor af Høveren — lagde Mr. Venus Papiret, han havde beholdt i sin Haand, sammen og lukkede det inde i en Skuffe bagved sig og stak Nøglen i Lommen. Derpaa foreslog han: „En Kop The?" og da Mr. Wegg hertil svarede: „Tak skal De have, Medinteressent," blev Theen lavet og skjenket.

„Dernæst," sagde Venus, blæsende paa sin The i sin Underkop og seende ud over den hen paa sin tillidsfulde Ven, „kommer Spørgsmaalet: Hvorledes skulle vi forholde os?"

I denne Henseende havde Silas Wegg Meget at sige, nemlig at han vilde tillade sig at minde sin Kammerat, Broder og Medinteressent om de mærkelige Tildragelser, hvorom de havde læst den Aften; om den aabenbare Lighed, Mr. Boffin havde fundet mellem dem og Lysthusets forrige Eier og Lysthusets nuværende Vilkaar, om Flasken og om Kassen. Hans Broders og Kammerats og hans egen Lykke var uomtvisteligt gjort, da de kun behøvede at nævne deres Priis for Documentet og faae denne Priis af Lykkens Yndling og Øieblikkets Orm, der nu syntes at være mindre Yndling og mere Orm, end de tidligere havde troet. Det var efter hans Formening klart, at hin Priis kunde angives med et eneste udtryksfuldt Ord, hvilket Ord var „Halvparten!" hvornæst der opstod det Spørgsmaal, naar Ordet „Halvparten!" skulde udtales. I saa Henseende vilde han foreslaae en Fremgangsmaade med en dertil hørende Betingelse. Fremgangsmaaden var den, at de skulde vente taalmodigt og lade Dyngerne efterhaanden blive jevnede og førte bort, medens de beholdt den Leilighed, de havde til at holde Øie med Foretagendet, for sig, hvorved de efter hans Anskuelse vilde vælte Bryderiet og Bekostningen ved den daglige Gravning over paa Andre og om Natten kunde

benytte en saadan fuldstændig Rydden op i Affaldet til deres egne hemmelige Undersøgelser, indtil Dyngerne vare borte, og de havde ført sig disse Muligheder til Nytte til deres egen fælleds Fordel alene, og da, men ikke før, skulde de bryde løs mod Yndlingen og Ormen. Men nu kom Betingelsen, og for denne udbad han sig sin Kammerats, Broders og Vens særlige Opmærksomhed. Det burde ikke taales, at Yndlingen og Ormen tilegnede sig nogen af de Eiendele, der nu maatte betragtes som deres. Da han, Mr. Wegg, havde seet Yndlingen luske sig bort med hin Flaske, havde han kun betragtet ham som en Tyv og vilde, dersom hans Kammerat, Broder og Ven ikke saa forstandigt havde lagt sig imellem, have frataget ham hans slet erhvervede Bytte. Den Betingelse, han foreslog, var derfor den, at hvis Yndlingen skulde komme igjen paa sin tidligere lumske Maade og, medens de passede nøie paa ham, befandtes at sætte sig i Besiddelse af Nogetsomhelst, lige meget hvilket, skulde det skarpe Sværd, der svævede over hans Hoved, øieblikkeligt vises ham, og han tages i skarpt Forhør om, hvad han vidste eller formodede, behandles strengt af dem, hans Herrer, og holdes i en Tilstand af underkuet moralsk Trældom og Slaveri, indtil den Tid kom, da de maatte finde det hensigtsmæssigt at tillade ham at kjøbe sig sin Frihed med Halvdelen af sin Formue. Havde han, sagde Mr. Wegg til Slutning, begaaet en Feil ved kun at sige Halvparten, haabede han, at hans Kammerat, Broder og Ven ikke vilde betænke sig paa at sætte ham i Rette og bebreide ham hans Feil. Det var maaskee mere overensstemmende med Retfærdighed at sige to Tredieparten, ja maaskee endnu mere overensstemmende med Retfærdighed at sige tre Fjerdeparten; i saa Henseende var han tilgængelig for enhver Tilretteviisning.

Efter at have holdt sin Opmærksomhed paa dette Foredrag flydende ved Hjælp af tre Underkopper med The efter hinanden, erklærede Venus sig enig i de fremsatte Anskuelser, og begeistret heraf, udstrakte Mr. Wegg sin høire Haand med den Forsikkring, at det var en Haand, som endnu aldrig, uden at han dog indlod sig paa nogen nærmere Forklaring. Holdende fast paa sin The,

tilkjendegav Mr. Venus, hvad Høflighed jo krævede, at han var overbeviist om, at det var en Haand, som endnu aldrig, men nøiedes med at see paa den, uden at trykke den.

„Broder," sagde Wegg, da hin glædelige Overenskomst var truffen, „jeg kunde have Lyst til at gjøre Dem et Spørgsmaal. Husker De den Aften, da jeg første Gang besøgte Dem her og saae Dem oversvømme Deres kraftige Aand med The?"

Endnu stedse skyllende The i sig, nikkede Mr. Venus bekræftende.

„Og der sidder De, Sir," vedblev Wegg med et Udtryk af tankefuld Beundring, som om De slet ikke havde holdt op! Der sidder De, Sir, som om De besad en uindskrænket Evne til at fortære den glødende Drik! Der sidder De, Sir, midt iblandt Deres Arbeider og seer ud, som om De var bleven opfordret til at synge „Hjem, yndige Hjem," og var i Begreb med at efterkomme Selskabets Ønsker!

„Den fra Hjemmet Forviste ei blændes af Pragt,
O giv dog igjen paa Præparaterne Agt!
De Fugle, udstopped' saa det er en Lyst,
De skaffe Dig Sindsro, den herligste Trøst.
Hjem, Hjem, Hjem, yndige Hjem!

— Om det end," tilføiede Mr. Wegg, seende sig om i Boutiken, „er aldrig saa rædsomt, har Stedet dog, Alt vel overveiet, ikke sin Lige."

„De sagde, at De vilde gjøre et Spørgsmaal, men har endnu ikke gjort det," yttrede Venus i en høist udeltagende Tone.

„Det var kun slet bevendt med deres Sindsro hin Aften," sagde Wegg fuld af Medynk. „Hvorledes gaaer det nu med den? Bedrer den sig?"

„Hun ønsker ikke," svarede Mr. Venus med en pudsig Blanding af harmfuld Trods og blid Tungsindighed, „selv at see sig eller at blive seet i hint særlige Lys. Andet er der ikke at sige."

„Ak Gud, ak Gud!" udbrød Wegg med et Suk, men betragtende ham, medens han lod, som om han gjorde ham Selskab

med at betragte Ilden. „Saaledes er Qvinden! Og jeg husker, at De sagde hin Aften, medens De sad, hvor jeg nu sidder — sagde hin Aften, da det var saa slet bevendt med Deres Sindsro, at De havde fattet Deltagelse for disse Anliggender. Saaledes driver Tilfældet sit Spil!"

„Hendes Fader," svarede Venus og holdt derpaa inde for at sluge mere The, „hendes Fader var indviklet i dem."

„Jeg troer ikke, at De nævnede hendes Navn, Sir," bemærkede Wegg eftertænksomt. „Nei, De nævnede ikke hendes Navn hin Aften."

„Det er Pleasant Riderhood."

„Nei vir—keligt!" udbrød Wegg. „Pleasant Riderhood. Der er noget Rørende i dette Navn. Pleasant. Ak Gud! Synes at udtrykke, hvad hun kunde have været, hvis hun ikke havde gjort hin ubehagelige Bemærkning, og hvad hun ikke er, fordi hun gjorde den. Vilde det være at gyde Balsom i Deres Saar, Mr. Venus, om man spurgte, hvorledes De kom til at gjøre hendes Bekjendtskab?"

„Jeg var nede ved Floden," svarede Venus, idet han tog nok en Slurk The og blinkede sørgmodigt ad Ilden, „for at see at faae fat paa nogle Papegøier" — Her tog han atter en Slurk og holdt inde.

For at vække hans Opmærksomhed yttrede Mr. Wegg: „Da veed jeg dog, at De ikke gik paa Papegøiejagt under vor britiske Himmel, Sir?"

„Nei vist ikke," sagde Venus gnavent. „Jeg var nede ved Floden for at see at faae fat paa nogle Papegøier, der vare bragte hertil af Søfolk, og som jeg vilde kjøbe for at udstoppe."

„Ja saa, ja saa, Sir."

„— Samt for at kjøbe et Par smukke Klapperslanger, som jeg vilde sætte sammen til et Museum, og da blev det min Lod, at jeg skulde faae hende at see og kjøbslaae med hende. Det var netop paa den Tid, da hin Opdagelse var bleven gjort ude paa Floden, og hendes Fader havde seet den blive bugseret der. Jeg brugte den Opsigt, som denne Sag havde gjort, som Paaskud til at komme igjen og udvikle Bekjendtskabet, men siden har jeg ikke

været det Menneske, jeg før var. Endog Knoklerne i min Krop ere blevne sjattede af min Grublen derover. Kunde de blive bragte løse til mig, for at jeg skulde sortere dem, vilde jeg neppe have Dristighed til at gjøre Krav paa dem som mine; i en saadan Grad er jeg bleven nedbøiet deraf."

Med mindre Deltagelse, end han hidtil havde yttret, skottede Mr. Wegg til en vis bestemt Hylde i Mørket.

„Jeg husker, Mr. Venus," sagde han i en Tone af venskabelig Medlidenhed, „— thi jeg husker hvert Ord, der falder fra Deres Læber, Sir — jeg husker hvad De den Aften sagde at have gjemt der — og da vare Deres Ord: „Lige meget."

„— Den Papegøie, jeg havde kjøbt af hende," sagde Venus med en modfalden Stigen og Falden af sine Øine. „Ja, der ligger den paa sin Side og er bleven aldeles udtørret; med Undtagelse af Fjerene, er den ganske som jeg selv. Jeg har ikke havt Hjerte til at præparere den og vil heller aldrig faae det."

Med et Udtryk af Skuffelse i sit Ansigt ønskede Silas Papegøien hen til mere end tropiske Egne og begyndte, idet han syntes for Øieblikket at være ude af Stand til at give sig Skin af Deltagelse for Mr. Venus's Lidelser, som en Forberedelse til sin Bortgang at spænde sit Træben fast, da dets gymnastiske Øvelser den Aften havde sat dets Kræfter paa en haard Prøve.

Da Silas med Hattefutteralet i sin Haand havde forladt Boutiken og ladet Mr. Venus være ene om at sænke sig ned til Forglemmelsespunktet ved den fornødne Tyngde af The, nagede det i høi Maade hans klogtige Aand, at han overhovedet havde taget denne Konstner i Compagni med sig. Han beklagede bittert, at han fra Begyndelsen af havde narret sig selv ved at gribe efter Mr. Venus's blotte Halmstraa af Vink, der nu viste sig at være værdiløse for hans Øiemed. Medens han pønsede paa Midler og Udveie til at faae Forbindelsen løst uden Pengetab, bebreidende sig, at han havde ladet sig forlede til at røbe sin Hemmelighed, og holdende umaadelige Lovtaler over sig selv for sit rent tilfældige Held, fordrev han Tiden, medens han tilbagelagde Veien mellem Clerkenwell og den forgyldte Skarnagers Bolig.

Thi Silas Wegg følte, at der ikke kunde være Tale om, at han roligt kunde lægge sit Hoved paa sin Pude, med mindre han først havde omsvævet Mr. Boffins Hus i sin overordnede Egenskab af dets onde Aand. Magten (med mindre det er Forstandens eller Dydens Magt) har stedse størst Tillokkelse for de laveste Naturer, og alene det Trodsige ved Husets bevidstløse Forside, medens det stod i hans Magt at rive Taget af over Hovedet paa Familien indenfor, ligesom Taget paa et Korthus, var en festlig Nydelse for Silas Wegg.

Medens han vandrede frem og tilbage paa den anden Side af Gaden, kjørte Karethen op for Døren.

„Det vil snart være forbi med Dig," sagde Wegg, truende ad den med Hattefutteralet. „Glandsen begynder at gaae af din Fernisering."

Mrs. Boffin steg ud og gik ind.

„Tag Dem i Agt, at De ikke falder, Fru Skarnagerske," sagde Wegg.

Bella steg behændigt ud og løb ind bag efter hende.

„Hvor flinkt vi kunne bruge vore Ben!" sagde Wegg. „De ville ikke løbe slet saa glad tilbage til Deres gamle, lurvede Hjem, min Pige; men tilbage til det maa De dog."

Kort efter steg Secretairen ud.

„Jeg blev skudt tilside for Deres Skyld," sagde Wegg. „Men De gjør bedst i at see Dem om efter en anden Plads, unge Mand."

Mr. Boffins Skygge viste sig bag Rullegardinerne i tre store Vinduer, medens han travede hen ad Gulvet, og viste sig atter, da han kom tilbage.

„Ha!" udbrød Wegg. „Er Du der? Hvor er Flasken? Du gav gjerne Din Flaske bort for min Kasse, Skarnager!"

Efter saaledes at have skaffet sig Sindsro til at kunne sove, gik han hjem. Saa stor var denne Karls Graadighed, at han i sine Tanker allerede var skudt forbi Halvparter, to Tredieparter og tre Fjerdeparter og nu skred til at bemægtige sig det Hele. „Dog det lader sig ikke ret vel gjøre," tænkte han ved sig selv,

alt som han blev koldere, medens han gik. „Det er det, der vilde hændes ham, hvis han ikke kjøbte os. Derved ville vi Ingenting faae!“

Vi bedømme Andre saaledes efter os selv, at det aldrig før var faldet ham ind, at han maaskee ikke vilde kjøbe os, men vilde vise sig retskaffen og foretrække at blive fattig. Det fremkaldte en ubetydelig Skjælven, en meget ubetydelig Skjælven hos ham; thi den ørkesløse Tanke var øieblikkeligt forsvunden.

„Dertil har han faaet Penge for kjær,“ sagde Wegg, „er han bleven for kjær af Penge.“ Ordene faldt i et Slags Takt eller Melodi, medens han humpede hen ad Fortougene. Hele Veien hjem humpede han dem frem, piano med sin egen Fod og forte med sit Træben. „Dertil har han faaet Penge for kjær, er han bleven for kjær af Penge.“

Endog Dagen efter beroligede Silas sig med dette melodiske Vers, da han ved Daggry kaldtes op af sin Seng for at lukke Gaardporten op for de mange Vogne og Heste, som skulde kjøre den lille Dynge bort. Og hele Dagen igjennem, medens han uden at blinke holdt Øie med det langsomme Arbeide, som tegnede til at ville vare mange Dage og Uger, humpede han, naar han for ikke at qvæles af Støv patrouillerede op og ned ad en lille, med Aske belagt Sti, som han til den Ende havde anlagt, endnu bestandigt uden at vende Øinene fra Graverne, i Takt med: „Dertil har han faaet Penge for kjær, er han bleven for kjær af Penge.“

Ottende Kapitel.

Enden paa en lang Reise.

Rækken af Heste og Vogne kom og gik den Dag fra den tidligste Morgen til den sildigste Aften, men efterlod enkeltviis kun lidet eller intet Spor i Askebunken, hvorvel Dyngen, alt som

Dagene lede, saaes at svinde langsomt ind. Mylords, Gentlemen og hæderlige Directioner, naar I med Eders Affaldsskovlen og Askeragen have faaet et Bjerg af fordringsfuld Skrøbelighed stablet op, maa I trække Eders Kjoler af for at faae det skaffet bort og tage fat med alle Dronningens Hestes og alle Dronningens Folks hele Kraft, hvis det ikke skal styrte ned og begrave os levende.

Ja, sandeligt, Mylords, Gentlemen og hæderlige Directioner, læser Eders Katechismus saaledes, og med Guds Hjælp maa I det; thi naar det er kommet dertil, at de Bedste blandt de Fattige, uagtet de uhyre Skatte, der ere stillede til vor Raadighed til Lindring for de Fattige, afskye vor Barmhjertighed, skjule deres Hoveder for os og beskjemme os ved at døe midt iblandt os, kan det umuligt gaae godt og umuligt blive ved. Det staaer maaskee ifølge Podsnapperiet ikke skrevet saaledes i Evangeliet; maaskee „findes disse Ord" ikke som Text til en Prædiken i Handelskammerets Beretninger; men de have været Sandhed, siden Verdens Grundvold blev lagt, og ville vedblive at være Sandhed, indtil Verdens Grundvold rystes af Bygmesteren. Dette vort pralende Værk, hvis Rædsler ikke skræmme den Fattige af Haandværk, den trodsige Rudeknækker og den gjenstridige Sønderriver af Klæder, rammer den nedbøiede Lidende med et grusomt og ondskabsfuldt Slag og vækker Afsky hos den Værdige og Ulykkelige. Vi maa forbedre det, Mylods, Gentlemen og hæderlige Directioner, hvis det ikke i dets egen onde Time skal ødelægge hver eneste een af os.

Det gik gamle Betty Higden paa hendes Pilegrimsfærd, som det gaaer saa mange retskafne Mænd og Qvinder paa deres besværlige Vandring paa Livets Landeveie. Taalmodigt at fortjene det Nødtørftige til Livets Underhold og døe i Stilhed, urørt af Fattighushænder — det var hendes høieste jordiske Haab.

Hjemme hos Mr. Boffin havde man Intet hørt fra hende, siden hun var trasket bort. Veiret havde været strengt og Veiene slette, men hendes Mod var kjekt. Et mindre standhaftigt Mod vilde være bukket under for saadanne fjendtlige Indflydelser; dog endnu var der Intet blevet afbetalt paa Laanet til hendes lille Udstyr,

og det var gaaet hende værre, end hun havde forudseet, og det faldt hende tungt at bestaae i Prøven og hævde sin Selvstændighed.

Trofaste Sjæl! Da hun havde talt til Secretairen om den „Døsighed, der sommetider kommer over mig," havde hendes Sjælsstyrke lagt for liden Vægt paa den. Hyppigere og stedse hyppigere kom den over hende, og mørkere og mørkere, ligesom Skyggen af den sig nærmende Død. At Skyggen, alt som den kom, var tyk, ligesom Skyggen af noget Virkeligt, var i Overensstemmelse med Lovene for den physiske Verden; thi alt det Lys, der skinnede paa Betty Higden, laa hinsides Døden.

Den stakkels gamle Skabning var gaaet op mod Themsen som den Vei, hvor hun hyppigst færdedes; det var den Vei, hvor hendes sidste Hjem laa, og til hvilken hun havde størst stedlig Kjærlighed og Kjendskab. En kort Tid havde hun opholdt sig i Nærheden af sin forladte Bolig og solgt og strikket og solgt og var gaaet videre. I de venlige Byer Chertsey, Walton, Kingston og Staines var hendes Skikkelse efter nogle korte Ugers Forløb bleven velbekjendt; men saa var hun gaaet videre.

Paa Torvedagene stillede hun sig paa Torvene, hvor der var Torve; til andre Tider i den mest befærdede Del af den lille Algade (den var sjeldent synderligt befærdet), eller ogsaa gik hun paa Biveiene paa Opdagelse efter store Huse og bad i Portnerboligerne om Tilladelse til at gaae ind med sin Kurv, men fik som oftest Afslag. Men Damer i deres Vogne gjorde tidt Indkjøb af hendes ubetydelige Vareforraad og fandt i Reglen Behag i hendes klare Øine og forhaabningsfulde Tale. Herfra og fra hendes renlige Paaklædning hidrørte den Fabel, at hun stod sig godt og var hvad der efter hendes Stilling kunde kaldes rig. Da den forsørger sin Gjenstand ret hyggeligt, uden at det koster Nogen det Mindste, har denne Fabel i lang Tid været almindeligt yndet.

I hine venlige Smaabyer ved Themsen kan man høre Vandet falde over Mølledæmningerne, ja i stille Veir endog Sivene suse, og fra Broen kan man see den unge Flod med Smilehuller som et Barn smutte spøgende bort mellem Træerne, ubesmittet af de Uhumskheder, som vente paa den i dens Løb, og endnu udenfor

Hørevidde af Havets dybe Kalden. Det vilde være for meget at paastaae, at Betty Higden tænkte paa Sligt; men hun hørte den blide Flod hvidske til Mange som til hende: „Kom til mig, kom til mig! Naar den gruelige Skam og Skræk, for hvilke Du saa længe er flygtet, omspænde Dig mest, saa kom til mig. Jeg er den Understøttelsesbetjent, der af den evige Lov er ansat til at gjøre min Gjerning; jeg holdes ikke i Ære i Forhold til som jeg skulker mig fra den. Mit Hjerte er blødere end Vaagekonens i Fattighuset; Døden i mine Arme er fredeligere end i Fattighusets Sale. Kom til mig!“

Men i hendes uoplyste Sjæl var der ogsaa Plads til mildere Forestillinger. Kunde hine fine Folk og deres Børn inde i hine smukke Huse, kunde de, naar de saae ud efter hende, føle hvad det vilde sige at være virkeligt sulten og virkeligt at fryse? Følte de noget af den Forundring over hende, som hun følte over dem? Gud velsigne de søde, smilende Børn! Vilde de have grædt af Medynk, hvis de havde seet syge Johnny i hendes Arme? Kunde de have forstaaet det, hvis de havde seet døde Johnny ligge i hin lille Seng? Gud velsigne alligevel de søde Børn for hans Skyld! Saaledes gik det hende ogsaa med de beskednere Huse i den lille Gade, hvor Skjæret af Kaminilden indenfor skinnede paa Ruderne, naar Tusmørket udenfor tiltog. Naar Familierne vare forsamlede derinde om Aftenen, var det en taabelig Forestilling at være tilmode, som om det var lidt haardt af dem at lukke Skodderne og formørke Luen. Og saaledes gik det hende med de oplyste Boutiker og hendes Betragtninger over, om deres Eiere og Eierinder, medens de drak The inde i en Bagstue — ikke saa langt borte, at Duften af Theen og det ristede Brød og Skjæret af Lyset jo trængte nd paa Gaden — med saa meget desto større Tilfredshed spiste eller drak eller klædte sig i hvad de solgte, fordi de handlede dermed. Og saaledes gik det hende med Kirkegaarden ved en Gren af den ensomme Vei til Hvilestedet for Natten. „Ak ja! De Døde og jeg synes at have det saa temmelig for os selv i Mørket og i dette Veir! Men saa meget desbedre for alle dem, der sidde varmt og lunt hjemme.“ Den

stakkels Sjæl bar ikke Nag til Nogen og misundte Ingen det Ringeste.

Men den gamle Afsky blev stærkere, alt som hun blev svagere, og fandt mere Næring, end hun selv fandt paa sine Vandringer. Snart stødte hun paa det skammelige Syn af en eller anden nødlidende Skabning, eller af elendige, pjaltede Klynger af et af Kjønnene eller af dem begge med Børn, bunkede sammen som de mindre Dyr for en Smule Varmes Skyld, der ventede og ventede paa en Gadedørstrappe, medens den lønnede Omgaaer af den offentlige Tillid varetog sit smudsige Hverv at trætte dem og saaledes skaffe sig dem fra Halsen. Snart stødte hun paa en fattig, anstændig Person, ligesom hun selv, der paa sin Fod gjorde en Valfart af mange mødige Mile for at besøge en Slægtning eller Ven, der kjærligt var bleven bortført til et stort, øde og afskrækkende Fattighus, som laa ligesaa langt borte fra det gamle Hjem som Grevskabsfængslet (hvis afsides Beliggenhed stedse er dets værste Straf for smaa Syndere blandt Landbefolkningen), og ved dets Kost, Husly og Sygepleie var en langt strengere Straffeanstalt. Stundom hørte hun en Avis blive læst op og erfarede da, hvorledes Generalregistratoren adderede de Enere, der i den foregaaende Uge vare døde af Mangel og Kulde og ondt Veir, for hvilke hin optegnende Engel syntes at have en vis bestemt Plads i sin Sum, som om de vare dens Halvpence. Alle saadanne Ting kunde hun høre blive drøftede, saaledes som vi, Mylords, Gentlemen og hæderlige Directioner, i vor utilgængelige Pragt aldrig høre dem drøftes, og fra alle saadanne Ting flygtede hun bort paa den rasende Fortvivlelses Vinger.

Dette maa ikke betragtes som en billedlig Talemaade; thi hvor træt og øm i Fødderne gamle Betty Higden end maatte være, sprang hun op og lod sig drive bort af sin vækkede Afsky for at falde i Barmhjertighedens Hænder. Det er en mærkelig, christelig Forbedring at have gjort en forfølgende Furie af den gode Samaritaner; men saaledes forholdt det sig i dette Tilfælde, og det er et Forbillede paa mange, mange, mange.

To Hændelser forenede sig for at forstærke den gamle urime-

lige Afsky — der paa et foregaaende Sted er indrømmet at være urimelig, efterſom Folket ſtedſe er urimeligt og ſætter en Ære i at frembringe Røg uden Ild.

Medens hun en Dag ſad paa et Torv paa en Bænk udenfor en Gjeſtgivergaard, kom den Døſighed, mod hvilken hun kæmpede, ſaa tungt over hende, at Omgivelſerne forſvandt for hendes Øine, og da de vendte tilbage, ſaae hun ſig liggende paa Jorden med Hovedet underſtøttet af nogle godmodige Torvekoner og omgiven af en lille Hob Mennesker.

„Er det nu bedre med Dem, Mo'er?“ ſpurgte en af Konerne. „Troer De, at De har forvundet det?“

„Har jeg da været ſyg?“ ſpurgte gamle Betty.

„De fik ligeſom en Beſvimelſe,“ var Svaret, „eller et Krampeſlag. Ikke fordi De har havt Trækninger, men De har været ſtiv og bedøvet.“

„Ah!“ ſagde Betty, gjenvindende ſin Hukommelſe. „Det er Døſigheden. Ja, den kommer ſommetider over mig.“

„Var den nu gaaet over?“ ſpurgte Konen hende.

„Ja, nu er den gaaet over,“ ſvarede Betty, „og jeg vil blive ſtærkere, end jeg var. Mange Tak, I gode Venner, og naar I blive ligeſaa gamle ſom jeg, gid da Andre maa gjøre ligeſaa Meget for Eder.“

De hjalp hende op, men hun kunde endnu ikke ſtaae paa Benene, og de underſtøttede hende, indtil hun atter kom til at ſidde paa Bænken.

„Jeg er lidt fortumlet i Hovedet, og mine Ben ere lidt tunge,“ ſagde gamle Betty, „men de komme ſig ſnart. Der er intet Mere i Veien med mig.“

„Spørg hende,“ ſagde nogle Landmænd, ſom ſtode tæt ved og nyligt vare komne ud fra deres Torvedagsmaaltid, „hvem der hører hende til.“

„Er der Nogen, ſom hører Dem til, Mo'er?“ ſpurgte den Kone, der havde talt til hende.

„Ja vel er der det,“ ſvarede Betty. „Jeg hørte nok Herren ſpørge derom, men kunde ikke ſvare raſk nok. Der er Mange, ſom høre mig til. Vær kun ikke bange for mig.“

„Men er nogen af dem her i Nærheden?“ spurgte Mandfolkestemmerne, hvilket Fruentimmerne istemte, da det var blevet sagt, og forlængede derved Tonen.

„Mere end nær nok,“ sagde Betty, muntrende sig. „Vær ikke bange for mig, Godtfolk.“

„Men De er ikke skikket til at gaae. Hvor vil De hen?“ lød det næste medlidende Chor, hun hørte.

„Jeg vil til London, naar jeg har solgt, hvad jeg har,“ sagde Betty, med Møie reisende sig. „I London har jeg rigtigt gode Venner. Jeg trænger ikke til Noget, og der vil intet Ondt vederfares mig. Mange Tak. Vær kun ikke bange for mig.“

En velmenende Tilstedeværende med gule Gamascher og et purpurrødt Ansigt sagde med hæs Stemme ud over sit røde uldne Tørklæde, at man „ikke burde lade hende gaae.“

„Bryd Dem for Himlens Skyld ikke om mig,“ udbrød gamle Betty, idet hele hendes Frygt paatrængte sig hende. „Nu er jeg ganske rask og maa afsted lige paa Minuten.“

Med disse Ord tog hun sin Kurv og var allerede i Begreb med at vakle bort fra dem, da den samme Tilstedeværende standsede hende ved at lægge sin Haand paa hendes Ærme og opfordrede hende til at følge med og tale med Fattiglægen, men styrkende sig med den høieste Anspændelse af sin Standhaftighed, rev den stakkels skjælvende Skabning sig næsten forbittret løs fra ham og tog Flugten. Og ikke følte hun sig tryg, førend hun havde lagt en Mil eller to af Biveiene mellem sig og Torvet og var kroben ind i et Krat, ligesom et jaget Dyr, for at skjule sig og trække Veiret. Først da vovede hun for første Gang at huske paa, at hun havde seet sig tilbage, førend hun dreiede ud af Byen, og da seet Skildtet „den hvide Løve“ hænge ud over Gaden, og de flagrende Torveboder og den gamle graa Kirke og den lille Hob, der havde stirret efter hende, uden dog at forsøge paa at forfølge hende.

Den anden Forskrækkelse var denne. Hun havde atter været syg, men i nogle Dage været bedre og vandrede ad den Del af Veien, som stødte til Floden og i fugtigt Veir saa ofte over-

svømmedes af den, at der var reist nogle høie, hvide Stænger for at betegne den. En Pram bugseredes hen imod hende, og hun satte sig paa Flodbredden for at hvile sig og see paa den. Idet Bugsertouget slappedes ved en Dreining af Floden og sank ned i Vandet, paakom der hende en saadan Forvirring, at hun troede at see sine døde Børns og Børnebørns Skikkelser befolke Prammen og i høitidelig Takt slaae ud med Hænderne efter hende; og da Touget derpaa kom op igjen og strammedes, dryppende af Diamanter, syntes det at dirre ud i to jevnsides løbende Touge og slaae til hende med et Smæld, skjøndt det var langt fra hende. Da hun atter saae ud for sig, var der hverken Pram, Flod eller Dagslys, men en Mand, hun aldrig før havde seet, holdt et Lys tæt til hendes Ansigt.

„Naa, Missis," sagde han, „hvor kommer De fra og hvor skal De hen?"

Den stakkels Sjæl gjorde i sin Forvirring det Contraspørgsmaal, hvor hun var.

„Jeg er Slusen."

„Slusen?"

„Jeg er Vicesluse betjent, og dette er Slusehuset. (Sluse eller Vicesluse kommer ud paa Eet, saa længe den anden Mand er paa Hospitalet). Hvilket Sogn hører De til?"

„Sogn!" Øieblikkeligt foer hun op fra Feltsengen, famlede vildt efter sin Kurv og stirrede forfærdet paa ham.

„Det Spørgsmaal vil man gjøre Dem nede i Byen," sagde Manden. „Man vil kun antage Dem som Midlertidig og ufortøvet sende Dem til Deres Hjemstavn, Missis. De er ikke i en saadan Tilstand, at De kan komme paa et fremmed Sogn, undtagen som Midlertidig."

„Det var atter Døsigheden!" mumlede Betty Higden, førende Haanden til Hovedet.

„Ja det er der ingen Tvivl om," svarede Manden. „Jeg vilde have anseet Døsighed for et mildt Ord, hvis det var blevet nævnt, da De bragtes hertil. Har De Venner, Missis?"

„De bedste Venner under Solen, Master."

„Saa vil jeg raade Dem at tye til dem, hvis De troer, at de kunne gjøre Noget for Dem," sagde Viceſluſen. „Har De Penge?"

„Ja, men kun ganſke faa, Sir."

„Ønſker De at beholde dem?"

„Ja naturligviis!"

„For ſeer De vel," ſagde Viceſluſen, trækkende paa Skuldrene med Hænderne i Lommen og ryſtende paa Hovedet paa en ſkummel, ildevarslende Maade, „Øvrigheden dernede i Byen tager dem fra Dem, hvis De gaaer derned; det kan De gjøre Deres Vidneforklaring paa."

„Saa vil jeg ikke gaae derned."

„Den vil lade Dem, for ſaavidt Deres Penge ſtrække til," vedblev Viceſluſen, „betale for Deres Underſtøttelſe ſom Midlertidig og Deres Hjemſendelſe til Deres Sogn."

„Mange Tak, Maſter, for Deres Advarſel, og fordi De gav mig Husly, og nu Farvel."

„Bliv lidt," ſagde Viceſluſen, ſtillende ſig mellem hende og Døren. „Hvorfor ryſter De ſaaledes over hele Kroppen og har ſaa travlt for at komme bort, Miſſis?"

„O, Maſter, Maſter," ſvarede Betty Higden, „hele mit Liv igjennem har jeg ſtridt ſaa haardt for ikke at komme paa Sognet og er flygtet for det, og nu vil jeg ſaa gjerne døe i Fred for det!"

„Jeg veed ikke," ſagde Viceſluſen ſindigt, „om jeg bør lade Dem gaae. Jeg er en ærlig Mand, der tjener mit Brød i mit Anſigts Sved, og jeg kunde komme i Forlegenhed ved at lade Dem gaae. Jeg har før været i Forlegenhed og veed, hvad det vil ſige, og det gjør mig betænkelig. De kunde igjen blive overfalden af Deres Døſighed en halv Mil, ja for den Sags Skyld en Fjerdingvei herfra, og ſaa vilde man ſpørge: Hvorfor lod denne ærlige Viceſluſe hende gaae, iſtedetfor at overgive hende i god Behold til Sognet? Det burde en Mand af hans Rygte have gjort, vilde man indvende," ſagde Viceſluſen, ſnedigt ſlaaende paa hendes Rædſels-Streng; „han burde have overgivet hende i

god Behold til Sognet. Det kunde man have ventet af en Mand af hans Fortjenester."

Medens han stod ved Døren, brast den stakkels bekymrede, trætte gamle Kone i Graad og slog Hænderne sammen, som om hun bønfaldt ham i den dybeste Smerte.

„Jeg har jo sagt Dem, Master, at jeg har de bedste Venner under Solen. Af dette Brev kan De see, at jeg har sagt Sandhed, og de ville vise sig taknemlige for min Skyld."

Vicesluſen aabnede Brevet med et alvorligt Ansigt, som ingen Forandring undergik, medens han betragtede dets Indhold. Men det vilde maaskee være undergaaet en saadan, hvis han havde kunnet læse Brevet.

„Hvor mange Smaapenge, Missis," sagde han, med en aandsfraværende Mine, efterat have betænkt sig lidt, „vilde De kalde ganske faa?"

Hastigt tømmende sin Lomme, lagde gamle Betty en Shilling, to Sixpencer og nogle Pence paa Bordet.

„Hvis jeg nu lod Dem gaae, istedetfor at overgive Dem i god Behold til Sognet," sagde Vicesluſen, tællende Pengene med sine Øine, „vilde det saa være Deres eget frivillige Ønske at lade dette blive liggende der?"

„Tag det, Master, tag det, og De skal have Tak til; det er Dem vel undt."

„Jeg er en Mand," sagde Vicesluſen, idet han gav hende Brevet tilbage og stak Smaapengene een for een i Lommen, „der tjener sit Brød i sit Ansigts Sved;" her strøg han sig med sit Ærme over sin Pande, som om denne særlige Del af hans beskedne Fortjeneste var Udbyttet af strengt Arbeide og ærlig Flid, „og jeg vil ikke staae Dem i Veien. Gaa hvorhen De vil."

Saa saare han havde givet hende denne Tilladelse, var hun gaaet ud af Sluſehuſet, og hendes vaklende Skridt vare atter paa Veien. Men bange for at gaae tilbage og bange for at gaae fremad; seende det, hvorfor hun frygtede, i Skjæret paa Himlen af Lysene i den lille By foran sig, og overalt ladende en forvirret Rædsel for det bag sig, slog hun ind paa Side-

veiene, hvor hun foer vild. Den Aften undveg hun fra Samaritaneren i hans sidste betroede Skikkelse under en Landmands Høstak, og var — det er maaskee Umagen værd at tænke derpaa, mine Medchristne — Samaritaneren i den trøstesløse Nat „gaaet forbi paa den anden Side," vilde hun inderligt have takket Herren i det Høie, fordi hun var sluppen fri for ham.

Morgenen fandt hende atter paa Benene, men stærkt aftagende i hendes Tankers Klarhed, skjøndt ikke i hendes Forsæts Bestemthed. Idet hun mærkede, at hendes Kræfter vare i Begreb med at forlade hende, og at hendes Livs Kamp næsten var forbi, kunde hun hverken tydeliggjøre sig, hvorledes hun skulde komme tilbage til sine Beskyttere, eller engang danne sig denne Forestilling. Den overvældende Skræk og den stolte, haardnakkede Beslutning, den avlede hos hende om at døe ubeskjemmet, vare de to eneste klare Indtryk, der vare tilbage i hendes omtaagede Aand. Kun opretholdt af en Følelse af, at hun var bestemt paa at seire i sin livsvarige Kamp, vedblev hun at gaae.

Den Tid var nu kommen, da dette usle Livs Fornødenheder mere og mere forlode hende. Hun kunde ikke have sunket Mad, om der saa var blevet dækket Bord for hende paa den nærmeste Mark. Veiret var koldt og fugtigt, men hun vidste neppe af det. Hun sneg sig afsted, stakkels Sjæl, som en Forbryder, der er bange for at blive greben, og mærkede ikke til stort Andet, end Skrækken for at falde om, medens det endnu var lyst, og blive funden levende. Hun nærede ingen Frygt for at opleve een Nat til.

De Penge, for hvilke hendes Begravelse skulde bekostes, laa endnu stedse urørte, indsyede i Forstykket af hendes Kjoleliv. Kunde hun slide sig gjennem Dagen og derpaa lægge sig til at døe i Mørkets Skjul, vilde hun døe uafhængig. Anholdtes hun tidligere, vilde Pengene blive tagne fra hende som et Fattiglem, der ingen Ret havde til dem, og hun vilde blive bragt til det forhadte Fattighus. Opnaaede hun sit Øiemed, vilde Brevet blive fundet paa hendes Bryst tilligemed Pengene, og naar de fine Folk fik det tilbage, vilde de sige: „Hun satte Pris paa det, gjorde

gamle Betty Higden; hun var det tro, og saa længe hun levede, vilde hun ikke lade det falde i Hænderne paa dem, hun afskyede." Høist uforstandigt, urimeligt og taabeligt var dette af hende; men de, der vandre i Dødens Skyggedal, ere tilbøielige til at blive tankeløse, og udslidte gamle Mennesker af ringe Stand tænke ligesaa daarligt, som de leve, og vilde uden Tvivl bedømme vor Fattiglovgivning mere philosophisk, hvis de havde en Indtægt af Tusinde om Aaret.

Holdende sig paa Biveie og skyende enhver Tilnærmelse af Mennesker, skjulte denne trodsige gamle Kone sig altsaa og vandrede fremad hele den mødige Dag igjennem, men saa forskjellig var hun fra forknytte Landstrygere, at der stundom længer ud paa Dagen var en klar Ild i hendes Øine og en hurtigere Banken i hendes matte Hjerte, som om hun jublende sagde: „Herren vil hjælpe mig igjennem!"

Af hvilke usynlige Hænder hun veiledes paa denne Flugt fra Samaritaneren; af hvilke i Graven dulgte Stemmer hun syntes at blive tiltalt; hvorledes hun indbildte sig atter at have det døde Barn i sine Arme og utallige Gange rettede paa sit Shawl for at holde det varmt; hvilken uendelig Mangfoldighed af Skikkelser af Taarne, Tage og Spir Træerne antoge; hvor mange rasende Ryttere der rede forbi hende, raabende: „Der gaaer hun! Holdt! Holdt, Betty Higden!" og smeltede bort, naar de kom nærmere, Alt dette skal ikke beskrives. Vandrende og holdende sig skjult, holdende sig skjult og vandrende, sled den stakkels uskyldige Skabning sig, som om hun var en Morderske, og hele Egnen var i Hælene paa hende, igjennem Dagen og naaede Aftenen.

„Vand-Enge eller saadant Noget," havde hun stundom mumlet ved sig selv under Dagens Pilegrimsfærd, naar hun havde løftet Hovedet i Veiret og lagt Mærke til de virkelige Gjenstande, der omgave hende; men nu viste en stor Bygning, fuld af oplyste Vinduer, sig i Mørket. Der opsteg Røg af en høi Skorsten bag ved den, og ved Siden af den hørtes Lyden af et Vandhjul. Mellem hende og Bygningen laa et Stykke Vand, hvori de oplyste Vinduer afspeilede sig, og paa dets nærmeste Rand var der en

Træplantning. „Jeg takker ydmygt Magten og Herligheden," sagde Betty Higden, rækkende sine runkne Hænder i Veiret, „for, at jeg nu er kommen til min Reises Ende!"

Mellem Træerne krøb hun hen til en Stamme, hvorfra hun paa den anden Side af nogle mellemliggende Træer og Grene kunde see de oplyste Vinduer baade i deres Virkelighed og i deres Afspeiling i Vandet, og her satte hun sin lille ordentlige Kurv ved Siden af sig og sank til Jorden, støttende sig til Stammen. Den mindede hende om Korsets Fod, og hun overgav sig til ham, der døde paa det. Hendes Kræfter havde holdt længe nok ud, til at hun havde kunnet gjemme Brevet saaledes paa sit Bryst, at det kunde sees, at hun havde et Papir liggende der. Dertil havde de holdt ud, og da det var gjort, forlode de hende.

„Her er jeg tryg," var hendes sidste bedøvede Tanke. „Naar jeg bliver funden død ved Korsets Fod, vil det være af nogle af mine Lige, af nogle af de Arbeidsfolk, der arbeide mellem Lysene histhenne. Jeg kan ikke mere see de oplyste Vinduer, men de ere der. Jeg er taknemlig for Alt."

* * *

Mørket er borte, og et Ansigt bukker sig ned.

„Det kan da aldrig være den smukke Dame?"

„Jeg forstaaer ikke, hvad De siger. Lad mig igjen væde Deres Læber med lidt Cognac. Jeg gik bort for at hente det. Syntes Dem, at jeg blev længe borte?"

Det er ligesom en Qvindes af en Masse fyldige, sorte Haar beskyggede Ansigt. Det er en ung og smuk Qvindes alvorlige Ansigt; men Alt er forbi med mig paa Jorden, og det maa være en Engel.

„Har jeg længe været død?"

„Jeg forstaaer ikke hvad De siger. Lad mig igjen væde Deres Læber. Jeg skyndte mig alt hvad jeg kunde, men tog Ingen med tilbage, for at De ikke skulde døe af Skræk for Fremmede."

„Er jeg da ikke død?"

„Jeg kan ikke forstaae hvad De siger. Deres Stemme er saa svag og afbrudt, at jeg ikke kan høre Dem. Kan De høre, hvad jeg siger?

„Ja."

„Mener De ja?"

„Ja."

„Medens jeg nylig gik fra mit Arbeide langs med Stien her udenfor (jeg havde i Nat været oppe med Nattearbeiderne), hørte jeg Nogen stønne og fandt Dem liggende her."

„Hvilket Arbeide, kjære Barn?"

„Sagde De, hvilket Arbeide? I Papirmøllen."

„Hvor er den?"

„Deres Ansigt er vendt op mod Himlen, og De kan ikke see den; men den er tæt herved. Kan De see mit Ansigt mellem Dem og Himlen?"

„Ja."

„Maa jeg løfte Dem op?"

„Ikke endnu."

„Ikke engang løfte Deres Hoved i Veiret, for at jeg kan faae det op paa min Arm? Jeg skal gjøre det ganske sagte, og De vil neppe mærke det."

„Ikke endnu. Papir. Brev."

„Papiret inde paa Deres Bryst?"

„Gud velsigne Dem!"

„Lad mig igjen væde Deres Læber. Skal jeg aabne det for at læse det?"

„Gud velsigne Dem!"

Hun læser det med Forundring og seer med et nyt Udtryk og forøget Deltagelse ned paa det ubevægelige Ansigt, ved Siden af hvilket hun knæler.

„Jeg kjender disse Navne og har tidt hørt dem nævne."

„Vil De sende dem det, kjære Barn?"

„Jeg kan ikke forstaae Dem. Lad mig igjen væde Deres Læber og Deres Pande. Saa! O De Stakkel, De Stakkel!" Disse Ord ledsagedes af hendes hurtigt rindende Taarer. „Hvad

var det, De bad mig om? Vent, til jeg har lagt mit Øre tæt til Deres Mund."

„Vil De sende dem det, kjære Barn?"

„Om jeg vil sende det til dem, der have skrevet det? Er det det, De ønsker? Ja, ganske vist."

„De vil ikke give det til nogen Anden end til dem?"

„Nei."

„Saa sandt De med Tiden vil blive gammel og nærme Dem Deres Dødsstund, vil De ikke give det til Andre, end dem?"

„Nei, det lover jeg høitideligt."

„Aldrig til Sognet!" siger Betty med en Krampetrækning.

„Nei, aldrig, aldrig."

„Eller lade Sognet røre ved mig, eller saa meget som see paa mig?" siger hun med nok en Krampetrækning.

„Nei sikkert ikke."

Et Udtryk af Taknemlighed og Triumf opklarer det udtærede gamle Ansigt. Øinene, der have været mørkt fæstede paa Himlen, vende sig betydningsfuldt mod den medlidende Skikkelse, fra hvilken Taarerne rinde, og et Smil svæver paa de bedagede Læber, idet de spørge:

„Hvad er Deres Navn, kjære Barn?"

„Mit Navn er Lizzie Hexam."

„Jeg maa være slemt vanheldet. Er De bange for at kysse mig?"

Svaret er hendes Læbers beredvillige Tryk paa den kolde, men smilende Mund.

„Gud velsigne Dem! Løft mig nu op, kjære Barn."

Ganske sagte løftede Lizzie Hexam det veirslagne graa Hoved op og løftede hende helt op til Himlen.

Niende Kapitel.

En vis Person bliver Gjenstand for en Spaadom.

„Vi takke Dig af Hjertet, fordi det har behaget Dig at udfrie denne vor Søster af denne syndige Verdens Trængsel.“ Saaledes læste den velærværdige Frank Milvey med ikke ubevæget Stemme; thi hans Hjerte lod ham ane, at Alt ikke ganske var, som det skulde være, mellem os og vor Søster — vor Søster efter Loven — Fattigloven — og at vi stundom læste disse Ord paa en skrækkelig Maade over vor Søster, og vor Broder med.

Og Sloppy, hvem den hæderlige Afdøde aldrig havde vendt Ryggen, førend hun var løben bort fra ham, fordi hun havde vidst, at han ellers ikke vilde have skiltes fra hende, Sloppy kunde endnu ikke i sin Samvittighed finde den hjertelige Tak, som krævedes af den. Det var egenkjærligt af Sloppy, og dog undskyldeligt, tør det haabes, eftersom vor Søster havde været mere end en Moder for ham.

Ordene læstes over Betty Higden i et Hjørne af en Kirkegaard nede ved Floden, en Kirkegaard, der var saa ubekjendt, at der ikke fandtes Andet end Græstuer paa den, og ikke en eneste Ligsten. Det vilde maaskee ikke være saa urimeligt Meget forlangt, om vi i en registrerende Tidsalder mærkede Grøftegravernes og Brændehuggernes Grave paa offentlig Bekostning, saa at en kommende Slægt kunde vide, hvilket der var hvilket, og Soldaten, Sømanden, Udvandreren ved sin Hjemkomst være istand til at forvisse sig om sin Faders, Moders, Legekammerats eller Trolovedes Hvilested; thi vi vende Øinene op ad og sige, at vi Alle ere lige i Døden, og burde kunne vende dem nedad og for saavidt virkeliggjøre disse Ord i Verden. Det vilde maaskee være følsomt? Men hvad mene De, Mylords, Gentlemen og hæderlige Directioner, ville vi ikke finde Plads nok til en Smule Følelse, hvis vi see os om blandt vore Folkeskarer?

Medens den velærværdige Frank Milvey læste, stode hans lille

Kone, Secretairen John Rokesmith og Bella Wilfer tæt ved ham. Disse, og først og fremmest Sloppy, vare de Sørgende ved den beskedne Grav. Ikke en Penny var der blevet lagt til de Penge, der havde været indsyede i hendes Kjole; hvad hendes ærlige Sind saa længe havde paatænkt, var blevet fuldbyrdet.

„Jeg har sat mig det i Hovedet," sagde Sloppy, læggende det utrøsteligt op mod Kirkedøren, da Alt var forbi, „jeg har sat mig det i mit elendige Hoved, at jeg sommetider kunde have rullet lidt flittigere for hende, og det skjærer mig nu i Hjertet at tænke derpaa."

For at trøste Sloppy forklarede den velærværdige Frank Milvey ham nu, at selv de bedste af os vare mere eller mindre forsømmelige med at trække paa vore forskjellige Ruller — ja nogle af os vare endog høist forsømmelige dermed — og at vi Alle vare nogle haltende, upaalidelige, svage og ubestandige Skabninger.

„Men det var hun ikke, Sir," sagde Sloppy, der paa sin afdøde Velgjørerindes Vegne tog denne geistlige Trøst temmelig ilde op. „Lad os tale om os selv, Sir. Hun gjorde trofast Alt, hvad hun skulde. Hun var trofast mod mig, hun var trofast mod Pleiebørnene, hun var trofast mod sig selv, hun var trofast mod Alt. O Mrs. Higden, Mrs. Higden, De var et Fruentimmer og en Moder og en Rullekone, som der ikke findes Mage til imellem en Million Millioner!"

Med disse hjertelige Ord tog Sloppy sit modfaldne Hoved bort fra Kirkedøren og bar det atter hen til Graven i Hjørnet, hvor han lagde det ned og græd alene for sig selv. „Det er ingen fattig Grav," sagde den velærværdige Frank Milvey, strygende sig over sine Øine med sin Haand, „naar denne ukonstlede Skikkelse hviler paa den, men prægtigere, troer jeg, end det meste af Billedhuggerarbeidet i Westminster Abbediet vilde kunne gjøre den."

De forstyrrede ham ikke og gik ud ad Kirkegaardslaagen, hvor Papirmøllens Vandhjul kunde høres og syntes at udøve en mildnende Indflydelse paa det klare Vinterlandskab. De vare først komne for kort siden, og Lizzie Hexam meddelte dem nu det Lidet, hun kunde føie til det Brev, hvori hun havde sendt Mr. Roke-

ſmiths Brev og anmodet dem om at lade hende vide, hvorledes hun ſkulde forholde ſig. Det beſtod alene i, at hun havde hørt hin Stønnen, og hvad der derpaa var ſkeet, og at hun havde faaet Tilladelſe til, at Liget maatte blive ſat ind i det luftige, tomme Pakrum i Fabriken, hvorfra de nyligt havde fulgt det til Kirkegaarden, og at den Afdødes ſidſte Bøn var bleven ſamvittighedsfuldt opfyldt.

„Selv kunde jeg ikke have udrettet det Altſammen, eller blot det meſte deraf," ſagde Lizzie. „Ikke fordi det vilde manglet mig paa Villie, men jeg vilde ikke have havt Kræfter dertil, uden vor ſtyrende Interesſents Biſtand."

„Det er dog vel aldrig den Jøde, der modtog os?" ſagde Mrs. Milvey.

(„Hvorfor ikke det, kjære Ven?" yttrede hendes Mand i Parenthes.)

„Herren er unegteligt Jøde," ſagde Lizzie, „og Fruen, hans Kone, Jødinde, og jeg blev i ſin Tid foreſtillet for dem af en Jøde; men jeg troer ikke, at der kan gives kjærligere Mennesker her i Verden."

„Men ſæt, at de prøve paa at omvende Dem?" ſagde Mrs. Milvey, der ſom en geiſtlig Mands Kone paa ſin godmodige Maade begyndte at ane Uraad.

„Hvad mener De, Madame?" ſpurgte Lizzie med et beſkedent Smil.

„At overtale Dem til at ſkifte Religion," ſagde Mrs. Milvey.

Lizzie ryſtede, endnu ſtedſe ſmilende, paa Hovedet. De have aldrig ſpurgt mig om, til hvilken Religion jeg bekjender mig, men de ſpurgte mig om min Hiſtorie, og den fortalte jeg dem, og derpaa opfordrede de mig til at være flittig og tro, og det lovede jeg. De opfylde redebon deres Pligt mod os Alle, ſom arbeide her, og vi beſtræbe os for at opfylde vore Pligter mod dem. Ja, de gjøre meget Mere, end hvad de egentligt ſkylde os, idet de paa mange Maader ere vidunderligt omhyggelige for os."

„Det er let at mærke, at De ſtaaer i deres Yndeſt, Barn," ſagde lille Mrs. Milvey, ikke rigtigt tilfreds.

„Det vilde være meget utaknemligt af mig at negte det," svarede Lizzie, „da jeg allerede er bleven forfremmet til en Tillidspost her. Men derfor følge de lige godt deres Religion og lade os Andre følge vor. De tale aldrig om deres til os og heller ikke om vor, og selv om jeg var den Ringeste i Fabriken, vilde det ingen Forskjel gjøre. De spurgte mig ikke om, til hvilken Religion hin Stakkel havde bekjendt sig."

„Jeg vilde ønske," sagde Mrs. Milvey afsides til den velærværdige Frank, „at Du vilde tale med hende, kjære Mand."

„Det vil jeg dog, troer jeg, hellere overlade til en Anden, kjære Kone," sagde den velærværdige Frank afsides til sin gode lille Hustru. „Omstændighederne ere neppe gunstige. Der gaaer saa mange Snakkerere omkring, og hun støder nok paa en af dem."

Medens disse Yttringer vare bleyne vexlede, havde baade Bella og Secretairen meget opmærksomt iagttaget Lizzie Hexam. Da det var første Gang, at John Harmon stod Ansigt til Ansigt med sin formentlige Morders Datter, var det ganske naturligt, at han havde sine hemmelige Grunde til omhyggeligt at undersøge hendes Aasyn og Væsen. Bella vidste, at Lizzies Fader var bleven falskeligt beskyldt for den Forbrydelse, der havde havt en saa stor Indflydelse paa hendes egen Livsstilling og Skjebne, og skjøndt hendes Nysgjerrighed ikke havde noget hemmeligt Udspring, saaledes som Secretairens, var den dog ligesaa naturlig. Begge havde ventet at skulle see noget fra den virkelige Lizzie Hexam helt Forskjelligt, og saaledes gik det til, at hun, uden at vide af det, blev Midlet til at bringe dem sammen.

Thi da de vare gaaede med hende hen til det lille Hus i den renlige Landsby ved Papirmollen, hvor Lizzie boede hos et Par aldrende Folk, der vare ansatte i Fabriken, og da Mrs. Milvey og Bella havde været ovenpaa og seet hendes Værelse og vare komne ned igjen, ringede Fabrikklokken, hvorved Lizzie kaldtes bort for nogen Tid, saa at Secretairen og Bella stode noget forlegne i den smalle Gade, idet Mrs. Milvey var optagen af at forfølge Landsbybørnene og sine Undersøgelser af, hvorvidt de stode Fare for at blive Israels Børn, og den velærværdige Frank op-

tagen af — ærligt talt — at slippe fri for denne Gren af sin geistlige Virksomhed og underfundigt at snige sig bort.

Omsider sagde Bella:

„Gjorde vi ikke bedst i at tale om det Hverv, vi have paataget os, Mr. Rokesmith?“

„Med Fornøielse,“ svarede Secretairen.

„Vi have,“ stammede Bella, „formodentligt Begge et Hverv, da vi vist ellers ikke vilde have været her Begge?“

„Det antager jeg,“ var Secretairens Svar.

„Da jeg foreslog at tage med Mr. og Mrs. Milvey,“ sagde Bella, „bad Mrs. Boffin mig gjøre det, for at jeg kunde meddele hende min lille Beretning — den har intet Værd, Mr. Rokesmith, undtagen for saavidt som den er et Fruentimmers, hvilket rigtignok for Dem vilde være en ny Grund til at finde den uden Værd — om Lizzie Hexam.“

„Mr. Boffin,“ sagde Secretairen, „paalagde mig at tage hertil i det samme Øiemed.“

Medens de talte, vare de fra den lille Gade komne ud i det skovbevoxede Landskab ved Floden.

„Synes De godt om hende, Mr. Rokesmith?“ vedblev Bella, vel vidende, at hun gjorde alle Tilnærmelserne.

„Ja overmaade godt.“

„Hvor det glæder mig! Der er noget saa Rent i hendes Skjønhed, er der ikke?“

„Hendes Ydre er meget iøinefaldende.“

„Der hviler en Skygge af Sørgmodighed over hende, som ordentligt er rørende. I det mindste finder jeg — jeg udtaler ikke min egen ringe Dom, veed De nok, Mr. Rokesmith,“ sagde Bella undskyldende og forklarende sig paa en klædelig, undselig Maade; „jeg raadfører mig med Dem.“

„Jeg lagde Mærke til denne Sørgmodighed, men jeg vil haabe,“ sagde Secretairen med mere dæmpet Stemme, „at den ikke er en Følge af den falske Beskyldning, der er bleven tilbagekaldt.“

Da de vare gaaede et lille Stykke endnu, uden at have

talt, sagde Bella, der havde skottet et Par Gange til Secretairen, pludseligt:

„O, Mr. Rokesmith, vær ikke streng, vær ikke haard imod mig! Vær høimodig! Jeg vilde saa gjerne tale uforbeholdent med Dem."

Secretairen opklaredes ligesaa pludseligt og svarede: „Jeg tænkte paa Ære kun paa Dem og tvang mig til at vise mig kold, for at De ikke skulde misforstaae en større Naturlighed hos mig. Saa. Nu er det ovre."

„Tak," sagde Bella, udstrækkende sin lille Haand. „Tilgiv mig."

„Nei!" udbrød Secretairen ivrigt. „Tilgiv mig!" Thi der var Taarer i hendes Øine, og de forekom ham, skjøndt de tillige ramte ham temmelig bebreidende i Hjertet, smukkere end nogetsomhelst andet Glimrende i Verden.

Da de vare gaaede lidt længere, sagde Secretairen, hvem den Skygge, der havde hvilet saa længe over ham, nu ganske havde forladt:

„De var i Begreb med at tale til mig om Lizzie Hexam, og jeg vilde have talt til Dem om hende, hvis jeg kunde have begyndt."

„Hvad har De da at sige nu, da De kan begynde, Sir?" spurgte Bella, som om hun udhævede Ordet ved at lægge et af sine Smilehuller under det.

„De husker naturligviis, at hun i sit korte Brev til Mrs. Boffin — kort, men indeholdende Alt, hvad der behøvedes — betingede sig, at saavel hendes Navn som hendes Opholdssted forblev en dyb Hemmelighed imellem os."

Bella nikkede.

„Jeg maa komme efter, hvorfor hun har stillet denne Betingelse. Mr. Boffin har paalagt mig at skaffe mig Kundskab derom, og jeg er selv meget nysgjerrig efter at faae at vide, om hin tilbagekaldte Beskyldning endnu stedse har efterladt nogen Plet paa hende, om den, mener jeg, bringer hende i en skjev Stilling til Nogen eller vel endog til hende selv."

„Ja," sagde Bella og nikkede tankefuldt, „det er baade klogt og hensynsfuldt."

„De har maaskee ikke lagt Mærke til, Miss Wilfer, at hun nærer den samme Deltagelse for Dem, som De for hende. Ganske som De føler Dem tiltrukken af hendes Skjøn — af hendes Ydre og Væsen, føler hun sig tiltrukken af Deres."

„Det har jeg virkeligt ikke lagt Mærke til," svarede Bella, atter udhævende med Smilehullet, „og jeg vilde tiltroet hende —"

Med et Smil rakte Secretairen Haanden i Veiret og udtrykte derved saa tydeligt „ikke en bedre Smag," at Bella rødmede over det lille Coquetteri, hvori hun var bleven afbrudt.

„Hvis De derfor," tog Secretairen atter til Orde, „vilde tale under fire Øine med hende her, førend vi toge herfra, er jeg overbeviist om, at der vilde opstaae en naturlig og utvungen Fortrolighed imellem dem. De vilde naturligviis ikke blive opfordret til at svige den og vilde naturligviis ikke gjøre det, selv om De blev det; men har De Intet imod at henvende hint Spørgsmaal til hende — paa vore Vegne at forvisse Dem om hendes Stemning i hin ene Sag, kan De gjøre det med langt større Lethed end jeg eller nogen Anden vilde kunne det. Tingen er Mr. Boffin magtpaaliggende, og mig," tilføiede Secretairen efter et kort Ophold, „er den af en særlig Grund yderst magtpaaliggende."

„Det vil være mig kjært, Mr. Rokesmith," svarede Bella, „at være til nogen, om end nok saa liden, Nytte; thi efter de alvorlige Optrin i Dag føler jeg, at jeg er unyttig nok her i Verden."

„Det maa De ikke sige," indvendte Secretairen.

„Da mener jeg det dog," sagde Bella, trækkende Øienbrynene i Veiret.

„Ingen er unyttig her i Verden," svarede Secretairen, „som letter dens Byrder for en Anden."

„Ja, men jeg forsikrer Dem, Mr. Rokesmith, det gjør jeg ikke," sagde Bella halvt grædende.

„Ikke for Deres Fader?"

„Den kjære, kjærlige, selvforglemmende, nøisomme Fader? Aa jo; i det mindste troer han det.“

„Det er nok, naar han blot troer det,“ sagde Secretairen. „Men undskyld Afbrydelsen; jeg kan ikke lide at høre Dem nedsætte Dem selv.“

„Da nedsatte De dog en Gang mig, Sir,“ tænkte Bella surmulende, „og jeg haaber, at De kan lade Dem nøie med de Følger, De bragte over Deres Hoved!“ Imidlertid sagde hun Intet i den Retning, ja sagde endog Noget i en helt anden.

„Det synes at være saa længe siden, at vi talte utvungent med hinanden, Mr. Rokesmith, at jeg er i Forlegenhed med at nærme mig et andet Emne — Mr. Boffin. De veed, at jeg er ham meget taknemlig, veed De ikke? De veed, at jeg føler oprigtig Agtelse for ham og er knyttet til ham med hans Ædelmodigheds stærke Baand; veed De ikke?“

„Jo ganske vist, ligesom ogsaa, at De er hans kjæreste Omgang.“

„Det er det,“ sagde Bella, „som gjør det saa vanskeligt at tale om ham. Men — Behandler han Dem godt?“

„De seer, hvorledes han behandler mig,“ svarede Secretairen med en taalmodig og dog stolt Mine.

„Ja, og jeg seer det med Smerte,“ sagde Bella meget eftertrykkeligt.

Secretairen sendte hende et saa straalende Øiekast, at hvis han havde takket hende hundrede Gange, kunde han ikke have sagt saa Meget, som dette Øiekast sagde.

„Jeg seer det med Smerte,“ gjentog Bella, „og det gjør mig ofte bedrøvet. Bedrøvet, fordi jeg ikke kan finde mig i at antages at billige det eller at have nogen middelbar Del deri. Bedrøvet, fordi jeg ikke kan finde mig i at maatte tilstaae for mig selv, at Lykken er nærved at fordærve Mr. Boffin.“

„Miss Wilfer,“ sagde Secretairen med et straalende Ansigt, „kunde De vide, med hvilken Glæde jeg gjør den Opdagelse, at Lykken ikke fordærver Dem, vilde De ogsaa vide, at det mere end opveier enhver Ringeagt, der vises mig af Andre.“

„O tal ikke om mig," sagde Bella og gav sig et utaalmodigt lille Smæk med sin Handske. „De kjender mig ikke saa godt som —"

„Som De kjender Dem selv," tilføiede Secretairen, da han mærkede, at hun standsede. „Kjender De Dem da selv?"

„Jeg kjender mere end nok til mig selv," sagde Bella med et fortryllende Udtryk af at være tilbøielig til at opgive sig selv som et daarligt Emne, „og jeg bliver ikke bedre ved nærmere Bekjendtskab. Men Mr. Boffin."

„At Mr. Boffins Adfærd imod eller Opmærksomhed for mig ikke ere, hvad de pleiede at være, maa indrømmes," bemærkede Secretairen; „det er altfor tydeligt til at kunne negtes."

„Er De tilbøielig til at negte det, Mr. Rokesmith?" spurgte Bella med en forundret Mine.

„Burde jeg ikke gjøre det med Glæde, hvis jeg kunde, om det ogsaa kun var for min egen Skyld?"

„Det maa sandeligt sætte Dem paa en haard Prøve," svarede Bella, „og — vil De være saa venlig at love ikke at tage mig det ilde op, som jeg nu vil tilføie, Mr. Rokesmith?"

„Det lover jeg Dem af mit ganske Hjerte."

„— Og undertiden maa det, skulde jeg troe," sagde Bella tøvende, „nedsætte Dem lidt i Deres egen Agtelse?"

Med en bekræftende Bøining med sit Hoved, men uden at see ud, som om det gjorde det, svarede Secretairen:

„Jeg har meget stærke Grunde, Miss Wilfer, til at finde mig i de Ulemper, der ere forbundne med min Stilling i det Hus, vi Begge beboe. Vær overbeviist om, at de ikke alle ere egennyttige, skjøndt jeg ved en Række sælsomme Hændelser er bleven fortrængt fra min Plads i Livet. Egner det, De seer med en saa venlig og velvillig Deltagelse, sig end til at egge min Stolthed, gives der dog andre Hensyn (og dem seer De ikke), som opfordre mig til rolig Taalmodighed, og disse sidste ere de stærkeste."

„Jeg troer at have bemærket, Mr. Rokesmith," sagde Bella, betragtende ham med en vis Nysgjerrighed, som om hun ikke ret

kunde blive klog paa ham, „at De nøder og tvinger Dem til at spille en modstandsløs Rolle."

„Deri har De Ret. Jeg nøder og tvinger mig til at spille en Rolle, og det er ikke af Feighed, jeg bøier mig, men jeg har en bestemt Hensigt dermed."

„Og en god, vil jeg haabe," sagde Bella.

„Og en god, vil jeg haabe," svarede han, seende vist paa hende.

„Stundom har jeg troet, Sir," sagde Bella, vendende Øinene bort, „at Deres store Agtelse for Mrs. Boffin er en meget kraftig Bevæggrund for Dem."

„Deri har De atter Ret; det er den. For hende vilde jeg gjøre og taale Alt. Der gives ingen Ord, som kunne udtrykke, hvor høit jeg agter denne gode, gode Kone."

„Ligesom jeg! Maa jeg spørge Dem om een Ting endnu, Mr. Rokesmith?"

„Om hvad De vil."

„De seer naturligviis, hvor nær det gaaer hende, naar Mr. Boffin røber, at han mere og mere bliver anderledes?"

„Jeg seer det hver Dag, ligesom De seer det, og sørger over at volde hende Smerte."

„At volde hende Smerte?" gjentog Bella hurtigt og trak Øienbrynene i Veiret.

„Jeg er i Almindelighed den uheldige Aarsag deri."

„Hun siger maaskee til Dem, hvad hun saa ofte siger til mig, at han trods alt dette er det bedste Menneske i Verden?"

„Jeg hører hende ofte i sin oprigtige og skjønne Hengivenhed for ham sige det til Dem," svarede Secretairen med det samme faste Blik, „men tør ikke paastaae, at hun nogensinde har sagt det til mig."

Bella mødte et Øieblik det faste Blik med et nysgjerrigt og grublende eiendommeligt lille Blik, hvorpaa hun, nikkende flere Gange med sit smukke Hoved, drog som en smilehullet Philosoph (af den allerbedste Skole), der moraliserede over Livet, et lille Suk og opgav Tingene i Almindelighed som daarlige Emner, ligesom hun tidligere havde været tilbøielig til at opgive sig selv.

Men ikke desto mindre var deres Vandring meget fornøielig. Træerne vare blottede for Løv og Floden blottet for Vandlilier; men Himlen var ikke blottet for sit deilige Blaa, og Vandet afspeilede det, og en lun Vind løb med Strømmen og krusede Overfladen. Endnu er maaskee intet, om end nok saa gammelt Speil blevet forfærdiget af Menneskehænder, som, hvis alle de Billeder, det i sin Tid har afspeilet, atter kunde fare forbi dets Flade, ikke vilde afspeile et eller andet Optrin af Nødsel eller Sorg; men Flodens rene, store Speil syntes ligesom at kunne paa ny have fremstillet Alt, hvad det havde afspeilet mellem disse venlige Bredder, uden at ville have bragt Andet for Lyset, end hvad der var fredeligt, landligt og blomstrende.

Saaledes gik de og talte om den nyligt tilkastede Grav og Johnny og mange andre Ting, og paa Tilbageveien mødte de den livlige Mrs. Milvey, der kom for at bringe dem det glædelige Budskab, at der Intet var at frygte for Landsbybørnene, eftersom der var en Skole i Landsbyen og ingen værre jødisk Indblanding i den, end Dyrkningen af dens Have. Og saa kom de tilbage til Landsbyen, da Lizzie Hexam kom ud fra Papirmøllen, og Bella løsrev sig for at tale med hende i hendes eget Hjem.

„Jeg er bange for, at det kun er et kummerligt Værelse for Dem," sagde Lizzie med et Smil til Velkomst, idet hun bød sin Gjest Ærespladsen ved Kaminen.

„Ikke saa kummerligt, som De troer, kjære Barn," svarede Bella, „hvis De vidste Alt." Thi skjøndt man kom herop ad en forunderlig, bugtet og smal Trappe, der syntes at være anlagt i en ren hvid Skorsten, og skjøndt der var meget lavt til Loftet, og Gulvet var meget ujevnt, og skjøndt Værelset ligesom blinkede ad dets Gittervindues Forhold, var det dog venligere, end det foragtede Kammer i Bellas gamle Hjem, hvori hun havde jamret sig over Elendigheden af at tage mod Logerende.

Dagen heldede, medens de to unge Piger saae paa hinanden ved Kaminen. Det halvt mørke Værelse oplystes af Ilden, og Kaminristen kunde for den Sags Skyld gjerne have været

den gamle Ildgryde, og Skjæret været den gamle Hulning nede ved Gløden.

„Det er noget ganske Nyt for mig," sagde Lizzie, „at faae Besøg af en Dame, der næsten er paa min Alder og saa smuk som De. Det er en Fornøielse for mig at see paa Dem."

„Nu har jeg Intet at begynde med," svarede Bella rødmende, „da jeg netop vilde sagt, at det var en Fornøielse for mig at see paa Dem, Lizzie. Men vi kunne maaskee nok begynde uden en Begyndelse, hvad?"

Lizzie greb den smukke lille Haand, som udstraktes med en lige saa smuk lille Frimodighed.

„Hør nu, kjære Barn," sagde Bella, flyttende sin Stol lidt nærmere og tagende Lizzie under Armen, som om de skulde ud at spadsere, „jeg har Noget at sige Dem, men siger det vist paa en forkert Maade, skjøndt jeg nødigt vil det, hvis jeg kan undgaae det. Det angaaer Deres Brev til Mrs. Boffin, og det er dette. Lad mig en Gang see. O ja! Det er dette."

Med denne Indledning gik Bella over til Lizzies Begjering om Taushed, talte hensynsfuldt om den falske Beskyldning og dens Tilbagekaldelse og spurgte, om hun turde bede sig oplyst om, hvorvidt den stod i nogen nær eller fjern Forbindelse med hin Begjering. „Jeg indseer, kjære Barn," sagde Bella, helt forbauset over den forretningsmæssige Maade, hvorpaa hun gik til Værks, „at det maa være en pinlig Sag for Dem, men jeg er ogsaa indviklet i den; thi — jeg veed ikke, om De veed det eller har nogen Formodning derom — jeg er den borttestamenterede Pige, som skulde have været gift med den ulykkelige Gentleman, hvis det havde behaget ham at synes om mig. Paa den Maade blev jeg uden mit Samtykke trukken med ind i Sagen, ligesom ogsaa De uden Deres Samtykke blev trukken med ind i den, saa at der ingen stor Forskjel er paa os To."

„Jeg tvivlede ikke paa," sagde Lizzie, „at De var den Miss Wilfer, hvem jeg saa ofte har hørt nævne. Kan De sige mig, hvem min ubekjendte Ven er?"

„Deres ubekjendte Ven, kjære Barn?" sagde Bella.

„Der fik Beskyldningen mod stakkels Fader tilbagekaldt og sendte mig det skrevne Papir."

Ham havde Bella aldrig hørt tale om og havde ingen Forestilling om, hvem han var.

„Jeg vilde saa gjerne have takket ham," sagde Lizzie. „Han har gjort saa Meget for mig, men jeg vil haabe, at han en Gang vil lade mig takke sig. De spurgte, om det havde Noget at gjøre —"

„Dermed eller med Beskyldningen selv," tilføiede Bella.

„Ja. Om nogen af de to Ting har Noget at gjøre med mit Ønske om at leve stille og ubekjendt her? Nei."

Idet Lizzie Hexam rystede paa Hovedet, da hun gav dette Svar og hendes Blik søgte Ilden, laa der en rolig Beslutning i hendes foldede Hænder, der ikke undgik Bellas klare Øine.

„Har De levet meget alene?" spurgte Bella.

„Ja. Det er ikke noget Nyt for mig. Medens stakkels Fader levede, var jeg tidt mange Timer alene baade om Dagen og om Natten."

„De har jo en Broder, efter hvad jeg har hørt?"

„Ja jeg har en Broder, men han er ikke venligt sindet imod mig. Men det er alligevel en god Dreng, der har svunget sig op ved sin Flid. Jeg beklager mig ikke over ham."

Medens hun sagde disse Ord og holdt Øinene fæstede paa den glødende Ild, fik hendes Ansigt pludseligt et Udtryk af Sorg. Bella greb dette Øieblik til at røre ved hendes Haand.

„Jeg vilde ønske, Lizzie, at De vilde sige mig, om De har nogen Veninde paa Deres Alder."

„Jeg har levet saa ensomt, at jeg aldrig har havt nogen," var Svaret.

„Jeg ikke heller," sagde Bella. „Ikke fordi mit Liv har været ensomt, for jeg har stundom kunnet ønske, at det var noget ensommere, istedetfor at see Moder tage paa Vei som den tragiske Muse med Ansigtssmerter i majestætiske Folder og Lavvy være studs, skjøndt jeg naturligviis holder meget af dem begge To. Gid De kunde blive min Veninde, Lizzie. Troer De, at De kunde?

Jeg har ikke mere af hvad man kalder Charakteer, end en Kanarifugl, men jeg veed, at jeg er paalidelig."

Den ustadige, spøgefulde, kjærlige Natur, der var svimmel af Mangel paa et opretholdende Forsæts Modvægt, og lunefuld, fordi den stedse flagrede mellem Smaating, var ikke desto mindre fængslende. For Lizzie var den saa ny, saa smuk og paa een Gang saa qvindelig og saa barnlig, at den fuldstændigt vandt hende, og da Bella med Øienbrynene trukne i Veiret, Hovedet liggende spørgende paa Siden og en underlig Tvivl derom i sit Bryst atter sagde: „Troer De, at De kunde, Lizzie?" rødede Lizzie uimodsigeligt, at hun troede, at hun kunde.

„Siig mig, kjære Barn," sagde Bella, „hvorledes det forholder sig, og hvorfor De lever saaledes."

Lizzie begyndte strax med den Indledning: „De maa have mange Elskere —" men Bella afbrød hende med det Udraab af Forbauselse:

„Jeg har slet ingen, kjære Barn!"

„Ikke een?"

„Naa, maaskee een, men jeg veed det ikke rigtigt," sagde Bella. „Jeg havde een, men hvad han nu tænker derom, kan jeg ikke sige. Jeg har maaskee en halv (den Idiot George Sampson regner jeg naturligviis ikke). Men bryd Dem ikke om mig. Det er om Dem, jeg ønsker at høre Noget."

„Der er en Mand," sagde Lizzie, „en lidenskabelig og opfarende Mand, som siger, at han elsker mig, og om hvem jeg ogsaa maa troe, at han elsker mig. Han er min Broders Ven. Jeg gjøs for ham ved mig selv, da min Broder første Gang førte ham hjem til mig; men den sidste Gang, jeg saae ham, gjorde han mig mere forskrækket, end jeg kan sige." Dermed holdt hun inde.

„Tog De hertil for at undflye ham, Lizzie?"

„Jeg tog hertil strax efterat han havde gjort mig saa forskrækket."

„Er De bange for ham her?"

„I Almindelighed er jeg ikke frygtsom af mig, men for ham er

jeg bange. Jeg tør ikke see i en Avis eller høre et Ord om hvad der forefalder i London af Frygt for, at han skal have begaaet en eller anden Voldsgjerning."

„Saa er De altsaa ikke bange for ham for Deres egen Skyld, kjære Barn?" sagde Bella, efterat have tænkt over hendes Ord.

„Ogsaa det vilde jeg være, hvis jeg stødte paa ham her. Jeg seer mig stedse om efter ham, naar jeg gaaer ud eller hjem om Aftenen."

„Er De bange for, at han skal gjøre en Ulykke paa sig selv i London?"

„Nei. Han kunde være hidsig nok dertil, men det er ikke det, jeg tænker paa."

„Saa skulde det jo næsten synes," sagde Bella skjelmsk, „som om der maatte være en Trediemand med i Spillet?"

Lizzie holdt et Øieblik Hænderne for Ansigtet, førend hun svarede: „Ordene lyde bestandigt i mine Øren, og det Slag, han slog mod en Mur, da han sagde dem, staaer bestandigt for mine Øine. Jeg har af yderste Evne bestræbt mig for at troe, at det ikke var Umagen værd at huske derpaa, men jeg kan ikke lade være at lægge Vægt paa det. Blodet dryppede af hans Haand, da han sagde til mig: „Saa vil jeg blot haabe, at jeg ikke tager Livet af ham!"

Temmelig overrasket, dannede Bella et Belte af sine Arme omkring Lizzies Liv og spurgte derpaa roligt og med blid Stemme, medens de Begge saae paa Ilden:

„Tage Livet af ham? Er da denne Mand saa skinsyg?"

„Paa en Gentleman," sagde Lizzie. „— Jeg veed næsten ikke, hvorledes jeg skal fortælle Dem det — paa en Gentleman, der staaer langt over mig og min Stilling, men som bragte mig Budskabet om min Faders Død og siden har viist Deltagelse for mig."

„Elsker han Dem?"

Lizzie rystede paa Hovedet.

„Beundrer han Dem?"

Lizzie holdt op med at ryste paa Hovedet og trykkede sin Haand mod sit levende Belte.

„Er det ved hans Bistand, at De er kommen hertil?"

„Ak nei. Og af Alle i Verden vilde jeg mindst have, at han skulde vide, at jeg er her, eller faae Nys om, hvor han kunde finde mig."

„Men hvorfor dog, Lizzie?" spurgte Bella, forbauset over dette Udraab, men tilføiede derpaa hurtigt, idet hun læste i Lizzies Ansigt: „Nei. Siig ikke hvorfor. Det er et taabeligt Spørgsmaal af mig. Jeg begriber det, jeg begriber det."

Der opstod en Taushed mellem dem. Med sænket Hoved saae Lizzie ned paa Gloden i Ilden, hvor hendes første Forestillinger vare blevne nærede, og hun første Gang var flygtet for det grumme Liv, af hvilket hun, forudseende sin Belønning, havde revet sin Broder ud.

„Nu veed De Alt," sagde hun, vendende sine Øine op mod Bellas. „Der er Intet udeladt. Det er Grunden, hvorfor jeg lever ukjendt her ved Hjælp af en god gammel Mand, der er min sande Ven. I en kort Del af den Tid, jeg boede hjemme hos Fader, oplevede jeg Ting — spørg mig ikke om, hvad det var — som jeg modsatte mig og søgte at forandre til det Bedre. Jeg troer ikke, at jeg da kunde have udrettet Mere, uden at have givet Slip paa Fader; men de ligge mig stundom tungt paa Sinde. Ved at gjøre Alt saa godt, jeg formaaer, haaber jeg at skulle kunne glemme dem."

„Og glem ligeledes, Lizzie," sagde Bella i en trøstende Tone, „hin Svaghed for en Person, der ikke er den værdig."

„Nei, den ønsker jeg ikke at glemme," lød det ivrige Svar, „og heller ikke ønsker jeg at troe eller troer jeg, at han ikke er den værdig. Hvad kunde jeg vinde derved, og hvor Meget vilde jeg ikke tabe?"

Bellas udtryksfulde smaa Øienbryn gjorde en kort Indvending mod Alden, førend hun svarede:

„Tro ikke, at jeg vil trænge ind paa Dem, Lizzie, men vilde De ikke vinde i Fred og Haab og endog i Frihed? Vilde det

ikke være bedre ikke at leve ukjendt og skjult og ikke at være udelukket fra Deres naturlige og berettigede Udsigter? Tilgiv, at jeg spørger Dem, vilde det ikke være en Vinding?"

„Søger et Qvindehjerte, som — som nærer den Svaghed, De har omtalt," svarede Lizzie, „at vinde Noget?"

Dette Spørgsmaal stod i en saa aabenbar Strid med Bellas Livsanskuelser, saaledes som hun havde udviklet dem for sin Fader, at hun ved sig selv sagde: „Saa, Du lille pengekjære Uhyre! Hørte Du det? Skammer Du Dig ikke over Dig selv?" og løste sine Armes Belte udtrykkeligt for at give sig et bodfærdigt Puf i Siden.

„Men De sagde, Lizzie," yttrede Bella, vendende tilbage til sit Emne, efterat have anbragt hin Tugtelse, „at De desuden vilde tabe. Har De Noget imod at sige mig, hvad De vilde tabe, Lizzie?"

„Jeg vilde tabe nogle af de bedste Erindringer, Opmuntringer og Formaal, som følge mig gjennem mit daglige Liv. Jeg vilde tabe min Tro paa, at jeg, hvis jeg havde været hans Lige, og han havde elsket mig, vilde af alle Kræfter have bestræbt mig for at gjøre ham bedre og lykkeligere, ligesom han vilde have gjort mig bedre og lykkeligere. Jeg vilde tabe næsten hele den Priis, jeg sætter paa den Smule Kundskab, jeg har, og som jeg udelukkende skylder ham, og hvis Vanskeligheder jeg overvandt, for at han ikke skulde troe, at den var spildt paa mig. Jeg vilde miste et Slags Billede af ham — eller af hvad han vilde været, hvis jeg havde været en Dame, og han havde elsket mig — der stedse staaer for mig, og overfor hvilket jeg føler ikke at kunne gjøre mig skyldig i noget Lavt eller Urigtigt. Jeg vilde holde op at sætte Priis paa Erindringen om, at han ikke har gjort mig Andet end Godt, saa længe jeg har kjendt ham, og har bevirket en Forandring hos mig ligesom — ligesom Forandringen af Huden paa disse Hænder, der vare grove og sprukne og haarde og brune, medens jeg roede paa Floden med Fader, men ere blevne bløde og bøielige af det nye Arbeide, saaledes som De nu seer dem."

De rystede, men ikke af Svaghed, da hun viste dem frem.

„Forstaa mig vel, kjære Veninde," vedblev hun; „jeg har aldrig drømt mig Muligheden af, at han kunde blive Andet for mig her paa denne Jord, end det Slags Billede, hvorom jeg veed, at jeg ikke vilde kunne bringe Dem til at fatte det, hvis Opfattelsen deraf ikke allerede var tilstede i Deres Bryst. Jeg har ligesaa lidt drømt mig Muligheden af, at jeg kunde blive hans Kone, som han nogensinde har det — og Ord kunne ikke være stærkere end dette. Jeg elsker ham saa høit og inderligt, at naar mit Liv stundom forekommer mig mosisommeligt, bliver jeg stolt og glad over at lide Noget for hans Skyld, selv om det Intet kan nytte ham, og han aldrig vil faae det at vide eller bryde sig derom."

Bella sad lænkebunden af den dybe, uegenkjærlige Lidenskab hos denne med hende jevnaldrende Pige eller Qvinde, der modigt aabenbarede sig i Tillid til hendes samstemmende Erkjendelse af dens Sanddruhed. Og dog havde hun aldrig fornummet Noget, der lignede den, eller tænkt sig Tilværelsen af noget Saadant.

„Sildigt en sørgelig Aften", sagde Lizzie, „faldt hans Øine for første Gang paa mig i mit forrige Hjem nede ved Floden, der var høist forskjelligt fra dette. Hans Øine falde maaskee aldrig mere paa mig; jeg vilde næsten ønske, at de aldrig vare faldne paa mig, og haaber, at de ikke oftere ville gjøre det, men ikke for Alt, hvad mit Liv kan skjenke mig, vilde jeg see det deres Lys berøvet. Nu har jeg sagt Dem Alt, kjære Veninde, og forekommer det mig end lidt underligt at have betroet Dem det, er jeg dog ikke bedrøvet derover. Førend De kom, troede jeg ikke, at jeg nogensinde vilde kunne lade et eneste Ord deraf slippe over mine Læber; men De kom, og jeg fik andre Tanker."

Bella kyssede hende paa Kinden og takkede hende for hendes Tillid. „Jeg vilde kun ønske," sagde hun, „at jeg fortjente den bedre."

„Fortjente den bedre?" gjentog Lizzie med et vantroende Smil.

„Jeg mener ikke med Hensyn til at bevare Deres Hemmelighed," sagde Bella; „thi man skulde før slide mig i smaa Stykker, før man skulde faae en Stavelse af den at vide — skjøndt der

ingen synderlig Fortjeneste vilde være i det, da jeg af Naturen er saa gjenstridig som en Griis. Hvad jeg mener, Lizzie, er, at jeg ikke er Andet, end et næsviist Stykke Indbildskhed, og at De gjør mig til Skamme."

Lizzie satte det smukke brune Haar op, som var rullet ned paa Grund af den Kraft, hvormed Bella havde rystet paa Hovedet, og medens hun var saaledes sysselsat, sagde hun i en bebreidende Tone: „Kjære Veninde!"

„Ja, det er nu saa meget godt, at De kalder mig Deres kjære Veninde," sagde Bella med en vrippen Klynken, „og jeg glæder mig ogsaa over at blive kaldt saaledes, skjøndt min Adkomst til at være det er daarlig nok. Men jeg er saadan en ækel lille Ting!"

„Kjære Veninde!" indvendte Lizzie atter.

„Saadant et overfladisk, koldt, verdsligsindet, indskrænket lille Dyr!" sagde Bella, udtalende sit sidste Tillægsord med culminerende Kraft.

„Troer De ikke," spurgte Lizzie med sit rolige Smil, efterat Haaret nu var blevet sat fast, at jeg veed det bedre?"

„Veed De det bedre?" sagde Bella. „Troer De virkeligt, at De veed det bedre? O hvor det vilde være mig kjært, om De vidste det bedre, men jeg er meget bange for, at jeg veed det bedst!"

Leende ganske høit, spurgte Lizzie hende, om hun nogensinde havde seet sit eget Ansigt, eller hørt sin egen Stemme?

„Det skulde jeg mene," svarede Bella, „da jeg seer mig tidt nok i Speilet og sladdrer som en Skade.

„I ethvert Tilfælde har jeg seet Deres Ansigt og hørt Deres Stemme," sagde Lizzie, „og de have fristet mig til at betroe Dem — med Vished for, at jeg ikke tog feil — hvad jeg ikke troede at skulle have betroet Nogen. Varsler det ilde?"

„Nei, det haaber jeg ikke," mumlede Bella, standsende sig halvt i et tilfredsstillet Smil og halvt i et tilfredsstillet Suk.

„Tidligere saae jeg ofte Billeder i Ilden for at fornøie min Broder," sagde Lizzie spøgende; „skal jeg fortælle Dem, hvad jeg seer dernede, hvor Ilden gløder?"

De vare staaede op og stode ved Kaminen, da Tiden til at skilles nu var kommen, og havde lagt Armen om Livet paa hinanden for at tage Afsked.

„Skal jeg fortælle Dem," spurgte Lizzie, „hvad jeg seer dernede?"

„Et indskrænket lille D?" spurgte Bella, trækkende Øienbrynene i Veiret.

„Et Hjerte, der fortjener at vindes og vindes ærligt. Et Hjerte, der, naar det først er vundet, gaaer gjennem Ild og Vand for den, der har vundet det, og aldrig forandres og aldrig lader sig skrænme."

„En Piges Hjerte?" spurgte Bella med accompagnerende Øienbryn.

Lizzie nikkede. „Og den Skikkelse, hvortil det hører —"

„Er Deres," afbrød Bella hende.

„Nei. Den er klart og tydeligt Deres."

Derpaa endtes Sammenkomsten med venlige Ord paa begge Sider og mange Paamindelser fra Bellas Side om, at de vare Veninder, og Løfter om, at hun snart skulde komme ned til Egnen igjen. Derefter gik Lizzie atter til sit Arbeide, og Bella løb over til den lille Gjestgivergaard for at stode til sit Reiseselskab.

„De seer noget alvorlig ud, Miss Wilfer," lød Secretairens første Bemærkning.

„Jeg er ogsaa noget alvorligt stemt," svarede Miss Wilfer.

Hun havde ikke Andet at meddele ham, end at Lizzie Hexams Hemmelighed ikke stod i den fjerneste Forbindelse med den grusomme Beskyldning eller dennes Tilbagekaldelse. Dog jo, sagde Bella; hun kunde dog omtale een Ting endnu; Lizzie længtes meget efter at komme til at takke sin ubekjendte Ven, der havde sendt hende den skriftlige Tilbagekaldelse. Gjorde hun? sagde Secretairen; ja saa! Bella spurgte ham, om han ingen Forestilling havde om, hvem denne ubekjendte Ven kunde være? men derom havde han ingensomhelst Forestilling.

De befandt sig paa Grændsen af Oxfordshire — thi saa langt var gamle Betty Higden strøifet om — og skulde nu vende

tilbage med Jernbanetoget, og da Jernbanestationen laa i Nærheden, begave den velærværdige Frank, Mrs. Frank, Sloppy, Bella og Secretairen sig til Fods hen til den. Kun faa landlige Fodstier ere brede nok til Fem, og Bella og Secretairen bleve derfor bagud.

„Skulde De troe, Mr. Rokesmith," sagde Bella, „at det forekommer mig, som om det var flere Aar siden, jeg gik ind i Lizzie Hexams Bolig?"

„Vi have brugt os en hel Del i Dag," svarede han, „og De var meget greben paa Kirkegaarden. De er træt."

„Nei, træt er jeg slet ikke, men jeg har ikke rigtigt udtrykt hvad jeg mener. Jeg mener ikke, at det forekommer mig, som om der var forløbet en lang Tid, men at det forekommer mig, at der var hændet mig Meget."

„Til det Gode, haaber jeg."

„Det haaber jeg," sagde Bella.

„De fryser, jeg kan mærke, at De ryster. Tillad, at jeg lægger min Plaid over Dem. Kan jeg kaste den over denne Skulder, uden at gjøre Deres Kjole Skade? Men nu bliver den for tung og for lang. Lad mig bære denne Ende over min Arm, da De ingen Arm har at give mig."

Men det havde hun dog. Hvorledes hun, indhyllet som hun var, fik den ud, maa Himlen vide, men ud kom den — der var den — og smuttede ind under Secretairens.

„Jeg har havt en lang og underholdende Samtale med Lizzie, Mr. Rokesmith, og hun skjenkede mig hele sin Fortrolighed."

„Hun kunde ikke negte Dem den," sagde Secretairen.

„Jeg begriber ikke," sagde Bella, pludseligt standsende, idet hun saae paa ham, „hvorledes De kommer til at sige mig det Samme, som hun sagde mig derom!"

„Jeg antager, at det maa være, fordi jeg har den samme Erkjendelse, som hun havde derom."

„Hvad vil De sige dermed, Sir?" spurgte Bella, idet hun atter satte sig i Gang.

„At naar De vilde vinde hendes eller Nogens Fortrolighed, var De vis paa at vinde den."

Da Jernbanen i samme Øieblik listigt lukkede et grønt Øie og aabnede et rødt, maatte de skynde sig hen til den, og da Bella paa Grund af sin Indpakning havde ondt ved at skynde sig, maatte Secretairen hjælpe hende. Da hun havde sat sig ligeoverfor ham i Hjørnet af Vognen, var Klarheden i hendes Ansigt saa fortryllende at skue, at Secretairen, da hun udbrød: „Hvilke deilige Stjerner og hvilken herlig Aften!“ sagde: „Ja,“ men syntes at foretrække at see Aftenen og Stjernerne i hendes yndige lille Ansigts Lys for at see ud ad Vinduet.

O smukke Dame, fortryllende smukke Dame! Bare jeg var den lovlige Executor af Johnnys Testamente! Bare jeg var berettiget til at udbetale Dem Deres Legat og tage mod Deres Qvittering! Noget Saadant blandede sig sikkert i Togets Piben, naar det susede forbi Stationerne, der listigt lukkede deres grønne Øine og aabnede deres røde, medens de lavede sig til at lade den smukke Dame kjøre forbi.

Tiende Kapitel.

Spekdere ude.

„Jeg kan altsaa ikke overtale Dem, Miss Wren,“ sagde Mr. Eugene Wrayburn, „til at pynte en Dukke til mig?“

„Nei,“ svarede Miss Wren knibsk; „vil De have Dem en, maa De kjøbe den i Udsalget.“

„Og min fortryllende unge Guddatter,“ sagde Mr. Wrayburn i en klagende Tone, „nede i Hertfordshire —“ („Humbugshire, mener De vidst,“ afbrød Miss Wren ham.)

„— skal behandles med samme Kulde som Publicum i Almindelighed og ingen Nytte have af mit personlige Bekjendtskab med Hofsyerske?“

„Kan det være Deres fortryllende Guddatter — og o, hvilken deilig Gudfader har hun ikke faaet!“ svarede Miss Wren, stik-

kende efter ham i Luften med sin Synaal, „— til nogen Nytte at blive underrettet om, at Hofsyerfken kjender Deres lumfke Streger, kan De fkrive det til hende med Poften tilligemed min Hilfen.“

Miss Wren fyede ivrigt ved Lys, og halvt morende, halvt ærgrende fig, men helt ørkesløs og raadvild, ftod Mr. Wrayburn ved hendes Bord og faae paa hende. Miss Wrens befværlige Barn ftod i Skammekrogen i ftørfte Unaade og robede ftor Sønderknufelfe i den fra Drik hidrørende Tilftand af Slappelfe.

„O Du fkammelige Dreng!“ udbrød Miss Wren, hvis Opmærkfomhed vaktes ved Lyden af hans klapprende Tænder; „Gid de alle vilde glide ned gjennem Din Hals og fpille Terninger i Maven paa Dig! Bu, Du flemme Barn! Bæ, bæ, Du forte Faar!“

Idet hun ledfagede enhver af disfe Bebreidelfer med en truende Stampen med fin Fod, nedlagde den ulykkelige Skabning Indfigelfe derimod med en Klynken.

„Betale fem Shillings for Dig!“ vedblev Miss Wren; „Hvor mange Timer troer Du, at det koftet mig at fortjene fem Shillings, Du fkjendige Dreng? — Græd ikke faaledes, eller jeg kafter en Dukke efter Dig. Betale en Bøde af fem Shillings for Dig? Det vilde være en Bøde i mere end een Henfeende! Jeg vilde før give Skraldemanden fem Shillings for at kjøre Dig bort paa hans Vogn.“

„Nei, nei,“ bad den taabelige Skabning. „O nei, lad være!“

„Han er iftand til at knufe fin Moders Hjerte, er denne Dreng,“ fagde Miss Wren, halvt henvendende fig til Eugene. „Gid jeg ikke havde opfoftret ham. Han vilde være fkarpere, end en Slanges Tand, hvis han ikke var faa dorft fom Grøftevand. See paa ham. Det er en net Gjenftand for en Moders Øine!“

I fin værre end fvinfke Tilftand (thi Svin fedes dog ved deres Fylderi og blive gode til at fpife) var han unegteligt en net Gjenftand for hvilke Øine det fkulde være.

„Et ællet og fordrukket gammelt Barn,“ fagde Miss Wren,

iretteſættende ham med ſtor Strenghed, „der ikke duer til Andet, end til at opbevares i den Brændeviin, der ødelægger ham, og blive gjemt i en grøn Flaſke til Skræk og Afſky for andre fordrukne Børn af hans Slags: vil han ikke tage Hensyn til ſin Lever, burde han dog tage Hensyn til ſin Moder.“

„Ja. Hensyn, o lad være!“ udbrød Gjenſtanden for disſe forbittrede Bemærkninger.

„Evigt og altid hedder det, lad være,“ vedblev Miſs Wren. „Det var bedre, at Du tog Dig Noget for.“

„Jeg ſkal aldrig gjøre det mere, jeg ſkal aldrig gjøre det mere. O lad være!“

„Saa!“ ſagde Miſs Wren og holdt Haanden for Øinene. „Jeg kan ikke udholde at ſee paa Dig. Gaa ovenpaa og hent mig min Hat og mit Shawl. Gjør Nytte, Du ſlemme Dreng, og lad mig en halv Minut være fri for Dig.“

Adlydende hende, ſjokkede han af, og Eugene Wrayburn ſaae Taarerne pible frem mellem den lille Skabnings Fingre, medens hun holdt Haanden for Øinene. Det gjorde ham ondt, men hans Deltagelſe bevægede ikke hans Letſindighed til Andet end Medynk.

„Jeg vil gaae til den italienſke Opera for at prøve,“ ſagde Miſs Wren, idet hun efter en liden Stunds Forløb tog Haanden fra Øinene og ſmilte ſpydigt for at ſkjule, at hun havde grædt, „men jeg maa ſee Deres Ryg, Mr. Wrayburn, førend jeg gaaer. Dog lad mig førſt een Gang for alle ſige Dem, at det ikke nytter, at De beſøger mig. De faaer ikke det, De ønſker, ud af mig, nei, ikke om de ſaa tog Knibtænger med for at ſlide det ud.“

„Er De ſaa haardnakket angaaende en Dukkekjole til min Guddatter?“

„Ja,“ ſvarede Miſs Wren med en Trækning med ſin Hage, „ſaa haardnakket er jeg. Og det angaaer naturligviis en Dukkekjole, eller en Dukkeadreſſe, hvilket De vil. Gaa Deres Vei og opgiv det.“

Hendes fornedrede Myndling var kommen tilbage og ſtod bagved hende med Hatten og Shawlet.

„Giv mig dem og gaa ind i Din Krog igjen, Du uartige gamle Ting!“ sagde Miss Wren, idet hun vendte sig om og fik Øie paa ham. „Nei, nei, jeg vil ikke have Din Hjælp. Ind i Din Krog med Dig lige paa Minuten!“

Gnidende sig mat paa Bagsiden af sine rystende Hænder fra Haandledene og ned efter, sjokkede det ynkværdige Menneske ind i sin Skammekrog, men ikke uden i Forbigaaende at sende Eugene et nysgjerrigt Øiekast, ledsaget af hvad der kunde synes at være en Bevægelse med hans Albu, hvis nogen Bevægelse med noget af de Lemmer, han havde, kunde have efterkommet hans Villie. Uden videre at ændse ham, end at han traadte tilbage for at undgaae den ubehagelige Berøring, udbad Eugene med en treven Hilsen til Miss Wren sig Tilladelse til at tænde sin Cigar og gik.

„Nu, Du forlorne gamle Søn,“ sagde Jenny, rystende paa Hovedet og truende med sin udtryksfulde lille Pegefinger ad sin Byrde, „bliver Du siddende der, til jeg kommer tilbage. Vover Du Dig et eneste Øieblik ud af Din Krog, medens jeg er borte, faaer Du med mig at bestille.“

Med denne Formaning pustede hun Lysene ud, overladende ham til Skinnet af Ilden, og humpede bort, efterat have gjemt sin store Gadedørsnøgle i sin Lomme og taget sin Krykkestok i Haanden.

Eugene drev langsomt ad Temple til, røgende sin Cigar, men saae Intet mere til Dukkesyerske, paa Grund af, at de gik Hver paa sin Side af Gaden. Han drev mismodigt videre og standsede ved Charing Cross for at see sig om, men uden at bryde sig det mindste om Trængslen, og drev atter videre, indtil han fik Øie paa en høist uventet Gjenstand; ikke nogen ringere Gjenstand end Jenny Wrens slemme Dreng, der prøvede paa at beslutte sig til at gaae over Gaden.

Et latterligere og afmægtigere Syn, end denne ravende Stakkel, der gjorde vaklende Udfald mod Kjørebanen og ligesaa ofte vaklede tilbage af Skræk for Vogne, der vare langt borte eller intetsteds, kunde Gaderne ikke have opviist. Atter og atter tog

han, naar Kjørebanen var fuldkommen fri, Tilløb, tilbagelagde Halvveien, beskrev en Cirkel, vendte sig om og gik tilbage igjen, istedetfor at han kunde været gaaet fem, sex Gange frem og tilbage. Derpaa kunde han staae ag ryste paa Kanten af Fortouget og see op og ned ad Gaden, medens Snese af Mennesker puffede til ham, gik over Gaden og fortsatte deres Gang. Opmuntret i Tidens Løb af saa Manges Held, kunde han gjøre nok et Udfald, beskrive nok en Cirkel, saa godt som sætte Foden paa det andet Fortoug, see eller indbilde sig at see Noget komme og vakle tilbage igjen. Derpaa kunde han staae og gjøre krampagtige Forberedelser, ligesom til et stort Spring og tilsidst beslutte at vove et Forsøg netop i det rette Øieblik, og blive raabt an af Kudske, atter gyse tilbage og igjen staae og ryste paa det forrige Sted, medens han paa ny gjentog alle de tidligere Forberedelser.

„Det falder mig ind," bemærkede Eugene koldblodigt, efterat have iagttaget ham nogle Minuter, „at min Ven rimeligviis kommer for sildigt, hvis han skal være et Sted til en bestemt Tid." Med denne Bemærkning gik han og tænkte ikke mere paa ham.

Lightwood var hjemme, da han kom til deres Leilighed, og havde spist alene til Middag der. Eugene flyttede en Stol hen til Kaminen, hvor Lightwood sad og nød sin Vin og læste Aftenbladet, og hentede sig et Glas og skjenkede i det for godt Selskabs Skyld.

„Kjære Mortimer, De er det udtrykte Billede af tilfreds Flid, der hviler sig (paa Credit) efter Dagens dydige Arbeide:"

„Kjære Eugene, De er det udtrykte Billede af misfornøiet Sysleløshed, der slet ikke hviler sig. Hvor har De været?"

„Jeg har," svarede Wraybnrn, „været — i Byen og indfinder mig nu her for hos min høist begavede og ærede Advocat at forhøre mig om, hvorledes det staaer sig med mine Sager."

„Deres høist begavede og ærede Advocat er af den Formening, at det staaer sig daarligt med Deres Sager, Eugene."

„Men om dette," sagde Eugene tankefuldt, „kan siges at

være begavet sagt om en Clients Sager, naar han Intet har at tabe og umuligt kan bringes til at betale, maa betragtes som et aabent Spørgsmaal."

„De er falden i Hænderne paa Jøderne, Eugene."

„Min kjære Gut," svarede Skyldneren, idet han ganske roligt tog sit Glas, „da jeg tidligere har befundet mig i Hænderne paa nogle af de Christne, kan jeg bære det med Philosophi."

„Jeg har i Dag, Eugene, havt en Samtale med en Jøde, der synes at være bestemt paa at klemme os slemt. En sand Schylock og en sand Patriark. En malerisk, graahaaret og graaskjægget gammel Jøde med Talar og bredskygget Hat."

„Det skulde dog vel aldrig," sagde Eugene, gjørende et Ophold, idet han satte sit Glas fra sig, „være min værdige Ven Mr. Aron?"

„Selv kalder han sig Mr. Riah."

„Det er sandt," sagde Eugene, „nu husker jeg, at det var mig, der, uden Tvivl af et instinctmæssigt Ønske om at see ham optagen i vor Kirkes Skjød, gav ham Navnet Aron."

„Eugene, Eugene," svarede Lightwood, De er altfor overgiven. Siig hvad De mener."

„Ene og alene, kjære Ven, at jeg har den Ære og Glæde at kjende lidt til en saadan Patriark, som den af Dem beskrevne, og at jeg tiltaler ham som Mr. Aron, da det forekommer mig at være hebraisk, udtryksfuldt, passende og høfligt, skjønt det, trods alle disse stærke Grunde for, at det kan være hans Navn, maaskee dog ikke er sagt, at det er det."

„Jeg troer, at De er det naragtigste Menneske paa hele Jordens Overflade," sagde Lightwood smilende.

„Nei slet ikke, forsikrer jeg Dem. Sagde han, at han kjendte mig?"

„Nei. Han sagde kun, at han ventede at blive betalt af Dem."

„Hvilket," bemærkede Eugene meget alvorligt, „tyder paa, at han ikke kjender mig. Jeg vil haabe, at det ikke er min værdige Ven, Mr. Aron; thi sandt at sige, Mortimer, troer jeg, at han

har en Fordom imod mig. Jeg har ham stærkt mistænkt for at have havt en Finger med i Spillet ved Bortescamoteringen af Lizzie."

„Alt," svarede Lightwood utaalmodigt, „synes ved en uheldig Skjebne at føre os tilbage til Lizzie. „I Byen" betydede nyligt ikke Andet, end Lizzie, Eugene."

„Min Advocat, veed De nok," yttrede Eugene, henvendende sig til Bohavet, „er en Mand af uendelig Skarpsindighed."

„Gjorde det ikke, Eugene?"

„Jo det gjorde, Mortimer."

„Og dog veed De, Eugene, at De i Virkeligheden ikke bryder Dem om hende."

Eugene Wrayburn reiste sig, stak Hænderne i Lommen og stod med en Fod paa Kamingjerdet, rokkende mageligt frem og tilbage og seende paa Ilden. Efter et længere Ophold svarede han: „Det veed jeg dog ikke. Jeg maa bede Dem ikke at sige det, som om vi ansaae det for en afgjort Sag."

„Men bryder De Dem om hende, burde De saa meget mere overlade hende til sig selv."

Efter atter, ligesom før, at have tøvet noget, sagde Eugene: „Det veed jeg dog heller ikke. Men siig mig en Ting. Har De nogensinde seet mig tage mig Noget saa nær, som denne hendes Forsvinden? Jeg spørger kun derom for min egen Oplysnings Skyld."

„Gid jeg havde, kjære Eugene!"

„Saa har De altsaa ikke? Netop. De styrker mig i min Anskuelse. Tyder det paa, at jeg bryder mig om hende? Jeg spørger derom for min egen Oplysnings Skyld."

„Det var mig, der bad Dem om Oplysning, Eugene," sagde Lightwood i en bebreidende Tone.

„Det veed jeg nok, kjære Ven, men jeg kan ingen Oplysning meddele Dem. Jeg tørster efter Oplysning. Naar det, at jeg gjør mig saa megen Umage for at finde hende igjen, ikke betyder, at jeg bryder mig om hende, hvad betyder det da?"

Skjøndt han sagde dette spøgende nok, sagde han det dog til-

lige med et forlegent og spørgende Udtryk i sit Ansigt, som om han virkeligt ikke kunde blive klog paa sig selv, og da Lightwood begyndte med den Indvending: „Betænk Enden —“ greb han disse Ord og sagde:

„Ah! Det er det netop, hvortil jeg ikke er istand. Hvor smild De er, Mortimer, til at finde min svage Side! Medens vi gik i Skole sammen, lærte jeg mine Lektier i det sidste Øieblik, fra den ene Dag til den anden og Stykke for Stykke, og nu, da vi færdes i Livet med hinanden, lærer jeg mine Lektier paa samme Maade. Jeg er kommen ud herover ved den foreliggende Opgave; jeg er opsat paa at finde Lizzie, jeg har foresat mig at finde hende og vil betjene mig af ethvert Middel til at finde hende, som der maatte tilbyde sig. Ærlige og uærlige Midler ere mig lige gode. Hvad betyder nu dette? spørger jeg for Oplysnings Skyld. Naar jeg har fundet hende, spørger jeg Dem maaskee, ligeledes for Oplysnings Skyld, hvad jeg saa vil. Men det vilde være for tidligt paa dette Standpunkt og ligger ikke i min Charakteer.“

Medens Lightwood rystede paa Hovedet over den Mine, hvormed hans Ven udtalte sig saaledes — en Mine, der var saa lunefuldt aabenhjertig og overbevisende, at den næsten berøvede hans Ord ethvert Skin af at være Udflugter, hørtes en Sjokken udenfor Yderdøren og derpaa en ubestemt Banken, som om en Haand famlede efter Dørhammeren. „Den skjemtsomme Yngling fra Nabolaget,“ sagde Eugene, „som det vilde være mig en Glæde uden foregaaende Ceremonier at kaste fra dette ophøiede Punkt ned paa Kirkegaarden, har sandsynligviis slukket Lygten. Jeg har Post i Aften og skal see, hvem det er.“

Neppe havde hans Ven havt Tid til at gjenkalde sig det ualmindelige Glimt af Bevidsthed, hvormed han havde talt om at finde hin Pige, og som var forsvundet med de udtalte Ord, før Eugene kom tilbage med en høist modbydelig Skygge af et Menneske, der rystede fra Hoved til Fod og var iført nogle lurvede, fidtede og tilsølede Klædningsstykker.

„Denne interessante Gentleman,“ sagde Eugene, „er en Søn

— en stundom temmelig besværlig Søn, eftersom han har sine Skrøbeligheder — af en Dame af mit Bekjendtskab. Bedste Mortimer — Mr. Dukker." Eugene havde ingen Forestilling om, hvad han hed, da han vidste, at den lille Dukkesyerskes Navn var paataget, men forestillede ham med utvungen Tillidsfuldhed under den første, den bedste Benævnelse, hans Erindringer indgave ham.

„Af Mr. Dukkers Væsen, der stundom er noget forviklet, antager jeg, kjære Mortimer," vedblev Eugene, medens Lightwood stirrede paa den uhumske Gjest, „at han har Noget at meddele mig. Jeg har underrettet Mr. Dukker om, at De og jeg staae paa en fortrolig Fod med hinanden, og opfordret Mr. Dukker til at udvikle sine Anskuelser her."

Da den elendige Gjenstand havde meget ondt ved at holde fast paa Levningerne af sin Hat, fastede Eugene den luftigt hen mod Døren og satte ham ned paa en Stol.

„Det vil vist være nødvendigt," bemærkede han, „at trække Mr. Dukker op, førend der kan faaes nogetsomhelst Fornuftigt ud af ham. Cognac, Mr. Dukker, eller —?"

„For tre Pence Rom," sagde Mr. Dukker.

Et fornuftigt lille Quantum af Brændevinen blev rakt ham i et Vinglas, som han begyndte at føre til Munden med mange Svingninger og Kredsninger undervejs.

„Mr. Dukkers Nerver," sagde Eugene til Lightwood, „ere betydeligt slappede, og jeg anseer det i det Hele taget for hensigtsmæssigt at røge Mr. Dukker."

Med disse Ord tog han nogle glødende Emner paa Ildskuffen og i en Æske paa Kaminhylden et Par Rogelsepastiller, som han opstillede paa dem, hvorpaa han med største Rolighed begyndte at svinge Ildskuffen frem og tilbage foran Mr. Dukker for at afskjære ham fra sit Selskab.

„Du store Gud og Fader, Eugene," udbrød Lightwood atter smilende, „hvilken gal Karl De dog er! Hvad vil denne Skabning Dem?"

„Det ville vi faae at høre," sagde Wrayburn, der ikke desto

mindre lagde nøie Mærke til hans Ansigt. „Nu vel da. Siig frem. Vær ikke bange. Røgt Deres Ærinde, Mr. Dukker."

„Mr. Wrayburn," sagde Gjesten med tyk og hæs Røst og en dum Stirren. „Det er jo Mr. Wrayburn?"

„Ja naturligviis. See paa mig. Hvad vil De?"

Mr. Dukker faldt sammen paa sin Stol og sagde sagte: „For tre Pence Rom."

„Vil De ikke gjøre mig den Tjeneste, kjære Mortimer, at trække Mr. Dukker op igjen? Jeg er sysselsat med Regningen."

Det samme Qvantum blev atter skjenket i hans Glas, som han ad de samme Omveie førte til sine Læber. Da Mr. Dukker havde tømt det, gik han med aabenbar Frygt for at falde sammen igjen, hvis han ikke skyndte sig, til Sagen.

„Mr. Wrayburn. Prøvede paa at puffe til Dem, men De vilde ikke. De ønsker at faae den Adresse. De ønsker at faae at vide, hvor hun boer. Gjør De ikke, Mr. Wrayburn?"

Med et Blik paa sin Ven svarede Eugene barsk: „Jo."

„Jeg," sagde Mr. Dukker, prøvende paa at slaae sig for Brystet, men førende sin Haand op i Nærheden af sit Øie, „er Mand for at gjøre det."

„Hvad er De Mand for at gjøre?" spurgte Eugene, endnu stedse barsk.

„For at skaffe den Adresse."

„Har De den?"

Med en høist mosommelig Stræben efter Stolthed og Værdighed, virrede Mr. Dukker i nogen Tid med Hovedet, hvorved han vakte de største Forventninger, og svarede derpaa, som om det var det glædeligste Ord, der paa nogen Maade kunde ventes af ham: „Nei."

„Hvad mener De da?"

Idet Mr. Dukker paa den sovnigste Maade faldt sammen efter sin nys vundne aandelige Triumf svarede han: „For tre Pence Rom."

„Træk ham op igjen, kjære Mortimer," sagde Wrayburn; „træk ham op igjen."

„Eugene, Eugene," indvendte Lightwood med dæmpet Stemme, idet han opfyldte hans Begjering, „kan De nedlade Dem til at betjene Dem af et saadant Redskab?"

„Jeg sagde," lød Svaret, der gaves med hint tidligere Glimt af Bestemthed, „at jeg vilde finde hende ved hvilkesomhelst Midler, det være sig ærlige eller uærlige. Dette Middel er uærligt, og jeg vil betjene mig af det, at sige, hvis jeg ikke forinden fristes til at slaae Hovedet i Stykker paa Mr. Dukker med Ildskuffen. Kan De skaffe Adressen? Er det det, De mener? Tal! Er det derfor De er kommen, saa siig, hvad De vil have for det."

„Ti Shillings — for tre Pence Rom," sagde Mr. Dukker.

„Det skal De faae."

„Femten Shillings — for tre Pence Rom," sagde Mr. Dukker, gjørende et Forsøg paa at stive sig af.

„Det skal De faae, men bliv staaende derved. Hvorledes vil De skaffe den Adresse, De taler om?"

„Jeg," sagde Mr. Dukker, „er Mand for at skaffe den."

„Hvorledes vil De skaffe den, spørger jeg Dem?"

„Jeg er et mishandlet Menneske," sagde Mr. Dukker. „Faaer Skjend Morgen og Aften. Bliver skjeldt ud. Hun tjener en Masse Penge, men trakterer aldrig med for tre Pence Rom."

„Bliv ved," sagde Eugene, pikkende ham med Ildskuffen paa hans lamme Hoved, medens det sank ned paa hans Bryst. „Hvad saa Mere?"

Gjørende et hoitideligt Forsøg paa at samle sig sammen, men ligesom tabende en halv Snes Stykker af sig selv, medens han forgjeves søgte at tage eet op, betragtede Mr. Dukker, virrende med Hovedet fra den ene Side til den anden, sin Ingvirrent med hvad han ansaae for at være et stolt Smil og et haanligt Blik.

„Hun behandler mig som et Barn. Jeg er intet Barn, Sir. Mand. Mand af Talent. Der gaaer Breve mellem dem. Postbud-Breve. Ligesaa let for en Mand med Talent at skaffe den Adresse, som at skaffe sin egen Adresse."

„Saa skaf den da," sagde Eugene, sagte tilføiende — „De

væmmelige Dyr! Skaf den og bring mig den her og tjen Penge til tresindstyve Gange for tre Pence Rom og drik dem Alle, den Ene efter den Anden, og drik Dem selv ihjel det snareste mulig." De sidste Sætninger af disse særlige Opfordringer henvendte han til Ilden, medens han gav denne de Emner tilbage, han havde berøvet den, og atter satte Ildskuffen paa dens Plads.

Nu gjorde Mr. Dukker den høist uventede Opdagelse, at han var bleven fornærmet af Mr. Lightwood, yttrede det Ønske at „afgjøre deres Mellemværende" paa Stedet og udfordrede ham til at komme an paa den billige Betingelse af en Sovereign mod en Halvpenny. Derefter gav Mr. Dukker sig til at græde og robede dernæst Lyst til at falde i Søvn, hvilken sidste Aabenbarelse som den mest forurolignende, eftersom den truede med at forlænge hans Ophold paa Aastedet, nødvendiggjorde kraftige Forholdsregler, hvorfor Eugene tog hans usle Hat op med Ildtangen, trykkede den paa hans Hoved og førte ham ved Kraven — Altsammen i Arms Længde — ned ad Trappen og ud i Fleet Street. Der vendte han sit Ansigt mod Vest og forlod ham.

Da han kom tilbage, sad Lightwood ved Ilden og grublede saare mismodig.

„Jeg vil vaske Mr. Dukker af mine Hænder — legemligt talt —" sagde Eugene, „og skal strax igjen være hos Dem, Mortimer."

„Jeg vilde langt foretrække," svarede Mortimer, „at De vaskede Mr. Dukker, moralsk talt, af Deres Hænder, Engene."

„Det vilde jeg med," sagde Eugene: „men De seer selv, kjære Ven, at jeg ikke kan undvære ham."

Et Par Minuter efter indtog han sin forrige Plads, ligesaa sorgløs som altid, og drillede sin Ven med, at han kun med Nød og neppe var nudgaaet deres muskelkraftige Gjests Stridbarhed.

„Dette Emne kan ikke underholde mig," sagde Mortimer uroligt. „De kan gjøre saa godt som ethvert Emne underholdende for mig, Eugene, kun ikke dette."

„Ja," udbrød Eugene, „jeg skammer mig selv lidt derover, og lader os derfor vælge et andet."

„Det er saa beklageligt underfundigt," sagde Mortimer. „Det er Dem saa uværdigt at betjene Dem af en saa lumpen Speider."

„Vi have forandret Emnet," udbrød Eugene luftigt. „Vi have fundet et nyt i Ordet Speider. See ikke ud som Taalmodigheden paa en Kamingesims, der rynker Panden ad Mr. Dukker; men sæt Dem ned, saa skal jeg fortælle Dem Noget, som De virkelig vil finde underholdende. Tag en Cigar. See paa min her. Jeg tænder den — tager et Drag, puster Røgen ud — væk er den — den er Mr. Dukker! — Den er væk — og efterat den er væk, er man atter en Mand."

„Deres Emne," sagde Mortimer, efterat have tændt en Cigar og styrket sig med et Par Drag, „var Speidere, Eugene."

„Ganske rigtigt. Er det ikke besynderligt, at jeg aldrig kan gaae ud efterat det er blevet mørkt, uden at see mig fulgt, stedse af een Speider, og ofte af to?"

Forundret tog Lightwood sin Cigar ud af Munden og saae paa sin Ven, ligesom med en hemmelig Mistanke om, at der maatte være en Spøg, eller en skjult Mening i hans Ord.

„Paa min Ære, nei," sagde Wrayburn, besvarende Blikket og smilende ligegyldigt. „Det undrer mig ikke, at De troer det, men paa min Ære, nei. Jeg mener, hvad jeg siger. Jeg kan aldrig gaae ud, efterat det er blevet mørkt, uden at see mig i den latterlige Stilling at blive fulgt og iagttagen i Afstand, stedse af een Speider, og ofte af to."

„Er De vis derpaa, Eugene?"

„Om jeg er vis derpaa? Bedste Ven, det er jo altid de Samme."

„Men der er ingen Stevning udtaget imod Dem. Jøderne true kun og have Intet foretaget sig. Desuden vide de, hvor de kunne finde Dem, og jeg er Deres Befuldmægtigede. Hvorfor skulde de da gjøre sig denne Uleilighed?"

„Læg Mærke til den lovkyndige Aand!" bemærkede Eugene,

atter henvendende sig med et Udtryk af lad Henrykkelse til Bohavet. „Læg Mærke til Farverens Haand, der assimilerer sig med det, hvori den arbeider — eller hvori den vilde arbeide, hvis Nogen vilde give den Noget at bestille. Ærede Advocat, det er ikke det. Det er Skolemesteren, der er paa Færde.

„Skolemesteren?“

„Ja! Stundom ere Skolemesteren og Lærlingen Begge paa Færde. Men hvor hurtigt De dog ruster i min Fraværelse! Forstaaer De det ikke endnu? De to Fyre, der vare her en Aften. De ere de Speidere, jeg omtaler som gjørende mig den Ære at følge mig, naar det er blevet mørkt.“

„Hvor længe har dette varet?“ spurgte Lightwood, sættende et alvorligt Ansigt mod sin Vens Smil.

„Jeg troer, at det har varet ved, siden en vis Person blev borte. Det havde sandsynligviis begyndt en kort Tid, førend jeg lagde Mærke dertil, hvilket vil føre det tilbage til hint Tidspunkt.“

„Antager De, at de troe, at De har lokket hende bort?“

„Kjære Mortimer, De kjender mine fagmæssige Syslers alt Andet fortrængende Beskaffenhed; jeg har virkeligt ikke havt Tid til at tænke derover.“

„Har De spurgt dem, hvad de ville? Har De gjort Indvendinger?“

„Hvorfor skulde jeg spørge dem, hvad de ville, kjære Ven, naar det er mig fuldkommen ligegyldigt? Hvorfor skulde jeg gjøre Indvendinger, naar jeg Intet har at indvende?“

„De er i Deres letsindigste Stemning; men De kaldte nyligt Stillingen latterlig, og det er Noget, de fleste Mennesker ikke kunne lide, om de end ere ligegyldige for alt Andet.“

„De fortryller mig, Mortimer, med Deres Studeren af mine Svagheder. (I Forbigaaende sagt, saa fortryller selve Ordet Studeren mig stedse i dets kritiske Anvendelse. En Skuespillerindes Studeren af en Kammerpige, en Dandsers Studeren af en Hornpipe, en Marinemalers Studeren af Havet, Paukeslagerens Studeren af et Musiknummer ere Talemaader, som stedse ere ungdommelige og henrykkende.) Da jeg har omtalt Deres Opfattelse af

mine Svagheder, maa jeg vedkjende mig den Svaghed, at jeg ikke kan lide at indtage en latterlig Stilling, hvorfor jeg fører denne over paa Speiderne."

„Jeg vilde ønske, Engene, at De vilde tale lidt sindigere og tydeligere, om ogsaa kun af Hensyn for min mindre rolige Stemning."

„Altsaa sindigt og tydeligt talt, Mortimer, saa tirrer jeg Skolemesteren til Vanvid. Jeg gjør Skolemesteren saa latterlig og ham sig saa bevidst, at han gjøres latterlig, at jeg seer ham ærgre sig i enhver af sine Porer, naar vi gaae hinanden forbi. Denne kjærlige Sysselsættelse har været mit Livs Trøst, siden jeg skuffedes paa den Maade, som det er nødvendigt at omtale. Jeg har fundet en ubeskrivelig Trøst i den og bærer mig saaledes ad dermed. Naar det er blevet mørkt, gaaer jeg ud, gaaer et lille Stykke, titter ind ad et Vindue og lister mig til at see efter Skolemesteren. Tidligere eller sildigere seer jeg ham holde Vagt, stundom i Selskab med sin haabefulde Lærling, oftere uden denne, og har jeg først forvisset mig om, at han passer paa mig, lokker jeg ham gjennem hele London. Den ene Aften styrer jeg mod Øst, den anden mod Nord, og har i nogle faa Aftener været hele Kompasset rundt. Undertiden gaaer jeg, undertiden kjører jeg i Droschke og tømmer Skolemesterens Komme, idet han da følger bagefter mig i Droschke. I Løbet af Dagen undersøger jeg ubegribelige Gader og opsøger med venetiansk Hemmelighedsfuldhed disse ubegribelige Gader om Aftenen, smutter ind i dem ved Hjælp af mørke Gaarde, frister Skolemesteren til at følge bagefter, vender mig pludseligt om og fanger ham, førend han kan trække sig tilbage. Derpaa gloe vi paa hinanden, og jeg gaaer forbi ham, som om jeg ikke vidste af hans Tilværelse at sige, og han lider martrende Pinsler. Paa samme Maade gaaer jeg meget rask ned ad en kort Gade, dreier hurtigt om Hjørnet og vender, naar jeg er kommen ham af Syne, ligesaa hurtigt tilbage. Jeg fanger ham, idet han trækker paa Vagt, gaaer atter forbi ham, som om jeg ikke vidste af hans Tilværelse at sige, og han lider atter martrende Pinsler. Den ene Aften efter den anden skuffes han paa

det Bittreste, men Haabet gjenfødes uophørligt i det skolastiske Bryst, og Dagen efter forfølger han mig igjen. Saaledes nyder jeg Jagtens Glæder og har megen Nytte af den sunde Legemsbevægelse. Naar jeg ikke nyder Jagtens Glæder, holder han, saa vidt jeg veed, hele Natten Vagt ved Temple Porten."

„Det er en mærkelig Historie," yttrede Lightwood, der med spændt Opmærksomhed havde hørt paa den. „Den huer mig ikke."

„De er lidt stiv, kjære Ven, og har siddet for meget stille," sagde Eugene. „Kom og nyd Jagtens Glæder."

„Troer De da, at han holder Vagt nu?"

„Jeg glemte at see efter ham, da jeg nyligt var ude," svarede Eugene med den roligste Ligegyldighed; „men jeg er vis paa, at han var der. Kom og viis Dem som en britisk Idrætsmand og nyd Jagtens Glæder! Det vil De have godt af."

Lightwood betænkte sig, men gav efter for sin Nysgjerrighed og stod op.

„Bravo!" raabte Eugene og stod ligeledes op. „Men pas paa, hvor De sætter Deres Fødder, Mortimer, for vore Støvler ville faae en haard Prøve at bestaae. Naar De er færdig, er jeg naturligviis ogsaa færdig til at opløfte et lystigt Jagtraab."

„Kan Intet gjøre Dem alvorlig?" spurgte Mortimer, der, trods sin Alvorlighed, maatte smile.

„Jeg er altid alvorlig, men for Øieblikket føler jeg mig lidt oplivet af den glædelige Omstændighed, at en sydlig Vind og en skyfuld Himmel bebude en Jagtaften. Færdig? Godt, saa ville vi slukke Lampen, lukke Døren og tage paa Jagt."

Medens de to Venner gik fra Temple ud paa Gaden, spurgte Eugene med et Skin af høflig Nedladenhed, i hvilken Retning Mortimer helst vilde have Jagten til at gaae. „Egnen omkring Bethnal Green er temmelig vanskelig," sagde Eugene, „og vi have ikke nyligt været der. Hvad mener De om Bethnal Green?" Da Mortimer Intet havde mod Bethnal Green at indvende, gik de mod Øst. „Naar vi nu komme til St. Pauls Kirkegaard, ville vi gaae ganske langsomt," vedblev Eugene, „og saa skal jeg vise Dem Skolemesteren." Men de saae ham Begge, førend de kom

derhen, alene og snigende sig bagefter dem i Skyggen af Husene paa den anden Side af Gaden.

„Træk Veiret," sagde Eugene; „thi nu begynder jeg strax. Falder det Dem ikke ind, at det lystige Englands Drenge ville begynde at udarte med Hensyn til Kundskaber, hvis dette skal vare længe? Skolemesteren kan ikke passe baade paa mig og paa Drengene. Har De trukket Veiret? Godt, saa gaaer det løs!"

Med hvilken Fart han gik for at udmatte Skolelæreren, og hvorledes han derpaa nølede og tøvede for at sætte hans Taalmodighed paa et andet Slags Prøve; hvilke urimelige Veie han valgte, uden anden Hensigt i Verden, end for at skuffe og tugte ham, og hvorledes han trættede ham ved enhver mulig List, som hans overspændte Lune kunde opfinde, alt dette bemærkede Lightwood med en Fornemmelse af Forbauselse over, at et saa letsindigt Menneske kunde være saa snedigt og et saa mageligt Menneske gjøre sig saa megen Uleilighed. Da han omsider langt inde i den tredie Time af Jagtens Glæder havde lokket den ulykkelige speidende Stakkel ind i City igjen, snoede han Mortimer op ad nogle mørke Gyder og ind i en lille firkantet Gaard og derpaa pludseligt rundt, saa at de næsten løb imod Bradley Headstone.

„Og De seer, som jeg sagde, Mortimer," sagde Eugene høit med den høieste Grad af Koldblodighed, som om ingen Andre, end de selv, kunde høre det, „og De seer, som jeg sagde — lidende martrende Pinsler."

Disse Ord vare ingenlunde for stærke. Seende ud, som om han havde været den Forfulgte og ikke Forfølgeren, skuffet, træt, med Udmattelsen af forhalet Haab og fortærende Had i sit Ansigt med dets blege Læber, vilde Øine, sammenfiltrede Haar og Furer af Skinsyge og Forbittrelse, og martrende sig med Overbeviisningen om, at han havde røbet det Altsammen og de jublet derover, gik han dem forbi i Mørket som et udtæret, i Luften svævende Hoved, saa fuldstændigt tilintetgjordes hans Skikkelse af det Voldsomme i Ansigtets Udtryk.

Mortimer Lightwood var ikke sært modtagelig for Indtryk, men dette Ansigt greb ham. Han talte mere end een Gang

derom paa Hjemveien og mere end een Gang derom, da de vare komne hjem."

Da de havde ligget to eller tre Timer i deres Senge, Hver i sit Sovekammer, vaagnede Eugene halvt ved at høre Fodtrin, og blev helt vaagen ved at see Lightwood staae ved hans Seng.

„Er der Noget i Veien, Mortimer?"

„Nei."

„Hvorledes falder det Dem da ind at vandre saaledes om ved Nattetid?"

„Jeg er saa skrækkeligt lysvaagen."

„Hvoraf mon det kan komme?"

„Jeg kan ikke glemme Synet af hint Menneskes Ansigt, Eugene."

„Det var da sært!" sagde Eugene med en let Latter; „da kan saamænd jeg." Og dermed vendte han sig og lagde sig atter til at sove.

Ellevte Kapitel.

I Mørke.

Der var ikke at tænke paa Søvn for Bradley Headstone den Nat, da Eugene Wrayburn vendte sig saa mageligt i sin Seng, ligesaa lidt som der var at tænke paa Søvn for lille Miss Peecher. Bradley fortærede de ensomme Timer og fortærede sig selv ved at hjemsøge det Sted, hvor hans sorgløse Medbeiler laa og drømte; lille Miss Peecher fordrev dem ved at lytte efter sit Hjertes Beherskers Hjemkomst og ved sørgmodigt at sige sig selv, at der var Meget i Veien med ham. Men der var endnu Mere i Veien med ham, end Miss Peechers enfoldigt indrettede Tanke-Syæske, der ikke var forsynet med skumle og mørke Gjemmer, kunde rumme. Thi Mandens Sindstilstand var morderisk.

Mandens Sindstilstand var morderisk, og han vidste det, ja hvad mere var, han pirrede den med et Slags forstokket Fornøielse.

der lignede den, som et sygt Menneske stundom finder i at pirre et Saar paa sit Legeme. Indbunden, som han hele Dagen var, i sit tillærte Skin, nødt til at gaae sin daglige Kredsgang af Underviisningskonststykker, omringet af en sladdrende Hob, brød han om Aftenen løs som et slet tæmmet, vildt Dyr. Under hans daglige Tvang var det et Vederlag og intet Bryderi for ham at skotte til sin Tilstand om Natten og til, hvorledes han da frit kunde hengive sig til den. Vilde store Forbrydere sige Sandhed, hvilket de, da de ere store Forbrydere, ikke ville, vilde de meget sjeldent snakke om deres Stræben og Striden imod Forbrydelsen; de stræbe tværtimod hen efter den og kæmpe mod fjendtlige Bølger for at naae den blodige Kyst, ikke for at fjerne sig fra den. Dette Menneske indsaae helt vel, at han hadede sin Medbeiler med sin stærkeste og værste Kraft, og at han, hvis han forfulgte ham til Lizzie Hexam, ikke vilde gavne sig hos hende eller gavne hende derved. Alle hans Bestræbelser gik ud paa at ophidse sig ved Synet af den forhadte Skikkelse i hendes Selskab og Yndest i hendes Smuthul, og han vidste ligesaa godt, hvad der vilde følge derpaa fra hans Side, som han vidste, at hans Moder havde bragt ham til Verden, dog saaledes, at han maaskee ikke ansaae det for nødvendigt at udtale den ene bekjendte Sandhed udtrykkeligere for sig selv, end den anden.

Endvidere vidste han ligesaa godt, at han nærede sin Harme og sit Had, og at han sammenhobede Ophidselse og Selvretfærdiggjørelse ved hver Aften at lade sig drille af den hensynsløse og uforskammede Eugene. Kunde, naar han vidste alt dette og ikke desto mindre fremturede deri med ubeskrivelig Udholdenhed, Umage og Standhaftighed, hans mørke Sjæl tvivle paa, hvortil det vilde føre?

Skuffet, forbittret og træt, blev han staaende ligeoverfor Temple Porten, da den havde lukket sig efter Wrayburn og Lightwood, og overlagde, om han skulde gaae hjem for den Gang eller tøve længer. Optagen i sin Skinsyge af den fixe Idee, at Wrayburn var indviet i Hemmeligheden, hvis den ikke hel og holden var hans Værk, var Bradley ligesaa fuldt og fast overbeviist om, at han tilsidst vilde faae Bugt med ham ved ufortrødent at beholde

ham for Øie, som han vilde have været — og ofte havde været — om at faae Bugt med en eller anden til hans Fag hørende Opgave ved en lignende langsom og udholdende Fremgangsmaade. Da han var et Menneske med heftige Lidenskaber og en fendrægtig Forstand, var den ofte kommen ham til Nytte og vilde igjen komme ham til Nytte.

Medens han stod i en Gadedør og holdt sine Øine fæstede paa Temple Porten, opsteg den Mistanke hos ham, at hun maaskee endog var skjult oppe i hin Leilighed. Det kunde være nok en Grund til Wrayburns hensigtsløse Vandringer, og var det maaskee. Han tænkte og tænkte derpaa, indtil han besluttede at liste sig op ad Trappen, hvis Portneren vilde lade ham slippe ind, og lytte. Det udtærede, i Luften svævende Hoved flagrede derfor over Gaden, ligesom et Gjenfærd af et af de mange Hoveder, som i gamle Dage opstilledes paa det nærliggende Temple Bar,*) og standsede ved Portneren.

Portneren saae paa det og spurgte: „Hvem vil De tale med?"

„Med Mr. Wrayburn."

„Det er meget sildigt."

„Jeg veed, at han for henved to Timer siden kom hjem med Mr. Lightwood, men er han gaaet i Seng, vil jeg lægge et Brev i hans Brevkasse. Jeg ventes."

Portneren sagde ikke Mere, men aabnede, skjøndt noget mistroisk, Porten, dog da han saae den Fremmede gaae lige og hurtigt den rigtige Vei, beroligedes han.

Det udtærede Hoved svævede op ad den mørke Trappe og bøiede sig sagte ned mod Gulvet udenfor Yderdøren til Leiligheden. Dørene i Værelserne indenfor syntes at staae aabne, der skinnede Lys gjennem en af dem, og der hørtes Fodtrin. Der var to Stemmer. Ordene, som de udtalte, kunde ikke skjelnes, men de vare Begge Mandfolkestemmer. Efter faa Øieblikkes Forløb forstummede Stemmerne, Lyden af Fodtrinene ophørte, og Lyset inden-

*) Hvor fordum henrettede Forbryderes Hoveder stilledes til Skue, sidste Gang efter Slaget ved Culloden 1746. (O. A.)

for blev slukket. Kunde Lightwood have seet det Ansigt, der holdt ham vaagen, stirre og lytte i Mørket udenfor Døren, medens han talte om det, vilde han maaskee have følt sig mindre oplagt til at sove Resten af Natten.

„Hun er der ikke," sagde Bradley, „men hun kunde have været der." Hovedet reiste sig atter til sin fulde Høide fra Gulvet, svævede atter ned ad Trappen og gik hen til Porten, hvor der stod en Mand, som talte med Portneren.

„O," sagde Portneren, „der er han."

Da Bradley mærkede, at det var ham, der mentes, saae han fra Portneren hen paa Manden.

„Denne Mand har flyet mig et Brev til Mr. Lightwood," forklarede Portneren og fremviste Brevet, „og jeg sagde ham, at en Person nyligt var gaaet op til Mr. Lightwoods Leilighed. Det er maaskee i det samme Ærinde?"

„Nei," svarede Bradley, skottende til Manden, der var ham ubekjendt.

„Nei," gjentog Manden i en tvær Tone; „mit Brev — det er skrevet af min Datter, men det er fra mig — angaaer mit Ærinde, og mit Ærinde er ikke nogen Andens Ærinde."

Medens Bradley med ubestemte Skridt gik ud ad Porten, hørte han den blive lukket efter sig og Mandens Fodtrin komme bagefter.

„Undskyld," sagde Manden, der syntes at have drukket en Taar over Tørsten og snarere snublede over, end rørte ved ham, for at vække hans Opmærksomhed, „men De er maaskee bekjendt med den anden gode Herre?"

„Med hvem?" spurgte Bradley.

„Med," svarede Manden, pegende bagud over sin høire Skulder med sin høire Tommelfinger, „den anden gode Herre?"

„Jeg veed ikke, hvad De mener."

„Saa hør da," sagde Manden, hagende sin Sætning paa Fingrene paa sin venstre Haand med Pegefingeren paa sin høire. „Der er jo to gode Herrer, er der ikke? Een og Een gjøre To — Procurator Lightwood, min Pegefinger, er den ene, ikke sandt? Kanskee er De bekjendt med min Mellemfinger, den anden?"

„Jeg kjender mere til ham," sagde Bradley, rynkende Panden og stirrende ud for sig, „end jeg ønsker."

„Hurra!" raabte Manden, „Hurra for den tredie gode Herre! Hurra for den tredie gode Herre! Jeg er af samme Mening som De."

„Gjør ikke en saadan Støi saa sildigt om Aftenen. Hvad er det, De snakker om?"

„Hør en Gang, tredie gode Herre," svarede Manden, der begyndte at blive hæst fortrolig. „Den anden gode Herre gjør nu altid Nar af mig, fordi, efter hvad jeg troer, jeg er en ærlig Mand og tjener mit Brød i mit Ansigts Sved, hvad han ikke er og han ikke gjør."

„Hvad kommer det mig ved?"

„Hør, tredie gode Herre," sagde Manden i den krænkede Uskyldigheds Tone, „har De ikke Lyst til at høre Mere, saa hør ikke Mere. Det var Dem, der begyndte. De sagde og viste det ogsaa temmelig tydeligt, at De paa ingen Maade holder af ham. Men jeg søger ikke at paatvinge Nogen mine Meninger eller mit Selskab. Jeg er en ærlig Mand, er jeg. Sæt mig i et Vidne-aflukke — det er mig det Samme, hvor — og jeg siger: „My-lord, jeg er en ærlig Mand." Sæt mig i et Vidneaflukke — det er mig det Samme, hvor — og jeg siger det Samme til hans Herlighed og kysser Bogen. Jeg kysser ikke mit Opslag, jeg kysser Bogen."

Det var ikke saa meget af Eftergivenhed for disse kraftige Vidnesbyrd om et godt Rygte, som i sin rastløse Søgen efter den første, den bedste Udvei eller Bistand til den Opdagelse, hvortil hele hans Hu stod, at Bradley Headstone svarede: „De behøver ikke at tage det fortrydeligt op. Det var ikke min Hen-sigt at afbryde Dem. De var kun for høirøstet her ude paa Gaden, det var det Hele."

„Tredie gode Herre," svarede Mr. Riderhood, formildet og hemmelighedsfuld, „jeg veed, hvad det er at være høirøstet, og jeg veed, hvad det er at være stille. Det veed jeg naturligviis. Det vilde være underligt, om jeg ikke vidste det, eftersom mit

Døbenavn er Roger, hvilket jeg fik efter min egen Fader, som igjen havde faaet det efter sin egen Fader, men hvem af vor Familie der først antog det af sig selv, vil jeg paa ingen Maade lede Dem vild ved at sige. Og jeg vil ønske, at Deres Helsen maa være bedre, end De seer ud til, for det maa staae daarligt til med Deres Indvendige, hvis det svarer til Deres Udvendige,"

Overrasket ved denne Antydning af, at hans Ansigt aabenbarede formeget af hans Sindsstemning, gjorde Bradley en Anstrengelse for at glatte sin Pande. Det kunde maaskee være Umagen værd at faae at vide, hvilket Ærinde denne fremmede Mand havde havt til Lightwood eller Wrayburn eller dem Begge saa sildigt om Aftenen. Han foresatte sig at komme efter det; thi Manden kunde jo maaskee være et Sendebud mellem hine Tvende.

„De kom sildigt til Temple," yttrede han med et klodset Skin af Utvungenhed.

„Gid jeg maa døe," udbrød Mr. Riderhood med en hæs Latter, „om jeg ikke vilde sagt det Selvsamme til Dem, tredie gode Herre!"

„Det var af en ren Hændelse, hvad mig angaaer," sagde Bradley, seende sig forlegent om.

„Og det var ogsaa af en ren Hændelse hvad mig angaaer," sagde Riderhood. „Men jeg har ikke Noget imod at sige Dem Grunden. Hvorfor skulde jeg vel have Noget imod at sige Dem den? Jeg er Undersluesevogter et Sted oppe ved Floden, og jeg blev afløst i Gaar og skal paa Vagt i Morgen."

„Saa?"

„Ja, og jeg er kommen til London for at passe mine egne Forretninger. Mine egne Forretninger bestaae i at blive ansat som fast Vogter ved Sluen paa første Haand og faae Dom over et fordømt Dampskib, der druknede mig. Jeg vil ikke lade mig drukne, uden at faae Betaling derfor!"

Bradley saae paa ham, som om han gav sig ud for at være et Gjenfærd.

„Dampskibet," sagde Riderhood i en haardnakket Tone, „seilede mig over og druknede mig. Ved andre Folks Hjælp blev

jeg bragt til Live igjen, men jeg bad dem slet ikke om at bringe mig til Live, og ligesaa lidt bad Dampskibet dem derom. Jeg vil have Betaling for det Liv, som Dampskibet tog fra mig."

„Var dette Deres Ærinde i Mr. Lightwoods Bolig midt om Natten?" spurgte Bradley, seende mistroisk paa ham.

„Dette og at faae noget Skriftligt for at blive fast Slusevogter. Da der forlanges en skriftlig Anbefaling, hvem skulde vel saa ellers give mig den? Som jeg siger i det Brev, min Datter har skrevet, og hvorunder jeg har sat mit Bomærke, for at det kan gjælde i Retten. Hvem Andre end De, Procurator Lightwood, bør udstede denne Attest, og hvem Andre end De bør paa mine Vegne sagsøge Dampskibet til Skadeserstatning? For (som jeg siger under mit Bomærke) jeg har havt Uleilighed nok af Dem og Deres Ven. Hvis De, Procurator Lightwood, havde hjulpet mig ærligt og redeligt, og hvis denne anden gode Herre havde skrevet mig rigtigt op (siger jeg under mit Bomærke), havde jeg nu været Penge værd, istedetfor at der nu rives mig en hel Pramfuld Øgenavne i Næsen og jeg nødes til at æde mine egne Ord, hvilket er et ubehageligt Slags Føde, hvor sulten et Menneske saa er. Og naar De taler om midt om Natten, tredie gode Herre," brummede Mr. Riderhood, sluttende sin enstonende Udsigt over de Forurettelser, han havde lidt, „saa kast Deres Øine paa denne hersens Byldt under min Arm, og husk paa, at jeg er ved at gaae tilbage til min Sluse, og at Temple laa paa min Vei."

Bradley Headstone havde forandret sig under den sidste Del af denne Meddelelse, og han havde iagttaget den Talende med mere vedholdende Opmærksomhed.

„Veed De vel," sagde han efter et Ophold, under hvilket de vare gaaede videre ved Siden af hinanden, „at jeg troer, at jeg kunde sige, hvad De hedder, hvis jeg prøvede paa det?"

„Beviis, at De har Ret," var Svaret, som ledsagedes af en Standsning og en Stirren. „Prov paa det."

„Deres Navn er Riderhood."

„Vær en Evig, om det ikke er det!" svarede denne Gentleman. „Men jeg veed ikke Deres."

„Det skulde ikke undre mig, om de gjorde det, ved George!“ sagde Riderhood, der nu var bleven vred.

„Om de gjorde det? De ville gjøre det! Lad mig gjøre Dem et Spørgsmaal. Jeg veed noget Mere om Dem, end Deres Navn alene; jeg vidste Noget om Gaffer Hexam. Naar saae De sidst hans Datter?“

„Naar jeg sidst saae hans Datter, tredie gode Herre?“ gjentog Mr. Riderhood, der med Forsæt blev langsommere af Fatteevne, alt som den Anden blev hurtigere i sin Tale.

„Ja. Ikke talte med hende, men saae hende — hvor?“

Rogue havde faaet den Traad, han behøvede, skjøndt han holdt den i en klodset Haand. Seende befippet paa det lidenskabelige Ansigt, som om han prøvede paa at udregne en Sum i Hovedet, svarede han langsomt: „Jeg har ikke seet hende — ikke en eneste Gang — siden den Dag, Gaffer døde.“

„De kjender hende vel nok, naar De seer hende?“

„Det skulde jeg mene! Der er Ingen jeg kjender bedre.“

„Og ham vilde De vel kunne kjende ligesaa godt?“

„Hvem er ham?“ spurgte Riderhood, tagende Hatten af og gnidende sig paa Panden, idet han tilkastede Spørgeren et dumt Blik.

„Det fordømte Navn! Synes De saa godt om det, at De ønsker at høre det nok en Gang?“

„Aa ham!“ sagde Riderhood, der listigt havde lokket Skolelæreren ind i denne Krog for atter at kunne iagttage hans Ansigt under dens onde Indflydelse. „Ham vilde jeg kunne kjende blandt Tusinde.“

„Har De —“ Bradley gjorde sig Umage for at spørge i en rolig Tone; men hvad han saa gjorde ved sin Stemme, kunde han dog ikke beherske sit Ansigt — „har De nogensinde seet dem sammen?“

(Nu havde Rogue faaet Traaden i begge Hænder.)

„Jeg saae dem sammen, tredie gode Herre, den samme Dag, da Gaffer blev halet i Land.“

Bradley kunde have skjult en attraaet Oplysning for et helt Sæt Inquisitorers skarpe Øine, men for den uvidende Riderhoods Øine kunde han ikke tilsløre det tilbageholdte Spørgsmaal,

som dernæst brændte ham paa Samvittigheden. „Du skal spørge tydeligt, hvis Du vil have Svar," tænkte Rogue i sin Trodsighed; „af mig selv siger jeg Intet."

„Nu vel da! Var han tillige uforskammet imod hende?" spurgte Bradley efter en Kamp med sig selv. „Eller lod han til at være venlig imod hende?"

„Han lod til at være overmaade venlig imod hende. Ved George! Nu, da —"

Den Maade, hvorpaa han pludseligt holdt inde, var uimodsigeligt naturlig. Bradley saae paa ham for at opdage Grunden.

„Nu, da jeg tænker mig om," sagde Mr. Riderhood undvigende; thi han satte disse Ord istedetfor: „Nu, da jeg seer, at De er saa skinsyg," hvilket var det, han virkelig tænkte, „saa gik han maaskee hen og mistænkte mig for, at jeg gjorde mig lækker for hende."

Det Lave i at bestyrke ham i denne Mistanke, eller i Skinnet af den (thi i Virkeligheden kunde han ikke nære den) var en Haarsbred udenfor det Maal, Skolelæreren havde naaet. Det Lave i at tale og lægge Raad op med den Karl, som vilde have sat denne Plet paa hende, og paa hendes Broder med, var naaet. Haarsbreden mere laa udenfor det. Han svarede ikke, men gik med skummelt Aasyn videre.

Hvad han kunde vinde ved dette Bekjendtskab, kunde han ikke arbeide ud af sit langsomme og tunge Hoved. Manden bar Nag til Gjenstanden for hans Nag, og det var Noget, skjøndt det var Mindre, end han troede, da der ikke boede en saa dødelig Harme og Forbittrelse i Manden, som der brændte i hans eget Bryst. Manden kjendte hende og kunde ved et heldigt Slumpetræf faae hende at see eller Et eller Andet at vide om hende; det var Noget, da han derved fik eet Par Øine og Øren til sin Tjeneste. Manden var et slet Menneske og villig nok til at træde i hans Sold. Det var Noget; thi hans egen Stemning og Hensigt vare saa slette, som de kunde være, og han syntes at finde en ubestemt Trøst i Besiddelsen af et beslægtet Redskab, om det end maaskee aldrig vilde blive brugt.

Pludseligt stod han stille og spurgte Riderhood, om han vidste, hvor hun var. Det vidste han aabenbart ikke. Han spurgte Riderhood, om han var villig til, hvis han skulde faae Noget at vide om hende, eller om at Wrayburn opsøgte eller omgikkes hende, at underrette ham derom, naar han blev betalt derfor? Det vilde han meget gjerne. Han var „imod dem Begge," sagde han med en Ed, og hvorfor? Fordi de havde forhindret ham fra at tjene sit Brød i sit Ansigts Sved.

„Saa vil det ikke vare længe," sagde Bradley Headstone efter nogen mere Tale om det samme Emne, „for vi atter sees. Her er Landeveien og der er Dagen. Begge have overrumplet mig."

„Men, tredie gode Herre," indvendte Riderhood, „jeg veed ikke, hvor jeg skal finde Dem."

„Det gjør intet til Sagen; jeg veed, hvor jeg kan finde Dem, og vil besøge Dem ved Deres Sluse."

„Men, tredie gode Herre," indvendte Riderhood yderligere, „der kommer aldrig noget Godt ud af et tørt Bekjendtskab. Lad os væde det med en Mundfuld Melk og Rom, tredie gode Herre."

Bradley samtykkede og gik ind med ham i et af en modbydelig Lugt af muggent Hø og gammel Halm opfyldt Værtshus, som lukkedes tidligt op, og hvor tilbagevendende Fragtmænd, Bønderkarle, magre Hunde, Høns af en ollet Race og visse menneskelige Natfugle, der fløi hjem til Rane, trøstede sig paa deres forskjellige Maader, og hvor ikke een af de Natfugle, som kredsede omkring den tilsølede Disk, undlod med et eneste Blik i den af Lidenskab udtærede Natfugl med anstændige Fjer at opdage den værste Natfugl af dem Alle.

En Indskydelse af Kjærlighed til en halvt drukken Fragtmand, der skulde bort, foranledigede, at Mr. Riderhood løftedes op paa en høi Bunke Kurve paa en Vogn og fortsatte sin Reise, liggende paa Ryggen med Hovedet paa sin Byldt. Bradley vendte derpaa om for at gaae samme Vei tilbage og skjød efterhaanden Gjenvei ad lidet befærdede Fodstier og naaede efterhaanden Skole og Hjem. Op stod Solen og fandt ham vasket og børstet og, som sædvanligt, iført en anstændig sort Kjole og Vest, et anstændigt, i en stiv

Sløife bundet fort Halstørklæde og graamelerede Benklæder, med sit anstændige Sølvuhr i dets Lomme og dets anstændige Haarlidse om hans Hals, som en skolastisk, til Jagten paaklædt Jæger, der omgaves af sit friske, hylende og gjøende Kobbel.

Men mere virkeligt forhexet end de ulykkelige Skabninger fra de gode gamle Dage, der under en Smitsot af Rædsel og Pinebænkens stærkt vækkende Paavirkning anklagede sig selv for Umuligheder, var han bleven redet skarpt af onde Aander i den nys forløbne Nat. Han var bleven sporet og pidsket og bragt i en stærk Sved. Havde Beretningen om dette Ridt indtaget de fredelige Bibelsteders Plads paa Væggene, vilde de mest fremrykkede af Drengene være blevne bange og være løbne bort fra Læreren.

Tolvte Kapitel.

Fordærvelige Anslag.

Op stod Solen, straalende over hele London og i sin herlige Upartiskhed endog nedladende sig til at frembringe prismatiske Gnister i Mr. Alfred Lammles Kindskjæg, medens han sad ved sin Frokost. I Trang for et eller andet Oplivende udenfra var Mr. Alfred Lammle; thi han havde et Præg af at være temmelig mørk i sit Indre og saae bedrøveligt mismodig ud.

Mrs. Lammle sad ligeoverfor sin Husbond og Herre. Det lykkelige Par Bedragere, der vare forenede med det Baand, hvori de gjensidigt havde lokket hinanden, sadde og saae forstemt paa Dugen. Tingene toge sig saa mørke ud i Frokostværelset, skjøndt det laa paa Solsiden i Sackville-Street, at enhver af Familiens Kræmmere og Haandværksfolk, som havde seet igjennem Jalousierne, vilde have betragtet det som et Vink om at sende sin Regning og trænge paa for at faae den betalt. Men dette havde de fleste af Familiens Kræmmere og Haandværksfolk rigtignok, ogsaa uden Vinket, allerede gjort.

„Det forekommer mig," sagde Mrs. Lammle, „som om Du slet ingen Penge har havt i al den Tid, vi have været gifte."

„Hvad der forekommer Dig at have været Tilfældet," sagde Mr. Lammle, „har muligen været Tilfældet. Det gjør Intet til Sagen."

Var det en Eiendommelighed for Mr. og Mrs. Lammle, eller gjælder den ogsaa for andre kjærlige Ægtefolk? Under slige ægteskabelige Samtaler tiltalte de aldrig hinanden, men stedse en eller anden usynlig Personlighed, der syntes at befinde sig omtrent midt imellem dem. Maaskee kommer ved saadanne huslige Leiligheder Skelettet i Buffetten ud for at lade sig tale til?

„Jeg har aldrig seet andre Penge her i Huset," sagde Mrs. Lammle til Skelettet, „end min Livrente. Det sværger jeg paa."

„Du behøver ikke at gjøre Dig den Uleilighed at sværge," sagde Mr. Lammle til Skelettet; „endnu en Gang, det gjør Intet til Sagen. Du har aldrig anvendt Din Livrente saa fordelagtigt!"

„Saa fordelagtigt! Hvorledes det?" spurgte Mrs. Lammle.

„Til at faae Credit og leve godt," svarede Mr. Lammle.

Maaskee lo Skelettet haanligt over at blive dette Spørgsmaal og Svar betroet; men i ethvert Tilfælde gjorde Mr. og Mrs. Lammle det.

„Men hvad skal det nu blive til?" spurgte Mrs. Lammle Skelettet.

„Til Smadder," sagde Mr. Lammle med samme Myndighed.

Derefter saae Mrs. Lammle haanligt paa Skelettet — men uden at overføre dette Blik paa Mr. Lammle — og slog Øinene ned, og saa gjorde Mr. Lammle nøiagtigt det Samme og slog ligeledes Øinene ned. Idet en Tjener derpaa traadte ind med ristet Brød, trak Skelettet sig tilbage til sit Lønkammer og lukkede sig inde.

„Sophronia," sagde Mr. Lammle, da Tjeneren var gaaet. Og derpaa meget høiere: „Sophronia!"

„Naa, hvad er det?"

„Hør efter, om Du behager.“ Han saae strengt paa hende, indtil hun hørte efter, og vedblev. „Jeg ønsker at raadføre mig med Dig. Saa, saa; ingen flere Udflugter. Du kjender vor høitidelige Pagt og Overenskomst. Vi skulle arbeide sammen til vor fælleds Fordel, og Du er ligesaa dygtig som jeg. Vi vilde ikke være komne sammen, hvis Du ikke var det. Hvad er der at gjøre? Vi ere blevne trængte op i en Krog. Hvad skulle vi gjøre?“

„Har Du ikke tænkt Dig Et eller Andet, som kunde kaste Noget af sig?“

Mr. Lammle fordybede sig i sit Kindskjæg for at tænke efter, men kom tilbage uden Haab. „Nei; som Eventyrere ere vi nødte til at spille høit Spil for om muligt at vinde noget Betydeligt, og Lykken har været os imod.“

Hun havde allerede begyndt: „Har Du Intet —“ da han afbrød hende.

„Vi, Sophronia. Vi, vi, vi.“

„Have vi Intet, som vi kunne sælge?“

„Ikke en Stump. Jeg har givet en Jøde en Forskrivning med Pant i dette Bohave, og han kan lade det hente i Morgen, i Dag, strax. Han havde allerede ladet det hente, troer jeg, hvis Fledgeby ikke havde været.“

„Hvad har Fledgeby med ham at bestille?“

„Kjendte ham. Advarede mig for ham, førend jeg kom i hans Kloer. Kunde den Gang ikke overtale ham paa en Andens Vegne.“

„Mener Du, at Fledgeby overhovedet har stemt ham mildere imod Dig?“

„Os, Sophronia. Os, os, os.“

„Imod os?“

„Jeg mener, at Jøden endnu ikke har gjort, hvad han kunde have gjort, og at Fledgeby er Skyld i, at han har holdt sig tilbage.“

„Troer Du Fledgeby?“

„Jeg troer aldrig Nogen, Sophronia, har aldrig troet Nogen, min Bedste, siden jeg troede Dig. Men det seer ud til det.“

Efterat have givet hende denne forblommede Tilretteviisning for hendes opsætsige Yttringer til Skelettet, stod Mr. Lammle op fra Bordet — maaskee for saa meget desto bedre at kunne skjule et Smil og et Par hvide Pletter ved sin Næse — og gjorde en Vending paa Tæppet og kom hen til Kaminmaatten.

„Kunde vi have koblet det Dyr sammen med Georgiana — dog det nytter ikke at tale derom; det er kun spildt Ulei=lighed."

Medens Lammle, staaende med Ryggen mod Kaminen og trækkende Skjøderne af sin Slobrok i Veiret, sagde dette og saae paa sin Kone, blegnede hun og saae ned paa Gulvet. Med en Bevidsthed om Troløshed og maaskee personlig Fare — thi hun var bange for ham, endog bange for hans Haand og bange for hans Fod, skjøndt han aldrig havde tilføiet hende legemlig Overlast — skyndte hun sig at hæve sig i hans Øine.

„Kunde vi faae Penge at laane, Alfred —"

„Tigge Penge, laane Penge, stjæle Penge. Det vilde Alt=sammen komme os ud paa Et, Sophronia," afbrød hendes Mand hende.

„— Kunde vi saa overstaae dette?"

„Uden al Tvivl. For at gjøre nok en original og uimod=sigelig Bemærkning, Sophronia, To og To ere Fire."

Men da han saae hende overveie Et eller Andet ved sig selv, sankede han atter Skjøderne af sin Slobrok sammen og holdt, stikkende dem ind under sin ene Arm og samlende sit store Kindskjæg i sin anden Haand, stiltiende Øie med hende.

„Det er saa naturligt, Alfred," sagde hun, seende ham med en vis Frygtsomhed op i Ansigtet, „at man i en saadan Forlegenhed tænker paa de rigeste og tillige enfoldigste Mennesker, man kjender."

„Ja vist, Sophronia."

„Boffins."

„Ja vist, Sophronia."

„Er der Intet at udrette med dem?"

„Hvad er der at udrette med dem, Sophronia?"

Hun overveiede atter, og han holdt, ligesom før, sit Øie fæstet paa hende.

„Jeg har naturligviis mange Gange tænkt paa Boffin'erne, Sophronia," tog han efter en ufrugtbar Taushed til Orde, „men jeg har ikke kunnet finde paa Noget. De blive altfor godt bevogtede. Hin djævelske Secretair staaer imellem dem og — Folk af Fortjeneste."

„Men hvis man kunde blive ham qvit?" sagde hun og blev noget mere oplivet, efterat have betænkt sig endnu længer.

„Giv Dig Tid, Sophronia," yttrede hendes aarvaagne Ægtefælle i en nedladende Tone.

„Hvis det at rydde ham af Veien kunde blive fremstillet som en Tieneste, der vistes Mr. Boffin?"

„Giv Dig Tid, Sophronia."

„Vi have i den sidste Tid lagt Mærke til, Alfred, at den gamle Mand begynder at blive meget mistroisk."

„Og desuden gjerrig, min Ven, hvilket er det mindst Lovende for os. Giv Dig ikke desto mindre Tid, Sophronia; giv Dig Tid."

Hun gav sig Tid og sagde derpaa:

„Hvad om vi benyttede os af den Tilbøielighed hos ham, om hvilken vi fuldkomment have forvisset os? Hvad om min Samvittighed —"

„Og hvad det er for en Samvittighed, vide vi, min Engel. Naa?"

„Hvad om min Samvittighed ikke tillod mig længer at tie med, hvad hin uforskammede Tøs fortalte mig om, at Secretairen havde gjort hende en Tilstaaelse? Hvad om min Samvittighed nødte mig til at gjentage det for Mr. Boffin?"

„Det huer mig ikke saa daarligt," sagde Lammle.

„Hvad om jeg gjentog det for Mr. Boffin for at tilkjendegive, at min Hensynsfuldhed og kildne Æresfølelse —"

„Meget gode Ord, Sophronia."

„— For at tilkjendegive, at vor Hensynsfuldhed og kildne Æresfølelse," vedblev hun med bittert Eftertryk paa denne Tale-

maade, „ikke tillode os at være tause Medvidere i et saa egennyttigt og underfundigt Anslag af Secretairen og et saa grovt Troskabsbrud mod hans troskyldige Principal? Hvad om jeg havde underrettet min fortræffelige Ægtefælle om min dydige Uro, og han i sin Retskaffenhed havde sagt: „Sophronia, Du maa strax aabenbare dette for Mr. Boffin?““

„Endnu en Gang,“ yttrede Mr. Lammle, skiftende det Ben, hvorpaa han stod, „det huer mig ikke saa daarligt.“

„Du yttrede, at han bliver godt bevogtet,“ vedblev hun. „Det troer jeg med, men kunde dette føre til, at han afskedigede sin Secretair, vilde der fremkomme et svagt Sted.“

„Forklar Dig nærmere, Sophronia. Dette begynder at hue mig bedre og bedre.“

„Naar vi i vor pletfrie Retskaffenhed have aabnet hans Øine for denne Troløshed af en Person, til hvem han havde Tillid, ville vi have skaffet os et Krav paa ham og banet os Vei til hans Fortrolighed. Om der kan bringes Meget eller Lidt ud deraf, faae vi at afvente, da vi ikke kunne gjøre Noget dertil. Sandsynligviis ville vi gjøre saa Meget ud deraf som muligt.“

„Sandsynligviis,“ sagde Lammle.

„Anseer Du det for umuligt,“ spurgte hun i den samme kolde, rænkefulde Tone, „at Du kunde faae Secretairens Plads?“

„Ikke for umuligt, Sophronia. Det kunde bringes istand, men maa under alle Omstændigheder ledes med Forsigtighed.“

Seende paa Ilden nikkede hun for at tilkjendegive, at hun fattede dette Vink. „Mr. Lammle,“ sagde hun grublende, men ikke uden et svagt Anstrøg af Spydighed, „Mr. Lammle vilde med største Fornøielse gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt. Mr. Lammle er selv Forretningsmand og Capitalist. Der betroes tidt og ofte Mr. Lammle de mest indviklede Anliggender. Mr. Lammle har bestyret min egen lille Formue saa beundringsværdigt, men da han begyndte at skaffe sig Anseelse, havde han unegteligt den Fordel at være en formuende Mand og hævet over enhver Fristelse og Mistanke.“

Mr. Lammle smilte og klappede hende endog paa Hovedet.

I sin ondskabsfulde Glæde over Anslaget syntes han, medens han stod overfor hende og gjorde det til Gjenstand for sine Betragtninger, at have dobbelt saa megen Næse i sit Ansigt, som han nogensinde i sit Liv havde havt.

Han stod og grublede, og hun sad og saae nogen Tid paa den støvede Kamin, uden at røre sig, men saa saare han atter begyndte at tale, saae hun, krympende sig, i Veiret og hørte paa ham, som om hin Tvetungethed havde ligget hende paa Sinde, og Frygten for hans Haand eller Fod igjen var opstaaet hos hende.

„Det forekommer mig, Sophronia, som om Du har forbigaaet een Side af Sagen. Maaskee dog ikke; thi Qvinder forstaae sig bedst paa Qvinder. Kunde vi ikke fortrænge Pigen selv?"

Mrs. Lammle rystede paa Hovedet. „Hun har et umaadeligt stærkt Herredømme over dem Begge, Alfred, som ikke kan sammenlignes med en lønnet Secretairs."

„Men det kjære Barn," sagde Lammle med et lumsk Smil, „burde have været aabenhjertig mod sin Velgjører og Velgjørerinde. Den søde Sjæl burde have havt uindskrænket Tillid til sin Velgjører og Velgjørerinde."

Sophronia rystede atter paa Hovedet.

„Nu vel, Qvinder forstaae sig bedst paa Qvinder," sagde hendes Mand i en noget ærgerlig Tone. „Jeg holder ikke videre fast derpaa. Vor Lykke kunde maaskee være gjort, hvis vi kunde skaffe os dem Begge fra Halsen. Naar jeg styrede Formuen, og min Kone Folkene — o!"

Atter rystende paa Hovedet sagde hun: „De ville aldrig vredes paa Pigen eller straffe hende. Vi maa finde os i hende, kan Du være vis paa."

„Nu vel," udbrød Lammle, trækkende paa Skuldrene; „men husk bare paa, at hun er os til Uleilighed."

„Nu er der kun eet Spørgsmaal tilbage," sagde Mrs. Lammle, „og det er, naar skal jeg begynde?"

„Du kan ikke begynde for tidligt, Sophronia. Vore Sager staae, som sagt, fortvivlet og kunne, hvilket Øieblik det skal være, springe i Luften."

„Jeg maa tale under fire Øine med Mr. Boffin, Alfred. Var hans Kone tilstede, vilde hun gyde Olie i Vandet. Jeg vilde ikke kunne forlede ham til et forbittret Udbrud, hvis hans Kone var tilstede. Og hvad Pigen selv angaaer, saa kan der, da jeg skal svige hendes Tillid, ligesaa lidt være Tale om hende.

„Kunde det ikke gaae an, at Du skriftligt anmodede ham om en Sammenkomst?" spurgte Lammle.

„Nei, paa ingen Maade. De vilde tale med hinanden om, hvorfor jeg havde skrevet, og jeg vil helst tage ham ganske uforberedt."

„Eller at Du gjorde et Besøg og bad om at tale med ham i Enrum?" yttrede Lammle.

„Det vilde jeg heller ikke gjerne; men jeg skal nok komme ud af det, hvis Du vil overlade mig den lille Vogn i Dag og i Morgen (dersom det ikke lykkes mig i Dag): saa skal jeg lægge mig i Baghold for ham."

Ligesom dette var blevet afgjort, saaes en mandlig Skikkelse at gaae forbi Vinduerne og hørtes at banke paa og ringe. „Det er Fledgeby," sagde Lammle; „han beundrer Dig og har høie Tanker om Dig. Lok ham til at bruge sin Indflydelse hos Joden, hvis Navn er Riah af Firmaet Pubsey & Co." Efterat have tilføiet disse Ord i en meget dæmpet Tone, for at de ikke skulde blive hørte af Mr. Fledgebys spidsede Øren gjennem to Nøglehuller og Forstuen, gik Lammle, paalæggende ved Tegn sin Tjener Taushed, ganske sagte ovenpaa.

„Hvor det glæder mig at see Dem, Mr. Fledgeby," sagde Mrs. Lammle, modtagende ham yderst naadigt. „Min stakkels kjære Alfred, der for Øieblikket er saa plaget af sine Pengesager, gik temmelig tidligt ud. Tag Plads, bedste Mr. Fledgeby."

Bedste Mr. Fledgeby tog Plads og overtydede, eller, efter Udtrykket i hans Ansigt at dømme, overtydede sig med Misfornøielse om, at der ikke var foresaldet noget Nyt i Retningen af Kindskjægsspiring, siden han var kommen omkring Hjørnet fra Albany.

„Det var overflødigt, bedste Mr. Fledgeby, at tale til Dem om, at min stakkels kjære Alfred for Øieblikket er saa plaget af

sine Pengesager, da han har sagt mig, hvilken Trøst De er for ham i hans forbigaaende Forlegenheder, og hvilken stor Tjeneste De har gjort ham."

„O!" sagde Mr. Fledgeby.

„Jo," sagde Mrs. Lammle.

„Jeg vidste ikke Andet," bemærkede Mr. Fledgeby, prøvende et nyt Sted paa sit Stolesæde, „end at Lammle var tilbageholden angaaende sine Pengesager.

„Ikke mod mig," sagde Mrs. Lammle med dyb Følelse.

„Nei virkeligt?" sagde Fledgeby.

„Ikke mod mig, bedste Mr. Fledgeby. Jeg er hans Hustru."

„Ja. Det — det har jeg altid antaget," sagde Mr. Fledgeby.

„Og som Alfreds Hustru tør jeg nok, bedste Mr. Fledgeby, skjøndt uden hans Bemyndigelse eller Vidende, anmode Dem om at fortsætte hin store Tjeneste og een Gang endnu anvende Deres vel fortjente Indflydelse hos Mr. Riah til at skaffe os lidt Henstand? Det Navn, jeg har hørt Alfred nævne i sine Drømme, er Riah; er det ikke?"

„Creditorens Navn er Riah," sagde Mr. Fledgeby med et noget ildevarslende Eftertryk paa det første Substantiv. „St. Mary Axe. Pubsey & Co."

„O ja!" udbrød Mrs. Lammle, slaaende Hænderne sammen med en vis overstrømmende Vildhed. „Pubsey & Co."

„En Bøn af det qvindelige —," begyndte Mr. Fledgeby, men tøvede her saalænge for at finde paa et Ord til at fortsætte med, at Mrs. Lammle fromt tilbød ham: „Hjerte."

„Nei," sagde Mr. Fledgeby, „Kjøn — er Noget, hvortil en Mand er forpligtet at laane Øre, og jeg vilde ønske, at det beroede paa mig, men denne Riah er ækel, Mrs. Lammle, han er virkeligt ækel."

„Ikke, naar De taler med ham, bedste Mr. Fledgeby."

„Jo paa min Ære er han saa!" sagde Fledgeby.

„Prøv paa det. Prøv paa det een Gang endnu, kjæreste Mr. Fledgeby. Hvad kan De ikke udrette, naar De vil?"

„Jeg takker Dem," sagde Fledgeby, „det er meget smukt af

Dem at tale saaledes. Jeg har Intet imod efter Deres Opfordring at forsøge endnu en Gang med ham, men jeg kan naturligviis ikke indestaae for Følgerne. Riah er seig, og naar han siger, at han vil gjøre Noget, saa gjør han det."

„Ja netop," udbrød Mrs. Lammle, „og naar han siger til Dem, at han vil vente, saa venter han."

(„Det er en forbandet snild Kone," tænkte Fledgeby. „Jeg saae ikke denne Udvei, men hun opdager den og benytter den, saa saare den har viist sig for hende.")

„Oprigtigt talt, bedste Mr. Fledgeby," vedblev Mrs. Lammle i en høist indsmigrende Tone, „for at jeg ikke skal faae Skin af at ville skjule Alfreds Forhaabninger for Dem, der er en saa god Ven af ham, saa viser der sig et fjernt Daggry i hans Synskreds."

Denne billedlige Taleform lod til at være noget gaadefuld for Fortryllelses Fledgeby, der sagde: „Hvad viser der sig i hans —?"

„Endnu i Morges, bedste Mr. Fledgeby, talte Alfred, førend han gik ud, med mig om nogle Udsigter, han har, og som fuldstændigt kunde gjøre Ende paa hans Forlegenheder."

„Virkeligt?" sagde Fledgeby.

„Ja," svarede Mrs. Lammle og lod sit Lommetørklæde spille. „Og De veed, bedste Mr. Fledgeby — De, som studerer Verden og Hjertet — hvor tungt det vilde være at miste Stilling og Anseelse, naar Evne til at holde ud en ganske kort Tid kunde frelse Alt."

„O!" sagde Fledgeby. „De troer altsaa, Mrs. Lammle, at hvis Lammle fik Henstand, vilde han ikke springe i Luften? — For at bruge et Udtryk," forklarede Mr. Fledgeby undskyldende, „der er vedtaget paa Pengemarkedet."

„Ja, det troer jeg ganske, ganske vist."

„Det forandrer aldeles Sagen," sagde Fledgeby. „Jeg vil strax opsøge Riah."

„Gud velsigne Dem, kjæreste Mr. Fledgeby!"

„Intet at takke for," sagde Fledgeby. Hun rakte ham sin Haand. „En elskværdig og aandrig Dames Haand," sagde Mr. Fledgeby, „er stedse Belønningen for en —"

„Ædel Handling!“ sagde Mrs. Lammle, hvem det var yderst magtpaaliggende at blive ham qvit.

„Det var ikke det, jeg vilde sagt,“ svarede Fledgeby, der aldrig under hvilkesomhelst Omstændigheder vilde betjene sig af et foreslaaet Udtryk; „men De er altfor god. Tør jeg trykke et — et eneste — paa den? God Morgen!“

„Jeg tør altsaa stole paa, at De skynder Dem, kjæreste Mr. Fledgeby?“

„Det tør De,“ svarede Fledgeby, idet han vendte sig om ved Døren og ærbødigt kysfede paa Fingeren.

Mr. Fledgeby ilede virkeligt ogsaa med en saadan Fart gjennem Gaderne i sit Barmhjertighedsærinde, som om hans Fødder bevingedes af alle de gode Aander, der staae i Ædelmodighedens Tjeneste, og de kunde for den Sags Skyld ogsaa have opslaaet deres Bolig i hans Bryst, saa glad og lystig var han, og der var ordentligt en frisk Klang i hans Stemme, da han, idet han kom til Contoiret i St. Mary Axe og fandt det tomt for Øieblikket, ved det Nederste af Trappen trallede: „Naa, Juda, hvad tager De Dem for der?“

Den gamle Mand viste sig med sin sædvanlige Ærbødighed.

„Holla!“ sagde Fledgeby og traadte blinkende tilbage. „De har Ondt i Sinde, Jerusalem!“

Den gamle Mand saae spørgende i Veiret.

„Jo De har,“ sagde Fledgeby. „O De Synder! O De Lurendreier! Hvad, vil De betjene Dem af Lammles Panteforskrivning? Kan Intet afholde Dem derfra? De vil ikke vente en Minut længer?“

Af Principalens Tone og Blik opfordret til øieblikkeligt at skride ind, tog den gamle Mand sin paa den lille Diff liggende Hat.

„De har hørt, at han vilde kunne holde sig, hvis De ikke slog til, Bredskygge, har De ikke?“ sagde Fledgeby. „Men det er ikke Deres Agt, at han skal holde sig, skjøndt De har faaet Sikkerhed og tilstrækkelig Dækning, er det vel? O De Jøde!“

Den gamle Mand stod et Øieblik tvivlraadig, som om der ventede ham endnu flere Paalæg.

„Skal jeg gaae, Sir?“ spurgte han omsider med dæmpet Stemme.

„Han spørger mig, om han skal gaae!“ udbrød Fledgeby. „Spørger mig, som om han ikke vidste, hvad han har i Sinde! Spørger mig, som om han ikke allerede havde sin Hat i Haanden! Spørger mig, som om hans gamle, skarpe Øie — ih, det skjærer jo som en Kniv — ikke saae efter hans Stok bag Døren!“

„Skal jeg gaae, Sir?“

„Om De skal gaae?“ snærrede Fledgeby. „Ja vist skal De gaae. Afsted med Dem, Juda!“

Trettende Kapitel.

Den, der har et ondt Navn, er halvt hængt.

Da Fortryllelses Fledgeby var bleven ene i Contoiret, gik han sløitende omkring der med Hatten paa Snur; ragede i Skufferne og søgte hist og her et eller andet lille Beviis paa, at han blev snydt, men kunde intet saadant finde. „Det er ikke hans Fortjeneste, at han ikke snyder mig,“ lød Mr. Fledgebys med en Blinken udtalte Betragtning, „men min Forsigtigheds Skyld.“ Derpaa hævdede han med magelig Storagtighed sine Rettigheder som Pubsey & Co.s Herre ved at støde mod Stolene og Kasserne med sin Stok og spytte ind i Kaminen, hvornæst han drev majestætisk hen til Vinduet og saae ud i den smalle Gade, tittende med sine smaa Øine lige over den øverste Kant af Pubsey & Co.s Vindues-skjerm. Som en Skjerm i mere end een Henseende mindede den ham om, at han var alene i Contoiret, hvortil Gadedøren stod aaben, og han var allerede i Begreb med at gaae ud for at lukke den for ikke ved sin egen Uforsigtighed at blive sat i Forbindelse med Anstalten, da han standsedes af Nogen, som nærmede sig Døren.

Denne Nogen var Dukkesyerfken, der kom med en lille Kurv paa sin Arm og sin Krykkestok i Haanden. Hendes skarpe Øine havde opdaget Mr. Fledgeby, førend Mr. Fledgeby havde opdaget hende, og han lammedes i sin Hensigt at lukke Døren, ikke saa meget fordi hun nærmede sig den, som fordi hun bearede ham med 'en Plaskregn af Nik, saa snart han fik Øie paa hende. Denne Fordel benyttede hun til at humpe saa rask op ad Gadedørstrappen, at hun, førend Mr. Fledgeby kunde faae sørget for, at hun Ingen traf hjemme, stod ligeoverfor ham inde i Contoiret.

„Haaber De befinder Dem vel, Sir," sagde Miss Wren. „Er Mr. Riah tilstede?"

Fledgeby var sunken ned i en Lænestol i en Stilling, som om han ventede og kjedede sig. „Jeg antager, at han snart er her igjen," svarede han; „han løb sin Vei paa en underlig Maade og bad mig vente, til han kom tilbage. Har jeg ikke seet Dem før?"

„Een Gang før — hvis De da havde Øine i Hovedet," svarede Miss Wren, tilføiende den betingende Del af Sætningen i en dæmpet Tone.

„Da De legede en Leg oppe ovenpaa Huset. Nu husker jeg det. Hvorledes lever Deres Veninde?"

„Jeg har mere end een Veninde, vil jeg haabe, Sir," svarede Miss Wren. „Hvilken Veninde?"

„Aa det er det Samme," sagde Mr. Fledgeby, lukkende det ene Øie; „enhver af Deres Veninder, alle Deres Veninder. Have de det nogenlunde taaleligt?"

Noget forlegen afbødede Miss Wren denne Spøg og satte sig i en Krog bag Døren med sin Kurv paa Skjødet. Tilsidst brød hun en lang og taalmodig Taushed og sagde:

„Undskyld, Sir, men jeg pleier at træffe Mr. Riah her paa denne Tid, og derfor kommer jeg ogsaa i Almindelighed her paa denne Tid. Jeg vil kun kjøbe Affald for mine to fattige Shillings. De er maaskee saa god at give mig det, og saa vil jeg traske tilbage til mit Arbeide."

„Jeg give Dem det?" sagde Fledgeby, vendende Hovedet

om imod hende; thi han havde siddet og blinket ad Lyset og følt sig paa Hagen. „De troer da vel aldrig, at jeg har Noget her med Stedet eller Forretningen at bestille, hvad?“

„Troer?“ udbrød Miss Wren. „Han sagde jo den Dag, at De var Herren!“

„Sagde den gamle Skjelmsmester det? Sagde Riah det? Ja, han kan finde paa at sige hvad det skal være.“

„Godt, men De sagde det ogsaa,“ svarede Miss Wren, „eller opførte Dem i det mindste, som om De var Herre her, og modsagde ham ikke.“

„En af hans Lurendreierstreger,“ sagde Mr. Fledgeby med et koldsindigt og haanligt Skuldertræk. „Han er sammensat af Lurendreierstreger. Han sagde til mig: „Gaa op med mig ovenpaa Huset, Sir, saa skal jeg vise Dem en smuk Pige. Men jeg maa give Dem ud for min Herre.“ Saa gik jeg da op ovenpaa Huset, hvor han viste mig den smukke Pige (det var virkeligt ogsaa nok Umagen værd at see paa hende), og jeg blev kaldt Herre. Jeg veed ikke hvorfor, og han veed det rimeligviis ikke heller. Han synder Lurendreierstreger for deres egen Skyld, da han,“ tilføiede Mr. Fledgeby, efterat have søgt et betegnende Udtryk, „er den største Lurendreier af alle Lurendreiere.“

„O mit Hoved!“ udbrød den lille Dukkefigerske, gribende om det med begge Hænder, som om det var i Færd med at springe. „De kan ikke mene hvad De siger.“

„Jo jeg kan, mit lille Fruentimmer,“ svarede Fledgeby, „og jeg mener det med, kan jeg forsikre Dem.“

Denne Gjendrivelse var ikke alene en overlagt Klogskab fra Fledgebys Side for det Tilfælde, at han maatte blive overrasket af nok et Besøg, men tillige en Tilretteviisning mod Miss Wren for hendes altfor store Klogtighed, og et fornoieligt Beviis paa hans Stemning mod den gamle Jøde. „Han har faaet et ondt Navn som en gammel Jøde og bliver betalt for Brugen deraf, og jeg vil have Vederlag for mine Penge ud af ham.“ Dette var Fledgebys sædvanlige Betragtning i Forretningsfaget, og den skjærpedes nu ved, at den gamle Mand tillod sig at have en

Hemmelighed for ham, skjøndt han ikke misbilligede Hemmeligheden selv, da den ærgrede en Anden, hvem han ikke kunde lide.

Lang i Ansigtet sad Miss Wren bag Døren og saae tankefuld ned paa Gulvet, og den lange og taalmodige Taushed havde atter varet i nogen Tid, da Udtrykket i Mr. Fledgebys Ansigt røbede, at han gjennem Overdelen af Døren, der var af Glas, saae Nogen betænke sig udenfor Contoiret. Strax efter hørtes en Raslen og en Banken og saa nok en Raslen og nok en Banken. Da Fledgeby ikke ændsede dette, blev Døren tilsidst lukket sagte op, og en lille mild, aldrende Gentlemans udtørrede Ansigt tittede ind ad den.

„Mr. Riah?“ spurgte denne Fremmede meget høfligt.

„Jeg venter paa ham, Sir,“ svarede Mr. Fledgeby. „Han gik ud og lod mig blive her. Jeg venter ham hvert Minut. De gjør maaskee bedst i at tage Plads.“

Den fremmede Gentleman satte sig og holdt Haanden for Panden, som om han befandt sig i en tungsindig Sindsstemning. Mr. Fledgeby skottede til ham og morede sig over hans Stilling.

„Smukt Veir, Sir,“ yttrede Fledgeby.

Den lille udtørrede Gentleman var saa fordybet i sine forstemte Betragtninger, at han ikke lagde Mærke til denne Yttring, førend Lyden af Mr. Fledgebys Stemme var død hen udenfor Contoiret. Da foer han sammen og sagde: „Jeg beder om Forladelse, Sir. Jeg er bange for, at De talte til mig?“

„Jeg sagde,“ bemærkede Mr. Fledgeby lidt høiere end før, „at det var smukt Veir.“

„Jeg beder om Forladelse. Jeg beder om Forladelse. Ja.“

Atter holdt den lille udtørrede Gentleman Haanden for Panden, og atter syntes Mr. Fledgeby at more sig over, at han gjorde det. Da den Fremmede forandrede sin Stilling med et Suk, sagde Mr. Fledgeby med et Grin:

„Mr. Twemlow, troer jeg?“

Den udtørrede Gentleman syntes at blive høist overrasket.

„Havde den Fornøielse at spise til Middag med Dem hos Lammles,“ sagde Mr. Fledgeby. „Har endog den Ære at være

en Slægtning af Dem. Et uventet Sted at mødes paa, men naar man kommer ind i City, veed man aldrig, med hvem man kan træffe sammen. Jeg haaber, De er ved Helsen og befinder Dem vel."

Der kunde have ligget et Anstrøg af Uforskammethed i disse sidste Ord, men paa den anden Side kunde de ogsaa have været en Følge af den Mr. Fledgebys Væsen medfødte Tækkelighed. Mr. Fledgeby sad paa en Stol med sin ene Fod paa Tremmen under en anden Stol og med Hatten paa. Mr. Twemlow havde taget Hatten af, da han tittede ind ad Døren, og var endnu ubedækket.

Nu var den samvittighedsfulde Twemlow i sin Bevidsthed om hvad han havde gjort for at forpurre den tækkelige Fledgebys Planer særligt forlegen over dette Møde. Han følte sig saa ilde tilpas, som nogen Gentleman kunde føle sig, ansaae sig forpligtet til at vise sig stiv imod Fledgeby og gjorde et koldt Buk for ham. Fledgeby gjorde sine smaa Øine mindre, medens han nøie iagttog hans Væsen. Dukkesyerskeu sad i sin Krog bag Døren, med sine Øine fæstede paa Gulvet og sine Hænder foldede om sin Kurv, holdende sin Krykkestok imellem dem, og syntes ikke at lægge Mærke til Noget.

„Han bliver længe borte," mumlede Mr. Fledgeby, medens han saae paa sit Uhr. „Hvad antager De, at Klokken er, Mr. Twemlow?"

Mr. Twemlow sagde: „Ti Minuter over Tolv, Sir."

„Paa en Prik," indrømmede Fledgeby. „Jeg vil haabe, Mr. Twemlow, at Deres Veninde her er af en behageligere Natur, end mit."

„Mange Tak, Sir," sagde Mr. Twemlow.

Fledgeby gjorde atter sine smaa Øine mindre og skottede med stort Velbehag til Twemlow, der pikkede frygtsomt paa Bordet med et sammenlagt Brev.

„Efter hvad jeg kjender til Mr. Riah," sagde Fledgeby med en saare nedsættende Udtale af hans Navn, „antager jeg, at dette noget nær er den rette Boutik for ubehagelige Forretninger. Jeg

har stedse fundet ham at være den mest paaholdne og haardnakkede Skrue i London."

Mr. Twemlow besvarede Bemærkningen med et lille koldt Buk. Den havde aabenbart gjort ham ængstelig.

„I den Grad," vedblev Fledgeby, „at var det ikke for at holde mit en Ven givne Ord, skulde Intet bevæge mig til at vente her en eneste Minut. Men naar Ens Venner have Modgang, bør man staae dem bi. Det er nu min Grundsætning, og den følger jeg."

Den upartiske Twemlow erkjendte, at denne Anskuelse uden Hensyn til den, der havde udtalt den, fortjente hans hjertelige Billigelse. „Den af Dem antydede Fremgangsmaade er mandig og ædel."

„Det glæder mig, at den har Deres Bifald," svarede Fledgeby. „Det er besynderligt, Mr. Twemlow" — her nedlod han sig fra sit Stade og sjokkede hen imod ham — „de Venner, jeg i Dag staaer bi, ere de Samme, i hvis Hus jeg traf Dem, Lammles. Finder De ikke, at hun er en meget indtagende og behagelig Kone?"

Samvittigheden slog den blide Twemlow med Bleghed. „Jo," sagde han, „det er hun."

„Og da hun i Formiddag bad mig gaae herhen og see hvad jeg kunde gjøre for at berolige deres Creditor, denne Mr. Riah, hos hvem jeg unegteligt har faaet en Smule Indflydelse ved at gjøre Forretninger med ham paa en anden Vens Vegne, skjøndt ikke nær saa megen, som hun troer, hvad skulde jeg da vel gjøre?"

Twemlow fremgispede: „De kunde ikke Andet end gaae herhen."

„Kunde ikke Andet end gaae herhen, og følgeligt gik jeg herhen. Men hvorfor," sagde Fledgeby stikkende Hænderne i Lommen og givende sig Mine af at falde i dybe Tanker, „hvorfor Riah foer op, da jeg sagde ham, at Lammle'rne bønfaldt ham om at holde en Pantefordring, han har paa alle deres Effecter, tilbage; hvorfor han skyndte sig bort, sigende, at han strax vilde være her igjen, og hvorfor han har ladet mig vente saa længe, det kan jeg ikke forstaae."

Den ridderlige Twemlow, denne Ridder af det enfoldige Hjerte, var ude af Stand til at yttre nogen Mening. Han var altfor angergiven, altfor opfyldt af Samvittighedsnag. For første Gang i sit Liv havde han gjort sig skyldig i en underfundig Handling og havde handlet urigtigt. Han havde hemmeligt modarbeidet denne troskyldige unge Mand, ene og alene fordi denne troskyldige unge Mand ikke var, som han selv var.

Men den troskyldige unge Mand skred til at dynge gloende Kul paa hans skjøre Hoved.

„Jeg beder Dem undskylde, Mr. Twemlow; De seer, at jeg kjender Beskaffenheden af de Forretninger, som drives her. Er der Noget, jeg kan udrette for Dem her? De er bleven opdraget som en Gentleman, og ikke til Forretningsmand" — her yttrede der sig nok et Anstrøg af mulig Uforskammethed — „og er maaskee kun en daarlig Forretningsmand. Hvad kan man vel vente Andet!"

„Det er endnu daarligere bevendt med mig som Forretningsmenneske, end som Menneske, Sir," svarede Twemlow, „og jeg vilde neppe kunne betegne min Ufuldkommenhed i stærkere Udtryk. Jeg fatter ikke engang rigtigt, i hvilken Stilling jeg befinder mig med Hensyn til den Sag, som har ført mig herhid; men der gives Grunde, som gjøre det meget betænkeligt for mig at modtage Deres Bistand. Jeg er høist, høist utilbøielig til at benytte mig af den. Jeg fortjener den ikke."

Gode, barnlige Skabning! Fordømt til at vandre gjennem Verden ad saadanne smaa, smalle, mørke Stier og finde saa faa Lyspletter underveis!

„De er maaskee," sagde Fledgeby, „lidt for stolt til at forklare Dem nøiere, eftersom De er bleven opdraget som Gentleman."

„Det er ikke det," svarede Twemlow, „det er ikke det. Jeg haaber at kunne skjelne mellem ægte og falsk Stolthed."

„Selv er jeg slet ikke stolt," sagde Fledgeby, „og seer maaskee ikke dybt nok i Tingene til at kunne skjelne den Ene fra den Anden; men jeg veed, at dette er et Sted, hvor endog en Forretningsmand kan have hele sin Dygtighed nødig, og kan min være Dem til nogen Nytte her, staaer den til Deres Tjeneste."

„De er altfor god," stammede Twemlow. „Men jeg vil meget nødigt —"

„Jeg er ikke saa forfængelig," vedblev Fledgeby med et hæsligt Diekast, „at bilde mig ind, at min Dygtighed skulde kunne være Dem til nogen Nytte i Selskabslivet, men her kunde den maaskee være det. De søger Selskabet, og Selskabet søger Dem, men Mr. Riah er ikke Selskabet. I Selskabslivet har Mr. Riah ikke hjemme, vel, Mr. Twemlow?"

Høist forlegen og farende med Haanden hen over sin Pande, svarede Twemlow: „Meget sandt."

Den troskyldige unge Mand bad ham forklare sig nærmere, og ventende, at Fledgeby vilde blive sat i Forbauselse over, hvad han maatte aabenbare, og intet Øieblik fattende Muligheden af, at det var Noget, som hændtes hver Dag, men betragtende det som et frygteligt Særsyn, der viste sig een Gang i hvert Aarhundrede, fortalte den uskyldige Twemlow, at han havde havt en nu afdød Ven, en gift Embedsmand med Børn, der havde behøvet Penge for at kunne flytte i Anledning af sin Befordring, og at han, Twemlow, havde „laant ham sit Navn" med det sædvanlige, men i Twemlows Øine næsten utrolige Udfald, at han var bleven nødt til at tilbagebetale, hvad han aldrig havde modtaget. I Aarenes Løb havde han formindsket Hovedstolen med ubetydelige Afdrag, „idet han," sagde Twemlow, „stedse havde maattet beflitte sig paa den største Husholderiskhed, eftersom han oppebar en fast, men indskrænket Indtægt, som endda var afhængig af en vis Adelsmands Gavmildhed," og havde stedse presset de fulde Renter ud af sig selv med punktlige Presninger. Lidt efter lidt var han bleven vant til at betragte denne sin eneste Gjeld som en bestemt fjerdingaarlig Ubehagelighed, og ikke som noget Værre, indtil „hans Navn" paa en eller anden Maade var kommen i Mr. Riahs Besiddelse, hvorpaa denne havde ladet ham vide, at han maatte indløse det ved den fulde Udbetaling af en eneste rund Sum, hvis han ikke vilde udsætte sig for de skrækkeligste Følger. Dette og nogle dunkle Erindringer om, at han var bleven ført hen til et Contoir for at „lide Dom" (som han

mindedes, at det var blevet kaldet), og bleven ført hen til et andet Contoir, hvor hans Liv var blevet forsikkret hos En, der ikke havde været udenfor al Forbindelse med Sherryhandelen, og hvem han kunde huske paa Grund af den mærkelige Omstændighed, at han havde havt en Stradivario Fiolin og en Madonna til Salg, udgjorde Hovedindholdet af Mr. Twemlows Beretning, gjennem hvilken den skrækkelige Snigsworths Skygge spankulerede, betragtet i Frastand af Aagerkarlene som Sikkerhed i Taagen, og truende ad Twemlow med sin friherrelige Commandostav.

Paa alt dette hørte Mr. Fledgeby med den beskedne Sindighed, der sømmede sig for en troskyldig ung Mand, som vidste det Altsammen iforveien, og rystede alvorligt paa Hovedet, da Fortællingen var ude. „Det huer mig ikke, Mr. Twemlow," sagde Fledgeby, „det huer mig ikke, at Riah forlanger Hovedstolen. Er det hans faste Beslutning at ville have den, maa den betales."

„Men sæt nu, Sir," sagde Twemlow i en modfalden Tone, „at den ikke kan betales?"

„Saa," svarede Fledgeby, „maa De gaae, De veed nok hvorhen."

„Hvorhen?" spurgte Twemlow med mat Stemme.

„I Fængsel," svarede Fledgeby, hvorover Mr. Twemlow støttede sit uskyldige Hoved paa sin Haand og drog et lille Sorgens og Beskjemmelsens Suk.

„Imidlertid," sagde Fledgeby, ladende, som om han samlede sit Mod, „ville vi haabe, at det ikke er saa slemt, at det skulde komme dertil. Hvis De vil tillade mig det, skal jeg, naar Mr. Riah kommer, sige ham, hvem De er, og at De er min Ven, og tale Deres Sag for Dem; jeg kan maaskee gjøre det paa en mere forretningsmæssig Maade, end De selv. De vil dog vel ikke tage mig det ilde op?"

„Jeg takker Dem atter og atter, Sir," sagde Twemlow. „Jeg er høist, høist utilbøielig til at benytte mig af Deres Ædelmodighed, men min Hjælpeløshed giver efter; thi jeg maa erkjende, at jeg, mildest talt, ikke har gjort Noget for at fortjene det af Dem."

„Hvor kan han dog blive af?“ mumlede Fledgeby og saae atter paa sit Uhr. „Hvad kan han dog være gaaet ud efter? Har De nogensinde seet ham, Mr. Twemlow?“

„Nei, aldrig.“

„Han er en hel og holden Jøde at see til, men mere end hel og holden Jøde at have med at bestille, og værst, naar han er rolig. Er han rolig, vil jeg ansee det for et meget slemt Tegn. Fæst Deres Øine paa ham, naar han kommer, og gjør Dem ingen Forhaabninger, hvis han er rolig. Der er han! — Han seer ud til at være rolig.“

Med disse Ord, der satte den uskyldige Mr. Twemlow i en pinlig Sindsbevægelse, trak Mr. Fledgeby sig tilbage til sin forrige Post, og den gamle Mand traadte ind i Contoiret.

„Men, Mr. Riah,“ sagde Fledgeby, „jeg troede, De var bleven borte!“

Med et Blik paa den Fremmede blev den gamle Mand staaende stokstille, idet han mærkede, at hans Herre forberedte sig paa de Befalinger, han skulde modtage, og som han ventede paa at høre og fatte.

„Jeg troede virkeligt,“ gjentog Fledgeby langsomt, „at De var bleven borte, Mr. Riah. Men nu, da jeg seer paa Dem — dog nei, De kan ikke have gjort det; nei, De kan ikke have gjort det!“

Med Hatten i Haanden løftede den gamle Mand Hovedet i Veiret og saae sørgmodigt paa Fledgeby, som om han søgte at faae at vide, hvilken ny moralsk Byrde der skulde paalægges ham.

„De kan dog vel ikke være ilet bort for at komme enhver Anden i Forkjøbet og have overgivet Lammles Panteforskrivning i Rettens Hænder?“ sagde Fledgeby. „Det kan De ikke have gjort, Mr. Riah.“

„Jo, det har jeg, Sir,“ svarede den gamle Mand med dæmpet Stemme.

„O for Pokker!“ udbrød Fledgeby. „Bah, bah, bah! Gud, Gud, Gud! Naa, jeg vidste nok, at De var en haard Hals, Mr. Riah, men saa haard havde jeg dog ikke troet, at De var.“

„Sir," sagde den gamle Mand, gjørende Vold paa sig selv, „jeg udretter, hvad der bliver mig paalagt. Her er jeg ikke Hovedmanden, men kun Fuldmægtig for en Høierestaaende og har hverken Valg eller Myndighed."

„Siig ikke det," svarede Fledgeby med hemmelig Jubel, da den gamle Mand udstrakte sine Hænder med en afværgende Bevægelse for at beskjerme sig mod de to Jagttageres haarde Dom. „Spil ikke Haandteringens Melodi, Mr. Riah. De har Ret til at indkræve Deres Tilgodehavende, naar De har foresat Dem det, men paaskyd ikke, hvad Enhver i Deres Fag regelmæssigt paaskyder. Gjør det i det mindste ikke ligeoverfor mig. Hvorfor vil De det, Mr. Riah? De veed jo, at jeg kjender Dem til Bunds."

Med den Haand, han havde fri, greb den gamle Mand om sit lange Frakkeskjøde og saae vist paa Fledgeby.

„Og vær," sagde Fledgeby, „jeg beder Dem derom som en Tjeneste, vær ikke saa djævelsk from; thi jeg veed, hvad Følgen vil blive, hvis De er det. See her, Mr. Riah, denne Gentleman er Mr. Twemlow."

Joden vendte sig om imod ham og bukkede. Det stakkels Lam bukkede igjen høfligt og forskrækket for ham.

„Det er mislykket saa fuldstændigt for mig," vedblev Fledgeby, „at udrette Noget hos Dem for min Ven Lammle, at jeg neppe har Haab om at udrette Noget hos Dem for min Ven og tillige Slægtning, Mr. Twemlow; men da jeg troer, at hvis De vil gjøre Nogen en Tjeneste, vil det være mig, vil jeg ikke undlade at forsøge derpaa, og desuden har jeg lovet Mr. Twemlow det. Han har stedse erlagt sine Renter i rette Tid og stedse betalt sine smaa Afdrag. Hvorfor vil De da være streng mod Mr. Twemlow? De kan jo intet Nag have til Mr. Twemlow! Hvorfor da ikke være eftergivende mod Mr. Twemlow?"

Den gamle Mand saae ind i Mr. Fledgebys smaa Øine efter et eller andet Tegn paa Tilladelse til at være mild mod Mr. Twemlow; men der var intet saadant Tegn at see i dem.

„Mr. Twemlow er ingen Slægtning af Dem, Mr. Riah," sagde Fledgeby; „De kan ikke ville hevne Dem paa ham, fordi

han er gaaet gjennem Livet som en Gentleman og har holdt sig til sin Familie. Om Mr. Twemlow ogsaa nærer Foragt for Forretningen, hvad kan det saa gjøre Dem?"

„Men undskyld," afbrød det blide Offer, „det gjør jeg ikke. Jeg vilde betragte det som en Uforskammethed af mig."

„Naa, Mr. Riah," sagde Fledgeby, „er det ikke smukt sagt? Træf en Overenskomst med mig paa Mr. Twemlows Vegne."

Atter saae den gamle Mand efter et eller andet Tegn paa Tilladelse til at skaane den stakkels lille Gentleman. Men nei; det var Mr. Fledgebys Hensigt at holde ham spændt paa Pinebænken.

„Det gjør mig ondt, Mr. Twemlow," sagde Riah, „men jeg har min Ordre og er ikke bemyndiget til at afvige fra den. Pengene maa betales."

„Fuldt ud og lige paa Stedet, mener De, Mr. Riah?" spurgte Fledgeby for at gjøre det aldeles tydeligt.

„Fuldt ud, Sir, og strax," var Riahs Svar.

Mr. Fledgeby rystede beklagende paa Hovedet ad Twemlow og udtrykte stiltiende med Hensyn til den ærværdige Skikkelse, som stod foran ham med nedslaaede Øine: „Hvor det dog er et Uhyre af Israelit!"

„Mr. Riah," sagde Fledgeby.

Den gamle Mand løftede atter sine Øine op til de smaa Øine i Mr. Fledgebys Hoved med et Slags nyt Haab om, at Tegnet endnu kunde vise sig.

„Det nytter ikke, Mr. Riah, at jeg lægger Dølgsmaal derpaa. Der staaer en vis fornem Person i Baggrunden i Mr. Twemlows Sag, og De veed det."

„Jeg veed det," indrømmede den gamle Mand.

„Jeg vil nu fremstille det som et simpelt Forretningsspørgsmaal. Er det Deres fulde og faste Beslutning (som et simpelt Forretningsspørgsmaal betragtet) at ville have enten den omtalte fornemme Mands Borgen, eller den omtalte fornemme Mands Penge?"

„Min fulde og faste Beslutning," svarede Riah, idet han læste i sin Herres Ansigt og lærte sin Lektie.

„Uden at bryde Dem om, ja, som det forekommer mig, næsten glædende Dem over det Brud, der vil opstaae mellem Mr. Twemlow og den omtalte fornemme Person?"

Dette hverken krævede eller fik noget Svar. Stakkels Mr. Twemlow, der havde røbet den mest levende Nædsel, siden hans høiadelige Frænde var dæmret op i det Fjerne, reiste sig med et Suk for at tage Afsked. „Jeg takker Dem særdeles meget, Sir," sagde han, rækkende Fledgeby sin feberhede Haand. „De har viist mig en uforskyldt Tjeneste. Tak, Tak!"

„Tal ikke derom," svarede Fledgeby. „Det er rigtignok hidtil glippet, men jeg bliver her og vil gjøre nok et Forsøg hos Mr. Riah."

„Skuf Dem ikke, Mr. Twemlow," sagde Jøden, som nu for første Gang talte umiddelbart til ham. „Der er intet Haab for Dem, og De maa ingen Mildhed vente Dem her. De maa betale fuldt ud og kan ikke betale for snart, da det ellers vil volde Dem svære Omkostninger. Vent Intet af mig, Sir. Penge, Penge, Penge." Da han havde sagt disse Ord i en eftertrykkelig Tone, besvarede han Mr. Twemlows endnu stedse høflige Bevægelse med sit Hoved, hvorpaa denne venlige lille Skabning tog Afsked i den mest forknytte Stemning.

Da han havde forladt Contoiret, følte Fortryllelses Fledgeby sig saa oprømt tilmode, at der ikke var Andet for, end at han maatte gaae til Vinduet og lægge Armene paa Rammen af Skjermen for i Stilhed at lee sig mæt, vendende Ryggen til sin Underordnede, og da han igjen vendte sig om med roligt Aasyn, stod hans Underordnede endnu paa det samme Sted, og Dukkesyersken sad bag Døren med et Udtryk af Afsky.

„Holla!" raabte Mr. Fledgeby, „De glemmer denne unge Dame, Mr. Riah, og hun har dog maattet vente længe nok. Sælg hende hendes Affald og giv hende godt Maal, hvis De for en Gangs Skyld kan faae Dem til at være rundhaandet."

Han saae til i nogen Tid, medens Jøden fyldte hendes lille Kurv med de Stumper og Lapper, hun pleiede at kjøbe; men da han fik et nyt Anfald af Oprømthed, maatte han atter vende sig om mod Vinduet og støtte sine Arme paa Skjermen.

„Saa, min egen lille Askepot," sagde den gamle Mand hvidskende og med en sørgmodig Mine, nu er Kurven fuld. Gud være med Dem, og gaa nu Deres Vei."

„Kald mig ikke Deres egen lille Askepot," svarede Miss Wren. „O De grusomme Gudmoder!"

Idet hun gik, truede hun ligesaa alvorligt og bebreidende ad ham med sin lille udtryksfulde Pegefinger, som hun nogensinde havde truet ad sit grimme, gamle Barn hjemme med den.

„De er slet ikke Gudmoderen!" sagde hun. „De er Ulven i Skoven, den slemme Ulv! Og bliver min kjære Lizzie nogensinde svigtet og forraadt, veed jeg, hvem der har svigtet og forraadt hende!"

Fjortende Kapitel.

Mr. Wegg laver en Slibesten til Mr. Boffins Næse.

Efterat have været tilstede ved Oplæsningen af nogle flere Gnieres Levnetsbeskrivelser, blev Mr. Venus næsten unndværlig for Aftenerne i Lysthuset. At have nok en Tilhører ved de af Wegg for Lyset bragte Vidundere, eller ligesom nok en Regnemester, som kunde sammenlægge de Guineaer, der fandtes i Thepotter, Kaminer, Krybber og Hækker og andre saadanne Depositobanker, syntes høiligen at forøge Mr. Boffins Nydelse, medens Silas Wegg for sit Vedkommende, skjøndt han var af et misundeligt Sind og under sædvanlige Omstændigheder vilde have taget det fortrydeligt op, at Anatomikeren vandt Yndest, lod det være sig saa magtpaaliggende at holde Die med denne Gentleman, for at han ikke, hvis han overlodes for meget til sig selv, skulde fristes til at begaae et eller andet Skjelmsstykke med det kostbare, i hans Besiddelse værende Document, at han aldrig forsømte nogen Leilighed til at anbefale ham til Mr. Boffins Opmærksomhed som en Trediemand, hvis Selskab var høist ønskeligt,

ligesom Mr. Wegg nu ogsaa paa en anden Maade regelmæssigt yttrede sit Venskab for ham, idet han, naar Mødet var hævet og Velynderen var gaaet, uforanderligt fulgte Mr. Venus hjem. Vistnok bad han ligesaa uforanderligt om at blive forfrisket ved Synet af det Papir, hvori han var Medeier; men han undlod aldrig at bemærke, at det var den store Glæde, han fandt i Mr. Venus's forædlende Omgang, som uformærkt havde lokket ham om til Clerkenwell igjen, og at han, da han nu atter saae sig trukken hen til Stedet af Mr. V.'s selskabelige Evner, vilde udbede sig Tilladelse til at bruge hin lille tilfældige Fremgangsmaade alene for en Forms Skyld. „Thi helt vel veed jeg, Sir," kunde Mr. Wegg da tilføie, „at en Mand med Deres Æresfølelse maa ønske at blive seet efter i Sømmene, hver Gang Leilighed dertil gives, og det tilkommer ikke mig at lægge Hindringer i Veien for dette Deres Ønske."

En vis Rustenhed hos Mr. Venus, som aldrig blev smurt saa glat med Mr. Weggs Olie, at han jo dreiede sig paa en stiv og knirkende Maade under Skruen, blev omtrent paa den Tid meget iøinefaldende. Under sin Tilstedeværelse paa de boglærde Aftener gik han to eller tre Gange endogsaa saa vidt, at han rettede Mr. Wegg, naar denne groveligen forvanskede Udtalen af et Ord, eller gjorde et Sted meningsløst, saa at Mr. Wegg om Dagen gav sig til at studere sin Cours og træffe Foranstaltninger til at undgaae Klipper om Aftenen, istedetfor at løbe lige paa dem. Ved den mindste anatomiske Hentydning blev han paafaldende ængstelig, og naar han saae en Knokkel forude for sig, gik han hellere saa langt af Veien for den, som det skulde være, end han nævnede den ved Navn.

Efter den fjendtlige Skjebnes Bud blev Mr. Weggs kæmpende Fartøi en Aften omringet af en Mangfoldighed af Polysyllaber og skjærsat i et sandt Dhav af vanskelige Ord, og da det var nødvendigt at bruge Loddet hvert Minut og føle sig frem med den største Varsomhed, blev Mr. Weggs hele Opmærksomhed tagen i Beslag, af hvilken Forlegenhed Mr. Venus benyttede sig til at stikke Mr. Boffin et Stykke Papir i Haanden og lægge Fingrene paa sin egen Mund.

Da Mr. Boffin var kommen hjem om Aftenen, saae han, at Papiret indeholdt Mr. Venus's Kort og disse Ord: „Vilde være mig kjært at blive beæret med et Besøg i Anledning af en Dem vedkommende Sag en af de første Aftener i Skumringen."

Allerede den følgende Aften saae Mr. Boffin titte ind paa de udstoppede Frøer i Mr. Venus's Boutiksvindue og Mr. Venus opdage Mr. Boffin med en Skildvagts Hurtighed og vinke denne Gentleman ind til sig. Da Mr. Boffin var kommen ind, opfordredes han til at tage Plads paa Kassen med de menneskelige Adskilligheder, hvilket han gjorde og derpaa med beundrende Blikke saae sig om i Stuen. Ilden brændte svagt og ustadigt, og Tusmørket var skummelt, hvorfor den hele Samling syntes at blinke og plire med begge Øine, ligesom Mr. Venus selv. Den franske Gentleman stod, skjøndt han ingen Øine havde, aldeles ikke tilbage, men syntes, naar Luen steg og faldt, at aabne og lukke sine Øine med samme Regelmæssighed som de glasøiede Hunde, Ænder og Sangfugle, og Børnene med de store Hoveder vare ligesaa villige til at yde deres groteske Bidrag til det almindelige Indtryk.

„De seer, at jeg ikke har spildt Tiden, Mr. Venus," sagde Mr. Boffin. „Her er jeg."

„Ja, her er De, Sir," indrømmede Mr. Venus.

„Jeg holder ikke af Hemmeligheder," vedblev Mr. Boffin, „i det mindste ikke i Almindelighed; men De kan sikkert paavise god Grund til, at De hidtil har været hemmelighedsfuld."

„Det troer jeg at kunne, Sir," svarede Venus.

„Godt," sagde Mr. Boffin. „Jeg anseer det for en afgjort Sag, at De ikke venter Wegg."

„Nei, Sir. Jeg venter ingen Andre, end det tilstedeværende Selskab."

Mr. Boffin saae sig om, som om han under denne omfattende Betegnelse indbefattede den franske Gentleman og den Kreds, hvori denne ikke bevægede sig, og gjentog: „Det tilstedeværende Selskab."

„Førend jeg gaaer til Sagen, Sir," sagde Mr. Venus, „maa jeg udbede mig Deres Ord og Ære til Pant paa, at vi tale i den strengeste Fortrolighed."

„Lader os vente lidt og komme til Forstaaelse om, hvad dette Udtryk betyder," svarede Mr. Boffin. „Hvor længe skal denne Fortrolighed vare? Fra nu af og i al Evighed?"

„Jeg fatter Deres Vink, Sir," sagde Venus; „De troer, at De maaskee kunde finde Sagen, naar De kom til Kundskab om dens Sammenhæng, at være af en med Taushed fra Deres Side uforenelig Beskaffenhed."

„Det kunde jeg maaskee," sagde Mr. Boffin med en forsigtig Mine.

„Meget sandt, Sir. Nu vel, Sir," bemærkede Venus, efterat have gjort et Greb i sit buskede Haar for at klare sine Tanker, „vi ville stille det anderledes. Jeg aabenbarer Sagen for Dem, stolende paa Deres Ære, at De ikke uden mit Vidende vil foretage Dem Noget eller nævne mig i den."

„Det klinger billigt," sagde Mr. Boffin. „Jeg lover det."

„Jeg har altsaa Deres Ord og Ære i Pant?"

„De har mit Ord, gode Ven," svarede Mr. Boffin; „men hvorledes De kan have dette, uden tillige at have min Ære, det forstaaer jeg ikke. Jeg har sorteret en hel Del Affald i mine Dage, men aldrig vidst, at de to Ting hørte Hver til sin Bunke."

Denne Bemærkning syntes at gjøre Mr. Venus noget skamfuld, saa at han betænkte sig og sagde: „Meget rigtigt, Sir," og atter: „Meget rigtigt, Sir," førend han igjen optog Traaden i sin Tale.

„Naar jeg tilstaaer, Mr. Boffin, at jeg gik ind paa et Forslag, for hvilket De var Gjenstanden, men for hvilket De ikke burde have været Gjenstanden, maa De tillade mig at bemærke, ligesom De vil tage det i gunstig Betragtning, at jeg den Gang befandt mig i en sønderknust Sindstilstand."

Med Hænderne samlede om Knappen paa sin tykke Stok, sin Hage hvilende paa dem og med noget Skjelmsk og Lunefuldt i sit Øie, nikkede den forgyldte Skarnager og sagde: „Ja vel, Venus."

„Hint Forslag, Sir, angik en Sammensværgelse om at svige Deres Tillid i et saadant Omfang, at jeg strax burde have underrettet Dem om det. Men det gjorde jeg ikke, Mr. Boffin, og gik ind paa det."

Uden at røre Øie eller Finger, nikkede Mr. Boffin paa ny og gjentog: „Ja vel, Venus.“

„Ikke fordi jeg noget eneste Øieblik billigede det, eller ikke stedse bebreidede mig at have forladt Videnskabens Bane for at betræde —“ han havde nær sagt „Bedrageriets,“ men da han nødigt vilde være altfor streng imod sig selv, brugte han i det Sted „Weggeriets.“

Med samme sagtmodige og lunefulde Mine som før svarede Mr. Boffin: „Ja vel, Venus.“

„Og efter nu at have præpareret Dem i det Raa, Sir,“ sagde Venus, „vil jeg sammensætte Enkelthederne,“ med hvilken korte og sagmæssige Indledning han begyndte at skildre den venskabelige Aftale og fortalte den overensstemmende med Sandhed. Man skulde troet, at den vilde have fremkaldt en eller anden Yttring af Harme, Overraskelse eller anden Sindsbevægelse hos Mr. Boffin, men den fremkaldte kun hans tidligere Bemærkning: „Ja vel, Venus.“

„Jeg har formodentligt sat Dem i Forbauselse?“ sagde Mr. Venus, idet han tvivlende gjorde et Ophold.

Mr. Boffin svarede simpelthen ligesom før: „Ja vel, Venus.“

Denne Gang var hele Forbauselsen paa den anden Side, men vedblev ikke at være der; thi da Venus kom til Weggs Opdagelse og derfra gik over til, at de Begge havde seet Mr. Boffin grave den hollandske Flaske op, skiftede denne Gentleman Farve og Stilling, blev overordentligt urolig og sluttede, da Venus sluttede, med at befinde sig i en Tilstand af aabenbar Ængstelighed, Skjælven og Forvirring.

„Nu, Sir,“ sagde Venus tilsidst, „maa De selv bedst vide, hvad der var i den hollandske Flaske, og hvorfor De gravede den op og tog den med. Jeg giver mig ikke ud for at vide Mere, end hvad jeg saae. Alt, hvad jeg veed, er dette: Jeg er i det Hele stolt af mit Fag (skjøndt det har medført een skrækkelig Ulempe, der har ramt mit Hjerte og næsten ligesaa meget min Knokkelbygning), og jeg agter at leve af mit Fag. For at indklæde den samme Mening i andre Ord, saa agter jeg ikke at

fortjene en eneste uærlig Penny ved denne Sag. Som den bedste Opreisning, jeg kan give Dem for overhovedet at have indladt mig paa den, underretter jeg Dem, som en Advarsel, om, hvad Wegg har opdaget. Efter min Formening lader Wegg sig ikke bringe til Taushed for en ringe Priis, og denne min Formening bygger jeg paa, at han begyndte at raade over Deres Formue, saa saare han fik at vide, hvilken Magt han besad. Om De finder det Umagen værd at bringe ham til Taushed for nogen Priis, maa De selv afgjøre og faaer at tage Deres Forholdsregler derefter. For mit eget Vedkommende har jeg ingen Priis. Bliver jeg nogensinde opfordret til at sige Sandheden, saa siger jeg den, men ønsker ikke at gjøre Mere, end hvad jeg nu har gjort."

„Tak, Venus!" sagde Mr. Boffin og trykkede hjerteligt hans Haand. „Tak, Venus, Tak, Venus!" Og derpaa gik han i stærk Bevægelse frem og tilbage i den lille Bontik. „Men hør, Venus," tog han lidt efter atter til Orde, idet han urolig satte sig ned igjen, „skal jeg kjøbe Wegg, vil jeg ikke kunne kjøbe ham billigere, fordi De er ude af det. Istedetfor at han vilde have faaet Halvdelen af Pengene — thi de skulde jo vel have været delte i to lige Dele?"

„Det skulde de, Sir," svarede Venus.

„Istedetfor det, vil han nu faae det Hele, og jeg kommer til at betale det Samme, om ikke Mere; thi De har sagt, at han er en samvittighedsløs Køter og graadig Æsel."

„Det er han," sagde Venus.

„Troer De ikke, Venus," yttrede Mr. Boffin, efterat have seet en liden Stund paa Ilden, „mener De ikke, at De kunde have Lyst til at lade, som om De var med i det, indtil Wegg var bleven kjøbt, og derpaa lette Deres Samvittighed ved at afstaae til mig, hvad De havde foregivet at have stukket i Lommen?"

„Nei jeg gjør ikke, Sir," svarede Venus meget bestemt.

„Ikke for at give Opreisning?" spurgte Mr. Boffin.

„Nei, Sir. Efter moden Overveielse synes den bedste Opreisning for at være kommen ud af Sporet mig at være at komme i Sporet igjen."

„Hm!“ sagde Mr. Boffin grublende. Naar De siger Sporet, mener De —“

„Mener jeg,“ sagde Venus kraftigt og kort „hvad Ret er.“

„Mig synes,“ sagde Mr. Boffin, brummende i en fornærmet Tone ved Ilden, „at Retten er hos mig, hvis den er nogetsteds. Jeg har langt større Ret til den gamle Mands Penge, end Kronen paa nogen Maade kan have. Hvad kom Kronen ham ved, undtagen for saavidt de kongelige Skatter angik? hvorimod jeg og min Kone vare Eet og Alt for ham.“

Støttende sit Hoved paa sine Hænder, mumlede Mr. Venus, der var bleven tungsindig ved Betragtningen af Mr. Boffins Begjerlighed, kun for selv at sylte sig i Nydelsen af denne Sindsstemning: „Hun ønskede ikke selv at betragte sig eller at blive betragtet saaledes.“

„Og hvoraf skal jeg leve,“ spurgte Mr. Boffin klynkende, „naar jeg skal kjøbe Folk med den Smule, jeg har faaet? Hvorledes skal jeg bære mig ad dermed? Naar skal jeg holde mine Penge i Beredskab? Naar skal jeg gjøre et Bud? De har ikke sagt mig, naar han har truet med at ville falde over mig.“

Venus forklarede, under hvilke Betingelser og i hvilke Hensigter der tovedes med at falde over Mr. Boffin, indtil Dyngerne vare blevne bortførte, og Mr. Boffin hørte opmærksomt paa ham. „Der er sagtens,“ sagde han med et Glimt af Haab, „ingen Tvivl om hint fordømte Testamentes Ægthed og Datum?“

„Ikke den fjerneste,“ sagde Mr. Venus.

„Hvor mon det nu er gjemt?“ spurgte Mr. Boffin i en lokkende Tone.

„Det er i mit Værge, Sir.“

„Er det?“ udbrød han meget ivrigt. „Vilde De ikke for en rundelig Sum, hvorom vi kunde komme overens, kaste det paa Ilden, Mr. Venus?“

„Nei, jeg vil ikke, Sir,“ afbrød Mr. Venus ham.

„Eller overlade mig det?“

„Det vilde jo være det Samme. Nei, Sir,“ svarede Mr. Venus.

Medens den forgyldte Skarnager syntes at være i Begreb med at fortsætte disse Spørgsmaal, hørtes en humpende Lyd udenfor at nærme sig Døren. „Tys! der kommer Wegg!“ sagde Venus. „Smut om bagved den unge Aligator henne i Krogen, og hør selv hvad han siger. Jeg skal ikke tænde Lys, førend han er gaaet, saa at han ikke kan see ved Andet end Skjæret af Ilden, og Wegg kjender godt Aligatoren og vil ikke bryde sig videre om den. Træk Deres Ben til Dem, Mr. Boffin; jeg kan see et Par Sko ved Enden af dens Hale. Gjem Deres Hoved godt bag dens Hoved, saa er De tryg; der er Plads nok til Dem bagved dens Gab. Den er lidt støvet, men ligner Dem ellers meget i Couleuren. Er De færdig, Sir?“

Neppe havde Mr. Boffin hvidskende givet et bekræftende Svar, førend Wegg kom humpende ind. „Naa, Medinteressent,“ spurgte denne Gentleman i en livlig Tone, „hvorledes har De det saa?“

„Taaleligt,“ svarede Mr. Venus. „Ikke videre til at rose af.“

„Virkeligt?“ sagde Wegg; „det gjør mig ondt, Medinteressent, at De ikke kommer Dem hurtigere, men Deres Sjæl er for stor til Deres Legeme, det er Sagen. Og hvorledes staaer det sig med vor Driftscapital, Medinteressent? At gjemme og spare gjør længe at vare; er det ikke rigtigt, Medinteressent?“

„Ønsker De at see den?“

„Hvis De vil være saa god, Medinteressent,“ sagde Wegg, gnidende sig i Hænderne. „Jeg ønsker at see den i Forening med Dem. Eller med lignende Ord som de, der nyligt ere blevne satte i Musik:

„Jeg ønsker, at De med Deres Øine det seer,
Medens jeg med mine staaer bi.“

Vendende sig og dreiende en Nøgle om, tog Mr. Venus Documentet og holdt fast ved det i sit sædvanlige Hjørne, og holdende fast i det andet Hjørne, satte Mr. Wegg sig paa den af Mr. Boffin saa nyligt rømmede Plads og løb det igjennem. „Alting i sin Orden, Alting i sin Orden,“ indrømmede han langsomt og nødigt i sin Ulyst til at slippe Documentet og

iagttog med graadige Blikke sin Medinteressent, medens denne vendte sig og atter dreiede sin Nøgle om.

„Der er vel intet Nyt?“ spurgte Venus, idet han igjen satte sig paa sin lave Stol bag Disken.

„Jo der er, Sir,“ svarede Wegg; „der var noget Nyt i Morges. Den gamle gridske og graadige Ræv —“

„Mr. Boffin?“ spurgte Venus med et Blik paa Alligatorens halvanden Alen vide Gab.

„Pokker i Vold med Mister til ham!“ sagde Wegg, givende efter for sin ærlige Harme. „Boffin, Skarnager Boffin. Denne gamle gryntende, gnieragtige Ræv, Sir, sender i Morges et af sine lønnede Redskaber, en ung Mand ved Navn Sloppy, ind i Gaarden, for at han skal befatte sig med vor Eiendom, og da jeg saa siger til ham: „Hvad vil De her, unge Mand? Dette er en privat Gaard,“ viser han mig et Papir fra Boffins anden Slyngel, han, for hvis Skyld jeg blev skudt tilside. „Herved bemyndiges Sloppy til at føre Tilsyn med Vognene og Arbeidet i det Hele.“ Det er temmelig stærkt, synes mig, Mr. Venus.“

„Husk paa, at han endnu ikke kjender vor Adkomst til Eiendommen,“ indvendte Venus.

„Saa maa han have et Vink derom,“ sagde Wegg, „og det et stærkt et, der kan sætte Skræk i ham. Giv ham en Finger, og han tager hele Haanden. Lade vi ham slippe denne Gang, hvad gjør han saa med vor Formue næste Gang? Jeg vil sige Dem Noget, Mr. Venus; det er kommet saa vidt, at jeg maa gjøre mig grov mod Boffin, hvis jeg ikke skal sprænges i tusinde Stykker. Jeg kan ikke dye mig, naar jeg seer paa ham. Hver Gang jeg seer ham stikke sin Haand i sin Lomme, seer jeg ham stikke den i min. Hver Gang jeg hører ham klingre med sine Penge, hører jeg ham tage sig Friheder med mine. Det er Mere, end Kjød og Blod kunne udholde. Nei,“ sagde Mr. Wegg høist forbittret, „og jeg vil gaae videre og sige, at ikke engang et Træben kan holde det ud!“

„Men, Mr. Wegg,“ indvendte Venus, „De foreslog jo selv, at han skulde lades i Fred, indtil Dyngerne vare blevne kjørte bort.“

„Men jeg foreslog ogsaa, Mr. Venus," svarede Wegg, „at hvis han kom og lurede og luskede ved Eiendommen, skulde han trues og gives at forstaae, at han ingen Ret har til den, og gjøres til vor Slave. Foreslog jeg ikke det, Mr. Venus?"

„Det gjorde De unegteligt, Mr. Wegg."

„Ja som De siger, Medinteressent, det gjorde jeg unegteligt," sagde Wegg, hvem denne beredvillige Indrømmelse havde sat i bedre Humeur. „Meget vel. Jeg anseer det, at han ansætter et af sine lønnede Redskaber i Gaarden, for at være en lumsk og luskende Handling. Og hans Næse skal lægges paa Slibestenen derfor."

„Det var da ikke Deres Skyld, Mr. Wegg, maa jeg tilstaae," sagde Venus, „at han den Aften slap bort med den hollandske Flaske."

„Som De atter saa snukt siger, Medinteressent! Nei, det var ikke min Skyld. Den Flaske vil jeg have fra ham. Skulde det taales, at han kom som en Tyv i Mørke og gravede mellem Noget, der langt mere tilhørte os, end ham (eftersom vi kunde berøve ham hvert Gran deraf, hvis han ikke betalte os, hvad vi vilde forlange), og bortførte en Skat fra dets Indvolde? Nei, det skal ikke taales. Og ogsaa derfor skal hans Næse lægges paa Slibestenen."

„Hvorledes agter De at bære Dem ad dermed, Mr. Wegg?"

„Med at lægge hans Næse paa Slibestenen? Jeg agter," svarede denne agtværdige Mand, „at fornærme ham offentligt, og naar han seer mig i dette mit Die og vover at sige et eneste Ord til Svar, raabe til ham, førend han kan faae trukket sit Veir: „Siger De et eneste Ord til, De gamle Køter af en Skarnager, er De en Tigger."

„Men hvis han nu ikke siger Noget, Mr. Wegg?"

„Saa," svarede Wegg, „ville vi uden synderligt Besvær komme til en Overenskomst, og jeg skal dressere og kjøre ham, Mr. Venus. Jeg skal spænde ham for og holde ham stramt i Tøiet og dressere og kjøre ham. Jo strammere den gamle Skarnager bliver holdt i Tøiet, Sir, desto Mere betaler han. Og jeg vil have høi Betaling, Mr. Venus, kan jeg fortælle Dem."

„De taler saa hevngjerrigt, Mr. Wegg."

„Hevngjerrigt, Sir? Var det ikke for hans Skyld, at jeg den ene Aften efter den anden aftog og faldt? Er jeg ikke for hans Skyld bleven hjemme om Aftenen som et Spil Kegler for at blive reist og reven om, reist og reven om af de Kugler — eller Bøger — han kastede efter mig? Jeg er hundrede, ja femhundrede Gange saa god en Mand som han, Sir."

Det var maaskee i den ondskabsfulde Hensigt at opirre ham til det Yderste, at Mr. Venus satte et Ansigt op, som om han tvivlede paa denne Paastands Rigtighed.

„Hvad? Var det ikke udenfor det Hus, som nu til dets Skam beboes af denne Lykkens Yndling og Øieblikkets Orm," sagde Wegg, betjenende sig af sine værste Skjeldsord og slaaende i Disken, „at jeg, Silas Wegg, der er femhundrede Gange saa god en Mand, som han nogensinde har været, sad i hvilketsomhelst Veir og ventede paa et Ærinde eller en Kunde? Var det ikke udenfor det selvsamme Hus, at jeg første Gang fik Øie paa ham, medens han væltede sig i Yppighedens Skjød og jeg solgte Skillingsviser for at leve? Og skal jeg krybe i Støvet, for at han kan træde paa mig? Nei!"

Ved Ildens Paavirkning udbredte der sig et Grin over den franske Gentlemans græsselige Aasyn, som om han beregnede, hvor mange tusinde Forrædere og Bagvaskere, der i Kraft af de selvsamme Præmisser som Mr. Weggs sætte sig til Modværge mod de Lykkelige. Man skulde have troet, at Børnene med de store Hoveder vare i Begreb med at tumle overende under deres hydrocephaliske Forsøg paa at opregne de Menneskebørn, der ved den samme Fremgangsmaade forvandle deres Velgjørere til deres Forurettere. Alligatorens halvanden Alen vide Gab kunde have udtrykt: „Alt dette var Noget, der i Aarhundreder havde været saare vel bekjendt nede i Dyndets Afgrunde."

„Men," sagde Wegg, muligen med en vis svag Fornemmelse af Rigtigheden af disse Bemærkninger, „Deres talende Aasyn tilkjendegiver, at jeg er tværere og vildere, end jeg pleier at være, og jeg har maaskee ogsaa tilladt mig at gruble for meget. Bort,

tvære Sorg! Nu er den borte, Sir. Jeg har besøgt Dem, og Munterheden har atter Herredømmet. Thi, som der staaer i Visen — det staaer Dem frit for at rette mig, Sir —

Naar et Menneskes Hjerte nedtynges af Sorg,
Strax Taagen forsvinder, hvis sig Venus vil røre.
Som med Klang af Musik, De sødeligt, Sir,
Opmuntrer vor Sjæl og fortryller vort Øre.

God Nat, Sir."

„Jeg faaer snart et Par Ord at sige Dem, Mr. Wegg," bemærkede Venus, „om min Delagtighed i den Plan, hvorom vi have talt."

„Min Tid, Sir," svarede Wegg, „er Deres. Men De kan være overbeviist om, at jeg ikke skal forsømme at bruge Slibestenen eller at lægge Boffins Næse paa den. Og er hans Næse først bleven lagt paa den, skal den blive holdt der af disse Hænder, Mr. Venus, indtil Gnisterne flyve ud af den som en Pladskregn."

Med disse venlige Ord humpede Wegg ud og lukkede Boutikdøren efter sig. „Vent, til jeg har tændt et Lys, Mr. Boffin," sagde Venus, „saa kan De lettere komme ud." Dermed tændte han et Lys, og medens han holdt det en Arms Længde ud fra sig, arbeidede Mr. Boffin sig ud fra Alligatorens Gab med et saa modfaldent Udtryk i sit Ansigt, at det ikke alene syntes, som om Alligatoren havde beholdt hele Spøgen for sig selv, men endog, som om den var bleven udtænkt og udført paa Mr. Boffins Bekostning.

„Det er en troløs Karl," sagde Mr. Boffin, medens han, da han var kommen ud, støvede sig af paa Arme og Ben, eftersom Alligatoren havde været en høist muggen Selskabsbroder. „Det er en skrækkelig Karl."

„Alligatoren, Sir?" spurgte Venus.

„Nei, Venus, nei. Slangen."

„De vil have bemærket, Mr. Boffin," yttrede Venus, „at jeg ikke sagde Noget til ham om, at jeg vilde trække mig helt ud af Sagen, da jeg ikke paa nogen Maade vilde overrumple Dem;

men for min Roligheds Skyld kan jeg ikke komme for snart ud af den, Mr. Boffin, og jeg spørger Dem nu, naar det vil være Dem beleiligt, at jeg trækker mig tilbage."

„Tak, Venus, Tak, men jeg veed ikke, hvad jeg skal sige eller gjøre," svarede Mr. Boffin; „han vil falde over mig, hvorledes jeg saa bærer mig ad. Han synes at have fuldt og fast besluttet at falde over mig; gjør han ikke?"

Mr. Venus yttrede, at dette aabenbart var hans Hensigt.

„De kunde være et Slags Beskyttelse for mig, hvis De blev i den," sagde Mr. Boffin; „De kunde stille Dem mellem ham og mig og tage Eggen af ham. Troer De ikke, at De kunde lade, som om De blev i den, til jeg havde faaet Tid til at tænke mig om?"

Venus spurgte ganske naturligt, hvor lang Tid Mr. Boffin troede at behøve for at tænke sig om.

„Det veed jeg sandeligt ikke," lød det forlegne Svar. „Alting er jo af Lave. Var Formuen ikke tilfalden mig, vilde jeg ikke have brudt mig derom; men efterat jeg er kommen i Besiddelse af den, vilde det være meget haardt for mig at skulle miste den igjen; det vil De dog vist indrømme, Venus?"

Mr. Venus foretrak, sagde han, at Mr. Boffin selv uddrog sine Slutninger.

„Jeg veed virkeligt ikke, hvad jeg skal gjøre. Raadfører jeg mig med en Anden, er det kun at indvie ham i Hemmeligheden for at maatte kjøbe ham ud af den igjen, og saa bliver jeg ødelagt paa den Maade og kunde ligesaa gjerne strax have givet Slip paa Formuen og være tvet til Fattighuset. Raadførte jeg mig med min Secretair, Rokesmith, vilde jeg blive nødt til at kjøbe ham ud, da han naturligviis tidligere eller sildigere vilde falde over mig ligesom Wegg. Jeg er kommen til Verden for at blive overfalden, synes mig."

Mr. Venus hørte stiltiende paa disse Beklagelser, medens Mr. Boffin travede frem og tilbage og holdt sig paa sine Lommer, som om han havde Ondt i dem.

„Men De har endnu ikke sagt, hvad De selv vil gjøre,

Venus. Hvorledes vil De bære Dem ad med at trække Dem ud af det?"

Venus sagde, at da Wegg havde fundet Documentet og betroet ham det, havde han i Sinde at give det tilbage til Wegg med den Forsikkring, at han ikke vilde have Noget med det at bestille, saa kunde Wegg gjøre hvad han fandt for godt og maatte selv bære Følgerne deraf.

„Og saa falder han med hele sin Vægt over mig!" udbrød Mr. Boffin i en sorgfuld Tone. „Jeg vilde hellere overfaldes af Dem end af ham, eller endog af dem Begge i Forening, end af ham alene."

Mr. Venus kunde kun gjentage, at det var hans faste Beslutning at holde sig til Videnskabens Bane og vandre paa denne i alle sit Livs Dage, uden at falde over sine Medskabninger, førend de vare døde, og da kun for efter ringe Evne at sætte dem paa bedste Maade sammen igjen.

„Hvor længe kunde De lade Dem overtale til at bevare Skinnet af at blive i det?" spurgte Mr. Boffin, kommende tilbage til sin anden Tanke. „Kunde De formaaes til at gjøre det, indtil Dyngerne ere kjørte bort?"

Nei, det vilde forlænge Mr. Venus's aandelige Uro altfor meget, sagde han.

„Ikke, hvis jeg viser Dem Grund dertil," spurgte Mr. Boffin; „ikke, hvis jeg viser Dem god og tilstrækkelig Grund?"

Hvis Mr. Boffin med god og tilstrækkelig Grund mente en saadan redelig og uforkastelig Grund, som kunde opveie Mr. Venus's personlige Ønsker og Bequemmelighed; men han maatte tilføie, at han ikke saae nogen Mulighed af, at der kunde vises ham en saadan Grund.

„Kom og besøg mig hjemme i mit Hus, Venus," sagde Mr. Boffin.

„Er Grunden der, Sir?" spurgte Venus med en vantroende Smilen og Blinken.

„Det kan være eller ikke være," svarede Mr. Boffin, „alt efterson De vil tage det. Men træk Dem ikke ud af Sagen

saa længe. Hør en Gang, gjør dette. Giv mig Deres Ord paa, at De ikke vil foretage Dem Noget med Wegg uden mit Vidende, ligesom jeg har givet Dem mit Ord paa, at jeg ikke vil gjøre det uden Deres."

„Top, Mr. Boffin!" sagde Venus efter en kort Betænkning.

„Tak, Venus, Tak! Top!"

„Naar skal jeg komme til Dem, Mr. Boffin?"

„Naar De vil; jo før, desbedre. Men nu maa jeg gaae. God Nat, Venus."

„God Nat, Sir!"

„Og god Nat til Resten af det tilstedeværende Selskab," sagde Mr. Boffin, seende sig om i Boutiken. „De tage sig snurrigt ud, Venus, og jeg kunde have Lyst til en Gang ved Leilighed at gjøre deres nærmere Bekjendtskab. God Nat, Venus, god Nat! Tak, Venus, Tak!" Dermed travede han ud paa Gaden og hjem efter.

„Jeg gad vide," tænkte han, medens han gik og klappede sin Stok, „om det kan være muligt, at Venus laver sig til at faae Magten fra Wegg? Om det kan være muligt, at han agter, naar jeg har kjøbt Wegg ud, at beholde mig udelukkende for sig selv og pille mig ren lige til Benene?"

Det var en listig og mistroisk Tanke, som gik ganske i samme Retning som hans Gnieres Skole, og han saae yderst listig og mistroisk ud, medens han gik ud gjennem Gadedøren. Mere end een eller to, og mere end to eller tre Gange, ja vel en halv Snes Gange tog han sin Stok ud fra den Arm, under hvilken han bar den, og huggede lige og haardt ud i Luften med dens Knap. Mr. Silas Weggs træede Ansigt stod maaskee ulegemligt for ham i disse Øieblikke; thi han huggede til med en hjertelig god Villie.

Nogle faa Gader fra hans Hus kjørte en lille privat Kareth, der kom fra den modsatte Kant, forbi ham, vendte og kjørte atter forbi ham. Det var en lille Kareth af excentrisk Bevægelse; thi han hørte den holde bagved sig og vende, og saae den atter kjøre

forbi. Saa holdt den og derpaa kjørte den videre og kom ham af Syne, men ikke langt af Syne; thi da han kom til Hjørnet af sin egen Gade, holdt den der igjen.

Der var et Dameansigt ved Vinduet, da han indhentede Karethen, og idet han gik forbi den, kaldte Damen sagte paa ham ved hans Navn.

„Hvad er til Tjeneste, Madame?“ sagde Mr. Boffin, staaende stille.

„Det er Mrs. Lammle,“ sagde Damen.

Mr. Boffin gik hen til Vinduet og yttrede det Haab, at Mrs. Lammle befandt sig vel.

„Ikke synderligt vel, bedste Mr. Boffin; mit Sind er kommet i Bevægelse af — maaskee taabelig — Engstelse og Bekymring. Jeg har ventet paa Dem i nogen Tid. Kan jeg tale med Dem?“

Mr. Boffin foreslog, at Mrs. Lammle skulde kjøre hjem til hans Hus, der kun laa nogle faa hundrede Skridt borte.

„Det vilde jeg helst lade være, med mindre De udtrykkeligt ønsker det. Det Vanskelige og Kildne ved Sagen angriber mig saa meget, at jeg helst vil undgaae at tale med Dem i Deres Hus. De finder sagtens dette besynderligt?“

Mr. Boffin sagde Nei, men mente Ja.

„Det er fordi jeg paaskjønner alle mine Venners gode Omdømme saa levende og røres saa meget deraf, at jeg ikke kan taale at udsætte mig for at forspilde det i nogetsomhelst Tilfælde, ikke engang hvor det gjælder en Pligt. Jeg har spurgt min Mand, (min dyrebare Alfred, Mr. Boffin), om der her er en Pligt tilstede, og han har paa det Udtrykkeligste sagt Ja. Gid jeg havde spurgt ham tidligere, det vilde have forskaanet mig for megen Bekymring.“

(„Kan det være nok et Overfald paa mig?“ tænkte Mr. Boffin, ganske befippet.)

„Det var Alfred, som sendte mig til Dem, Mr. Boffin. Alfred sagde: „Kom ikke tilbage, Sophronia, forend Du har talt med Mr. Boffin og sagt ham Alt. Hvad han saa maatte tænke derom, bør han have det at vide.“ Har De Noget imod at sætte Dem ind i Vognen til mig?“

Mr. Boffin svarede: „Nei, slet ikke," og satte sig ved Siden af Mrs. Lammle.

„Kjør langsomt hvorhen Du vil," sagde Mrs. Lammle til sin Kudsk, „men lad ikke Vognen rumle."

„Det maa bestemt være nok et Overfald," sagde Mr. Boffin ved sig selv. „Hvad nu?"

Femtende Kapitel.

Den forgyldte Skarnager fra hans værste Side.

Mr. Boffins Frokostbord var i Reglen meget behageligt, og Bella førte stedse Forsædet ved det. Skjøndt han begyndte enhver ny Dag i sin sunde, naturlige Egenskab og behøvede nogle vaagne Timer for at falde tilbage til sin Rigdoms fordærvelige Indflydelser, vare den forgyldte Skarnagers Ansigt og Væsen i Almindelighed skyfrie ved dette Maaltid, saa at man da let kunde have troet, at der ingen Forandring var foregaaet med ham. Først i Dagens Løb samledes Skyerne og formørkedes Morgenens Klarhed, og man kunde sagt, at Gjerrighedens og Mistroiskhedens Skygger forlængedes, alt som hans egen Skygge forlængede sig, og at Natten efterhaanden lukkede sig omkring ham.

Men een Formiddag, der erindredes længe efter, var det sort Midnat hos den forgyldte Skarnager, da han viste sig. Forandringen i hans Charakteer var aldrig traadt saa stærkt frem, og hans Opførsel mod hans Secretair var saa fuld af uforskammet Mistro og Hovmod, at Secretairen reiste sig og gik fra Bordet, førend man var halvt færdig med Frokosten. Det Blik, han sendte efter hans forsvindende Skikkelse, var saa underfundigt og ondskabsfuldt, at Bella vilde være bleven forbauset og forbittret, selv om han ikke var gaaet saa vidt, at han, da Rokesmith lukkede Døren, havde truet ad ham med sin knyttede Næve. Denne den ulykkeligste Formiddag af alle Formiddage i Aaret var Formid-

dagen efter Mr. Boffins Samtale med Mrs. Lammle i hendes lille Kareth.

Bella søgte i Mrs. Boffins Ansigt efter en Udtydning eller Forklaring af hendes Ægtefælles oprørte Stemning, men fandt ingen deri. En bekymret og sørgmodig Jagttagelse af hendes eget Ansigt var Alt, hvad hun kunde læse i det. Da de vare blevne ene — hvilket først skete ved Middagstid, eftersom Mr. Boffin afvexlende havde siddet længe i sin Lænestol eller var travet frem og tilbage i Frokostværelset og havde knyttet Næven og mumlet Noget i Skjægget — spurgte Bella hende i sin Forfærdelse, hvad der var hændet, hvad der var i Veien? „Det er mig forbudt at tale til Dem derom, kjære Bella; jeg tør ikke sige Dem det," var hele det Svar, hun kunde opnaae; og bestandigt saae hun, naar hun i sin Forundring og Forskrækkelse vendte sine Øine op mod Mrs. Boffins Ansigt, den samme bekymrede og sørgmodige Jagttagelse af sit eget i det.

Nedtrykt af sin Fornemmelse af, at der forestod et Uveir, og tabende sig i Betragtninger over, hvorfor Mrs. Boffin saae paa hende, som om hun havde nogen Del i det, fandt Bella Dagen lang og trættende. Helt ud paa Eftermiddagen, medens Bella var inde i sit Værelse, kom en Tjener ind til hende og bad hende fra Mr. Boffin om at komme over til ham i hans.

Mrs. Boffin var der og sad paa Sofaen, og Mr. Boffin travede op og ned ad Gulvet, men da han saae Bella, blev han staaende, vinkede hende hen til sig og tog hende under Armen. „Vær ikke forskrækket, kjære Barn," sagde han venligt; „jeg er ikke vred paa Dem. Men De ryster jo formeligt! Vær ikke forskrækket; jeg skal skaffe Dem Opreisning."

„Skaffe mig Opreisning?" tænkte Bella og gjentog derpaa høit i en forbauset Tone: „Skaffe mig Opreisning, Sir?"

„Ja vist, ja vist!" sagde Mr. Boffin. „Skaffe Dem Opreisning. Kald paa Mr. Rokesmith, Du."

Bella kunde været gaaet fra Forstanden af Forundring, hvis der havde været Tid dertil; men Tjeneren traf Mr. Rokesmith ganske tæt ved, og han indfandt sig næsten øieblikkeligt.

„Luk Døren, Sir!“ sagde Mr. Boffin; „jeg har Noget at sige Dem, som det rimeligviis ikke vil fornøie Dem at høre.“

„Jeg maa desværre svare, Mr. Boffin,“ sagde Secretairen, idet han, efterat have lukket Døren, vendte sig om og saae ham lige i Øinene, „at jeg finder dette høist sandsynligt.“

„Hvad mener De?“ brusede Mr. Boffin ud.

„Jeg mener, at det ikke længer er noget Nyt for mig af Deres Mund at høre, hvad jeg hellere ikke vilde høre.“

„Naa, vi ville ikke tale mere derom,“ sagde Mr. Boffin med en truende Rullen med sit Hoved.

„Det er vist det Bedste,“ svarede Secretairen. Han var rolig og ærbødig, men holdt, som Bella troede (og var glad ved at troe), tillige fast paa sin Værdighed som Mand.

„See nu paa den unge Dame, Sir, jeg her har under Armen,“ sagde Mr. Boffin.

Idet Bella, da denne Hentydning gjordes til hende, uvilkaarligt løftede sine Øine i Veiret, mødte hun Mr. Rokesmiths. Han var bleg og syntes bevæget. Derpaa glede hendes Øine hen til Mrs. Boffins, og hun mødte atter Blikket. Som et Lynglimt oplyste det hende, og hun begyndte at forstaae, hvad hun havde gjort.

„Jeg siger Dem, Sir,“ gjentog Mr. Boffin, „see paa den unge Dame, jeg her har under Armen.“

„Det gjør jeg,“ svarede Secretairen.

Idet hans Blik atter hvilede en Sekund paa Bella, forekom det hende, som om der laa en Bebreidelse i det. Men det kan ogsaa være, at det var hende selv, i hvem denne Bebreidelse laa.

„Hvor tør De, Sir,“ sagde Mr. Boffin, „mig uafvidende, søge at indlade Dem med denne unge Dame? Hvor tør De saaledes glemme Deres Plads og Stilling i mit Huus, at De plager denne unge Dame med Deres uforskammede Tilnærmelser?“

„Jeg maa afslaae at svare paa Spørgsmaal,“ sagde Secretairen, „der gjøres paa en saa fornærmelig Maade.“

„De afslaaer at svare?“ gjennælede Mr. Boffin. „De

afslaaer at svare, gjør De? Saa vil jeg sige Dem, hvad det er, Rokesmith; jeg vil svare for Dem. Der er to Sider ved denne Sag, og jeg vil tage dem Hver for sig. Den første Side er ren og pur Uforskammethed. Det er den første Side."

Secretairen smilte med en vis Bitterhed, som om han vilde sagt: „Det seer og hører jeg."

„Det var ren og pur Uforskammethed af Dem, endog blot at tænke paa denne unge Dame. Denne unge Dame stod langt over Dem. Denne unge Dame var intet Parti for Dem. Denne unge Dame laa (hvad hun var berettiget til) paa Lur efter Penge, og De havde ingen Penge."

Bella hang med Hovedet og syntes at trække sig lidt tilbage fra Mr. Boffins beskyttende Arm.

„Jeg gad nok vide, hvem De er," vedblev Mr. Boffin, „at De turde fordriste Dem til at forfølge denne unge Dame? Denne unge Dame saae sig om paa Markedet efter et godt Bud; hun var der ikke for at blive snappet op af Fyre, som ingen Penge havde at lægge ud, Intet at kjøbe for."

„O, Mrs. Boffin! Læg dog et godt Ord ind for mig, Mrs. Boffin!" hvidskede Bella, frigjørende sin Arm og skjulende sit Ansigt med sine Hænder.

„Du tier, gamle Kjælling," sagde Mr. Boffin, foregribende sin Kone. „Lad Dem ikke forbløffe, kjære Bella. Jeg skal skaffe Dem Opreisning."

„Men det gjør De ikke, De skaffer mig ikke Opreisning!" udbrød Bella med stærkt Eftertryk. „De krænker mig, krænker mig!"

„Lad Dem bare ikke forbløffe," svarede Mr. Boffin roligt. „Jeg skal læse denne unge Mand Texten. Hør nu, Rokesmith, De kan ikke undslaae Dem for at høre, veed De, saavel som for at svare. De hører mig sige Dem, at den første Side af Deres Opførsel var Uforskammethed — Uforskammethed og Overmod. Svar mig paa een Ting, om De kan. Sagde denne unge Dame Dem ikke selv dette?"

„Gjorde jeg, Mr. Rokesmith?" spurgte Bella, endnu stedse skjulende sit Ansigt. „O siig det, Mr. Rokesmith! Gjorde jeg?"

„Vær ikke saa bedrøvet, Miss Wilfer; det gjør nu kun Lidt til Sagen."

„Ah, De kan altsaa ikke negte det!" sagde Mr. Boffin med en klogtig Rysten paa Hovedet.

„Men jeg har siden bedet ham tilgive mig," udbrød Bella, „og jeg vilde nu paa mine Knæ igjen bede ham tilgive mig, hvis det kunde hjælpe ham!"

Her gav Mrs. Boffin sig til at græde.

„Hold op med den Støi, gamle Kjælling!" sagde Mr. Boffin. „Det er meget smukt af Dem, Miss Bella, men jeg vil sige denne unge Mand Sandheden og drive ham ind i en Krog. Hør nu, Rokesmith. Jeg har sagt Dem, at den ene Side af Deres Opførsel var Uforskammethed og Overmod. Nu kommer jeg til den anden, som er langt værre. Det var en Speculation af Dem."

„Det benegter jeg med Harme."

„Det nytter ikke, at De benegter det; det nytter ikke det Mindste, enten De benegter det eller ikke; jeg har et Hoved paa mine Skuldre, og det er intet Barnehoved. Hvad!" sagde Mr. Boffin, samlende sig i sin mest mistroiske Stilling og vridende sit Ansigt sammen i et sandt Landkort af Krumninger og Vinkler. „Veed jeg ikke, hvilke Greb der gjøres efter en Mand med Penge? Vilde jeg ikke, hvis jeg ikke holdt mine Øine aabne og mine Lommer tilknappede, være bragt i Fattighuset, før jeg vidste, hvor jeg var? Have Dancer og Elwes og Hopkins og Blewbury Jones, og hvad de nu Allesammen hed, ikke gjort den samme Erfaring som jeg? Havde ikke Alle Lyst til at gjøre Greb efter hvad de havde faaet og bringe dem i Armod og Elendighed? Bleve de ikke tvungne til at skjule Alt, hvad de eiede, af Frygt for, at det skulde blive snappet fra dem? Jo naturligviis. Snart vil man nok fortælle mig, at de ikke forstode sig paa den menneskelige Natur!"

„De? De Stakler!" mumlede Secretairen.

„Hvad siger De," spurgte Mr. Boffin, knipsende med Fingrene ad ham. „Dog De behøver ikke at gjøre Dem den Ulei-

lighed at gjentage det, for det er ikke Umagen værd at høre derpaa, og det gaaer ikke i mig. Jeg vil blotte Deres Anslag for denne unge Dame, jeg vil vise denne unge Dame den anden Side af Dem, og Intet, som De kan sige, kan forhindre det. (Hør nu efter, kjære Bella.) De er en fattig Karl, Rokesmith. De er en Karl, som jeg sankede op paa Gaden. Er De eller er De ikke?"

„Bliv ved, Mr. Boffin, men uden at henvende Dem til mig."

„Uden at henvende mig til Dem?" svarede Mr. Boffin, som om han ikke allerede havde gjort det. „Nei, det vil jeg ikke haabe! Det vilde rigtignok være morsomt, om jeg henvendte mig til Dem. De er, som jeg sagde, en fattig Karl, hvem jeg samlede op fra Gaden. De kommer og beder mig paa Gaden om at antage Dem som Secretair, og jeg antager Dem. Meget godt."

„Meget slemt," mumlede Secretairen.

„Hvad siger De?" spurgte Mr. Boffin, atter knipsende med Fingrene ad ham.

Han gav intet Svar, og efterat have betragtet ham med et pudsigt Udtryk af skuffet Nysgjerrighed, var Mr. Boffin nødt til at begynde forfra.

„Denne Rokesmith er en fattig ung Mand, som jeg ligefra Gaden antager til min Secretair. Denne Rokesmith bliver bekjendt med mine Sager og faaer at vide, at jeg har i Sinde at sætte en Sum Penge ud for denne unge Dame. „Haha!" siger denne Rokesmith;" her lagde Mr. Boffin en Finger paa sin Næse og pikkede sig flere Gange paa den for at vise, hvorledes Rokesmith havde snakket i Fortrolighed med sin Næse. „Det kan blive et godt Coup; jeg vil indlade mig paa det!" Og dermed begynder denne Rokesmith, graadig og forsulten som han er, at krybe paa alle Fire efter Pengene. Og det var heller ikke saa daarlig en Speculation; for havde denne unge Dame været mindre stolt, eller havt mindre Forstand, eller været den mindste Smule romantisk af sig, kunde han maaskee nok have sat det igjennem! Men lykkeligvis var hun ham for klog, og en

deilig Figur gjør han nu, da han er bleven blottet. Der staaer han!" sagde Mr. Boffin med latterlig Inconseqvents til Rokesmith selv. „See paa ham!"

„Deres uheldige Mistanke, Mr. Boffin —," begyndte Secretairen..

„Ja, temmelig uheldig for Dem, kan jeg sige Dem," sagde Mr. Boffin.

„— kan ikke bekæmpes af Nogen, og jeg vil heller ikke besvære mig med et saa frugtesløst Forsøg. Men jeg vil sige Dem et Ord om Sandheden."

„Bah! De bryder Dem nok stort om Sandheden," sagde Mr. Boffin med en Knipsen med Fingrene.

„Noddy! kjæreste Mand!" bad hans Kone.

„Du tier, gamle Kjælling," svarede Mr. Boffin. „Til denne Rokesmith her siger jeg, at han nok bryder sig stort om Sandheden. Og jeg siger nok en Gang til ham, at han nok bryder sig stort om Sandheden."

„Da vor Forbindelse er ophørt, Mr. Boffin," sagde Secretairen, „kunne Deres Ord kun være af meget ringe Betydning for mig."

„Naa, saa De er klog nok," svarede Mr. Boffin med en listig Mine, „til at indsee, at vor Forbindelse er ophørt? Men De kan ikke komme mig i Forkjøbet. See, hvad jeg her har i Haanden. Det er Deres Løn ved Deres Afskedigelse. De kan ikke tage Commandoen fra mig, men maa smukt dandse efter min Pibe. Vi ville ikke vide af, at det skal see ud, som om det er Dem, der tager Deres Afsked. Det er mig, som giver Dem den."

„Naar jeg blot kommer herfra," yttrede Secretairen, idet han skjød dette Tvistepunkt tilside med sin Haand, „kommer det mig ud paa Eet."

„Saa?" sagde Mr. Boffin, men mig kommer det ud paa To, kan jeg fortælle Dem. At lade en Karl, der er bleven klædt af, selv tage sin Afsked, er Eet; at afskedige ham for Uforskammethed, Overmod og Anslag mod hans Herres Penge,

et Andet. Eet og Eet gjøre To, ikke Eet. (Afbryd mig ikke, gamle Kjælling; Du tier.)"

„Har De sagt Alt, hvad De ønsker at sige?" spurgte Secretairen.

„Dertil kan jeg hverken sige Ja eller Nei," svarede Mr. Boffin. „Det kommer an paa."

„De vil maaskee overveie, om der er flere haarde Yttringer, De kunde ønske at rette imod mig?"

„Det vil jeg overveie," sagde Mr. Boffin haardnakket, „efter min og ikke efter Deres Leilighed. De ønsker at beholde det sidste Ord, men det vil maaskee ikke være rigtigt at lade Dem beholde det."

„Noddy! Kjære, kjære Noddy! Du taler saa haardt!" udbrød den stakkels Mrs. Boffin, for ikke at blive rent undertrykt.

„Gamle Kjælling," sagde hendes Ægtefælle, men uden Strenghed, „snakker Du uopfordret med, henter jeg en Pude, og bærer Dig ud af Stuen paa den. Hvad har De at sige, De Rokesmith?"

„Til Dem, Mr. Boffin, Intet, men et Par Ord til Miss Wilfer og Deres gode, kjærlige Kone."

„Saa frem med det," svarede Mr. Boffin, „og gjør Visen kort; for vi have faaet nok af Dem."

„Jeg har fundet mig i min falske Stilling her," sagde Secretairen med dæmpet Stemme, „for ikke at blive adskilt fra Miss Wilfer. At være hende nær har stedse været mig et Vederlag endog for den ufortjente Behandling, jeg har lidt her, og for den fornedrede Stilling, hvori hun ofte har seet mig. Siden Miss Wilfer afviste mig, har jeg efter min bedste Overbeviisning hverken med Ord eller Miner gjentaget min Beilen; men ligesaa lidt er min Følelse for hende bleven forandret, med Undtagelse af — hvis hun vil tillade mig at sige det — at den nu er dybere og mere grundet, end den var.

„Læg Mærke til, at naar denne Fyr siger Miss Wilfer, mener han Pund, Shillings og Pence!" udbrød Mr. Boffin

med en kløgtig Blinken. „Læg Mærke til, hvorledes denne Fyr sætter Miss Wilfer istedetfor Pund, Shillings og Pence!“

„Jeg behøver ikke at undsee mig ved min Følelse for Miss Wilfer,“ vedblev Secretairen, uden at værdige ham nogen Opmærksomhed, „men vedkjender mig den. Jeg elsker hende. Hvor jeg saa drager hen, naar jeg om faa Øieblikke forlader dette Huus, drager jeg ud til et tomt Liv, idet jeg lader hende blive tilbage.“

„Lader Pund, Shillings og Pence blive tilbage,“ sagde Mr. Boffin til et Slags Commentar med nok en Blinken.

„At jeg er ude af Stand til at nære nogen egennyttig Plan eller Tanke med Hensyn til Miss Wilfer,“ vedblev Secretairen, endnu stedse uden at ændse ham, „er ingen Fortjeneste af mig, da ethvert jordisk Gode vilde blive til en Ubetydelighed ved Siden af hende. Om hun ogsaa besad den største Rigdom og den høieste Rang, vilde de dog kun have Vigtighed i mine Øine, fordi jeg derved fjernedes end mere fra hende og end mere berøvedes ethvert Haab, hvis dette kunde være muligt. Kort sagt,“ tilføiede Secretairen, seende vist paa sin forrige Principal, „kort sagt, kunde hun med eet Ord berøve Mr. Boffin hans Formue og selv sætte sig i Besiddelse af den, vilde hun ikke faae større Værd i mine Øine, end hun har.“

„Hvad mener Du nu, gamle Kjælling,“ spurgte Mr. Boffin i en spøgende Tone sin Kone, „om denne Rokesmith her og hans Kjærlighed til Sandheden? Du behøver ikke at sige hvad Du mener, lille Ven, da jeg ikke ønsker, at Du skal blande Dig i Samtalen; men derfor kan Du ligefuldt mene det. Hvad det angaaer at sætte sig i Besiddelse af min Formue, saa lover jeg for, at han selv vilde gjøre det, hvis han kunde.“

„Nei,“ svarede Secretairen, atter seende vist paa ham.

„Ha, ha, ha!“ lo Mr. Boffin. „De er rigtignok god, er De!“

„Jeg er et Øieblik,“ sagde Secretairen, vendende sig fra ham og faldende tilbage i sin tidligere Tone, „bleven ledet bort fra det Lidet, jeg har at sige. Min Deltagelse for Miss Wilfer begyndte, saa saare jeg fik hende at see, ja begyndte allerede, da

jeg hørte tale om hende. Den var, oprigtigt talt, Grunden til, at jeg henledede Mr. Boffins Opmærksomhed paa mig og traadte i hans Tjeneste. Miss Wilfer har vidst det, før nu, og jeg siger det nu kun som en Bekræftelse (skjøndt jeg haaber, at den er overflødig) paa, at jeg er fri for den smudsige Hensigt, som tillægges mig."

„Det er dog en rigtigt lumsk Hund," sagde Mr. Boffin med en dybsindig Mine. „Han er en underfundigere Rænkemager, end jeg havde anseet ham for. See, hvor taalmodigt og planmæssigt han gaaer til Værks. Han skaffer sig Oplysning om mig og min Formue og om denne unge Dame og hendes Andel i stakkels unge Johns Historie, og staver og lægger sammen og siger til sig selv: „Jeg vil indsmigre mig hos Boffin og denne unge Dame og bearbeide dem Begge paa een og samme Tid og bringe mine Svin til Torvs et eller andet Sted." Jeg hører ham sige det, og nu, medens jeg seer paa ham, seer jeg ham sige det!"

Mr. Boffin pegede paa Synderen, som om han var bleven greben paa fersk Gjerning, og omfavnede sig selv for sin store Skarpsindighed.

„Men lykkeligviis havde han ikke med det Slags Folk at gjøre, som han troede, kjære Bella!" sagde Mr. Boffin. „Nei! Lykkeligviis havde han med Dem og med mig og med Daniel og Miss Dancer, Elwes, Vulture Hopkins og Blewbury Jones og alle de Andre at bestille. Og han er bleven snydt; det er det, han er bleven formeligt snydt. Han troede at skulle klemme Penge ud af os, og i det Sted har han selv løbet sig en Stage i Livet, kjære Bella!"

Kjære Bella gav intet Svar, intet Tegn paa, at hun var enig med ham. Strax efterat hun havde bedækket sit Ansigt med sine Hænder, var hun sunken ned paa en Stol med Hænderne hvilende paa Ryggen af den, og havde siden ikke rørt sig af Stedet. Der opstod nu et kort Ophold, og Mrs. Boffin reiste sig langsomt, ligesom for at gaae hen til hende, men Mr. Boffin standsede hende med en Bevægelse med sin Haand, og hun satte sig lydigt ned igjen og blev, hvor hun var.

„Der har De Deres Løn, Mr. Rokesmith," sagde den forgyldte Skarnager og kastede den sammenlagte Lap Papir, han havde havt i Haanden, hen mod sin forhenværende Secretair. „Ifølge hvad De har nedladt Dem til her, er jeg vis paa, at De vil nedlade Dem til at tage det op."

„Jeg har kun nedladt mig til dette," sagde Rokesmith, medens han tog det op, „og det er mit, da jeg har erhvervet det ved det strengeste Arbeide af alt."

„Jeg haaber, at De har Øvelse i at pakke ind," sagde Mr. Boffin; „thi jo før De kan komme herfra med Pik og Pak, desto bedre er det for alle Parter."

„De behøver ikke at være bange for, at jeg skal blive her længer end haardt nødvendigt."

„Der er dog een Ting, som jeg kunde have Lyst til at spørge Dem om, førend vi skilles ad for bestandigt," sagde Mr. Boffin, „om det saa kun var for at vise denne unge Dame, hvor indbildske I Rænkemagere ere, naar I troe, at Ingen kan opdage, hvorledes I selv modsige Eder."

„Spørg mig, hvorom De vil," svarede Rokesmith, „men betjen Dem selv af den Hurtighed, De anbefaler mig."

„De foregiver jo at nære stor Beundring for denne unge Dame?" sagde Mr. Boffin, idet han lagde sin Haand beskyttende paa Bellas Hoved, uden at see ned paa hende.

„Jeg foregiver det ikke."

„O ja saa! De nærer jo stor Beundring for denne unge Dame — siden De er saa nøieregnende?"

„Ja."

„Hvorledes kan De forene dette med, at denne unge Dame er en tankeløs, enfoldig Idiot, som ikke veed, hvad der tilkommer hende, men kaster sine Penge efter Veirhanerne paa Kirketaarnene og med raske Skridt iler Fattighuset imøde.

„Jeg forstaaer Dem ikke."

„Ikke? Eller vil De ikke forstaae mig? Hvad Andet vilde De have anseet denne unge Dame for, hvis hun havde laant Øre til Ord som Deres?"

„Hvad Andet, hvis jeg havde været saa lykkelig at vinde hendes Tilbøielighed og komme i Besiddelse af hendes Hjerte?“

„Vinde hendes Tilbøielighed,“ gjentog Mr. Boffin med ubeskrivelig Foragt, „og komme i Besiddelse af hendes Hjerte? Miau, siger Katten, vak vak, siger Anden, vov vov vov, siger Hunden! Vinde hendes Tilbøielighed og komme i Besiddelse af hendes Hjerte! Miau, vak vak, vov vov vov!“

John Rokesmith stirrede paa ham ved dette Udbrud, ligesom med en dunkel Forestilling om, at han var gaaet fra Forstanden.

„Hvad der tilkommer denne unge Dame,“ sagde Mr. Boffin, „er Penge, og det veed denne unge Dame meget godt.“

„De bagvasker den unge Dame.“

„Det er Dem, der bagvasker hende, De med Deres Tilbøieligheder og Hjerter og Sliddersladder,“ svarede Mr. Boffin. „Det stemmer ganske overens med Deres øvrige Opførsel. Først i Aftes fik jeg at vide, hvorledes De har baaret Dem ad, ellers skulde De før have faaet det at vide af mig, det kan De gjøre Deres Ed paa. Jeg fik det at vide af en Dame, der har saa godt et Hoved som den Bedste, og hun kjender denne unge Dame, og jeg kjender denne unge Dame, og vi vide alle Tre, at det er Penge, hun seer paa — Penge, Penge, Penge — og at De og Deres Tilbøieligheder og Hjerter ere lutter Løgn, Sir!“

„Mrs. Boffin,“ sagde Rokesmith, vendende sig roligt om mod hende, „for Deres hensynsfulde og uforanderlige Godhed takker jeg Dem paa det Varmeste. Farvel! Farvel, Miss Wilfer!“

„Og nu, lille Ven,“ sagde Mr. Boffin og lagde atter sin Haand paa Bellas Hoved, „kan De begynde at trøste Dem, og jeg haaber, at De vil erkjende, at De har faaet Opreisning.“

Men det var saa langt fra, at Bella syntes at erkjende det, at hun foer tilbage fra hans Haand og fra Stolen og, springende op og udstrækkende Armene, med lidenskabelig Graad udbrød: „O, Mr. Rokesmith, gid De, førend De gaaer, kunde gjøre mig fattig igjen! O gjør mig fattig igjen, En eller Anden, beder og tigger jeg, ellers brister mit Hjerte, hvis dette varer ved! Kjære Fader, gjør mig fattig igjen og tag mig hjem! Jeg var slem nok der,

men jeg har været meget værre her. Giv mig ikke Penge, Mr. Boffin, jeg vil ikke have Penge. Hold dem borte fra mig og lad mig blot tale med min gode lille Fader og lægge mit Hoved paa hans Skulder og betroe ham alle mine Sorger. Ingen Anden kan forstaae mig, ingen Anden kan trøste mig, ingen Anden veed, hvor uværdig jeg er, og kan dog holde af mig, som om jeg var et lille Barn. Jeg er bedre, naar jeg er hos Fader, end naar jeg er hos nogen Anden, mere uskyldig, mere bedrøvet, mere glad!" Og sluttende med i en vild Tone at tilføie, at hun ikke kunde udholde alt dette, sank Bella i Mrs. Boffins aabne Arme.

Fra de Steder, hvor de stode i Stuen, betragtede John Rokesmith og Mr. Boffin hende stiltiende, indtil hun selv taug stille, hvorpaa Mr. Boffin i en trøstende og beroligende Tone bemærkede: „Saa, lille Ven, saa; nu har De faaet Opreisning, og Alt er i Orden. Det undrer mig virkeligt ikke, at De kunde blive lidt ilter over at have havt et Optrin med denne Karl, men nu er det overstaaet, lille Ven, og De har faaet Opreisning, og — og Alt er i Orden!" hvilket Mr. Boffin gjentog med et høist bestemt Udtryk af Fuldstændighed og Endelighed.

„Jeg hader Dem!" udbrød Bella, idet hun, stampende med sin lille Fod, vendte sig pludseligt om imod ham; „Eller, om jeg ikke kan hade Dem, saa kan jeg i det mindste ikke lide Dem!"

„Holla!" udbrød Mr. Boffin i en forbauset, dæmpet Tone.

„De er en grov, uretfærdig, æreskjendende, ond gammel Skabning!" raabte Bella. „Jeg er vred paa mig selv, fordi jeg kalder Dem saaledes, men De er det, De er det; De veed, at De er det!"

Mr. Boffin stirrede hist og stirrede her, som om han begyndte at troe, at han havde faaet et Anfald af en eller anden Art.

„Jeg har hørt paa Dem med Undseelse," sagde Bella. „Med Undseelse over mig selv og med Undseelse over Dem. De burde være ophøiet over et sladsk Fruentimmers falske Sladder; men De er ikke længer ophøiet over Noget."

Mr. Boffin, der syntes at være bleven overbeviist om, at han havde faaet et Anfald, løsnede sit Tørklæde og rullede med Øinene.

„Da jeg kom hertil," vedblev Bella, „agtede og ærede jeg Dem og kom snart til at elske Dem, men nu kan jeg ikke taale at see Dem. Jeg veed ikke, om jeg tor gaae saa vidt, men i det mindste er De — er De et Uhyre!" Efter med stærk Kraftanvendelse at have udskudt denne Pil, lo og græd Bella krampagtigt imellem hinanden.

„Det Bedste jeg kan ønske Dem," sagde Bella, fornyende sit Angreb, „er, at De ikke eiede en Skilling. Kunde en oprigtig Ven og Velynder bringe Dem til at gaae fallit, vilde De blive en Hædersmand; men som en Mand med Formue er De en Djævel!"

Efterat have afskudt denne anden Pil med endnu stærkere Kraftanvendelse, lo og græd Bella endnu mere.

„Bliv et Øieblik, Mr. Rokesmith; hør blot eet Ord af mig, førend De gaaer! De Bebreidelser, der ere blevne Dem gjorte for min Skyld, smerte mig dybt. Af mit inderste Hjerte beder jeg Dem oprigtigt og alvorligt om Tilgivelse."

Idet hun traadte hen imod ham, gik han hende imøde, og da hun rakte ham sin Haand, kysede han den og sagde: „Gud velsigne Dem!" Da blandede ingen Latter sig i Bellas Graad; hendes Taarer vare rene og varme.

„Ethvert uædelmodigt Ord, jeg har hørt — med Harme og Foragt hørt henvendt til Dem, Mr. Rokesmith — har saaret mig langt mere end Dem, da jeg har fortjent det, men De aldrig. Det er mig, Mr. Rokesmith, som De skylder denne forvanskede Fremstilling af, hvad der foregik imellem os hin Aften. Allerede i det Øieblik, da jeg aabenbarede Hemmeligheden, blev jeg vred paa mig selv, fordi jeg havde gjort det. Det var meget slet af mig, men jeg gjorde det sandeligt ikke af Ondskab. Jeg gjorde det i et Øieblik af Indbildskhed og Daarskab — et af mine mange saadanne Øieblikke, en af mine mange saadanne Timer, et af mine mange saadanne Aar. Da jeg er bleven saa haardt straffet derfor, beder jeg Dem søge at tilgive det!"

„Det gjør jeg af min hele Sjæl."

„Tak, o Tak! Gaa ikke herfra, førend jeg har sagt nok et

Par Ord til Deres Retfærdiggjørelse. Det Eneste, der med Føie kan bebreides Dem, er, at De ved at tale til mig, som De gjorde hin Aften — med hvor stor Hensynsfuldhed og Overbærenhed kan kun jeg vide og takke Dem for — udsatte Dem for at blive forhaanet af en verdsligsindet, tankeløs Pige, der var bleven forstyrret i Hovedet og ikke formaaede at fatte Værdien af det, De tilbød hende. Den Pige, Mr. Rokesmith, har siden ofte seet sig i et ynkeligt og kummerligt Lys, men aldrig i et saa ynkeligt og kummerligt som nu, da den lave Tone, hvori hun svarede Dem, som den egennyttige og forfængelige Pige hun var, er bleven gjentagen for hendes Øren af Mr. Boffin."

Atter kysfede han hendes Haand.

„Mr. Boffins Ord vare vederstyggelige og oprørende for mig," sagde Bella, og bragte ved nok en Stampen med sin lille Fod den nævnte Gentleman til at fare sammen. „Det er fuldkomment sandt, at der var en Tid, og det for ikke saa meget længe siden, da jeg fortjente at faae en saadan „Opreisning," Mr. Rokesmith; men jeg haaber ikke oftere at skulle fortjene den."

Nok en Gang førte han hendes Haand til sine Læber og slap den derpaa og gik. Idet Bella ilede tilbage til den Stol, hvor hun saa længe havde skjult sit Ansigt, og underveis fik Øie paa Mrs. Boffin, blev hun staaende ved hende. „Han er borte," hulkede Bella harmfuldt, fortvivlet og paa halvhundrede andre Maader paa een Gang, medens hun slyngede sine Arme om Mrs. Boffins Hals. „Han er bleven skammeligt mishandlet og høist uretfærdigt og skjendigt jaget bort, og det er mig, som er Skyld deri."

Mr. Boffin havde hele Tiden rullet med sine Øine ud over sit løsnede Halstørklæde, som om han endnu bestandigt havde sit Anfald; men idet han nu syntes at troe, at han begyndte at komme sig, stirrede han en liden Stund lige ud for sig, bandt igjen sit Halstørklæde, trak flere Gange langsomt sit Veir, sank flere Gange og udbrød tilsidst med et dybt Suk, som om han i det Hele taget følte sig bedre: „Naa!"

Mrs. Boffin sagde ikke et Ord, enten godt eller ondt, men kjælede kjærligt for Bella og skottede til sin Mand, som om hun

ventede paa en Befaling. Uden at give nogen saadan, tog Mr. Boffin Plads paa en Stol ligeoverfor dem og sad der bøiet forover med et roligt Udtryk i sit Ansigt, Benene strakte fra hverandre, een Haand paa hvert Knæ og Albuerne ind til Kroppen, indtil Bella maatte ville tørre sine Øine og løfte Hovedet i Veiret, hvilket hun ogsaa tilsidst gjorde.

„Jeg maa gaa hjem," sagde Bella og reiste sig hastigt. „Jeg er Dem meget taknemlig for Alt, hvad De har gjort for mig, men jeg kan ikke blive her.

„Min bedste Pige," indvendte Mrs. Boffin.

„Nei, jeg kan ikke blive her," sagde Bella, „nei jeg kan virkeligt ikke. Uh, De ondskabsfulde gamle Ting!" (Disse sidste Ord gjaldt Mr. Boffin.)

„Vær ikke overilet, kjæreste Bella," bad Mrs. Boffin. „Betænk vel, hvad De gjør."

„Ja, De gjør bedst i at betænke Dem vel derpaa," sagde Mr. Boffin.

„Jeg vil aldrig mere tænke godt om Dem," udbrød Bella, faldende ham i Talen med heftig Trods i sine smaa, udtryksfulde Øienbryn og Forsvar for den forhenværende Secretair i ethvert Smilehul. „Nei, aldrig mere! Deres Penge have forvandlet Dem til Marmor; De er en haardhjertet Gnier, og værre end Dancer, værre end Hopkins, værre end Blewbury Jones, værre end nogen af alle disse Uslinger. Og hvad mere er," vedblev Bella, atter bristende i Graad, „De var den Gentleman, De har mistet, aldeles uværdig."

„Hvad, Miss Bella," indvendte den forgyldte Skarnager langsomt, „De vil dog vel ikke sammenligne Rokesmith med mig?"

„Jo, jeg vil! Han er mere værd, end en hel Million som De."

Meget smuk, men tillige meget forbittret saae hun ud, idet hun gjorde sig saa høi, hun kunde (hvilket ikke var saa overordentligt høi), og aldeles forskjød sin Velynder med et stolt Kast med sine fyldige, brune Lokker.

„Jeg vilde hellere, at han havde gode Tanker om mig,"

sagde Bella, „om han saa feiede Gaden for sit Brød, end at det var Dem, der havde dem, om De saa overstænkede ham med Snavs fra Hjulene paa en Vogn af det pure Guld. — Saa!“

„Naa, det maa jeg sige,“ udbrød Mr. Boffin, gjørende store Øine.

„Og i lang Tid har jeg, medens De troede Dem saa ophøiet over ham, kun seet Dem under hans Fødder,“ sagde Bella. „Saa! Og bestandigt saae jeg Herren i ham og Tjeneren i Dem — saa! Og da De behandlede ham skammeligt, tog jeg hans Parti og elskede ham — saa! Jeg er stolt deraf!“

Efter denne kraftige Tilstaaelse fik Bella et Tilbagefald og græd himmelhøit med Ansigtet paa Stolerygen.

„Hør nu en Gang,“ sagde Mr. Boffin, saa saare han fandt Leilighed til at bryde Tausheden og tage Ordet. „Skjenk mig Deres Opmærksomhed, Bella; jeg er ikke vred.“

„Men det er jeg,“ sagde Bella.

„Jeg siger,“ vedblev den forgyldte Skarnager, „jeg er ikke vred, men mener Dem det godt og vil overse dette. Vil De blive, hvor De er, ville vi ikke tale mere derom.“

„Nei, jeg kan ikke blive her,“ sagde Bella og reiste sig atter hastigt; „jeg kan ikke tænke paa at blive her, men vil og maa gaae hjem.“

„Vær nu ikke saa enfoldig,“ foreholdt Mr. Boffin hende. „Gjør ikke, hvad De ikke kan ændre; gjør ikke, hvad De kan være vis paa at komme til at angre.“

„Jeg vil aldrig angre det,“ sagde Bella, „men blev jeg her, efter hvad der er skeet, vilde jeg angre det og foragte mig selv hver Minut af mit Liv derfor.“

„Lad der i det mindste ikke være nogen Misforstaaelse derom, Bella,“ yttrede Mr. Boffin. „Hvo, som vil gjøre et stort Spring, skal gaae vel tilbage, veed De nok. Bliver De, hvor De er, er Alt godt og som det altid har været. Gaaer De, kan De ikke mere komme tilbage.“

„Det veed jeg, og det er netop det, der er min Hensigt,“ svarede Bella.

„De maa ikke vente," vedblev Mr. Boffin, „at jeg vil sætte Penge ud for Dem, naar De forlader os saaledes, for det gjør jeg ikke. Nei, Bella! Tag Dem i Agt! Ikke en eneste rød Kobberskilling.

„Vente?" sagde Bella i en stolt Tone. „Troer De, at nogen Magt paa Jorden kunde faae mig til at tage imod dem, om De ogsaa gjorde det?"

Men der skulde tages Afsked med Mrs. Boffin, og trods sin opbrusende Værdighed, sank den lille Sjæl sammen igjen. Liggende paa sine Knæ foran den gode Kone, rokkede hun frem og tilbage ved hendes Bryst og græd og hulkede og indesluttede hende med hele sin Kraft i sine Arme.

„De er saa god, saa god, den bedste af alle Gode, den bedste af alle menneskelige Skabninger!" udbrød Bella. „Jeg kan aldrig være taknemlig nok imod Dem og aldrig glemme Dem. Om jeg skulde opleve at blive blind og døv, veed jeg, at jeg vilde see og høre Dem i mine Tanker indtil den sidste af mine mørke Dage!"

Mrs. Boffin græd paa det Hjerteligste og omfavnede hende med største Ømhed, men sagde ikke et eneste Ord, undtagen at hun var hendes søde Pige. Men det sagde hun ogsaa tidt nok, for hun sagde det atter og atter, men for Resten ikke et eneste Ord.

Omsider løsrev Bella sig fra hende, men medens hun gik grædende ud af Stuen, formildedes hun paa sin eiendommeligt sære og kjærlige lille Maade halvveis mod Mr. Boffin.

„Det er mig meget kjært," hulkede Bella, „at jeg brugte haarde Ord imod Dem, Sir, da De rigeligt havde fortjent det. Men det gjør mig meget ondt, at jeg brugte haarde Ord imod Dem, da De tidligere har været saa forskjellig fra hvad De nu er. Siig Farvel!"

„Farvel," sagde Mr. Boffin i al Korthed.

„Dersom jeg vidste, hvilken af Deres Hænder der var den mindst fordærvede, vilde jeg bede Dem om at maatte røre ved den for sidste Gang," sagde Bella. „Men ikke fordi jeg for=

tryder, hvad jeg har sagt til Dem; for det gjør jeg ikke. Det er sandt!"

„Prøv den venstre," sagde Mr. Boffin og strakte den ud paa en aandsfraværende Maade; „den bliver mindst brugt."

„De har været vidunderligt god og kjærlig imod mig," sagde Bella, „og derfor kysser jeg den; De har været saa ond som muligt mod Mr. Rokesmith, og derfor kaster jeg den bort. Tak paa mine Vegne og Farvel!"

„Farvel," sagde Mr. Boffin, ligesom før.

Bella tog ham om Halsen og kyssede ham og løb ud for stedse.

Hun løb ovenpaa og satte sig paa Gulvet i sit Værelse og græd sine mødige Taarer, men Dagen heldede, og hun havde ingen Tid at spilde. Hun aabnede alle de Gjemmer, hvori hun havde sine Kjoler, tog kun dem, hun havde havt med sig, og lod Resten blive tilbage, men dannede en stor, vanskabt Pakke af de første, for senere at sende Bud efter den.

„Jeg vil ingen tage med af de andre," sagde Bella, medens hun i sin Beslutnings Styrke bandt Knuderne i Pakken meget fast. „Jeg vil lade alle mine Foræringer blive her og begynde helt forfra igjen for egen Regning." For fuldstændigt at gjennemføre denne Beslutning, byttede hun endog den Kjole, hun havde paa, med den, hvori hun var kommen til det store Hus, ja, endog den Hat, hun tog paa, var den samme, hvormed hun i Holloway havde sat sig ind i den Boffinske Kareth.

„Nu er jeg færdig," sagde Bella. „Det er lidt nærgaaende, men jeg har badet mine Øine med koldt Vand og vil ikke græde mere. Du har været et rart Værelse for mig, Du kjære Værelse, Farvel! Vi To sees ikke mere."

Idet hun til Afsked kyssede paa Fingeren ad det, lukkede hun sagte Døren og gik med lette Fjed ned ad Hovedtrappen, standsende og lyttende, medens hun gik, for ikke at møde nogen af Husets Folk; men der var Ingen at see, og hun kom uforstyrret ned i Forstuen. Døren til den forhenværende Secretairs Værelse stod aaben. I Forbigaaende tittede hun derind, og af Tomheden paa hans Bord og Tingenes Udseende i det Hele taget gjettede hun,

at han allerede var borte. Efter sagte at have aabnet den store Forstuedør, og sagte lukket den efter sig igjen, vendte hun sig om ogkysted e den paa den udvendige Side — den ufølsomme gamle Sammensætning af Træ og Jern, som den var! — førend hun med raske Skridt løb bort fra Huset.

„Det var godt gjort!“ sagde Bella, snappende efter Veiret, idet hun i den næste Gade sagtnede sin Fart og begyndte at gaae langsommere. „Havde jeg beholdt saa meget Veir, at jeg havde kunnet græde, havde jeg givet mig til at græde igjen. Og nu, stakkels kjære, søde lille Fader, skal Du uventet faae Dit deilige Fruentimmer at see.“

Sextende Kapitel.

De tre Misers Gilde.

City saae ikke videre lovende ud, medens Bella gik gjennem dens grusede Gader. De fleste af dens Pengemøller vare ved at rebe deres Seil, eller havde holdt op at male den Dag; Møllermestrene vare allerede gaaede og Svendene i Begreb med at gaae, og Forretningsgaderne havde et udmattet Præg, ja endog Fortougene saae ud til at være trætte af en Million Fødders Trin. Der behøvedes flere Timer af Natten til at dæmpe Dagens Vildelse paa et saa feberhedt Sted. Den dumpe Susen af de nyligt standsede Pengemøllers Hvirvlen og Rullen syntes endnu at dvæle i Luften, og Stilheden lignede snarere en overvunden Kæmpes Afmagt, end et Menneskes Ro, der fornyer sine Kræfter ved at hvile sig.

Om Bella end, da hun kastede et Blik paa den mægtige Bank, tænkte paa, hvor behageligt det kunde være at agere Gartner der en Times Tid mellem Pengene med en blank Kobberskovl i Haanden, var hun dog ikke pengebegjerligt stemt. Meget forbedret i saa Henseende, og medens visse halvt færdige Billeder, i hvis

Sammensætning der kun var lidet Guld, dandsede for hendes klare Øine, kom hun til Mincing Lanes af Lugten af Apothekersager opfyldte Region med en Fornemmelse af nyligt at have aabnet en Skuffe i en Materialists Udsalg.

Chicksey, Finering & Stobbles's Forretningslocale paavistes af et aldrende, til at tage Vare paa Contoirer vant Fruentimmer, der mødte Bella udenfor et Værtshus, tørrende sig om Munden og forklarende dennes Fugtighed overensstemmende med i Physiken velbekjendte naturlige Grundsætninger ved at sige, at hun havde været indenfor for at see hvad Klokken var. Forretningslocalet bestod i en glasøiet Stueetage indenfor en mørk Porthvælving, og medens Bella, idet hun nærmede sig det, tænkte paa, om der i City gaves noget foregaaende Tilfælde, som kunde berettige hende til at gaae ind og spørge efter R. Wilfer, hvem Andre skulde hun da see sidde ved et af Vinduerne med Speilglasruden skudt i Veiret, end R. Wilfer selv, der lavede sig til at nyde en let Forfriskning!

Da Bella kom nærmere, kunde hun see, at Forfriskningen havde Skikkelse af et lille Franskbrød og for en Penny Melk, og samtidigt med denne Opdagelse fra hendes Side opdagede hendes Fader hende og opfordrede Echoet i Mincing Lane til at udbryde: „Du gode Gud!"

Derpaa kom han flyvende cherubisk ud uden Hat, omfavnede hende og førte hende indenfor. „Thi det er efter Contoirtid, og jeg er ganske alene, kjære Barn," forklarede han, og i Begreb med — som jeg sommetider gjør, naar de Alle ere gaaede — at faae mig en fredelig Kop The."

Efterat have seet sig om i Contoiret, som om hendes Fader var en Fange, og dette hans Celle, krystede og qvalte Bella ham af Hjertens Lyst.

„Aldrig er jeg bleven saa forundret, kjære Barn!" sagde hendes Fader. „Jeg vilde ikke troe mine egne Øine og tænkte virkeligt, at de havde lagt sig efter at lyve! At tænke sig, at Du selv er gaaet ned ad Gaden! Hvorfor sendte Du ikke Tjeneren herned, kjære Barn?"

„Jeg har ingen Tjener med, Fader."

„O ja saa! Men Du er da kommen i det pæne Kjøretøi, lille Ven?"

„Nei, Fader."

„Du kan da umuligt være gaaet, kjære Barn?"

„Jo jeg er, Fader!"

Han saae saa yderst forbauset ud, at Bella ikke kunde faae sig til allerede at betroe ham det nu.

„Følgen deraf er, Fader, at Dit deilige Fruentimmer føler sig lidt træt og har stor Lyst til at faae noget af Din The."

Franskbrødet og Melken vare blevne anrettede paa et Ark Papir paa Vinduesbænken, og den cherubiske Lommekniv, paa hvis Spidse den første Bid af Brødet endnu sad, laa ved Siden af dem, hvor den i en Hast var bleven kastet hen. Bella tog Bidden af den og stak den i Munden. „Kjæreste Barn," sagde hendes Fader, „at tænke sig, at Du skal tage til Takke med en saadan Kost! Men Du maa dog i det mindste have Dit eget Brød og Din egen Melk. Vent et Øieblik, lille Ven. Melkehandleren boer her ligeoverfor omme paa Hjørnet."

Uden at ændse Bellas Indsigelser, løb han ud og kom strax efter tilbage med det nye Forraad. „Kjære Barn," sagde han, medens han anrettede det paa et andet Stykke Papir foran hende, „at tænke sig, at et glimrende —!" og saae derefter paa hende og holdt pludseligt inde.

„Hvad er der paa Færde, Fader?"

„— at et glimrende Fruentimmer," vedblev han langsommere, „skal lade sig noie med en Beværtning som denne! — Er det en ny Kjole, Du har paa?"

„Nei, Fader, den er gammel. Kan Du ikke huske den?"

„Jo, mig syntes nok, at jeg skulde huske den?"

„Det burde Du ogsaa kunne, da Du selv har kjøbt den, Fader."

„Ja, mig syntes nok, at jeg havde kjøbt den, lille Ven," sagde Cheruben og rystede sig lidt, ligesom for at vække sine Aandsevner.

„Er Du da bleven saa vankelmodig, kjære Fader, at Du ikke mere kan lide Dit eget Valg?“

„Ja, seer Du vel, lille Ven,“ svarede han, synkende en Bid af Brødet med en betydelig Anstrengelse, da det syntes at ville blive siddende fast underveis, „jeg vilde have troet, at den neppe var glimrende nok under de bestaaende Forhold.“

„Saa Du drikker sommetider en fredelig Kop The her ganske alene?“ sagde Bella, medens hun lokkende flyttede sig om ved Siden af ham, istedetfor at blive siddende ligeoverfor ham. „Er jeg i Veien for Theen, naar jeg som nu lægger min Arm over Din Skulder, Fader?“

„Ja, lille Ven, og nei, lille Ven. Ja til det første Spørgsmaal og ganske vist Nei til det sidste. Hvad den fredelige Kop The angaaer, maa Du vide, lille Ven, at Dagens Forretninger stundom ere lidt trættende; og lægges der ikke Noget mellem Dagen og Din Moder, bliver hun stundom ogsaa lidt trættende.“

„Det veed jeg, Fader.“

„Ja, lille Ven. Derfor nyder jeg stundom en fredelig Kop her ved Vinduet tilligemed en fredelig Betragtning af Gaden (det er saa beroligende) mellem Dagen og den huslige —“

„Lykksalighed,“ tilføiede Bella sørgmodigt.

„Og den huslige Lykksalighed,“ sagde hendes Fader, beredvilligt tiltrædende dette Udtryk.

Bella kysede ham. „Og det er i dette mørke, smudsige Fængsel, at Du, stakkels Fader, tilbringer enhver Time af Dit Liv, naar Du ikke er hjemme?“

„Naar jeg ikke er hjemme, eller paa Veien dertil, eller paa Veien herhen. Ja. Seer Du den lille Pult henne i Krogen?“

„I den mørkeste Krog, længst borte fra Lyset og fra Kaminen? Den daarligste af alle Pultene?“

„Betragter Du den virkeligt fra dette Synspunkt, kjære Barn?“ sagde hendes Fader, maalende den konstnerisk med Hovedet paa den ene Side; „det er min. Den kaldes Rumtys Rane.“

„Hvis Rane?“ spurgte Bella meget forbittret.

„Rumtys. Fordi den er temmelig høi og man gaaer op

ad to Trin til den, kalde de den en Rane. Og mig kalde de Rumty."

„Hvor tør de det?" udbrød Bella.

„Det er bare for Spøg, lille Ven, bare for Spøg. De ere Allesammen yngre end jeg og saa fulde af Løier. Hvad kan det skade? Det kunde være Surmule, eller Tværdriver, eller halvhundrede andre ubehagelige Ting, som jeg ikke vilde kunne lide at blive kaldt. Men Rumty! Gud, hvorfor ikke Rumty?"

At tilføie denne blide Natur, der, trods alle hendes Luner, ligefra hendes Barndom havde været Gjenstanden for hendes Paaskjønnelse, Kjærlighed og Beundring, en tung Skuffelse, følte Bella at være den sværeste Opgave paa hendes svære Dag. „Jeg havde gjort bedre i," tænkte hun, „strax at sige ham det; jeg havde gjort bedre i at sige ham det for lidt siden, medens han havde en dunkel Formodning om Et eller Andet; men nu er han igjen glad, og jeg gjør ham ulykkelig."

Men ret som han med den gladeste Ro var ved at tage fat paa sit Brød og sin Melk igjen, og Bella, listende sin Arm tættere om ham og af en uimodstaaelig, paa gammel Vane grundet Tilbøielighed til at lege med ham purrende op i hans Haar, lavede sig til at sige: „Kjære Fader, bliv ikke bedrøvet, men jeg har noget Ubehageligt at sige Dig!" forekom han hende paa en uventet Maade.

„Du gode Gud!" udbrød han, ligesom før opfordrende Echoet i Mincing Lane; „Det er virkeligt mærkeligt!"

„Hvad er det, Fader?"

„Der kommer jo Mr. Rokesmith!"

„Nei, nei, Fader, nei," udbrød Bella, yderst forvirret. „Ganske vist ikke."

„Jo han gjør, see selv."

Og virkeligt gik Mr. Rokesmith ikke alene forbi Vinduet, men ogsaa ind i Contoiret. Og ikke alene gik han ind i Contoiret, men foer, da han saae sig alene der med Bella og hendes Fader, hen mod hende og greb hende i sine Arme med de henrykte Ord: „Min dyrebare, dyrebare Pige; min kjekke, høisindede

uegennyttige, modige, ædle Pige!" Og ikke nok dermed (hvilket man dog skulde synes at kunne have været Forbauselse nok i een Dosis), men efterat have hængt et Øieblik med Hovedet, løftede Bella det i Veiret og lagde det paa hans Bryst, som om dette var hendes Hoveds udkaarede, bestandige Hvilested.

„Jeg vidste, at Du vilde gaae til ham, og jeg gik bagefter Dig," sagde Rokesmith. „Min Elskede, mit Liv! Er Du min?"

Hvortil Bella svarede: „Ja, jeg er Din, hvis Du finder mig værd at tage!" Og derpaa syntes hun at svinde ind til saa godt som Ingenting i hans Favntag, dels fordi det var saa kraftigt fra hans Side, og dels fordi der var saa megen Eftergivenhed imod det fra hendes.

Cheruben, hvis Haar under Paavirkningen af dette forbausende Skue selv kunde gjort det Samme ved sig, som Bella nys havde gjort ved det, vaklede tilbage til Vinduesbænken, fra hvilken han havde reist sig, og betragtede Parret med sine til det Yderste opspilede Øine.

„Men vi maa tænke paa den kjære Fader," sagde Bella; „jeg har endnu ikke sagt den kjære Fader Noget; lader os tale med Fader;" hvorpaa de vendte sig om for at gjøre det.

„Først beder jeg Dig, kjære Barn," yttrede Cheruben med mat Stemme, „have den Godhed at stænke mig med lidt Melk, da jeg er tilmode, som om jeg skulde blive borte i det."

Og den skikkelige lille Fyr var virkeligt ogsaa bleven forurolignende ledeløs, og hans Sandser syntes hurtigt at forsvinde fra hans Knæ og op efter. Bella stænkede ham med Kys, istedetfor Melk, og gav ham noget af denne at drikke, og efterhaanden kom han til sig selv igjen under hendes kjærtegnende Omsorg.

„Vi ville aabenbare det for Dig lidt efter lidt, kjæreste Fader," sagde Bella.

„Du aabenbarede saa Meget, kjære Barn, i den første Indgift, hvis jeg tør udtrykke mig saaledes," svarede Cheruben, seende paa dem Begge, „at jeg nu nok kan taale en god Slump Aabenbarelser paa een Gang."

„Mr. Wilfer," sagde John Rokesmith ivrigt og glad, „Bella tager mig, skjøndt jeg ikke har Formue, ja for Tiden ikke engang en Stilling; ikke Andet i Vente, end hvad jeg kan erhverve mig ved mine egne Kræfter. Bella tager mig."

„Ja efter hvad jeg for faa Minuter siden bemærkede, bedste Sir," svarede Cheruben med svag Røst, „vilde jeg jo rigtignok næsten have troet, at Bella tog Dem."

„Du veed ikke, kjære Fader," sagde Bella, „hvor slet jeg har behandlet ham!"

„De veed ikke Sir," sagde Rokesmith, „hvilket Hjerte hun har."

„Du veed ikke, Fader," sagde Bella, „hvilken afskylig Skabning jeg vilde være bleven, hvis han ikke havde frelst mig fra mig selv!"

„De veed ikke, Sir," sagde Rokesmith, „hvilket Offer hun har bragt mig!"

„Kjære Bella," svarede Cheruben, endnu stedse høitideligt bange, „og kjære John Rokesmith, hvis De vil tillade mig at kalde Dem saaledes —"

„Ja, gjør det, Fader, gjør det!" bad Bella. „Jeg tillader det, og min Villie er hans Lov. Er den ikke — kjære John Rokesmith?"

Der var en indtagende Undselighed i Forening med en indtagende og kjærlig, tillidsfuld og stolt Ømhed, da hun saaledes for første Gang kaldte ham ved Navn, som gjorde det fuldkomment undskyldeligt, at John Rokesmith gjorde, hvad han gjorde. Og hvad han gjorde var, at han atter gav hende Udseende af at forsvinde som tidligere beskrevet.

„Jeg troer, mine Bener," yttrede Cheruben, „at hvis I maatte finde det beleiligt at sætte Eder Hver paa sin Side af mig, vilde vi komme ud af det paa en regelmæssigere Maade og gjøre Sagen klarere. John Rokesmith sagde for lidt siden, at han for Øieblikket ingen Stilling havde."

„Nei, ingen," sagde Rokesmith.

„Nei, Fader, ingen."

„Hvoraf jeg slutter," vedblev Cheruben, „at han har forladt Mr. Boffin?"

„Ja, Fader. Og saa —"

„Vent lidt, kjære Barn. Jeg vil helst komme til det lidt efter lidt. Og at Mr. Boffin ikke har behandlet ham godt?"

„Har behandlet ham skammeligt, kjære Fader!" udbrød Bella med blussende Aasyn.

„Hvilket," vedblev Cheruben, idet han med sin Haand paabød Taalmodighed, „en vis pengekjær, ung Person, der er langt ude i Slægt med mig, ikke kunde billige? Er jeg paa den rette Vei?"

„Ikke kunde billige, søde Fader," sagde Bella med en taareqvalt Latter og et glad Kys.

„Hvorpaa," vedblev Cheruben, „bemeldte visse pengekjære, unge Person, der er langt ude i Slægt med mig og tidligere havde bemærket og selv sagt til mig, at det var Velstand, der fordærvede Mr. Boffin, erkjendte, at hun ikke burde sælge sin Bevidsthed om hvad der var Ret og hvad der var Uret, og hvad der var sandt og hvad der var falsk, og hvad der var retfærdigt og hvad der var uretfærdigt, for nogen Priis, noget levende Menneske kunde betale hende? Er jeg paa den rette Vei?"

Med nok en taareqvalt Latter kysfede Bella ham glad igjen.

„Og derfor — og derfor," vedblev Cheruben med bævende Stemme, medens Bellas Haand lidt efter lidt listede sig op ad hans Vest til hans Hals, „afslog hin pengekjære, unge Person, der er langt ude i Slægt med mig, Prisen, aflagde al den glimrende Stads, der hørte til den, tog den forholdsviis fattige Kjole paa, jeg sidst havde givet hende, og gik lige herhen til mig, fuldt og fast stolende paa, at jeg vilde understøtte hende i hvad der var Ret. Er jeg kommen til Maalet?"

Nu laa Bellas Haand om hans Hals og hendes Ansigt paa den.

„Den pengekjære, unge Person, der er langt ude i Slægt med mig," sagde hendes gode Fader, „handlede rigtigt! Den pengekjære, unge Person, der er langt ude i Slægt med mig,

stolede ikke forgjeves paa mig! Jeg beundrer denne pengekjære, unge Person, der er langt ude i Slægt med mig, mere i denne Kjole, end om hun var kommen til mig i chinesisk Atlask og ægte Shawler og med Diamanter fra Golconda. Jeg elsker denne unge Person høit. Af mit ganske Hjerte siger jeg til Manden efter denne unge Persons Hjerte: „Min Velsignelse følger denne Eders Forbindelse, og hun bringer Dem en god Formue i den Fattigdom, hun har valgt for Deres og den ærlige Sandheds Skyld!"

Den standhaftige lille Mands Stemme svigtede ham, da han rakte John Rokesmith sin Haand, og han taug, medens han bøiede sit Ansigt helt ned over sin Datter. Men ikke længe, thi han saae snart op igjen og sagde i en livlig Tone:

„Og hvis Du nu troer, kjære Barn, at Du kan underholde John Rokesmith halvanden Minut, vil jeg springe over til Melkehandleren efter et Franskbrød og en Drik Melk til ham, saa at vi Alle kunne drikke The med hinanden."

Det var, sagde Bella overgivent, ligesom det Aftensmaaltid, der i Ammestuehistorien anrettes for de tre Nisser i deres Hus ude i Skoven, men uden deres dæmpede, tordnende Brummen over den forurolige Opdagelse: „Der er Nogen, som har drukket min Melk!" Det var et kosteligt Maaltid, det allerkosteligste, som Bella, John Rokesmith, eller vel endog R. Wilfer nogensinde havde holdt. Den snurrige Modsætning mellem det og dets Omgivelser, blandt hvilke de to Messingknupper paa Chicksey, Finering & Stobbles's Pengekasse gloede ud, ligesom en doven Drages Øine, gjorde det kun saa meget mere lifligt.

„At tænke sig," sagde Cherubin, seende sig med ubeskrivelig Gottelse om i Contoiret, „at Nogetsomhelst af en kjælen Natur kunde gaae for sig her, det er det, der kildrer mig. At tænke sig, at jeg skulde see min Bella i sin tilkommende Mands Arme her!"

Først da Franskbrødene og Melken alt i nogen Tid havde været forsvundne, og Aftenens Skygger begyndte at udbrede sig over Mincing Lane, blev Cherubin efterhaanden lidt ængstelig og sagde til Bella, idet han rømmede sig:

„Hm! Har Du overhovedet tænkt paa Din Moder, kjære Barn?“

„Ja, Fader.“

„Og for Exempel ogsaa paa Din Søster Lavvy, kjære Barn?“

„Ja, Fader, og jeg troer, at vi gjøre bedst i ikke at indlade os paa Vidtløftigheder hjemme, men at det vil være mere end nok at sige, at jeg er bleven uenig med Mr. Boffin og har forladt hans Hus for bestandigt.“

„Da John Rokesmith kjender Din Moder, lille Ven,“ sagde hendes Fader efter et kort Ophold, “behøver jeg ikke at betænke mig paa i hans Paahør at yttre, at Du maaskee finder Din Moder en Smule trættende.“

„En Smule, Du taalmodige Fader?“ sagde Bella med en klangfuld Latter, der blev saa meget desto klangfuldere, fordi den tillige var saa kjærlig i dens Klang.

„Godt! Saa ville vi i strengeste Fortrolighed mellem os selv sige trættende, uden videre Indskrænkning,“ indrømmede Cheruben modig. „Og Din Søsters Sind er ligeledes trættende.“

„Det bryder jeg mig ikke noget om, Fader.“

„Og Du maa være belavet paa, min Diesten,“ sagde hendes Fader med den største Blidhed, „at vi ville tage os meget kummerlige og magre ud hjemme, og i det heldigste Tilfælde synes meget uhyggelige i Sammenligning med Mr. Boffins Hus.“

„Det bryder jeg mig ikke noget om, Fader. Jeg vilde kunne finde mig i langt haardere Prøvelser — for Johns Skyld.“

Slutningsordene bleve ikke sagte saa sagte og undseligt, at jo John hørte dem og viste, at han havde hørt dem, ved atter at hjælpe Bella til nok en af hine gaadefulde Forsvindelser.

„Naa,“ sagde Cheruben glad og uden at yttre Misbilligelse, „naar Du — naar Du kommer tilbage fra Dit Smuthul, min Skat, og atter viser Dig paa Overfladen, troer jeg, at det vil være paa Tiden, at vi lukke og gaae vor Vei.“

Var Chicksey, Finering & Stobbles's Contoir nogensinde blevet lukket af tre gladere Mennesker, hvor glade de fleste Mennesker end vare ved at lukke det, maatte de i Sandhed have været

overvættes glade. Men først satte Bella sig op paa Rumtys Rane og sagde: „Viis mig, hvad Du bestiller her hele Dagen igjennem, Du kjære Fader. Skriver Du saaledes?“ Og dermed lagde hun sin fyldige Kind paa sin buttede venstre Arm og tabte sin Pen af Syne i Bølger af Lokker paa en Maade, der var høist uforretningsmæssig, hvorvel John Rokesmith lod til at synes godt om den.

Efter derpaa at have udslettet ethvert Spor af deres Gilde og feiet Krummerne sammen, forlode de tre Nisser Mincing Lane for at vandre til Holloway, og hvis de to af Nisserne ikke ønskede, at Veien havde været dobbelt saa lang, som den var, maatte den tredie Nisse tage høiligen feil; ja denne beskedne Aand fandt sig at være saa meget til Hinder for deres inderlige Nydelse af Vandringen, at han undskyldende yttrede: „Jeg troer, kjære Børn, at jeg vil gaae over paa den anden Side af Gaden og lade, som om jeg ikke hørte til Eder;“ hvilket han gjorde og bestrøede cherubisk Veien med Smil i Mangel af Blomster.

Klokken var næsten Ti, da de standsede i Sigte af Wilfer Castle, og da det var et roligt og ubefærdet Sted, begyndte Bella paa den Række Forsvindelser, der truede med at ville vare hele Natten.

„Hør, John,“ sagde Cheruben omsider, „hvis De kan undvære den unge Person, der er langt ude i Slægt med mig, vil jeg føre hende ind.“

„Undvære hende kan jeg ikke,“ svarede John, „men jeg faaer vel at laane Dem hende. — Min Elskede!“ Et Trylleord, der øieblikkeligt bragte Bella til at forsvinde igjen.

„Læg nu, kjæreste Fader,“ sagde Bella, da hun atter blev synlig, „Din Haand i min, saa ville vi løbe hjem saa rask, vi kunne, og faae det overstaaet. Nu, Fader. Een —“

„Veed Du hvad, lille Ven,“ stammede Cheruben med et vist modfaldent Udtryk, „jeg var i Begreb med at sige, at hvis Din Moder —“

„Du maa ikke nøle, Sir, for at vinde Tid,“ udbrød Bella og satte sin høire Fod frem, „begriber Du ikke det, Sir? Der er Maalet; løs paa Maalet, Sir. Een! To! Tre, og afsted,

Fader!" Afsted foer hun og rev Cheruben med sig, uden at standse eller at tillade ham at standse, førend hun havde ringet paa Klokken. „Nu, kjære Fader," sagde Bella, tagende ham ved begge hans Øren, som om han havde været en Krukke, og førende hans Ansigt til sine rosenrøde Læber, „staae vi midt i det!"

Miss Lavvy kom ud for at aabne Laagen, ledsaget af hin opmærksomme Cavaler og Familiens Ven, Mr. George Sampson. „Hvad, det er da vel aldrig Bella?" udbrød Miss Lavvy, farende tilbage ved Synet af hende, og brægede derpaa: „Bella er her, Moder!"

Førend de kunde komme ind i Huset, fremkaldte disse Ord Mrs. Wilfer, der, staaende i Portalen, modtog dem med spøgelseagtig Skummelhed og alt sit øvrige Tilbehør af Ceremonier.

„Skjøndt uventet, er mit Barn velkomment," sagde hun, idet hun tillige frembød sin Kind ligesom en kold Tavle, hvorpaa Fremmede kunde indskrive sig. „Ogsaa Du, R. W., er velkommen, skjøndt Du kommer sildigt. Kan Mrs. Boffins Tjener høre mig derude?" Dette dybt tonende Spørgsmaal kastedes ud i Natten, for at blive besvaret af det omtalte Tyende.

„Der er Ingen derude, kjære Moder," sagde Bella.

„Er der Ingen derude?" gjentog Mrs. Wilfer med majestætisk Tonefald.

En værdig Gysen gjennemtrængte Mrs, Wilfers Skuldre og Handsker, som om hun vilde sagt: „En Gaade!" og derpaa drog hun i Spidsen for Optoget ind i Familiens Dagligstue, hvor hun bemærkede:

„Hvis Du, R. W.," der foer sammen, da han tiltaltes saa høitideligt, „ikke har brugt den Forsigtighed paa Veien til Dit Hjem at sørge for et eller andet Tillæg til vort tarvelige Aftensmaaltid, vil det kun smage Bella daarligt. Kold Lammebov og Salat kan ikke maale sig med Mr. Boffins yppige Bord."

„Tal ikke saaledes, kjære Moder," sagde Bella; „Mr. Boffins Bord er mig ligegyldigt."

Men her tog Miss Lavinia, der nøie havde betragtet Bellas Hat, til Orde med et: „Men, Bella!"

„Ja, Lavvy, jeg veed det nok.“

Den Ukuelige sænkede sine Øine ned til Bellas Kjole og bukkede sig for at see paa den, hvorpaa hun atter udbrød: „Men, Bella!“

„Ja, Lavvy, jeg veed nok, hvad jeg har paa, og vilde sagt Moder Grunden, da Du afbrød mig. Jeg har forladt Mr. Boffins Hus for bestandigt, Moder, og er kommen hjem igjen.“

Mrs. Wilfer sagde ikke et Ord, men trak sig, efter i rædsom Taushed at have stirret et Par Minuter paa sit Afkom, baglænds ind i sin Thronkrog og satte sig ned, lignende en frossen, paa et russisk Torv falbudt Varegjenstand.

„Kort sagt, kjære Moder,“ sagde Bella, idet hun tog den foragtede Hat af og rystede sine Lokker ud, „jeg har havt en meget alvorlig Trætte med Mr. Boffin i Anledning af den Maade, hvorpaa han behandlede et Medlem af sin Husstand, og denne Trætte har været saa afgjørende, at Alt er ude imellem os.“

„Og det er min Pligt at sige Dig, kjære Kone,“ tilføiede R. W. ydmygt, „at Bella har opført sig i en ægte kjek Aand og med fuldkommen rigtig Følelse, hvorfor jeg haaber, kjære Kone, at Du ikke vil tage Dig det altfor nær.“

„George!“ sagde Miss Lavvy i en formanende Gravtone, der lignede hendes Moders; „Tal, George Sampson! Hvad sagde jeg Dig om disse Boffin'er?“

Da Mr. Sampson mærkede, at hans skrøbelige Fartøi arbeidede inde mellem Skjær og Brændinger, fandt han det raadeligst ikke at beraabe sig paa nogetsomhelst Bestemt, der var blevet ham sagt, for at han ikke skulde beraabe sig paa noget Urigtigt, men fik med beundringsværdigt Sømandskab sit Fartøi ud paa dybt Vande ved at mumle: „Ja ganske vist.“

„Ja! Jeg sagde George Sampson, hvad George siger Dig,“ sagde Miss Lavvy, „at nemlig disse afskylige Boffin'er vilde yppe Kiv med Bella, saa snart det Nye var slidt af hende. Have de gjort det, eller have de ikke? Havde jeg Ret eller havde jeg Uret? Og hvad siger Du nu, Bella, om Dine Boffin'er?“

„Lavvy og Moder,“ sagde Bella, „om Mr. og Mrs. Boffin

siger jeg, hvad jeg altid har sagt, og vil jeg altid sige, hvad jeg har sagt om dem. Men Intet skal faae mig til at skjendes med Nogen i Aften. Jeg haaber, at det ikke er Dig imod at see mig, kjære Moder," tilføiede hun og kysfede hende, „og heller ikke Dig, Lavvy," — her kysfede hun hende — „og da jeg seer, at den Salat, Moder talte om, staaer paa Bordet, vil jeg lave den til."

Medens Bella spøgende gav sig i Lag med sit Arbeide, fulgte Mrs. Wilfers udtryksfulde Ansigt hende med stirrende Øine, frembydende en Forening af det fordum almenyndede Gjestgiver-skildt Saracenerhovedet og et Nyrnbergeruhr og vækkende den Tanke, at hendes Datter ved Tillavningen af Salaten klogeligt kunde forbigaae Eddiken. Men ikke eet Ord kom der over den majestætiske Matrones Læber, hvilket var forfærdeligere for hendes Ægtefælle (som hun maaskee vidste), end nogen Strøm af Veltalenhed, hvormed hun kunde have opbygget Selskabet.

„Nu, Moder," sagde Bella efter en liden Stunds Forløb, „er Salaten færdig, og det er over Aftensmadstid."

Mrs. Wilfer reiste sig, men forblev maalløs. „George," sagde Miss Lavinia i sin formanende Tone, „Moders Stol!" Mr. Sampson fløi hen bag den fortræffelige Dames Ryg og fulgte tæt bagefter hende med Stol i Haand, medens hun spankulerede hen til Festbordet. Da hun var kommen did, satte hun sig stivt paa sin Plads, efterat have beæret Mr. Sampson med en Stirren for hans egen Mund, der bragte den unge Gentleman til i største Forvirring at trække sig tilbage til sin Plads.

Da Cheruben ikke vovede at tiltale en saa frygtelig Gjenstand, sørgede han for hende gjennem en tredie Person, saasom: „Lammekjød til Din Moder, kjære Bella," eller: „Jeg er vis paa, Lavvy, at Din Moder tager noget Salat, hvis Du rækker hende Fadet." Den Maade, hvorpaa Mrs. Wilfer modtog disse Fødevarer, udmærkede sig ved forstenet Aandsfraværelse, i hvilken Tilstand hun ligeledes nød dem, idet hun stundom lagde Kniv og Gaffel fra sig, som om hun sagde til sig selv: „Hvad er det, jeg gjør?" og stirrede paa en eller anden af de Tilstedeværende, som om hun, fuld af Harme, søgte Oplysning. Af en saadan

Stirren var det et magnetisk Udbytte, at den Person, paa hvem der blev stirret, ikke paa nogen Maade med Held kunde lade, som om han var uvidende om den, saa at en Trediemand, aldeles uden at see paa Mrs. Wilfer, maatte kunne have vidst, paa hvem hun stirrede, ved at see hende blive afspeilet i den Bestirredes Ansigt.

Ved denne særlige Leilighed var Miss Lavinia overordentligt venlig mod Mr. Sampson og fandt snart for godt at underrette sin Søster om Grunden hertil.

„Det var ikke Umagen værd at uleilige Dig dermed, saalænge Du befandt Dig i en Kreds, der var saa langt fjernet fra Din Familie, at det var en Sag, Du rimeligviis kun kunde have saare liden Deltagelse for," sagde Lavinia med et Kast med sin Hage; „men George Sampson er forlovet med mig."

Det glædede Bella at høre det. Mr. Sampson blev tankefuldt rød og følte sig opfordret til at omslynge Miss Lavinias Liv med sin Arm; men da han ved at støde paa en stor Knappenaal i den unge Dames Belte ridsede sig i en Finger, udstødte han et skarpt Skrig og paadrog sig derved Lynet fra Mrs. Wilfers stirrende Blik.

„George har det meget godt," sagde Miss Lavinia — hvilket man i Øieblikket ikke skulde have troet — „og vi skulle snart have Bryllup. Jeg havde ikke Lyst til at tale derom, saa længe Du var hos Dine Bof —" her afbrød Miss Lavinia sig med et Sæt og tilføiede venligere — „saa længe Du var hos Mr. og Mrs. Boffin; men nu finder jeg det søsterligt at underrette Dig derom."

„Tak, kjære Lavvy. Jeg ønsker Dig til Lykke."

„Selv Tak, Bella. Sandt at sige, talte George og jeg om, om jeg skulde sige Dig det; men jeg sagde til George, at Du ikke vilde bryde Dig om en saa ubetydelig Sag, men langt hellere vilde losrive Dig aldeles fra os, end see ham føiet til os Andre."

„Det var en Feiltagelse, kjære Lavvy," svarede Bella.

„Saa synes det," svarede Miss Lavinia; „men Omstændighederne have forandret sig, veed Du nok, lille Ven. George har

faaet en ny Stilling, og hans Udsigter ere virkeligt meget gode. I Gaar vilde jeg ikke have havt Mod til at sige Dig det, da Du vilde have fundet hans Udsigter kummerlige og ikke værd at lægge Mærke til; men i Aften er jeg helt dristigt tilmode."

„Naar begyndte Du at føle Dig saa frygtsom, Lavvy?" spurgte Bella med et Smil.

„Jeg sagde ikke, at jeg nogensinde følte mig frygtsom, Bella," svarede den Ukuelige. „Men havde jeg ikke ladet mig afholde derfra af Hensynet for en Søsters Følelser, kunde jeg maaskee have sagt, at jeg i nogen Tid har følt mig uafhængig, for uafhængig, lille Ben, til at jeg kunde have fundet mig i, at der blev seet ned paa mit tilkommende Giftermaal. Ikke fordi jeg vilde have bebreidet Dig, at Du saae ned paa det, saa længe Du selv ventede at gjøre et rigt og fornemt Parti, Bella; jeg følte mig kun uafhængig."

Om den Ukuelige følte sig tilsidesat ved Bellas Forsikkring om, at hun ikke vilde skjendes med Nogen, eller om hendes Ærgrelse hidrørte fra, at Bella var kommen tilbage til Kredsen for Mr. George Sampsons Beilen, eller om hun ansaae det for at være en for hendes Stemning nødvendig Opstrammer, at hun ved nærværende Leilighed kom i Kast med Nogen, saa er saa Meget vist, at hun nu med største Voldsomhed gjorde et Udfald mod sin majestætiske Moder.

„Hør, Moder, sid ikke og stir saa drilagtigt paa mig! Er der noget Sort paa min Næse, saa sig mig det; hvis ikke, saa lad mig i Fred."

„Taler Du saaledes til mig?" sagde Mrs. Wilfer. „Hvor tør Du vove det?"

„Tal for Guds Skyld ikke om at vove, Moder. En Pige, der er gammel nok til at være forlovet, er mere end gammel nok til ikke at ville vide af, at man seer paa hende som paa et Uhr."

„Uforskammede!" sagde Mrs. Wilfer. „Havde nogen af Din Bedstemoders Døttre, hvor gammel hun saa havde været, talt saaledes til hende, vilde hun have befalet hende at gaae ind i et mørkt Kammer."

„Min Bedstemoder," svarede Lavvy, læggende sine Arme over Kors og sig selv bagover paa sin Stol, „vilde ikke have siddet og stirret saaledes paa Folk."

„Jo hun vilde!" sagde Mrs. Wilfer.

„Saa er det Skade, at hun ikke havde bedre Forstand," sagde Lavvy. „Og gik min Bedstemoder ikke i Barndom, da hun fandt paa at jage Folk ind i mørke Kamre, burde hun have gjort det. Min Bedstemoder maa rigtignok have taget sig godt ud! Jeg gad vide, om hun nogensinde fandt paa at ville jage Folk op i Kuglen paa St. Paulskirken, og hvis hun gjorde det, hvorledes hun da vilde faaet dem derop!"

„Stille!" befalede Mrs. Wilfer. „Stille, siger jeg!"

„Det er ikke i fjerneste Maade min Hensigt at være stille, Moder," svarede Lavinia koldblodigt, „men tværtimod det Modsatte. Jeg vil ikke lade mig sees paa, som om det var mig, der var kommen fra Boffin'erne, og sidde og tie til det. Jeg vil ikke, at der skal sees paa George Sampson, som om det var ham, der var kommen fra Boffin'erne, og sidde og tie til det. Finder Fader sig i, at der bliver seet paa ham, som om det var ham, der var kommen fra Boffin'erne, godt og vel. Jeg har ikke Lyst dertil og taaler det ikke!"

Ad denne Omvei havde Lavinias Ingenieurkonst aabnet en Bresche mod Bella, og Mrs. Wilfer betraadte den.

„Du oprørske Aand! Du gjenstridige Barn! Siig mig, Lavinia, hvis Du havde saaret Din Moders Følelser og nedladt Dig til at lade Dig beskytte af Boffin'erne, og Du derpaa var kommen fra hine Trældommens Haller —"

„Det er noget Snak, Moder," sagde Lavinia.

„Hvorledes!" udbrød Mrs. Wilfer med ophøiet Strenghed.

„Trældommens Haller, Moder, er ikke Andet en Snak," svarede den Ukuelige ubevæget.

„Jeg siger, formastelige Barn, hvis Du, nedbøiet under Beskyttelsens Aag og ledsaget af dens Tjenere i glimrende Dragter, var kommen fra Portland Place for at besøge mig, troer Du da, at mine Følelser kunde have udtrykt sig i Blikke?"

„Alt, hvad jeg troer derom," svarede Lavinia, „er, at jeg vilde ønske, at de bleve udtrykte mod den rette Person."

„Og hvis Du," vedblev hendes Moder, „ladende haant om mine Advarsler om, at Mrs. Boffins Ansigt alene var et Ansigt, der bugnede af Ondt, havde klynget Dig til Mrs. Boffin istedetfor til mig, og dog tilsidst var kommen hjem, efterat være bleven traadt under Fødder af Mrs. Boffin og forskudt af Mrs. Boffin, troer Du da, at mine Følelser kunde være blevne udtrykte ved Blikke?"

Idet Lavinia var i Begreb med at svare sin høit ærede Moder, at hun i saa Tilfælde rent kunde have sparet sine Blikke, reiste Bella sig og sagde: „God Nat, kjære Moder, jeg har havt en anstrengende Dag og vil gaae i Seng." Dermed opløstes det behagelige Selskab. Mr. George Sampson tog kort efter Afsked og ledsagedes af Miss Lavinia med et Lys ud i Forstuen og uden Lys ud til Havelaagen; Mrs. Wilfer vaskede Boffin'erne af sine Hænder og gik i Seng, ligesom Lady Macbeth, og R. W. blev i en tungsindig Stilling alene tilbage mellem Levningerne af Aftensmaaltidet.

Men af sine Betragtninger vaktes han af lette Fjed, og det var Bellas. Hendes smukke Haar hang helt ned om hende, og hun var trippet sagte ned med Haarbørsten i Haanden og barfodet for at sige god Nat til ham.

„Du er unegteligt et deiligt Fruentimmer, lille Ven," sagde Cheruben, tagende en Lok i Haanden.

„Hør en Gang, Sir," sagde Bella, „naar Dit deilige Fruentimmer bliver gift, skal Du faae denne Lok, hvis Du har Lyst, og hun skal gjøre en Lidse af den til Dig. Vilde Du sætte Priis paa denne Erindring om den kjære Skabning?"

„Ja, mit elskede Barn."

„Saa skal Du faae den, hvis Du er artig, Sir. Det gjør mig saa ondt, kjæreste Fader, at jeg har voldt al denne Forstyrrelse her hjemme.

„Det skal Du ikke tage Dig nær, mit Dæggelam," svarede hendes Fader med den troskyldigste Oprigtighed. „Det er virkeligt

ikke Umagen værd at tale derom, da det alligevel vilde være gaaet saaledes til herhjemme. Kunne Din Moder og Søster ikke finde een Ting at blive lidt trættende over, finde de en anden. Vi aflade aldrig at være trættende, forsikrer jeg Dig. Men jeg er bange for, at Du finder Dit og Lavvys gamle Værelse skrækkeligt ubeqvemt, Bella?"

„Nei, Fader, det bryder jeg mig ikke om, Fader. Og hvorfor troer Du, at jeg ikke bryder mig derom?"

„Da pleiede Du dog at beklage Dig derover, Barn, medens det ikke kunde forekomme Dig saa lille, som det nu maa. Jeg kan virkeligt kun svare, at det maa være, fordi Du har forbedret Dig saa meget."

„Nei, Fader, det er, fordi jeg er saa taknemlig og saa lykkelig!"

Her qvalte hun ham, til hendes lange Haar fik ham til at nyse, og saa lo hun, til hun fik ham til at lee, og saa qvalte hun ham igjen, for at Ingen skulde høre dem.

„Hør, Sir," sagde Bella, „Dit deilige Fruentimmer blev spaaet i Aften, mens hun gik hjem. Det var ingen storartet Spaadom, for hvis det deilige Fruentimmers Tilkommende faaer en Ansættelse, som han haaber snart at faae, gifter hun sig paa halvandethundrede Pund om Aaret. Men det er kun i Begyndelsen, og selv om det ikke bliver til Mere, skal det deilige Fruentimmer dog faae det til at slaae rigeligt til. Dog det er ikke Alt, Sir. I Spaadommen er der en vis lyshaaret Mand — en lille Mand, sagde Spaamanden — der, som det lader, stedse vil befinde sig i Nærheden af det deilige Fruentimmer og stedse have en udtrykkeligt for ham bestemt fredelig Krog i det deilige Fruentimmers lille Hus, hvortil der aldrig har været Mage. Kan Du sige mig, hvad den Mand hedder, Sir?"

„Er han Knegten i Kortene?" spurgte Chernben med en Blinken i sine Øine.

„Ja!" udbrød Bella overvættes glad, og qvalte ham igjen. „Han er Wilferknegt! Det deilige Fruentimmer vil imødesee den Skjebne, der spaaedes hende saa glædeligt, kjære Fader, og lade den gjøre hende til et langt bedre deiligt Fruentimmer, end hun

hidtil har været. Og hvad der forlanges af den lille Mand, Sir, er, at han ogsaa skal imødesee den og sige til sig selv, naar han staar Fare for at blive altfor plaget: „Omsider seer jeg Land!“

„Omsider seer jeg Land!“ gjentog hendes Fader.

„Det var en sød Vilferknegt!“ udbrød Bella og satte derpaa sin lille, hvide bare Fod frem. „Der er Maalet, Sir. Kom til Maalet. Sæt Din Fod imod det. Vi ville stræbe i Forening efter det! Nu, Sir, kan Du kysse det deilige Fruentimmer, førend hun løber bort, saa taknemlig og saa lykkelig. O ja, lyshaarede lille Mand, saa taknemlig og saa lykkelig!“

Syttende Kapitel.

Et selskabeligt Chor.

Forbauselse throner paa Ansigterne i Mr. og Mrs. Alfred Lammles Bekjendtskabskreds, da Bortsalget af deres Meubler og Effecter af første Classe (hvoriblandt et Billard, med store Bogstaver) „ved Auction og efter Panteforskrivning“ offentligt forkyndes paa en bølgende Kaminmaatte i Sackville Street. Men Ingen er halvt saa forbauset som Hamilton Finering, Esquire, M. P. for Pocket Breaches, der øieblikkeligt begynder at komme under Veir med, at Lammlerne ere de eneste, i hans Sjæls Register indtegnede Mennesker, der ikke ere de ældste og kjæreste Venner, han har. Mrs. Finering, i Ægteskab med Parlamentsmedlemmet for Pocket Breaches, deler som en trofast Hustru sin Ægtefælles Opdagelse og Forbauselse. Det Fineringske Par troer maaskee navnligt at skylde deres Anseelse den sidstnævnte ubeskrivelige Følelse, eftersom man i sin Tid havde mumlet om, at nogle af de klogere Hoveder i City havde givet sig til at ryste, naar Finerings udbredte Omsætninger og store Rigdomme bragtes paa Tale. Men vist er det, at hverken Mr. eller Mrs. Finering

kunne finde Ord for deres Forundring, og det bliver nødvendigt, at de gjøre et forundret Middagsselskab for de ældste og kjæreste Venner, de have her i Verden.

Thi det maa bemærkes, at hvad der saa hændes, maa Finerings gjøre et Middagsselskab i Anledning deraf. Lady Tippins befinder sig i en chronisk Tilstand af Indbydelser til Middag hos Finerings og i en chronisk, fra Middagsselskaberne hidrørende Tilstand af Betændelse. Boots og Brewer fare omkring i Droschker i ingen anden tænkelig Hensigt, end den at banke Folk op for at bede dem komme og spise hos Finerings. Finering gjennemvandrer de lovgivende Forsale, opsat paa at lokke sine Lovgivningsfæller i Middagsselskab. Mrs. Finering spiste i Gaar til Middag med femogtyve splinternye Ansigter; gjør i Dag Visit hos dem Alle; sender dem Alle i Morgen Indbydelseskort til et Middagsselskab i næste Uge og gjør, førend dette Maaltid er fordøiet, Visit hos deres Brødre og Søstre, Sønner og Døttre, Nevener og Niecer, Tanter og Onkler og Fættere og Cousiner og indbyder dem Alle til Middag. Og dog viser det sig, ligesom fra Begyndelsen, at alt som Middagskredsen udvider sig, ere samtlige Spisende enige om at gaae til Finerings, ikke for at spise sammen med Mr. og Mrs. Finering (hvilket synes at være det, der allermindst falder dem ind), men for at spise sammen med hinanden indbyrdes.

Maaskee finder Finering dog — hvem kan vide det? — disse Middagsselskaber, trods deres Kostbarhed, lønnende, for saavidt som de skabe Talsmænd. Som en vigtig Mand i Samfundet vaager Mr. Podsnap meget omhyggeligt over sin egen Værdighed, om ikke over sine Bekjendtes, og opretholder derfor ivrigt de Bekjendte, der have løst Passerseddel hos ham, for ikke selv at blive nedsat, hvis de maatte blive det. Guld- og Sølvkamelerne, Isspandene og de øvrige Fineringske Taffeldecorationer tage sig glimrende ud, „og naar jeg, Podsnap, tilfældigviis yttrer et eller andet Sted, at jeg i Mandags spiste til Middag med en prægtig Karavane af Kameler, finder jeg det at være en personlig Fornærmelse imod mig, om Nogen i mit Paahør vil ymte om, at

de ere skjevbenede Kameler, eller Kameler, paa hvilke der hviler nogensomhelst Mistanke. Selv stiller jeg ikke Kameler til Skue; derover er jeg ophøiet; jeg er en mere solid Mand end som saa; men hine Kameler have solet sig i mit Aasyns Lys, og hvor tør De, Sir, antyde, at jeg har bestraalet andre end ulastelige Kameler?"

I den Analytiskes Fadebur pudses Kamelerne til Forundringsselskabet i Anledning af, at Lammlerne ere gaaede i Stykker, og Mr. Twemlow føler sig lidt underlig tilmode paa Sofaen i sin Bolig ovenover Staldgaarden i Duke Street i Qvarteret St. James som Følge af, at han omtrent ved Middagstid har taget to averterede Piller, stolende paa den med Æsken (hvis Priis er halvanden Penny, Stempelafgiften derunder indbefattet) fulgte trykte Brugsanviisnings Forsikkring om, at bemeldte Piller „vilde befindes at være saare nyttige som Forebyggelsesmiddel med Hensyn til Bordets Glæder." Og medens han har Qvalme af Forestillingen om, at en uopløselig Pille bliver siddende fast i hans Hals, samt af Fornemmelsen af, at en Bundfældning af varm Gummi langsomt vandrer noget længere ned i ham, træder en Tjener ind med den Melding, at der er en Dame, som ønsker at tale med ham.

„En Dame!" siger Twemlow, pillende paa sine pjuskede Fjer. „Udbed Dig Æren af Damens Navn."

Damens Navn er Lammle. Damen skal kun opholde Mr. Twemlow nogle faa Minuter. Damen er vis paa, at Mr. Twemlow vil vise hende den Godhed at tale med hende, naar han hører, at hun udtrykkeligt ønsker sig en kort Sammenkomst. Damen tvivler ikke om Mr. Twemlows Føielighed, naar han hører hendes Navn. Har paalagt Tjeneren at passe paa ikke at tage feil af hendes Navn. Vilde have sendt et Kort ind, men har intet.

„Før Damen ind." Damen indføres og træder ind.

Mr. Twemlows smaa Værelser ere beskedent udstyrede paa en gammeldags Maade (omtrent ligesom Husholderskens Værelse paa Snigsworthy Park) og vilde været blottede for enhver Prydelse, hvis der ikke over Kamingesimsen havde hængt et Kobberstik

i hel Figur af den ophoiede Snigsworth, pruſtende ad en korinthiſk Soile, med en uhyre Rulle Papir ved hans Fødder og et ſvært Tæppe, ſom truer med at rulle ned i Hovedet paa ham, hvilke Tilgifter antages at foreſtille den ædle Lord ſom værende i Begreb med paa en eller anden Maade at frelſe ſit Fædreland.

„Behag at tage Plads, Mrs. Lammle.“ Mrs. Lammle tager Plads og aabner Samtalen.

„Jeg tvivler ikke paa, Mr. Twemlow, at De har hørt tale om det Uheld, der har ramt os. De har naturligviis hørt tale derom, da intet Slags Nyheder udbrede ſig ſaa hurtigt, i Særdeleshed blandt Ens Venner.“

Ihukommende Forundringsſelſkabet, indrømmer Twemlow med en lille Bridning Beſkyldningens Rigtighed.

„Paa Grund af hvad der foregik imellem os i det Hus, ſom nu er blevet endevendt,“ ſiger Mrs. Lammle i en vis forhærdet Tone, ſom bringer Twemlow til at gyſe, „har det ſandſynligviis ikke overraſket Dem ſaa meget ſom adſkillige Andre. Jeg har taget mig den Frihed at komme til Dem, Mr. Twemlow, for at føie et Slags Efterſkrift til hvad jeg ſagde den Dag.“

Mr. Twemlows tørre og hule Kinder blive endnu tørrere og hulere ved en eller anden ny Forvikling.

„I Sandhed,“ ſagde den urolige lille Gentleman, „i Sandhed, Mrs. Lammle, jeg vilde betragte det ſom et Beviis paa Deres Velvillie, hvis De vilde fritage mig for al videre Fortrolighed. Det har ſtedſe været et af mine Formaal i mit Liv — ſom desværre ikke har havt mange Formaal — at være uſkadelig og afholde mig fra Ænker og Indblandinger.“

Mrs. Lammle, uden Sammenligning den ſkarpſindigſte af dem, finder det neppe nok nødvendigt at ſee paa Twemlow, medens han taler, ſaa let har hun ved at læſe ham.

„Min Efterſkrift — for at beholde det Udtryk, jeg har brugt,“ ſiger Mrs. Lammle og fæſter ſine Øine paa hans Anſigt for at give ſine Ord ſaa meget ſtørre Eftertryk, „falder nøiagtigt ſammen med hvad De ſiger, Mr. Twemlow. Det er ſaa langt fra, at jeg vil beſvære Dem med nogen ny Fortrolighed, at jeg

alene ønsker at minde Dem om, hvori den gamle bestod. Det er saa langt fra, at jeg vil opfordre Dem til nogensomhelst Indblanding, at jeg alene ønsker at anmode Dem om streng Neutralitet."

Da Twemlow nu vil til at svare, hviler hun igjen sine Øine, vel vidende, at hendes Øren ere mere end tilstrækkelige for et saa svagt Kars Indhold.

„Jeg kan sikkert ikke," siger Twemlow ængsteligt, „paaberaabe mig nogensomhelst gyldig Indvending imod Noget, De maatte gjøre mig den Ære at sige mig paa disse to Betingelser; men hvis jeg med al mulig Hensynsfuldhed og Høflighed tør bede Dem ikke at overskride dem, saa — saa tillader jeg mig at gjøre det."

„Sir," siger Mrs. Lammle, atter vendende sine Øine op mod hans Ansigt og aldeles skrænmende ham, „jeg meddelte Dem en vis Underretning, for at De, naar De fandt det hensigtsmæssigt, atter skulde meddele en vis Person den."

„Hvilket jeg gjorde," siger Twemlow.

„Og hvorfor jeg takker Dem, skjøndt jeg virkeligt neppe veed, hvorfor jeg blev min Mand utro i denne Sag, da Pigebarnet er en stakkels lille Tosse. Jeg har selv en Gang været en stakkels lille Tosse; en bedre Grund kan jeg ikke finde." Da hun bemærker, hvilket Indtryk hun gjør paa ham ved sit ligegyldige Smil og sin kolde Mine, holder hun sine Øine fæstede paa ham, medens hun vedbliver. „Skulde De tilfældigviis see min Mand eller mig eller os Begge nyde Yndest eller Tillid hos Nogen — om det er en af vore fælleds Bekjendte, gjør Intet til Sagen — er De ikke berettiget til at bruge den Meddelelse imod os, som jeg gjorde Dem i et vist bestemt Øiemed, der nu er blevet opnaaet. Det er for at sige dette, jeg er kommen. Det er ingen Betingelse; for en Gentleman er det simpelt hen en Paamindelse."

Twemlow sidder og mumler Noget ved sig selv med sin Haand mod sin Pande.

„Det er en saa simpel Sag," vedbliver Mrs. Lammle, „mellem mig, der fra først af stolede paa Deres Ære, og Dem, at jeg ikke vil spilde flere Ord paa den." Hun seer vist paa

Mr. Twemlow, indtil han gjør et lille Sidebuk for hende, som om han vilde sige: „Ja, jeg troer, at De er berettiget til at stole paa mig," og derpaa væder hun sine Læber og røber en Fornemmelse af Lettelse.

„Jeg haaber at have holdt det Løfte, jeg gav Dem ved Deres Tjener om kun at skulle opholde Dem nogle faa Minuter, og behøver ikke længer at falde Dem til Besvær, Mr. Twemlow."

„Bliv!" siger Twemlow og staaer op, idet hun reiser sig. „Undskyld mig et Øieblik. Jeg vilde ikke have opsøgt Dem, Madame, for at sige, hvad jeg nu vil sige, men da De har opsøgt mig og er her, vil jeg lette mit Hjerte for denne Sten. Var det, ærligt talt, ganske overensstemmende med den Beslutning, vi toge mod Mr. Fledgeby, at De bagefter henvendte Dem til ham som Deres gode og fortrolige Ven og bad ham om en Tjeneste? Stedse forudsat, at De gjorde det; jeg paastaaer ikke selv at vide Noget i saa Henseende: det er blevet mig sagt, at De gjorde det."

„Har han da sagt Dem det?" spørger Mrs. Lammle, der har taget sine Øine til sig, medens hun har hørt til, og bruger dem med kraftig Virkning, medens hun taler.

„Ja."

„Det er paafaldende, at han har sagt Dem Sandheden," siger Mrs. Lammle, alvorligt betænkende sig. „Hvor tildrog denne saa høist mærkelige Omstændighed sig?"

Twemlow nøler. Han er lavere saavel som svagere end Damen, og medens hun staaer ligeoverfor ham med sin forhærdede Tone og sine velanvendte Øine, føler han sig saa lille, at han ønsker, at han hørte til det andet Kjøn.

„Tør jeg spørge, hvor det skete, Mr. Twemlow? I strengeste Fortrolighed."

„Jeg maa tilstaae," siger den blide, lille Gentleman, medens han lidt efter lidt afgiver sit Svar, „at jeg følte et Slags Samvittighedsnag, da Mr. Fledgeby omtalte det. Jeg maa indrømme, at jeg ikke kunde see mig selv i noget behageligt Lys, i Særdeleshed da Mr. Fledgeby med en Forekommenhed, som jeg

følte ikke at have fortjent af ham, viste mig den samme Tjeneste, som De havde anmodet ham om at vise Dem."

Det hører til den sande Adel i den stakkels Gentlemans Sjæl at udtale disse sidste Ord. „Ellers," har han tænkt, „indtager jeg den overordnede Stilling, at jeg selv ikke er i Forlegenhed, medens jeg veed, at hun er det, hvilket vilde være lavt, meget lavt."

„Var Mr. Fledgebys Forord ligesaa kraftigt for Deres Vedkommende, som det var det for vort?" spørger Mrs. Lammle.

„Ligesaa kraftesløst."

„Kan De bevæmme Dem til at sige mig, hvor De traf Mr. Fledgeby, Mr. Twemlow?"

„Undskyld, det var min fulde og faste Hensigt at sige det; Forbeholdenheden var aldeles ikke forsætlig. Det var ved et rent Tilfælde, at jeg mødte Mr. Fledgeby der. Ved Udtrykket der forstaaer jeg hos Mr. Riah i St. Mary Axe."

„Saa er De altsaa uheldig nok til at befinde Dem i Hænderne paa Mr. Riah?"

„Ja desværre, Madame," svarer Twemlow; „den eneste Pengeforpligtelse, jeg har, den eneste Gjeld, jeg har gjort i mit Liv (men Gjelden er rigtig; jeg beder Dem bemærke, at jeg erkjender den), er falden i Mr. Riahs Hænder."

„Mr. Twemlow," siger Mrs. Lammle, holdende hans Øine fast med sine, hvilket han gjerne vilde forhindre hende i at gjøre, hvis han kunde, men ikke kan, „den er falden i Mr. Fledgebys Hænder; Mr. Riah er kun hans Maske. Den er falden i Mr. Fledgebys Hænder, siger jeg Dem til Deres Veiledning. Denne Oplysning kan maaskee komme Dem til Nytte, om ogsaa kun ved at forebygge, at Deres Lettroenhed til at bedømme en Andens Sandbruhed efter Deres egen føres bag Lyset."

„Umuligt!" udbryder Twemlow forfærdet. „Hvoraf veed De det?"

„Jeg veed knapt, hvoraf jeg veed det. Den hele Række af Omstændigheder syntes strax at vise mig det."

„O saa har De altsaa intet Bevis?"

„Det er høist paafaldende," siger Mrs. Lammle koldt og dristigt og med en vis Haan, „hvor Mandfolkene ligne hinanden i visse Henseender, skjøndt deres Charakterer ere saa forskjellige! Man skulde ikke troe, at der gaves to Mænd, mellem hvilke der var mindre Overensstemmelse, end mellem Mr. Twemlow og min Mand, og dog svarer min Mand mig: „Du har intet Beviis," og Mr. Twemlow svarer mig med de selvsamme Ord."

„Men hvorfor, Madame?" vover Mr. Twemlow blidt at indvende. „Hvorfor vel de selvsamme Ord? Fordi de godtgjøre den Paastand, at De intet Beviis har."

„Mandfolkene ere saa kloge paa deres Viis," svarer Mrs. Lammle, skottende hovmodigt til det Snigsworthske Portrait og rystende sin Kjole ud, førend hun gaaer, „men de kunne dog lære Klogskab. Min Mand, der ikke er synderligt troskyldig, aabenhjertig eller uerfaren, indseer ligesaa lidt som Mr. Twemlow denne tydelige Ting — fordi der intet Beviis er! Og dog troer jeg, at fem Fruentimmer af sex vilde i mit Sted indsee den ligesaa tydeligt som jeg. Imidlertid vil jeg ikke hvile (om ogsaa kun i Erindringen om, at Mr. Fledgeby har kysset min Haand), førend min Mand har indseet den. Og De, Mr. Twemlow, vil for Deres egen Skyld gjøre vel i at indsee den fra nu af, nagtet jeg intet Beviis kan give Dem."

Idet hun bevæger sig hen til Døren, hvorhen Mr. Twemlow følger hende, udtaler han det deltagende Haab, at Mr. Lammles Forlegenheder ikke ere uoprettelige.

„Det veed jeg ikke," svarer Mrs. Lammle, følgende Mønsteret i Tapetpapiret paa Væggen med Spidsen af sin Parasol, „det kommer an paa. Der aabner sig maaskee netop i dette Øieblik en Udvei for ham, eller ogsaa maaskee ikke. Det vil snart vise sig. Hvis ikke, er det forbi med os her, og vi komme sagtens til at tye til Udlandet."

Med det godmodige Ønske at see Tingene fra den lyseste Side, bemærker Mr. Twemlow, at der gives behagelige Erhvervskilder i Udlandet.

„Ja," svarer Mrs. Lammle, endnu stedse tegnende paa Væg-

gen, „men jeg tvivler paa, at Billardspil, Kortspil og saa videre for at kunne sætte sig som en mistænkelig Person ved et smudsigt Table d'Hote er en af dem."

Det er en stor Ting for Mr. Lammle, antyder Twemlow høfligt (skjøndt høiligen forarget) stedse at have en Person ved sin Side, der under alle Omskiftelser er ham hengiven, og hvis gavnlige Indflydelse vil afholde ham fra Skridt, som vilde være uhæderlige og fordærvelige. Idet han siger dette, holder Mrs. Lammle op at tegne og seer paa ham.

„Gavnlig Indflydelse, Mr. Twemlow? Man maa spise og drikke og have Klæder paa Kroppen og Tag over Hovedet. Stedse ved hans Side og ham hengiven under alle Omskiftelser? Min Mand og jeg førte hinanden bag Lyset, da vi giftede os med hinanden, og maa nu bære Følgerne af dette Bedrageri, det vil sige, finde os i hinanden og dele Byrden af at finde paa, hvorfra vi skulle faae Middagsmad i Dag og Frokost i Morgen — indtil Døden skiller os ad."

Med disse Ord gaaer hun ud i Duke Street i Qvarteret St. James. Vendende tilbage til sin Sofa, lægger Mr. Twemlow sit værkende Hoved paa dens lille Pølse med det glatte Hestehaars Betræk, med en stærk indre Overbeviisning om, at en pinlig Samtale just ikke er det, der bør tages ind ovenpaa de med Hensyn til Bordets Glæder saa saare nyttige Piller.

Men Klokken Sex om Aftenen finder den værdige lille Gentleman blivende bedre samt iførende sig sine forældede smaa Silkestrømper og omvendte Skoe til Forundringsselskabet hos Finerings. Og Klokken Syv om Aftenen finder ham travende ud i Duke Street, for at trave om Hjørnet og spare en Sixpence i Vognleie.

Tippins den Guddommelige har imidlertid til Middag spist sig i en saadan Tilstand, at et hadsk Sind vilde ønske hende, at hun for en heldig Forandrings Skyld vilde spise til Aften og gaae i Seng. Et saadant Sind har Mr. Engene Wrayburn, hvem Twemlow griber i at betragte Tippins med det ærgerligste Ansigt af Verden, medens hin spøgefulde Skabning driller ham med, at han har siddet for længe paa Uldsækken. Ondskabsfuld er Tippins

ligeledes mod Mortimer Lightwood og har Rap at give ham med sin Vifte, fordi han var Ungkarlsfører, da hine bedrageriske Mennesker, hvad de nu hedde, der ere gaaede i Stykker, havde Bryllup, hvorvel Viften i det Hele taget er livlig og pikker væk efter Mandfolkene paa alle Kanter med en vis hæslig Lyd, der tyder paa, hvorledes Lady Tippins's Knokler rasle.

Der er opstaaet en ny Slægt af fortrolige Venner hos Finerings, siden han til Almenhedens Bedste traadte ind i Parlamentet, mod hvilke Mrs. Finering er meget opmærksom. Disse Venner kunne, ligesom astronomiske Afstande, kun omtales med de allerstørste Talstørrelser. Boots siger, at en af dem er en Entrepreneur, der, efter hvad man har beregnet, middelbart og umiddelbart sysselsætter femhundredetusinde Mennesker. Brewer siger, at en anden af dem er en i saa mange og saa langt fra hinanden værende Bestyrelser saa efterspurgt Formand, at han aldrig tilbagelægger færre end tretusinde Mile om Ugen pr. Jernbane. Stødpuden siger, at en tredie af dem for halvandet Aar siden ikke eiede en Sixpence, men ved sin glimrende Snildhed til at anbringe hine Actier til Femogfirs og kjøbe dem Allesammen uden Penge og sælge dem igjen til „pari" mod contant Betaling nu eier en Formue af trehundrede og femoghalvfjerdsindstyve tusinde Pund, hvorhos Stødpuden holder fast paa de femoghalvfjerds og ikke vil slaae en Skilling af. Mod Stødpuden, Boots og Brewer er Lady Tippins i høi Maade spøgefuld angaaende disse Actiekirkens Fædre, idet hun betragter dem gjennem sit dobbelte Dieglas og spørger, om Stødpuden, Boots og Brewer troe, at de ville gjøre hendes Lykke, hvis hun gjør Cour til dem? foruden andre Vittigheder af samme Slags. Finering er paa sin Viis ligeledes meget sysselsat med Fædrene og trækker dem fromt med sig ind i Blomsterværelset, fra hvilket Tilflugtsted Ordet „Udvalg" stundom lader sig høre, og hvor Fædrene foreholde Finering, at han bør forlade Fortepianoets Dal til Venstre, tage Sigte paa Kamingesimsen, gaae over Gulvet ad en aaben Gjennemgang under Lysekronen, bemægtige sig Omsætningen ved Consollen og udrydde Oppositionen med Rod og Top ved Vinduesgardinet.

Mr. og Mrs. Podsnap ere med i Selskabet, og Fædrene opdage en smuk Kone i Mrs. Podsnap. Hun overgives til en Fader — Boots's Fader, som sysselsætter femhundredetusinde Mennesker — og bringes til Ankers paa venstre Side af Finering, hvorved han, der som sædvanligt er et tomt Rum, skaffer den oprømte Tippins paa høire Side af sig Leilighed til at bede om at faae Noget at vide om disse søde Jordarbeidere, og om de virkeligt leve af raa Beefsteak og drikke Porter af deres Trillebøre. Men trods saadanne smaa Skjærmydsler, erkjender man dog, at det er et Forundringsselskab, og at Forundringen ikke bør forsømmes, hvorfor Brewer som den, der har den største Anseelse at hævde, bliver Tolken for det almindelige Instinct.

„I Formiddags," siger Brewer under en gunstig Standsning af Samtalen, „tog jeg mig en Droschke og kjørte til hin Auction."

Fortæret af Misundelse siger Boots: „Det Samme gjorde jeg."

Stødpuden siger: „Det Samme gjorde jeg," men kan ikke faae Nogen til at bryde sig om, enten han gjorde det eller ikke.

„Og hvorledes løb den af?" spørger Finering.

„Jeg forsikkrer," svarer Brewer, seende sig om efter en Anden, til hvem han kan henvende sit Svar, og givende Lightwood Fortrinet, „jeg forsikkrer, at Sagerne bleve solgte for Spotpriis. Ret smukke Sager var det, men der kom Intet ud af dem."

„Det hørte jeg i Eftermiddag," siger Lightwood.

Brewer ønsker nu at faae at vide, om det er rigtigt at spørge en sagkyndig Mand, hvorledes — i — al — Verden — disse — Mennesker — have — kunnet — ødelægge — sig — saa — aldeles? (Brewer gjør disse Ophold for større Eftertryks Skyld.)

Lightwood svarer, at han rigtignok er bleven raadspurgt, men ikke har kunnet afgive nogen Betænkning, som kunde dække Panteforskrivningen, og derfor ikke gjør sig skyldig i Tillidsbrud ved at yttre den Formening, at det kom af, at de havde levet over deres Evne.

„Men hvorledes," siger Finering, „kunne Folk gjøre dette?"

Ha! Dette erkjendes paa alle Kanter at være et Stud lige i Sort! Hvorledes kunne Folk gjøre dette? Medens den analytiske Chemiker gaaer rundt med Champagnen, seer han ud, som om han, hvis han vilde, kunde give dem en ganske god Foreſtilling om, hvorledes Folk bære ſig ad dermed.

„Hvorledes," ſiger Mrs. Finering, læggende ſine Ørnehænder ſammen ved Fingerſpidſerne og henvendende ſig til den Fader, der tilbagelægger de tretuſinde Mile om Ugen, „hvorledes en Moder kan ſee paa ſit Barn, naar hun veed, at hun lever over ſin Mands Evne, det begriber jeg ikke."

Engene mener, at da Mrs. Lammle ikke er Moder, har hun heller intet Barn at ſee paa.

„Sandt," ſiger Mrs. Finering, „men Grundſætningen er den ſamme."

For Boots ſtaaer det klart, at Grundſætningen er den ſamme. Ogſaa for Støvpuden ſtaaer dette klart, men dette er Støvpudens Vanſkjebne, at han ſkader enhver Sag, han forfegter. Samtlige øvrige Tilſtedeværende have villigt indrømmet, at Grundſætningen er den ſamme; men ſaa ſaare Støvpuden ſiger, at den er det, opſtaaer der øieblikkeligt en almindelig Mumlen om, at den ikke er det.

„Men jeg forſtaaer ikke," ſiger Faderen med de trehundrede og femoghalvfjerdſindstyvetuſinde Pund, „— hvis de Mennesker, hvorom der er Tale, indtoge den Stilling at høre til Selſkabet — hørte de til Selſkabet?"

Finering maa tilſtaae, at de have ſpiſt til Middag her og endog ere blevne gifte herfra.

„Saa forſtaaer jeg ikke," vedbliver Faderen, „hvorledes de, ſelv om de have levet over deres Evne, have kunnet ødelægge ſig ſaa aldeles, ſom der ſiges, da deslige Ting ſtedſe lade ſig jevne, naar Folk indtage en vis Stilling."

Engene, der ſynes at befinde ſig i en ſkummel Tilſtand af Formenen, mener: „Men om man nu ingen Evne har til at leve over?"

Dette er en altfor uvederhæftig Tingenes Tilſtand, til at

Faderen kan fatte den. Det er en altfor uvederhæftig Tingenes Tilstand, til at Nogen med mindste Selvagtelse kan fatte den, og den bliver almindeligt forkastet. Men det er saa forbausende, at Folk kunne ødelægge sig aldeles, at Enhver føler sig forpligtet til særligt at forklare det. En af Fædrene siger: „Spillebordet.“ En anden af Fædrene siger: „Speculerede, uden at vide, at Speculeren er en Videnskab.“ Boots siger: „Heste.“ Lady Tippins siger til sin Vifte: „To Husholdninger.“ Mr. Podsnap, der Ingenting siger, spørges om sin Mening, den han, meget ivrigt og yderst forbittret, udtaler som følger:

„Spørg mig ikke. Jeg ønsker ikke at deltage i en Forhandling om disse Menneskers Anliggender. Det er et ubehageligt Emne, et modbydeligt Emne, et Emne, hvoraf jeg faaer Qvalme, og jeg“ — Og med sit Yndlingssving med sin høire Arm, der feier enhver Ting bort og afgjør den for stedse, feier Mr. Podsnap disse uforklarlige Uslinger, der have levet over deres Evne og ødelagt sig aldeles, bort fra Jordens Overflade.

Medens Eugene, liggende bagover paa sin Stol, med nærbødigt Aasyn iagttager Mr. Podsnap og maaskee er i Begreb med at yttre en ny Formening, sees den Analytiske i Sammenstød med Kudsken, idet Kudsken aabenbarer et Ønske om at nærme sig Selskabet med en Sølvbakke, som om han havde i Sinde at foranstalte en Indsamling til sin Kone og sine Børn. Den Analytiskes overordnede Stateligheid, om ikke Feltherredygtighed, seirer over et Menneske, der Ingenting er, naar han ikke sidder paa sin Buk, og udleverende sin Bakke, trækker Kudsken sig overvunden tilbage.

Efter derpaa med en Bogcensors Mine at have gjennemlæst en paa Bakken liggende Lap Papir, lægger den Analytiske den til Rette, giver sig god Tid med at gaae hen til Bordet med den og overrækker Mr. Eugene Wrayburn den, hvorpaa den skjemtsomme Tippins siger høit: „Lordkantsleren har faaet sin Afsked!“

Med tirrende Kulde og Langsomhed — thi han veed, at Tryllerskens Nysgjerrighed stedse er fortærende — tager Eugene et Øieglas op af Lommen, pudser det og læser med Møie Papiret

igjennem, længe efterat han har seet, hvad der staaer skrevet paa det. Hvad der staaer skrevet paa det med vaadt Blæk, er:

„Unge Blight."

„Er han udenfor," hvidsker Eugene over sin Skulder til den Analytiske.

„Han er udenfor," svarer den Analytiske, ligeledes hvidskende.

Med et Blik siger Eugene: „Undskyld!" til Mrs. Finering, gaaer ud og seer Mortimers Skriver, den unge Blight, ved Forstuedøren.

„De paalagde mig, Sir, at bringe ham til dem, hvor De saa var, hvis han kom, naar De var ude og jeg hjemme," siger denne forstandige unge Gentleman, staaende paa Taaspidserne for at hvidske; „og jeg har bragt ham med."

„Snild Gut. Hvor er han?" spørger Eugene.

„Nede i en Droschke udenfor Døren. Jeg fandt, at det var bedst ikke at føre ham ind, seer De, hvis det kunde undgaaes, for han ryster over hele Kroppen, ligesom —" Blights Lignelse fremkaldes maaskee af de i Nærheden af ham staaende Kagefade — „ligesom Gelee."

„Atter snild Gut," svarer Eugene, „jeg vil gaae ud til ham."

Gaaer usortsvet ud og seer, læggende sine Arme i det aabne Vindue i en udenfor holdende Droschke, ind i den efter Mr. Dukker, der har taget sin eiendommelige Dunstkreds med sig og synes, efter Lugten af den at dømme, for Nemheds Skyld at have taget den med i et Romfad.

„Naa, vaagn nu op, Dukker!"

„Mist' Wrayburn? Adresse! Femten Shillings!"

Efter omhyggeligt at have læst den smudsige Lap Papir, som rækkes ham, og ligesaa omhyggeligt at have gjemt den i sin Vestelomme, tæller Eugene Pengene op, uforsigtigt begyndende med at lægge den første Shilling i Mr. Dukkers Haand, som øieblikkeligt slynger den ud ad Vinduet, og endende med at lægge de femten Shillings paa Sædet.

„Kjør ham til Charing Cross, snilde Gut, og sæt ham af der."

Idet Eugene igjen kommer ind i Spisesalen og bliver staaende

et Øieblik bag et Skjermbræt ved Døren, hører han, trods Selskabets Snakken og Raslen med Knive og Gafler, den fagre Tippins sige: „Jeg dør af Begjerlighed efter at spørge ham om, hvorfor han blev kaldt ud!“

„Gjør Du?“ mumler Eugene; „Saa dør Du maaskee, naar Du ikke kan komme til at spørge ham. Jeg vil derfor vise mig som en Velgjører mod Samfundet og gaae. En Vandring og en Cigar, saa kan jeg overveie dette, modent overveie dette.“ Med tankefuldt Aasyn tager han derfor, useet af den Analytiske, Kappe og Hat og gaaer sin Vei.

Ende paa tredie Bog.

Fjerde Bog.

En Vending.

Første Kapitel.

Sætten Snarer.

Plaſhwater Mølleſluſe tog ſig rolig og ſunk ud en Aften i Sommerens Tid. En mild Luft bevægede Bladene paa de friſke, grønne Træer og gled ſom en blød Skygge hen over Floden og ſom en endnu blødere Skygge hen over det bløde Græs. Det faldende Vands Stemme var, ligeſom Havets og Blæſtens Stemmer, en ydre Paamindelſe for en lyttende Jagttager, ſkjøndt ikke i nogen ſærdeles høi Maade for Mr. Riderhood, der ſad og ſnuede paa en af de klodſede Trælæſteſtænger til hans Stigbord. Førend Vinen kan tappes, maa den paa en eller anden Maade ſkaffes ind i Fadet, og da Følelſens Vin aldrig paa nogenſomhelſt Maade var bleven ſkaffet ind i Mr. Riderhood, gaves der Intet i Naturen, ſom kunde tappe ham.

Medens Rogue ſad og atter og atter nikkede ſig ud af Ligevægt, gjenvandt han ſtedſe ſin Fatning ved en forbittret Stirren og Brummen, ſom om han, i Mangel af Andre, havde fjendtlige Henſigter mod ſig ſelv. Under et af disſe Anfald forhindrede Raabet: „Sluſe hoi!“ ham fra at falde i Blund igjen, og ryſtende ſig, idet han ſtod op, ſom det tvære Dyr, han var, gav han ſin Brummen en ſvarende Dreining i Enden og vendte Anſigtet ned mod Floden for at ſee hvem det var, der praiede.

Det var en Dilettant-Roer, der var fortrolig med ſin Gjerning, ſkjøndt han tog ſig den mageligt, og kom i ſaa let en

Baad, at Rogue bemærkede: „Havde der været lidt mindre af Dig, kunde Du næsten have været en Nøddeskal," hvorpaa han gav sig i Lag med sine Haandspager og Sluseporte for at lade Roeren komme ind. Medens denne stod i sin Baad og med Baadshagen holdt fast i Tømmeret paa Siden af Sluſen, gjenkjendte Rogue Riderhood sin „anden gode Herre," Mr. Eugene Wrayburn, der imidlertid var for ligegyldig eller for sysselsat til at lægge Mærke til ham.

De knirkende Sluseporte aabnede sig langsomt, og den lette Baad gled ind, saa snart der var tilstrækkelig Plads, og de knirkende Sluseporte lukkede sig efter den, og den flød langt ned i Basinet mellem de to Rækker Stigbord, indtil Vandet steg og de andre Porte gik op og lode den komme ud. Da Riderhood var løben hen til sit andet Spil og havde dreiet det, og medens han støttede sig mod Løftestangen til denne Sluseport for at hjælpe den med at gaae op, fik han Øie paa en Pramstikker, der laa og hvilede sig under den grønne Hække ved Trækkestien bagved Sluſen.

Vandet steg og steg, idet Sluseporten gik op, og adspredte det Skum, der havde samlet sig bagved de tunge Stigbord, og bragte Baaden i Veiret, saa at Roeren lidt efter lidt viste sig som et Syn imod Lyset fra Pramstikkerens Synspunkt. Riderhood lagde Mærke til, at Pramstikkeren ligeledes reiste sig, støttende sig paa sin Arm, og syntes at have fæstet sine Øine paa den opstigende Skikkelse.

Men Afgiften skulde modtages, da Stigbordene nu knirkede og aabnede sig. Den anden gode Herre kastede den i Land, indsvøbt i et Stykke Papir, og kjendte i det Samme sin Mand.

„Ja saa, ja saa, er det Dem, min ærlige Ven?" sagde Eugene, sættende sig, førend han igjen tog fat paa sine Aarer. „De fik altsaa Pladsen?"

„Ja, men det takker jeg hverken Dem eller Procurator Lightwood for," svarede Riderhood barsk.

„Vi gjentte vor Anbefaling, ærlige Mand," sagde Eugene, „til den næste Ansøger — til den, der maatte melde sig, naar De

er bleven transporteret eller hængt. Vær ikke for længe om det; vil De have den Godhed?"

Saa uforstyrrelig var den Mine, hvormed han alvorligt tog fat paa sit Arbeide, at Riderhood stod og gloede efter ham, uden at kunne finde paa et Svar, førend han var roet forbi en Række Trægjenstande, der toge sig ud som vældige Spindekoner, som stode og hvilede sig i Vandet og næsten skjultes af de ludende Grene paa den venstre Bred, medens han roede væk, holdende sig ude af Strømmen. Da det nu var blevet for sildigt til at svare med nogensomhelst Virkning — hvis dette overhovedet havde kunnet lade sig gjøre — indskrænkede den ærlige Mand sig til at bande og knurre i en barsk, brummende Tone, og, efter derpaa at have faaet sine Stigbord lukkede, gik han over sin Slusebro tilbage til Trækkestien ved Siden af Floden.

Hvis han, idet han gjorde dette, kastede not et Blik paa Pramstikkeren, stjal han sig til det. Han kastede sig mageligt i Græsset ved Slusen med Ryggen imod den og begyndte, efterat have samlet nogle Blade, at tygge paa dem. Lyden af Eugene Wrayburns Aarer havde næsten tabt sig for hans Øren, da Pramstikkeren gik forbi ham, holdende sig saa langt borte fra ham, han kunde, og tæt inde under Hækken. Da satte Riderhood sig overende og saae længe efter ham, hvorpaa han raabte: „Heida! Sluse hoi! Sluse! Plashwater Mollesluse!"

Pramstikkeren blev staaende og saae tilbage.

„Plashwater Mollesluse, tredie gode Her=re=re=re!" raabte Riderhood med sin Mund mellem sine Hænder.

Pramstikkeren vendte om, og alt som han kom nærmere, blev han til Bradley Headstone i en grov og brugt Færgemandsdragt.

„Gid jeg maa døe," sagde Riderhood, slaaende sig paa sit høire Ben og leende, medens han sad i Græsset, „om De ikke har efterlignet mig, tredie gode Herre! Jeg havde ikke troet, at jeg saae saa godt ud!"

Bradley Headstone havde virkeligt ogsaa omhyggeligt lagt Mærke til den ærlige Mands Paaklædning paa den Nattevandring, de havde gjort med hinanden. Han maatte have indpræget den i

sin Hukommelse og langsomt lært den udenad; thi den var nøiagtigt gjengiven i den Dragt, han nu havde paa. Og istedetfor at han i sine egne Skolemesterklæder i Almindelighed saae ud, som om de vare en Andens, saae han nu i en Andens eller Andres Klæder ud, som om de vare hans.

„Er det Deres Sluse?“ spurgte Bradley, hvis Forundring havde Præget af at være ægte; „Hvor jeg sidst spurgte mig for, sagde man mig, at det var den tredie, jeg kom til, og denne er først den anden.“

„Det er min Tro, gode Herre,“ svarede Riderhood, blinkende og rystende paa Hovedet, „at De har sprunget een over, medens De talte. Det er ikke Sluser, De har havt i Hovedet. Nei, nei!“

Idet han udtryksfuldt kastede sin Pegefinger i den Retning, Baaden havde taget, steg en Utaalmodighedens Rødme op i Bradleys Ansigt, og han saae ivrigt op ad Floden.

„Det er ikke Sluser, De har regnet sammen,“ sagde Riderhood, da Skolemesterens Øine vare vendte tilbage. „Nei, nei!“

„Hvilke andre Beregninger troer De da jeg har anstillet? Mathematiske?“

„Saaledes har jeg aldrig hørt det kalde. Det er et langt Ord for det. Men maaskee kalder De det saaledes,“ sagde Riderhood, tyggende haardnakket paa sit Græs.

„Det. Hvilket?“

„Jeg vil sige dem, istedetfor det, hvis De synes bedre derom,“ lød det koldblodige, brummende Svar. „Det er sikkrere at tale saaledes.“

„Hvad mener De, at jeg skulde forstaae ved dem?“

„Ærgrelser, Drillerier, Forhaanelser paa begge Sider, dødelige Fornærmelser og alt saadant Noget,“ svarede Riderhood.

Bradley Headstone maatte gjøre, hvad han vilde, saa kunde han ikke holde hin tidligere Utaalmodighedens Rødme borte fra sit Ansigt eller beherske sine Øine saaledes, at de jo atter saae ivrigt op ad Floden.

„Haha! Vær ikke bange, tredie gode Herre,“ sagde Rider-

hood. „Den Anden maa roe op imod Strømmen og tager sig det mageligt. De kan snart indhente ham. Men hvad kan det nytte at sige det til Dem? De veed godt, hvor De kunde have indhentet ham imellem det Sted, hvor han fik Strømmen imod sig, for Exempel ved Richmond, og her, hvis De havde villet."

„Troer De, at jeg har forfulgt ham?" spurgte Bradley.

„Jeg veed, at De har det," sagde Riderhood.

„Nu vel, det har jeg, det har jeg," indrømmede Bradley. „Men," tilføiede han med nok et ivrigt Blik op ad Floden, „han kan gaae i Land."

„Vær De kun ganske rolig. Om han ogsaa gaaer i Land, bliver han dog derfor ikke borte," sagde Riderhood, „da han maa lade sin Baad blive tilbage og ikke kan gjøre en Byldt eller Pakke af den og bære den under Armen."

„Han talte nyligt med Dem," sagde Bradley, læggende sig paa det ene Knæ i Græsset ved Siden af Slusevogteren. „Hvad sagde han?"

„Grovheder," svarede Riderhood.

„Hvad for Noget?"

„Grovheder," gjentog Riderhood med en forbittret Ed, „Grovheder var det, han sagde. Han kan ikke sige Andet end Grovheder. Jeg havde stor Lyst til at lade mig plumpe ned til ham med et tungt Spring og bore ham i Sænk."

Bradley vendte nogle Øieblikke sit blege Ansigt bort og sagde derpaa, rivende en Tot Græs op:

„Gid Djævelen havde ham!"

„Hurra!" raabte Riderhood. „Gjør Dem Ære! Hurra! Jeg synger i Chor med den tredie gode Herre."

„Hvilken Retning," spurgte Bradley med et Forsøg paa Selvbeherskelse, der nødte ham til at tørre sit Ansigt, „tog hans Uforskammethed i Dag?"

„Den tog Retningen af at haabe," svarede Riderhood med mut Bisterhed, „at jeg snart maatte blive hængt."

„Lad ham tage sig i Vare for det!" udbrød Bradley. „Lad ham tage sig i Vare for det! Det vil gaae ham ilde,

naar Folk, som han har haanet og fornærmet, tænke paa at blive hængte. Lad ham holde sig færdig til sin Skjebne, naar den skal fuldbyrdes. Der var mere Mening i hvad han sagde, end han vidste af, da han ellers ikke vilde have havt Forstand nok til at have sagt det. Lad ham tage sig i Vare for det! Lad ham tage sig i Vare for det! Naar Folk, han har krænket og ladet sin Uforskammethed gaae ud over, berede sig paa at blive hængte, ringer der en Ligklokke. Men ikke for dem."

Seende vist paa ham, reiste Riderhood sig lidt efter af sin liggende Stilling, medens Skolemesteren sagde disse Ord med det mest sammentrængte Nag og Had. Og da alle Ordene vare udtalte, hvilede ogsaa han paa sit ene Knæ i Græsset, og de to Mænd saae paa hinanden.

„O," sagde Riderhood, ganske sindigt spyttende det Græs ud, hvorpaa han havde tygget, „saa antager jeg altsaa, tredie gode Herre, at han vil hen til hende?"

„Han forlod London i Gaar," svarede Bradley. „Jeg har denne Gang neppe nogen Tvivl om, at han omsider vil hen til hende."

„Er De da ikke vis derpaa?"

„Jeg er ligesaa vis derpaa her," sagde Bradley med et Tag i Brystet i sin grove Skjorte, „som om det stod skrevet der!" tilføiede han med et Slag eller Stød efter Himlen!

„Ah! Men efter Deres Udseende at dømme," svarede Riderhood, skillende sig fuldstændigt ved sit Græs og strygende sig om Munden med sit Ærme, „har De før været ligesaa vis derpaa og er dog bleven skuffet. Det har virket paa Dem."

„Hør mig," sagde Bradley med dæmpet Stemme og bøiede sig forover for at lægge sin Haand paa Slusevogterens Skuldre. „I denne Tid har jeg mine Fridage."

„Har De?" mumlede Riderhood, holdende sine Øine fæstede paa det af Lidenskabelighed udtærede Ansigt. „Saa maa Deres Arbeidsdage være strenge, naar disse ere Deres Fridage."

„Og jeg har ikke forladt ham," vedblev Bradley, afvisende Afbrydelsen med en utaalmodig Bevægelse med sin Haand, „siden

de begyndte. Og jeg forlader ham heller ikke nu, førend jeg har seet ham sammen med hende."

„Og naar De har seet ham sammen med hende?" sagde Riderhood.

„— Kommer jeg tilbage til Dem."

Riderhood strammede det Knæ, hvorpaa han havde hvilet, stod op og saae skummelt paa sin nye Ven. Kort efter gik de, ligesom efter stiltiende Overenskomst, ved Siden af hinanden i samme Retning som den, Baaden havde taget, Bradley ilende fremad og Riderhood holdende ham tilbage; Bradley tagende sin nye, pyntelige Pung i sin Haand (en Gave til ham ved et Pennysammenskud af hans Elever), og Riderhood aabnende sine Arme for med en betænksom Mine at stryge sig om Munden med sit Troieopslag.

„Jeg har et Pund til Dem," sagde Bradley.

„De har to," sagde Riderhood.

Bradley holdt en Sovereign mellem Fingrene. Traskende ved Siden af ham, med sine Øine fæstede paa Trækkestien, holdt Riderhood sin venstre Haand aaben med en vis ubetydelig Bevægelse ind efter mod ham selv. Bradley greb i sin Pung efter nok en Sovereign, og to klingrede i Riderhoods Haand, hvis Bevægelse ind efter, som øieblikkeligt forstærkedes, førte dem ned i hans Lomme.

„Nu maa jeg følge efter ham," sagde Bradley Headstone. „Han vælger Flodveien — den Taabe! — for at undgaae Jagttagelse, eller bortlede Opmærksomheden, om ikke ene og alene for at narre mig. Men han maa kunne gjøre sig usynlig, hvis han skal kunne frigjøre sig for mig."

Riderhood blev staaende. „Hvis De ikke bliver skuffet igjen, tredie gode Herre, seer De maaskee ind i Slusehuset, naar De kommer tilbage?"

„Det skal jeg."

Riderhood nikkede, og Pramstikkerens Skikkelse gik sin Gang hen ad den blode Grønsvær ved Siden af Riderhood, holdende sig tæt ind til Trækkestien og bevægende sig hurtigt. De vare boiede om et Hjørne, hvorfra et langt Stykke af Floden var

synligt. En med Forholdet Ubekjendt vilde været vis paa, at der hist og her langs med Hækken stod en Skikkelse, som iagttog Pramstikkeren og ventede paa, at han skulde komme nærmere. Det havde han selv i Førstningen troet, indtil hans Øine vare blevne vante til Stolperne med den Daggert i Londons Vaaben, hvormed Wat Tyler*) dræbtes.

Efter hvad Mr. Riderhood vidste, vare alle Daggerter ens. Endog for Bradley Headstone, der kunde fortalt Alt udenad, hvad Ungdommen bør vide om Wat Tyler, Lordmayor Walworth og Kongen, var der den Sommeraften kun en eneste levende Gjenstand i Verden for ethvertsomhelst skarpt, dræbende Redskab. Derfor vare han og Riderhood, medens denne saae efter ham, idet han gik og hemmeligt lagde sin Haand paa Daggerten, naar han kom forbi den, og holdt sine Øine fæstede paa Baaden, omtrent ens.

Baaden gled afsted under Træernes Hvælvinger og hen over deres rolige Skygger paa Vandet, og Pramstikkeren gik luskende bagefter den paa den anden Side af Floden. Lysende Gnister viste Riderhood, naar og hvor Roeren satte sine Aarer i Vandet, indtil Solen, endnu medens han stod ørkesløs og holdt Øie med ham, gik ned og Landskabet farvedes rødt. Og derpaa saae det ud, som om det Røde forsvandt og steg op til Himlen, saaledes som uskyldigen udgydt Blod siges at gjøre.

Paa Tilbageveien til sin Sluse (han var ikke gaaet længere, end at han bestandigt havde kunnet see den) grundede Rogue saa dybt, som det var et Menneske med hans indskrænkede Evner muligt. „Hvorfor har han efterlignet mine Klæder? Han kunde jo have givet sig Udseende af hvad det skulde været, uden at han havde behøvet at gjøre netop det.“ Dette var Hovedgjenstanden for hans Betragtninger, i hvilke der dog stundom, ligesom noget i Floden halvt flydende og halvt synkende Skrammel, blandede

*) Som stod i Spidsen for den store Almueopstand 1381 i Kong Richard den Andens Regjeringstid og dræbtes af Londons Lordmayor, Thomas Walworth. Til Minde om denne Begivenhed fører Staden London en Daggert i et Felt af sit Vaaben. O. A.

sig det Spørgsmaal: Skete det af en Hændelse? At sætte en Snare for at komme efter, om det var skeet hændelsesviis, fortrængte snart som en praktisk Snedighed den uklare Undersøgelse af, hvorfor det ellers var skeet. Og han fandt paa et Middel.

Rogue Riderhood gik ind i sit Slusehus og bar sin Kiste med sine Klæder ud i den matte, graa Belysning. Efterat have sat sig i Græsset ved Siden af Kisten, tog han de Gjenstande, den indeholdt, frem een for een, indtil han kom til et iøinefaldende lyserødt Halstørklæde, der hist og her havde faaet nogle sorte Pletter af Slid. Det fængslede hans Opmærksomhed, og han blev siddende med det i Haanden, indtil han tog den gamle farveløse Trevl, han havde om Halsen, af og istedetfor den bandt det røde Tørklæde om sin Hals, ladende de lange Ender hænge frit ned. „Hvis jeg nu," sagde Rogue, „efterat han har seet mig med dette Halstørklæde, seer ham med et lignende, kan det ikke være en Hændelse!" Stolt af sit Paafund, bar han sin Kiste ind igjen og satte sig til at spise sin Aftensmad.

„Sluse hoi! Sluse!" Aftenen var lys, og en Pram, der kom ned ad Floden, vækkede ham af en lang Blund. Til rette Tid fik han Prammen igjennem og blev atter ene, og medens han derpaa var i Færd med at lukke sine Stigbord, stod Bradley Headstone foran ham paa Kanten af Slusen.

„Holla!" sagde Riderhood. „Allerede tilbage, tredie gode Herre?"

„Han bliver Natten over i en lille Kro," lød det trætte og hæse Svar. „I Morgen tidligt Klokken Sex gaaer han op ad Floden. Jeg er kommen tilbage for at hvile mig et Par Timer."

„Det trænger De til," sagde Riderhood og gik over til Skolemesteren ad sin Plankebro.

„Nei jeg gjør ikke," svarede Bradley i en opirret Tone; „jeg vilde langt hellere undvære det og forfølge ham hele Natten. Men naar han ikke vil gaae foran, kan jeg ikke følge bagefter. Jeg har ventet, til jeg med Vished fik at vide, naar han vilde bryde op. Havde jeg ikke kunnet skaffe mig sikker Kundskab derom, var jeg bleven der. — Det vilde være et slemt Hul for et Menneske at blive kastet ned i med bundne Hænder. Disse

glatte, flade Mure vilde ikke aabne ham Udvei til Frelse. Og Sluseportene vilde formodentligt trække ham ned?"

„Hvad enten de trak ham ned eller slugte ham op, vilde han ikke slippe ud," sagde Riderhood; „ikke engang om ogsaa hans Hænder ikke vare bundne. Var der lukket for ham for begge Ender, vilde jeg give ham en Pot gammel Ale, hvis han kunde komme op til mig, hvor jeg nu staaer."

Bradley saae ned med rædsomt Velbehag. „De løber om paa Randen og hen over den i denne usikkre Belysning paa noget, nogle faa Tommer bredt, raadent Træ," sagde han. „Det undrer mig, at De ikke tænker paa at drukne."

„Det kan jeg ikke," sagde Riderhood.

„Kan De ikke drukne?"

„Nei," svarede Riderhood, rystende paa Hovedet med et Udtryk af fuldkommen Overbeviisning; „det er en velbekjendt Sag. Jeg er bleven frelst fra at drukne og kan ikke drukne; men jeg vil ikke have, at denne hersens fordømte Damper faaer det at vide, da hans Mandskab maaskee saa vilde afdrage det i den Erstatning, jeg venter at faae. Men det er en velbekjendt Sag blandt Flodfarere som jeg, at den, der een Gang er bleven frelst fra at drukne, aldrig kan drukne."

Bradley smilte tvært over en Uvidenhed, som han vilde have rettet hos enhver af sine Lærlinge, og vedblev at see ned i Vandet, som om det havde en skummel Tillokkelse for ham.

„Det synes at hue Dem," sagde Riderhood.

Han ændsede det ikke, men stod og saae ned, som om han ikke havde hørt Ordene. Der laa et meget mørkt Udtryk i hans Ansigt, et Udtryk, som Rogue fandt det vanskeligt at blive klog paa. Det var vildt og fuldt af Bestemthed, men denne Bestemthed kunde ligesaa vel have gjældt ham selv, som en Anden. Var han traadt tilbage for at springe, var sprungen og havde styrtet sig ud, vilde det ikke have været nogen overraskende Følge af hint Udtryk. Maaskee vaklede hans oprørte, paa en eller anden Voldshandling ponsende Sjæl i dette Øieblik mellem denne Voldshandling og en anden.

„Sagde De ikke," spurgte Riderhood, efter i nogen Tid at have iagttaget ham med et skottende Blik, „at De var kommen tilbage for at hvile Dem et Par Timers Tid?" Men endog da maatte han puffe til ham med sin Albu, førend han svarede.

„Hvad? Jo."

„Er det derfor ikke bedst, at De gaaer indenfor og hviler Dem et Par Timers Tid?"

„Tak; jo."

Med en Mine, som om han nyligt var vaagnet, fulgte han med Riderhood ind i Slusehuset, hvor den Sidstnævnte tog noget koldt salt Kjød, et halvt Brød og noget Genever i en Flaske ud af et Skab. En Krukke koldt, dryppende Vand hentede han ude i Floden.

„Der, tredie gode Herre," sagde Riderhood, bukkende sig over ham for at sætte det paa Bordet. „De gjør bedst i at tage Dem en Bid og en Slurk, førend De faaer Dem Deres Lur." De nedhængende Ender af det røde Halstørklæde fængslede Skolemesterens Blik. Riderhood saae, at han betragtede dem.

„Aa," tænkte denne Hædersmand, „saa De lægger Mærke, gjør De? Naa, saa skal De ogsaa faae Lov til at see Dem rigtigt for." Med denne Betragtning satte han sig paa den anden Side af Bordet, knappede sin Vest op og lod, som om han med den største Sindighed løste sit Halstørklæde og bandt det igjen.

Bradley spiste og drak. Medens han sad ved sin Tallerken og sit Krus, saae Riderhood ham atter og atter skotte til Halstørklædet, som om han samlede sine Tanker og opfriskede sin trevne Hukommelse. „Naar De er færdig til Deres Lur," sagde hin ærlige Skabning, „saa kast Dem paa min Seng derhenne i Krogen, tredie gode Herre. Det bliver lyst før Klokken Tre, og jeg skal kalde tidligt paa Dem."

„Det behøves ikke," svarede Bradley. Og kort efter lagde han sig, efter kun at have trukket sine Sko og sin Kjole af.

Liggende med korslagte Arme tilbage i sin Trælænestol, saae Riderhood paa ham, medens han laa med sin høire Haand knyttet i sin Søvn og med sammenbidte Tænder, indtil der kom

en Taage for hans Øine, og han selv faldt i Søvn. Da han vaagnede, var det lyst og hans Gjest allerede paa Benene og i Begreb med at gaae ud til Floden for at kjøle sit Hoved, „skjøndt jeg vil være en Skjelm," mumlede Riderhood, medens han stod i Døren til Sluſehuſet og saae efter ham, „om jeg troer, at der er Vand nok i Themſen til at gjøre det for Dem!" Fem Minuter efter var han borte og tabte sig, ligesom Dagen forud, i det rolige Fjerne. Af at han foer sammen og saae sig om, kunde Riderhood vide, naar der sprang en Fisk.

„Sluſe hoi! Sluſe!" til forskjellige Tider hele Dagen, og „Sluſe hoi! Sluſe!" tre Gange den paafølgende Aften, men ingen Bradley. Den næste Dag var Luften lummer og trykkende; om Eftermiddagen trak der et Tordenveir op, og ret som det var brudt ud i en øsende Regn, kom han farende ind ad Døren som Uveiret selv.

„De har seet ham sammen med hende!" udbrød Riderhood og sprang op.

„Ja."

„Hvor?"

„Ved Maalet for hans Reise. Hans Baad blev halet op paa tre Dage. Jeg hørte ham give Befaling dertil. Derefter saae jeg ham vente og tilsidst træffe sammen med hende. Jeg saae dem" — han holdt inde, som om han skulde qvæles, og begyndte igjen — „jeg saae dem i Aftes gaae ved Siden af hinanden."

„Hvad gjorde da De?"

„Intet."

„Hvad vil De gjøre?"

Han sank ned paa en Stol og smilte, og strax efter sprang en stor Blodstraale ud af hans Næse.

„Hvoraf kommer dette?" spurgte Riderhood.

„Det veed jeg ikke; jeg kan ikke holde det tilbage. Det er hændtes to Gange — tre Gange — fire Gange — jeg veed ikke hvor mange Gange — siden i Aftes. Jeg smager det, lugter det, seer det, det qvæler mig, og saa bryder det løs, ligesom nu."

Han gik atter ud i den øsende Regn med blottet Hoved og vaskede Blodet af, idet han bøiede sig ud over Floden og øste Vand op med begge Hænder. Helt paa den anden Side af hans Skikkelse var der, som Riderhood saae fra Døren, et uhyre, mørkt Tæppe i høitidelig Bevægelse mod en bestemt Kant af Himlen. Han løftede Hovedet op og kom tilbage, vaad fra Øverst til Nederst, og Vandet løb ud af den nederste Del af hans Ærmer, som han havde dyppet i Floden.

„Deres Ansigt seer ud som et Spøgelses," sagde Riderhood.

„Har De nogensinde seet et Spøgelse?" lød det tvære Svar.

„Jeg mente kun, at De saae saa medtagen ud."

„Det kan nok være. Jeg har ingen Hvile faaet, siden jeg var her sidst; ja, jeg kan ikke huske, om jeg har saa meget som siddet, siden jeg var her."

„Læg Dem da nu."

„Det vil jeg, naar De først har givet mig Noget, hvormed jeg kan slukke min Tørst."

Flasken og Kruset bleve igjen satte frem, og han blandede sig en svag Drik og nok en Gang en og drak dem hurtigt efter hinanden. „De spurgte mig om Noget," sagde han derpaa.

„Nei, jeg gjorde ikke," svarede Riderhood.

„Jeg siger Dem," gjenmælede Bradley og vendte sig paa en vild og fortvivlet Maade om imod ham, „at De spurgte mig om Noget, førend jeg gik ud for at vaske mit Ansigt i Floden."

„Aa, den Gang?" sagde Riderhood, trækkende sig tilbage. „Ja, jeg spurgte Dem, hvad De vilde gjøre."

„Hvor kan et Menneske i min Tilstand have nogen Forestilling derom?" svarede han, slaaende saa heftigt og forbittret ud med sine rystende Hænder, at han stænkede Vandet i sine Ærmer omkring paa Gulvet, som om han havde vredet dem. „Hvor kan jeg tænke paa Noget, førend jeg har sovet?"

„Var det ikke det, jeg sagde?" svarede den Anden. „Sagde jeg ikke, læg Dem?"

„Jo, maaskee."

„Naa, i ethvert Tilfælde siger jeg det igjen. Læg Dem,

hvor De laa sidst, og jo fastere og længer De kan sove, desto bedre vil De bagefter kunne indsee, hvad De skal gjøre."

Ved at pege paa Feltsengen i Krogen syntes han lidt efter lidt at gjenkalde dette tarvelige Leie i Bradleys forstyrrede Hukommelse. Han skjød sine slidte, nedtraadte Sko af og kastede sig tungt og ligesaa vaad, han var, paa Sengen.

Riderhood satte sig i sin Trælænestol og saae gjennem Vinduet paa Lynilden og hørte efter Tordenen. Men hans Tanker vare langt fra at være optagne af Tordenen og Lynilden; thi atter og atter saae han meget nysgjerrigt paa den udmattede, paa Sengen liggende Mand. Manden havde smøget Kraven paa sin grove Kjole op for at beskytte sig mod Veiret og knappet den om sin Hals, og uden at huske herpaa eller paa det meste Andet, havde han ladet den blive siddende saaledes, baade da han vaskede sit Ansigt i Floden, og da han kastede sig paa Sengen, skjøndt han vilde havt det langt mageligere, hvis han havde knappet den op.

Tordenen rullede dumpt, og de kløftede Lyn syntes at frembringe takkede Revner overalt i det umaadelige Tæppe udenfor, medens Riderhood sad ved Vinduet og saae paa Sengen. Snart saae han Manden paa Sengen ved et rødt Lys, snart ved et blaat; snart kunde han neppe see ham for Uveirets Mørke; snart saae han Intet af ham for et blændende Skjær af bævende hvid Ild. Stundom kom Regnen igjen med en frygtelig Susen, og Floden syntes at stige for at møde den, og et Vindstød, som stødte Døren op, fik Mandens Haar og Klæder til at flagre, som om usynlige Sendebud havde samlet sig om hans Leie for at føre ham bort. Fra alle disse Uveirets Omskiftelser vendte Riderhood sig bort, som om de vare Afbrydelser — maaskee temmelig gribende Afbrydelser, men dog stedse Afbrydelser — af hans Jagttagelse af den Sovende.

„Han sover trygt," sagde han ved sig selv, „men jeg er dog bestandigt saa meget i hans Tanker, at han vilde vaagne ved, at jeg reiste mig fra min Stol, selv om et Tordenskrald ikke vilde vække ham; ikke at tale om, hvis jeg rørte ved ham."

Han stod forsigtigt op. „Tredie gode Herre," sagde han med

dæmpet, rolig Stemme, „ligger De godt? Det er koldt i Luften, gode Herre. Skal jeg brede en Frakke over Dem?"

Intet Svar.

„De kan behøve det, seer De," mumlede Riderhood i en anden, endnu mere dæmpet Tone; „en Frakke over Dem, en Frakke over Dem!"

Da den Sovende i det Samme rørte sin Arm, satte han sig igjen i sin Lænestol og lod, som om han iagttog Uveiret udenfor. Det var et storartet Skuespil, men ikke saa storartet, at det kunde afholde hans Øine fra en halv Minut ad Gangen at skotte til Manden paa Sengen.

Det var den Sovendes skjulte Hals, som Riderhood saa ofte saae saa nysgjerrigt paa, indtil Søvnen syntes at gaae over til et paa Sjæl og Legeme dødstræt Menneskes Bedøvelse. Da listede Riderhood sig forsigtigt fra Vinduet hen til Sengen.

„Stakkels Mand," mumlede han i en dæmpet Tone og med et listigt Udtryk i sit Ansigt, et hoist aarvaagent Blik og en let Fod, for at han ikke skulde fare op, „denne herfens Kjole maa falde ham besværlig i hans Søvn. Skal jeg knappe den op for ham og gjøre ham det mageligere? Ja, jeg troer, jeg bør gjøre det, stakkels Mand. Jeg troer, jeg vil."

Meget forsigtigt rørte han ved den første Knap og aadte et Skridt tilbage; men da den Sovende blev liggende i dyb Bevidstløshed, rørte han med fastere og maaskee netop derfor saa meget lettere Haand ved de andre Knapper. Sagte og langsomt aabnede han Kjolen og slog den tilbage.

De nedhængende Ender af et lyserødt Halstørklæde kom da til Syne, og han havde endog gjort sig den Ulejlighed at dyppe det paa nogle Steder i en eller anden Vædske for at give det Udseende af at være blevet plettet ved Slid. Med et hoist befippet Ansigt saae Riderhood fra det hen paa den Sovende og fra den Sovende hen paa det igjen og listede sig tilsidst hen til sin Stol, hvor han, med Haanden under Kinden, sad længe i dybe Tanker og saae paa Begge.

Andet Kapitel.

Den forgyldte Skarnager stiger en Kjende.

Mr. og Mrs. Lammle vare komne for at spise Frokost hos Mr. og Mrs. Boffin. De vare just ikke egentligt uindbudne, men havde paatrængt sig det forgyldte Par saa indstændigt, at en Undgaaelse af Æren og Fornøielsen af deres Selskab vilde have været vanskelig, hvis den havde været ønsket. De vare i en fortryllende Stemning, vare Mr. og Mrs. Lammle, og næsten ligesaa forelskede i Mr. og Mrs. Boffin som i hinanden.

„Bedste Mrs. Boffin," sagde Mrs. Lammle, „det giver mig nyt Liv at see min Alfred staae paa en fortrolig Fod med Mr. Boffin. De To ere skabte til at være fortrolige Venner. Saa megen Naturlighed i Forening med saa megen Charakteerstyrke, saa megen medfødt Skarpsindighed, i Forening med saa megen Blidhed og Venlighed ere de Egenskaber, der udmærke dem Begge."

Da dette sagdes høit, gav det Mr. Lammle, idet han kom ued Mr. Boffin fra Vinduet hen til Frokostbordet, Leilighed til at tilrettevise sin elskede og ærede Hustru.

„Min Sophronia," sagde denne Gentleman, „Din altfor partiske Bedømmelse af Din ubetydelige Ægtefælles Charakteer — "

„Nei! Ikke for partisk, Alfred," indvendte Damen, inderligt rørt; „Siig ikke det."

„Din velvillige Bedømmelse da, mit Barn, af Din Ægtefælles Charakteer — mod den Talemaade har Du vel Intet at indvende, min Elskede?"

„Hvor kan jeg det, Alfred?"

„Din velvillige Bedømmelse, altsaa, min Dyrebare, er mindre end retfærdig mod Mr. Boffin og mere end retfærdig mod mig."

„For det første Klagepunkts Vedkommende erklærer jeg mig skyldig, Alfred; men hvad det sidste angaaer, o nei, nei!"

„Mindre end retfærdig mod Mr. Boffin, Sophronia," sagde Mr. Lammle, svingende sig op til en Tone af moralsk Storhed, „fordi den fremstiller Mr. Boffin som staaende paa mit lavere

Standpunkt; mere end retfærdig mod mig, Sophronia, fordi den fremstiller mig som staaende paa Mr. Boffins høiere Standpunkt. Mr. Boffin taaler og tilgiver langt Mere, end jeg vilde kunne."

„Langt Mere, end Du vilde kunne for Din egen Person, Alfred?"

„Derom, min Elskede, er der ikke Tale."

„Ikke Tale, Procurator?" sagde Mrs. Lammle skjelmsk.

„Nei, kjære Sophronia. Fra mit lavere Standpunkt betragter jeg Mr. Boffin som altfor ædelmodig, som besiddende altfor megen Overbærenhed, som værende altfor god mod Personer, der ere ham uværdige og utaknemlige imod ham. Paa disse ædle Egenskaber kan jeg ikke gjøre Krav. De vække tværtimod min Harme, naar jeg seer dem i Virksomhed."

„Alfred!"

„De vække min Harme, min Ven, mod de uværdige Personer og fremkalde en stridbar Lyst hos mig til at stille mig imellem Mr. Boffin og alle saadanne Personer. Hvorfor? Fordi jeg ifølge min lavere Natur er mere verdsligsindet og mindre hensynsfuld. Da jeg er mindre høisindet end Mr. Boffin, harme de Krænkelser, han har lidt, mig mere, end de harme ham, og gjøre mig mere opsat paa at modarbeide dem, der have krænket ham."

Det forekom Mrs. Lammle, at det denne Formiddag faldt noget vanskeligt at bringe en venskabelig Samtale i Gang med Mr. og Mrs. Boffin. Der var blevet lagt flere Slags Lokkemad, uden at nogen af dem endnu havde sagt et eneste Ord. Baade hun selv, Mrs. Lammle, og hendes Mand havde talt baade rørende og kraftigt, men talt alene. Selv om det, de søde gamle Skabninger havde hørt, havde gjort Indtryk paa dem, vilde man jo dog gjerne være vis derpaa, og det saa meget mere, som i det mindste den ene af de søde gamle Skabninger var bleven temmelig stærkt fremhævet. Vare de søde gamle Skabninger for undselige eller enfoldige til selv at indtage den dem tilkommende Plads i Samtalen, saa syntes det at være ønskeligt, at de søde gamle Skabninger bleve tagne i Nakken og trukne ind i den.

„Men siger min Mand ikke i Virkeligheden," spurgte derfor Mrs. Lammle med en uskyldig Mine Mr. og Mrs. Boffin, „at han glemmer sine egne forbigaaende Gjenvordigheder over sin Beundring for en Anden, hvem han brænder af Begjerlighed efter at gavne? Og er dette ikke en Indrømmelse af, at han er af en ædelmodig Natur? Jeg forstaaer mig kun daarligt paa at føre Beviser, men saaledes forholder det sig dog sikkert, kjære Mr. og Mrs. Boffin?"

Ikke desto mindre sagde hverken Mr. eller Mrs. Boffin et Ord. Han sad med Øinene fæstede paa sin Tallerken og spiste sine Boller og sin Skinke, og hun sad og saae forlegent paa Thepotten. Mrs. Lammles uskyldige Spørgsmaal var aldeles spildt og kastet ud i Luften for at blande sig med Dampen fra Themaskinen. Skottende til Mr. og Mrs. Boffin, trak hun sine Øienbryn ganske lidt i Veiret, som om hun spurgte sin Mand: „Mon der skulde være Noget i Veien her?"

Mr. Lammle, der ved mange forskjellige Leiligheder havde havt megen Nytte af sit Bryst, manoeuvrerede saaledes med det vide Forstykke i sin Skjorte, at det antog det størst mulige Omfang, og tilrettevisste derpaa smilende sin Kone saaledes:

„Kjære Sophronia, Mr. og Mrs. Boffin ville minde Dig om det gamle Ord, at Selvros ikke er nogen Anbefaling."

„Selvros, Alfred? Mener Du, fordi Du og jeg ere Eet?"

„Nei, kjære Barn. Jeg mener, at Du, hvis Du vil tænke Dig et Øieblik om, maa huske, at hvad Du har rost mig for at føle med Hensyn til Mr. Boffin, har Du betroet mig selv at føle for Mrs. Boffin."

„Jeg bliver slaaet af Marken af denne Procurator," hvidskede Mrs. Lammle spøgende til Mrs. Boffin, „og kommer vist til at indrømme det, hvis han trænger ind paa mig, da det kun er altfor sandt."

Flere hvide Pletter begyndte at komme og gaae paa Mr. Lammles Næse, da han bemærkede, at Mrs. Boffin kun saae et Øieblik op fra Thepotten med et forlegent Smil, der ikke var noget Smil, og derefter saae ned paa den igjen.

„Indrømmer Du Beskyldningens Rigtighed, Sophronia?“ spurgte Alfred i en drillende Tone.

„Jeg troer virkeligt,“ sagde Mrs. Lammle endnu stedse spøgende, „at jeg bliver nødt til at anraabe Retten om dens Beskyttelse. Er jeg forpligtet til at svare paa dette Spørgsmaal, Mylord?“ spurgte hun Mr. Boffin.

„De behøver det ikke, hvis De ikke vil, Madame,“ var hans Svar. „Det gjør ikke det Mindste til Sagen.“

Baade Mand og Kone skottede meget uroligt til ham. Hans Væsen var alvorligt, men ikke stødende, og fik en vis Værdighed af et vist hemmeligt Mishag med Tonen i Samtalen.

Atter trak Mrs. Lammle sine Øienbryn i Veiret for at spørge sin Mand til Raads, og med et let Nik svarede han: „Gjør nok et Forsøg.“

„For at værge mig mod Mistanke for hemmelig Selvros, bedste Mrs. Boffin,“ sagde den luftige Mrs. Lammle, „maa jeg sige Dem, hvorledes det hænger sammen.“

„Nei, lad være,“ afbrød Mr. Boffin hende.

Smilende vendte Mrs. Lammle sig om imod ham. „Gjør Retten Indvendinger?“

„Ja, Madame,“ svarede Mr. Boffin, „Retten (hvis jeg er Retten) gjør Indvendinger. Retten gjør Indvendinger af to Grunde. For det Første, fordi Retten ikke anseer det for rigtigt, og dernæst, fordi den gode gamle Kjælling, Mrs. Retten, (hvis jeg er Mr.) bliver bedrøvet derover.“

Der bemærkedes en høist paafaldende Vaklen mellem to Holdninger — mellem hendes forsonlige Holdning her og hendes trodsige Holdning hjemme hos Mr. Twemlow — hos Mrs. Lammle, idet hun sagde: „Hvad anseer Retten ikke for rigtigt?“

„At lade Dem blive ved,“ svarede Mr. Boffin, nikkende beroligende, som om han vilde sige: Vi ville ikke være strengere imod Dem end nødvendigt, men see Tingen fra den bedste Side. „Det er ikke ærligt og ikke rigtigt. Naar den gamle Kjælling er bedrøvet, kan man være vis paa, at der er god Grund dertil. Har De afspist, Madame?“

Antagende sit trodsige Væsen, skjød Mrs. Lammle sin Tallerken fra sig, saae paa sin Mand og smilte, men ingenlunde spøgende.

„Har De afspist, Sir?“ spurgte Mr Boffin.

„Tak,“ svarede Alfred, visende alle sine Tænder. „Hvis Mrs. Boffin vil være saa god, vil jeg udbede mig nok en Kop The.“

Han spildte lidt af den paa det Bryst, der skulde gjort saa megen Nytte, men havde gjort saa liden, men drak den i det Hele taget med en vis Værdighed, om end de kommende og gaaende Pletter imidlertid bleve næsten lige saa store, som om de vare blevne frembragte ved et Tryk med Theskeen. „Tusind Tak,“ sagde han derpaa, „nu har jeg afspist.“

„Naa, hvem af Dem,“ spurgte Mr. Boffin sagte, idet han tog en Brevtaske frem, „er Kasserer?“

„Kjære Sophronia,“ yttrede hendes Ægtefælle, læggende sig tilbage paa sin Stol og slaaende ud mod hende med sin høire Haand, medens han lod sin venstre hænge ved Tommelfingeren i Armhullet i sin Vest, „det henhører til Dit Fag.“

„Jeg havde hellere seet,“ sagde Mr. Boffin, „at det havde henhørt til Deres Mands, Madame, fordi — dog, det er det Samme, hvorfor. Jeg vilde hellere havt med ham at bestille. Men hvad jeg har at sige, skal jeg sige paa en saa lidt stødende Maade som muligt, og kan jeg sige det ganske uden at støde, skal det glæde mig hjerteligt. De have Begge gjort mig en Tjeneste, en meget stor Tjeneste, ved at gjøre, hvad de have gjort (min gamle Kjælling veed, hvad det var), og i dette Omslag har jeg lagt en Banknote paa hundrede Pund. Jeg anseer Tjenesten for at være ærligt hundrede Pund værd og betaler med Fornøielse Pengene. Vil De have den Godhed at modtage dem og tillige min Tak?“

Med en stolt Bevægelse og uden at see paa ham, udstrakte Mrs. Lammle sin venstre Haand, og i den lagde Mr. Boffin den lille Pakke. Da hun havde gjemt den paa sit Bryst, saae Mr. Lammle ud, som om han følte sig lettet og aandede friere, som om han ikke havde været fuldkomment vis paa, at Pengene

vare hans, førend Banknoten lykkeligt og vel var kommen fra Mr. Boffins Varetægt over i hans dyrebare Sophronias.

„Det er vel ikke umuligt," sagde Mr. Boffin til Alfred, „at De har havt et Slags almindelig Foreſtilling om, Sir, i Tidens Løb at afløſe Rokeſmith?"

„Det er ikke umuligt," indrømmede Alfred med et glimtende Smil og en hel Del Næſe.

„Og De, Madame," vedblev Mr. Boffin, henvendende ſig til Sophronia, „har maaſkee havt den Godhed at tænke paa min gamle Kjælling og gjort hende den Ære at overveie, om De ikke med det Førſte vilde komme til at tage Dem af hende? Om De ikke kunde blive et Slags Miſs Bella Wilfer for hende og noget Mere?"

„Jeg tør haabe," ſvarede Mrs. Lammle med et haanligt Blik og en lydelig Røſt, „at blev jeg Noget for Deres Kone, Sir, vilde jeg neppe kunne Andet, end blive noget Mere end Miſs Bella Wilfer, ſom De kalder hende."

„Hvad kalder De hende, Madame?" ſpurgte Mr. Boffin.

Mrs. Lammle nedlod ſig ikke til at ſvare, men ſad og bankede trodſigt i Gulvet med ſin ene Fod.

„Jeg troer atter at turde ſige, at det ikke er umuligt. Er det vel, Sir?" ſpurgte Mr. Boffin Alfred.

„Nei," ſvarede Alfred med et indrømmende Smil ligeſom før, „det er ikke umuligt."

„Men," ſagde Mr. Boffin ſagte, „det lader ſig ikke gjøre. Jeg vilde nødigt ſige et eneſte Ord, der bagefter kunde blive mindet ſom ubehageligt; men det lader ſig ikke gjøre."

„Elſkede Sophronia," ſagde hendes Mand ſpottende, „hører Du? Det lader ſig ikke gjøre?"

„Nei," ſagde Mr. Boffin, endnu ſtedſe med dæmpet Stemme, „det lader ſig virkeligt ikke gjøre. De maa i Sandhed have mig undſkyldt. Naar De gaae Deres Veie, og vi vore, haaber jeg, at denne Sag vil ende ſig til alle Parters Tilfredshed."

Mrs. Lammle ſendte ham et Dieſkaſt ſom en afgjort utilfreds Part, der forlangte at undtages fra Begrebet; men ſagde Intet.

„Det Bedste, vi kunne gjøre," sagde Mr. Boffin, „er at betragte Sagen som en Forretningssag, og som Forretningssag er den afgjort. De have beviist mig en stor Tjeneste, en meget stor Tjeneste, og jeg har betalt Dem for den. Have De Noget mod Betalingen at indvende?"

Mr. og Mrs. Lammle saae paa hinanden over Bordet, men ingen af dem havde nogen Indvending at gjøre. Mr. Lammle trak paa Skuldrene, og Mrs. Lammle sad stiv som en Stok.

„Meget vel," sagde Mr. Boffin. „Vi, (min gamle Kjælling og jeg) haabe, at De ville indrømme, at vi have brugt den mest aabne og ærlige Fremgangsmaade, der under disse Omstændigheder kunde bruges. Vi (min gamle Kjælling og jeg) have talt en hel Del derom med hinanden og indseet, at det ikke vilde være rigtigt at vise Dem Vei, eller endog blot at lade Dem gaae som De vilde. Og nu har jeg uforbeholdent givet Dem at forstaae, at —" Mr. Boffin søgte efter en ny Vending, men da han ikke kunde finde nogen, der var saa udtryksfuld som hans tidligere, gjentog han i en fortrolig Tone, „— at det ikke lader sig gjøre. Kunde jeg have udtrykt mig paa en behageligere Maade, havde jeg gjerne gjort det; men jeg haaber dog ikke at have udtrykt mig saa ganske ubehageligt. Og derfor," sagde Mr. Boffin til Beslutning, „ville vi ønske Dem Held og Lykke paa den Vei, De gaae, og slutte med den Bemærkning, at De maaskee ville gaae den."

Mr. Lammle reiste sig med en uforskammet Latter paa sin Side af Bordet, og Mrs. Lammle stod op med en haanlig Panderynken paa sin. I det Samme hørtes hurtige Skridt ude paa Trappen, og Georgiana Podsnap styrtede uanmeldt og grædende ind i Stuen.

„O, min dyrebare Sophronia," udbrød Georgiana, vridende sine Hænder, medens hun løb hen for at omfavne hende, „at tænke sig, at De og Alfred ere ødelagte! O, min stakkels, kjære Sophronia, at tænke sig, at De efter al Deres Godhed imod mig har havt Auction hjemme i Deres Hus! O, Mr. og Mrs. Boffin, tilgiv min Paatrængenhed, men De vide ikke, hvor meget jeg holdt af Sophronia, da Fader ikke længer vilde tillade mig at besøge

hende, eller hvor ondt jeg har havt af Sophronia, siden Moder fortalte mig, at det var gaaet hende saa galt! De kunne ikke forestille Dem, hvorledes jeg har ligget vaagen om Natten og grædt over min gode Sophronia, min første og eneste Veninde!"

Mrs. Lammles Væsen forandredes ved det stakkels enfoldige Pigebarns Omfavnelser, og hun blev overordentligt bleg, idet hun henvendte et bønfaldende Blik først til Mrs. og derpaa til Mr. Boffin. Begge forstode hende øieblikkeligt med en mere fintfølende Klogt, end Folk med langt større Dannelse, hvis Opfattelse var kommen mindre umiddelbart fra Hjertet, vilde have anvendt i dette Tilfælde.

„Jeg tør ikke blive her en Minut," sagde stakkels lille Georgiana. „Jeg tog tidligt ud i Boutiker med Moder og sagde, at jeg havde Hovedpine, og fik Moder til at lade mig blive udenfor i Phaetonen i Piccadilly og kjørte om i Sackville Street og fik at vide, at Sophronia var her, og saa vilde Moder gjøre Visit hos en skrækkelig, gammel, stenkold Kone fra Landet med en Turban paa Portland Place; men jeg sagde, at jeg ikke vilde gaae op med Moder, men kjøre om og lægge Kort af hos Boffins, hvilket var at tage sig en Frihed med Navnet; men o, Du gode Gud, jeg gaaer fra Forstanden, og Phaetonen holder udenfor Døren, og hvad vilde Fader sige, hvis han fik det at vide!"

„Vær ikke saa ængstelig, lille Ven," sagde Mrs. Boffin. „De er jo kommen for at besøge os."

„O nei, jeg er ikke," sagde Georgiana grædende. „Det er meget uhøfligt, veed jeg nok, men jeg kom for at see min stakkels Sophronia, min eneste Veninde. O hvor jeg var bedrøvet over Adskillelsen, kjæreste Sophronia, førend jeg fik at vide, hvor galt det var gaaet Dem, men hvor meget mere bedrøvet er jeg ikke nu over den."

Den fripostige Qvinde fik virkeligt Taarer i Øinene, da den enfoldige og blødhjertede Pige snoede sine Arme om hendes Hals.

„Men jeg er kommen her i et Ærinde," sagde Georgiana hulkende og tørrende sine Øine og derpaa søgende i en lille Taske, „og besørger jeg det ikke, kunde jeg ligesaa gjerne være bleven

borte, og Du min Gud, hvad vilde Fader sige, hvis han hørte om Sackville Street, og hvad vilde Moder sige, hvis hun maatte vente paa den skrækkelige Turbans Trappe, og der har aldrig været Mage til saadanne vælige Heste som vore, der med hvert Øieblik gjorde mig mere og mere forstyrret i Hovedet, netop da jeg behøvede mere Hoved, end jeg har faaet, ved at gallopere op ad Mr. Boffins Gade, hvor de Intet have at bestille. O hvor ere de, hvor ere de? O jeg kan ikke finde dem!" Og hele Tiden hulkede hun og søgte i den lille Taske.

„Hvad savner De, kjære Barn?" spurgte Mr. Boffin og traadte nærmere.

„O det er Lidt nok," svarede Georgiana, „da Moder stedse behandler mig, som om jeg endnu var i Ammestuen (ja, gid jeg var!), men jeg giver næsten aldrig Noget ud, og det er løbet op til femten Pund, Sophronia, og jeg haaber, at tre Fempunds-noter ere bedre end Intet, skjøndt de ere saa Lidt, saa Lidt! Og nu, da jeg har fundet dem — o min Gud! — saa er det Andet borte! O nei det er ikke, her er det!"

Med disse Ord tog Georgiana, bestandigt hulkende og søgende i Taskeu, et Halsbaand frem.

„Moder siger, at Børn og Smykker ikke have Noget med hinanden at bestille," vedblev Georgiana, „og det er Grunden, hvorfor jeg ikke har andre Kostbarheder end denne. Men min Tante Hawkinson maa nok have været af en anden Mening, eftersom hun testamenterede mig den, skjøndt jeg altid har troet, at hun ligesaa gjerne kunde begravet den, da den bestandigt ligger indpakket i Bomuld. Imidlertid her er den, Gud skee Lov, og kan omsider komme til Nytte; thi De maa sælge den, kjære Sophronia, og kjøbe Dem Et eller Andet for den."

„Giv mig den," sagde Mr. Boffin og tog den. „Jeg skal sørge for at faae den fordelagtigt solgt."

„O holder De saa meget af Sophronia, Mr. Boffin?" udbrød Georgiana. „O hvor det er smukt af Dem! O min Gud, der var endnu Noget, men det har jeg glemt! Dog nei, nu husker jeg det. Hele min Bedstemoders Formue, som tilfalder mig, naar

jeg er bleven myndig, tilhører udelukkende mig, og hverken Fader eller Moder har Noget at sige over den, og hvad jeg ønsker, er at overdrage noget af den paa en eller anden Maade til Sophronia og Alfred ved at underskrive Noget, som kan formaae Nogen til at laane dem Noget. Det er mit Ønske, at de faae noget Klækkeligt, hvorved de igjen kunne komme paa Benene. O min Gud! Da De holder saa meget af Sophronia, vil De ikke negte mig det, vil De vel?"

„Nei, nei," sagde Mr. Boffin, „det skal blive besørget."

„O Tak, Tak!" sagde Georgiana. „Dersom min Kammerjomfru havde et Ark Postpapir og en halv Krone, kunde jeg løbe om til Conditorens og underskrive Noget, eller ogsaa kunde jeg underskrive Noget nede paa Pladsen, hvis Nogen vilde komme og høste ad mig, for at jeg kunde lukke ham ind med Nøglen, og han vilde tage Pen og Blæk med og et Stykke Trækpapir. O min Gud! Jeg maa rive mig løs, ellers faae Fader og Moder Alting at vide! Kjære, kjære Sophronia, Farvel, Farvel!"

Den lettroende lille Skabning omfavnede atter Mrs. Lammle paa det Kjærligste og rakte derpaa Mr. Lammle Haanden.

„Farvel, kjære Mr. Lammle — Alfred, vilde jeg sige. Nu vil De ikke længer troe, at jeg har glemt Dem og Sophronia, fordi det er gaaet Dem galt, vil De vel? O vee, o vee! Jeg har grædt mig Øinene ud af Hovedet, og Moder vil bestemt spørge, hvad der feiler mig. Er Ingen saa god at følge mig ned?"

Mr. Boffin fulgte hende ned og saae hende kjøre bort, tittende med sine smaa røde Øine og sin matte Hage ud over det store Forlæder paa den æggekagefarvede Phaeton, som om det var blevet hende paalagt at afsone en eller anden barnlig Forseelse ved at gaae i Seng ved høilys Dag, og hun nu laa og kigede op over Tæppet i en ynkelig Forvirring af Anger og Forknyttelse. Da han igjen kom ind i Frokostværelset, saae han Mr. og Mrs. Lammle endnu staae hver paa sin Side af Bordet.

„Jeg skal sørge for," sagde Mr. Boffin, pegende paa Pengene og Halsbaandet, „at disse Ting som snarest blive leverede tilbage."

Mrs. Lammle havde taget sin Parasol paa en Buffet og stod og forfulgte Mønsteret i den Damaskes Dug med den, ligesom hun havde forfulgt Mønsteret i Mr. Twemlows Tapetpapir.

„Jeg haaber, at De ikke vil bringe hende ud af hendes Vildfarelse, Mr. Boffin?“ sagde hun, vendende sit Hoved, men ikke sine Øine, om imod ham.

„Nei,“ sagde Mr. Boffin.

„Jeg mener med Hensyn til hendes Venindes Værd,“ forklarede Mrs. Lammle i en afmaalt Tone og med Eftertryk paa de to sidste Ord.

„Nei,“ svarede han. „Jeg vil maaskee forsøge at lade falde et Vink i hendes Hjem om, at hun trænger til kjærlig og omhyggelig Omsorg, men Mere vil jeg ikke sige til hendes Forældre og Intet til den unge Dame.“

„Mr. og Mrs. Boffin,“ sagde Mrs. Lammle, endnu stedse tegnende og tilsyneladende gjørende sig megen Umage dermed, „der gives ikke ret Mange, troer jeg, som under de forhaandenværende Forhold vilde have viist sig saa betænksomme og skaansomme som De. Bryde De Dem om at blive takkede?“

„En Tak fortjener altid at modtages,“ sagde Mrs. Boffin med sin imødekommende Godmodighed.

„Saa takker jeg Dem Begge.“

„Bliver Du følsom, Sophronia?“ spurgte hendes Mand spottende.

„Naa, naa, min gode Sir,“ tog Mr. Boffin til Orde, „det er en meget god Ting at have gode Tanker om en Anden, og en meget god Ting, at en Anden har gode Tanker om En selv. Mrs. Lammle vil ingen Skade have af at befinde sig i et saadant Tilfælde.“

„Meget forbunden; men jeg spurgte Mrs. Lammle, om hun blev følsom.“

Mørk og indesluttet i sig selv, stod hun og tegnede paa Dugen, men sagde Intet.

„For jeg,“ sagde Alfred, „er tilbøielig til selv at blive følsom i Anledning af, at De har tilegnet Dem Smykket og

Pengene, Mr. Boffin. Som vor lille Georgiana sagde, tre Fempundsnoter ere bedre end Intet, og sælger man et Halsbaand, kan man kjøbe sig Et og Andet for Udbyttet af det.

„Ja naar man sælger det," bemærkede Mr. Boffin og stak det i Lommen.

Alfred fulgte det med sine Blikke og forfulgte ligeledes graadigt Banknoterne, indtil de vare forsvundne i Mr. Boffins Vestelomme, hvorpaa han sendte sin Kone et halvt forbittret, halvt spottende Blik. Hun stod endnu og tegnede, men medens hun tegnede, foregik der en Kamp i hende, som fandt sit Udtryk i Dybden af det sidste Par Linier, som Spidsen af Parasollen pressede ned i Bordduken, og derpaa faldt der nogle Taarer fra hendes Øine.

„Pokker staaer i Konen," udbrød Lammle, „hun er jo følsom!"

Krympende sig under hans forbittrede Stirren, gik hun hen til Vinduet, saae et Øieblik ud ad det og vendte sig derpaa fuldkommen kold om.

„Du har ikke tidligere havt Anledning til at beklage Dig over min Følsomhed, Alfred, og skal heller ikke i Fremtiden faae Grund dertil. Bryd Dig bare ikke om den. Vi reise vel snart til Udlandet med de Penge, vi have erhvervet os her?"

„Det veed Du; Du veed jo, at vi maa."

„Saa behøver Du ikke at være bange for, at jeg skal tage nogensomhelst Følsomhed med, og jeg vilde desuden snart blive af med den, hvis jeg gjorde det. Men den bliver hel og holden tilbage. Den er bleven hel og holden tilbage. Er Du færdig, Alfred?"

„Hvem Pokker har jeg vel ventet paa, undtagen paa Dig, Sophronia?"

„Saa lad os gaae. Det gjør mig ondt at have forsinket vor værdige Bortgang."

Hun gik ud, og han bagefter hende. Mr. og Mrs. Boffin vare nysgjerrige nok til at skyde et Vindue sagte i Veiret og see efter dem, medens de gik ned ad den lange Gade. De gik Arm i

Arm og temmelig langsomt, men syntes ikke at vexle en Stavelse. Det vilde maaskee været for overdrevent at troe, at der under deres ydre Holdning laa noget af to, ved skjulte Feltjern til hinanden lænkede Bedrageres Skamfuldhed; men ikke for overdrevent at troe, at de vare dødeligt kjede af hinanden, sig selv og hele denne Verden. Da de dreiede om Gadehjørnet, kunde de, efter hvad Mr. og Mrs. Boffin nogensinde saae til dem, gjerne være dreiede ud af denne Verden; thi de saae aldrig mere Lammle'rne for deres Øine.

Tredie Kapitel.

Den forgyldte Skarnager daler igjen.

Da denne Dags Aften var en af Forelæsningsaftenerne i Lysthuset, kysfede Mr. Boffin Mrs. Boffin, efterat have spist til Middag Klokken Fem, og travede ud, holdende sin tykke Stok mellem begge sine Arme, saa at den ligesom i gamle Dage syntes at hvidske til ham. Der laa et saa opmærksomt Udtryk i hans Ansigt, at det saae ud, som om den tykke Stoks fortrolige Meddelelser maatte følges meget omhyggeligt. Mr. Boffins Ansigt saae ud som dens, der hører paa et meget indviklet Foredrag, og medens han traskede afsted, skottede han undertiden til hin Ledsager med en Mine, som om han gjorde den Bemærkning: „Det er da vel aldrig Deres Alvor?"

Mr. Boffin og hans Stok gik alene med hinanden, indtil de kom til nogle Tværgader, hvor de skulde træffe Nogen, der omtrent paa denne Tid gik fra Clerkenwell til Lysthuset. Her standsede de, og Mr. Boffin saae paa sit Uhr.

„Der er over fem Minuter til den af Venus berammede Tid," sagde han. „Jeg er kommen lidt vel tidligt."

Men Venus var en punktlig Mand og kunde allerede, da Mr. Boffin stak sit Uhr i Lommen igjen, sees at nærme sig ham,

og da han saae, at Mr. Boffin allerede befandt sig paa Mødestedet, skyndte han sig og kom snart hen til ham.

„Tak, Venus," sagde Mr. Boffin; „Tak, Tak, Tak!"

Det vilde ikke have været ret klart, hvorfor han takkede Anatomikern, dersom han ikke havde forklaret det ved hvad han derpaa sagde.

„Alting i Orden, Venus, Alting i Orden. Efterat De havde besøgt mig og samtykket i at lade for Wegg, som om De endnu i nogen Tid var med deri, har jeg faaet et Slags Rygstød. Alting i Orden, Venus. Tak, Venus; Tak, Tak, Tak!"

Mr. Venus trykkede beskedent hans fremrakte Haand, hvorpaa de fortsatte deres Vandring til Lysthuset.

„Troer De, at Wegg vil falde over mig i Aften, Venus?" spurgte Mr. Boffin spændt, medens de gik.

„Det troer jeg vist han vil, Sir."

„Har De nogen særlig Grund til at troe det, Venus?"

„Ja, seer De vel, Sir," svarede denne, „Tingen er, at han atter har været hos mig for at see, om det, han kalder vor Driftscapital, var i Orden, og sagt, at det var hans Hensigt ikke at lade sig afholde fra at begynde med Dem den allerførste Gang, De kom. Og da dette," antydede Mr. Venus hensynsfuldt, „er den allerførste Gang, seer De nok, Sir —"

„Saa De troer altsaa, at han vil dreie Slibestenen, hvad, Venus?" sagde Mr. Boffin.

„Ja netop, Sir."

Mr. Boffin tog sig om sin Næse, som om den allerede var hudløs og Gnisterne begyndte at flyve ud af denne Ansigtsdel. „Det er en skrækkelig Karl, Venus; det er en frygtelig Karl. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal komme ud af det med ham. De maa staae mig bi, Venus, som en god og trofast Mand. De vil jo gjøre Alt for at staae mig bi Venus; vil De ikke?"

Mr. Venus svarede bekræftende, og med en bekymret og modfalden Mine gik Mr. Boffin stiltiende videre, indtil de ringede ved Porten til Lysthuset. Wegg hørtes snart at nærme sig hum-

pende bagved den, og da den dreiede sig paa sine Hængsler, blev han synlig med sin Haand paa Laasen.

„Mr. Boffin, Sir?“ yttrede han. „Man seer Dem saa sjeldent!“

„Ja, jeg har havt Andet at bestille, Wegg.“

„Har de virkeligt, Sir?“ spurgte den boglærde Gentleman med et truende Haansmil. „Jeg kan forsikkre, at jeg ret har længtes efter Dem.“

„Nei De har vel ikke, Wegg?“

„Jo jeg har, Sir. Og var De ikke kommen til mig i Aften, var jeg Pokker tage min Paryk kommen til Dem i Morgen, kan jeg fortælle Dem.“

„Dog vel intet Galt paa Færde, Wegg?“

„O nei, Mr. Boffin,“ lød det spydige Svar. „Intet Galt! Hvad skulde vel være galt i Boffins Lysthus? Træd indenfor, Sir.“

„Naar Du kommer til det Lysthus, som jeg passer paa,
Vil just ikke Dit Leie af Roser bestaae;
Vil Du, vil Du, vil Du komme til det Lysthus?
O vil Du, vil Du, vil Du ikke komme til det Lysthus?“

Der skinnede et uhyggeligt Skjær af Grovhed og Opsætsighed i Mr. Weggs Øine, idet han dreiede Nøglen om efter sin Velynder, efterat han med hint velklingende Citat havde ført ham ind i Gaarden, og medens Wegg og Venus gik over denne bagefter ham, hvidskede Wegg til Venus: „Betragt Ormen og Yndlingen; han er allerede i Gabet,“ hvorpaa Venus hvidskede til Wegg: „Det er, fordi jeg har sagt ham det. Jeg har banet Veien for Dem.“

Efterat være kommen ind i det sædvanlige Værelse, lagde Mr. Boffin sin Stok paa den for ham forbeholdte Bænk, stak sine Hænder i sine Lommer og saae, med Skuldrene trukne i Veiret og sin Hat synkende tilbage paa dem, mistrøstigt paa Wegg. „Min Ven og Medinteressent, Mr. Venus, har givet mig at forstaae,“ yttrede hin Myndighedens Mand, henvendende sig til ham, „at De veed, hvilken Magt vi have over Dem. Naar De har taget Deres Hat af, ville vi gaae til Sagen.“

Mr. Boffin ryſtede den af med eet Kaſt, ſaa at den faldt paa Gulvet bagved ham, og blev ſtaaende i ſin tidligere Stilling med den ſamme angergivne Mine.

„For det Forſte," ſagde Wegg, „vil jeg for Kortheds Skyld kalde Dem Boffin. Synes Dem ikke om det, ſtaaer det Dem frit for at overhøre det."

„Det er mig ligegyldigt," ſvarede Mr. Boffin.

„Det er godt for Dem, Boffin. Nu vil De ſagtens, at der ſkal læſes høit for Dem?"

„Jeg bryder mig ikke videre derom i Aften, Wegg."

„For hvis De ønſkede det," vedblev Mr. Wegg, hvis glimrende Vittighed var bleven noget mat, fordi han uventet havde faaet Svar, „vilde De ikke faae Deres Ønſke opfyldt. Jeg har længe nok været Deres Slave og vil ikke længer lade mig træde under Fødder af en Skarnager. Ene alene med Undtagelſe af Lønnen, opgiver jeg Stillingen helt og holden."

„Naar De ſiger det, Wegg," ſvarede Mr. Boffin med foldede Hænder, „antager jeg, at det maa være ſaaledes."

„Antager jeg, at det maa være ſaaledes," ſagde Wegg. „Dernæſt (for at gjøre rent Bord, førend vi gaae til Sagen) har De anſat en lumſk, luſkende, ſnuſende Leieſvend her i Gaarden."

„Han havde ikke Snue, da jeg ſendte ham herhen," ſagde Mr. Boffin.

Her lagde Mr. Venus ſig imellem og bemærkede, at Mr. Boffin formodentligt havde taget Beſkrivelſen efter Bogſtaven, og det ſaa meget mere ſom han, Mr. Venus, ſelv havde troet, at Leieſvenden havde en Skade eller Vane ved Næſen, der gjorde et betydeligt Afbræk i den ſelſkabelige Omgangs Glæder, indtil han havde opdaget, at Mr. Weggs Beſkrivelſe af ham kun maatte betragtes ſom billedlig.

„I ethvert Tilfælde," ſagde Wegg, „er han bleven anſat her, og her er han. Men jeg vil ikke vide af ham og opfordrer derfor Boffin, førend jeg ſiger Mere, til at kalde paa ham og lade ham gaae igjen."

Den Intet anende Sloppy luftede i dette Øieblik ſine mangfoldige

Knapper og kunde sees fra Vinduet. Efter et kort Mellemrum af modstandsløs Forsagthed aabnede Mr. Boffin Vinduet og vinkede ad ham.

„Jeg opfordrer Boffin," sagde Wegg med den ene Haand i Siden og Hovedet paa skraa, ligesom en Bulbider af Sagfører, der venter paa Svar af et Vidne, „til at underrette denne Leiesvend om, at jeg er Herre her!"

Med ydmyg Lydighed sagde Mr. Boffin, da den af Knapper straalende Sloppy var kommen ind, til ham: „Hør, Sloppy, min gode Ven, Mr. Wegg er Herre her. Han behøver Dig ikke, og Du skal tage bort herfra."

„For stedse! betingede Mr. Wegg sig med Strenghed.

„For stedse," sagde Mr. Boffin.

Sloppy stirrede med begge sine Øine, alle sine Knapper og opspilet Mund, men førtes ufortøvet ud af Silas Wegg og skubbedes ved Skuldrene ud af Gaardporten, som lukkedes i Laas efter ham.

„Nu er Luften renset," sagde Wegg, da han igjen kom humpende ind, lidt varm efter sin nys overstandne Anstrengelse. „Mr. Venus, behag at tage Plads, Sir. De kan sætte Dem, Boffin."

Endnu stedse holdende sine Hænder angergivent i sine Lommer, satte Mr. Boffin sig paa Kanten af Bænken, gjorde sig saa lille som muligt og betragtede den mægtige Silas med bønlige Blikke.

„Denne Gentleman," sagde Silas Wegg, pegende paa Venus, „denne Gentleman, Boffin, er mere melkogvandet imod Dem, end jeg vil være. Men han har ikke baaret det romerske Aag, saaledes som jeg, eller maattet tjene Deres fordærvede Begjerlighed efter Gniere."

„Det har aldrig været min Mening, kjære Wegg — " begyndte Mr. Boffin! men Silas standsede ham.

„Hold Mund, Boffin! Svar, naar De opfordres til at svare. De vil faae nok at bestille. Veed De — veed De, at De er i Besiddelse af en Formue, hvortil De ikke har mindste Ret? Veed De det?"

„Venus har sagt mig det," svarede Mr. Boffin, skottende til ham for at trygle om al den Bistand, han kunde yde.

„Jeg siger Dem det," sagde Silas. „Der er min Hat, Boffin, og der er min Stok. Gjør De Udflugter, sætter jeg, istedetfor at accordere med Dem, min Hat paa og tager min Stok og gaaer ud og accorderer med den retmæssige Eier. Hvad siger De dertil?"

„Jeg siger," svarede Mr. Boffin, bøiende sig forover af forskrækket Bønfalden med Hænderne paa sine Knæ, „at jeg sandeligt ikke har i Sinde at gjøre Udflugter. Det har jeg allerede sagt Venus."

„Ja, det har De, Sir," sagde Venus.

„De er virkeligt altfor melkogvandet mod vor Ven, er De," foreholdt Silas ham med en misbilligende Rysten paa sit træede Hoved. „De erklærer altsaa strax, at De ønsker at komme til en Overenskomst, Boffin? Husk vel paa denne Hat og denne Stok, førend De svarer."

„Jeg er villig til at komme til en Overenskomst, Wegg."

„Villig duer ikke, Boffin. Jeg vil ikke vide af villig at sige. Ønsker De at komme til en Overenskomst? Begjærer De, at det indrømmes Dem som en Naade at komme til en Overenskomst?" Mr. Wegg satte atter Haanden i Siden og lagde Hovedet paa skraa.

„Ja."

„Ja, hvilket?" sagde den ubønhørlige Wegg; „Jeg vil ikke lade mig nøie med Ja. Jeg vil have det helt ud af Dem, Boffin."

„Ak Gud!" udbrød den ulykkelige Gentleman. „Jeg er saa fortumlet i Hovedet! Jeg ønsker, at det tillades mig at komme til en Overenskomst, forudsat at Deres Document er rigtigt."

„Frygt ikke for det," svarede Silas, stødende efter ham med sit Hoved. „De skal blive overbeviist ved at faae det at see. Mr. Venus skal vise Dem det, medens jeg holder paa Dem. Dernæst ønsker De at erfare, hvilke Betingelserne ere. Er det angaaende Summen og Størrelsen? Vil eller vil De ikke svare, Boffin?" Thi han havde tøvet et Øieblik.

„Ak Gud!“ udbrød den ulykkelige Gentleman igjen. „Jeg er saa fortumlet i mit Hoved, at jeg er nær ved at gaae fra Forstanden. De har saadant et Hastværk. Hav den Godhed at nævne Betingelserne, Wegg.“

„Naa, saa læg da Mærke til dem, Boffin,“ svarede Silas; „læg vel Mærke til dem, eftersom de ere de eneste og laveste Betingelser. De lægger Deres Dynge (den lille Dynge, som i ethvert Tilfælde skal tilhøre Dem) til alt det Andet, og derpaa deles den hele Formue i tre Dele, hvoraf De beholder den ene og afstaaer de to andre.“

Mr. Venus's Mund skruedes sammen, medens Mr. Boffins Ansigt forlængedes; thi Mr. Venus havde ikke været forberedt paa en saa rovgjerrig Paastand.

„Men vent lidt, Boffin,“ vedblev Wegg, „der er endnu Noget. De har ødslet med denne Formue og anvendt Noget af den paa Dem selv. Det gaaer ikke an. De har kjøbt Dem et Hus, og det føres Dem i Regning.“

„Jeg bliver ødelagt, Wegg! forsikkrede Mr. Boffin med mat Stemme.

„Vent lidt, Boffin, der er endnu Noget. De overlader Opsynet med disse Dynger udelukkende til mig, indtil de ere blevne kjørte bort. Skulde der findes Kostbarheder i dem, tager jeg disse i min Varetægt. De fremlægger Deres Contract om Salget af Dyngerne, for at vi til Hvid og Skilling kunne vide, hvad de ere værd, og De udfærdiger tillige en nøiagtig Fortegnelse over alle de øvrige Eiendele. Naar den sidste Skovlfuld af Dyngerne er kjørt bort, skrides til den endelige Deling.

„Skrækkeligt, skrækkeligt, skrækkeligt! Jeg kommer til at døe i et Fattighus!“ udbrød den forgyldte Skarnager, gribende sig om Hovedet med sine Hænder.

„Vent lidt, Boffin! der er endnu Noget. De har støvet ulovmedholdeligt om her i Gaarden. De er bleven seet at støve om her i Gaarden. To Par Øine, som i dette Øieblik ere fæstede paa Dem, have seet Dem grave en Geneverflaske op.“

„Den tilhørte mig, Wegg," forsikkrede Mr. Boffin. „Jeg havde selv gjemt den der."

„Hvad var der i den, Boffin?" spurgte Silas.

„Hverken Guld, Sølv, Banknoter eller Smykker, Intet, som De kunde gjøre i Penge, Wegg; ved min Sjæls Salighed!"

„Da jeg var forberedt paa et undvigende Svar fra vor skarnagende Vens Side her, Mr. Venus," sagde Wegg og vendte sig med en kløgtig og overlegen Mine om mod sin Medinteressent, „har jeg fundet paa en lille Udvei, der, som jeg troer, vil findes hensigtssvarende. Denne Flaske beregne vi vor skarnagende Ven til tusinde Pund."

Mr. Boffin drog et dybt Suk.

„Vent lidt, Boffin; der er endnu Noget. I Deres Tjeneste staaer der en lumsk Slyngel ved Navn Rokesmith. Det vilde ikke være rigtigt at have med ham at bestille, saa længe denne Sag staaer paa mellem os. Han maa afskediges."

„Rokesmith er allerede afskediget," sagde Mr. Boffin med qvalt Stemme og holdende Hænderne for Ansigtet, medens han rokkede frem og tilbage paa Bænken.

„Er han allerede afskediget?" svarede Wegg overrasket. „Ja saa, Boffin, troer jeg ikke, at der for Øiblikket er Mere."

Da den ulykkelige Gentleman vedblev at rokke frem og tilbage og nu og da udstødte et Suk, besvor Mr. Venus ham at holde Stand mod sin Modgang og give sig Tid til at vænne sig til Tanken om sin nye Stilling. Men det, at han gav sig Tid, var netop det, som Silas Wegg mindst af Alt kunde formaaes til at høre tale om. „Ja eller Nei, og ingen halve Forholdsregler," var det Valgsprog, som denne haardnakkede Person mange Gange gjentog, idet han truede ad Mr. Boffin med sin knyttede Næve og paa en foruroligende Maade stampede sit Valgsprog ned i Gulvet med sit Træben.

Omsider bønfaldt Mr. Boffin om et Qvarters Frist for imidlertid at gjøre en kjølende Vandring i Gaarden. Med nogen Møie lod Mr. Wegg sig overtale til at indrømme denne store Gunstbevisning, men kun paa den Betingelse, at han ledsagede

Mr. Boffin paa hans Vandring, da han jo ikke kunde vide, hvad han lumskeligen kunde grave op, hvis han overlodes til sig selv. Et latterligere Syn end Mr. Boffin, der i sin Ophidselse travede meget flinkt afsted, og Mr. Wegg, der humpede bagefter med stor Anstrengelse, ivrigt iagttagende den mindste Bevægelse af et Øienhaar, da den jo kunde betegne et paa en eller anden Hemmelighed frugtbart Sted, var sikkert aldrig blevet seet i Dyngernes Skygge. Mr. Wegg var meget ilde tilpas, da Qvarteret var udløbet, og kom ind, humpende en meget daarlig Secund.

„Jeg seer ingen Udvei!" udbrød Mr. Boffin, kastende sig fortvivlet paa Bænken med Hænderne dybt nede i sine Lommer, som om disse vare sunkne. „Hvad kan det nytte, at jeg giver mig Skin af at gjøre Modstand, naar jeg ingen Udvei seer? Jeg maa underkaste mig Betingelserne. Men jeg kunde nok have Lyst til at see Documentet."

I sin Begjerlighed efter at nitte det Søm, han havde drevet saa kraftigt ind, tilkjendegav Wegg, at Boffin skulde faae det at see, inden en Time var omme. Tagende ham i dette Øiemed under Bevogtning, eller overskyggende ham, som om han virkeligt var hans onde Aand i synlig Skikkelse, satte Mr. Wegg Mr. Boffins Hat paa Bagsiden af hans Hoved og førte ham ud ved Armen, hævdende et Herredømme over hans Sjæl og Legeme, der var paa en Gang frygteligere og latterligere, end nogensomhelst Gjenstand i Mr. Venus's sjeldne Samling. Denne lyshaarede Gentleman fulgte dem lige i Hælene, idet han støttede Mr. Boffin i det mindste i bogstavelig Betydning, om han end ikke nyligt havde havt Leilighed til at gjøre det i aandelig, medens Mr. Boffin, der travede saa hurtigt, han kunde, indviklede Silas Wegg i hyppige Sammenstød med Almenheden, ligesom en blind Mands Hund stundom kan sees at indvikle sin Herre i saadanne.

Da de tilsidst kom til Mr. Venus's Etablissement, vare de paa Grund af Beskaffenheden af deres Vandring derhen blevne noget varme. I Særdeleshed var Mr. Wegg gloende hed og stod i den lille Boutik maallos i flere Minuter, og snappede efter Veiret og tørrede sig i Hovedet med sit Lommetørklæde.

Imidlertid satte Mr. Venus, der i sin Fraværelse havde ladet de duellerende Frøer kæmpe deres Kamp ud ved Lys til Forlystelse for Almenheden, Skodderne for, og da Alt var bragt i Orden og Boutikdøren lukket af, sagde han til den svedende Silas: „Nu kunne vi vel tage Papiret frem, Mr. Wegg?“

„Vent en Minut, Sir,“ svarede denne forsigtige Mand, „vent en Minut. Vil De være saa forekommende at skyde den Kasse, som De ved en tidligere Leilighed betegnede som indeholdende Adskilligheder, hen til mig her midt i Boutiken?“

Mr. Venus gjorde som forlangt.

„Meget vel,“ sagde Silas, seende sig om, „me—get godt. Vil De række mig den Stol, for at jeg kan sætte den ovenpaa den?“

Venus rakte ham Stolen.

„Naa, Boffin,“ sagde Wegg, „gaa nu herop og sæt Dem, hører De?“

Som om han skulde males, elektriseres, gjøres til Frimurer, eller bringes i hvilkensomhelst anden enlig Knibe, besteg Mr. Boffin det til ham indrettede Rostrum.

„Hør nu, Mr. Venus,“ sagde Silas og trak sin Kjole af, „naar jeg har taget vor Ven her om Armene og Livet og klemt ham tæt ind til Stoleryggen, kan De vise ham, hvad han ønsker at see. Naar De aabner det og holder det i Veiret med den ene Haand og et Lys i den anden, kan han mageligt læse det.“

Mr. Boffin syntes at være noget tilbøielig til at gjøre Indsigelse mod disse Forsigtighedsforanstaltninger, men overgav sig dog, da han strax efter omfavnedes af Wegg. Derpaa kom Venus med Documentet, som Mr. Boffin gjennemlæste høit og langsomt, ja saa langsomt, at Wegg, der holdt ham nede paa Stolen med en Bryders Tag, atter led overordentligt ved sine Bestræbelser. „Stig, naar De har gjemt det igjen, Mr. Venus,“ yttrede han med Møie; „for denne Anstrengelse er frygtelig.“

Omsider laa Documentet under Laas og Lukke igjen, og Wegg, hvis saare ubeqvemme Stilling havde været den samme som et saare udholdende Menneskes, der forgjeves prøver paa at staae paa Hovedet, satte sig ned for atter at komme til Kræfter.

Mr. Boffin gjorde for sit Vedkommende intet Forsøg paa at stige ned, men blev siddende mistrostig i det Høie.

„Naa, Boffin," sagde Wegg, saa saare han var istand til at tale, „nu har De seet det."

„Ja, Wegg," sagde Mr. Boffin ydmygt, „nu har jeg seet det."

„De har ingen Tvivl om dets Rigtighed, Boffin?"

„Nei, Wegg; ingen," lod det langsomme og sorgmodige Svar.

„Saa pas paa, at De opfylder Betingelserne," sagde Wegg. „Skulde De, Mr. Venus, ved denne glædelige Leilighed have en Draabe af Et eller Andet i Huset, der ikke var fuldt saa mildt som The, troer jeg, at jeg vilde tage mig den venskabelige Frihed at bede Dem om en Mundsmag deraf."

Paamindet om Gjestfrihedens Pligter, satte Mr. Venus noget Rom frem; men paa hans Sporgsmaal: „Vil De ikke blande det med Vand, Mr. Wegg?" svarede denne Gentleman skjemtende: „Det troer jeg ikke, Sir. Ved en saa glædelig Leilighed som denne foretrækker jeg at nyde det i Skikkelse af en Gummekildrer."

Da Mr. Boffin, der ikke vilde have Noget, endnu stedse sad ophoiet paa sit Fodstykke, befandt han sig i en bequem Stilling til at blive tiltalt, og efter i Ro og Mag at have betragtet ham med en uforskammet Mine, tiltalte Wegg ham derfor, medens han vederqvægede sig med sin Dram.

„Bof—fin!"

„Ja, Wegg," svarede han, farende med et Suk op af et Anfald af Aandsfraværelse.

„Der er een Ting, som jeg ikke har omtalt, da den folger af sig selv. Der maa passes paa Dem. De maa holdes under Bevogtning."

„Jeg forstaaer Dem ikke ganske," sagde Mr. Boffin.

„Ikke det?" snerrede Wegg. „Hvor har De gjort af Deres Forstand, Boffin? Indtil Dyngerne ere kjorte bort og denne Sag er bleven bragt i Rigtighed, er De ansvarlig for hele For-

muen; huſk vel paa det. Betragt Dem ſom anſvarlig mod mig. Mr. Venus er altfor melkogvandet imod Dem, men jeg er Deres Mand."

„Jeg har tænkt paa," ſagde Mr. Boffin i en modfalden Tone, „at jeg maa ſkjule det for min gamle Kjælling."

„Kundſkaben om Delingen, mener De?" ſpurgte Wegg, efter at have ſkjenket ſig den tredie Gummekildrer; thi han havde allerede drukket to.

„Ja. Derſom hun ſkulde døe førſt af os, kunde hun ſaa længe, hun levede, troe, Stakkel, at jeg endnu beſtandigt havde Formuen og ſparede paa den."

„Jeg har en Mistanke om, Boffin," ſvarede Wegg, ryſtende ſkarpſindigt paa Hovedet og tildelende ham en træet Blinken, „at De har fundet en Hiſtorie om en eller anden gammel Knark, en Gnier, formodentligt, der ſkaffede ſig Ord for at have flere Penge, end han havde. Men det bryder jeg mig ikke om."

„Begriber De det ikke, Wegg?" foreholdt Mr. Boffin ham med Følelſe. „Begriber De det ikke? Min gamle Kjælling er bleven ſaa vant til Formuen, at det vilde være en bedrøvelig Overraſkelſe."

„Det indſeer jeg ſlet ikke," buldrede Wegg. „De beholder ligeſaa Meget, ſom jeg faaer. Og hvem er De?"

„Men desuden," indvendte Mr. Boffin blidt, „har min gamle Kjælling meget ſtrenge Grundſætninger."

„Hvem er Deres gamle Kjælling," ſvarede Wegg, „at hun tør paaſtaae, at hendes Grundſætninger ere ſtrengere end mine?"

Mr. Boffin ſyntes her at blive lidt mindre taalmodig, end han havde været paa noget andet Punkt af Forhandlingerne; men han beherſkede ſig og ſagde tamt nok: „Jeg troer, at det bør holdes ſkjult for min gamle Kjælling."

„Nu vel," ſagde Wegg haanligt, ſkjøndt han maaſkee bemærkede en Antydning af Fare, hvis han ikke gav efter, „ſaa ſkjul det da for Deres gamle Kjælling. Jeg ſkal ikke fortælle hende det. Jeg kan holde Dem under ſtreng Bevogtning uden det. Jeg er ligeſaa god ſom De, og bedre. Viis mig om i Deres

Hns. Jeg var god nok for Dem og Deres gamle Kjælling, den Gang jeg tog til Takke med Deres Postei og Skinke. Var der maaskee ingen Miss Elisabeth, Mr. George, Tante Jane og Onkel Parker førend Deres Tid?"

„Sagte, Mr. Wegg, sagte," bad Venus.

„Melkogvandet mener De, Sir," svarede han lidt tykmælet som Følge af, at Gummekildrerne havde kildret ham. „Jeg har faaet ham under Bevogtning og skal bevogte ham.

„Signalet, der heistes strax paa Stand,
Lød: England venter, at denne Mand
Vil holde Boffin til hans Pligt."

— Jeg vil følge Dem hjem, Boffin."

Med et Udtryk af Hengivelse i Skjebnen steg Boffin ned og gav fortabt, og efterat han venskabeligt havde taget Afsked med Mr. Venus, gik Bevogteren og den Bevogtede atter gjennem Gaderne sammen, indtil de kom til Mr. Boffins Dør.

Men endog der maatte, da Mr. Boffin havde sagt god Nat til sin Bevogter og lukket sig ind med sin Nøgle og sagte lukket Døren efter sig igjen, endog der og da maatte den almægtige Silas endnu en Gang hævde sin nys erhvervede Magt.

„Bof—fin!" raabte han gjennem Nøglehullet.

„Ja, Wegg," svaredes der ad samme Vei.

„Kom ud. Viis Dem igjen. Lad os see Dem en Gang endnu!"

Mr. Boffin — ak, hvor var han ikke dalet fra sin retskafne Enfoldigheds ophøiede Standpunkt! — aabnede Døren og adlød.

„Gaa ind. Nu kan De gaae i Seng," sagde Wegg med et Grin.

Neppe var Døren lukket, førend han atter raabte igjennem Nøglehullet:

„Bof—fin!"

„Ja, Wegg,"

Denne Gang svarede Silas ikke, men arbeidede paa Kraft med at dreie en tænkt Slibesten udenfor Nøglehullet, medens Mr. Boffin bukkede sig ned til det indenfor; derpaa lo han indvendigt og humpede hjem.

Fjerde Kapitel.

Et Bortforeliſes Giftermaal.

Med ſaa liden Støi ſom muligt reiſte den cherubiſke Fader ſig fra den majeſtætiſke Moders Side tidligt en Morgen, da han havde en Fridag for ſig. Fader og det deilige Fruentimmer ſkulde mode ved en noget eiendommelig Sammenkomſt.

Men Fader og det deilige Fruentimmer ſkulde ikke gaae ud ſammen. Bella var oppe for Klokken Fire, men havde ingen Hat paa. Hun ventede nedenfor Trappen — ſad egentligt paa det nederſte Trappetrin — for at tage mod Fader, naar han kom ned, men hendes eneſte Øiemed ſyntes at være at faae Fader vel ud af Huſet.

„Din Frokoſt er færdig, Sir," hvidſkede Bella, efterat have hilſt paa ham med en Omfavnelſe, „og Alt, hvad Du har at gjøre, er at ſpiſe og drikke den op og flygte. Hvorledes er Du tilmode, Fader?"

„For ſaavidt jeg kan domme derom, ligeſom en Indbrudstyv, lille Ven, der endnu er ung i Faget og ikke kan føle ſig rigtigt rolig, forend han er vel ude af Huſet igjen."

Med en overgiven, lydløs Latter ſtak Bella ſin Arm ind under hans, hvorpaa de paa Taaſpidſerne ſnege ſig ned i Kjøkkenet, hun ſtandſende paa hvert enkelt Trappetrin for at lægge Spidſen af ſin Pegefinger paa ſine roſenfarvede Læber og derpaa lægge den paa hans Læber, overensſtemmende med hendes Yndlingskjælemaade at kyſſe Fader paa.

„Hvorledes er Du tilmode, mit elſkede Barn," ſpurgte R. W., da hun havde givet ham hans Frokoſt.

„Jeg er tilmode, ſom om Spaamanden ſkulde faae Ret, kjære Fader, og den lyshaarede lille Mand viſe ſig ſaaledes ſom forudſagt."

„Hvad, kun den lyshaarede lille Mand?" ſagde hendes Fader.

Bella ſatte nok et af hine Fingerſegl paa hans Læber og ſagde derpaa, knælende ved Siden af ham, medens han ſad ved

Bordet: „Hør nu, Sir. Naar Du vil holde Dig tæt ved Maalet i Dag, hvad troer Du saa, Du fortjener? Hvad var det, jeg lovede Dig, hvis Du ved en vis Leilighed vilde være artig?"

„Det husker jeg sandeligt ikke, min Skat. Dog jo; var det ikke en af disse yndige Lokker?" spurgte han og lagde sin kjærtegnende Haand paa hendes Haar.

„Om det var!" svarede Bella, ladende, som om hun var bleven stødt. „Det maa jeg sige! Veed Du vel, Sir, at Spaamanden vilde give femtusinde Guineaer (hvis det var ham beleiligt, hvad det ikke er) for det deilige Stykke, jeg har klippet af til Dig? Du kan ingen Forestilling gjøre Dig om, Sir, hvor mange Gange han kysede et forholdsviis usselt lille Stykke, som jeg klippede af til ham. Og han bærer det om sin Hals, kan jeg fortælle Dig! Tæt ved sit Hjerte!" sagde Bella nikkende. „Ja, ganske tæt ved sit Hjerte! Imidlertid har Du i Dag været en god, god Dreng og den bedste af alle de sødeste Drenge, der nogensinde have været til, og her er den Lidse, jeg har gjort af det, Fader, og Du maa lade mig lægge den om Din Hals med mine egne kjærlige Hænder."

Idet Fader bøiede sit Hoved, græd hun lidt over ham og sagde derpaa (efterat have tørret sine Øine paa hans hvide Vest og leet ad Opdagelsen af denne pudsige Omstændighed): „Giv mig nu Dine Hænder, søde Fader, for at jeg kan lægge dem sammen, og siig saa efter mig: „Min lille Bella."

„Min lille Bella," gjentog Fader.

„Jeg holder meget af Dig."

„Jeg holder meget af Dig, min Øiesten," sagde Fader.

„Du maa ikke sige Andet, end hvad der bliver foresagt Dig, Sir. Du tør ikke gjøre det i Dine Responsorier i Kirken, og maa heller ikke gjøre det i Dine Responsorier udenfor Kirken."

„Jeg udelader Øiestenen," sagde Fader.

„Det var en god Dreng! Nu igjen: Du har altid været — "

„Du har altid været," gjentog Fader.

„Et drilagtigt —"

„Nei, Du har ikke," sagde Fader.

„Et drilagtigt (hører Du, Sir?), et drilagtigt, lunefuldt, utaknemligt, besværligt Dyr; men jeg haaber, at Du vil forbedre Dig, og jeg velsigner og tilgiver Dig!“ Her glemte hun rent, at Fader skulde have istemt Responsoriet, og klyngede sig om hans Hals. „Dersom Du vidste, elskede Fader, hvor meget jeg i Dag tænker paa, hvad Du har fortalt mig om den første Gang, vi mødte den gamle Mr. Harmon, da jeg stampede i Jorden og skreg og slog Dig med min affkylige lille Hat! Jeg er tilmode, som om jeg havde stampet og skreget og slaaet Dig med min fæle lille Hat, lige siden jeg blev født, Du elskede Fader!“

„Snikſnak, Barn. Og hvad Dine Hatte angaaer, saa have de saamænd altid været meget pæne; thi de have klædt Dig — eller Du dem; maaskee det er det Rigtigste — i enhver Alder.“

„Gjorde det Dig meget ondt, Du stakkels lille Fader,“ spurgte Bella, leende (trods sin Anger) med phantastisk Glæde over Billedet, „da jeg slog Dig med min Hat?“

„Nei, Barn. Det vilde ikke gjort en Flue ondt!“

„Ja, men jeg er bange for, at jeg slet ikke vilde have slaaet Dig, hvis jeg ikke havde villet, at det skulde have gjort Dig ondt,“ sagde Bella. „Kneb jeg Dig i Benene, Fader?“

„Ikke synderligt, lille Ven; men jeg troer næsten, at det er paa Tiden, at jeg —“

„O ja!“ udbrød Bella. „Bliver jeg ved med min Sladdren, gribes Du paa ferſk Gjerning. Fly, Fader, fly!“

Sagte og paa Taaspidserne gik de derfor op ad Kjøkkentrappen, hvorpaa Bella med sin lette Haand aabnede Husdøren, og efterat have faaet et Afskedskys, skyndte Fader sig bort. Da han var gaaet et lille Stykke, saae han sig tilbage, hvorpaa Bella satte nok et af hine Fingersegl paa Luften og strakte sin lille Fod frem som en Paamindelse om Maalet, og med en tilsvarende Bevægelse udtrykte Fader sin Trofasthed og skyndte sig bort det Bedste, han kunde.

Bella blev gaaende over en Time i dybe Tanker nede i Haven, og da hun derpaa igjen var kommen op i Sovekammeret,

hvor Lavvy den Ukuelige endnu laa og sov, tog hun en lille Hat af fordringsfri, men dog ret siffig Façon paa, som hun havde syet den foregaaende Dag. „Jeg gaaer ud at spadsere, Lavvy," sagde hun, idet hun bukkede sig og kysfede hende. Med et Sæt i Sengen og den Bemærkning, at det endnu var for tidligt at staae op, sank den Ukuelige tilbage i sin Bevidstløshed, hvis hun overhovedet havde været ude af den.

See Bella trippe hen ad Gaderne, den sødeste Pige, der er paa Benene under Sommersolen! See Fader vente paa Bella bag en Gadepost i det mindste tre Mile fra det faderlige Tag. See Bella og Fader ombord i en Dampbaad, der afgaaer tidligt til Greenwich.

Ventedes de i Greenwich? Sandsynligviis. I det mindste havde Mr. John Rokesmith holdt Udkig nede ved Bolværket et Par Timers Tid, førend den kullede (for ham guldstovede) lille Dampbaad fik sin Damp op i London. Sandsynligviis. I det mindste syntes Mr. John Rokesmith at blive fuldkomment beroliget, da han opdagede dem ombord. Sandsynligviis. I det mindste var Bella ikke saa saare trippet i Land, førend hun uden mindste Spor af Overraskelse tog Mr. John Rokesmiths Arm, og de gik bort med hinanden i en ætherisk Luftning af Lyksalighed, der ligesom pustede en bidsk og barsk gammel Pensionist op af Jorden og trak ham med sig bagefter dem, for at han kunde faae at see, hvad Enden vilde blive. To Træben havde denne bidske og barske gamle Pensionist, og en Minut førend Bella var trippet ud af Baaden og havde stukket sin tillidsfulde lille Arm ind under Rokesmiths, havde han ikke tænkt paa Andet end Tobak, og ikke havt nok deraf. Strandet havde Bidsk og Barsk ligget i en Havn af evindeligt Dynd, da Bella pludseligt havde bragt ham flot, og afsted gik han.

Siig, cherubiske Fader, som fører an, hvilken Cours skulle vi først styre? Med et saadant eller lignende Spørgsmaal i sine Tanker tog Bidsk og Barsk, greben af en saa pludselig Deltagelse, at han strakte sin Hals og saae ud over Folk, som om han prøvede paa at staae paa Tæerne paa sine to Træben, en

Observation af R. W. Der var her ikke Tale om noget „Forst," saae Bidsk og Barsk; thi den cherubiske Fader holdt for fulde Seil lige hen mod Greenwich Kirke for at hilse paa sine Slægtninge.

Thi skjondt de fleste Begivenheder kun virkede simpelt hen som Tobaksstoppere paa Bidsk og Barsk ved at sammenpresse og fortætte hans Skraaer, kunde han dog tænkes at forfølge en vis Familielighed mellem Cheruberne inde i Kirken og Cheruben med den hvide Vest. Man kunde troet, at en dunkel Erindring om gamle Valentiner,*) i hvilke en for et notorisk ustadigt Klima mindre hensigtsmæssigt paaklædt Cherub var bleven seet at fore Elskende til Alteret, havde fremkaldt Varmen i hans Trætær. Dette være nu som det vil, saa stak han sine Fortoininger fra sig og fulgte med i Flaade.

Cheruben gik i Spidsen, straalende af lutter Smil; Bella og John Rokesmith gik bagefter ham; Bidsk og Barsk klæbede ved dem som Vox; i flere Aar havde hans Aands Vinger været borte for at søge efter hans Legemes Ben; men Bella havde bragt ham dem tilbage pr. Dampbaad, og de havde atter udfoldet sig.

Han var en daarlig Seiler for en Lyksalighedens Vind, men skod Gjenvei til Mødestedet, og da Skyggen af Vaabenhuset opslugte dem, fremstillede seirrige Bidsk og Barsk sig ligeledes for at blive opslugt. Og nu var den cherubiske Fader bleven saa bange for en Overrumpling, at havde de to Træben ikke været, paa hvilke Bidsk og Barsk beroligende støttede sig, kunde hans Samvittighed i denne Pensionists Person have fremstillet hans egen statelige Frue, der var kommen forklædt til Greenwich i en Vogn med Griffer for, ligesom den onde Fee ved Prindsessernes Daab, for at gjore en eller anden Fortræd ved Vielsen. Og visseligen havde han en forbigaaende Grund til at blive bleg af

*) St. Valentins Dag, den 14de Februar, skrive, efter gammel engelsk Skik, unge Mennesker af begge Kjon, som kjende hinanden nærmere, Breve af spøgefuldt eller kjærligt Indhold til hinanden; disse Breve, der stundom ere udpyntede med Billeder, kaldes, ligesom de, der skrive dem, Valentiner. (O. A.)

Aasyn og hvidske til Bella: „Du troer dog vel ikke, at det kan være Din Moder? Gjør Du, Barn?“ i Anledning af en raslende og forsigtig Bevægelse i Orgelets fjerne Omegn, skjøndt den straxt var forbi og ikke hørtes mere; hvorvel der bagefter hørtes om den, saaledes som det længer hen vil kunne læses i denne sandfærdige Vielsesattest.

Hvo tager? Jeg, John, og det Samme gjør jeg, Bella. Hvo giver? Jeg, R. W. Og da John og Bella saaledes ere indtraadte i den hellige Ægtestand, kan De, Bidsk og Barsk, kort sagt, anse det for en afgjort Sag og flytte Deres Træben ud af dette Tempel. Dette er Meningen af de Ord, som Præsten, overensstemmende med Ritualet, henvender til Menigheden, der i nærværende Tilfælde bestaaer af den ovenmeldte B. og B.

Og efterat Vaabenhuset nu for stedse havde opslugt Bella Wilfer, var det ikke istand til at give Slip paa dette unge Fruentimmer, men sendte i hendes Sted Mrs. John Rokesmith ud i det glade Solskin. Og længe stod Bidsk og Barsk paa den solklare Trappe og saae efter den smukke Brud med en narkotisk Bevidsthed om at have drømt.

Derpaa tog Bella et lille Brev op af sin Lomme og læste det høit for Fader og John; Nedenstaaende er en tro Afskrift af det:

„Kjæreste Moder,

„Jeg haaber, at Du ikke bliver vred, men jeg er bleven lykkeligt gift med Mr. John Rokesmith, der elsker mig høiere, end jeg nogensinde kan fortjene det, undtagen ved at elske ham af mit hele Hjerte. Jeg fandt det rettest ikke at tale derom iforveien for ikke derved maaskee at vække en lille Uenighed hjemme. Hav den Godhed at sige den elskede Fader det. Med Hilsen til Lavvy,

„Stedse, kjæreste Moder,

„Din kjærlige Datter

„Bella,

„(P. S. — Rokesmith).“

Derefter satte John Rokesmith Dronningens Ansigt paa Brevet — naar havde hendes allernaadigste Majestæt vel seet saa

huldsalig ud som denne velsignede Morgen? — og saa stak Bella det i en Postkasse og sagde overgivent: „Nu, kjæreste Fader, er Du i Sikkerhed og bliver ikke greben paa ferst Gjerning!“

Det var i Forstningen saa langt fra, at Fader i sin Samvittigheds oprørte Dybder endnu følte sig sikker, at han jo opdagede majestætiske Matroner, som lurede i Baghold mellem de uskyldige Træer i Greenwich Park, og syntes at see et stateligt, i et velbekjendt Lommetørklæde indbundet Ansigt skule ned til sig fra et Vindue i Observatoriet, hvor den kongelige Stjernekigers Svende hver Nat vaage længer end de blinkende Stjerner. Men da Minuterne gik, uden at nogen Mrs. Wilfer viste sig i Kjødet, blev han roligere og kom saaledes ved godt Mod og med god Madlyst til Mr. og Mrs. John Rokesmiths Bolig paa Blackheath, hvor Frokosten stod færdig.

Det var en beskeden, men lys og livlig lille Bolig, og paa den snehvide Dug stod den smukkeste af alle smaa Frokoster anrettet. Og Opvartningen besørgedes, ligesom af en tjenende Sommerluftning, af et vimsende ungt Pigebarn, lutter Baand og Rosenrodt, blussende, som om det havde været hende, der havde havt Bryllup, istedetfor Bella, og dog hævdende sit Kjons Triumf baade over John og Fader med et jublende og stolt Hastværk, som om hun vilde sige: „Saaledes gaaer det tilsidst Eder Alle, Gentlemen, naar det behager os at bringe Eder til Lydighed.“ Dette samme unge Pigebarn var Bellas Tjenstepige, og hun leverede hende et Knippe Nøgler til Skatte i Skikkelse af nedsaltede og rogede Sager, Urtekræmmervaarer og Syltetøier, hvis Undersøgelse tjente til Tidsfordriv efter Frokosten, ved hvilken Leilighed Bella paastod, „at Fader maatte smage paa det Altsammen, kjære John, for ellers var der ingen Lykke ved det,“ og Fader fik alle Slags Ting stoppede i Munden paa sig og vidste ikke rigtigt, hvad han skulde gjøre med dem, naar de vare komne derind.

Derpaa gjorde de alle Tre en fortryllende Kjøretour og en fortryllende Udflugt mellem den blomstrende Lyng, hvor de saae den selvsamme Bidsk og Barsk med sine Træben strakte

vandret ud foran sig, som om han sad og tænkte paa Livets Omskiftelser! Og til ham sagde Bella med glad Overraskelse: „O god Tag igjen! Hvor De dog er en rar gammel Pensionist!“ Hvortil Bidsk og Barsk svarede, at han havde seet hende blive viet om Formiddagen, min Skjønhed, og hvis det ikke var for stor en Frihed, vilde han ønske hende til Lykke og altid Medbør og Magsveir, samt endvidere spørge, om Alt var vel inden Borde? Og saa klavrede han op paa sine to Træben for med Hatten i Haanden at hilse paa hende paa Skibsmaner med en Orlogsgasts og et Egehjertes Galanteri.

Det var et smukt Syn midt i den gyldne Blomstring at see denne gamle, salte Bidsk og Barsk svinge med sin bredskyggede Hat ad Bella, medens hans tynde, hvide Haar bølgede frit, som om hun atter havde sat ham ud paa blaat Vand. „De er en herlig gammel Pensionist,“ sagde Bella, „og jeg er saa glad, at jeg vilde ønske, at jeg ogsaa kunde gjøre Dem glad.“ Og da Bidsk og Barsk hertil svarede: „Giv mig Lov til at kysse Deres Haand, min Deilige, saa er det gjort!“ skete det til Alles Fornøielse, og hvis Bidsk og Barsk ikke i Løbet af Eftermiddagen splidsede store Bras,*) var det ikke af Mangel paa Midler til at tilføie den kildne Morals Følelse denne Krænkelse.

Men Bryllupsmaaltidet satte Kronen paa det Hele; thi hvad Andet havde Brud og Brudgom vel lagt Raad op om, end at bestille og nyde dette Maaltid i det selvsamme Værelse i den selvsamme Restauration, hvor Fader og det deilige Fruentimmer een Gang før havde spist til Middag sammen! Bella sad mellem Fader og John og delte sine Opmærksomheder temmelig ligeligt mellem dem, om hun end fandt det nødvendigt (under Opvarterens Fraværelse før Maaltidet) at minde Fader om, at hun nu ikke længer var *hans* deilige Fruentimmer.

„Det veed jeg nok, kjære Barn,“ svarede Cheruben, „og jeg afstaaer Dig med Glæde.“

„Med Glæde, Sir? Du burde være ulykkelig.“

---

*) Et Sømandsudtryk for at drikke sig en Rus. (O. A.)

„Det vilde jeg ogsaa være, kjære Barn, hvis jeg troede, at jeg skulde miste Dig."

„Men det veed Du, at Du ikke skal; ikke sandt, kjære stakkels Fader? Du veed, at Du kun har faaet en ny Slægtning, der vil være ligesaa kjærlig og taknemlig mod Dig — baade for min og for Din egen Skyld — som jeg er; veed Du ikke, kjære lille Fader? See en Gang, Fader!" Her lagde Bella sin Finger paa sine Læber og dernæst paa Faders, og saa igjen paa sine Læber og derefter paa sin Mands. „Nu ere vi et Interessentselskab af Tre, kjære Fader."

Her standsede Madens Komme pludseligt Bella i en af hendes Forsvindelser, og det saa meget desto kraftigere, som den sattes frem under Tilsyn af en høitidelig Gentleman, der med sine sorte Klæder og sit hvide Halsbind langt mere saae ud som en Præst, end Præsten selv havde seet ud, og syntes at være stegen langt høiere i Kirken, for ikke at sige op paa Kirkespiret. Medens denne Prælat i Stilhed raadslog med John Rokesmith om Punch og Vine, boiede han sit Hoved, som om han nedlod sig til den papistiske Skik at modtage et hemmeligt Skriftemaal, ligesom ogsaa hans Ansigt, da John yttrede en Mening, der ikke vandt hans Bifald, blev mørkt og bebreidende, som om han paalagde en Bod.

Hvilket Maaltid! Prover af alle de Fisk, der svømme i Oceanet, vare uimodsigeligt svømmede hen til det, og hvis Exemplarer af de forskjelligtfarvede Fisk, som holdt en Tale i Tusinde og Een Nat (en sand ministeriel Forklaring med Hensyn til Mørke) og derpaa hoppede ud af Stegepanden, ikke vare til at gjenkjende, var det, fordi de Alle havde faaet een Farve ved at være blevne stegte med Æg og revet Brød imellem Hvidlingerne. Og da Retterne vare krydrede med Lyksalighed, et Stof, hvorpaa det stundom skorter i Greenwich, vare de af den fuldkomneste Velsmag, og de gyldne Drikkevarer vare blevne aftappede i Guldalderen og havde gjemt deres Gnister lige siden den Tid.

Det bedste af det var, at Bella, John og Cheruben havde aftalt, at de ikke vilde aabenbare nogetsomhelst Spor for dødelige

Øine af, at de vare et Bryllupsselskab. Nu vidste den tilsyneladende Prælat, Erkebiskoppen af Greenwich, dette ligesaa godt, som om han selv havde forrettet Vielsen, og den Anstand, hvormed hans Høiærværdighed trængte sig nindbudt ind i deres Fortrolighed og gav sig Mine af at ville holde Opvarterne udenfor den, var den herligste Nydelse ved det Hele. Der var en uskyldig ung Opvarter, som var spinkel af Bygning og tynd af Ben, endnu ubevandret i Opvartningens Ænker og altfor aabenbart af en romantisk Sindsstemning og heftigt (det vilde ikke være for meget at tilsoie: haabløst) forelsket i et ungt Fruentimmer, der ikke erkjendte hans Fortjenester. Da denne brødefrie Yngling havde opdaget, hvorledes Sagerne stode, hvoraf ikke engang hans Uskyldighed havde kunnet tage feil, indskrænkede han sin Opvarten til at smægte beundrende ved Bufseten, saa længe Bella ikke ønskede Noget, og at fare løs paa hende, naar hun gjorde det. For ham lagde hans Høiærværdighed Erkebiskoppen ideligt Hindringer i Veien, idet han i et heldigt Øieblik puffede ham ud med sin Albu og sendte ham bort i et beskjemmende Ærinde efter smeltet Smør, eller, naar han tilfældigviis havde faaet fat paa en Ret, som det nok var værd at faae Noget af, tog den fra ham og befalede ham at trække sig tilbage.

„Undskyld ham, Madame," sagde Erkebiskoppen i en dæmpet, statelig Tone; „det er en ung Mand, som vi have antaget paa Prøve, men han behager os ikke."

Disse Ord bevægede John Nokesmith til — for at gjøre Tingen saa meget desto naturligere — at yttre: „Alt er i Dag gaaet saa meget bedre her, kjære Bella, end paa nogen af vore foregaaende Aarsdage, at jeg troer, vi for Fremtiden ville feire dem her," hvortil Bella med det sandsynligviis mindst heldige Forsøg paa at see matroneagtig ud, der nogensinde er blevet seet, svarede: „Det troer jeg med, kjære John."

Her hostede Erkebiskoppen af Greenwich helt stateligt for at tiltrække sig sine tre tilstedeværende Undergivnes Opmærksomhed og syntes, stirrende paa dem, at sige: „Jeg opfordrer Eder ved Eders Troskabsed til at troe dette!"

Med sine egne Hænder satte han senere Deserten frem, som om han vilde sige til Gjesterne: Det Tidspunkt er nu kommet, da vi kunne undvære disse i vor Fortrolighed ikke indviede Menneskers Bistand," og vilde have trukket sig tilbage med den fuldstændigste Værdighed, hvis den unge, paa Prove antagne Mands vildledede Hjerne ikke havde udklækket en dumdristig Handling, idet han nemlig uheldigviis havde fundet en Orangeblomst*) ude paa Gangen og nu nærmede sig ubemærket med den i et Vandglas, som han satte ved Bellas høire Side, hvorpaa Erkebiskoppen øieblikkeligt stødte ham ud og satte ham i Ban; men Tingen var skeet.

„Jeg haaber, Madame," sagde hans Høiærværdighed, vendende alene tilbage, „at De vil have den Godhed at overse dette i Betragtning af, at det er blevet gjort af en ganske ung Mand, der kun er her som antagen paa Prove og aldrig bliver til Noget."

Dermed bukkede han sig høitideligt og trak sig tilbage, og de brast Alle i en lang og lydelig Latter. „Forstillelse nytter ikke," sagde Bella; „alle Mennesker opdage Sammenhængen, og det kommer sagtens af, at jeg seer saa lykkelig ud, Fader og kjære John!"

Da hendes Ægtefælle her fandt det nødvendigt at forlange en af hine gaadefulde Forsvindelser fra Bellas Side, adlød hun pligtskyldigst, idet hun med dæmpet Stemme sagde fra sit Smuthul:

„Kan Du huske, hvorledes vi den Dag talte om Skibene, Fader?"

„Ja, kjære Barn."

„Er det ikke underligt at tænke sig, at der ingen John var paa alle disse Skibe?"

„Nei, slet ikke, kjære Barn."

„O, Fader! Slet ikke?"

„Nei, kjære Barn. Hvor kunne vi sige, hvilke Mennesker der komme med de Skibe, som maaskee nu komme seilende til os fra ubekjendte Farvande?"

Da Bella vedblev at være usynlig eller taus, blev hendes

*) Til den engelske Brudekrands hører der Orangeblomster. O. A.

Fader siddende ved sin Dessert og sin Vin, indtil han huskede paa, at det var paa Tiden, han kom hjem til Holloway. „Skjøndt jeg umuligt," tilføiede han cherubisk, „kan rive mig løs, uden — det vilde være Synd — at have drukket paa mange, mange glædelige Gjentagelser af denne saa glædelige Dag."

„Hør! Tituſinde Gjentagelser!" udbrød John. „Jeg skjenker i mit og min dyrebare Huſtrues Glas."

„Gentlemen," sagde Cheruben, der i sin angelsaxiske Tilbøielighed til at give sine Følelser Luft i Skikkelse af en Tale, uhørligt henvendte sig til de Drenge, der udenfor kappedes med hinanden om at tilbyde at stikke deres Hoveder i Mudderet for en Sixpence: „Gentlemen — og Bella og John — De ville let indsee, at det ikke kan være min Hensigt at besvære Dem med ret mange Bemærkninger i denne glædelige Anledning, ligesom De ogsaa strax ville fatte Beskaffenheden og endog Udtrykkene af den Skaal, jeg staaer i Begreb med at udbringe i nærværende Anledning. Gentlemen — og Bella og John — nærværende Anledning er en Anledning, der er frugtbar paa Følelser, som jeg ikke fordriſter mig til at udtrykke. Men Gentlemen — og Bella og John — for den Andel, jeg har havt i den, for den Tillid, De have viist mig, og for den kjærlige Godhed og Velvillie, hvormed De have besluttet ikke at finde mig i Veien for Dem, skjøndt jeg meget godt veed, at jeg mere eller mindre maa være det, takker jeg Dem hjerteligst. Gentlemen — og Bella og John — Gud velsigne Dem, og gid vi maa sees ned mange tilkommende Leiligheder ligesom ved denne, det vil sige, Gentlemen — og Bella og John — ved mange glædelige Gjentagelser af denne glædelige Dag."

Efter saaledes at have sluttet sin Tale, omfavnede den venlige Cherub sin Datter og flygtede ned til den Dampbaad, som skulde bringe ham til London og nu laa ved Flydebroen, gjørende sit Bedste for at støde denne i Stumper. Men det lykkelige Par vilde ikke skilles saaledes fra ham, og førend han havde været to Minuter ombord, vare de der og saae fra Bolværket ned til ham.

„Kjære Fader!“ raabte Bella, vinkende ham over til sig med sin Parasol og bukkende sig tækkeligt for at hvidske til ham.

„Ja, min Diesten.“

„Slog jeg Dig slemt med den afskylige lille Hat?“

„Ikke saa at det er værd at tale derom, lille Ven.“

„Kneb jeg Dig i Benene, Fader?“

„Kun ganske lidt, mit Dæggelam.“

„Er Du ogsaa vis paa, at Du ganske tilgiver mig, Fader? O, Fader, Fader, tilgiv mig ganske!“ Halvt smilende og halvt grædende bønfaldt Bella ham paa den yndigste Maade, paa en Maade, der var saa indtagende, saa spogefuld og saa naturlig, at hendes cherubiske Fader satte et lokkende Ansigt op, som om hun endnu slet ikke var voxen, og sagde: „Hvilken enfoldig lille Mus det dog er!“

„Men Du tilgiver mig jo det og alt Andet; ikke sandt, Fader?“

„Jo, elskede Barn.“

„Og foler Dig ikke forladt eller tilsidesat, fordi Du tager alene tilbage; gjør Du vel, Fader?“

„Gud velsigne Dig! Nei, mit Liv!“

„Farvel, kjæreste Fader, Farvel!“

„Farvel, min Diesten! Tag hende med Dem, kjære John, for hende hjem!“

Derpaa gik de, hun støttende sig paa sin Ægtefælles Arm, hjem ad en rosenfarvet Sti, som den venlige Sol viste dem i sin Nedgang. Og o, der gives Dage her i Livet, for hvilke det er værd at leve og dø. Og o, hvor herlig er ikke den gamle Vise, at o, det er Kjærlighed, Kjærlighed, Kjærlighed, som faaer Verden til at gaae rundt!“

Femte Kapitel.

Angaaende Tiggerens unge Kone.

Det morke Udtryk, hvormed Mrs. Wilfer modtog sin Mand ved dennes Hjemkomst fra Bryllupet, bankede saa stærkt paa Døren til den cherubiske Samvittighed og vækkede tillige de cherubiske Bens

Fasthed saa meget, at Forbryderens ravende Sjæls- og Legemstilstand let kunde have vakt Mistanke hos Personer, der havde været mindre forud optagne, end hin barsk heroiske Dame, Miss Lavinia og Familiens høit agtede Ven, Mr. George Sampson, men da alle disse Trendes Opmærksomhed var tagen fuldstændigt i Beslag af Hovedbegivenheden, Giftermaalet, havde de lykkeligviis ingen tilovers for den skyldige Sammensvorne, hvilken heldige Omstændighed han skyldte den Frelse, som han ingenlunde skyldte sig selv.

„Du spørger ikke efter Din Datter Bella, R. W.," sagde Mrs. Wilfer fra sin statelige Krog.

„Nei ganske rigtigt, kjære Kone," svarede han med et høist frækt Skin af Uvidenhed, „det har jeg forsømt. Hvorledes har — eller maaskee jeg snarere burde sige — hvor er Bella?"

„Ikke her," forkyndte Mrs. Wilfer med korslagte Arme.

Med mat Stemme mumlede Cheruben Noget, der lignede: „O ja saa, kjære Ven."

„Ikke her," gjentog Mrs Wilfer med en streng, klangfuld Røst. „Kort sagt, R. W., Du har ingen Datter Bella."

„Ingen Datter Bella, kjære Ven?"

„Nei. Din Datter Bella," sagde Mrs. Wilfer med et ophøiet Udtryk af aldrig at have havt mindste Lod eller Del i hin unge Dame, hvem hun nu bebreidende omtalte som en Overdaadighedsgjenstand, hendes Mand havde anskaffet sig ene og alene for egen Regning og lige stik imod hendes Raad, „Din Datter Bella har givet sig hen til en Tigger."

„Du gode Gud, kjære Ven!"

„Viis Din Fader hans Datter Bellas Brev, Lavinia," sagde Mrs. Wilfer i sin ensformige Parlamentsacts Tone og slaaende ud med Haanden. „Jeg antager, at han vil indrømme det at være et skriftligt Beviis for Rigtigheden af hvad jeg har sagt ham. Jeg troer, at Din Fader er bekjendt med sin Datter Bellas Haandskrift, men jeg veed det ikke. Han vil maaskee sige, at han ikke er det. Intet skal overraske mig."

„Affendt med Posten fra Greenwich og skrevet i Formiddags," sagde den Ukuelige, farende hen mod sin Fader for at række ham

Brevet. „Haaber, at Moder ikke vil blive vred, men er bleven lykkeligt gift med Mr. John Rokesmith, men vilde ikke tale derom iforveien for at undgaae Skjenderi, og vær saa god at fortælle den elskede Fader det, og Hilsen til mig, og jeg gad vide, hvad Du vilde have sagt, hvis det havde været et andet ugift Medlem af Din Familie, der havde gjort det."

Han læste Brevet og udbrød med mat Stemme: „O Gud!"

„Ja, Du maa nok sige o Gud," gjenmælede Mrs. Wilfer i en dyb Tone, ifølge hvilken Opmuntring han sagde det igjen, skjøndt neppe med det Held, han havde ventet, eftersom den haanlige Dame derpaa med stor Bitterhed bemærkede: „Det har Du sagt een Gang før."

„Det er høist overraskende; men, kjære Kone," yttrede Cheruben, medens han efter en forlegen Taushed lagde Brevet sammen igjen, „mon vi dog ikke gjøre bedst i at finde os i det? Har Du Noget imod, at jeg gjør Dig opmærksom paa, kjære Kone, at Mr. John Rokesmith (efter hvad jeg kjender til ham), strengt taget, ikke er en Tigger?"

„Virkeligt?" sagde Mistress Wilfer med et skrækkeligt Udtryk af Høflighed; „Er det muligt? Jeg vidste ikke af, at Mr. John Rokesmith var Jordegodseier, men jeg føler mig meget beroliget ved at høre det."

„Jeg tvivler paa, at Du har hørt det, kjære Ven," tillod Cheruben sig tøvende at bemærke.

„Tak," sagde Mrs. Wilfer. „Jeg aflægger nok falske Forklaringer, som det lader? Lad saa være. Kan min Datter flyve mig i Ansigtet, kan min Mand det ogsaa; det Ene er ikke unaturligere end det Andet. Den hele Foranstaltning synes at være yderst passende. Ih bevares!" Og med skjælvende Hengivelse i Skjebnen paatog hun sig en isnende Munterhed.

Men her blandede den Ukuelige sig tiraillerende i Fegtningen, trækkende Mr. Sampsons gjenstridige Skikkelse bagefter sig.

„Jeg maa sige Dig, Moder," tog den unge Dame til Gjenmæle, „at efter min Formening vilde det være meget bedre, at Du holdt Dig til Sagen og ikke talte om Folks Flyven i Ansigtet paa hinanden, hvilket hverken er mere eller mindre end noget umuligt Vrøvl."

„Hvad for Noget?“ udbrød Mrs. Wilfer, rynkende sine mørke Bryn.

„Bare noget umuligt Bravl, Moder,“ svarede Lavvy, „og George veed det ligesaa godt som jeg.“

Mrs. Wilfer forstenedes pludseligt og fæstede sine harmfulde Øine paa den ulykkelige George, der, delt mellem den Bistand, der af ham skyldtes hans Elskede, og den Bistand, der af hans Elskede skyldtes ham, ikke stod Nogen, ikke engang sig selv, bi.

„Hvad der egentligt er Sagen,“ vedblev Lavinia, „er, at Bella har opført sig høist usøsterligt mod mig og kunde have voldt mig alvorlige Ubehageligheder med George og Georges Familie ved at liste sig bort og holde Bryllup paa denne høist upassende og uanstændige Maade — sagtens med en Stolekone eller saadan En til Brudepige — istedetfor at hun burde have betroet sig til mig og sagt: „Hvis Du troer at skylde Din Forlovelse med George at støtte Høitideligheden ved at være tilstede ved den, saa, Lavvy, beder jeg Dig at være tilstede og holde min Hemmelighed skjult for Fader og Moder,“ hvilket jeg saa naturligviis havde gjort.“

„Hvilket Du saa naturligviis havde gjort? Utaknemlige!“ udbrød Mrs. Wilfer. „Ogle!“

„Nei hør, Madame, De maa paa Ære ikke,“ indvendte Mr. Sampson, rystende alvorligt paa Hovedet. „Med største Ærbødighed, Madame, De maa virkeligt ikke, nei De maa virkeligt ikke. Naar en Mand med en Gentlemans Følelser seer sig forlovet med en ung Dame, og det (selv fra et Familiemedlems Side) kommer til Ogler, veed De nok! -- Jeg vilde blot beraabe mig paa Deres egen klare Forstand,“ sagde Mr. Sampson med en noget haltende Slutning.

Mrs. Wilfers dræbende Stirren paa den unge Gentleman til Svar paa hans forekommende Indblanding var af en saadan Beskaffenhed, at Miss Lavinia brast i Graad og faldt ham om Halsen for at beskytte ham.

„Min egen unaturlige Moder,“ skreg den unge Dame, „vil tilintetgjøre George! Men Du skal ikke blive tilintetgjort, George; før vil jeg døe!“

Omslynget af sin Beherskerindes Arme, kæmpede Mr. Sampson endnu stedse for at komme til at ryste paa Hovedet ad Mrs. Wilfer og yttre: „Med enhver Følelse af Ærbødighed for Dem, som De veed, Madame — Øgler gjøre Dem virkeligt ikke Ære."

„Du skal ikke blive tilintetgjort, George!" udbrød Miss Lavinia, „Moder skal først tilintetgjøre mig, og saa vil hun være nøiet. O, o, o! Har jeg lokket George bort fra hans lykkelige Hjem for at udsætte ham for dette? Vær fri, dyrebare George! Overlad mig, evigt dyrebare George, til Moder og min Skjebne. Hils Din Tante fra mig, dyrebare George, og bønfald hende ikke at forbande den Øgle, der har krydset Din Sti og knust Din Tilværelse. O, o, o!" Den unge Dame, der hysterisk talt netop var bleven myndig og endnu ikke var optraadt i den Retning, hensank her i en høist agtværdig Krisis, der, som en første Foreskilling betragtet, var saare heldig, og bøiende sig i vanvittig Tilstand ned over hende, henvendte Mr. Sampson sig til Mrs. Wilfer i de usammenhængende Udtryk: „Dæmon — med den dybeste Ærbødighed for Dem — see Deres Værk!"

Cheruben stod og gned sig raadvild om Hagen og saae til, men var i det Hele taget tilbøielig til at glæde sig over dette Afspring som et, hvori det foregaaende Spørgsmaal i Kraft af Krampetilfældes alt Andet fortrængende Egenskaber vilde gaae op. Og saaledes gik det ogsaa; thi da den Ukuelige lidt efter var kommen til sig selv igjen og med vild Bevægelse havde spurgt: „Er Du i Sikkerhed, dyrebare George?" samt: „Hvad er der hændet, elskede George? Hvor er Moder?" reiste Mr. Sampson hende med nogle trøstende Ord op og overrakte hende til Mrs. Wilfer, som om den unge Dame havde været en eller anden Forfriskning. Efterat Mrs. Wilfer med Værdighed havde nydt noget af denne Forfriskning ved at kysse hende een Gang paa Panden (som om hun spiste en Østers), vendte Miss Lavvy vaklende tilbage til Mr. Sampsons Beskyttelse og sagde: „Dyrebare George, jeg er bange for, at jeg har baaret mig taabeligt ad, men jeg er endnu lidt mat og svimmel; slip ikke min Haand, George!" og bagefter satte hun ham nu og da i stærk Bevægelse ved, naar det

mindst ventedes, at frembringe en Lyd, der var en Mellemting mellem et Suk og en Flaske Sodavand og syntes at sprænge hendes Kjoleliv.

Til de mærkeligste Følger af denne Krisis kan henregnes den, at den, efterat Freden var gjenoprettet, fik en uforklarlig moralsk Indflydelse af ophøiet Natur paa Miss Lavinia, Mrs. Wilfer og Mr. George Sampson, hvorfra R. W. som en udenpaa Siddende og Ikke-Medfølende var aldeles udelukket. Miss Lavinia antog et beskedent Udtryk af at have udmærket sig; Mrs. Wilfer et ædelt Udtryk af Tilgivelse og Overbærenhed; Mr. Sampson et Udtryk af at være bleven forbedret og luttret. Denne Indflydelse gjennemtrængte den Aand, hvori de vendte tilbage til det foregaaende Spørgsmaal.

„Dyrebare George," sagde Lavvy med et tungsindigt Smil, „efter hvad der er skeet er jeg overbeviist om, at Moder vil sige til Fader, at han kan sige til Bella, at det vil være os Alle kjært at see hende og hendes Mand."

Mr. Sampson sagde, at derom var ogsaa han overbeviist, og mumlede Noget om, i hvor høi en Grad han ærede og stedse maatte og skulde ære Mrs. Wilfer, men aldrig høiere, tilføiede han, end efter hvad der var skeet.

„Langt være det fra mig," sagde Mrs. Wilfer, udsendende en høitidelig Kundgjørelse fra sin Krog, „at modsætte mig mit Barn og en Yngling" — Mr. Sampson syntes ikke rigtigt at kunne lide dette Ord — „der er Gjenstanden for hendes jomfruelige Forkjærlighed. Jeg føler maaskee — nei, jeg veed — at jeg er bleven skuffet og bedraget. Jeg føler maaskee — nei, jeg veed — at jeg er bleven tilsidesat og overseet. Jeg føler maaskee — nei, jeg veed — at det, efterat jeg for saavidt havde overvundet min Uvillie mod Mr. og Mrs. Boffin, at jeg modtog dem under dette Tag, og at Din Datter," her henvendte hun sig til sin Mand, „tog Ophold under deres, vilde været godt, om Din Datter Bella," her henvendte hun sig atter til sin Mand, „havde, fra et jordisk Synspunkt betragtet, ført sig en saa modbydelig og uhæderlig Forbindelse til Nytte. Jeg føler maaskee —

nei, jeg veed — at hun ved at forene sig med Mr. Rokesmith har forenet sig med en Mand, der, trods alle overfladiske Spidsfindigheder, er en Tigger. Og jeg føler mig forvisset om, at Din Datter Bella," her henvendte hun sig for tredie Gang til sin Mand, „ikke ophøier sin Familie ved at være bleven en Tiggers Kone. Men jeg undertrykker hvad jeg føler og siger Intet derom."

Mr. Sampson mumlede, at dette netop var hvad man kunde vente af en Person, der stedse havde været et Monster og aldrig en Skam for sin Familie, og det allermest (tilføiede Mr. Sampson med en vis Dunkelhed) og aldrig mere, end i og ved hvad der var skeet. Han maatte tage sig den Frihed at tilføie, at hvad der gjaldt om Moderen, gjaldt ogsaa om den yngste Datter, og at han aldrig kunde glemme de bevægede Følelser, Begges Adfærd havde vakt hos ham. Til Slutning yttrede han det Haab, at der ikke gaves nogen Mand med et bankende Hjerte, som var istand til Noget, der ikke blev nærmere betegnet, fordi Miss Lavinia afbrød ham, da han vaklede i sin Tale.

„Derfor, R. W.," sagde Mrs Wilfer, gjenoptagende sin Tale og atter henvendende sig til sin Husbond og Herre, „kan Din Datter Bella komme, naar hun vil, og hun skal blive modtagen. Og det Samme," tilføiede hun efter et kort Ophold og med en Mine, som om hun havde taget Medicin i det, „skal hendes Mand."

„Og jeg beder Dig, Fader," sagde Lavinia, „at Du ikke vil sige Bella, hvad jeg har lidt. Det er til ingen Nytte og kunde bringe hende til at gjøre sig selv Bebreidelser."

„Dyrebareste Pige," indvendte Mr. Sampson, „hun bør vide det."

„Nei, George," sagde Lavinia i en Tone af bestemt Selvfornegtelse. „Nei, dyrebareste George, lad det blive begravet i Glemsel."

Mr. Sampson fandt, at det var „for ædelt."

„Intet er for ædelt, dyrebareste George," svarede Lavinia. „Og jeg haaber, Fader, at Du vil tage Dig i Agt for at tale

til Bella om min Forlovelse, hvis Du kan undgaae det. Det kunde see ud, som om vi vilde minde hende om, at hun har kastet sig bort. Og jeg haaber, Fader, at Du ligeledes vil finde det rigtigt ikke at tale om Georges forbedrede Udsigter, naar Bella er tilstede. Det kunde see ud, som om vi vilde foreholde hende hendes Fattigdom. Lad mig stedse huske paa, at jeg er hendes yngre Søster, og stedse forskaane hende for pinlige Sammenligninger, der ikke kunde Andet end saare hende dybt."

Mr. Sampson udtalte den Tro, at saaledes opførte Engle sig, hvortil Miss Lavvy høitideligt svarede: „Nei, dyrebareste George, jeg veed altfor vel, at jeg kun er et Menneske."

Mrs. Wilfer benyttede for sit Vedkommende fremdeles Leiligheden til at sidde og holde sine Øine fæstede paa sin Mand som to store, sorte Spørgsmaalstegn, der strengt spurgte: Griber Du Dig i Din Barm? Fortjener Du Din Lykke? Kan Du lægge Din Haand paa Dit Hjerte og sige, at Du er en saa hysterisk Datter værdig? Jeg spørger Dig ikke, om Du er en saadan Hustru værdig — lad mig være udenfor Sagen — men er Du Dig den gjennemtrængende moralske Storhed af det Familiesyn, hvorpaa Du stirrer, tilstrækkeligt bevidst og nokſom taknemlig for det? Disse Spørgsmaal viste sig at være meget brydsomme for R. W., der, foruden at være lidt fortumlet i Hovedet af Vin, sad i en uophørlig Skræk for at røbe sig ved et eller andet tilfældigt Ord, som kunde forraade hans brødefulde Medvideri. Dog da Optrinet var forbi og, Alt vel overveiet, godt forbi, tog han sin Tilflugt til en Blund, der fortørnede hans Frue umaadeligt.

„Kan Du tænke paa din Datter Bella og sove?" spurgte hun haanligt.

Hvortil han svarede ganske blidt: „Jo, det troer jeg nok jeg kan, kjære Kone."

„Saa," sagde Mrs. Wilfer med høitidelig Harme, „vil jeg raade Dig, at Du, hvis Du har een menneskelig Følelse, gaaer i Din Seng."

„Tak, min Ven," svarede han, „den er vist ogsaa det bedste

Sted for mig.“ Og med disse umedfølende Ord trak han sig hellere end gjerne tilbage.

Nogle Uger senere indfandt Tiggerens unge Kone (Arm i Arm med Tiggeren) sig til The efter en med hendes Fader truffen Aftale, og den Maade, hvorpaa Tiggerens unge Kone stormede løs paa den uangribelige Stilling, der saa betænksomt skulde forsvares af Miss Lavvy, og kuldkastede samtlige Værker paa alle Kanter, var triumferende.

„Kjæreste Moder,“ udbrød Bella, idet hun med et straalende Ansigt kom løbende ind i Stuen, „hvorledes har Du det, kjæreste Moder?“ Og derpaa omfavnede hun hende glad. „Og hvorledes har Du det, søde Lavvy, og hvorledes har George Sampson det, og hvorledes gaaer det ham, og naar skulle I have Bryllup, og hvor rige skulle I blive? Du maa strax fortælle mig Alting derom, kjære Lavvy. Kys Moder og Lavvy, John; saa skulle vi Alle have det hyggeligt og godt.“

Mrs. Wilfer gjorde store Øine, men var hjælpeløs, og Miss Lavinia gjorde store Øine, men var hjælpeløs, og tilsyneladende uden Anger og ganske vist uden mindste Ceremoni kastede Bella sin Hat fra sig og satte sig til at skjenke The.

„Kjæreste Moder og Lavvy, I komme jo Begge Sukker i. Og Fader (Du gode lille Fader), Du bruger ikke Fløde, men det gjør John. Jeg gjorde det ikke, før jeg blev gift, men nu gjør jeg det, fordi John gjør det. Kysse Du saa Moder og Lavvy, kjære John? O ja vist! Meget rigtigt, kjære John; men jeg saae det ikke, og derfor spurgte jeg. Skjær noget Smørrebrød, kjære John, saa er Du sød. Moder holder mest af det sammenlagt. Og nu maa I sige mig paa Eders Æresord, kjæreste Moder og Lavvy, fandt I ikke et Øieblik, bare et Øieblik, at jeg var et skrækkeligt lille Utyske, da jeg skrev for at lade Eder vide, at jeg var løben bort?“

Førend Mrs. Wilfer kunde slaae ud med sine Handsker, tog Tiggerens unge Kone atter til Orde paa sin kjærligste og lystigste Maade.

„Det gjorde Eder vist noget vrede, kjære Moder og Lavvy,

og jeg veed, at jeg fortjente, at I bleve meget vrede. Men seer I, jeg havde været saadan en tanke- og hjerteløs Skabning og bragt Eder til at troe, at jeg vilde gifte mig for Penges Skyld, og derved overbeviist Eder om, at jeg ikke var istand til at gifte mig af Kjærlighed, saa at jeg tænkte, at I ikke kunde troe mig; for, seer I, I vidste ikke, hvor meget, meget, meget Godt jeg havde lært af John. Naa, derfor tang jeg med det og skammede mig over, hvad I ansaae mig for og var bange for, at vi ikke vilde forstaae hinanden, og at det kunde komme til Ord, som bagefter vilde gjøre os ondt Allesammen, og derfor sagde jeg til John, at hvis han vilde tage mig uden videre Ophævelser, saa kunde han. Og da han vilde, lod jeg ham gjøre det. Og vi bleve viede i Kirken i Greenwich, uden at der var Andre tilstede end en ubekjendt Person, der tilfældigviis kom ind" — her tindrede hendes Øine endnu klarere — „og 'en halv Pensionist. Og er det nu ikke yndigt, kjæreste Moder og Lavvy, at vide, at der ikke er blevet sagt et Ord, som kan gjøre nogen af os bedrøvet, og at vi Alle ere de bedste Venner ved denne saa behagelige The?"

Efterat have reist sig og kysset dem igjen, smuttede hun tilbage til sin Stol (efter en Udflugt underveis for at falde sin Mand om Halsen) og vedblev paa ny:

„Og nu ville I naturligviis gjerne vide, kjæreste Moder og Lavvy, hvorledes vi leve, og hvad vi have at leve af. Nu vel da, vi boe paa Blackheath i det mest fortryllende Dukkehus med det pynteligste Bohave, og vi have en flink lille Tjenestepige, der er afgjort smuk, og vi ere sparsommelige og ordentlige og gjøre Alting efter Uhret og have halvandethundrede Pund om Aaret og Alt, hvad vi behøve, og Mere til. Og endeligt, hvis I i Fortrolighed ville vide, som I maaskee ville, hvad der er min Mening om min Mand, saa er min Mening den — at jeg næsten elsker ham."

„Og hvis I i Fortrolighed ville vide, som I maaskee ville," sagde hendes Mand smilende, medens han stod ved Siden af hende, uden at hun havde mærket hans Komme, „hvad der er min

Mening om min Kone, saa er min Mening den —." Men Bella sprang op og lagde sin Haand paa hans Læber.

„Holdt, Sir! Nei, kjære John! Det er mit Alvor! Ikke endnu! Jeg maa først blive noget langt Værdigere end Dukken i Dukkehuset."

„Men det er Du jo, min Diesten!"

„Ikke halvt, ikke Fjerdeparten saa værdig, som jeg haaber Du en Gang i Tiden vil finde mig! Prøv mig i Modgang, John — sæt mig paa en eller anden Prøve — og sig dem saa, hvad Du tænker om mig."

„Det skal jeg, mit Liv!" sagde John; „Det lover jeg."

„Det var min egen kjære John. Og nu vil Du jo ikke sige et Ord mere, vil Du vel?"

„Nei," sagde John, seende sig om med et høist udtryksfuldt Blik af Beundring, „nu skal jeg ikke sige et Ord mere."

Hun lagde sin smilende Kind til hans Bryst for at takke ham og sagde, skottende til de Andre med sine klare Øine: „Jeg vil gaae videre, Fader, Moder og Lavvy. John aner det ikke — har ingen Forestilling derom — men jeg elsker ham af mit hele Hjerte!"

Endog Mrs. Wilfer formildedes ved sin gifte Datters Indflydelse og syntes paa en majestætisk Maade dunkelt at antyde, at havde R. W. besiddet større Fortjenester, vilde maaskee ogsaa hun have nedladt sig til at stige ned fra sit Fodstykke for at drive Gjek med ham. Miss Lavinia nærede derfor en stærk Tvivl om det Hensigtsmæssige af en saadan Behandlingsmaade, der maaskee kunde fordærve Mr. Sampson, hvis den anvendtes paa denne Gentleman. R. W. var for sit Vedkommende overbeviist om, at han var Fader til et af de mest fortryllende Pigebørn, og at Rokesmith var den lykkeligste af Ægtemand, en Anskuelse, som Rokesmith, hvis den var bleven ham forelagt til Erklæring, sandsynligviis ikke vilde have modsagt.

Det nygifte Par gik tidligt for at kunne i Ro og Mag begive sig til det Sted i London, hvorfra de skulde tage til Greenwich. I Førstningen vare de meget oprømte og talte en hel Del,

men efter nogen Tids Forløb forekom det Bella, som om hendes Mand blev noget tankefuld, hvorfor hun spurgte ham:

„Hvad er der i Veien, kjære John?“

„I Veien, min Elskede?“

„Vil Du ikke sige mig,“ spurgte Bella, seende ham op i hans Ansigt, „hvad Du tænker paa?“

„Den Tanke har ikke stort at betyde, min Sjæl. Jeg tænkte paa, om det vilde fornøie Dig, at jeg blev rig.“

„Du rig, John?“ gjentog Bella, gysende lidt tilbage.

„Jeg mener virkeligt rig, saa rig som Mr. Boffin, for Exempel. Vilde det fornøie Dig?“

„Jeg vilde næsten være bange for at prøve derpaa, kjære John. Havde han godt af sin Rigdom? Havde jeg godt af den lille Part, jeg en Gang havde i den?“

„Men det er ikke alle Mennesker, som have Skade af at være rige, min egen Ven.“

„Men dog de fleste?“ henkastede Bella grublende med opløftede Øiebryn.

„Ikke engang de fleste, ville vi haabe. Var Du, for Exempel, rig, vilde Du have det i Din Magt at gjøre vel imod Andre.“

„Ja, Sir, for Exempel,“ svarede Bella spøgende; „men vilde jeg bruge denne Magt, for Exempel? Og fremdeles for Exempel, Sir; vilde jeg ikke tillige have det i min Magt at skade mig selv?“

Smilende og trykkende hendes Arm, sagde han: „Men endvidere for Exempel, vilde Du bruge denne Magt?“

„Det veed jeg ikke,“ svarede Bella og rystede tankefuldt paa Hovedet. „Jeg vil ikke haabe det; jeg troer det ikke. Men det er saa ‘let ikke at haabe og ikke at troe, naar man ikke er rig?“

„Hvorfor siger Du ikke, min Øiesten — istedetfor at bruge dette Udtryk — naar man er fattig?“

„Hvorfor jeg ikke siger, naar man er fattig? Fordi jeg ikke er fattig. Du kan da umuligt antage, John, at jeg anseer mig for fattig?“

„Jo jeg gjør, min egen Ven."

„O, John!"

„Forstaa mig vel, min lille Kjæreste. Jeg veed, at jeg er over al Maade rig ved at eie Dig, men jeg tænker paa Dig og tænker for Dig. I en Kjole som den, Du nu har paa, fortryllede Du mig, og i ingen Kjole kunde Du nogensinde i mine Tanker see yndigere eller smukkere ud end i den. Men endnu i Dag har Du beundret mange langt smukkere Kjoler, og er det da ikke naturligt, at jeg ønsker, at jeg kunde give Dig nogle af det Slags?"

„Det er meget smukt af Dig, John, at ønske det, og det bringer disse Taarer af taknemlig Glæde i mine Øine, at høre Dig sige det saa kjærligt. Men Kjolerne bryder jeg mig ikke om."

„Fremdeles," vedblev han, „gaae vi nu gjennem de smudsige Gader, og jeg holder saa meget af disse smukke Fødder, at jeg næsten ikke kan taale, at Dyndet smudsker Din Skosaal. Er det derfor ikke naturligt, at jeg ønsker, at Du kunde kjøre i en smuk Vogn?"

„Det er meget vart," sagde Bella, skottende ned til de ommeldte Fødder, „at vide, at Du beundrer dem saa meget, kjære John, og eftersom det er Tilfældet, gjør det mig ondt, at disse Sko ere en hel Del for store. Men en Vogn bryder jeg mig sandeligt ikke om."

„Vilde det ikke fornøie Dig at have en, hvis Du kunde faae den, Bella?"

„Det vilde ikke fornøie mig halvt saa meget som et saadant Ønske om den. Dine Ønsker, kjære John, ere ligesaa virkelige for mig, som Ønskerne i Fehistorierne, der neppe bleve udtalte, før de vare opfyldte. Ønsk mig Alt, hvad Du kan ønske den Kone, Du elsker, og jeg har saa godt som, ja mere end faaet det, John!"

De følte sig end lykkeligere ved saadan Tale, og Hjemmet blev end mere Hjemmet, fordi det fulgte efter den. Bella udfoldede mere og mere ægte Sands for Hjemlighed, og alle Kjærlighedsguder og Gratier syntes i hendes Mands Tanker at have

taget Tjeneste hos hende og at hjælpe hende at gjøre Hjemmet fortryllende.

Hendes Ægtestand gik sin lykkelige Gang. Hun var alene hele Dagen; thi naar de havde spist tidligt Frokost, gik hendes Mand til City og kom først tilbage til deres sildige Spisetid. Han var ansat „i et chinesisk Hus," havde han forklaret Bella, som havde fundet det fortræffeligt, uden at have bekymret sig om videre Enkeltheder angaaende det chinesiske Hus, end et almindeligt Overblik paa The, Riis, underligt lugtende Silketøier, udskaarne Æsker og smaløiede, paa gjennemsigtigt Porcellain malede Mennesker med mere end dobbeltsaalede Sko og med Pidske, som trak Haaret af Hovedet paa dem. Hun gik stedse med sin Mand til Jernbanen og var der stedse igjen for at møde ham, og hendes gamle coqvette Væsen var blevet lidt dæmpet, skjøndt ikke meget, og hendes Kjole sad stedse saa pynteligt, som om hun ikke havde Andet at tænke paa. Men naar John var gaaet paa Contoiret og Bella kommen hjem, blev Kjolen lagt til Side og byttet med pyntelige smaa Overstykker og Forklæder, og skydende Haaret tilbage med begge Hænder, som om hun gjorde de mest forretningsmæssige Forberedelser til at gaae dramatisk fra Forstanden, skred Bella til Dagens huslige Gjerning. Hvilken Veien og Blanden og Hakken og Riven, hvilken Støven af og Vasken og Poleren, hvilken Beskjæren og Lugen og Graven og andre smaa Havesysler, hvilken Syen og Stoppen og Læggen sammen og Dampen af, og fremfor Alt hvilke strenge Studier! Thi Mrs. J. R., som aldrig havde været vant til at bestille ret Meget hjemme som Miss B. W., var ideligt nødt til at søge Raad og Trøst hos en Viisdommens Bog, Den Fuldstændige Britiske Husmoder kaldet, med hvilken hun kunde sidde og raadføre sig med Albuerne paa Bordet og Tindingerne paa Hænderne, ligesom en besippet Troldqvinde, der grublede over den sorte Konst, og det fornemmeligen fordi Den Fuldstændige Britiske Husmoder, hvor ægte en Brite hun end var i sit Hjerte, dog ingenlunde var nogen øvet Brite i at udtrykke sig med Klarhed i det britiske Tungemaal, og stundom ligesaa godt kunde have meddelt sine An-

viisninger paa Kamtschadalsk. Ved enhver Leilighed af en saadan Natur kunde Bella udbryde høit: „O Du naragtige gamle Ting, hvad mener Du med det? Du maa have drukket!“ Og efterat have gjort denne Marginalbemærkning, tog hun atter fat paa Husmoderen med alle sine Smilehuller skruede sammen til et Udtryk af dyb Gransking.

Ligeledes var der en Kulde hos den britiske Husmoder, som Mrs. John Rokesmith fandt høist tirrende. Hun kunde sige: „Tag en Salamander“ *), ligesom en General vilde befale en Mening at fange en Tartar, eller leilighedsviis udstede den Befaling: „Kom en Haandfuld“ af et eller andet aldeles Uopnaaeligt. I disse Husmoderens allerurimeligste Øieblikke kunde Bella lukke hende i, dunke i Bordet med hende, og udbryde i den Compliment: „O hvor Du dog er et tosset gammelt Fæ! Hvor skal jeg vel faae det fra, troer Du?“

Der var et andet Studiefag, som hver Dag paa en bestemt Tid gjorde Krav paa Mrs. John Rokesmith, og det var at studere Avisen, for at hun kunde følge med John angaaende almindelige Emner, naar John kom hjem. I sin Attraa efter at være fælleds med ham om Alt vilde hun med samme Iver have lagt sig efter Algebra eller Geometri, hvis han havde delt sin Sjæl mellem hende og nogen af disse Videnskaber. Det var vidunderligt, hvorledes hun forstod at indprente sig Handelsefterretningerne og straalende udbrede deres Lys over John i Løbet af Aftenen ved som af en Hændelse at tale om, hvilke Varer der vare i Stigen paa Markedet, og hvor meget Guld der var strømmet til Banken, og bestræbe sig for at see saa klog og alvorlig ud derved, indtil hun brast i en fortryllende Latter over sig selv og, kysende ham, kunde sige: „Det kommer Altsammen af min Kjærlighed, kjære John.“

Af en Kjøbmand at være, syntes John unegteligt at bryde sig saa lidt som muligt om Varepriſernes Stigen og Falden, eller om det Guld, der strømmede til Banken; men han brød sig ubeskrive-

*) Betyder her et Slags eiendommeligt Kjøkkenredskab til at stege Kjødskiver i. O. A.

ligt meget om sin Kone, som en kostbar og begjert Vare, der stedse var i Stigen og aldrig mindre værd end al Verdens Guld. Og begeistret af sin Kjærlighed og i Besiddelse af en hurtig Forstand og et skarpt, snarraadigt Instinct, gjorde hun forbausende Fremskridt i sin huslige Dygtighed, skjøndt hun som elskeligt Væsen slet ingen Fremskridt gjorde. Det var hendes Mands Kjendelse, og han forsvarede den ved at sige hende, at hun havde begyndt sit ægteskabelige Liv som det elskeligste Væsen, der kunde gives.

„Og Du har saadant et muntert Sind!“ sagde han kjærligt; „Du er ligesom et klart Lys i Huset.“

„Er jeg virkeligt, John?“

„Om Du virkeligt er det? Ja Du er, kun noget Mere og meget Bedre.“

„Veed Du vel, kjære John,“ sagde Bella, tagende ham ved en Knap i hans Kjole, „at jeg sommetider, i enkelte Øieblikke — men Du maa ikke lee ad mig, John.“

Intet kunde formaae John dertil, naar hun bad ham lade det være.

„— At jeg stundom troer, John, at jeg er lidt alvorlig tilmode.“

„Er Du ikke for meget alene, min Diesten?“

„Ak Gud nei, John! Tiden er saa kort, at jeg ikke har en Minut tilovers hele Ugen igjennem.“

„Hvorfor er Du da alvorlig, mit Liv? Og naar er Du alvorlig?“

„Naar jeg leer, troer jeg,“ sagde Bella og lo, idet hun lagde sit Hoved paa hans Skulder. „Du troer maaskee ikke, Sir, at jeg nu er alvorlig tilmode? Men det er jeg.“ Og hun lo igjen, og der var Noget, som glimtede i hendes Øie.

„Vilde Du gjerne være rig, mit Dæggelam?“ spurgte han hende lokkende.

„Rig, John! Hvor kan Du gjøre saadanne dumme Spørgsmaal?“

„Er der da Noget, Du savner, min Elskede?“

„Noget, jeg savner? Nei!“ svarede Bella tillidsfuldt, men sagde derpaa med en pludselig Overgang mellem Leen og Glimten: „Jo der er dog. Jeg savner Mrs. Boffin.“

„Ogsaa jeg beklager denne Skilsmisse, men den er maaskee kun forbigaaende; Tingene kunne maaskee føie sig saaledes, at Du stundom kan faae hende at see igjen — at vi stundom kunne faae hende at see igjen.“ Det var maaskee Bella meget magtpaaliggende, men i dette Øieblik lod det ikke til at være det. Medens hun med en aandsfraværende Mine undersøgte hin Knap i sin Mands Kjole, kom Fader ind for at tilbringe Aftenen hos dem.

Fader havde sin særlige Lænestol og sin særlige Krog, der ved alle Leiligheder vare ham forbeholdte, og — uden Forkleinelse af hans huslige Glæder være det sagt — han var langt lykkeligere der, end nogetsomhelst andet Sted. Det var stedse fornøieligt pudsigt at see Fader og Bella sammen, men den Aften fandt hendes Mand, at hun opførte sig mere end almindeligt phantastisk imod ham.

„Du er en meget god lille Dreng,“ sagde Bella, „at Du kommer saa uventet, saa saare Du kunde slippe bort fra Skolen. Hvorledes have de været imod Dig i Skolen i Dag?“

„Ja, mit Æggelam,“ sagde Cheruben smilende og gnidende sig i Hænderne, idet hun satte ham ned i hans Lænestol, „Du veed jo nok, at jeg gaaer i to Skoler, i Institutet i Mincing Lane og i Din Moders Academi. Hvilken af dem mener Du?“

„Dem Begge,“ sagde Bella.

„Dem Begge? Ja, sandt at sige, have de Begge overanstrengt mig lidt i Dag; men det maatte jeg jo vente. Der gives ingen slagen Landvei til Lærdom, og hvad er Livet Andet end Læren?“

„Og hvad vil Du saa tage Dig for, naar Du har lært Din Lærdom udenad, Du enfoldige Barn?“

„Aa saa, lille Ven,“ sagde Cheruben, efterat have betænkt sig lidt, „saa døer jeg sagtens.“

„Du er ret en slem Dreng,“ svarede Bella, „at Du kan tale om sørgelige Ting og være forstemt.“

„Min Bella,“ sagde hendes Fader, „jeg er ikke forstemt, men saa munter som en Lærke,“ hvilket ogsaa hans Ansigt bekræftede.

„Ja, er Du fuldt og fast overbeviist om, at det ikke er Dig, maa det vel være mig," sagde Bella, „og derfor vil jeg ikke tale mere derom. Kjære John, vi maa give denne lille Fyr hans Aftensmad, veed Du nok."

„Ja, det maa vi, min Diesten."

„Men han har rodet og rodet saaledes i Skolen," sagde Bella, seende paa sin Faders Haand og givende den et lille Klaps, „at han ikke kan lade sig see. O hvor det er et griset Barn!"

„Ja, lille Ven," sagde hendes Fader, „jeg vilde netop have bedet om Lov til at vaske mine Hænder, hvis Du ikke var kommen mig i Forkjøbet."

„Kom hid, Sir!" udbrød Bella, tagende ham ved Forstykket i hans Kjole; „Kom hid og bliv vasket. Man kan ikke betroe Dig selv til det. Kom hid, Sir!"

Til sin inderlige Morskab blev altsaa Cheruben ført ind i et lille Paaklædningsværelse, hvor Bella indsæbede og gned hans Ansigt og Hænder og overstænkede og skyllede ham og tørrede ham af, indtil han blev saa rød som en Rødbede lige op til sine Øren. „Nu skal Du kæmmes og børstes, Sir," sagde Bella ivrig. „Hold Lyset, John. Luk Dine Øine, Sir, og lad mig holde Dig om Hagen. Vær strax artig og gjør som jeg siger."

Da hendes Fader hellere end gjerne føiede hende, pudsede hun hans Haar paa det Alleromhyggeligste, børstede det glat, skilte det ad, viklede det om sine Fingre og purrede op i det og traadte ideligt tilbage til John for ret at kunne see, hvorledes det tog sig ud, og han modtog hende stedse med den Arm, han havde fri, og holdt hende tilbage, medens den taalmodige Cherub stod og ventede paa at blive færdig.

„Saa!" sagde Bella, da hun omsider havde givet ham det sidste Strøg. „Nu seer Du ud som en pæn Dreng! Træk nu Din Trøie paa og kom saa og faae Aftensmad."

Efterat have trukket sin Kjole paa, førtes Cheruben tilbage til sin Krog, hvor Bella egenhændigt dækkede Bord til ham, som, hvis der havde været mindste Gnist af Egenkjærlighed i ham,

kunde have taget sig ud som hin straalende, skjønt overmodige, Dreng Jack Horner, og bragte ham hans Aftensmad paa en Bakke. „Vent lidt," sagde hun; „vi maa passe paa, at han ikke spilder paa sine rene Klæder;" og dermed bandt hun meget omstændeligt en Serviet under Hagen paa ham.

Medens han spiste, sad Bella ved Siden af ham, stundom formanende ham til at holde sin Gaffel ved Skaftet som et artigt Barn, og stundom skjærende for eller skjenkende for ham. Hvor phantastisk end alt dette var, og hvor vant hun end var til at gjøre et Legetøi af sin gode Fader, hvem det stedse glædede, at hun brugte ham dertil, var der dog et vist tilfældigt Noget ved Bella, der var Nyt. Hun kunde ikke siges at være mindre spøgende, lunefuld eller naturlig, end hun altid havde været; men det syntes, fandt hendes Mand, som om der var en eller anden alvorligere Grund, end han havde troet, til hvad hun nys havde sagt, og som om der gjennem alt dette skimtedes Glimt af en hemmelig Alvor.

Der var een Omstændighed, som bestyrkede denne Anskuelse af Sagen, og det var den, at da hun havde tændt sin Faders Pibe og lavet hans Glas Grog til ham, satte hun sig paa en Skammel mellem sin Fader og sin Mand, og støttede sin Arm paa ham og blev ganske stille, ja saa stille, ja saa stille, at da hendes Fader reiste sig for at gaae, saae hun sig forundret om, som om hun havde glemt, at han var der.

„Følger Du Fader et Stykke paa Vei, John?"

„Ja, min Ven. Gaaer Du med?"

„Jeg har ikke skrevet til Lizzie Hexam, siden jeg skrev og fortalte hende, at jeg havde faaet en Elsker, en hel Elsker. Jeg har ofte tænkt paa, at jeg kunde have Lyst til at fortælle hende, hvor stor Ret hun havde, da hun lod, som om hun læste i de gloende Kul, at jeg vilde gaae gjennem Ild og Vand for ham. I Aften har jeg netop Lyst til at fortælle hende det, John, og vil derfor blive hjemme og gjøre det."

„Du er træt."

„Nei, slet ikke, kjære John, men jeg har Lyst til at skrive

til Lizzie. God Nat, kjære Fader. God Nat, Du kjære, gode, venlige Fader."

Da hun var bleven ene, satte hun sig til at skrive og skrev et langt Brev til Lizzie, og var netop bleven færdig med det og havde læst det igjennem, da hendes Mand kom tilbage. „Du kommer, som Du var kaldet, Sir," sagde Bella, „for jeg vil holde min første Sparlagensprædiken for Dig. Det skal være en Dagligstuesparlagensprædiken. Du skal sætte Dig her paa min Stol, naar jeg har lagt mit Brev sammen, og jeg vil sætte mig paa Skamlen (skjøndt det egentligt er Dig, der skulde sidde paa den, kan jeg fortælle Dig, Sir, hvis den er en Bodsskammel), og Du skal snart mærke, at Du bliver tagen ordentligt i Forhør."

Da hun havde lagt sit Brev sammen, forseglet det og skrevet udenpaa det og dernæst tørret sin Pen og sin Mellemfinger af, lukket sin Skrivepult og sat den bort, hvilket hun tilsammen udførte med et saadant Udtryk af streng og forretningsmæssig Adstadighed, som Den Fuldstændige britiske Husmoder kunde have paataget sig, men sikkert ikke vilde have afrundet og afbrudt med en saa musikalsk Latter som den, Bella istemte, satte hun sin Mand paa hans Stol og sig selv paa sin Skammel.

„Naa, Sir, for at begynde med Begyndelsen, hvad er Dit Navn?"

Han kunde ikke være bleven mere forbauset over noget Spørgsmaal, der saa bestemt gik løs paa den Hemmelighed, han holdt skjult for hende, men han bevarede sin Fatning og sin Hemmelighed og svarede: „John Rokesmith, min Ven."

„God Dreng! Hvem gav Dig dette Navn?"

Med en tilbagevendende Mistanke om, at Et eller Andet kunde have forraadt ham for hende, svarede han spørgende: „Mon ikke mine Gudfædre og Gudmødre?"

„Ret godt," sagde Bella, „om end ikke saa godt, som det kunde været, eftersom Du betænkte Dig lidt paa Dit Svar; men da Du for saavidt har kunnet Din Katechismus ordentligt, vil jeg lade Dig slippe for Resten og examinere Dig ud af mit eget Hoved. Kjære John, hvorfor vendte Du i Aften tilbage til det

Spørgsmaal, Du havde gjort mig een Gang før — om jeg gjerne vilde være rig?“

Atter hans Hemmelighed! Han saae ned paa hende, medens hun saae op paa ham med sine Hænder foldede om hans Knæ, og Hemmeligheden var saa nær ved at komme for Dagen, som nogen Hemmelighed nogensinde har været det; men da han intet Svar havde paa rede Haand, kunde han ikke gjøre noget Bedre end omfavne hende.

„Kort sagt, kjære John, Texten til min Prædiken er,“ sagde Bella, „at jeg ikke ønsker mig Noget, og det vil jeg, at Du skal troe.“

„Er det det Hele, kan Prædikenen betragtes som sluttet; thi jeg troer det.“

„Det er ikke det Hele, kjære John,“ sagde Bella tøvende. „Det er det kun for det Første. Der er endnu et skrækkeligt for det Andet og for det Tredie tilbage — som jeg pleiede at sige ved mig selv under Prædikenen i Kirken, medens jeg var en ganske lille Synderinde.“

„Lad dem kun komme, min egen Ven.“

„Er Du vis paa, kjære John, er Du i Dit inderste Hjerte —“

„Som ikke er i mit Gjemme,“ afbrød han hende.

„Nei, men Nøglen til det er det. Er Du fuldkommen vis paa, at der ikke nede paa Bunden af dette inderste Hjerte, som Du har givet mig, ligesom jeg har givet Dig mit, er nogen Erindring om, at jeg en Gang var meget pengekjær?“

„Havde jeg ingen Erindring om den Tid, Du taler om,“ spurgte han hende sagte med sine Læber mod hendes, „hvor kunde jeg da elske Dig saa høit, som jeg gjør? Hvor kunde jeg da have mit Livs lyseste Dag i dets Almanak? Hvor kunde jeg da, naar jeg seer Dit dyrebare Ansigt og hører Din dyrebare Stemme, høre og see min ædle Forsvarerske? Det kan umuligt være det, som gjorde Dig alvorlig, min Diesten.“

„Nei, John, det var det ikke heller, og endnu mindre var det Mrs. Boffin, hvor meget jeg end holder af hende. Vent et

Øieblik, saa skal jeg fortsætte Prædikenen. Vent et Øieblik, for jeg faaer Lyst til at græde af Glæde. Det er saa deiligt, kjære John, at græde af Glæde."

Og det gjorde hun ved hans Hals, og endnu stedse klyngende sig til den, lo hun lidt, idet hun sagde: „Nu troer jeg, at jeg er færdig til for det Tredie, John."

„Jeg er i det mindste færdig til for det Tredie," sagde John, „hvad det saa er."

„Jeg troer, John," vedblev Bella, „at Du troer, at jeg troer —"

„Kjære Barn," udbrød hendes Mand i en overgiven Tone, „hvilken Mængde Troen!"

„Ja ikke sandt?" sagde Bella med nok en Latter. „Jeg har aldrig kjendt Mage til Mængde! Det er ligesom Verber i en Stil. Men jeg kan ikke hjælpe mig med mindre Troen. Jeg vil gjøre nok et Forsøg. Jeg troer, kjære John, at Du troer, at jeg troer, at vi have saa mange Penge, som vi behøve, og at vi ikke ønske os Noget."

„Det er fuldkomment sandt, Bella."

„Men hvis vore Penge paa en eller anden Maade skulde blive færre; hvis vi skulde blive nødte til at indskrænke os lidt med de Indkjøb, vi nu kunne tillade os, vilde Du saa have den samme Overbeviisning om, at jeg var fuldkomment fornøiet?"

„Den selvsamme Overbeviisning, min egen Sjæl."

„Tak, Du kjære John, tusind, tusind Tak. Og jeg tør vel ogsaa anseе det for afgjort," sagde hun lidt stammende, „at Du selv vilde være ligesaa fornøiet, John? Dog jo, det veed jeg, jeg kan. Thi da jeg veed, at jeg selv vilde være det, kan jeg jo trygt stole paa, at Du ogsaa vil være det, Du, som er saa meget stærkere, bestemtere, fornuftigere og høimodigere end jeg."

„Stille!" sagde hendes Mand; „Det tør jeg ikke høre paa. Her har Du fuldkommen Uret, hvor meget Du end ellers har Ret. Og herved kommer jeg til at huske paa en lille Nyhed, som jeg burde have meddelt Dig tidligere paa Aftenen. Jeg har

god Foie til tillidsfuld at troe, at vi aldrig ville faae færre Indtægter, end vi nu have."

Hun burde have viist større Deltagelse for denne Efterretning; men hun var vendt tilbage til Undersøgelsen af den Kjoleknap, der for nogle Timer siden havde sysselsat hendes Opmærksomhed, og syntes neppe at ændse hvad han sagde.

„Ere vi nu omsider komne paa Bunden af det," spurgte hendes Mand for at opmuntre hende, „og er dette det, der har gjort Dig alvorlig?"

„Nei, min Ven," sagde Bella, dreiende paa Knappen og rystende paa Hovedet, „det var ikke dette."

„Men Gud velsigne min lille Kone, er der da et for det Fjerde?" udbrød John.

„Dette plagede mig lidt, og det Samme gjorde for det Andet," sagde Bella, sysselsat med Knappen, „men det var et ganske andet Slags Alvorlighed — et langt dybere og mere stille Slags Alvorlighed — jeg talte om, kjære John."

Idet han bøiede sit Ansigt ned mod hendes, vendte hun sit op ad for at møde det og lagde sin lille høire Haand paa hans Øine og lod den blive liggende der.

„Husker Du, John, at Fader paa vor Bryllupsdag talte om de Skibe, der maaskee kom seilende til os fra ubekjendte Have?"

„Ja fuldkomment, min Diesten!"

„Jeg troer — — — at der blandt dem — — — er et Skib paa Oceanet — — — som bringer — — — Dig og mig — — — et lille Barn, John."

Sjette Kapitel.

Et Raab om Hjælp.

I Papirmøllen arbeidedes der ikke mere den Aften, og Stierne og Veiene i Nærheden af den vare fulde af Klynger af Mennesker, som gik hjem fra deres Dagværk i den. Der var Mand-

folk, Fruentimmer og Børn i Klyngerne og ingen Mangel paa Farver, der flagrede i den sagte Aftenblæst. Stemmernes Forskjellighed og Lyden af Latter gjorde et opmuntrende Indtryk paa Øret, som svarede til det, de flagrende Farver gjorde paa Øiet. I Dammen, hvori den røde Himmel i det livlige Billedes Forgrund afspeilede sig, kastede en Flok Smaabørn Stene og iagttoge Udvidelsen af de sig krusende Kredse. Saaledes kunde man denne rosenfarvede Aften ogsaa iagttage Landskabets sig stedse mere og mere udvidende Skjønhed — hinsides de nys afmønstrede Arbeidere, der gik hjem — hinsides den sølvklare Flod — hinsides de mørkegrønne Marker, hvor Kornet stod saa frodigt, at Nølerne paa deres smalle Traade af Fodstier syntes at flyde der, som om de vare sunkne i til Brystet — hinsides Hækker — hinsides Trægrupperne — hinsides Veirmøllerne paa Bakkeaasen — langt hen til hvor Himlen syntes at mødes med Jorden, som om der intet umaadeligt Rum gaves mellem Menneskene og Himlen.

Det var en Løverdag Aften, og paa en saadan Tid vare Landsbyhundene, der stedse bekymre sig langt mere om Menneskeslægtens end om deres egen Arts Anliggender, i særlig Virksomhed. Udenfor Krømmerens og Slagterens saavel som i Værtshuset lagde de en umættelig Nysgjerrighed for Dagen. Deres paafaldende Forkjærlighed for Værtshuset kunde synes at tyde paa en hemmelig Ryggesløshed i Hundeslægtens Charakteer; thi der blev kun spist Lidt der, og da de ikke havde Smag for Øl eller Tobak (Mrs. Hubbards Hund *) siges rigtignok at have røget, men Beviserne mangle), kunde de kun være blevne lokkede derhen af Samstemmen med letfærdige Svirebrodervaner. Desuden spilledes der paa en elendig Fiolin derinde, paa en Fiolin, der var saa ubeskriveligt affkylig, at een mager, langlivet Køter, der havde et bedre Øre end de Øvrige, saae sig nødsaget til at gaae omkring Hjørnet og hyle. Men ogsaa den vendte hver Gang tilbage til Værtshuset med en forhærdet Drankers Seighed.

---

*) I den bekjendte Børnefortælling. O. A.

Skrækkeligt at fortælle, var der endog et Slags Marked i Landsbyen. Nogle fortvivlede Honningkager, der forgjeves havde søgt at afhænde sig selv overalt i Landet og i deres Ærgrelse havde strøet endel Støv paa deres Hoveder, anraabte atter Almenheden fra en skrøbelig Bod. Det Samme gjorde en Bunke Nødder, der for længe, længe siden vare blevne landsforviste fra Barcelona og dog talte saa daarligt Engelsk, at de kaldte fjorten af sig en Pægel. En Perspektivkasse, der fra først af havde begyndt med Slaget ved Waterloo og siden havde gjort i ethvert andet senere Slag ved at forandre Hertugen af Wellingtons Næse, fristede Ynderen af illustreret Historie. En tyk Dame, der maaskee ernærede sig af forgjemt Flesk, eftersom hendes sagmæssige Stalbroder var et lærd Svin, foreviste sit Billede i Legemsstørrelse i nedringet Kjole, saaledes som hun for flere Aar siden var bleven fremstillet for Hoffet. Alt dette var saa hæsligt et Skuespil, som nogensomhelst kummerlig Forestilling om Forlystelse hos de mere udannede Brændehuggere og Vandbærere her i England vel kan være, eller nogensinde skal blive. De tør ikke bytte Gigten med Fornøielse; de kunne bytte den med Feber eller med ligesaa mange gigtiske Forskjelligheder, som de have Ledemod, men bestemt ikke med Adspredelse paa deres egen Maade.

De forskjellige, fra denne Fornedrelsens Skueplads kommende Lyd, der bølgede ud i den stille Aftenluft, gjorde Aftenen overalt, hvor de naaede hen, dæmpede af Afstanden, endnu stillere ved Modsætningen. Saaledes var Aftenens Stilhed for Eugene Wrayburn, medens han vandrede langs Floden med Hænderne paa Ryggen.

Han gik langsomt og med en Ventendes afmaalte Skridt og aandsfraværende Mine. Han gik frem og tilbage mellem to Punkter, et Vidiekrat ved den ene Ende og nogle Vandlilier ved den anden, og blev staaende ved hvert Punkt og saae forventningsfuld i een og samme Retning.

„Det er meget stille," sagde han.

Det var meget stille. Nogle Faar græssede nede ved Floden, og det forekom ham, som om han aldrig før havde hørt den

skjøre, skrattende Lyd; hvormed de bede Græsset af. Han blev staaende orkesløst og saae paa dem.

„I ere sagtens dumme nok, men ere I kloge nok til at komme gjennem Livet saa nogenlunde til Eders egen Tilfredshed, have I dog Fortrinet for mig, hvor meget jeg end er Menneske, og I Faar!"

En Raslen paa en Mark indenfor Hækken vakte hans Opmærksomhed. „Hvad er her at gjøre?" spurgte han sig selv, og gik i Ro og Mag hen til Ledet og saae ind over det. „Dog vel ingen skinsyg Papirmøller? Dog vel ingen Jagtglæder her i Egnen? Det Meste er Fiskeri!"

Marken var nyligt bleven slaaet, og der var endnu Mærker af Leen paa den gulgrønne Bund og Spor af Vognhjul, hvor Høet var blevet kjørt sammen. Idet han fulgte disse Spor med sine Øine, lukkede Udsigten sig med den nye Høstak i et Hjørne.

Hvad om han nu var gaaet hen til Høstakken og rundt omkring den? Men sæt, at det havde været, som det viste sig at være, hvor tomme ere da ikke slige Forudsætninger! Og om han ogsaa var gaaet, hvilken Advarsel vilde der da have været i en Pramstikker, som laa paa sit Ansigt?

„En Fugl, der fløi imod Hækken," var Alt, hvad han tænkte derom, hvorpaa han gik tilbage og fortsatte sin Vandring.

„Stolede jeg ikke paa hendes Sanddruhed," sagde Eugene, efterat have gjort en halv Snes Vandringer, „vilde jeg begynde at troe, at hun for anden Gang var smuttet fra mig; men hun har lovet mig det og hun er en Pige, som holder Ord."

Idet han atter vendte om ved Vandlilierne, saae han hende komme og gik hende imøde.

„Jeg sagde netop til mig selv, Lizzie, at De nok kom, om De end kom sildigt."

„Jeg maatte gaae langsomt gjennem Landsbyen, som om jeg ikke skulde noget bestemt Sted hen, og underveis tale med forskjellige Mennesker, Mr. Wrayburn."

„Ere de unge Mennesker i Landsbyen saadanne Sladderkræmmere?" spurgte han, idet han greb hendes Haand og trak den gjennem sin Arm.

Hun fandt sig i at gaae langsomt videre og slog Øinene ned, men da han vilde føre hendes Haand til sine Læber, tog hun den roligt til sig.

„De maa gaae ved Siden af mig, Mr. Wrayburn og ikke røre mig!“ thi hans Arm begyndte allerede at snige sig om hendes Liv.

Hun standsede atter og sendte ham et indstændigt, bønfaldende Blik. „Godt, Lizzie, godt!“ sagde han i en henkastende Tone, skjøndt utilfreds med sig selv. „Vær blot ikke bedrøvet og see ikke saa bebreidende paa mig.“

„Jeg kan ikke gjøre for, om jeg seer bedrøvet ud, men det var ikke min Hensigt at gjøre Dem Bebreidelser. Jeg beder Dem, Mr. Wrayburn, at forlade denne Egn i Morgen tidligt.“

„Lizzie, Lizzie, Lizzie,“ indvendte han, „ligesaa gjerne maa De gjøre mig Bebreidelser, som være saa urimelig. Jeg kan ikke gaae herfra.“

„Hvorfor ikke?“

„For Pokker,“ svarede Eugene i sin lustigt oprigtige Tone, „fordi De ikke vil lade mig slippe. Jeg vil heller ikke gjøre Dem Bebreidelser og beklager mig ikke over, at De agter at beholde mig her. Men De gjør det, De gjør det.“

„Vil De gaae ved Siden af mig uden at røre mig,“ thi hans Arm var atter i Begreb med at nærme sig hende, „medens jeg taler meget alvorligt med Dem, Mr. Wrayburn?“

„Jeg vil gjøre Alt indenfor Mulighedens Grændser for Deres Skyld, Lizzie,“ svarede han med venlig Munterhed, idet han lagde sine Arme over Kors. „See her, Napoleon Bonaparte paa St. Helena!“

„Da De talte med mig, da jeg i Forgaars Aftes gik hjem fra Fabrikken,“ sagde Lizzie, fæstende sine Øine paa ham med det bønfaldende Blik, som forurolige hans bedre Natur, „sagde De mig, at De blev meget forundret over at see mig, og at De var ude paa en ensom Fisketour. Var det sandt?“

„Ikke i mindste Maade,“ svarede Eugene roligt. Jeg kom hertil, fordi jeg havde faaet at vide, at jeg kunde træffe Dem her.“

„Kan De tænke Dem, hvorfor jeg forlod London, Mr. Wrayburn?“

„Jeg er bange for, Lizzie,“ svarede han uforbeholdent, „at De forlod London for at blive fri for mig. Det er ikke smigrende for min Egenkjærlighed, men jeg er bange for det.“

„De har Ret.“

„Hvor kunde De være saa grusom?“

„O, Mr. Wrayburn,“ svarede hun, pludseligt bristende i Graad, „er Grusomheden paa min Side? O, Mr. Wrayburn, er det ikke grusomt af Dem at være her i Aften?“

„I Navnet af Alt, hvad der er godt — og det er ikke at besværge Dem i mit eget Navn; thi Himlen veed, at jeg ikke er god —“ sagde Eugene, „vær ikke bedrøvet!“

„Hvor kan jeg Andet, naar jeg veed, hvilken Afstand og Forskjel der er imellem os? Hvor kan jeg Andet, naar De beskjemmer mig ved at sige, hvorfor De kom hertil?“ sagde Lizzie og bedækkede sit Ansigt.

Han betragtede hende med en oprigtig Følelse af angergiven Ømhed og Medlidenhed. Den var ikke stærk nok til at formaae ham til at opoffre sig selv og skaane hende, men det var en levende Følelse.

„Jeg har aldrig før troet, Lizzie, at der gaves nogen Qvinde i Verden, som kunde røre mig saa dybt ved at sige saa lidt; men vær ikke streng i Deres Fortolkning af mig. De kjender ikke min Sindstilstand ligeoverfor Dem; De veed ikke, hvorledes De forfølger og forvirrer mig. De veed ikke, at den fordømte Letsindighed, der er saa tjenstvillig til at hjælpe mig ved enhver anden Vending i mit Liv, ikke vil hjælpe mig her. De har slaaet den ihjel, troer jeg, og stundom ønsker jeg, at De havde slaaet mig ihjel tilligemed den.“

Hun havde ikke været forberedt paa saadanne lidenskabelige Yttringer, og de fremkaldte nogle naturlige Gnister af qvindelig Stolthed og Glæde i hendes Bryst. At tænke sig, at han, der var saa letsindig, kunde bryde sig saa meget om hende, og at det stod i hendes Magt at bevæge ham saaledes!

„Det smerter Dem at see mig bedrøvet, Mr. Wrayburn.

Hun fandt sig i at gaae langsomt videre og slog Øinene ned, men da han vilde føre hendes Haand til sine Læber, tog hun den roligt til sig.

„De maa gaae ved Siden af mig, Mr. Wrayburn og ikke røre mig!“ thi hans Arm begyndte allerede at liige sig om hendes Liv.

Hun standsede atter og sendte ham et indstændigt, bønfaldende Blik. „Godt, Lizzie, godt!“ sagde han i en henkastende Tone, skjøndt utilfreds med sig selv. „Vær blot ikke bedrøvet og see ikke saa bebreidende paa mig.“

„Jeg kan ikke gjøre for, om jeg seer bedrøvet ud, men det var ikke min Hensigt at gjøre Dem Bebreidelser. Jeg beder Dem, Mr. Wrayburn, at forlade denne Egn i Morgen tidligt.“

„Lizzie, Lizzie, Lizzie,“ indvendte han, „ligesaa gjerne maa De gjøre mig Bebreidelser, som være saa urimelig. Jeg kan ikke gaae herfra.“

„Hvorfor ikke?“

„For Pokker,“ svarede Eugene i sin lustigt oprigtige Tone, „fordi De ikke vil lade mig slippe. Jeg vil heller ikke gjøre Dem Bebreidelser og beklager mig ikke over, at De agter at beholde mig her. Men De gjør det, De gjør det.“

„Vil De gaae ved Siden af mig uden at røre mig,“ thi hans Arm var atter i Begreb med at nærme sig hende, „medens jeg taler meget alvorligt med Dem, Mr. Wrayburn?“

„Jeg vil gjøre Alt indenfor Mulighedens Grændser for Deres Skyld, Lizzie,“ svarede han med venlig Munterhed, idet han lagde sine Arme over Kors. „See her, Napoleon Bonaparte paa St. Helena!“

„Da De talte med mig, da jeg i Forgaars Aftes gik hjem fra Fabrikken,“ sagde Lizzie, fæstende sine Øine paa ham med det bønfaldende Blik, som forurolige hans bedre Natur, „sagde De mig, at De blev meget forundret over at see mig, og at De var ude paa en ensom Fisketour. Var det sandt?“

„Ikke i mindste Maade,“ svarede Eugene roligt. Jeg kom hertil, fordi jeg havde faaet at vide, at jeg kunde træffe Dem her.“

„Kan De tænke Dem, hvorfor jeg forlod London, Mr. Wrayburn?“

„Jeg er bange for, Lizzie,“ svarede han uforbeholdent, „at De forlod London for at blive fri for mig. Det er ikke smigrende for min Egenkjærlighed, men jeg er bange for det.“

„De har Ret.“

„Hvor kunde De være saa grusom?“

„O, Mr. Wrayburn,“ svarede hun, pludseligt bristende i Graad, „er Grusomheden paa min Side? O, Mr. Wrayburn, er det ikke grusomt af Dem at være her i Aften?“

„I Navnet af Alt, hvad der er godt — og det er ikke at besværge Dem i mit eget Navn; thi Himlen veed, at jeg ikke er god —“ sagde Eugene, „vær ikke bedrøvet!“

„Hvor kan jeg Andet, naar jeg veed, hvilken Afstand og Forskjel der er imellem os? Hvor kan jeg Andet, naar De beskjemmer mig ved at sige, hvorfor De kom hertil?“ sagde Lizzie og bedækkede sit Ansigt.

Han betragtede hende med en oprigtig Følelse af angergiven Ømhed og Medlidenhed. Den var ikke stærk nok til at formaae ham til at opoffre sig selv og skaane hende, men det var en levende Følelse.

„Jeg har aldrig før troet, Lizzie, at der gaves nogen Qvinde i Verden, som kunde røre mig saa dybt ved at sige saa lidt; men vær ikke streng i Deres Fortolkning af mig. De kjender ikke min Sindstilstand ligeoversor Dem: De veed ikke, hvorledes De forfølger og forvirrer mig. De veed ikke, at den fordømte Letsindighed, der er saa tjenstvillig til at hjælpe mig ved enhver anden Vending i mit Liv, ikke vil hjælpe mig her. De har slaaet den ihjel, troer jeg, og stundom ønsker jeg, at De havde slaaet mig ihjel tilligemed den.“

Hun havde ikke været forberedt paa saadanne lidenskabelige Yttringer, og de fremkaldte nogle naturlige Gnister af qvindelig Stolthed og Glæde i hendes Bryst. At tænke sig, at han, der var saa letsindig, kunde bryde sig saa meget om hende, og at det stod i hendes Magt at bevæge ham saaledes!

„Det smerter Dem at see mig bedrøvet, Mr. Wrayburn,

og det smerter mig at see Dem bedrøvet. Jeg bebreider Dem Intet, nei, jeg bebreider Dem i Sandhed Intet. De har ikke følt dette, saaledes som jeg føler det, da De er saa forskjellig fra mig og har seet det fra et andet Synspunkt. De har ikke tænkt derover, men tænk nu, beder jeg Dem, tænk nu!"

„Hvad skal jeg tænke paa?" spurgte Eugene bittert.

„Tænk paa mig."

„Kan De lære mig ikke at tænke paa Dem, Lizzie, vil De forandre mig ganske og aldeles."

„Det er ikke saaledes jeg mener. Tænk paa mig som hørende til en anden Stilling og adskilt fra Dem af Ærens Bud. Husk paa, at jeg ingen Beskytter har i min Nærhed, naar jeg ingen har i Deres ædle Hjerte. Ær mit gode Navn. Føler De i een Henseende for mig, som De kunde føle, hvis jeg var en Dame, saa giv mig ogsaa en Dames fulde Krav paa Deres ædelmodige Hjerte. Jeg er fjernet fra Dem og Deres Slægt, fordi jeg er Fabrikarbeiderske; viis Dem derfor som en ægte Gentleman ved at tage ligesaa meget Hensyn til mig, som om jeg var fjernet fra Dem ved at være Dronning!"

Han maatte i Sandhed været en Usling, hvis han kunde være bleven ubevæget af hendes Opfordring. Hans Ansigt udtrykte Anger og Vankelmodighed, idet han spurgte:

„Har jeg krænket Dem saa meget, Lizzie?"

„Nei, nei. De kan endnu vise mig Retfærdighed. Jeg taler ikke om Fortiden, Mr. Wrayburn, men om Nutiden og Fremtiden. Ere vi nu ikke her, fordi De i to Dage har fulgt ethvert af mine Skridt, hvor saa mange Øine kunne see Dem, at jeg samtykkede i dette Stevnemøde som et Redningsmiddel?"

„Atter ikke meget smigrende for min Egenkjærlighed," sagde Eugene mismodigt, „men jo. Jo, jo."

„Saa besværger jeg Dem, Mr. Wrayburn, saa beder og bønfalder jeg Dem, forlad dette Sted. Gjør De det ikke, saa betænk, hvad De vil drive mig til."

Han betænkte sig et Par Øieblikke og sagde derpaa: „Drive Dem? Hvortil vil jeg drive Dem, Lizzie?"

„De vil drive mig herfra. Her lever jeg fredeligt og agtet og har godt at bestille. De vil nøde mig til at forlade dette Sted, ligesom jeg forlod London, og ved paa ny at forfølge mig nøde mig til at forlade det næste Sted, hvor jeg maatte tye hen, ligesom jeg forlod dette."

„Er De saa bestemt paa, Lizzie — tilgiv mig det Ord, jeg staaer i Begreb med at bruge, for dets bogstavelige Sandheds Skyld — at flygte for en Elsker?"

„Jeg er bestemt paa," svarede hun med Fasthed, skjøndt med bævende Stemme, „at flygte for en saadan Elsker. For kort siden døde her en fattig Kone, der var flere Snese Aar ældre end jeg, og som jeg tilfældigviis fandt liggende paa den vaade Jord. Har De maaskee hørt tale om hende?"

„Det troer jeg," svarede han, „hvis hendes Navn var Higden."

„Hendes Navn var Higden. Skjøndt hun var saa gammel og affældig, holdt hun dog lige til det Sidste fast ved eet Forsæt. Endog i sit sidste Øieblik lod hun mig love sig, at hendes Forsæt skulde blive overholdt, naar hun var død, saa urokkelig var hendes Beslutning. Hvad hun gjorde, kan ogsaa jeg gjøre. Troede jeg, Mr. Wrayburn — men jeg troer det ikke — at De kunde være grusom nok imod mig til at ville drive mig fra Sted til Sted for at trætte mig, skulde De før drive mig i Døden end overvinde mig."

Han saae hende lige i hendes smukke Ansigt, og i hans eget smukke Ansigt lyste der en Blanding af Beundring, Harme og Bebreidelse, for hvilken hun, der hemmeligt elskede ham saa høit, og hvis Hjerte længe havde været saa fuldt, at han havde bragt det til at flyde over, bøiede sig. Hun bestræbte sig for at bevare sin Fasthed, men han saae den smelte for hans Blikke. I det Øieblik den opløstes, og han for første Gang blev sig sin Indflydelse paa hende fuldkomment bevidst, vaklede hun, og han greb hende i sin Arm.

„Lizzie! Hvil der et Øieblik og svar paa, hvad jeg spørger Dem om. Havde jeg ikke været hvad De kalder fjernet og adskilt

fra Dem, vilde De da have henvendt denne Opfordring til mig om at forlade Dem?"

„Det veed jeg ikke, det veed jeg ikke. Spørg mig ikke, Mr. Wrayburn. Lad mig gaae hjem."

„Jeg sværger Dem til, Lizzie, at De strax skal faae Lov til at gaae. Jeg sværger Dem til, at De skal faae Lov til at gaae alene. Jeg vil hverken ledsage eller følge bagefter Dem, hvis De vil svare mig."

„Hvor kan jeg det, Mr. Wrayburn? Hvor kan jeg sige Dem, hvad jeg vilde have gjort, hvis De ikke havde været hvad De er?"

„Hvis jeg ikke havde været, hvad De siger mig at være," faldt han hende i Talen, idet han behændigt forandrede Ordenes Form, „vilde De saa endnu stedse have hadet mig?"

„O, Mr. Wrayburn," svarede hun bedende og grædende, „De kjender mig for godt til at troe om mig, at jeg hader Dem."

„Havde jeg ikke været, hvad De siger mig at være, Lizzie, vilde jeg da endnu stedse have været Dem ligegyldig?"

„O, Mr. Wrayburn," svarede hun ligesom før, „ogsaa dertil kjender De mig for godt."

Der var Noget i hendes hele Stilling, medens han støttede hende, og hun lod Hovedet hænge ned, der besvor ham at være barmhjertig og ikke tvinge hende til at aabne sit Hjerte. Han var ikke barmhjertig imod hende og fik hende til at gjøre det.

„Kjender jeg Dem for godt til fuldkommen at troe (hvor ulykkelig en Hund jeg end er), at De hader mig, eller endog blot, at jeg er Dem aldeles ligegyldig, Lizzie, saa lad mig i det mindste høre det af Deres egen Mund, førend vi skilles. Siig mig, hvorledes De vilde have behandlet mig, dersom De havde anseet mig for at være Deres Ligemand."

„Det er umuligt, Mr. Wrayburn. Hvor kan jeg tænke mig Dem som min Ligemand? Kunde mine Tanker gjøre Dem til min Ligemand, kunde De ikke være den, De er. Hvor kunde jeg da huske den Aften, da jeg saae Dem første Gang og gik ud af Stuen, fordi De saae saa vist paa mig? Eller den Aften,

der blev til den Morgen, da De forberedte mig paa, at Fader var død? Eller de Aftner, da De pleiede at komme at besøge mig i mit næste Hjem? Eller at De fik at vide, hvor uvidende jeg var, og skaffede mig Underviisning? Eller at jeg har seet saaledes op til Dem og beundret Dem og i Førstningen tænkt, at De maatte være saa god, siden De overhovedet brød Dem om mig?"

„Det var altsaa kun i Førstningen, at De tænkte, at jeg var saa god, Lizzie? Hvad tænkte De om mig efter „i Førstningen?" At jeg var saa ond?"

„Det hverken siger eller mener jeg. Men efter den første Forundring og Glæde over at blive lagt Mærke til af En, der var saa forskjellig fra enhver Anden, der nogensinde havde talt til mig, begyndte jeg at føle, at det vilde have været bedre, at jeg aldrig havde seet Dem."

„Hvorfor?"

„Fordi De var saa forskjellig fra alle Andre," svarede hun med mere dæmpet Stemme. „Fordi det var saa endeløst, saa haabløst. Skaan mig!"

„Tænkte De overhovedet paa mig, Lizzie?" spurgte han, som om han var lidt stødt.

„Ikke meget, Mr. Wrayburn; ikke meget, førend i Aften."

„Vil De sige mig hvorfor?"

„Jeg antog ikke før i Aften, at De trængte til at blive tænkt paa. Men trænger De til det; føler De virkeligt i Deres Hjerte, at De i Sandhed har været imod mig, hvad De selv har kaldt Dem i Aften, og at der ikke er Andet for os her i Livet end Adskillelse, da hjælpe og velsigne Himlen Dem!"

Den Renhed, hvormed hun i disse Ord udtrykte noget af sin egen Kjærlighed og sine egne Lidelser, gjorde et dybt Indtryk paa ham for Øieblikket. Han holdt hende, næsten som om hun kunde være bleven helliggjort for ham ved Døden, og kysfede hende, næsten som om han kunde have kysset en Død.

„Jeg lovede, at jeg ikke vilde ledsage eller gaae bagefter Dem. Skal jeg beholde Dem i Sigte? De har været bevæget, og det begynder at blive mørkt."

„Jeg er vant til at være alene ude paa denne Tid, og jeg beder Dem ikke at gjøre det.“

„Det lover jeg. Mere kan De ikke faae mig til at love i Aften, undtagen at jeg vil see, hvad jeg kan gjøre.“

„Der gives kun eet Middel, Mr. Wrayburn, til at skaane Dem selv og mig. Forlad denne Egn i Morgen tidligt!“

„Jeg skal see ad.“

Idet han sagde disse Ord i en alvorlig Tone, lagde hun sin Haand i hans, tog den til sig igjen og gik bort langs med Floden.

„Vilde Mortimer vel troe dette?“ mumlede Eugene, der en liden Stund var bleven staaende, hvor hun havde forladt ham. „Ja, kan jeg selv troe det?“

Han hentydede til den Omstændighed, at der kom Taarer paa hans Haand, medens han stod og bedækkede sine Øine. „En høist latterlig Stilling at blive greben i!“ var hans næste Tanke! Og hans næste slog Rod i et lille opstigende Nag til Aarsagerne til Taarerne.

„Og dog har jeg faaet en vidunderlig Magt over hende, lad hende saa mene det saa alvorligt hun vil!“

Denne Betragtning mindede ham om hendes eftergivende Ansigt og Skikkelse, da hun havde bøiet sig for hans Blik. Gjenkaldende sig dette Billede, syntes han for anden Gang at see en Smule Frygt i Bønnen og Tilstaaelsen om Svaghed.

„Og hun elsker mig. Og en saa alvorlig Charakter maa være meget alvorlig i denne Lidenskab. Hun kan ikke selv vælge at være stærk i eet Øine, vaklende i et andet og svag i et tredie. Hun maa følge sin Natur, ligesom jeg min, og kræver min sine Smerter og Bøder, maa hendes det sagtens ogsaa.“

Forfølgende Undersøgelsen af sin egen Natur, tænkte han: „Hvad om jeg giftede mig med hende? Hvad om jeg trodsede Stillingens Taabelighed i en Brevveksling med M. H. Æ. F. og forbausede M. H. Æ. F. efter hans ærede Evners yderste Formue ved at underrette ham om, at jeg havde giftet mig med hende, hvorledes vilde M. H. Æ. F. saa raisonnere med det juridiske Hoved? „Du vilde ikke gifte Dig nogle Penge og en vis

Stilling til, fordi der var en skrækkelig Rimelighed for, at Du vilde komme til at kjede Dig. Er der en mindre skrækkelig Rimelighed for, at Du vil komme til at kjede Dig, fordi Du ikke gifter Dig Penge eller Stilling til? Er Du sikker i Din Sag?" Trods alle forensiske Protester, maa det juridiske Hoved i sit stille Sind indrømme: Godt raisonneret af M. H. W. F. Ikke sikker i min Sag."

Netop som han var i Begreb med at tage sin Tilflugt til denne letsindige Tone, følte han, at den var uanstændig og uværdig, og forsvarede hende imod den.

„Og dog," sagde Eugene, „gad jeg see den (Mortimer undtagen), der vilde fordriste sig til at sige til mig, at det ikke var en ægte Følelse fra min Side, som var bleven mig fravunden af hendes Skjønhed og Værd, til Trods for mig selv, og at jeg ikke vilde være hende tro. Navnligt gad jeg i Aften see den, der vilde sige det til mig, eller sige Noget, der kunde udlægges til hendes Forkleinelse; thi jeg er hjerteligt arrig paa en vis Wrayburn, der spiller en ynkelig Rolle, og jeg vilde langt hellere være arrig paa en Anden. „Eugene, Eugene, Eugene, det er en slem Historie." Ja, saaledes lyde Mortimer Ligthwoods Klokker, og de klinge tungsindigt i Aften."

Medens han langsomt gik videre, tænkte han paa noget Andet hvorfor han kunde gaae i Rette med sig selv. „Hvor er Ligheden dumme Fæ," sagde han utaalmodigt, „mellem et Fruentimmer, som Din Fader koldblodigt opsøger til Dig, og et Fruentimmer, som Du selv har fundet og hængt efter med stedse større og større Bestandighed, siden Du første Gang fæstede Dine Øine paa hende? Tosse! Kan Du ikke raisonnere bedre end som saa?"

Men atter hensank han i Erindringen om sin første fuldkomne Erkjendelse af sin Magt over hende og hendes Aabenbarelse af sit Hjerte. Ikke mere at see at gaae bort og atter at gjøre et Forsøg med hende var den hensynsløse Slutning, som fik Overvægten. Og dog igjen: „Eugene, Eugene, Eugene, det er en slem Historie!" Og: „Gid jeg kunde standse Ligthwoods Kimen; thi den lyder som en Ligklokkes."

Seende sig om, bemærkede han, at Nymaanen var staaet op, og at Stjernerne begyndte at skinne paa Himlen, hvor det røde og gule Farvespil mere og mere veg for en Sommernats rolige Blaa. Han gik endnu langs med Floden, men idet han pludseligt vendte sig om, saae han en Mand saa tæt ved sig, at han i sin Overraskelse traadte et Skridt tilbage for at undgaae et Sammenstød. Manden bar Noget paa sin Nakke, der kunde været en brækket Aare, Lægte eller Stang, og ændsede ham ikke, men gik videre.

„Holla, min Ven," raabte Eugene efter ham, „er De blind?"

Manden svarede ikke, men gik sin Gang.

Eugene Wrayburn gik den modsatte Vei med Hænderne paa Ryggen og sit Forsæt i sine Tanker. Han kom forbi Faarene og kom forbi Ledet og kunde høre Larmen i Landsbyen og kom forbi Broen. Det Værtshus, hvor han var tagen ind, laa, ligesom Landsbyen og Papirmøllen, ikke paa den anden Side af Floden, men paa den, hvor han gik; men da han vidste, at den sivbevoxede Bred og Bagvandet paa den anden Side vare menneskefomme Steder, og han ikke følte sig oplagt til Larm eller Selskab, gik han over Broen og drev videre, seende op paa Stjernerne, der syntes at tændes, den ene efter den anden, paa Himlen, og seende ned paa Floden, hvor de samme Sjerner syntes at tændes dybt nede i Vandet. Et af en Vidiebusk overskygget Landingssted og en Lystbaad, som laa fortøiet der ved nogle Pæle, fængslede hans Øie, da han kom derhen. Stedet laa i en saa mørk Skygge, at han blev staaende for at see, hvad der var der, og derpaa gik han atter videre.

Flodens Krusninger syntes at fremkalde et tilsvarende Røre i hans urolige Betragtninger. Han vilde have dysset dem i Søvn, hvis han havde kunnet, men de vare Alle i Bevægelse, ligesom Floden, og gik Alle een og samme Vei med en stærk Strøm. Ligesom Krusningerne under Maanen nu og da uventet brødes og pludseligt fik en ny bleg Skikkelse og en ny Lyd, saaledes fore ogsaa hans Tanker uopfordrede op af deres Ro og aabenbarede deres Syndighed. „Ingen Tale om at gifte mig med hende,"

sagde Eugene, „og ingen Tale om at forlade hende. Vendepunktet!“

Han var gaaet langt nok, men førend han vendte om, blev han staaende paa Flodbredden for at betragte Nattens Speilbillede. I samme Øieblik blev med et frygteligt Brag den afspeilede Nat oprørt, takkede Luer fore gjennem Luften, og Maanen og Stjernerne trængte sig frem fra Himlen.

Var han bleven ramt af Lynild? Med en vis usammenhængende, halvt dannet Forestilling i saa Henseende vendte han sig om under de Slag, der blindede ham og knuste hans Liv, og brødes med en Morder, i hvem han greb fat ved et rødt Halstørklæde — med mindre det var hans eget dryppende Blod, der gav det denne Farve.

Eugene var smidig, kraftig og øvet, men hans Arme vare knækkede, eller han selv lammet, hvorfor han kun kunde holde fast ved Manden, idet hans Hoved hang bagover, saa at han ikke kunde see Andet end den svulmende Himmel. Efterat have trukket stærkt i Angriberen, faldt han om paa Bredden med ham, og derpaa hørtes der nok et stærkt Brag, og saa et Pladsk, og Alt blev stille.

Ogsaa Lizzie Hexam havde skyet Larmen og Løverdagsrøret i den urolige Gade, og foretrukket at gaae alene langs med Floden, indtil hendes Taarer kunde tørres og hun fatte sig saa meget, at hun kunde undgaae at vække Opmærksomhed ved at see daarlig eller bedrøvet ud, naar hun gik hjem. Tidens og Stedets ophøiede Renhed, der ingen Bebreidelser eller slette Hensigter havde at kæmpe med i hendes Bryst, sank lægende ned i dets Dybder. Hun havde overveiet og fundet Trøst. Ogsaa hun var i Begreb med at vende om, da hun hørte en sælsom Lyd.

Den overraskede hende, da den lignede Lyden af Slag, og hun stod stille og lyttede. Den ængstede hende; thi Slagene faldt tungt og grusomt i den stille Aften. Medens hun lyttede, uvis om hvad det var, blev Alt stille, og medens hun endnu lyttede, hørte hun en svag Stønnen og et Fald i Floden.

Hendes forrige kjekke Livsvaner besjælede hende øieblikkeligt.

Uden til ingen Nytte at spilde sit Veir med at raabe om Hjælp, hvor Ingen kunde høre hende, løb hun hen til det Sted, hvorfra Lyden var kommen. Det laa mellem hende og Broen, men længere borte, end hun havde troet; Aftenen var saa stille, og en Lyd rækker langt ved Hjælp af Vandet.

Omsider kom hun til et Sted paa den grønne Flodbred, der nyligt var blevet stærkt nedtraadt, og hvor der laa nogle splintrede Træstumper og afrevne Lapper af Klædningsstykker. Idet hun bukkede sig, saae hun, at Græsset var blodigt. Følgende Blodraaberne, saae hun, at den yderste Rand af Flodbredden var blodig, og følgende Strømmen med sine Dine, saae hun et blodigt Ansigt, der vendte op mod Maanen og drev bort.

Vær takket, o naadige Himmel, for hin gamle Tid, og giv, o Du hellige Herre, at den ved Din vidunderlige Forelse omsider maa vende sig til det Gode! Hvem det drivende Ansigt end maatte tilhøre, det være Mand eller Qvinde, saa hjælp mine ringe Hænder, o Du min Gud og Herre, at løfte det op fra Døden og give det tilbage til Nogen, der maatte elske det!

Det blev tænkt, brændende tænkt, men intet Øieblik standsede Bønnen hende. Endnu førend den vældede op i hendes Sjæl, var hun paa Veien, hurtigt og sikkert, men fremfor Alt besindigt — thi uden Besindighed lod det sig ikke gjøre — til Landingsstedet under Vidiebusken, hvor ogsaa hun havde seet Baaden ligge fortøiet mellem Pælene.

Et sikkert Greb med hendes gamle øvede Haand, et sikkert Skridt med hendes gamle øvede Fod, en sikker, let Ligevægt med hendes Legeme, og hun var i Baaden. Et sikkert Blik med hendes øvede Øie viste hende, endog i den tætte mørke Skygge, Aarerne paa et Par Knager paa den røde Havemur. Et Øieblik efter havde hun kastet los og taget Fangelinen med sig, og Baaden var skudt ud i Maaneskinnet, og hun roede ned ad Strømmen, som aldrig nogen anden Qvinde havde roet i engelsk Vand.

Uden at sagtne sin Fart, dreiede hun Hovedet og saae forud efter det drivende Ansigt. Hun kom forbi Kampladsen — hist henne var den paa hendes venstre Haand, omtrent ret ud for

Baadens Agterende — paa sin høire Haand kom hun forbi Enden af Landsbygaden, en bakket Gade, som næsten udmundede i Floden; dens Larm begyndte atter at tabe sig, og hun sagtnede sin Fart og saae sig, medens Baaden drev, overalt, overalt om efter det flydende Ansigt.

Hun lod nu Baaden blot drive for Strømmen, vel vidende, at hvis Ansigtet ikke snart kom til Syne, var det sunket, og hun vilde da skyde hen over det. Et uovet Øie vilde ikke i Maaneskinnet kunne have seet, hvad hun saae i nogle faa Aareslags Afstand agterude. Hun saae den druknende Skikkelse komme op paa Overfladen, kæmpe lidt og ligesom instinctmæssigt lægge sig paa Ryggen for at flyde. Netop saaledes havde hun første Gang dunkelt seet det Ansigt, som hun nu dunkelt saae igjen.

Med fast Blik og fast Forsæt iagttog hun nøie, hvorledes det nærmede sig, indtil det kom hende ganske nær, hvorpaa hun med et Sæt lagde sine Aarer ind og listede sig, halvt knælende og halvt krybende, agterud i Baaden. Første Gang lod hun Legemet undslippe sig, da hun ikke var sikker paa sit Tag, men anden Gang greb hun det ved dets blodige Haar.

Det var bevidstløst, om ikke virkelig dødt; det var lemlæstet og farvede Vandet rundt omkring det med mørkerøde Striber. Da det ikke selv kunde hjælpe til, var det umuligt for hende at faae det op i Baaden. Hun bøiede sig ud over Agterenden for at gjøre det fast med Fangelinen, og derpaa gjenlød Floden og dens Bredder af det frygtelige Raab, hun udstødte.

Men som om hun havde besiddet overnaturlig Kjekhed og Kraft, surrede hun det fast, satte sig atter ned og roede fortvivlet ind efter det nærmeste flakke Sted, hvor hun kunde sætte Baaden paa Grund. Fortvivlet, men ikke vildt; thi hun vidste, at mistede hun Klarheden i sine Tanker var Alt forbi.

Hun satte Baaden paa Land, gik ud i Vandet, løste ham af Fangelinen, tog ham med en Kraftanstrengelse op i sine Arme og lagde ham paa Bunden af Baaden. Han havde nogle frygtelige Saar, og hun forbandt dem med sin Kjole, som hun til den Ende rev i Strimler; thi ellers forudsaae hun, at han, hvis

han forøvrigt endnu var i Live, vilde forbløde sig, førend han kunde blive bragt op i Værtshuset, der var det nærmeste Tilflugtsted.

Efterat dette meget hurtigt var blevet gjort, kysfede hun ham paa hans skamskjendede Pande, saae qvidefuldt op til Stjernerne og velsignede og tilgav ham, „hvis hun havde Noget at tilgive." Først i dette Øieblik tænkte hun paa sig selv, men tænkte kun paa sig selv for hans Skyld.

Vær nu takket, naadige Himmel, for hin gamle Tid, der satte mig istand til, uden at spilde et Øieblik, at faae Baaden flot igjen og roe tilbage mod Strømmen! Og giv, o hellige Herre Gud, at han ved min ringe Hjælp maa blive opvakt fra Døden og bevaret for en Anden, for hvem han maaskee en Gang vil blive dyrebar, skjøndt aldrig dyrebarere end for mig!

Hun roede med Kraft, roede fortvivlet, men aldrig vildt, og vendte sjeldent sine Øine bort fra ham paa Bunden af Baaden. Hun havde lagt ham saaledes der, at hun kunde see hans skamskjendede Ansigt; det var saa skamskjendet, at hans Moder maaskee vilde have tilhyllet det; men i hendes Øine var det hævet over al Skamskjendelse.

Baaden stødte mod Randen af den lille, til Værtshuset hørende Grønning, som skraanede jevnt ned til Vandet. Der var Lys indenfor, men tilfældigviis var intet Menneske ude. Hun gjorde Baaden fast og løftede ham atter med en Kraftanstrengelse op og slap ham ikke, førend hun havde lagt ham ned i Huset.

Der sendtes Bud efter Lægehjælp, og hun sad og støttede hans Hoved. I forbums Dage havde hun ofte hørt, at Lægerne pleiede at løfte en bevidstløs Saarets Haand op og slippe den igjen, naar han var død. Hun ventede paa det skrækkelige Øieblik, da Lægerne maaskee vilde løfte denne mishandlede og lemlæstede Haand op og slippe den igjen.

Den første Læge kom og spurgte, førend han skred til sin Undersøgelse: „Hvem har bragt ham ind?"

„Det har jeg, Sir," svarede Lizzie, paa hvem alle de Tilstedeværende saae.

„De, mit Barn? De vilde ikke kunnet løfte, end sige bære denne Byrde.“

„Til enhver anden Tid vilde jeg vist heller ikke have kunnet det, Sir; men jeg forsikkrer Dem, at jeg har gjort det.“

Lægen betragtede hende meget opmærksomt og med en vis Medlidenhed, og efter med et alvorligt Ansigt at have undersøgt Saarene i Hovedet, greb han Haanden.

O vilde han slippe den?

Han syntes at være tvivlraadig. Han beholdt den ikke, men lagde den sagte ned, tog et Lys, undersøgte Diestenene og Saarene i Hovedet endnu nøiere, hvorpaa han satte Lyset fra sig og atter greb Haanden. Da derpaa nok en Læge var kommen til, vexlede de en Hvisken med hinanden, og nu greb den sidst Ankomne Haanden. Heller ikke han slap den strax, men beholdt den en liden Stund i sin og lagde den derpaa sagte ned.

„Sørg for den stakkels Pige,“ sagde da den første Læge. „Hun er ganske bevidstløs og hverken seer eller hører Noget. Saa meget desto bedre for hende! Væk hende ikke, hvis det kan undgaaes, men flyt hende. Stakkels Pige, stakkels Pige! Hun maa besidde en forbausende Sjælsstyrke, men det er høiligt at befrygte, at hun hænger med hele sin Sjæl ved en Død. Vær god imod hende.“

Syvende Kapitel.

Hellere Abel end Cain.

Dagen gryede ved Plaskwater Mollesluse. Nogle Stjerner vare endnu synlige, men det matte Lys i Øst var ikke Nattens Lys. Maanen var gaaet ned, og langs med Flodbredderne sneg der sig en tæt Taage, og naar Træerne saaes igjennem den, toge de sig ud som Gjenfærd, og Vandet tog sig ud som et Gjenfærd af Vand. Denne Jord havde et spøgelseagtigt Udseende, og det

Samme havde de blege Stjerner, medens det kolde Skjær i Øst, der intet Udtryk havde af Varme eller Farve, saa længe Firmamentets Øie var lukket, kunde sammenlignes med de Dødes Stirren.

Saaledes sammenlignedes det maaskee af den enlige Pramstikker, der stod paa Randen af Sluſen; thi Bradley Headstone saae unegteligt ad den Kant, medens en kold Luftning reiste sig og foer mumlende afsted, som om den hviskede Noget, der fik Spøgelsetræerne og Spøgelsevandet til at skjælve — eller true — thi Indbildningskraften kunde have gjort hvilken af Delene det skulde været.

Han vendte sig om og prøvede paa at aabne Døren til Slusehuset; men den var lukket indvendigt.

„Mon han skulde være bange for mig?“ mumlede han, medens han bankede paa.

Rogue Riderhood blev snart vækket og trak snart Slaaen fra og lukkede ham ind.

„Hvad, tredie gode Herre, jeg troede, at De var bleven rent borte! I to Nætter har De ikke været her! Jeg troede næsten, at De vilde smutte fra mig, og havde allerede halvt om halvt i Sinde at lyse efter Dem i Aviserne for at faae fat paa Dem igjen.“

Bradleys Aasyn formørkedes saa stærkt ved dette Vink, at Riderhood fandt det hensigtsmæssigt at formilde det til en Høflighed.

„Men nei, gode Herre, nei,“ vedblev han, rystende langsomt paa Hovedet. „For hvad sagde jeg til mig selv, efterat have moret mig med dette pudsige Indfald som et Slags overgiven Leg? Jeg sagde til mig selv, sagde jeg: „Han er en Mand af Ære,“ sagde jeg til mig selv; „han er en Mand af dobbelt Ære.“

Det var høist paafaldende, at Riderhood ikke spurgte ham om Noget. Han havde seet paa ham, den Gang han havde lukket Døren op, og nu saae han atter paa ham (denne Gang stjal han sig til det), og Følgen af disse hans Jagttagelser var, at han ikke spurgte ham om Noget.

„De vil vist have Dem en Blund, gode Herre, efter hvad jeg kan see, førend De spiser Frokost," sagde Riderhood, idet hans Gjest satte sig ned, støttende sin Hage paa sin Haand og fæstende sine Øine paa Gulvet. Og atter var det høist paafaldende, at Riderhood lod, som om han satte det tarvelige Bohave i Orden, medens han talte, for tilsyneladende at have en Grund til ikke at see paa ham.

„Ja, jeg maa hellere sove, troer jeg," sagde Bradley, uden at skifte Stilling.

„Det vilde jeg selv raade Dem til, gode Herre," yttrede Riderhood. „Men er De ikke tør i Halsen?"

„Jo, jeg gad nok have Noget at drikke," svarede Bradley, dog uden, som det syntes, at lægge videre Vægt derpaa.

Mr. Riderhood satte sin Flaske frem, hentede sit Krus Vand og lavede Grog, og derpaa rystede og glattede han sit Sengetæppe, paa hvilket Bradley strakte sig i Klæderne, han havde paa. Med den poetiske Bemærkning, at han vilde pille Benene af sin Nattero i sin Trælæneſtol, satte Mr. Riderhood sig, ligesom tidligere, ved Vinduet, men iagttog, ligeledes som tidligere, noie den Sovende, indtil han var falden i en dyb Søvn. Derpaa reiste han sig og betragtede ham paa det Omhyggeligste fra alle Kanter i det klare Dagslys og gik ud til sin Sluse for at lægge det Sete sammen.

„Hans ene Ærme er revet helt af nedenfor Albuen, og det andet har faaet en dygtig Flænge ved Skulderen. Nogen maa have havt ordentligt fat i ham, for hans Skjorte er reven helt fra Linningen. Han har ligget i Græsset og været ude i Vandet, og han er fuld af Pletter, men jeg veed ikke hvoraf eller af hvem. Hurra!"

Bradley sov længe. Tidligt paa Eftermiddagen kom en Pram ned ad Floden; andre Pramme vare gaaede baade op og ned, men Slusevogteren udspurgte kun denne Pram, som om han med en vis Nøiagtighed havde gjort en Tidsberegning. Folkene i Prammen fortalte ham en Nyhed og gave sig god Tid til at udbrede sig over den.

Tolv Timer efterat Bradley havde lagt sig, stod han op. „Du skal ikke bilde mig ind," sagde Riderhood, skelende til sin Sluse, da han saae Bradley komme ud af Huset, „at Du har sovet hele Tiden, gamle Dreng!"

Bradley gik hen til ham, satte sig paa hans Haandspage og spurgte, hvad Klokken var. Riderhood sagde ham, at den var mellem To og Tre.

„Naar bliver De afløst?"

„I Overmorgen, gode Herre."

„Ikke før?"

„Ikke en Tomme før, gode Herre."

Der syntes paa begge Sider at blive lagt Vægt paa dette Afløsningsspørgsmaal. Riderhood kjælede formeligt for sit Svar, idet han for anden Gang og forlængende en benegtende Rullen med sit Hoved sagde: „I-k-k-e en Tomme før, gode Herre."

„Sagde jeg Dem, at jeg gaaer herfra i Aften?" spurgte Bradley.

„Nei, gode Herre," svarede Riderhood i en munter, venlig og omgængelig Tone, „det har De ikke sagt mig. Men De har sagtens ment det og glemt at sige det. Hvorledes kunde De ellers være uvis derom, gode Herre?"

„Naar Solen gaaer ned, har jeg i Sinde at gaae," sagde Bradley.

„Saa meget desto mere nødvendigt er det, at De faaer Dem Noget for Tanden," svarede Riderhood. „Kom indenfor og tag til Takke, tredie gode Herre."

Da den Formalitet at brede en Dug ikke iagttoges i Mr. Riderhoods Hus, var Maaltidets Anretning et Øieblikks Sag og bestod kun i, at et dybt Fad med de tre Fjerdedele af en umaadelig Kjødpostei blev taget ned fra en Hylde og to Foldeknive, et Lerkrus og en stor brun Stenduk med Øl bleve bragte for Lyset.

Begge spiste og drak, men Riderhood dog rigeligst. Istedetfor Tallerkener, skar denne skikkelse Mand to trekantede Stykker af den tykke Skorpe af Posteien og lagde dem med den indvendige Side øverst paa Bordet, det ene foran sig selv og det andet

foran sin Gjest. Paa disse Madbrikker lagde han to dygtige Portioner af Posteiens Indhold og satte derved det usædvanlige Kryderi paa Gildet, at enhver af de Spisende udhulede den indvendige Side af Tallerkenen og fortærede den tilligemed sin øvrige Kost, foruden at han havde den Adspredelse at forfølge Klumperne af stivnet Sauce paa det bare Bord og tilsidst føre dem heldigt til Munden med sit Knivsblad, hvis de ikke forinden glede ned.

Bradley Headstone viste sig saa paafaldende keitet ved disse Øvelser, at Rogue lagde Mærke dertil.

„Tag Dem i Agt, tredie gode Herre!“ udbrød han; „De skjærer Dem i Haanden!“

Men Advarslen kom for sildigt; thi i samme Øieblik skar Bradley sig, og, hvad der var endnu uheldigere, idet han bad Riderhood at forbinde Saaret og til den Ende gik tæt hen til ham, rystede hans Haand af Smerte og overstænkede Riderhoods Klæder med Blod.

Da de havde afspist, og Levningerne af Madbrikkerne og den stivnede Sauce vare blevne gjemte inden i Levningerne af Posteien, der tjente til et husholderisk Opbevaringssted for alt muligt Affald, fyldte Riderhood Kruset med Øl og tog et langt Drag. Og nu saae han paa Bradley, og det med et ondt Øie.

„Tredie gode Herre!“ sagde han med hæs Stemme og bøiede sig over Bordet for at røre ved hans Arm. „Nyheden er kommen ned ad Floden førend De.“

„Hvilken Nyhed?“

„Hvem troer De,“ sagde Riderhood med et Kast med sit Hoved, som om han haanligt kastede al Forstillelse overbord, „der fiskede Liget op? Gjet?“

„Jeg duer ikke til at gjette.“

„Det gjorde hun. Hurra! Der havde De ham igjen. Det gjorde hun.“

De krampagtige Trækninger i Bradley Headstones Ansigt og den pludselige, hede Fugtighed, der brød frem i det, viste, hvor stærkt denne Meddelelse greb ham. Men han sagde ikke et Ord, enten godt eller ondt, men smilte kun mørkt og stod op og støttede

sig til Vinduet og saae ud ad det. Riderhood fulgte ham med sine Øine. Riderhood fæstede sine Øine paa sine tilstænkede Klæder. Riderhood fik et Udtryk af at være en bedre Gjetter, end Bradley vilde vedkjende sig at være.

„Jeg har ingen Hvile faaet saa længe," sagde Skolemesteren, „at jeg med Deres Tilladelse vil lægge mig igjen."

„Ja med Fornøielse, tredie gode Herre!" var hans Værts gjestfrie Svar, men han havde lagt sig, uden at oppebie det, og blev liggende, til Solen stod langt nede paa Himlen. Da han havde reist sig og kom ud for at gaae videre, fandt han sin Vært ventende paa sig i Græsset ved Trækkestien udenfor Døren.

„Naar det maatte blive nødvendigt, at De og jeg tale yderligere med hinanden," sagde Bradley, „kommer jeg igjen. God Nat!"

„Naa, siden det ikke kan være anderledes," sagde Riderhood, dreiende sig om paa sin Hæl, „saa god Nat da!" Men han vendte sig atter om, da den Anden havde sat sig i Gang, og tilføiede hviskende og seende efter ham med et spottende Blik: „Du havde ikke faaet Lov til at slippe saaledes, dersom min Afløsning ikke var saa godt som kommen. Ingen Mil herfra indhenter jeg Dig."

Da hans virkelige Afløsningstid var samme Aften ved Solens Nedgang, kom ogsaa hans Kammerat inden et Qvarters Forløb. Uden at blive sin fulde Tid ud, men laanende en Time eller saa, som skulde erstattes, naar han afløste sin Afløser, fulgte Riderhood Bradley Headstone lige i Hælene.

Han var en bedre Forfølger end Bradley. Det havde hele hans Liv igjennem været hans Haandværk at luske og lure og speide og ligge i Baghold, og han forstod sig godt paa sit Haandværk. Da han havde forladt Slusehuset, gik han saa rask til, at han var tæt ved ham — det vil sige saa tæt ved ham, som han fandt det hensigtsmæssigt — førend de vare komne forbi nok en Sluse. Hans Mand saae sig temmelig ofte om, medens han gik, men fik ikke et Glimt af ham at see. Han forstod at benytte alle stedlige Fordele og vidste, hvor han skulde lægge Hækken

og hvor Muren imellem dem, og hvor han skulde dukke sig, og hvor han skulde lægge sig helt ned, og kjendte tusinde andre Konstgreb, der gik langt over den ulykkelige Bradleys langsomme Fatteevne.

Men alle hans Konstgreb stode stille, ligesom han selv, da Bradley, efterat være dreiet ind i en gron Gyde paa Flodbredden — et ensomt Sted, der var overløbet med Nelder og Brombærbuske og fuldt af beskadigede Stammer fra en hel Hække af fældede Træer i Udkanten af en lille Skov — begyndte at stige op paa disse Stammer og forsvinde mellem dem og stige op paa dem igjen, tilsyneladende som en Skoledreng kunde have gjort det, men visseligt ikke i noget Skoledrengeøiemed eller uden Øiemed.

„Hvad har Du nu i Sinde?“ mumlede Riderhood nede i Grøften og holdende Hækken lidt aaben med begge Hænder. Og snart gave hans Bevægelser et høist mærkeligt Svar. „Ved George og Dragen,“ udbrød Riderhood, „han vil jo bade sig!“

Han var gaaet frem og tilbage mellem Træstammerne igjen og helt ned til Floden og havde begyndt at klæde sig af i Græsset. Et Øieblik havde det et mistænkeligt Udseende af et Selvmord, der var indrettet paa at see ud som en ulykkelig Hændelse. „Men Du havde ikke hentet en Bylt inde mellem Træerne, hvis det havde været det, Du vilde,“ sagde Riderhood. Ikke desto mindre var det en Lettelse for ham, da den Badende efter en Dukning og nogle Kast kom op igjen. „For jeg vilde dog nødigt,“ sagde han i en bevæget Tone, „være gaaet glip af Dig, førend jeg havde presset nogle flere Penge ud af Dig.“

Dybt nede i en anden Grøft (han havde skiftet Grøft, da hans Mand havde skiftet Stilling) og holdende saa lille en Plet i Hækken aaben, at de skarpeste Øine ikke vilde have kunnet opdage ham, iagttog Rogue Riderhood den Badende, medens han klædte sig paa. Og nu viste sig efterhaanden det Vidunder, at han, fuldstændigt paaklædt, stod op som et andet Menneske og ikke som Pramstikkeren.

„Aha,“ sagde Riderhood, „omtrent ligesom Du var klædt den Aften. Nu seer jeg det. Du vil narre mig. Du er snild; men jeg veed den, der er snildere.“

Da den Badende havde klædt sig paa, knælede han ned i Græsset, hvor han foretog sig Noget med sine Hænder, og reiste sig derefter igjen med sin Byldt under Armen. Efter derpaa at have seet sig meget nøie om, gik han helt ned til Vandet og kastede Byldten saa langt og tillige saa let ud, som han kunde, og først da han saa afgjort atter havde fortsat sin Gang, at han var kommen om paa den anden Side af en Krumning af Floden og for Øieblikket ikke kunde sees, kravlede Riderhood op af Grøften.

„Naa," overveiede han ved sig selv, „skal jeg nu følge bagefter Dig, eller lade Dig fare for denne Gang og gaae ud at fiske?" Fortsættende sin Overveielse, fulgte han for en Forsigtigheds Skyld bagefter ham, indtil han atter fik ham i Sigte. „Om jeg ogsaa lader Dig fare for denne Gang," sagde Riderhood da, endnu stedse følgende bagefter ham, „kan jeg dog faae Dig til at komme tilbage igjen eller paa en anden Maade træffe Dig. Gaaer jeg ikke ud at fiske, ville maaskee Andre gjøre det — Jeg vil lade Dig fare for denne Gang og gaae ud at fiske!" Dermed holdt han pludseligt inde med Forfølgelsen og vendte om.

Det ulykkelige Menneske, som han for denne Gang, men ikke for nogen lang Tid, havde ladet fare, gik ad London til. Bradley var mistroisk mod hver Lyd, han hørte, mod hvert Ansigt, han saae, men var bunden af en Trolddom, som meget hyppigt rammer Blodsudgyderen, og havde ingen Mistanke om den Fare, der virkeligt truede hans Liv og tilsidst kunde berøve ham det. Riderhood var meget i hans Tanker, havde aldrig været ude af dem siden Natteeventyret ved deres første Sammenkomst; men Riderhood indtog der en fra Forfølgerens høist forskjellig Plads, og Bradley havde bestræbt sig for at udtænke saa mange Midler til at indrette den for ham og kile ham ind i den, at han ikke kunde tænke sig Muligheden af, at han kunde indtage nogen anden. Og dette er nok en Trolddom, mod hvilken Blodsudgyderen stedse strider forgjeves. Der gives halvhundrede Døre, ad hvilke Opdagelsen kan træde ind; med uendelig List og Møie stænger han for de niogfyrgetyve af dem, men kan ikke see, at den halvtredsindstyvende staaer spærvidt aaben.

Derhos var han hjemsøgt af en Sindsstemning, der var mere fortærende og trættende end Anger. Han følte ingen Anger, men den Misdæder, som kan holde Stand mod hin Hevner, kan ikke undgaae den langsommere Marter af uophørligt at gjøre den onde Gjerning om igjen og udføre den paa en kraftigere Maade. I alle Morderes Forsvar og foregivne Tilstaaelser kan denne Marters forfølgende Skygge spores gjennem enhver Løgn, de fortælle. Havde jeg gjort det saaledes som foregivet, er det da tænkeligt, at jeg vilde have begaaet denne eller hin Feiltagelse? Havde jeg gjort det saaledes som foregivet, vilde jeg da have forsømt at dække den Omstændighed, hvorom hint falske, ondskabsfulde Vidne afgav en saa skjendig Forklaring? Den Elendiges Sindstilstand, som ideligt opdager de svage Sider ved hans Forbrydelse og søger at styrke dem, skjøndt de ikke mere kunne forandres, forværrer Forbrydelsen ved at lade ham begaae den tusinde Gange, istedetfor een, men den er derhos en Sindstilstand, der hvert Øieblik tirrende hjemsøger en trodsig, uangergiven Natur med den haardeste Straf for dens Forbrydelse.

Bradley arbeidede sig frem, fast lænket til Forestillingen om sit Had og sin Hevn og tænkende paa, hvorledes han kunde have mættet Begge paa mange bedre Maader end den, han havde brugt. Redskabet kunde have været bedre, Tiden og Stedet kunde været bedre valgte. At fælde et Menneske bagfra i Mørket paa Bredden af en Flod var godt nok, men han burde øieblikkeligt være bleven gjort afmægtig, istedetfor at han havde vendt sig om og begyndt at brydes med sin Angriber, hvorpaa han, for at gjøre Ende paa det og blive ham qvit, førend der muligt kom Hjælp, hovedkulds var bleven kastet baglænds ud i Floden, førend Livet havde været helt af ham. Kunde det nu gjøres om igjen, skulde det ikke være gjort saaledes. Sæt, at hans Hoved var blevet holdt en lille Stund under Vandet. Sæt, at det første Slag havde været sikkrere. Sæt, at han var bleven skudt. Sæt, at han var bleven qvalt. Sæt dette, hint eller noget Andet. Sæt hvad det skulde være for blot at frigjøres for den ene Forestilling; thi den var ubønhørligt umulig.

Dagen efter blev Skolen igjen aabnet. Drengene bemærkede liden eller ingen Forandring i deres Lærers Ansigt; thi dette beholdt stedse sit langsomt arbeidende Udtryk. Men medens han læste med sine Disciple, udførte han stedse Gjerningen og udførte den bedre. Naar han standsede med sit Stykke Kridt paa den sorte Tavle, førend han skrev paa den, tænkte han paa Stedet, og om Vandet ikke havde været dybere og Faldet mere lige lidt høiere oppe eller lidt længere nede. Han havde halvveis Lyst til at trække et Par Linier paa Tavlen for at vise sig selv hvad han tænkte. Han gjorde det atter og atter og forbedrede Maaden, ved Bønnen, ved sin Hovedregning, ved alle sine Spørgsmaal, hele Dagen igjennem.

Charley Hexam var nu Lærer i en anden Skole under en anden Forstander. Det var Aften, og medens Bradley vandrede i sin Have og iagttoges bag et Jalousie af den venlige lille Miss Peecher, der tænkte paa at tilbyde ham sin Lugteflaske, hvis han maatte have Hovedpine, rakte Mary Anne, som troligt stod paa Post, Armen i Veiret.

„Ja, Mary Anne?"

„Med Forlov, Madame, det er den unge Mr. Hexam, der kommer for at besøge Mr. Headstone."

„Meget vel, Mary Anne."

Atter rakte Mary Anne Armen i Veiret.

„Du kan tale, Mary Anne."

„Mr. Headstone har vinket den unge Mr. Hexam ind i sit Hus, Madame, og er selv gaaet ind, uden at vente paa den unge Mr. Hexam, og nu er han ogsaa gaaet ind, Madame, og har lukket Døren."

„Meget vel, Mary Anne."

Atter arbeidede Mary Annes telegrafiske Arm.

„Hvad er det, Mary Anne?"

„De maa finde det noget trist og mørkt, Miss Peecher, for Rullegardinet i Dagligstuen er slaaet ned, og ingen af dem trækker det op."

„Om Smagen," sagde den gode Miss Peecher med et lille

bedrøvet Suk, som hun understrykte ved at lægge sin Haand paa sit pyntelige, stramme Livstykke, „om Smagen lader der sig ikke disputere, Mary Anne."

Efterat være traadt ind i den mørke Stue, blev Charley pludseligt staaende, da han saae sin gamle Ven i dens gule Skygge.

„Kom nærmere, Hexam, kom nærmere."

Charley nærmede sig for at gribe den Haand, der udstraktes imod ham, men blev atter staaende et kort Stykke fra den. Da Skolemesterens tunge, blodskudte Øine med en Anstrengelse vendte sig op mod hans Ansigt, mødte de hans forskende Blik.

„Hvad er der paa Færde, Mr. Headstone?"

„Paa Færde? Hvor?"

„Har De hørt Nyheden, Mr. Headstone? Nyheden om den Karl, Mr. Eugene Wrayburn? At han er bleven dræbt?"

„Han er altsaa død?" udbrød Bradley.

Medens den unge Hexam stod og betragtede ham, vædede han sine Læber med sin Tunge, saae sig om i Værelset, skottede til sin forrige Lærling og slog Øinene ned. „Jeg har hørt tale om dette Overfald," sagde Bradley, bestræbende sig for at beherske sin dirrende Mund, „men ikke hvad der blev Enden paa det."

„Hvor var De," sagde Knøsen, idet han nærmede sig et Skridt og dæmpede Stemmen, „da det skete? Holdt! Det spørger jeg ikke om. Siig mig det ikke. Paatvinger De mig Deres Tilstaaelse, Mr. Headstone, angiver jeg hvert Ord af den. Husk vel paa det! Jeg angiver den og Dem med. Det gjør jeg!"

Den elendige Skabning syntes at tage sig dette Frafald bittert til Hjerte. Et fortvivlet Præg af fuldstændig Forladthed syntes at udbrede sig over ham som en synlig Skygge.

„Det tilkommer mig at tale, ikke Dem," sagde det unge Menneske. „Gjør De det, maa De selv bære Følgerne. Jeg er i Begreb med at foreholde Dem Deres Egenkjærlighed, Mr. Headstone — Deres lidenskabelige, voldsomme og ustyrlige Egenkjærlighed — og vise Dem, hvorfor jeg hverken kan eller vil have Mere med Dem at skaffe."

Han saae paa den unge Hexam, som om han ventede paa,

at en Discipel skulde begynde paa en Lektie, han kunde udenad og var hjerteligt kjed af; men han havde sagt sit sidste Ord til ham.

„Har De havt nogen Del — jeg siger ikke hvilken — i hint Overfald," vedblev det unge Menneske, „eller har De vidst Noget — jeg siger ikke hvor Meget — derom, eller hvis De veed, hvem der har forøvet det — nærmere gaaer jeg ikke — har De tilføiet mig en Krænkelse, som aldrig kan tilgives. De veed, at jeg tog Dem med til hans Bolig i Temple, da jeg sagde ham min Mening om ham og gjorde mig ansvarlig for min Mening om Dem. De veed, at jeg tog Dem med mig, da jeg passede paa ham, i den Hensigt at frelse min Søster og bringe hende til Fornuft; De veed, at jeg har ladet mig sammensmelte med Dem i hele denne Sag ved at fremme Deres Ønske om at gifte Dem med min Søster. Og hvoraf veed De, at De ved at forfølge Deres heftige Sinds Diemed ikke har udsat mig for Mistanke? Er dette Deres Taknemlighed imod mig, Mr. Headstone?"

Bradley sad og stirrede stivt ud for sig i den tomme Luft. Hver Gang den unge Hexam standsede, vendte han sine Øine om imod ham, som om han ventede paa, at han skulde blive ved med sin Lektie og gjøre sig færdig. Ligesaa ofte som Knøsen tog til Orde, satte Bradley atter sit bevægelige Ansigt op.

„Jeg vil være uforbeholden mod Dem, Mr. Headstone," sagde den unge Hexam, rystende halvt truende paa Hovedet, „fordi det nu ikke er Tid til at lade, som om jeg ikke vidste Ting, som jeg veed, med Undtagelse af visse, som det maaskee ikke vilde være heldigt for Dem at hentyde til. Hvad jeg mener, er, at har De været en god Lærer, har jeg været en god Lærling. Jeg har gjort Dem megen Ære, og ved at skaffe mig selv et godt Navn, har jeg ogsaa skaffet Dem et saadant. Meget vel da. Idet vi saaledes staae paa lige Vilkaar med hinanden, ønsker jeg at forebolde Dem, hvorledes De har viist mig Deres Taknemlighed, fordi jeg har gjort Alt, hvad der stod i min Magt, for at fremme Deres Ønsker med Hensyn til min Søster. De har stillet mig blot ved at være bleven seet sammen med mig at bestræbe Dem

for at modarbeide hin Mr. Eugene Wrayburn. Det er det Første, De har gjort. Hjælper mit Nygte og den Omstændighed, at jeg nu opgiver Dem, mig ud heraf, skyldes denne Befrielse mig og ikke Dem. Det takker jeg ikke Dem for."

„Da Knøsen her holdt inde, bevægede han atter sine Øine.

„Jeg skal blive ved, Mr. Headstone, vær kun ikke bange. Jeg skal blive ved lige til Enden og har allerede sagt Dem, hvad Enden er. De kjender min Historie og veed, ligesaa godt som jeg, at jeg har havt mange Hindringer at overvinde i mit Liv. De har hørt mig omtale min Fader og veed meget vel, at det Hjem, hvorfra jeg saa at sige undveg, kunde været hæderligere, end det var. Min Fader døde, og man skulde da troet, at min Vei til Agtbarhed var temmelig jevn; men nei, saa begyndte min Søster."

Han talte saa tillidsfuldt og saa ganske uden nogetsomhelst forræderisk Skjær paa sin Kind, som om ingen formildende gamle Dage laa bagved ham, hvilket heller ikke var saa forunderligt, da der ingen var i hans hule, tomme Hjerte. Hvad Andet seer den Egenkjærlige vel bag sig, end sit eget Jeg?

„Naar jeg taler om min Søster, ønsker jeg oprigtigt, at De aldrig havde seet hende, Mr. Headstone, men De har jo seet hende, og derfor er dette Ønske unyttigt. Jeg betroede mig til Dem angaaende hende, udviklede hendes Tænkemaade for Dem og meddelte Dem, at hun stillede nogle latterlige, overspændte Forestillinger i Veien for, at vi bleve saa agtbare, som jeg stræbte efter. De blev forelsket i hende, og jeg understøttede Dem efter bedste Evne, men hun var ikke at formaae til at laane Dem Øre, og derved kom det til et Sammenstød mellem os og hin Mr. Eugene Wrayburn. Og hvad har De nu gjort? De har berettiget min Søster til fra Først til Sidst at modsætte sig Dem og har atter gjort mig Skade! Og hvorfor? Fordi De, Mr. Headstone, i alle Deres Lidenskaber er saa egenkjærlig og sammentrængt i Dem selv, at De ikke har skjenket mig en eneste, mig tilkommende Tanke."

Den kolde Overbeviisning, hvormed det unge Menneske

indtog og beholdt sin Stilling, kunde ikke udledes fra nogen anden Last i den menneskelige Natur.

„Det er," sagde han, formeligt grædende, „en mærkelig Omstændighed i mit Liv, at enhver af mine Bestræbelser for at opnaae fuldkommen Agtbarhed besværliggjøres af En eller Anden uden Skyld fra min Side! Ikke noiet med at have gjort, hvad jeg har foreholdt Dem, vilde De beskjemme mit Navn ved at beskjemme min Søsters — hvilket De temmelig sikkert vil gjøre, dersom min Mistanke har mindste Grund — og jo slettere De viser Dem at være, desto vanskeligere vil det falde mig at afsondre mig fra Dem i Folks Omdømme."

Da han havde tørret sine Øine og draget et Suk over den ham vederfarede Uret, begyndte han at gaae hen mod Døren.

„Ikke desto mindre har jeg besluttet at erhverve mig en agtet Stilling i Samfundet. Jeg er færdig med min Søster saavel som med Dem. Da hun ændser mig saa lidt, at hun ikke bryder sig om at undergrave min Agtværdighed, skal hun gaae sin Vei, medens jeg vil gaae min. Mine Udsigter ere meget gode, og jeg vil forfølge dem alene. Jeg siger ikke, hvad De har paa Deres Samvittighed, Mr. Headstone, for jeg veed det ikke; men hvad der saa hviler paa den, haaber jeg, at De vil erkjende Retfærdigheden af at holde Dem langt borte fra mig og vil finde Trøst i fuldstændigt at rense alle Andre, undtagen Dem selv. Førend mange Aar ere omme, haaber jeg at skulle afløse Forstanderen for min nuværende Skole, og da Forstanderinden er ugift, kan jeg maaskee endog blive gift med hende. Kan det være Dem til nogen Trøst at kjende de Planer, jeg maaskee kan gjennemføre ved at forholde mig strengt agtværdig i Samfundet, er det disse Planer, som for Tiden foresvæve mig. Til Slutning haaber jeg, at De, hvis De erkjender at have skadet mig og ønsker at gjøre et Slags Bod derfor, vil betænke, hvor agtbar De selv kunde have været, og huske paa Deres egen tilintetgjorte Tilværelse."

Var det saa underligt, at den ulykkelige Mand kunde tage sig dette saa nær til Hjerte? Han havde maaskee faaet Drengen

kjær i adskillige lange, misommelige Aar; havde maaskee i de samme Aar fundet sit daglige Slid lettet ved Omgangen med en klarere og lærnemmere Aand; maaskee havde en Familielighed i Ansigt og Stemme mellem det unge Menneske og hans Søster ramt ham tungt i hans faldne Tilstands Mørke. Af den ene eller den anden af disse Grunde eller af dem alle sænkede han sit til Undergang viede Hoved og krøb sammen paa Gulvet og kravlede der, holdende med sine flade Hænder fast om sine hede Tindinger, i ubeskrivelig Elendighed og uden at lettes af en eneste Taare.

Rogue Riderhood havde den Dag havt travlt nede ved Floden. Han havde fisket med Udholdenhed den foregaaende Aften, men det havde for kort Tid været lyst, og han havde fisket uden Held. I Dag havde han havt bedre Lykke med sit Fiskeri og baaret sine Fisk hjem til Plashwater Mollesluſehuset i en Byldt.

Ottende Kapitel.

Nogle Peberkorn.

Dukkesyerſken gik ikke oftere til Pubsey & Co.'s Forretningslocale i St. Mary Axe, efterat Tilfældet, som hun troede, havde aabenbaret Mr. Riahs haardhjertede og hykkelske Sindelag for hende. Hun anstillede ofte Betragtninger ved sit Arbeide over denne ærværdige Bedragers Rænker og Sjelmstykker, men gjorde sine smaa Indkjøb andetsteds og førte et affondret Liv. Efter moden Overveielse besluttede hun ikke at advare Lizzie Hexam mod den gamle Mand, idet hun antog at Skuffelsen ved at erfare, hvorledes han var, altid vilde ramme hende tidsnok, hvorfor hun i sin Brevvexling med sin Veninde taug om dette Emne og fornemmeligt udbredte sig over sin slemme Drengs Udskeielser, der med hver Dag bleve værre og værre.

„Du slemme gamle Dreng," kunde Miss Wren, truende

med Pegefingeren, sige til ham, „tilsidst nøder Du mig til at løbe fra Dig, gjør Du, og saa ryste Du i Stykker, uden at der er Nogen, som kan samle Stumperne op.“

Ved denne Antydning af en sørgelig Bortgang pleiede den slemme gamle Dreng at give sig til at klynke og klage og ryste sig i den mest forknytte af alle forknytte Stemninger, indtil han saae sit Snit til at ryste sig ud af Huset og ryste for tre Pence til i sig. Men hvad enten han var døddrukken eller dødædru (det var kommet saa vidt med ham, at han var mindst ædru i den sidstmeldte Tilstand), brændte det stedse den apoplektiske Fugle-skræmsel paa Samvittigheden, at han havde forraadt sin klogtige Moder for tresindstyve Snapse Rom til tre Pence Stykket, hvilke Allesammen vare drukne, og at hendes Klogt ufeilbarligt tidligere eller sildigere vilde opdage, at han havde gjort det. I Betragtning af alt dette, og naar hans legemlige Tilstand føiedes til hans sjælelige, var det Leie, hvorpaa Mr. Dukker hvilede, et Rosenleie, hvis Blomster og Blade vare aldeles visnede, og hvor kun Tornene og Stilkene vare blevne tilbage.

Medens Miss Wren en Dag sad alene ved sit Arbeide med Gadedøren staaende aaben for Kjøligheds Skyld og med en lille blid Stemme nynnede en lille sørgmodig Sang, der kunde været en Sang af den Dukke, hun pyntede, og som beklagede, at Vox var saa skjørt og let til at smelte, hvem Andre skulde hun da see staae paa Fortouget og betragte hende, end Mr. Fledgeby?

„Jeg tænkte nok, at det var Dem,“ sagde Fledgeby, idet han gik op ad de to Trappetrin.

„Gjorde De?“ svarede Miss Wren. „Og jeg tænkte nok, at det var Dem, unge Mand. Et sandt Sammentræf. De tager ikke feil, og jeg tager ikke feil. Hvor vi ere kloge!“

„Naa, hvorledes har De det saa?“ spurgte Fledgeby.

„Omtrent som sædvanligt, Sir,“ svarede Miss Wren. „Jeg er en høist ulykkelig Moder, der er nær ved at gaae fra Vid og Forstand over et vanartigt Barn.“

Fledgebys smaa Øine spiledes saa vidt op, at de kunde være blevet antagne for Øine af almindelig Størrelse, medens

han saae sig om efter den ganske unge Person, om hvem han troede Talen at være.

„Men De er ikke Fader," vedblev Miss Wren, „og følgeligt kan det ikke nytte at tale med Dem om Familiesager. — Hvad skal jeg tilskrive Æren af Deres Besøg?"

„Ønsket om at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab," svarede Mr. Fledgeby.

Holdende inde for at bide sin Traad af, saae Miss Wren meget klogtigt paa ham.

„Nu mødes vi jo aldrig, vel?" sagde Fledgeby.

„Nei," svarede Miss Wren i al Korthed.

„Jeg fik derfor Lyst," vedblev Fledgeby, „til at gaae herhen og snakke lidt med Dem om vor underfundige Ven, Israels Søn."

„Har han da givet Dem min Adresse?" spurgte Miss Wren.

„Jeg fik den ud af ham," svarede Fledgeby stammende.

„De synes at see ham temmelig hyppigt," bemærkede Miss Wren med listig Mistroiskhed. „Temmelig hyppigt synes De at see ham, naar Alt kommer til Alt."

„Det gjør jeg," sagde Fledgeby, „naar Alt kommer til Alt."

„Er De," spurgte Dukkesyersken, bukkende sig over den Dukke, paa hvilken hun øvede sin Konst, „endnu ikke færdig med at gaae i Forbøn hos ham?"

„Nei," sagde Fledgeby, rystende paa Hovedet.

„Gud! Har De gaaet i Forbøn hos ham i al denne Tid og holder endnu stedse fast paa ham?" spurgte Miss Wren, ivrigt sysselsat med sit Arbeide.

„Holde fast paa ham er Ordet," sagde Fledgeby.

Miss Wren fortsatte sit Arbeide med en spændt Mine, og spurgte efter et Mellemrum af taus Flittighed:

„Er De Landofficier?"

„Ikke ganske," svarede Fledgeby, noget smigret af dette Spørgsmaal.

„Søofficier da?" spurgte Miss Wren.

„N—nei," sagde Fledgeby. Begge disse Benegtelser lempede

Mr. Fledgeby saaledes, som om han ikke ubetinget var i nogen af Etaterne, men næsten i dem Begge.

„Hvad er De da?“ spurgte Miss Wren.

„Jeg er en Gentleman, er jeg,“ sagde Fledgeby.

„O!“ sagde Jenny, skruende Munden sammen med et Udtryk af Overbeviisning. „Ja rigtigt! Det forklarer, hvorfor De har saa god Tid til at gaae i Forbon. Men tænk bare, hvilken god og tjenstvillig Gentleman De maa være!“

Men Fledgeby mærkede, at han løb paa Skøiter omkring et Brædt med Paaskriften: Farlig, og gjorde bedst i at lægge en ny Cours an. „Lader os vende tilbage til den Underfundigste af alle Underfundige,“ sagde han; „hvad mon han vel har i Sinde med Deres Veninde, den smukke Pige? Han maa have et eller andet Øiemed. Hvad er vel hans Øiemed?“

Det kan jeg virkeligt ikke sige, Sir,“ svarede Miss Wren roligt.

„Han vil ikke tilstaae, hvor hun er kommen hen,“ sagde Fledgeby, „og jeg kunde nok have Lyst til at see hende endnu en Gang. Nu veed jeg, at han veed, hvor hun er.“

„Det kan jeg virkeligt ikke sige, Sir,“ svarede Miss Wren igjen.

„Og De veed ogsaa, hvor hun er,“ sagde Fledgeby paa Lykke og Fromme.

„Det kan jeg virkeligt ikke sige, Sir,“ svarede Miss Wren.

Den pudsige lille Hage mødte Mr. Fledgebys Blik med en saa drillende Trækning, at denne underholdende Gentleman i nogen Tid ikke vidste, hvorledes han skulde gjenoptage sin fortryllende Part af Samtalen. Omsider sagde han:

„Miss Jenny — det er jo Deres Navn, hvis jeg ikke tager feil?“

„Deri tager De sandsynligviis ikke feil, Sir,“ var Miss Wrens kolde Svar, „eftersom De har det fra den bedste Kilde — fra mig selv, veed De nok.“

„Miss Jenny, lad os tale rent ud af Posen, istedetfor at sidde her og maabe. Det vil betale sig bedre, forsikrer jeg Dem,“ sagde Fledgeby og sendte Dukkesyersken en forlokkende Blinken, „De vil faae at see, at det betaler sig bedre.“

„Maaskee," sagde Miss Jenny, holdende sin Dukke en Arms Længde ud fra sig og kritisk betragtende Virkningen af sin Konst, med Saxen i Munden og holdende Hovedet tilbage, som om hun tænkte mere paa Dukken end paa Samtalen, „maaskee vil De, unge Mand, forklare Deres Mening, som er Græsk for mig. — De maa have lidt mere Blaat i Deres Garnering, min Bedste." Efterat have henvendt denne sidste Bemærkning til sin smukke Client, gav Miss Wren sig til at snippe i nogle Smaastykker af alle Farver og at træde en Naal af en Dukke blaa Silke.

„Seer De vel," sagde Fledgeby. — „Hører De efter?"

„Ja vist gjør jeg," svarede Miss Wren, uden mindste Spor af at gjøre det. „Lidt mere Blaat endnu i Deres Garnering, min Bedste."

„Nu vel da," sagde Fledgeby, noget modfalden paa Grund af de Omstændigheder, hvorunder han saae sig nødsaget til at fortsætte Samtalen. „Hvis De hører efter —"

(„Lyseblaat, min søde unge Dame," yttrede Miss Wren i en livlig Tone, „passer bedst til Deres lyse Hudfarve og Deres gule Lokker."

„Hvis De hører efter, siger jeg," vedblev Fledgeby, „vil det betale sig bedre saaledes. Det kan ad Omveie lede til, at De kan kjøbe Affald hos Pubsey & Co. for Spotpriis, eller vel endog faae det for Intet."

„Aha!" tænkte Dukkesyerskeu. „Men Du er ikke saa forsigtig, Du Smaasiede, at jeg jo mærker, at Du svarer for Pubsey & Co. Du Smaasiede, Du Smaasiede, Du er mere end halvt for listig."

„Og jeg anseer det for afgjort," vedblev Fledgeby, „at det nok vilde være Umagen værd for Dem at faae de fleste af Deres Varer for Intet."

„Det kan De anse for afgjort," svarede Dukkesyerskeu med mange betydningsfulde Vink, „at det altid er Umagen værd for mig at tjene Penge."

„Nu svarer De som en fornuftig Pige," sagde Fledgeby bifaldende. „Nu taler De rent ud af Posen, og jeg er derfor

saa fri, Miss Jenny, at gjøre den Bemærkning, at De og Juda vare altfor gode Venner, til at det kunde vare ved. Man kan ikke staae paa en fortrolig Fod med en saa snedig Krabat som Juda, uden at gjennemskue ham lidt, veed De nok," sagde Fledgeby med en Blinken.

„Jeg maa tilstaae," svarede Dukkesyersken, holdende sine Øine fæstede paa sit Arbeide, „at vi for Øieblikket ikke ere gode Venner."

„Jeg veed, at De og han for Øieblikket ikke ere gode Venner," sagde Fledgeby. „Jeg kjender det Hele. Jeg kunde have Lyst til at straffe Juda ved ikke at lade ham faae sin underfundige Villie i Alt. Ved de fleste Leiligheder faaer han den enten med det Onde eller med det Gode, men for Pokker! han bør ikke have sin underfundige Villie i Alt. Det er for Meget!" Mr. Fledgeby sagde dette med et vist Udtryk af harmfuld Varme, som om han førte en Sag for Øyden.

„Hvorledes skal jeg forhindre ham fra at faae sin Villie?" begyndte Dukkesyersken.

„Underfundige Villie," kaldte jeg den," sagde Fledgeby.

„— Sin underfundige Villie i Noget?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede Fledgeby. „Det glæder mig at høre Dem spørge derom, fordi det er at tale rent ud af Posen. Det er, hvad jeg ventede mig af Deres skarpe Forstand. Nu, ærligt talt —"

„Hvad behager?" udbrød Miss Jenny.

„Jeg sagde, nu, ærligt talt," forklarede Mr. Fledgeby med lidt Forlegenhed.

„O, ja saa!"

„Jeg kunde have Lyst til at modarbeide ham med Hensyn til Deres Veninde, den smukke Pige. Han har Noget i Sinde der. De kan være overbeviist om, at Juda har Noget i Sinde der. Han har en Bevæggrund, og den er naturligviis sort. Men hvilken hans Bevæggrund saa er, er det nødvendigt for hans Bevæggrund" — Mr. Fledgebys Constructionsevner vare ikke kraftige nok til at kunne undgaae en vis Tautologi her —

„at det holdes skjult for mig, hvor han har gjort af hende. Derfor spørger jeg Dem, som veed det: Hvor har han gjort af hende? Mere spørger jeg ikke om. Og er det for Meget at spørge om, naar De veed, at det vil betale sig?“

Miss Jenny Wren, der efter sin sidste Afbrydelse atter havde fæstet sine Øine paa Bordet, sad nogle Øieblikke og saae paa det med Naal i Haand, men uden at sye. Derpaa tog hun atter rask fat paa sit Arbeide og sagde, skottende med sine Øine og sin Hage til Mr. Fledgeby:

„Hvor boer De?“

„I Albany i Piccadilly.“

„Naar er De hjemme?“

„Naar De vil.“

„Ved Frokosttid?“ sagde Jenny i sin korteste og ligegyldigste Tone.

„Den allerbeleiligste Tid paa Dagen.“

„Jeg skal see ind til Dem i Morgen, unge Mand. Disse to Damer,“ sagde hun, pegende paa Dukkerne, skulle være i Bond Street paa Slaget Ti, og naar jeg har sat dem af, kjører jeg om til Dem.“ Med et lille hexeagtigt Smil pegede Miss Jenny her paa sin Krykkestok, som om den var hendes Kjøretøi.

„Det kan man kalde at tale rent ud af Posen!“ udbrød Fledgeby og reiste sig.

„Men hør, jeg lover Dem Intet,“ sagde Dukkesyersken, gjørende to Udfald efter ham med sin Synaal, som om hun stak begge hans Øine ud.

„Nei, nei, jeg forstaaer Dem,“ sagde Fledgeby. „Først maa Sagen om Affaldet være i Orden. Den skal betale sig; vær kun ikke bange. Farvel, Miss Jenny.“

„Farvel, unge Mand.“

Mr. Fledgebys indtagende Skikkelse trak sig tilbage, og snippende og klippende og stikkende, og stikkende og snippende og klippende, arbeidede den lille Dukkesyerske rask væk, medens hun hele Tiden grublede og mumlede.

„Taaget, taaget, taaget. Kan ikke blive klog derpaa. Den

Smaasiede og Ulven sammensvorne? Eller den Smaasiede og Ulven Fjender? Kan ikke blive klog derpaa. Min stakkels Lizzie, have de Begge Ondt i Sinde med Dig, Hver paa sin Maade? Kan ikke blive klog derpaa. Er den Smaasiede Pubsey og Ulven Co.? Kan ikke blive klog derpaa. Er Pubsey ærlig mod Co., og Co. ærlig mod Pubsey? Er Pubsey troløs mod Co., og er Co. troløs mod Pubsey? Kan ikke blive klog derpaa. Hvad var det, den Smaasiede sagde? Nu ærligt talt? Ah! Hvorledes Katten end springer, saa er han en Løgner. Det er Alt, hvad jeg for Tiden kan blive klog paa, men Du kan gaae i Seng i Albany i Piccadilly med det til Hovedpude, unge Mand!" Derpaa stak den lille Dukkesyerske atter Dinene enkeltviis ud paa ham og syntes, idet hun i Luften gjorde en Løkke paa sin Traad og behændigt slog en Knude med sin Naal, at qvæle ham oven i Kjøbet.

Paa de Rædsler, Mr. Dukker udstod den Aften, medens hans lille Datter sad og grundede dybt over sit Arbeide og han selv bildte sig ind at være bleven rødet, hver Gang hun skiftede Stilling eller vendte sine Øine om imod ham, gives der ingen tilsvarende Benævnelse, og desuden var det hendes Vane at ryste paa Hovedet ad denne ulykkelige, gamle Dreng, naar hun opfangede hans Blik, medens han rystede og bævede, og hans Tilstand forbedredes ikke ved, at han var saa opfyldt af Samvittighedsnag, at han hyppigt stønnede: „Tresindstyve Snapse til tre Pence Stykket." Da denne ufuldstændige Bekjendelse aldeles ikke var forstaaelig som et Skriftemaal, men lød ligesom et gargantuansk Forlangende om Drikkevarer, bragte den ham i nye Forlegenheder ved at foranledige hans Moder til at fare løs paa en mere end almindelig heftig Maade og overøse ham med bittre Bebreidelser.

Hvad der var en ond Tid for Mr. Dukker, kunde ikke Andet end være en ond Tid for Dukkesyersken, men ikke desto mindre var hun tidligt paa Færde næste Morgen og kjørte til Bond Street, satte de to Damer punktligen af der og lod derpaa sit Kjøretøi befordre sig til Albany. Da hun kom til Gadedøren i det Hus, hvor Mr. Fledgeby havde sine Værelser, saae hun en Dame staae der i Reisedragt og, mærkværdigt nok, med en Mandfolkehat i Haanden.

Vil De tale med Nogen?" spurgte Damen i en barsk Tone.

„Jeg skal op til Mr. Fledgeby."

„Det kan De ikke for Øieblikket. Der er en Gentleman oppe hos ham, og jeg venter paa denne Gentleman. Hans Ærinde hos Mr. Fledgeby vil meget snart være udrettet, og saa kan De gaae op; men indtil han kommer ned, maa De blive her."

Baade medens hun talte og bagefter holdt Damen sig aarvaagent mellem hende og Trappen, som om hun med Magt vilde modsætte sig, at hun gik op, og da Damen var saa kraftigt bygget, at hun kunde standse hende med en Haand, og saae umaadeligt bestemt ud, blev Dukkesyersken staaende.

„Naa, hvad lytter De efter?" spurgte Damen.

„Jeg lytter ikke," sagde Dukkesyersken.

„Hvad hører De da?" spurgte Damen, forandrende sit Udtryk.

„Det er ligesom et Slags Sprudlen et eller andet Sted," sagde Dukkesyersken med et spørgende Udtryk.

„Mr. Fledgeby tager sig maaskee et Styrtebad," bemærkede Damen smilende.

„Og som om Nogen bankede et Tæppe, synes mig!"

„Sikkert Mr. Fledgebys Tæppe," svarede den smilende Dame.

Miss Wren havde et temmelig aabent Øie for Smil, da hun var godt vant til dem hos sine smaa Venner, skjøndt deres Smil for det meste vare mindre end i Naturen, men hun havde aldrig seet et saa sælsomt Smil, som det i Damens Ansigt. Det spilede hendes Næsebor op paa en paafaldende Maade og trak hendes Læber og Øienbryn sammen, og det var derhos et Gottelsens Smil, skjøndt af en saa forbittret Beskaffenhed, at Miss Wren fandt, at hun hellere vilde undvære at gotte sig, end gotte sig paa den Maade.

„Naa," sagde Damen, der holdt Øie med hende, „hvad nu?"

„Jeg vil haabe, at der ikke er noget Galt paa Færde," sagde Dukkesyersken.

„Hvor?" spurgte Damen.

„Det veed jeg ikke," sagde Miss Wren, seende sig om, „men jeg har aldrig hørt Mage til underlig Larm. Troer De ikke, at jeg gjorde bedst i at kalde paa Nogen?"

„Nei, det maa De helst lade være," svarede Damen med en betydningsfuld Panderynken og flyttede sig nærmere hen til hende.

Paa dette Vink opgav Dukkesyerske enhver yderligere Tanke derom og stod og saae ligesaa vist paa Damen, som Damen saae paa hende. Imidlertid lyttede Dukkesyerske med Forbauselse efter den underlige Larm, som varede ved, og Damen lyttede ligeledes, men med en Koldblodighed, hvori der ikke var Spor af Forbauselse.

Kort efter blev der slaaet og smældet med Døre, og derpaa kom en Gentleman med Kindskjæg løbende aandeløs og, som det syntes, gloende rød ned ad Trappen.

„Fik Du Dit Ærinde udrettet, Alfred?" spurgte Damen.

„Ja, og det til Gavns," svarede den aandeløse Gentleman, idet han modtog sin Hat af hende.

„Nu kan De gaae op til Mr. Fledgeby, naar De vil," sagde Damen og trak sig hovmodigt tilbage.

„Ja, og De kan tage disse tre Stykker Træ med," tilføiede den aandeløse Gentleman høfligt, „og sige, hvis De vil være saa god, at de ere fra Mr. Alfred Lammle med hans Hilsen ved hans Afreise fra England. Mr. Alfred Lammle. Hav den Godhed ikke at glemme Navnet."

De tre Stykker Træ vare tre knækkede og splintrede Stumper af en stærk lille Spadserestok. Da Miss Wren havde taget formudret imod dem, og den aandeløse Gentleman med et Grin gjentaget: „Mr. Alfred Lammle, hvis De vil være saa god, lader formelde sin Compliment ved sin Afreise fra England," gik han og Damen ganske roligt deres Vei, og Miss Jenny og hendes Krykkestok ovenpaa. „Lammle, Lammle, Lammle?" sagde Miss Jenny, medens hun, snappende efter Veiret, gik op ad den ene Trappe efter den anden; „Hvor har jeg hørt det Navn? Lammle, Lammle? Nu veed jeg det! St. Mary Axe!"

Med et Udtryk i sit kløgtige Ansigt, som om der var gaaet et nyt Lys op for hende, trak Dukkesyerske i Fledgebys Klokkestreng. Der kom Ingen, men indenfor hørtes en uafbrudt, sprudlende Lyd af en høist fælsom og uforstaaelig Beskaffenhed.

„Gode Gud, er den Smaasiede ved at qvæles?“ udbrød Miss Jenny.

Efter nok en Gang at have trukket i Klokkestrengen, uden at der var kommet Nogen, skjød hun til Yderdøren og mærkede, at den stod paa Klem. Da der heller Ingen viste sig, efterat hun havde skudt den høiere op, og den sprudlende Lyd vedvarede, tog hun sig den Frihed at aabne en anden Dør, og saae da det mærkelige Syn, at Mr. Fledgeby, iført en Skjorte, et Par tyrkiske Buxer og en tyrkisk Hue, laa og rullede sig frem og tilbage paa sit eget Gulvtæppe og sprudlede vidunderligt.

„O Gud!“ stønnede Mr. Fledgeby. „Aa Gud hjælpe mig! Stop Tyven! Jeg qvæles. Brand! Aa Gud hjælpe mig! Et Glas Vand, giv mig et Glas Vand. Luk Døren. Mord! O Gud!“ Og derpaa rullede han sig igjen frem og tilbage og sprudlede mere end nogensinde.

Ilende ind i et andet Værelse, hentede Miss Jenny et Glas Vand til Lindring for Mr. Fledgeby, der med nogle Afbrydelser af Stønnen, Sprudlen og Rallen i Halsen drak lidt Vand og mat lagde sit Hoved paa hendes Arm.

„Aa Gud hjælpe mig!“ udbrød Fledgeby, krympende sig paa ny. „Det er Salt og Snustobak. Det er oppe i Næsen og nede i Halsen og Luftrøret paa mig. Uh! Aa, aa, aa! Ah—h—h—h!“ Og idet han gav sig frygteligt til at gale, saa at Øinene truede med at springe ud af Hovedet paa ham, syntes han at kæmpe med alle de dødelige Sygdomme, der kunne ramme Fjerkræ.

„Aa Gud hjælpe mig, hvor det gjør ondt!“ raabte Fledgeby, kastende sig om paa Ryggen paa en krampagtig Maade, der bragte Dukkesyersken til at vige tilbage ind mod Væggen. „O hvor det gjør ondt! Læg Noget paa min Ryg og mine Arme og mine Ben og mine Skuldre. Uh! Nu er det igjen nede i Halsen paa mig og kan ikke komme op. Aa, aa, aa! Ah—h—h—h! O hvor det gjør ondt!“ Her sprang Mr. Fledgeby op og ned igjen og rullede sig atter frem og tilbage.

Dukkesyersken stod og saae paa ham, indtil han havde rullet

ſig ind i en Krog, vendende ſine tyrkiſke Tøfler i Veiret, hvorpaa hun, for først at ſkille ham af med Saltet og Snustobakken, gav ham noget mere Vand og dunkede ham i Ryggen. Men denne ſidſte Fremgangsmaade var ingenlunde heldigt valgt, da den fik Mr. Fledgeby til at ſkrige og raabe: „Aa Gud hjælpe mig, dunk mig ikke! Jeg er fuld af Bobler, det gjør ſaa ondt!“

Ikke deſto mindre hørte han lidt efter lidt op at qvæles og gale, undtagen med enkelte Mellemrum, og Miſs Jenny fik ham op i en Læneſtol, hvor han med ſine røde, rindende Øine, ſine opſvulmede Træk og en halv Snes blaa Striber tværs over ſit Anſigt frembød et høiſt ynkeligt Skue.

„Men hvad i al Verden bevægede Dem til at tage Salt og Snustobak, unge Mand?“ ſpurgte Miſs Jenny.

„Jeg tog det ikke ſelv,“ ſvarede den ulykkelige Yngling; „det blev proppet ind i Munden paa mig.“

„Af hvem?“ ſpurgte Miſs Jenny.

„Af ham,“ ſvarede Fledgeby, „af Snigmorderen, Lammle. Han gned det ind i Munden, op i Næſen og ned i Halſen paa mig — Aa, aa, aa! Ah—h—h! Uh! — for at forhindre mig fra at raabe og overfaldt mig derpaa paa det Gruſomſte.“

„Hermed?“ ſpurgte Miſs Jenny, viſende ham Stumperne af Stokken.

„Det er Redſkabet,“. ſagde Fledgeby, betragtende det med en Bekjendts Mine. „Han ſlog det i Stykker paa mig! Hvor har De faaet det fra?“

„Da han løb ned til Damen, han havde ladet blive ſtaaende i Forſtuen med ſin Hat“ — begyndte Miſs Jenny.

„O,“ ſtønnede Mr. Fledgeby, krympende ſig, „holdt hun hans Hat? Jeg burde vidſt, at hun var med i Spillet.“

„Da han kom ned til Damen, der ikke havde villet lade mig gaae herop, gav han mig Stumperne til Dem, og jeg ſkulde ſige: „Med Mr. Lammles Hilſen ved hans Afreiſe fra England.“ Miſs Jenny ſagde det med en ſaa ondſkabsfuld Glæde og en ſaadan Trækning med ſin Hage og ſine Øine, at de vilde have forſøget Mr. Fledgebys Elendighed, hvis han for Smerte

havde kunnet lægge Mærke til dem, medens han holdt Haanden for Panden.

„Skal jeg hente Politiet?“ spurgte Miss Jenny med et rask Spring henimod Døren.

„Holdt! Nei, lad være!“ udbrød Fledgeby. „Vi gjøre bedst i at tie dermed. Hav den Godhed at lukke Døren. O, hvor det gjør ondt!“

Til Beviis paa, hvor ondt det gjorde, væltede Mr Fledgeby sig ned fra Læneſtolen og rullede sig atter frem og tilbage paa Gulvtæppet.

„Gjør mig nu, da Døren er lukket,“ sagde Mr. Fledgeby, sættende sig overende med sin tyrkiske Hue halvt af og halvt paa, hvorhos Striberne i hans Ansigt bestandigt bleve mere blaa, „den Tjeneste at see til min Ryg og mine Skuldre. De maa være i en skrækkelig Tilstand; for jeg havde ikke min Slobrok paa, da Uhyret kom farende ind. Klip min Skjorte fra Linningen; der ligger en Sax paa Bordet. O!“ stønnede Mr. Fledgeby og holdt atter Haanden for Panden. „Hvor det dog gjør ondt!“

„Der?“ spurgte Miss Jenny, menende Ryggen og Skuldrene.

„O Gud, ja!“ klagede Fledgeby, rokkende frem og tilbage. „Og overalt! Alle Steder!“

Den flinke lille Dukkesyerske snippede i en Fart Skjorten væk og blottede Følgerne af saa rasende og grundigt et Livfuld Prygl, som endog Mr. Fledgeby havde fortjent. „Ja det kan nok gjøre ondt, unge Mand!“ udbrød Miss Jenny. Og hemmeligt gned hun sig i sine smaa Hænder bagved ham og gjorde nogle hoverende Udfald med sine Pegefingre over hans Isse.

„Hvad mener De om Eddike og Trækpapir?“ spurgte den lidende Fledgeby, bestandigt rokkende og stønnende. „Seer det ud, som om Eddike og Trækpapir vare det rette Middel?“

„Ja,“ svarede Miss Jenny med en taus Fnisen, „Det seer ud, som om det burde syltes.“

Ved Ordet „syltes“ sank Mr. Fledgeby sammen og klynkede atter. „Mit Kjøkken er i denne Etage,“ sagde han; „De vil finde Trækpapir i en Bordskuffe derude og en Flaske Eddike paa

en Hylde. Vil De have den Godhed at tilberede nogle Plastre og lægge dem paa? Det kan ikke holdes for hemmeligt."

„Et, to — hm — fem, sex. De behøver sex," sagde Dukkesyersken.

„Det gjør ondt nok," klagede Mr. Fledgeby, klynkende og krympende sig igjen, „til treds."

Miss Jenny gik ud i Kjøkkenet med Sax i Haand, fandt Trækpapiret og Eddiken, og klippede behændigt sex store Plastre til og vædede dem med Eddike, men da de alle laa færdige paa Kjøkkenbordet, faldt der hende Noget ind, idet hun var i Begreb med at samle dem sammen.

„Mon han ikke," sagde Miss Jenny med en taus Latter, „kunde have godt af lidt Peber? Blot nogle Korn. Mig synes, at den unge Mands Rænker og Skjelmsstykker kræve lidt Peber af hans Venner."

Da Mr. Fledgebys onde Stjerne viste hende Peberbøssen paa Skorstensgesimsen, klavrede hun op paa en Stol efter den og strøede med kyndig Haand Peber paa alle Plastrene, hvorpaa hun igjen gik ind til Mr, Fledgeby og lagde dem allesammen paa ham; men hver Gang Mr. Fledgeby fik et paa, udstødte han et skarpt Hyl.

„Saa, unge Mand!" sagde Dukkesyersken; „Nu haaber jeg, at De har det ganske godt."

Men det var aabenbart ikke Tilfældet; thi istedetfor at svare, udbrød Mr. Fledgeby: „O, hvor det gjør ondt!"

Miss Jenny gav ham hans tyrkiske Slobrok paa, slukkede hans Øine paa skraa med hans tyrkiske Hue, og hjalp ham hen til hans Seng, i hvilken han stønnende kravlede ind. „Da der i Dag ikke kan være Tale om Forretninger imellem Dem og mig, unge Mand, og min Tid er kostbar," sagde derpaa Miss Jenny, „anbefaler jeg mig. Har De det nu godt?"

„Aa Gud hjælpe mig!" skreg Mr. Fledgeby. „Nei jeg har ikke. O, o, o, hvor det gjør ondt!"

Det Sidste, Miss Jenny saae, da hun vendte sig om, førend hun lukkede Stuedøren, var, at Mr. Fledgeby tumlede og boltrede

sig i sin Seng, ligesom et Marsvin eller en Delfin i dens hjemlige Element. Derpaa lukkede hun Sovekammerdøren og alle de andre Døre og gik ned ad Trappen og fra Albany ud i de travle Gader, hvorfra hun kjørte med en Omnibus til St. Mary Axe, idet hun underveis tog alle de pyntede Damer, hun kunde see fra Vinduet, i sin Tjeneste og, uden at de vidste af det, gjorde dem til Dukkemonstre ved i Aanden at klippe dem til og rie dem sammen.

Niende Kapitel.

To ledige Pladser.

Da Dukkesyersken var af Omnibussen bleven sat af paa Hjørnet af St. Mary Axe, begav hun sig, stolende paa sine Fødder og sin Krykkestok, indenfor dets Enemærker, til Pubsey & Co.s Forretningslokale. Alt var solklart og stille udvendigt og skyggefuldt og stille indvendigt der. Skjulende sig i Gangen udenfor Glasdøren, kunde hun fra denne Jagttagelsespost see den gamle Mand sidde ved sin Pult og skrive med sine Briller paa.

„Bø!“ raabte Dukkesyersken og stak Hovedet ind ad Glasdøren. „Er Ulven hjemme?“

Den gamle Mand tog Brillerne af og lagde dem sagtmodigt ved Siden af sig. „Ah, er det Dem, Jenny? Jeg troede, at De havde opgivet mig?“

„Ja, den troløse Ulv i Skoven havde jeg opgivet,“ svarede hun, „men det forekommer mig, Gudmoder, som om De var kommen tilbage. Jeg er ikke ganske vis derpaa, da Ulven og De bytte Skikkelse, men jeg vilde gjerne gjøre et Par Spørgsmaal for at komme efter, om De i Virkeligheden er Gudmoder eller Ulv. Maa jeg?“

„Ja, Jenny, ja.“ Men Riah skottede til Døren, som om han frygtede for, at hans Principal skulde vise sig der paa en ubeleilig Tid.

„Er De bange for Ræven," sagde Miss Jenny, „kan De lade enhver Tanke om at faae det Dyr at see fare for det Første. Den vil ikke vise sig ude i mange Dage."

„Hvad mener De, Barn?"

„Jeg mener, Gudmoder," svarede Miss Wren, sættende sig ved Siden af Joden, „at Ræven har faaet nogle frygtelige Prygl, og at hvis det ikke i dette Øieblik river og slider og værker i dens Bælg og Knokler, har det aldrig revet og slidt og værket i nogen Ræv." Og derpaa fortalte Miss Jenny hvad der var foregaaet i Albany, uden dog at omtale Peberkornene.

„Nu, Gudmoder," vedblev hun, „vilde jeg grumme gjerne spørge Dem om, hvad der har fundet Sted her, siden jeg forlod Ulven her, da der er en Formodning af Størrelse omtrent som en Valnød, der ruller om i mit lille dumme Hoved. Først og fremmest, er de Pubsey & Co., eller en af Delene? Paa Deres høitidelige Æresord."

Den gamle Mand rystede paa Hovedet.

„Dernæst, er Fledgeby da ikke baade Pubsey & Co.?"

Den gamle Mand svarede med et uvilligt Nik.

„Nu," udbrød Miss Wren, er min Formodning af Størrelse omtrent som en Appelsin. Men førend den bliver større, velkommen tilbage, kjære Gudmoder!"

Den lille Skabning lagde med største Inderlighed sine Arme om den gamle Mands Hals og kysede ham. „Jeg beder Dem ydmygt om Forladelse, Gudmoder. Det gjør mig virkeligt ondt. Jeg burde havt større Tillid til Dem. Men hvad skulde jeg troe, naar De slet ikke vilde sige Noget til Deres Forsvar? Jeg siger ikke dette for at retfærdiggjøre mig, men hvad skulde jeg troe, naar De taug til Alt, hvad han sagde? Det saae slemt ud, gjorde det ikke?"

„Det saae saa slemt ud, Jenny," svarede den gamle Mand alvorligt, „at jeg uforbeholdent vil sige Dem, hvilket Indtryk det gjorde paa mig. Jeg blev modbydelig i mine egne Øine. Jeg blev mig selv modbydelig ved at blive Skyldneren og Dem saa modbydelig. Men hvad mere og værre var end det, og hvad

der angik noget langt Større og Vigtigere end mig selv, medens jeg den Aften sad alene i min Have oppe paa Taget, betænkte jeg, at jeg gjorde min gamle Tro og Stamme Skam. Jeg betænkte — betænkte det tydeligt for første Gang — at jeg ved at bøie min Nakke under det Aag, jeg var villig til at bære, bøiede hele det jødiske Folks uvillige Nakker. Thi i de christne Lande forholder det sig ikke med Jøderne som med mange andre Folkeslag. Folk sige: „Det er en slem Græker, men der gives gode Grækere; det er en slem Tyrk, men der gives gode Tyrker." Saaledes gaaer det ikke med Jøderne. Folk finde let nok de Slette iblandt os — blandt hvilke Folkeslag findes de Slette ikke let nok? — men betragte de Slette iblandt os som Prøver paa de Bedste og de Laveste iblandt os som Udtryk for de Høieste og sige: „Alle Jøder ere ens." Havde jeg, medens jeg gjorde hvad jeg fandt mig i at gjøre her, fordi jeg var taknemlig for det Forbigangne og nu ikke trænger synderligt til Penge, været en Christen, kunde jeg have gjort det, uden at have beskjemmet Andre end mig selv, men ved at gjøre det som Jøde havde jeg intet andet Valg, end at beskjemme Jøderne af alle Vilkaar og fra alle Lande. Det er lidt haardt for os, men sandt er det. Gid alle vore Folk vilde huske derpaa! Hvorvel jeg kun har liden Ret til at sige det, da det gik saa sildigt op for mig."

Dukkesyerske sad og holdt den gamle Mand i Haanden og saae ham tankefuldt i Ansigtet.

„Saaledes tænkte jeg, medens jeg den Aften sad i min Have oppe paa Taget, og idet jeg mere end een Gang gjenkaldte mig det pinlige Optrin, saae jeg stedse, at den stakkels Gentleman beredvilligt troede Historien, fordi jeg var en Jøde; at De, mit Barn, beredvilligt troede den, fordi jeg var en Jøde, og at Ophavsmanden til den havde fundet paa den, fordi jeg var en Jøde. Dette var Udbyttet af, at jeg havde havt Jer Tre foran mig, Ansigt til Ansigt, og seet Tingen ligesaa tydeligt, som om den var bleven fremstillet paa en Skueplads, og derfor erkjendte jeg, at det var min Pligt at forlade denne Tjeneste. Men kjære Jenny," sagde Riah, afbrydende sig selv, „Jeg lovede Dem, at

De maatte fortsætte Deres Spørgsmaal, og i det Sted standser jeg Dem."

„Tværtimod, Gudmoder; min Formodning er nu saa stor som et Græskar — for De veed jo nok hvad et Græskar er? Sagde De ham saa op? Er det det Næste, der kommer?" spurgte Miss Jenny med et Udtryk af spændt Opmærksomhed.

„Ja, jeg skrev et Brev af et saadant Indhold til min Principal."

„Og hvad sagde saa den vaandefulde, forpinte, morbankede Skraalhals?" spurgte Miss Wren med en ubeskrivelig Gottelse over disse hæderlige Betegnelser og Erindringen om Peberet.

„Han tvang mig til at trælle for sig i nogle Maaneder, der vare hans lovlige Opsigelsesfrist. De løbe ud i Morgen. Naar de vare udløbne, men ikke før, vilde jeg retfærdiggjøre mig for min lille Afskepot."

„Min Formodning bliver nu saa umaadeligt stor, at den ikke kan rummes i mit Hoved!" udbrød Miss Wren, gribende sig om Tindingerne. „Hør efter, Gudmoder; nu skal jeg forklare mig. Den Smaasiede (det er den morbankede Skraalhals) bærer Nag til Dem, fordi De vil forlade ham. Den Smaasiede tænker paa, hvorledes han bedst skal lønne Dem det. Den Smaasiede tænker paa Lizzie. Den Smaasiede siger til sig selv: „Jeg vil see at faae at vide, hvor han har gjort af denne Pige, og røbe hans Hemmelighed, da den er ham dyrebar." Den Smaasiede tænker maaskee: „Jeg vil selv gjøre mig lækker for hende;" dog det tør jeg ikke gjøre min Ed paa, men derimod paa alt det Andet. Derpaa kommer den Smaasiede til mig, og jeg gaaer hen til den Smaasiede. Saaledes hænger det sammen. Og nu, da det Hele er kommet for en Dag, gjør det mig ondt," tilføiede Dukkesyersken, stiv fra Hoved til Fod af Kraft, medens hun truede med sin lille knyttede Haand foran sine Øine, „at jeg ikke balsomerede ham med Carry og Cayennepeber!"

Da denne Beklagelse kun tildels var forstaaelig for Mr. Riah, berørte den gamle Mand atter de Legemsbeskadigelser, Fledgeby havde faaet, og lod falde et Vink om Nødvendig-

heden af, at han strax gik hen til den afbankede Køter for at pleie ham.

„Gudmoder, Gudmoder, Gudmoder!“ udbrød Miss Wren forbittret, „jeg taber virkelig al Taalmodighed med Dem. Man skulde troe, at De troede paa den barmhjertige Samaritaner. Hvor kan De dog være saa ubestandig?“

„Kjære Jenny,“ begyndte den gamle Mand blidt, „det er vort Folks Skik at hjælpe —“

„O, Pokker i Vold med Deres Folk!“ afbrød Miss Wren ham med et Kast med Nakken. „Har Deres Folk ikke bedre Forstand, end at gaae hen og hjælpe den Smaasiede, er det Skade at det nogensinde kom ud af Ægypten. „Og fremfor Alt,“ tilføiede hun, „vilde han ikke tage mod Deres Hjælp, om De tilbød ham den; dertil skammer han sig altfor meget. Han vil holde det skjult og ikke vide af Dem at sige.“

Medens de droftede dette Punkt, formørkede en Skygge Indgangen, og Glasdøren aabnedes af et Bud, som bragte et Brev med den korte Udskrift „Riah,“ hvorpaa han sagde at skulle have Svar.

Brevet, der var kradset med Blyant op og ned og paa alle Kanter, lød saaledes:

„Gamle Riah!

Da Deres Regnskaber nu ere opgjorte, kan De gaae. Luk Huset, flyt strax og send mig Nøglen med Overbringeren. Gaa. De er en utaknemlig Hund af en Jøde. Væk med Dem.

„F.“

Dukkesyersken fandt det høist fornoieligt at forfølge den Smaasiedes Skraalen og Klynken i de forvredne Bogstaver i Brevet. Hun lo ad det og gjorde Nar ad det i en Krog (til stor Forbauselse for Budet), medens den gamle Mand samlede sine faa Sager sammen i en sort Pose. Da det var gjort, Skodderne satte for de øvre Vinduer og Rullegardinet i Contoiret slaaet ned, gik de ud paa Gadedørstrappen i Selskab med Budet, og medens Miss Jenny holdt Posen, lukkede den gamle Mand Gadedøren i Laas og gav ham Nøglen, hvorpaa han strax gik sin Vei.

„Naa, Gudmoder," sagde Miss Wren, medens de stode paa Gadedørstrappen og saae paa hinanden, „nu er De da stødt ud i Verden."

„Det lader til det, Jenny, og det noget pludseligt."

„Hvor vil De gaae hen for at søge Deres Lykke?" spurgte Miss Wren.

Den gamle Mand smilte, men saae sig om med et Udtryk af at have forvildet sig i Livet, som ikke undgik Dukkesnerften.

„Sandeligt, Jenny," sagde han, „Spørgsmaalet er slaaende og lettere gjort end besvaret. Men da jeg veed, hvor gode og hjælpsomme de Folk ere, som have givet Lizzie Arbeide, troer jeg, at jeg vil opsøge dem paa mine egne Vegne."

„Til Fods?" spurgte Miss Wren med et Sæt.

„Ja," svarede den gamle Mand, „har jeg ikke min Stav?"

Det var netop fordi han havde sin Stav og saae saa underlig ud, at hun tvivlede paa, at han kunde gjøre denne Reise.

„Det Bedste, De kan gjøre," sagde Jenny, „i det mindste for det Første, er at gaae hjem med mig, Gudmoder. Der er ingen Andre der end min slemme Dreng, og Lizzies Værelse staaer tomt." Da den gamle Mand havde overtydet sig om, at han ikke voldte Andre Uleilighed ved at føie sig efter hende, samtykkede han beredvilligt; og det besynderligt magede Par gik nok en Gang gjennem Gaderne sammen.

Da den slemme Dreng havde faaet strengt Tilhold af sin Moder om at blive hjemme i hendes Fraværelse, gik han naturligviis ud, og, da han befandt sig i det allersidste Stadium af aandelig Affældighed, ud i to Diemed, for det Første for at gjøre et Krav gjældende, han bildte sig ind at have paa en Spækhøker, til at blive forsynet med for tre Pence Rom for Ingenting, og dernæst for at opbygge Mr. Eugene Wrayburn med nogle ællede Samvittighedsnag og see, hvad der kunde komme ud deraf. Medens den fornedrede Skabning snublende forfulgte disse to Planer — de betydede begge Rom, den eneste Mening, han var istand til at fatte — ravede han ind paa Covent Garden Torvet og leirede sig der i en Gadedør for at faae et Anfald af Skjælven og derpaa et Anfald af Rædsel.

Dette Covent Garden Torv var aldeles af Personens Vei, men havde den samme Tiltrækningskraft for ham, som det har for de værste af den drikfældige Stammes enlige Medlemmer. Det er maaskee Samqvemmet med det natlige Røre, Samqvemmet med Geneveren og Ølet, der traske om mellem Fragtkudske og Frugtsælgere, eller Samqvemmet med det nedtraadte Affald af Grøntsager, der ligne deres egne Klæder saa meget, at de anse Torvet for et stort Klædekammer; men det være nu hvad det vil, saa seer man intetsteds saadanne individuelle Drukkenboldte paa Gadedørstrapper som der, og navnligt træffer man saadanne Exemplarer af snuende qvindelige Drankere, som man forgjeves vilde lede efter uden Døre i hele London. Saadanne forslidte, aflagte, usle Kaalblade- og Kaalstokkeklæder, saadanne raadne Appelsinansigter, en saadan maset Deig af Menneskehed sees intet andet Sted ved Dagens Lys. Torvets Tiltrækningskraft trak altsaa Mr. Dukker hen til det, og han fik sig sine to Anfald af Skjælven og Rædsel paa en Gadedørstrappe, hvor en Kone nogle Timer i Forveien havde faaet sig sin berusede Blund.

Paa denne Plads mylrer det stedse af en Sværm unge Vilde, der snige sig bort med Stumper af Appelsinkasser og med nogle Haandfulde muggent Halm — Himlen maa vide, til hvilke Huler de bringe dem hen, da de intet Hjem have! — og hvis bare Fødder falde med en dump, sløv Blødhed paa Brostenene, naar Politibetjenten forfølger dem, og (maaskee af denne Grund) ikke høres synderligt af Magthaverne, skjøndt de vilde frembringe en øredøvende Trampen, hvis de havde Kravestøvler paa. Disse, der fandt en Fornøielse i Mr. Dukkers Skjælven og Rædsel som et Skuespil, de saae for Intet, flokkede sig om ham paa hans Gadedørstrappe, stødte efter ham, sprang løs paa ham og kastede Snavs paa ham, hvorfor han, da han kom ud fra sit Sygehjem og frigjorde sig for dette lasede Følge, var meget tilsølet og værre faren end nogensinde, men dog endnu ikke værst, thi da han, efterat være gaaet ind i et Værtshus og i Travlheden at have faaet sin Rom, gjorde et Forsøg paa at forsvinde uden at betale, blev han stoppet, ransaget, befunden at være uden Penge

og, ved at der kastedes en Spand skident Vand over ham, advaret om ikke at gjøre det oftere. Denne Behandlingsmaade foranledigede nok et Anfald af Skjælven, hvorpaa Mr. Dukker følte sig oplagt til at gjøre en lovkyndig Ven et Besøg og begav sig til Temple.

Der var ingen Andre paa Contoiret end unge Blight, hvilken forstandige Yngling i Erkjendelsen af en vis Mangel paa Sammenhæng mellem en saadan Client og de Forretninger, som maaskee en Gang i Tiden kunde komme, holdt gode Miner med Dukker og tilbød ham en Shilling til at kjøre hjem for. Modtagende Shillingen, anlagde Mr. Dukker den ufortøvet i to Sammensværgelser mod sit Liv til tre Pence Stykket og to Anfald af rasende Anger, ligeledes til tre Pence Stykket. Paa Tilbageveien til Contoiret med denne Byrde, opdagedes han at gaae ind i Gaarden af den forsigtige unge Blight, der iagttog ham fra Vinduet, hvorfor han øieblikkeligt lukkede Yderdøren og lod den elendige Skabning udgyde sin Harme mod Fyldingerne.

Jo større Modstand Døren gjorde, desto farligere og mere truende blev hin blodige Sammensværgelse mod hans Liv. Da nogle Politibetjente kom til, gjenkjendte han i dem de Sammensvorne og slog hæft, hidsigt, stirrende, krampagtigt, skummende om sig. En beskeden, de Sammensvorne vel bekjendt Maskine, der i daglig Tale kaldes en Baare, blev hentet og han spændt fast paa den som en uskadelig Bunke sønderrevne Pjalter, uden Stemme og Bevidsthed, ja næsten uden Liv. Da denne Maskine blev baaren ud af Temple Porten af fire Mænd, kom den stakkels, lille Dukkesyerske op ad Gaden med sin jødiske Ven.

„Lad os see hvad det er," udbrød Dukkesyersken. „Lad os skynde os og see ad, Gudmoder."

Den raske, lille Krykkestok var kun altfor rask. „O, Gentlemen, Gentlemen, han hører mig til!"

„Hører Dem til?" sagde Formanden for Hoben og standsede den.

„O ja, kjære Gentlemen, det er mit Barn, der er gaaet ud uden Lov. Min stakkels slemme, slemme Dreng! Og han kjender

mig ikke, han kjender mig ikke! O hvad skal jeg gjøre," udbrød den lille Skabning og slog vildt Hænderne sammen, „naar mit eget Barn ikke kjender mig?"

Formanden for Hoben saae (hvortil han nok kunde have Foie) spørgende paa den gamle Mand, der, medens Dukkesyerfken bøiede sig over den udmattede Skikkelse og forgjeves søgte at aflokke den et Tegn paa Gjenkjendelse, hvidskede til ham: „Det er hendes berusede Fader."

Da Byrden var bleven sat ned paa Gaden, trak Riah Formanden tilside og hvidskede, at han troede, at Menneskets var Døden nær. „Aa, det er vel aldrig muligt?" svarede den Anden, men blev, ved at see nøiere til, mindre vis i sin Sag og befalede Bærerne at bringe ham til den nærmeste Doctor.

Derhen blev han bragt, og Vinduet blev indenfra til en Væg af Ansigter, som vanskabtes i allehaande Skikkelser formedelst kugleformede røde Flasker, grønne Flasker, blaa Flasker og Flasker af andre Farver. Idet et hæsligt Lys skinnede paa ham, som nu ikke trængte til det, var det for faa Minuter siden saa rasende Dyr nu stille nok, medens en sælsom, gaadefuld Indskrift paa hans Ansigt afspeiledes i en af de store Flasker, som om Døden havde mærket ham med: „Min."

Den lægekyndige Erklæring var bestemtere og mere afgjørende, end den stundom er for Retten. „De gjør bedst i at sende Bud efter Noget til at dække det til med. Alt er forbi."

Politiet sendte derfor Bud efter Noget til at dække det til med, og det blev tildækket og baaret gjennem Gaderne, hvor Folkestimlen tabte sig. Bagefter det gik Dukkesyerfken, skjulende sit Ansigt i de jødiske Frakkeskjøder og klyngende sig til dem med sin ene Haand, medens hun støttede sig paa sin Krykkestok med den anden. Det blev baaret hjem og, da Trappen var meget smal, sat ned i Dagligstuen, hvor det lille Arbeidsbord skjødes tilside for at gjøre Plads for det, og der, midt iblandt Dukkerne uden Udtryk i deres Øine, laa Mr. Dukker uden Udtryk i sine.

Mange straalende Dukker maatte pyntes, førend Dukkesyerfken kunde faae saa mange Penge i sin Lomme, at hun kunde kjøbe

Sørgetøi for Mr. Dukker, og medens den gamle Mand, Riah, sad ved Siden af hende og efter ringe Evne hjalp hende saa godt, han kunde, havde han ondt ved at blive klog paa, om hun virkeligt fattede, at den Afdøde havde været hendes Fader.

„Havde min stakkels Dreng," kunde hun sige, „faaet en bedre Opdragelse, vilde han ogsaa have opført sig bedre; ikke fordi jeg bebreider mig Noget, da jeg haaber ingen Skyld at have deri."

„Nei, det er jeg fuldkomment vis paa, Jenny."

„Tak, Gudmoder, det opmuntrer mig at høre Dem sige det. Men det er saa vanskeligt, seer De, at opdrage et Barn godt, naar man maa arbeide fra Morgen til Aften. Naar han ikke havde Noget at bestille, kunde jeg ikke altid have ham om mig. Han blev urolig og gjenstridig, og jeg var nødt til at lade ham gaae ud paa Gaden. Og han opførte sig aldrig godt ude paa Gaden, opførte sig aldrig godt, naar han var mig af Syne. Hvor ofte gaaer det ikke saaledes med Børn!"

„Kun altfor ofte, endog i denne sørgelige Forstand," tænkte den gamle Mand.

„Hvem veed, hvad der kunde være blevet af mig, hvis min Ryg ikke havde været saa daarlig og mine Ben saa svage, da jeg var ung?" kunde Dukkesyerskен vedblive. „Jeg havde intet Andet at bestille end at arbeide, og saa arbeidede jeg. Jeg kunde ikke lege, men mit stakkels, ulykkelige Barn kunde lege, og det blev saa meget desto værre for ham."

„Og ikke for ham alene, Jenny."

„Aa, det veed jeg dog ikke, Gudmoder. Han led meget, gjorde min ulykkelige Dreng, og var sommetider meget, meget syg. Og jeg skjendte tidt saa slemt paa ham," kunde hun sige, rystende paa Hovedet over sit Sytøi og fældende Taarer. „Jeg veed ikke af, at jeg havde saa stor Skade af, at han ikke opførte sig godt. Har jeg havt det, ville vi glemme det."

„De er en god, taalmodig Pige."

„Hvad Taalmodighed angaaer," kunde hun svare med et Skuldertræk, „da har jeg ikke havt stort af den, Gudmoder.

Havde jeg været taalmodig, vilde jeg ikke have skjendt saa slemt paa ham. Men jeg haaber, at jeg gjorde det i den bedste Mening. Og desuden følte jeg mit Ansvar som Moder saa levende. Jeg prøvede paa hvad der lod sig udrette med Fornuftgrunde, men det slog feil. Jeg prøvede paa, hvad der lod sig udrette ved at lokke for ham, men ogsaa det slog feil. Jeg prøvede paa, hvad der lod sig udrette ved at skjende, men det slog ligeledes feil. Men jeg var forpligtet til at prøve Alt, naar et saadant Hverv var mig betroet. Hvorledes vilde jeg vel have opfyldt min Pligt mod min stakkels tabte Dreng, hvis jeg ikke havde prøvet Alt?"

Med saadan Tale, der for det meste førtes i en munter Tone fra den flittige lille Skabnings Side, gik Dagens Gjerning, indtil der var blevet sendt Dukker nok ud i Verden til at skaffe det nødvendige Sørgetøi ind i Kjøkkenet, hvor Arbeidsbordet nu stod, og de øvrige sørgelige Forberedelser ind i Huset. „Og da jeg nu," sagde Miss Jenny, „er bleven færdig med mine rosenkindede unge Venner, vil jeg gjøre mit eget hvidkindede Jeg færdigt," hvormed hun mente Syningen af sin egen Kjole, som ogsaa tilsidst blev tilendebragt. „Det Ufordelagtige ved at sye for En selv," sagde Miss Jenny, medens hun stod paa en Stol for at betragte Udfaldet i Speilet, „er, at man ikke kan føre Nogen Arbeidet i Regning, og det Fordelagtige derved er, at man ikke behøver at gaae ud for at passe til. Hm! Den sidder virkeligt meget godt! Kunde han nu see mig (hvem han nu er,) haaber jeg, at han ikke vilde fortryde sin Handel."

Hun besørgede selv de tarvelige Foranstaltninger og forklarede dem saaledes for Niah:

„Jeg tager alene med, Gudmoder, i mit sædvanlige Kjøretøi, og De er nok saa god at passe paa Huset, medens jeg er borte. Der er ikke saa langt dertil, og naar jeg er kommen tilbage, ville vi have os en Kop The og en Passiar om Fremtiden. Det er kun et meget simpelt sidste Hjem, som jeg har været istand til at skaffe min stakkels ulykkelige Dreng, men han vil tage Villien for Gjerningen, hvis han veed Noget derom, og veed han Intet

derom," sagde hun hulkende og tørrende sine Øine, „kan det jo være ham ligegyldigt. Jeg seer af Begravelsesformularen i Bønnebogen, at vi Intet have bragt med os til denne Verden, og vist og sandt er det, at vi Intet kunne tage med os, naar vi forlade den. Det er mig en Trøst for ikke at kunne leie en Slump Bedemandsskrammel og lade, som om jeg vilde smugle det ud af denne Verden med ham, skjøndt Forsøget naturligviis vilde mislykkes for mig, og jeg være nødt til at bringe det Altsammen tilbage igjen. Nu, derimod, er der ikke Andet at bringe tilbage end mig selv, hvilket er ganske i sin Orden, for een Gang vil jeg ikke blive bragt tilbage!"

Efter tidligere at være bleven baaret igjennem Gaderne, syntes det elendige gamle Menneske at blive to Gange begravet. Et halvt Dusin Mænd med blomstrende Ansigter toge ham paa deres Skuldre og sjokkede af med ham til Kirkegaarden, og foran dem gik nok en Mand med et blomstrende Ansigt og saa statelige Skridt, som om han kunde været en Politibetjent af D(od) Divisionen, og høitideligt lod, som om han ikke kjendte sine nærmeste Bekjendte, medens han anførte Optoget. Men ikke desto mindre bevægede Synet af en eneste lille Sørgende, der kom humpende bagefter det, mange Mennesker til at dreie Hovedet med et Udtryk af Deltagelse.

Omsider var den besværlige Afdøde jordfæstet for ikke oftere at blive begravet, og den statelige Anfører spankulerede stateligt tilbage foran den enlige Dukkesyerske, som om det var en Æressag for hende ikke at kunne finde ene hjem. Da Furierne, Skik og Brug, saaledes vare blevne tilfredsstillede, forlod han hende.

„Jeg maa græde en lille Smule, Gudmoder, førend jeg kan blive rigtigt munter," sagde den lille Skabning, da hun kom ind. „For et Barn er dog altid et Barn, veed De nok."

Hun græd længer, end man skulde troet, men fik dog afgrædt i en mørk Krog, hvorpaa Dukkesyersken kom frem igjen, vaskede sit Ansigt og skjenkede The. „De har jo ikke Noget imod, at jeg skjærer Et eller Andet til, medens vi drikke The, vel?" spurgte hun med en lokkende Mine sin jødiske Ven.

„Aſkepot, kjære Barn," indvendte den gamle Mand, „vil De da aldrig unde Dem Hvile?"

„Aa, det er intet Arbeide, bare et Mønſter jeg vil klippe," ſagde Miſs Jenny, hvis travle lille Sax allerede ſnippede væk i et Stykke Papir. „Tingen er, Gudmoder, at jeg vil ſlaae det faſt, medens det endnu ſtaaer klart for mig."

„Har De da ſeet det i Dag?" ſpurgte Riah.

„Jo, Gudmoder, ſaae det ganſke nyligt. Det er en Messeſkjorte, er det, ſaadan en, ſom vore Præſter, tage paa, veed De nok," forklarede Miſs Jenny i Betragtning af, at han bekjendte ſig til en anden Tro.

„Hvad vil De da med den, Jenny?"

„Jo, Gudmoder," ſvarede Dukkeſyerſken, „De maa vide, at vi Sagkyndige, ſom leve af vor Smag og Opfindſomhed, ere nødte til altid at have Øinene med os. Og De veed allerede, at jeg i denne Tid har mange Extraudgifter at klare, og derfor faldt det mig ind, medens jeg græd ved min ſtakkels Drengs Grav, at jeg maaſkee kunde udrette Noget i mit Fag med en Præſt."

„Hvad kan det vel være?" ſpurgte den gamle Mand.

„Ingen Begravelſe, frygt kun ikke!" ſvarede Miſs Jenny, foregribende hans Indvending med et Nik. „Jeg veed meget godt, at Folk ikke holde af at blive gjorte tungſindige. Det er kun ſjeldent, at jeg opfordres til at klæde mine unge Venner i Sorg, det vil ſige rigtig Sorg; for Hofſorg, det er en anden Sag, den er de altid lidt ſtolte af. Men en Dukkepræſt, kjære Ven — med glindſende ſort Haar og Skjæg — der vier to af mine unge Venner," ſagde Miſs Jenny, ryſtende med ſin Pegefinger, „er noget helt Andet. Seer De ikke ſnart diſſe Tre ved Alteret i Bond Street, maa De kalde mig Jack Robinſon."

Ved ivrigt at anvende ſin Færdighed og Øvelſe fik hun, førend Maaltidet var ſluttet, en Dukke iført et præſteligt Skrud af graat Papir, og medens hun fremviſte den til Opbyggelſe for det jødiſke Sind, hørtes der en Banken paa Gadedøren. Riah gik ud for at lukke op og kom ſtrax efter tilbage med en Gentle-

man, som han førte ind med den alvorlige og høflige Mine, der klædte ham saa godt.

Denne Gentleman var Dukkesyerſken aldeles ubekjendt, men i samme Øieblik, som han fæstede sine Øine paa hende, var der Noget i hans Væsen, som mindede om Mr. Eugene Wrayburn.

„Undskyld," sagde den fremmede Gentleman, „er De Dukkesyerſken?"

„Ja, jeg er Dukkesyerſken, Sir."

„Og Lizzie Hexams Veninde?"

„Ja, Sir," svarede Miſs Jenny, øieblikkeligt indtagende en Forsvarsstilling, „og Lizzie Hexams Veninde."

„Her er en Billet fra hende, hvori hun beder Dem samtykke i en Anmodning af Overbringeren, Mr. Mortimer Lightwood. Mr. Riah veed tilfældigviis, at jeg er Mr. Mortimer Lightwood, og vil sige Dem det."

Riah boiede bekræftende sit Hoved.

„Vil De læse Billetten?"

„Den er meget kort," sagde Jenny med et Udtryk af Forundring, da hun havde læst den.

„Der var ikke Tid til at skrive en længere. Tiden var saa kostbar. Min kjære Ven, Mr. Eugene Wrayburn, ligger for Døden."

Dukkesyerſken slog Hænderne sammen og udstødte et lille medlidende Skrig.

„Ligger for Døden," gjentog Lightwood bevæget, „noget herfra. Han er nærved at bukke under for et Saar, han fik af en Skurk, der overfaldt ham i Mørke. Jeg kommer ligefra hans Sygeleie. Han er næsten altid bevidstløs, men i et kort, uroligt Mellemrum af Bevidsthed eller halv Bevidsthed kunde jeg forstaae, at han spurgte efter Dem, for at De skulde komme og sidde hos ham. Da jeg imidlertid ikke turde stole paa min egen Fortolkning af de utydelige Lyd, han frembragte, lod jeg Lizzie høre paa dem, og vi bleve Begge overbeviste om, at han spurgte efter Dem."

Med endnu stedse foldede Hænder saae Dukkesyerſken fra den ene hen paa den anden af de Tilstedeværende.

„Tøver De, døer han maaskee, uden at faae sin Bøn, sit sidste Ønske — der betroedes mig — vi have længe været langt mere end Brødre — opfyldt. Jeg kan ikke udholde at sige Mere."

Efter faa Øieblikkes Forløb vare den sorte Hat og Krykkestokken tagne i Tjeneste og Huset overgivet til den gode Jødes Varetægt, og siddende i en Postchaise ved Siden af Mortimer Lightwood, kjørte Dukkesyersken ud af Byen.

Tiende Kapitel.

Dukkesyersken opdager et Ord.

Et mørkt og stille Værelse; Floden udenfor Vinduerne løb ned til det store Ocean; en i Bind og Bandager indsvøbt Skikkelse laa paa sin Ryg i Sengen med sine to ubrugelige Arme i Skinner langs med dens Sider. Kun to Dages Vane havde gjort den lille Dukkesyerske saa fortrolig med disse Omgivelser, at de indtoge den Plads, der for to Dage siden havde været optagen af aarelange Minder.

Han havde neppe rørt sig siden hendes Ankomst. Stundom vare hans Øine lukkede, stundom aabne. Naar de vare aabne, var der ingen Mening i deres stive Stirren lige ud, med mindre Panden et Øieblik rynkedes til en svag Ytring af Harme eller Forundring. Da talte Mortimer Lightwood til ham, og undertiden kom han saa meget til sig selv, at han gjorde et Forsøg paa at udtale sin Vens Navn. Men strax efter var Bevidstheden forsvunden, og i Eugenes sønderknuste ydre Skikkelse var der ikke Spor af Eugenes Aand.

De skaffede Jenny hvad hun behøvede til sit Arbeide, og hun fik et lille Bord sat hen ved Fødderne af hans Seng. Naar hun sad der, og hendes rige Haarfylde hang ned over Stolerygen, haabede de, at hun skulde vække hans Opmærksomhed. I det samme Øiemed sang hun ganske sagte, naar han slog Øinene op,

eller hun saae hans Pande rynke sig til hin svage Yttring, der var saa forsvindende, at den lignede en Figur, som fremkommer i Vand. Men endnu havde han ikke ændset Noget. De omtalte „de" vare Lægen, Lizzie, der tilbragte hele sin Fritid der, og Lightwood, som aldrig forlod ham.

De to Dage bleve til tre, og de tre til fire. Omsider hvidskede han helt uventet Noget.

„Hvad var det, kjære Eugene?"

„Vil De, Mortimer —"

„Om jeg vil —?"

„Sende Bud efter hende?"

„Kjære Ven, hun er her."

Sig den lange, tomme Mellemtid aldeles ubevidst, troede han, at de endnu talte med hinanden.

Den lille Dukkesyerske reiste sig ved Fødderne af Sengen, nynnende sin Vise, og nikkede venligt ad ham. „Jeg kan ikke give Dem Haanden, Jenny," sagde Eugene med noget af sit gamle Udseende; „men det glæder mig meget at see Dem."

Mortimer gjentog dette for hende, da det kun kunde forstaaes, naar man bukkede sig ned over ham og nøie iagttog hans Forsøg paa at sige det. Lidt efter tilføiede han:

„Spørg hende, om hun har seet Børnene."

Mortimer kunde ikke forstaae dette, ligesaa lidt som Jenny selv, førend han endvidere havde tilføiet:

„Spørg hende, om hun har lugtet Blomsterne."

„O nu veed jeg det!" udbrød Jenny. „Nu forstaaer jeg ham!" Og derpaa veg Lightwood sin Plads for hendes hurtige Komme, og bøiende sig over Sengen, sagde hun: „De mener mine lange, straalende, skraa Rækker af Børn, der pleiede at bringe mig Ro og Hvile? De mener de Børn, der pleiede at løfte mig op og gjøre mig let?"

Eugene smilte „Ja."

„Jeg har ikke seet dem, siden jeg saae Dem. Jeg seer dem aldrig nu, men har nu heller næsten aldrig Smerter."

„Det var en smuk Forestilling," sagde Eugene.

„Men jeg har hørt mine Fugle synge," udbrød den lille Skabning, „og har lugtet mine Blomster! Og Begge vare deilige og guddommelige!"

„Bliv her og hjælp at pleie mig," sagde Eugene roligt. „Jeg saae gjerne, at De fik hin Forestilling her, førend jeg døer."

Hun berørte hans Læber med sin Haand og skjermede for sine Øine med den samme Haand, medens hun vendte tilbage til sit Arbeide og sin lille dæmpede Sang. Han hørte med aabenbar Glæde paa Sangen, indtil hun lidt efter lidt lod den forstumme.

„Mortimer."

„Kjære Eugene."

„Kan De give mig Noget, som kan holde fast paa mig her blot nogle faa Minuter —"

„Holde fast paa Dem her, Eugene?"

„Forhindre mig fra at vandre jeg veed ikke hvorhen — thi jeg begynder at mærke, at jeg nyligt er kommen tilbage og igjen vil forvilde mig — saa gjør det, kjære Ven!"

Mortimer gav ham saadanne oplivende Midler, som han med Sikkerhed turde give ham (de stode stedse paa rede Haand) og var, idet han bøiede sig over ham, allerede i Begreb med at advare ham, da han sagde:

„Forbyd mig ikke at tale; thi tale maa jeg. Vidste De, hvilken plagende Spænding der trætter og fortærer mig, naar jeg vandrer paa hine Steder — hvor ere hine uendelige Steder, Mortimer? De maa være umaadeligt langt borte!"

Paa sin Vens Ansigt kunde han see, at han var nær ved at forvilde sig; thi et Øieblik efter tilføiede han: „Bliv ikke bange — jeg er ikke borte endnu. Hvad var det?"

„De vilde sige mig Noget, Eugene. Min stakkels kjære Ven, De vilde sige Deres Ven Noget, den Ven, der stedse har elsket Dem, beundret Dem, efterlignet Dem, støttet sig paa Dem, ikke været Noget uden Dem og, Himlen veed det, gjerne vilde være i Deres Sted, hvis han kunde!

„Stille, stille!" sagde Eugene med et kjærligt Blik, medens den Anden holdt Haanden for Ansigtet. „Jeg fortjener det ikke.

Jeg tilstaaer, at det glæder mig, men jeg fortjener det ikke. Dette Overfald, kjære Mortimer, dette Mord —"

Hans Ven bøiede sig over ham med fornyet Opmærksomhed og sagde: „De og jeg have Een og den Samme mistænkt."

„Mere end mistænkt. Men, Mortimer, baade medens jeg ligger her og naar jeg ikke ligger her længer stoler jeg paa, at De vil sørge for, at Gjerningsmanden ikke bliver dragen til Ansvar."

„Engene?"

„Hendes uskyldige Rygte vilde blive ødelagt, min Ven. Hun vilde blive straffet, ikke han. Jeg har forurettet hende nok i Gjerning og forretter hende endnu mere i Forsæt. De husker hvad det er for en Vei, der er brolagt med gode Forsætter. Den er ogsaa brolagt med slette. Jeg ligger paa den, Mortimer, og jeg veed det!"

„Vær rolig, kjære Engene."

„Det skal jeg, naar De har lovet mig det. Kjære Mortimer, Manden maa ikke straffes. Skulde han blive anklaget, maa De faae ham til at tie og frelse ham. Tænk ikke paa at hevne mig; tænk alene paa at dysse Historien ned og beskytte hende. De kan vende op og ned paa Sagen og fordreie Omstændighederne. Hør efter hvad jeg siger Dem. Det var ikke Skolemesteren, Bradley Headstone. Hører De mig? Anden Gang; det var ikke Skolemesteren, Bradley Headstone."

Han holdt inde af Udmattelse. Hans Tale havde været hvidskende, afbrudt og besværlig, men med megen Anstrengelse havde han gjort den saa tydelig, at den ikke kunde misforstaaes.

„Kjære Ven, jeg er i Begreb med at vandre bort; stands mig et Øieblik endnu, hvis De kan."

Lightwood løftede hans Hoved op ved Nakken og holdt et Glas Vin til hans Læber.

„Jeg veed ikke, hvor længe det er siden, at det skete, om det er Uger, Dage eller Timer, men lige meget. Der er jo en Undersøgelse og Forfølgelse i Gang, er der ikke?"

„Jo."

„Stands den, afværg den! Lad hende ikke komme i Forhør;

beskjerm hende. Blev den Skyldige stillet for Domstolen, vilde han forgifte hendes Rygte. Lad den Skyldige slippe ustraffet. Lizzie og den Fyldestgjørelse, jeg skylder hende, gaae for Alt. Lov mig det!"

„Det lover jeg Dem, Eugene, det lover jeg Dem!"

Idet han taknemligt vilde vende sine Øine om mod sin Ven, vandrede han bort. Hans Øine bleve staaende stille og antoge den tidligere stive, udtryksløse Stirren.

Timer og Timer, Dage og Nætter blev han liggende i samme Tilstand. Der var Øieblikke, da han efter en langvarig Bevidstløshed kunde tale til sin Ven og sige, at han havde det bedre, eller kunde bede ham om Noget; men førend det kunde blive ham givet, var han atter borte.

Dukkesyerske, der nu var lutter formildet Medlidenhed, pleiede ham med en Iver, som aldrig trættedes. Hun skiftede regelmæssigt Isen eller den kjølende Spiritus paa hans Hoved og holdt imellemstunder Øret til Puden for at lytte efter et eller andet afmægtigt Ord, der maatte undslippe ham i hans Vildelse. Det var forbausende, hvor mange Timer ad Gangen hun kunde sidde ved Siden af ham i en sammenkrøben Stilling og lytte efter hans svageste Stønnen. Da han ikke kunde røre en Haand, kunde han ikke tilkjendegive hvad han led, men ved denne omhyggelige Jagttagen (om ikke ved en hemmelig Medfølelse eller Kraft) erhvervede den lille Skabning sig et Indblik i ham, som Lightwood ikke besad. Mortimer henvendte sig ofte til hende, som om hun var en Tolk mellem den bevidste Verden og det bevidstløse Menneske, og hun kunde ændre Forbindingen om et Saar, lindre en Sammensyning, vende hans Ansigt eller forandre Sengeklædernes Tryk paa ham med ubetinget Vished om at gjøre det rigtigt. Den hende medfødte lette og fine Følelsessands, der var bleven i høi Maade udviklet ved hendes stadige Syslen med smaa Gjenstande, var unegteligt med i Spillet her; men hendes Fatteevne var i det mindste ligesaa udviklet.

Millioner Gange mumlede han det ene Ord Lizzie. Paa et vist Standpunkt af hans sørgelige Tilstand, der var det værste

for dem, der pleiede ham, virrede han med Hovedet paa Puden og gjentog uophørligt Navnet ivrigt og utaalmodigt med en Sindsforvirrets Jamren og en Maskines Ensformighed; og ligeledes kunde han, naar han laa stille og stirrede, gjentage det flere Timer i Træk, men da stedse i en dæmpet Tone af Advarsel og Skræk. Hendes Nærværelse og Berøring af hans Bryst eller Ansigt kunde ofte standse dette, og de lærte da at vente, at han i nogen Tid vilde ligge stille med lukkede Øine og være ved sin Bevidsthed, naar han aabnede dem. Men den tunge Skuffelse af deres ved den velkomne Stilhed i Værelset gjenoplivede Haab bestod i, at hans Aand atter smuttede bort og blev borte i samme Øieblik, som de glædede sig over, at den var kommen tilstede.

Denne en Druknendes hyppige Stigen op fra Dybet for atter at synke var skrækkelig for Tilskuerne; men efterhaanden foregik der den Forandring med ham, at den blev skrækkelig for ham selv. Hans Attraa efter at meddele Noget, der laa ham paa Sinde, hans ubeskrivelige Længsel efter at tale med hans Ven og betroe ham Noget, plagede ham saa meget, naar han gjenvandt sin Bevidsthed, at dennes Varighed forkortedes derved. Ligesom den, der stiger op fra Dybet, vil forsvinde saa meget desto før, naar han kæmper med Vandet, saaledes gik han i sin fortvivlede Strid atter til Bunds.

En Eftermiddag, da han havde ligget stille, og Lizzie nyligt havde listet sig ubemærket ud for at gaae til sit Arbeide, fremstammede han Lightwoods Navn.

„Her er jeg, kjære Eugene."

„Hvor længe skal dette vare, Mortimer?"

Lightwood rystede paa Hovedet. „Ikke desto mindre er det ikke værre med Dem, Eugene, end det har været."

„Men jeg veed, at der ikke er noget Haab. Og dog beder jeg, at det maa vare længe nok, til at De kan vise mig een sidste Tjeneste og jeg fuldbringe een sidste Gjerning. Hold fast paa mig her nogle Øieblikke, Mortimer. Forsøg det, forsøg det!"

Hans Ven ydede ham den Bistand, han formaaede, og opmuntrede ham til at troe, at han var bleven roligere, skjøndt

hans Øine allerede begyndte at miste det Udtryk, de saa sjeldent gjenvandt.

„Hold mig fast her, kjære Ven, hvis De kan. Forebyg, at jeg vandrer bort. Jeg er ved at gaae."

„Endnu ikke, endnu ikke. Siig mig, kjære Eugene, hvad det er, jeg skal gjøre?"

„Hold mig fast her blot en eneste Minut. Jeg er ved at gaae bort igjen, men lad mig ikke gaae. Hør først, hvad jeg har at sige. Stands mig, stands mig!"

„Min stakkels Eugene, bestræb Dem for at være rolig."

„Det gjør jeg; jeg bestræber mig for at være rolig, o dersom De blot vidste, hvor meget! Lad mig ikke vandre bort, førend jeg har talt. Giv mig lidt mere Vin."

Lightwood føiede ham, og med en rørende Kamp mod den Bevidstløshed, der begyndte at indfinde sig, og et bønfaldende Blik, som greb hans Ven dybt, sagde Eugene:

„De kan lade Jenny blive hos mig, medens De taler med hende og siger hende, hvad jeg bønfalder hende om. De kan lade Jenny blive hos mig, medens De er borte, De faaer ikke Meget at gjøre, og vil ikke blive længe borte."

„Nei, nei, nei. Men siig mig hvad det er, jeg skal gjøre, Eugene!"

„Nu gaaer jeg! De kan ikke standse mig!"

„Siig mig det med et Ord, Eugene!"

Hans Øine bleve atter stive, og det eneste Ord, der kom over hans Læber, var det Millioner Gange gjentagne: Lizzie, Lizzie, Lizzie.

Men den aarvaagne lille Dukkespyerske havde nu som altid været paa sin Post, og hun gik nu hen og rørte ved Lightwoods Arm, medens han saae fortvivlet ned paa sin Ven.

„Stille!" sagde hun med Fingeren paa Læberne. „Hans Øine ere ved at lukke sig, og han vil være ved sin Bevidsthed, naar han atter aabner dem. Skal jeg sige Dem et ledende Ord, som De kan gjentage for ham?

„O, Jenny, dersom De blot kunde sige mig det rigtige Ord!"

„Det kan jeg; but Dem!“

Han bukkede sig, og hun hvidskede ham Noget i Øret, hvidskede et eneste kort Ord til ham. Lightwood studsede og saae paa hende.

„Forsøg det,“ sagde den lille Skabning med et ophidset og triumferende Ansigt. Derpaa bøiede hun sig over den Bevidstløse og kysfede ham for første Gang paa Kinden og kysfede den stakkels lemlæstede Haand, som var hende nærmest. Derefter trak hun sig tilbage til Fødderne af Sengen.

Et Par Timer senere saae Mortimer Lightwood hans Bevidsthed vende tilbage og bøiede sig øieblikkeligt, men ganske roligt, over ham.

„Tal ikke, Eugene. See blot paa mig og hør efter. De kan jo følge mig?“

Han bevægede bekræftende Hovedet.

„Jeg gaaer ud fra det Punkt, hvor vi brøde af. Er det Ord, hvortil vi snart vilde være komne — er det — Hustru?“

„O Gud velsigne Dem, Mortimer!“

„Stille! Bliv ikke bevæget. Tal ikke. Hør mig, kjære Eugene. Deres Sind vil blive roligere, medens De ligger her, hvis De gjør Lizzie til Deres Hustru. De ønsker, at jeg skal tale med hende og sige hende det og bønfalde hende om at blive Deres Hustru. De beder hende knæle ved dette Leie og lade sig vie til Dem, paa det at Deres Fyldestgjørelse kan blive fuldstændig. Er det rigtigt?“

„Ja Gud velsigne Dem! Ja.“

„Det skal skee, Eugene. Stol paa mig. Men jeg maa blive nogle Timer borte for at opfylde Deres Ønsker. Indseer De, at det er unndgaaeligt?“

„Det sagde jeg jo, kjære Ven.“

„De har Ret; men den Gang havde jeg ikke Traaden. Hvorledes troer De, jeg fik den?“

Seende sig vist om, bemærkede Eugene, at Miss Jenny saae paa ham ved Fødderne af Sengen, hvor hun støttede sine Albuer paa Sengekanten og sit Hoved paa sine Hænder. Der var et Spor af hans lunefulde Mine i hans Ansigt, medens han søgte at smile ad hende.

„Ja," sagde Lightwood, „Opdagelsen var hendes. Læg Mærke til hvad jeg siger, kjære Eugene; i min Fraværelse vil De erfare, at jeg har udrettet mit Hverv hos Lizzie, ved at see hende her, hvor jeg nu staaer ved Deres Leie, for ikke at forlade Dem mere. Endnu et sidste Ord. Denne Fremgangsmaade er den rigtige for en ærlig Mand. Og jeg troer af min hele Sjæl, at hvis Forsynet i sin Barmhjertighed giver os Dem tilbage, vil De i Deres Livs Frelserinde finde en ædel Hustru, som De vil elske høit."

„Amen. Det er jeg vis paa. Men jeg gaaer det ikke igjennem, Mortimer."

„Derfor vil De ikke blive mindre kraftig og fuld af Haab, Eugene!"

„Nei. Nor ved mit Ansigt med Deres, hvis jeg ikke skulde holde ud, til De kommer tilbage. Jeg elsker Dem, Mortimer. Vær ikke urolig for mig, medens De er borte. Vil min dyrebare, kjekke Pige tage mig, er jeg overbeviist om, at jeg vil leve længe nok til at blive gift, kjære Ven."

Medens Vennerne saaledes toge Afsked med hinanden, gav Miss Jenny rent fortabt og græd, siddende med Ryggen mod Sengen i det Bur, hendes lyse Haar dannede, hjerteligt, men lydløst. Snart var Mortimer Lightwood borte. Da Aftenbelysningen forlængede Træernes tunge Afspeilinger i Floden, kom nok en Skikkelse med sagte Fjed ind i Sygeværelset.

„Er han ved sin Bevidsthed?" spurgte den lille Dukkesyerske, idet Skikkelsen tog Plads ved Hovedgjerdet; thi Jenny var strax gaaet af Veien for den og kunde fra sin nye og fjernere Plads ikke see den Lidendes Ansigt i det mørke Værelse.

„Han er ved sin Bevidsthed, Jenny," mumlede Eugene ved sig selv. „Han kjender sin Hustru."

Ellevte Kapitel.

Dukkesyerskens Opdagelse stadfæstes.

Mrs. John Rokesmith sad og syede i sit pyntelige lille Værelse ved Siden af en Kurv med smaa pyntelige Klædningsstykker, der havde et saadant Udseende af at høre til Dukkesyerskens Fag, at man skulde troet, at hun havde i Sinde at træde op som Concurrent med Miss Wren. Om den „Fuldstændige Britiske Husmoder" havde givet vise Raad dem betræffende, saaes ikke, men var ikke sandsynligt, da dette taagede Orakel intetsteds var at see. Men saa Meget er vist, at Mrs. John Rokesmith syede paa dem med en saa duelig Haand, at hun maatte have taget Undervisning hos En eller Anden. Kjærligheden er en høist vidunderlig Lærer i Alt, og Kjærligheden (fra et malerisk Synspunkt betragtet, uden Andet paa, end et Fingerbøl) havde maaskee undervist Mrs. John Rokesmith i denne Gren af Syfaget.

Det var nær ved den Tid, John skulde komme hjem, men da Mrs. John var opsat paa at tilendebringe en særlig Triumf for sin Færdighed førend Bordet, gik hun ham ikke i Møde. Med et velbehageligt, skjøndt lidt vigtigt Smil sad hun og syede væk med en regelmæssig Lyd, ligesom et Slags smilehullet lille fortryllende Taffeluhr af saxisk Porcellain af den allerbedste Mester.

En Banken paa Døren og en Ringen paa Klokken. Ikke John; ellers var Bella fløiet ham imøde. Men hvem da, naar det ikke var John? Bella gjorde sig endnu dette Spørgsmaal, da den vimse lille Nar af Tjenestepige kom vimsende ind og sagde: „Mr. Lightwood!"

„O Du store Gud!"

Bella havde blot faaet Tid til at kaste et Lommetørklæde over Kurven, da Mr. Lightwood gjorde sit Buk. Der var Noget i Veien med Mr. Lightwood, thi han var paafaldende alvorlig og saae daarlig ud.

Efter en kort Hentydning til den lykkelige Tid, da han havde kjendt Mrs. Rokesmith som Miss Wilfer, forklarede Mr.

Lightwood, hvad der var i Veien med ham, og hvorfor han var kommen. Han overbragte Lizzie Hexams inderligste Ønske om, at Mrs. John Rokesmith vilde være tilstede ved hendes Vielse.

Bella blev saa bevæget over denne Anmodning og den korte Beretning, han med Følelse meddelte hende, at ingen Lugteflaske nogensinde har været betimeligere end Johns Banken. „Min Mand," sagde Bella; „jeg skal føre ham herind."

Men dette viste sig at være lettere sagt end gjort; thi saa saare hun havde nævnt Mr. Lightwoods Navn, blev John staaende med Haanden paa Laasen til Stuedøren.

„Kom ovenpaa, min Ven."

Bella blev forbauset over, at han blev saa rød i sit Ansigt og pludseligt vendte sig om. „Hvad kan det betyde?" tænkte hun, medens hun gik ovenpaa med ham.

„Nu, mit Liv," sagde John, tagende hende paa Skjødet, „forklar mig nu det Hele."

Det var meget let sagt: „Forklar mig nu det Hele;" men John var i høieste Maade forvirret. Hans Opmærksomhed gjorde aabenbart nu og da Afspring, endog medens Bella forklarede ham det Hele. Og dog vidste hun, at han nærede megen Deltagelse for Lizzie og hendes Skjæbne. Hvad kunde det betyde?

„Du følger da med til dette Bryllup, kjære John?"

„N-nei, min Elskede, det kan jeg ikke."

„Kan Du ikke, John?"

„Nei, min Ven; derom kan der ikke være Tale; det er der ikke at tænke paa."

„Skal jeg da reise alene, John?"

„Nei, min Ven, Du skal reise med Mr. Lightwood."

„Synes Dig ikke, at det er paa Tiden, at vi gaae ned til Mr. Lightwood, kjære John?" spurgte Bella.

„Det er paa Tiden, at Du gaaer ned til ham, min Diesten, men mig maa Du undskylde hos ham."

„Det er da vel aldrig Dit Alvor, kjære John, at Du ikke vil see ham? Han veed, at Du er kommen hjem. Jeg har sagt ham det."

„Det er lidt uheldigt, men lader sig ikke ændre. Dog uheldigt eller heldigt, saa kan jeg bestemt ikke see ham, min Elskede."

Medens Bella sad paa hans Skjød og saae forbauset og lidt surmulende paa ham, overveiede hun, hvilken Grund han vel kunde have til denne uforklarlige Adfærd. Omsider viste der sig en svag Grund.

„Kjære John, Du kan dog vel aldrig være skinsyg paa Mr. Lightwood?"

„Mit søde Barn," svarede hendes Mand, leende ganske høit, „hvor kunde jeg være skinsyg paa ham? Hvorfor skulde jeg være skinsyg paa ham?"

„For Du veed, John," vedblev Bella, surmulende lidt mere endnu, „at om han ogsaa en Tid beundrede mig temmelig meget, var det dog ikke min Skyld."

„Det var Din Skyld, at jeg beundrede Dig, svarede hendes Mand med et Udtryk af Stolthed af hende, „og hvorfor da ikke Din Skyld, at han beundrede Dig? Jeg maatte jo gaae rent fra Forstanden, hvis jeg vilde blive skinsyg paa Enhver, der havde fundet min Kone skjøn og elskværdig!"

„Jeg er halvt vred paa Dig, kjære John," sagde Bella, smilende lidt, „og halvt glad over Dig, fordi Du er saadan en dum gammel Dreng, og dog siger smukke Ting, som om Du mente dem. Vær ikke gaadefuld, Sir. Hvad Ondt veed Du om Mr. Lightwood?"

„Slet Intet, min Ven."

„Hvad har han da gjort Dig, John?"

„Ikke det Allermindste, kjære Barn. Jeg veed ligesaa lidt noget Ondt om ham, som om Mr. Wrayburn; han har aldrig gjort mig Noget, og det har Mr. Wrayburn ikke heller. Og dog har jeg det Selvsamme mod dem Begge."

„O, John!" udbrød Bella, som om hun opgav ham som et uoverkommeligt Stykke Arbeide, saaledes som hun pleiede at opgive sig selv. „Du er ikke bedre end en Sphinx! Og en gift Sphinx er ingen — er ingen artig, aabenhjertig Ægtemand," sagde Bella i en fornærmet Tone.

„Bella, mit Liv!" sagde John Rokesmith, berørende hendes

Kind og smilende alvorligt, idet hun slog Øinene ned og surmulede igjen, „see paa mig. Jeg ønsker at tale med Dig."

„For Alvor, Du Blaaskjæg med det hemmelige Kammer?" spurgte Bella, opklarende sit smukke Ansigt.

„For Alvor, og det hemmelige Kammer vedkjender jeg mig. Husker Du ikke, at Du bad mig ikke at udtale hvad jeg tænkte om Dine ædlere Egenskaber, førend Du var bleven sat paa Prøve?"

„Jo, kjære John, og jeg mente og mener det oprigtigt."

„Den Tid vil komme, min Diesten — jeg er ingen Profet, men jeg siger det — da Du vil blive sat paa Prøve. Den Tid vil komme, troer jeg, da Du vil blive underkastet en Prøvelse, af hvilken Du ikke vil kunne gaae helt triumferende ud for mig, hvis Du ikke kan have fuldkommen Tillid til mig."

„Saa kan Du være rolig for mig, kjære John; thi jeg kan have fuldkommen Tillid til Dig og har og vil altid, altid have det. I Smaating er og har jeg stedse været en Smaating, men i store Ting haaber jeg ikke at være det: jeg vil ikke prale, kjære John, men jeg haaber det ikke."

Han blev endog mere overbeviist om Sandheden af hvad hun sagde, end hun selv var det, da han fornam hendes kjærlige Arme omkring sig. Havde han kunnet sætte den forgyldte Skarnagers Rigdomme paa Spil, vilde han have vovet dem paa hendes kjærlige og tillidsfulde Hjertes Troskab i Godt og Ondt.

„Nu vil jeg gaae og tage bort med Mr. Lightwood," sagde Bella springende op. „Du er rigtignok den mest keitede Klodrian til at pakke ind, John, der nogensinde har været til; men vil Du være rigtigt artig og love aldrig at gjøre det mere (hvorvel jeg ikke veed, hvad det er, Du har gjort!), skal Du faae Lov til at pakke min lille Vadsæk, medens jeg tager min Hat paa."

Han sautykkede med Glæde, og hun bandt sin kløftede Hage ind, rystede sit Hoved ind i sin Hat, trak Sloiferne paa sine Hattebaand ud, tog sine Handsker paa, Finger for Finger, og sik dem tilsidst paa sine smaa, buttede Hænder, sagde Farvel til ham og gik ned. Mr. Lightwoods Utaalmodighed lettedes betydeligt, da han saae hende reiseklædt.

„Følger Mr. Rokesmith ikke med?“ spurgte han tøvende og med et Blik paa Døren.

„O det havde jeg nær glemt,“ svarede Bella. „Jeg skal bringe Dem hans bedste Hilsen, men hans Ansigt er saa opsvulmet, at det er dobbelt saa stort som ellers, og han maa strax lægge sig for at vente paa Doctoren, der skal komme og aarelade ham.“

„Det er mærkeligt,“ yttrede Lightwood, „at jeg endnu aldrig har seet Mr. Rokesmith, uagtet vi have havt med de samme Sager at gjøre.“

„Virkeligt?“ sagde den uforskammede Bella.

„Jeg begynder at troe, vedblev Lightwood, „at jeg aldrig vil faae ham at see.“

„Det gaaer stundom saa underligt til med saadanne Ting,“ sagde Bella med det roligste Ansigt, „at det synes at være ligesom en Skjebne. Men jeg er færdig, Mr. Lightwood.“

De kjørte strax bort i en lille Vogn, som Lightwood havde taget med fra det uforglemmelige Greenwich; og fra Greenwich kjørte de lige til London, og i London ventede de paa en Jernbanestation, til den velærværdige Frank Milvey og hans Kone, med hvem Mortimer Lightwood allerede havde talt, kunde komme og følge med dem.

Dette værdige Par opholdtes af en gammel, forfærdelig Sognebo af Qvindekjønnet, der var en af deres Livs Plager, og med hvem de bare over med den mønsterværdigste Mildhed og Godmodighed, uagtet hun havde en Smitte af Latterlighed ved sig, der meddelte sig til Alt og Alle, med hvem hun kom i Berøring. Hun hørte til den velærværdige Franks Menighed og satte en Ære i at udmærke sig i denne Forsamling ved paa en iøinefaldende Maade at græde over Alt, om det end var aldrig saa opmuntrende, hvad den velærværdige Frank sagde i sit offentlige Kald, samt ved at anvende Davids Bodspsalmer paa sig selv og i en personligt fornærmet Tone (langt bagefter Degnen og den øvrige Menighed) at beklage sig over, at hendes Fjender gravede Faldgruber for hende og søndersloge hende med Jernstænger. Ja denne gamle Enke skilte sig ved hin Deel af Høimessen og Aften-

sangs Gudstjeneſten, ſom om hun indgav en Klage under Eds Tilbud og anholdt en Fredsdommer om en Arreſtbefaling. Dog dette var ikke hendes beſværligſte Eiendommelighed; thi denne antog Skikkelſen af et i Almindelighed i daarligt Veir og ved Daggry tilbagevendende Indtryk af, at hun havde Noget paa Hjertet og trængte til, at den velærværdige Frank øieblikkeligt kom og tog det bort. Mangen en Gang var denne kjærlige Skabning ſtaaet op og gaaet hen til Mrs. Sprodgkin (dette var Diſciplens Navn), idet han ved ſin levende Bevidſthed om ſin Pligt underſtrykte ſin levende Bevidſthed om hendes Pudſighed, og ſkjøndt han meget godt vidſte, at der ikke vilde komme Andet end en Forkjølelſe ud deraf. Men udenfor deres fire Vægge lode den velærværdige Frank Milvey og Mrs. Milvey kun ſjeldent falde Vink om, at Mrs. Sprodgkin neppe var den Umage værd, hun voldte, men ſaae hende Begge fra den bedſte Side, ſaaledes ſom de gjorde ved alle deres Gjenvordigheder.

Dette høiſt fordringsfulde Medlem af Menigheden ſyntes at være begavet med en ſjette Sands med Henſyn til at vide, naar den velærværdige Frank Milvey mindſt ønſkede hendes Selſkab, og da med Punktlighed at indfinde ſig i hans lille Forſtue, hvorfor den velærværdige Frank, da han beredvilligt havde lovet, at han og hans Kone vilde følge tilbage med Lightwood, ſagde ſom Noget, der fulgte af ſig ſelv: „Vi maa ſkynde os at komme bort, kjære Margaretta, hvis vi ikke ville overfaldes af Mrs. Sprodgkin.“ Hertil ſvarede Mrs. Milvey i ſin venlige, eftertrykkelige Tone: „O ja, for hun er ſaadan en Rolighedsforſtyrrer og Plageaand, Frank!“ Ord, der neppe vare udtalte, førend deres Gjenſtand meldtes ſom trofaſt ventende nedenunder og begjerende Raad i et aandeligt Anliggende. Da de Punkter, hvorom Mrs. Sprodgkin ſøgte Oplysning, ſjeldent vare af paatrængende Natur (ſaaſom Hvo der avlede Hvem, eller en Forklaring om de Amoriter), tyede Mrs. Milvey ved denne ſærlige Leilighed til den Udvei at kjøbe ſig fri for hende ved en Foræring af The og Sukker, et Brød og noget Smør. Diſſe Gaver modtog Mrs. Sprodgkin, men paaſtod dog at ville pligtſkyldigſt blive i Forſtuen for at neie for

den velærværdige Frank, naar han kom ud; men da han var uforsigtig nok til i sin venlige Tone at sige: „Naa, Sally, er De der?“ paadrog han sig en vidtløftig Tiltale af Mrs. Sprodgkin, der dreiede sig om, at hun saae The og Sukker i samme Lys som Virak og Myrrha, og betragtede Brød og Smør som ensbetydende med Græshopper og vild Honning. Efterat have meddelt disse opbyggelige Oplysninger, blev Mrs. Sprodgkin endnu bestandigt staaende i Forstuen, og Mr. og Mrs. Milvey skyndte sig i en ophidset Tilstand til Jernbanestationen. Alt dette fortælles her til Ære for hint gode, christelige Par, et Udtryk for Hundreder af gode, ligesaa samvittighedsfulde christelige Par, der lade deres Gjerningers Lidenhed gaae op i dens Storhed og ikke føle nogen Fare for at miste deres Værdighed, fordi de lempe sig efter uforstaaelige Vindmagere.

„Opholdt i det sidste Øieblik af Nogen, der havde et Krav paa mig',“ var den velærværdige Franks Undskyldning til Lightwood, uden at han tænkte paa sig selv, hvortil Mrs. Milvey, tænkende for ham som den trofaste lille Hustru, hun var, føiede: „I ja, opholdt i det sidste Øieblik. Men hvad Kravet angaaer, Frank, maa jeg rigtignok sige, at Du efter min Formening stundom er lidt vel hensynsfuld og lader denne Egenskab blive en Smule misbrugt.“

Bella indsaae, trods den Forsikkring, hun nyligt havde givet om sig selv, at hendes Mands Fraværelse vilde blive en ubehagelig Anledning til Forundring for Milvey'erne, og heller ikke kunde hun vise sig fuldkommen rolig, da Mrs. Milvey spurgte:

„Hvorledes har Mr. Rokesmith det? Er han reist i Forveien, eller kommer han bagefter?“

Da det paa Grund heraf blev nødvendigt atter at jage ham i Seng og lade ham ligge og vente paa at blive aareladt, gjorde Bella det, men ikke halvt saa godt anden Gang som første Gang; thi en to Gange sagt hvid Løgn synes næsten at blive sort, naar man ikke er vant til det.

„Ak, Gud,“ sagde Mrs. Milvey, „hvor det gjør mig ondt! Mr. Rokesmith viste en saadan Deltagelse for Lizzie Hexam, da

vi vare der forrige Gang. Og havde vi blot vidst, hvorledes det var med hans Ansigt, kunde vi have givet ham Noget, der vilde have lindret ham paa saa kort en Tid."

For at gjøre den Hvide hvidere, skyndte Bella sig at forsikkre, at han ingen Smerter havde, hvorover Mrs. Milvey blev saa glad.

„Jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til," sagde Mrs. Milvey, „og jeg er vis paa, at Du heller ikke veed det, Frank, men Præsterne og deres Koner synes at foranledige opsvulmede Ansigter. Hver Gang jeg lægger Mærke til et Barn i Skolen, forekommer det mig, som om dets Ansigt øieblikkeligt svulmer op, og Frank gjør aldrig Bekjendtskab med en gammel Kone, uden at hun faaer Ansigtssmerter. Og desuden faae vi de stakkels Børn til at nyse saa stærkt. Jeg veed ikke, hvorledes vi bære os ad dermed, og vilde ønske, at vi ikke gjorde det, men jo mere vi lægge Mærke til dem, desto mere nyse de, netop ligesom de gjøre, naar Texten bliver læst op. — Det er en Skolemester, Frank. Jeg husker at have seet ham et Sted."

Disse Ord gjaldt en ung Mand af tilbageholdent Ydre og iført en sort Kjole og Vest og graa melerede Benklæder. Fra det Indre af Stationen var han kommen ud i Forsalen, strax efterat Lightwood var gaaet ud til Toget, og havde hastigt løbet de trykte Opslag paa Væggen igjennem. Han havde yttret en ubestemt Nysgjerrighed efter, hvad der taltes blandt de Mennesker, som ventede der, eller kom og gik, og havde nærmet sig, da Mrs. Milvey havde nævnt Lizzie Heram, og var siden bleven staaende, skjøndt stedse skottende hen til den Dør, ad hvilken Lightwood var gaaet ud. Han stod med Ryggen til dem og sine behandskede Hænder bagpaa, og der var nu en saa aabenbar Vaklen ved ham, der tydede paa Raadvildhed, om han skulde tilkjendegive, at han havde hørt sig omtale, eller ikke, at Mr. Milvey talte til ham.

„Jeg kan ikke mindes Deres Navn," sagde han, „men jeg husker at have seet Dem i Deres Skole."

„Mit Navn er Bradley Headstone, Sir," svarede han, trækkende sig tilbage til et mere afsides Sted.

„Jeg burde have huſket det," ſagde Mr. Milvey, rækkende ham Haanden. „De befinder Dem dog vel? Lidt overanſtrengt er jeg bange for?"

„Ja jeg er for Tiden overanſtrengt, Sir."

„Gjorde De Dem ingen Adſpredelſer i Deres ſidſte Ferie?"

„Nei, Sir."

„Lutter Arbeide og ingen Adſpredelſe ville ſikkert ikke frembringe Sløvhed hos Dem, Mr. Headſtone, men vel ſvække Deres Fordøielſe, hvis De ikke er forſigtig."

„Jeg ſkal beſtræbe mig for at være forſigtig, Sir. Turde jeg udbede mig at maatte tale et Øieblik med Dem udenfor?"

„Med Fornøielſe."

Det var Aften, og Forſalen var godt oplyſt. Skolemeſteren, der uafladeligt havde holdt Øie med Lightwoods Dør, gik ad en anden ud i en Krog udenfor, hvor der var mere Skygge end Lys, og ſagde, pillende paa ſine Handſker:

„En af Deres Damer, Sir, nævnte i mit Paahør et Navn, ſom jeg kjender, kjender meget godt, kan jeg ſige. Det er Navnet paa en Søſter til en af mine forrige Diſciple. Han var længe min Diſcipel og har gjort Fremgang og hurtigt ſvunget ſig i Veiret — Navnet er Hexam, Lizzie Hexam." Han ſyntes at være undſelig og ængſtelig og talte meget tvungent. Den Tankeſtreg, han ſatte mellem ſine to ſidſte Sætninger, var meget beſværlig for hans Tilhører.

„Ja," ſvarede Mr. Milvey, „vi ſkulle ned og beſøge hende."

„Det hørte jeg, Sir. Jeg haaber, at der ikke er hændet min forrige Diſcipels Søſter noget Ubehageligt? Hun har dog vel ikke lidt noget Tab? Ikke faaet Sorg? Ikke miſtet nogen — Slægtning?"

Mr. Milvey fandt, at dette Menneſke havde et ſaare underligt Væſen og et mørkt ſkulende Blik, men ſvarede med ſin ſædvanlige Frimodighed.

„Det glæder mig at kunne ſige Dem, Mr. Headſtone, at Deres forrige Lærlings Søſter ikke har lidt noget ſaadant Tab. De troede maaſkee, at jeg ſkulde ned og begrave Nogen?"

„Det kan maaskee have været en Tankeforbindelse med Deres geistlige Egenskab, Sir, men jeg var mig den ikke bevidst. — De skal altsaa ikke ned og begrave Nogen?"

Det var i Sandhed et Menneske med et saare underligt Væsen og et lurende Blik, som ordenligt var trykkende.

„Nei. Oprigtigt talt," sagde Mr. Milvey, „da De har saa megen Deltagelse for Deres forrige Lærlings Søster, kan jeg gjerne sige Dem, at jeg skal ned til hendes Bryllup."

Skolemesteren foer tilbage.

„Ikke for selv at holde Bryllup med hende," sagde Mr. Milvey med et Smil, „da jeg allerede selv er gift, men for at forrette Vielsen ved hendes Bryllup."

Bradley Headstone greb fat i en Pille bagved sig, og havde Mr. Milvey ikke før vidst, hvad et askegraat Ansigt vilde sige, vidste han det nu.

„De befinder Dem ilde, Mr. Headstone!"

„Kun en Ubetydelighed, Sir; det gaaer snart over. Jeg faaer ofte Anfald af Svimmelhed. Lad mig ikke opholde Dem, jeg trænger ikke til Hjælp. Meget forbunden, fordi De skjenkede mig disse Minuter af Deres Tid."

Idet Mr. Milvey, der ikke havde flere Minuter at undvære, gav et passende Svar og gik ind i Forsalen igjen, bemærkede han, at Skolemesteren støttede sig til Pillen med sin Hat i Haanden og trak i sit Halstørklæde, som om han vilde rive det af, hvorfor den velærværdige Frank henledede en Jernbanebetjents Opmærksomhed paa ham ved at sige: „Der er en Person udenfor, som synes at være meget syg og trænge til Hjælp, skjøndt han siger Nei."

Lightwood havde imidlertid taget Pladser til dem, og Afgangsklokken var i Begreb med at ringe. De satte sig ind i Coupeen, men da de begyndte at kjøre bort fra Stationen, kom den samme Betjent løbende hen ad Perronen og saae ind i alle Vognene.

„O er De der, Sir?" sagde han, springende op paa Trinet og holdende sig fast i Vindueskarmen med sin Albu,

medens Vognen kjørte. „Den Person, De talte om til mig, har faaet et Krampeslag."

Han havde virkeligt faaet et meget heftigt Anfald og bed og slog om sig (sagde Betjenten) som en Rasende. Vilde Herren give ham sit Kort, da han først havde seet ham? Det gjorde Herren med den Forklaring, at han ikke vidste Andet om den Syge, end at han havde en meget hæderlig Stilling og havde sagt, at han befandt sig ilde, hvilket ogsaa hans Udseende alene vilde have tilkjendegivet. Betjenten tog Kortet, pasfede sit Smit til at smutte ned, smuttede ned, og dermed var det forbi.

Derpaa raslede Toget afsted mellem Tagene og de ujevne Mure af Huse, der vare blevet revne ned for at gjøre Plads for det, og hen over de nylrende Gader og under den frugtbare Jord, indtil det skjød hen over Floden, springende hen over den rolige Overflade som en Bombe, og forsvandt igjen, som om det var sprunget i Rogens, Dampens og Ildens Brusen. Lidt efter brølede det atter over Floden som en stor Raket, sparkende med ubeskrivelig Foragt til Vandets Krumninger og Dreininger og gaaende lige los paa sit Maal, som Fader Tid gaaer los paa sit, medens det er ham lige meget, hvilke levende Vande der ere dybe eller ikke, afspeile himmelsk Lys eller Mørke, frembringe deres lille Afgrøde af Siv og Blomster, dreie sig hist og dreie sig her, ere larmende eller stille, plumrede eller klare; thi deres Løb har eet sikkert Endepunkt, om deres Kilder og Veie end ere mange.

Derpaa kjørte de et Stykke i Vogn tæt ved den høitidelige Flod, der sneg sig afsted om Natten, ligesom alle Ting snige sig afsted baade om Natten og om Dagen, givende saa roligt efter for Evighedens Magnetklippes Tiltrækningskraft, og jo mere de nærmede sig det Kammer, hvor Engene laa, desto mere frygtede de for at finde hans Vandringer endte. Tilsidst saae de dets matte Lys skinne, og det gav dem Haab, skjøndt Lightwood stammede ved den Tanke: „Var han død, vilde hun dog sidde hos ham."

Men han laa stille, halvt bedøvet, halvt sovende. Trædende

ind med en opløftet, advarende Finger, hyssede Bella kjærligt Lizzie, men sagde ikke et Ord. Heller ikke talte nogen af de Andre, men Alle satte sig stiltiende ved Fødderne af Sengen og ventede i Taushed. Og nu opstode under denne Nattevagt, hvormed Flodens Bølger og Togets Brusen blandede sig, atter disse Spørgsmaal i Bellas Sjæl: Hvad kunde der ligge paa Bunden af Johns Hemmelighed? Hvorfor var han aldrig bleven seet af Mr. Lightwood, hvem han endnu stedse skyede? Naar skulde den Prøvelse komme, gjennem hvilken hendes Tillid til og Troskab mod hendes dyrebare Ægtefælle skulde føre hende og gjøre ham triumferende? Thi det havde været hans Betingelse. At hun bestod i Prøven, skulde gjøre den Mand, hun elskede af sit fulde Hjerte, triumferende. En Betingelse, der ikke turde tabe sig af Syne i Bellas Bryst.

Langt ud paa Natten slog Eugene Øinene op. Han var ved sin Bevidsthed og sagde strax: „Hvad er Klokken? Er vor Mortimer kommen tilbage?“

Lightwood viste sig øieblikkeligt for selv at svare. „Ja, Eugene, og Alt er færdigt.“

„Kjære Ven,“ sagde Eugene med et Smil, „vi takke Dem Begge hjerteligt. Sig dem, hvor velkomne de ere, og at jeg gjerne vilde være veltalende, hvis jeg kunde.“

„Det behøves ikke,“ sagde Mr. Milvey, „vi vide det. Har De det bedre, Mr. Wrayburn?“

„Jeg er meget lykkeligere,“ svarede Eugene.

„Og meget bedre med, vil jeg haabe.“

Eugene vendte sine Øine om mod Lizzie, ligesom for at skaane hende, og svarede ikke.

Derpaa toge de Alle Plads omkring Sengen, og Mr. Milvey aabnede sin Bog og begyndte den høitidelige Forretning, hvormed Dødens Skygge saa sjeldent staaer i Forbindelse, og som i Tanken er saa uadskillelig fra en Overstrømmen af Liv og Munterhed og Haab og Sundhed og Glæde. Bella tænkte paa, hvor forskjelligt dette var fra hendes eget solklare lille Bryllup, og græd. Mrs. Milvey var fuld af Medlidenhed og græd ligeledes. Dukke-

syerfken holdt Hænderne for Ansigtet og græd i sit gyldne Bur. Læsende med dæmpet, klar Røst og bøiende sig over Eugene, der holdt sine Øine fæstede paa ham, forrettede Mr. Milvey sin Gjerning med passende Simpelhed. Da Brudgommen ikke kunde røre sine Fingre, berørte han hans Finger med Ringen og satte den paa Brudens. Idet de Tvende gave hinanden deres Tro, lagde hun sin Haand paa hans og lod den blive liggende der, og da Ceremonien var forbi og alle de Andre vare gaaede ud af Stuen, stak hun sin Arm under hans Hoved og lagde sit eget Hoved paa Puden ved Siden af ham.

„Træk Omhænget tilside, min dyrebare Pige," sagde Eugene efter en liden Stund, „og lader os see vor Bryllupsdag."

Solen var ved at staae op, og dens første Straaler trængte ind i Værelset, da hun kom tilbage og lagde sine Læber paa hans. „Jeg velsigner Dagen!" sagde Eugene. „Jeg velsigner Dagen!" sagde Lizzie.

„Det er et kummerligt Ægteskab, Du har indgaaet, min elskelige Hustru," sagde Eugene. „Et lemlæstet, letsindigt Menneske, der ligger her saa lang, han er, og saa godt som Intet for Dig, naar Du er bleven en ung Enke."

„Jeg har indgaaet det Ægteskab, som jeg vilde givet Alt i Verden for at turde have gjort mig Haab om," svarede hun.

„Du har kastet Dig bort," sagde Eugene, rystende paa Hovedet. „Men Du har fulgt Dit herlige Hjerte. Dog mit Forsvar er, at Du først havde kastet dette Hjerte bort, Du dyrebare Pige!"

„Nei, jeg havde givet Dig det."

„Det er jo det Samme, min stakkels Lizzie!"

„Stille, stille! Det er noget helt Andet."

Der kom Taarer i hans Øine, og hun besvor ham at lukke dem. „Nei," sagde Eugene, atter rystende paa Hovedet, „lad mig see paa Dig, Lizzie, medens jeg kan. Du kjekke, opofrende Pige! Du Heltinde!"

Hendes egne Øine fyldtes ved hans Lovprisninger. Og da han havde samlet Kræfter til at flytte sit saarede Hoved og lagde det op til hendes Bryst, randt Begges Taarer.

„Lizzie," sagde Eugene efter et Ophold, „naar Du mærker, at jeg vil til at vandre bort fra dette Tilflugtsted, som jeg saa lidt har fortjent, saa tal til mig ved mit Navn, og jeg troer, jeg vender tilbage."

„Ja, kjære Eugene."

„See!" sagde han smilende; „Jeg havde allerede været borte, naar det ikke havde været!"

Da han lidt efter syntes at synke hen i Bevidstløshed, sagde hun med en rolig, kjærlig Stemme: „Eugene, min elskede Husbond!" og strax svarede han: „See igjen! Der seer Du, at Du kan kalde mig tilbage!" Og senere, naar han ikke kunde tale, svarede han endnu stedse med en sagte Bevægelse med sit Hoved ved hendes Bryst.

Solen stod høit paa Himlen, da hun varsomt gjorde sig fri, for at give ham de styrkende Midler og den Næring, han behøvede. Den fuldstændige Hjælpeløshed af det Vrag af ham, som laa kastet op paa Land der, forurolige nu hende, men selv syntes han at have fattet lidt mere Haab.

„Ak, min elskede Lizzie," sagde han med mat Stemme, „hvorledes skal jeg, hvis jeg helbredes, kunne betale Alt, hvad jeg skylder Dig?"

„Ved ikke at undsee Dig ved mig," svarede hun, „vil Du have mere end betalt Alt."

„Der vilde behøves et Liv, Lizzie, mere end et Liv til at betale Alt."

„Lev da for det; lev for mig, Eugene; lev for at see, hvorledes jeg skal bestræbe mig for at uddanne mig og ikke gjøre Dig Skam."

„Du herlige Pige," svarede han, samlende mere af sin fordums Tone, end han hidtil havde kunnet, „jeg har tværtimod tænkt paa, om ikke det Bedste, jeg kunde gjøre, var at døe."

„Det Bedste, Du kunde gjøre, at lade mig tilbage med et knust Hjerte?"

„Det er ikke det, jeg mener, elskede Pige. Det er ikke det, jeg har tænkt paa. Det, jeg har tænkt paa, er, at Du af Med-

lidenhed med mig i denne min lemlæstede og nedbrudte Tilstand, sætter mig saa høit — tænker saa godt om mig — elsker mig saa inderligt."

„Himlen veed, at jeg elsker Dig inderligt."

„Og Himlen veed, at jeg paaskjønner det! Nu vel, hvis jeg lever, vil Du faae at see, hvorledes jeg er."

„Vil jeg faae at see, at min Ægtefælle besidder en Guldgrube af Bestemthed og Kraft og vil vide at benytte den paa bedste Maade, ikke sandt?"

„Jeg haaber det, dyrebareste Lizzie," sagde Eugene med Inderlighed, men dog tillige noget lunefuldt. „Jeg haaber det, men kan ikke samle Forfængelighed nok til at troe det. Hvor kan jeg troe det, naar jeg seer tilbage paa en saa ubetydelig og forspildt Ungdom som min! Jeg haaber det ydmygt, men jeg tør ikke troe det. Der er en bitter Anelse i min Samvittighed om, at jeg, hvis jeg blev i Live, vilde skuffe Dig og min egen gode Mening — og at jeg burde døe, Du Elskede!"

Tolvte Kapitel.

Den forbigaaende Skygge.

Vind og Strøm vexlede et vist Antal Gange, Jorden bevægede sig omkring Solen et vist Antal Gange, Skibet ude paa Havet tilendebragte lykkeligt og vel sin Reise og bragte en lille Bella hjem med sig. Hvem var da saa glad og lykkelig som Mrs. John Rokesmith, ene og alene med Undtagelse af Mr. John Rokesmith?"

„Vilde Du nu ikke gjerne være rig, min Diesten?"

„Hvor kan Du spørge saaledes, kjære John? Nu er jeg jo rig."

Disse vare nogle af de første Ord, der taltes i Nærheden af lille Bella, medens hun laa og sov. Hun viste sig snart at

være et Barn af vidunderlig Begavelse, idet hun røbede den største Modbydelighed for sin Bedstemoders Selskab og stedse angrebes af en smertelig Surhed i Maven, naar denne værdige Dame bærede hende med nogensomhelst Opmærksomhed.

Det var fortryllende at see Bella betragte denne Lille og opdage sine egne Smilehuller i denne spæde Afspeiling, som om hun uden personlig Forfængelighed saae sig i Speilet. Hendes cherubiske Fader sagde med Føie til hendes Mand, at den Lille syntes at gjøre hende yngre og mindede ham om de Dage, da hun havde en Yndlingsdukke, som hun pleiede at snakke med, naar hun gik paa Gulvet med den. Alverden kunde være bleven opfordret til at fremvise not en saadan Lille, for hvem der blev snakket og sunget en saadan Mængde morsomt Vrøvl, som Bella snakkede og sang for denne Lille: eller som blev klædt saa mange Gange af og paa i Døgnet, som Bella klædte denne Lille af og paa; eller som blev gjemt saaledes bag Døre og stukken frem for at standse dens Fader, naar han kom hjem; eller som, kort sagt, ved Hjælp af en glad og stolt ung Moders levende Opfindelsesevne gjorde halvt saa mange barnagtige Ting, som denne uudtømmelige Lille gjorde.

Da den uudtømmelige Lille var to eller tre Maaneder gammel, begyndte Bella at bemærke en Sky paa sin Mands Pande, og iagttagende den, saae hun en voxende Bekymring samle sig der, som voldte hende megen Uro. Mere end een Gang vækkede hun ham, naar han laa og mumlede i Søvne, og skjøndt det ikke var noget Værre end hendes eget Navn, han mumlede, var det dog klart for hende, at hans Uro hidrørte fra en eller anden tung Sorg. Derfor kom Bella tilsidst frem med sit Krav paa at dele denne Byrde og bære sin Halvdel af den.

„Du veed, kjære John," sagde hun, muntert vendende tilbage til deres tidligere Samtale, „at jeg haaber, at man trygt kan stole paa mig i store Ting, og det kan visseligt ikke være en Smaating, der volder Dig saa megen Uro. Det er meget smukt af Dig, at Du bestræber Dig for at skjule for mig, at Du er urolig over Noget, men det lader sig umuligt gjøre, elskede John."

„Ja, jeg indrømmer, at jeg er noget urolig, min egen Ven.“

„Saa sig mig, hvorover det er, Sir.“

Men nei, det undveg han. „Det er det Samme!“ tænkte hun kjekt. „John forlanger, at jeg skal have ubetinget Tillid til ham, og han skal ikke see sig skuffet.“

En Dag tog hun til London for at træffe ham, da de skulde gjøre nogle Indkjøb sammen. Hun fandt ham ventende paa sig ved Maalet for hendes Reise, og de gik bort med hinanden gjennem Gaderne. Han var meget opromt, men talte ideligt om det Indfald, hvis de vare rige, og sagde, at sæt en Gang, at den smukke Vogn histhenne var deres, og at den holdt der for at kjøre dem hjem til et smukt Hus, som de eiede, hvad vilde Bella saa helst forefinde i det? Naa, det vidste Bella ikke; da hun allerede havde Alt, hvad hun ønskede, kunde hun ikke sige det. Men lidt efter lidt bragtes hun til at tilstaae, at hun kunde have Lyst til at faae et Barnekammer til den uudtømmelige Lille, hvortil der aldrig havde været Mage. Det skulde være en sand Regnbue af Farver, da hun var ganske overbeviist om, at den Lille lagde Mærke til Farver, og Trappen skulde smykkes med de deiligste Blomster, da hun var fuldkomment vis paa, at den Lille lagde Mærke til Blomster; og der skulde være et Fuglebur et eller andet Sted med de yndigste smaa Fugle, da der ikke kunde være mindste Tvivl om, at den Lille lagde Mærke til Fugle. Var der ikke Mere? Nei, kjære John. Efterat der var blevet sørget for at tilfredsstille den uudtømmelige Lilles Lyster, kunde Bella ikke tænke sig Mere.

Medens de skaddrede saaledes, og efterat John havde spurgt: „Ingen Smykker til Dig selv, for Exempel?“ og Bella smilende havde svaret: „Aa, naar det endeligt skulde være, kunde der staae et smukt Elfenbens Skrin med nogle Smykker paa hendes Natbord,“ bleve disse Billeder pludseligt formørkede og udslettede.

De dreiede om et Hjørne og mødte Mr. Lightwood.

Han blev staaende ligesom forstenet ved Synet af Bellas Mand, der i samme Øieblik havde skiftet Farve.

„Mr. Lightwood og jeg have seet hinanden før,“ sagde han.

„Seet hinanden før, John?“ gjentog Bella i en forundret Tone. „Mr. Lightwood har sagt mig, at han aldrig havde seet Dig.“

„Den Gang vidste jeg ikke, at det havde været Tilfældet,“ sagde Lightwood, bragt ud af Fatning for hendes Skyld. „Jeg troede kun at have hørt tale om — Mr. Rokesmith.“

„Den Gang, Mr. Lightwood saae mig, min Ven,“ yttrede hendes Mand, uden at skye hans Blik, men seende ham lige i Øinene, „var mit Navn Julius Handford.“

Julius Handford! Det Navn, som Bella saa ofte havde seet i gamle Aviser, medens hun havde været i Huset hos Mr. Boffin! Julius Handford, der var bleven offentligt opfordret til at vise sig, ligesom der offentligt var blevet udlovet en Belønning til den, som kunde meddele Oplysning om ham!

„Jeg vilde have undgaaet at omtale det i Deres Paahør,“ sagde Lightwood hensynsfuldt til Bella; „men da Deres Mand selv siger det, maa jeg bekræfte hans sælsomme Indrømmelse. Jeg saae ham som Mr. Julius Handford og gjorde mig bagefter (hvad han udentvivl vidste) megen Umage for at opspore ham.“

„Fuldkomment rigtigt. Men det var hverken min Hensigt eller mit Ønske,“ sagde Rokesmith roligt, „at lade mig opspore.“

Bella saae forbauset fra den Ene hen paa den Anden.

„Mr. Lightwood,“ vedblev hendes Mand, „da Tilfældet omsider har ført os sammen — hvilket ikke er saa forunderligt, eftersom det Forunderlige tværtimod bestaaer i, at Tilfældet ikke før har bragt os i Berøring med hinanden — vil jeg kun minde Dem om, at De har været i mit Hus, og tilføie, at jeg ikke har skiftet Bopæl.“

„Sir,“ svarede Lightwood med et betydningsfuldt Blik paa Bella, „min Stilling er i Sandhed pinlig. Jeg haaber, at De kan rense Dem for enhver Delagtighed i en meget sort Forbrydelse, men De kan ikke Andet end vide, at Deres egen paafaldende Opførsel har gjort Dem mistænkt.“

„Det veed jeg,“ var hele Svaret.

„Min sagmæssige Pligt,“ sagde Lightwood tøvende og med nok et Blik paa Bella, „staaer hoiligen i Strid med min per-

sonlige Tilbøielighed; men jeg tvivler paa, Mr. Handford, eller Mr. Rokesmith, at jeg er berettiget til at forlade Dem her, førend hele Deres Adfærd er bleven forklaret."

Bella greb sin Mands Haand.

„Bliv ikke urolig, min Diesten. Mr. Lightwood vil faae at see, at han er fuldkommen berettiget til at forlade mig her. I ethvert Tilfælde," tilføiede Mr. Rokesmith, „vil han faae at see, at jeg agter at forlade ham her."

„De kan vist neppe negte, Sir," sagde Lightwood, „at da jeg ved den af Dem antydede Leilighed indfandt mig i Deres Hus, undgik De mig forsætligt."

„Jeg forsikrer Dem, Mr. Lightwood, at det aldrig kan falde mig ind at negte det, og jeg vilde være vedbleven at undgaae Dem lidt længere endnu i det samme Øiemed, dersom vi ikke havde truffet hinanden her. Jeg gaaer nu lige hjem og bliver hjemme til i Morgen Middag. Senere, haaber jeg, ville vi blive bedre bekjendte. Farvel."

Lightwood vidste ikke, hvad han skulde sige eller gjøre, men Bellas Mand gik ganske roligt forbi ham med Bella under Armen, og de gik hjem, uden at blive oftere standsede eller fortrædigede af Nogen.

Da de havde spist til Middag og vare blevne ene, sagde John Rokesmith til sin Kone, der havde bevaret sin Munterhed: „Og Du spørger mig ikke, min Ven, hvorfor jeg bar hint Navn?"

„Nei, kjære John. Jeg vilde naturligviis inderligt gjerne vide det" (hvilket hendes nysgjerrige Ansigt bekræftede); „men jeg venter, til Du kan sige mig det af Din egen frie Villie. Du spurgte mig, om jeg kunde have fuldkommen Tillid til Dig, og jeg sagde Ja og mente det."

Det undgik ikke Bellas Opmærksomhed, at han begyndte at faae et triumferende Udseende; hun trængte ikke til at styrkes i sin Beslutning, men havde hun trængt dertil, vilde hun have fundet Styrke i hans opklarede Aasyn.

„Du kan da ikke, min egen Ven, have været forberedt paa

en Opdagelse som den, at hin gaadefulde Mr. Handford var den Samme som Din Mand?"

„Nei naturligviis, kjære John; men Du bad mig forberede mig paa at blive sat paa Prøve, og det gjorde jeg."

Han drog hende tættere ind til sig og sagde, at det snart vilde være overstaaet og Sandheden komme for Dagen. „Og læg nu," vedblev han, „vel Mærke til de Ord, jeg vil tilføie. Jeg svæver ikke i nogensomhelst Fare, og der er ingen Sandsynlighed for, at Nogen kan skade mig."

„Er Du ganske vis paa det, kjære John?

„Ingen kan krumme et Haar paa mit Hoved! Jeg har intet Ondt gjort og Ingen fornærmet. Skal jeg sværge paa det?"

„Nei, John," udbrød Bella og lagde med et stolt Blik sin Haand paa hans Læber. „Ikke for min Skyld!"

„Men Omstændigheder," vedblev han, — „jeg kan og skal snart opklare dem — have paadraget mig den sælsomste Mistanke, man kan tænke sig. Du hørte jo Mr. Lightwood tale om en sort Forbrydelse?"

„Ja, John."

„Er Du forberedt paa uforbeholdent at høre, hvad han mente?"

„Ja, John."

„Han mente Mordet paa John Harmon, den Dig tiltænkte Ægtefælle, mit Liv."

Med stærkt bankende Hjerte greb Bella ham i Armen. „Du kan da ikke være mistænkt, John?"

„Jo jeg kan, min Elskede; thi jeg er det."

Der opstod en Taushed imellem dem, medens hun stod og saae ham i Ansigtet og Farven veg fra hendes eget Ansigt og Læber. „Hvor tør de!" udbrød hun tilsidst med ædel Harme. „Min dyrebare Ægtefælle, hvor tør de?"

Han greb hende i sine Arme, idet hun aabnede sine, og trykkede hende til sit Hjerte. „Kan Du endnu stole paa mig, Bella, efterat have faaet dette at vide?"

„Jeg kan stole paa Dig af min hele Sjæl, elskede John. Kunde jeg ikke stole paa Dig, vilde jeg falde død om for Dine Fødder."

Den i hans Aasyn opblussende Triumf blev i Sandhed klar, da han saae i Veiret og henrykt udbrød, hvad havde han gjort for at fortjene en Skat som denne dyrebare, tillidsfulde Skabnings Hjerte! Atter lagde hun sin Haand paa hans Læber og sagde: „Tys!“ Og derpaa sagde hun paa sin lille, naturlige, rørende Maade, at om ogsaa hele Verden var imod ham, vilde hun dog være for ham; at om ogsaa hele Verden forskjød ham, vilde hun dog troe ham; at om han ogsaa var vanæret i Andres Øine, vilde han dog være æret i hendes, og at om han ogsaa led under den værste, mest ufortjente Mistanke, vilde hun dog hellige sit Liv til at trøste ham og indgive deres lille Barn Tillid til ham.

Efterat den dæmrende Ro af Lyksalighed derpaa havde afløst deres straalende Middag, bleve de uforstyrrede i deres Hjem, indtil en fremmed Stemme inde i Stuen bragte dem Begge til at studse. Da der var mørkt derinde, sagde Stemmen: „Fruen maa ikke blive forskrækket over, at jeg tænder Lys,“ og strax efter kradsede en Fyrstik og glimtede den i en Haand, og Haanden, Fyrstikken og Stemmen saaes da af John Rokesmith at tilhøre den i denne Krønike tidligere tankefuldt virksomme Hr. Inspecteur.

„Jeg tager mig den Frihed,“ sagde Hr. Inspecteuren i en forretningsmæssig Tone, „selv at bringe mig i Erindring hos Mr. Julius Handford, der for temmelig lang Tid siden gav mig sit Navn og sin Adresse nede hos os. Vil Fruen have Noget imod, at jeg tænder Lysene paa Kamingesimsen, for at der kan komme mere Lys i Sagen? Ikke? Mange Tak, Frue. Nu kunne vi see hvad vi sige.“

Hr. Inspecteuren, der var iført en tilknappet, mørkeblaa Frakke og Benklæder af samme Farve, frembød et tjenstdygtigt, kongeligt pensioneret Skue, da han førte sit Lommetørklæde op til sin Næse og bukkede for Fruen.

„De gjorde mig den Ære, Mr. Handford,“ sagde Hr. Inspecteuren, „at skrive Deres Navn og Adresse op, og jeg fremlægger herved det Stykke Papir, hvorpaa De skrev dem. Ved at sammenligne dem med det Skrevne paa Forsatsbladet i denne Bog her paa Bordet — Bindet er særdeles smukt — finder jeg,

at Bogstaverne i hvad der her staaer skrevet: „Mrs. John Rokesmith. Fra hendes Mand paa hendes Fødselsdag," — saadanne Mindegaver ere høist behagelige for Følelsen — ere fuldkomment overensstemmende med de andre. Maa jeg tale et Par Ord med Dem?"

„Med Fornøielse. Her, hvis De behager," var Svaret.

„Ja," indvendte Hr. Inspecteuren, atter brugende sit Lommetørklæde, „skjøndt det ikke er Noget, der kan gjøre Fruen urolig, ere Damerne dog tilbøielige til at blive urolige over Forretningssager — thi da de høre til det svage Kjøn, ere de ikke fortrolige med dem, naar de ikke ere af en strengt huslig Beskaffenhed — og jeg gjør mig det i Almindelighed til Regel at foreslaae, at man unddrager sig fra Damernes Nærværelse, førend jeg skrider til mine Forretninger. Hvad om Fruen," yttrede Hr. Inspecteuren, „gik ovenpaa et Øieblik og saae til den Lille?"

„Mrs. Rokesmith —" begyndte hendes Mand; men Hr. Inspecteuren, der ansaae disse Ord for en Præsentation, afbrød ham, sigende: „Glæder mig i Sandhed at have den Ære," og bukkede derpaa galant.

„Mrs. Rokesmith," tog hendes Mand atter til Orde, „er overbeviist om ikke at kunne have nogensomhelst Grund til at blive urolig, hvilket Deres Ærinde end maatte være."

„Virkeligt? Forholder det sig saaledes?" sagde Hr. Inspecteuren. „Ja, det er et Kjøn, hos hvilket vi stedse kunne gaae i Skole, og der gives Intet, som en Dame ikke formaaer, naar hun først ret har sat sig det for. Det Samme er ogsaa Tilfældet med min Kone. Nu vel, Frue, denne Deres ærede Ægtefælle har foranlediget en hel Del Uleilighed, som kunde været undgaaet, hvis han var traadt frem og havde forklaret sig. Men seer De vel, han traadte ikke frem og forklarede sig. Da vi nu, han og jeg, mødes, vil De følgeligt sige — og sige med Føie — at det ikke er Noget at blive urolig over, og jeg foreslaaer ham at træde frem — eller for at indklæde den samme Mening i andre Ord, at følge med mig — og forklare sig."

Medens Hr. Inspecteuren indklædte sin Mening i Ordene

„at følge med mig," var der en velbehagelig Klang i hans Stemme, og hans Øine straalede med en embedsmæssig Glands.

„Har De i Sinde at anholde mig?" spurgte John Rokesmith ganske koldblodigt.

„Hvorfor spørge?" svarede Hr. Inspecteuren med et Slags beroligende Indvending. „Er det ikke nok, at jeg foreslaaer Dem at følge med mig?"

„Men hvorfor?"

„Du min Gud og Fader," svarede Hr. Inspecteuren, „hvor det er forunderligt af en Mand med Deres Opdragelse! Hvorfor spørge?"

„Hvad anklager De mig for?"

„Det undrer mig, at De i en Dames Nærværelse," sagde Hr. Inspecteuren, rystende bebreidende paa Hovedet, „det undrer mig, at De med den Opdragelse, De har faaet, ikke er mere hensynsfuld! Jeg anklager Dem da for at være indviklet i Harmon Mordet. Jeg siger ikke, om før, i, eller efter Gjerningen."

„De overrasker mig ikke. Jeg forudsaae Deres Besøg i Eftermiddag."

„Vogt Dem!" sagde Hr. Inspecteuren. „Hvorfor tale? Det er min Pligt at underrette Dem om, at Alt, hvad De siger, vil blive benyttet imod Dem."

„Det troer jeg ikke, det vil."

„Men jeg siger Dem, at det vil det," sagde Hr. Inspecteuren. „Siger De endnu, efterat have faaet denne Advarsel, at De forudsaae mit Besøg i Eftermiddag?"

„Ja, og jeg vil sige Mere endnu, hvis De vil gaae ind i Værelset ved Siden af med mig."

Med et beroligende Kys paa den forskrækkede Bellas Læber tog hendes Mand, hvem Inspecteuren høist forekommende bød sin Arm, et Lys og gik ud med denne Gentleman. De bleve en god halv Time borte, og da de kom tilbage, saae Hr. Inspecteuren betydeligt forbauset ud.

„Jeg har anmodet denne værdige Embedsmand, kjære Kone," sagde John, „om at gjøre en Udflugt med mig, hvori Du skal

deltage, men han tager sikkert gjerne paa Din Indbydelse mod Noget at spise og drikke, medens Du gjør Dig færdig."

Hr. Inspecteuren skulde Intet have at spise, men tiltraadte Forslaget om et Glas Grog. Medens han blandede sig denne kolde Drik og nød den i dybe Tanker, udbrød han stundom i Enetaler, saasom, at han aldrig havde kjendt Mage til Historie, at han aldrig var bleven saaledes narret, og at det var et Spil, som nok kunde sætte Ens Tanker og En selv paa Prøve! Samtidigt med disse Betragtninger brast han stundom i Latter med samme halvt fornøiede, halvt ærgerlige Mine som den, der har opgivet en god Gaade og efter megen Gjetten faaet den besvaret. Bella var saa bange for ham, at hun halvt gysende, halvt nysgjerrig lagde Mærke til alt dette saavel som til, at der var foregaaet en stor Forandring i hans Væsen mod John. Hin gaae-med-ham Holdning tabte sig nu i lange, grublende Blikke paa John og hende og stundom i langsomme, eftertrykkelige Gnidninger med hans Haand paa hans Pande, som om han strøg de Folder, hans dybe Grublen havde frembragt der, ud med et Stygejern. Han havde havt nogle hostende og fløitende Drabanter med, som hemmeligt havde bevæget sig om ham i Nærheden af Huset, men de vare nu blevne afskedigede, og han saae paa John, som om han havde havt i Sinde at gjøre ham en offentlig Tjeneste, men desværre var bleven forhindret deri af en Anden. Om Bella kunde have lagt Mærke til Mere, hvis hun havde været mindre bange for ham, kunde hun ikke afgjøre, men det var Altsammen uforklarligt for hende, og hun saae ikke det mindste Glimt af Sagens sande Sammenhæng. Hr. Inspecteurens voxende Jagttagen af hende og den listige Maade, hvorpaa han, naar deres Øine tilfældigviis mødtes, traf Øienbrynene i Veiret, som om han spurgte: „Fatter De det ikke?" forøgede hendes Frygtsomhed og følgeligt ogsaa hendes Forlegenhed. Af alle disse Grunde befandt Bella, da han, hun og John henved Klokken Ni en Vinteraften toge ind til London og begyndte at kjøre fra London Broen nede mellem de ved Floden liggende Landingspladser, Dokker og ubekjendte Steder, sig i en Drømmendes Tilstand, aldeles ude af Stand til at

forklare sig, at hun var der, aldeles ude af Stand til at danne sig en Formodning om, hvad der nu vilde skee, eller hvor hun skulde hen, eller hvorfor, og ikke vis paa nogetsomhelst Andet, end at hun stolede paa John, og at John, hvorledes det nu var eller ikke, begyndte at blive mere og mere triumferende. Men hvilken Vished var ikke ogsaa den!

De stege af ved Hjørnet af en Gaard, hvor der var en Bygning med en brændende Lygte og en Laage. Dens ordentlige Udseende var høist forskjelligt fra Omgivelsernes og forklaredes af Indskriften „Politistation."

„Vi skulle dog vel aldrig herind, min Ven?" spurgte Bella, klyngende sig til ham.

„Jo, min Ven, men ikke for vor egen Skyld. Vær kun ikke bange; vi ville komme ligesaa let ud herfra."

Værelset med de kalkede Vægge var ligesaa rent og hvidt som tidligere; det methodiske Bogholderi gik sin fredelige Gang ligesom tidligere, og en eller anden fjern Hyler dundrede paa en Celledør ligesom tidligere. Helligdommen var intet fast Opholdsted, men kun et Slags midlertidigt Herberge. De lavere Lidenskaber og Laster bleve regelmæssigt førte til Bogs, lagte paa Lager i Cellerne og kjørte bort med Factura, uden at efterlade sig synderlige Spor.

Hr. Inspecteuren satte to Stole foran Kaminen til sine Gjester og talte med dæmpet Stemme med en af sine Standsfæller (ligeledes af kongeligt pensioneret Udseende), der, alene efter hans Sysselsættelse for Øieblikket at dømme, kunde være bleven antaget for en Skrivelærer, der skrev Forskrifter. Da deres Samtale var ude, gik Hr. Inspecteuren atter hen til Kaminen og efterat have yttret, at han vilde gjøre et Svip om til „Sjouerne," for at see, hvorledes det stod til der, gik han sin Vei, men kom snart igjen og sagde: „Det kunde ikke træffe sig heldigere, da de spise til Aften hos Miss Abbey inde i Gjestestuen," og derpaa gik de alle Tre ud sammen.

Endnu stedse ligesom i en Drøm, traadte Bella ind i et hyggeligt, gammeldags Værtshus og saae sig smuglet ind i et

lille trekantet Værelse næsten ligeoverfor Gjæstestuen i denne Anstalt. Hr. Inspecteuren smuglede hende og John ind i dette forunderlige Værelse, der i en Indskrift paa Døren kaldtes Hyggeligheden, ved selv at gaae først ind i den smalle Gang og pludseligt vende sig om imod dem med udstrakte Arme, som om de havde været et Par Faar. Værelset var oplyst til deres Modtagelse.

„Nu," sagde Hr. Jespecteuren, medens han dæmpede Gassen, „vil jeg ligesom ganske tilfældigt give mig i Lag med dem, og naar jeg siger Gjenkjendelse, er De maaskee saa god at vise Dem."

John nikkede, og Hr. Inspecteuren gik alene hen til Halvdøren i Gjæstestuen. Fra den svagt belyste Døraabning i Hyggeligheden, indenfor hvilken Bella og hendes Mand stode, kunde de see et venskabeligt lille Selskab af tre Personer sidde og spise til Aften i Gjæstestuen og høre Alt, hvad der blev sagt.

De tre Personer vare Miss Abbey og to mandlige Gjæster, til hvem Hr. Inspecteuren yttrede, at Veiret begyndte at blive skarpt paa denne Tid af Aaret.

„Det maa ogsaa være skarpt, naar det skal svare til Deres Snildhed," sagde Miss Abbey. „Hvad har De nu for?"

„Takker for Deres Artighed," var Hr. Inspecteurens Svar; „ikke Noget af Betydenhed, Miss Abbey."

„Hvem er det, De har ført ind i Hyggeligheden?" spurgte Miss Abbey.

„Kun en Gentleman og hans Kone, Miss."

„Og hvem ere de, hvis man tør spørge uden Skade for Deres kløgtige Planer til den retskafne Almenheds Bedste?" sagde Miss Abbey, stolt af Hr. Inspecteuren som et administrativt Snille.

„De ere fremmede paa denne Kant af Byen, Miss Abbey, og vente, til jeg anmoder Herren om at vise sig et Øieblik et Sted."

„Kan De ikke komme ind til os, medens de vente?" spurgte Miss Abbey.

Hr. Inspecteuren smuttede ufortøvet ind i Gjæstestuen og satte sig ved Siden af Halvdøren, med Ryggen mod Gangen og umiddelbart ligeoverfor de to Gjæster. „Jeg spiser først senere til Aften," sagde han, „og vil derfor ikke forstyrre Selskabet her

ved Bordet. Men jeg vil drikke et Glas Flip, hvis det er Flip, der er i Kruset paa Kaminpladen."

„Det er Flip, jeg har lavet," svarede Miss Abbey, „og kan De finde en bedre, gad jeg nok vide hvor." Efter med gjestfri Haand at have skjenket ham et dampende Glas, satte Miss Abbey atter Kruset til Ilden, eftersom Gjesterne endnu ikke vare komne til Flipstadiet af deres Maaltid, men foreløbigt tiraillerede med den stærke Ale.

„Ah—h!" udbrød Hr. Inspecteuren. „Det smager! Der er ikke en Opdagelsesbetjent i hele Etaten, Miss Abbey, som vilde kunne opdage et bedre Stof end dette."

„Glæder mig at høre Dem sige det," svarede Miss Abbey. „De maa vide det, hvis Nogen veed det."

„Mr. Job Pottersen," vedblev Hr. Inspecteuren, „jeg drikker Deres Skaal. Mr. Jakob Kibble, ogsaa Deres Skaal drikker jeg. Haaber, at de Begge have havt en lykkelig Hjemreise, Gentlemen."

Mr. Kibble, en fedladen, bredskuldret Mand, af faa Ord og mange Mundfulde, sagde, idet han førte sin Ale til sine Læber, mere kort, end eftertrykkeligt: „Skaal igjen." Mr. Job Pottersen en halv Somand med et forekommende Væsen, sagde: „Mange Tak, Sir."

„Du min Gud og Skaber!" udbrød Hr. Inspecteuren. „Siden vi tale om Haandteringer og den Maade, hvorpaa de sætte deres Mærker paa Folk, Miss Abbey" (et Emne, som Ingen havde berørt), „hvem vilde saa ikke strax kunne see, at Deres Broder er Hovmester? Der er en klar og tjenstvillig Blinken i hans Øie, en Pyntelighed i hans Bevægelser, en Raskhed i hans Skabning, og et Udtryk af Paalidelighed ved ham for det Tilfælde, man skulde behøve et Vandfad, som betegne Hovmesteren! Og Mr. Kibble, er han ikke Passager fra Top til Taa? Medens der er noget Kjøbmandsagtigt ved ham, hvorpaa man med Fornøielse vilde laane ham femhundrede Pund, skinner saa ikke tillige Saltvandet ud af ham?

„De kan vistnok see det," svarede Miss Abbey, „men jeg ikke. Og hvad Hovmesterskabet angaaer, saa synes mig, at det kunde være paa Tiden, at min Broder opgav det og overtog

dette Hus, naar hans Søster trækker sig tilbage. Huset gaaer i Stykker, hvis han ikke gjør det. Jeg vil ikke sælge det, om jeg saa kunde faae aldrig saa mange Penge for det, til Nogen, om hvem jeg ikke kunde være vis paa, at han vilde være en Lov for „Sjouerne," saaledes som jeg har været det."

„Det har De Ret i, Miss," sagde Hr. Inspecteuren. „Et ordentligere Hus kjendes ikke af vore Folk. Hvad siger jeg? Et halvt saa ordentligt Hus kjendes ikke af vore Folk. Viis Etaten de Sex Lystige Sjouere, og Etaten — lige til den nederste Constabel — vil vise Dem et Stykke Fuldkommenhed, Mr. Kibble."

Med et alvorligt Nik erkjendte den nævnte Gentleman Rigtigheden af den gjorte Bemærkning.

„Og siden vi tale om, hvorledes Tiden smutter fra os, som om den var et Dyr i en landlig Leg med sin indsæbede Hale," sagde Hr. Inspecteuren (atter et Emne, som Ingen havde berørt); „ja, det maa man nok sige, det maa man nok sige. Hvorledes er den ikke smuttet fra os, siden Mr. Job Pottersøn, nu her tilstede, Mr. Jakob Kibble, nu her tilstede, og en Embedsmand af Etaten, nu her tilstede, første Gang kom sammen i Anledning af en Gjenkjendelse?"

Bellas Mand gik sagte hen til Halvdøren i Gjestestuen og blev staaende der.

„Hvor er Tiden ikke smuttet fra os," vedblev Hr. Inspecteuren langsomt, medens han nøie holdt Øie med de to Gjester, „siden netop vi Tre mødtes ved et Ligskue her i Huset — Mr. Kibble? Befinder De Dem ikke vel, Sir?"

Mr. Kibble var staaet vaklende op og havde med gabende Mund grebet Pottersøn ved Skulderen, idet han pegede paa Halvdøren, og han udbrød nu: „Pottersøn! See! See derhen!" Pottersøn foer op, foer tilbage og raabte: „Vorherre bevares! Hvad er det?" Bellas Mand gik tilbage til Bella, tog hende i sine Arme (thi hun var bleven forskrækket over de to Mænds ubegribelige Forfærdelse) og lukkede Døren til det lille Værelse. Nu paafulgte en forvirret Lyd af Stemmer, af hvilke Hr. Inspecteurens var den ivrigste, men efterhaanden sagtnedes den og hørte op, og Hr.

Inspecteuren kom atter til Syne. „Snild maa man være, Sir," sagde han, idet han med en kløgtig Blinken tittede ind. „Vi ville strax føre Deres Frue ud." Kort efter stode Bella og hendes Mand under Stjernerne og gik alene tilbage til Vognen, som de havde ladet blive holdende.

Alt dette var høist paafaldende, og Bella kunde ikke blive klog paa Andet deraf, end at John havde Ret. Hvorfor han havde Ret, og hvorfor han var bleven mistænkt for at have Uret, kunde hun ikke gjette. En dunkel Forestilling om, at han aldrig for Alvor havde antaget Navnet Handford, og at der var en mærkelig Lighed mellem ham og hin gaadefulde Person, var hendes nærmeste Tilnærmelse til en bestemt Forklaring. Men John triumferede, saa Meget var klart, og paa Resten kunde hun vente.

Da John Dagen efter kom hjem til Middag, sagde han, idet han satte sig paa Sofaen ved Siden af Bella og lille Bella: „Jeg har en Nyhed at fortælle Dig, min Ven. Jeg har forladt det chinesiske Hus.

Da det syntes at være ham kjært, at han havde forladt det, ansaae Bella det for en afgjort Sag, at der ikke var nogen Ulykke heri.

„Er Du da allerede igjen kommen i et andet Hus, John?"

„Ja, min Diesten, jeg er kommen ind i en anden Forretning og staaer mig langt bedre derved."

Den uudtommelige Lille bragtes øieblikkeligt til at lykønske ham og med en passende Bevægelse med en meget sjattet Arm og buttet Haand at sige: „Tre Gange Hurra, mine Damer og Herrer. Hur—ra!"

„Jeg er bange for, mit Liv," sagde John, „at Du har faaet særdeles stor Godhed for dette Hus."

„Bange for, at jeg har faaet Godhed for det, John? Ja det har jeg naturligviis."

„Grunden, hvorfor jeg sagde bange," svarede John, „er, at vi maa flytte."

„O John!"

„Ja, min Ven, vi maa flytte og opslaae vort Hoved-

qvarter i London. Til min nye Stilling hører der, kort sagt, fri Bolig, og vi maa flytte derind."

„Det er en Vinding, John."

„Ja, min Ven, det er unegteligt en Vinding."

Han sendte hende et meget fornøiet og tillige meget listigt Blik, hvilket bragte den uudtømmelige Lille til at true ad ham med den buttede Haand og spørge i en bister Tone, hvad han mente.

„Du sagde, at det var en Vinding, og jeg sagde, at det var en Vinding, min Ven. Det var dog ganske vist en meget uskyldig Bemærkning."

„Du maa ikke," sagde den uudtømmelige Lille," gjøre Nar — af — min — ærværdige — Moder." Og ved hver Standsning uddelte den et blidt Ansigtsdask med den buttede Haand.

Medens John bukkede sig for at modtage disse straffende Hjemsøgelser, spurgte Bella ham, om det vilde være nødvendigt, at de snart flyttede? Aa ja, sagde John, det var rigtignok hans Mening, at de snart skulde flytte. Og naturligviis tage Bohavet med? sagde Bella. Aa nei, sagde John, for Huset var — det vilde sige paa en Maade — allerede meubleret.

Da den uudtømmelige Lille hørte dette, gik den atter angrebsviis til Værks og sagde: „Men der er intet Barnekammer til mig, Sir. Hvad tænker Du paa, Du haardhjertede Fader?" Hvortil den haardhjertede Fader svarede, at der var et — saadant et Slags — Barnekammer, som nok kunde „laves istand." „Laves istand," gjentog den Uudtømmelige, uddelende endnu flere Tugtelser. „Hvad anseer Du mig for?" Og derpaa lagdes den paa Ryggen paa Bellas Skjød og qvaltes med Kys.

„Men alvorligt talt, kjære John," sagde Bella, der paa en helt yndig Maade var bleven varm af disse Øvelser, „passer det nye Hus ogsaa for Barnet? Det er Spørgsmaalet."

„Jeg tænkte nok, at det vilde blive Spørgsmaalet," svarede han, „og har derfor indrettet mig paa, at Du kan følge med mig i Morgen og tage det i Øiesyn." Det blev altsaa aftalt, at Bella skulde følge med ham næste Formiddag; John kysfede hende, og Bella var glad.

Da de som Følge af deres lille Plan vare komne til London, toge de en Vogn og kjørte Vester paa, og ikke alene Vester paa, men ind i det vestlige Qvarter, som Bella havde seet sidste Gang, da hun vendte sit Ansigt bort fra Mr. Boffins Dør. Kjørte ikke alene ind i netop det Qvarter, men ind i netop den samme Gade. Kjørte ikke alene ind i netop den samme Gade, men bleve tilsidst holdende udenfor netop det samme Hus.

„Kjære John!“ udbrød Bella, seende ganske ængsteligt ud ad Vinduet. „Seer Du, hvor vi ere?“

„Ja, min Ven. Kudsken har kjørt fuldkommen rigtigt.“

Gadedøren blev lukket op, uden at Nogen bankede paa eller ringede, og John hjalp hende ufortøvet ud. Tjeneren, som stod og holdt paa Døren, spurgte ikke John om Noget, ligesaa lidt som han gik foran eller bagefter dem, da de gik lige op ad Trappen. Det var kun den Arm, hvormed hendes Mand holdt hende om Livet og drev hende fremad, som forhindrede Bella fra at standse ved det Nederste af Trappen. Medens de gik op ad den, saaes den at være smagfuldt smykket med de deiligste Blomster.

„O, John,“ sagde Bella med mat Stemme, „hvad betyder dette?“

„Intet, min Diesten, Intet. Lader os gaae videre.“

Da de vare komne lidt høiere op, kom de til et fortryllende Fuglebur, hvori en Mængde tropiske Fugle, hvis Farver vare endnu prægtigere end Blomsternes, flagrede omkring; og imellem disse Fugle var der Guld- og Sølvfisk og Mosser og et Springvand og alle Slags Vidundere.

„Men, kjære John,“ sagde Bella, hvad betyder dog dette?“

„Intet, min Diesten, Intet. Lader os gaae videre.“

Og de gik videre, indtil de kom til en Dør. Idet John udstrakte sin Haand for at aabne den, greb Bella hans Haand.

„Jeg veed ikke, hvad det betyder, men det er for Meget for mig. Hold paa mig, elskede John.“

John holdt hende oppe med sin Arm og førte let ind i Værelset med hende.

Og see, hvor Mr. og Mrs. Boffin straalede! See, hvor

Mrs. Boffin klappede henrykt i Hænderne, løb hen mod Bella, medens Glædestaarer randt ned ad hendes tækkelige Ansigt, og trykkede hende til sit Bryst med de Ord: „Min søde, søde, søde Pige, som Noddy og jeg saae blive gift, men ikke turde ønske til Lykke, eller saa meget som tale til! Johns søde, søde, søde Hustru og Moder til hans lille Barn! Min egen kjærlige, klare, smukke Bella! Velkommen til Deres Hus og Hjem, min søde Pige!"

Trettende Kapitel.

Viser, hvorledes den forgyldte Skarnager hjalp at sprede Støv.

I hendes Forundrings hele første Forvirring var den for Bella mest forvirrende og forunderlige Ting Mr. Boffins straalende Ansigt. At hans Hustru var glad, aabenhjertig og mild, eller at hendes Ansigt udtrykte enhver Egenskab, der var ædel og tillidsfuld, og ingen Egenskab, som var smaalig eller lav, stemte overens med Bellas Erfaring; men at han stod der med et sandt velvilligt Udtryk og et fyldigt, rosenfarvet Ansigt og saae paa hende og John som en oprømt, god Aand, var vidunderligt. Thi hvorledes havde han ikke seet ud, da hun sidst havde seet ham i netop det samme Værelse (det var det, hvor hun havde sagt ham sin Mening til Afsked), og hvor vare alle de krogede Linier af Mistanke, Gjerrighed og Mistillid, som da havde fordreiet hans Ansigt, nu blevne af?

Mrs. Boffin satte Bella paa den store Ottoman og sig selv ved Siden af hende, og John satte sig paa den anden Side af hende, og Mr. Boffin stod og straalede med overstrømmende Munterhed og Gottelse paa dem Alle og Alt, hvad han kunde see. Mrs. Boffin fik derpaa et lattermildt Anfald af at klappe i Hænderne og klappe sig paa Knæene og rokke frem og tilbage og saa nok et lattermildt Anfald af at omfavne Bella og rokke hende frem og tilbage, hvilke Anfald begge varede temmelig længe.

„Gamle Kjælling, gamle Kjælling," sagde Mr Boffin, „vil Du ikke begynde, saa maa en Anden."

„Nu begynder jeg, Noddy," svarede Mrs. Boffin. „Kun er det ikke saa let en Sag for et Menneske at vide, hvor det skal begynde, naar et Menneske er i en saadan Tilstand af Glæde og Lykksalighed. Siig mig en Gang, kjære Bella, hvem er dette?"

„Hvem det er?" sagde Bella. „Min Mand."

„Ja, men siig mig hans Navn, min søde Pige!" udbrød Mrs. Boffin.

„Rokesmith."

„Nei, det er ikke!" udbrød Mrs. Boffin, klappende i Hænderne og rystende paa Hovedet. „Det er det slet ikke!"

„Saa Handsord da," mente Bella.

„Heller ikke!" udbrød Mrs. Boffin, atter klappende i Hænderne og rystende paa Hovedet. „Slet aldeles ikke."

„I det mindste er hans Navn dog vel John, antager jeg?" sagde Bella.

Ja det skulde jeg mene!" svarede Mrs. Boffin. „Det skulde jeg haabe! Mangen og mangen en Gang har jeg kaldt ham ved hans Navn John. Men hvad er hans andet Navn? Hans rigtige andet Navn? Gjet en Gang, min søde Pige!"

„Jeg kan ikke gjette det," sagde Bella, vendende sit blege Ansigt fra den Ene hen mod den Anden.

„Da kunde jeg," udbrød Mrs. Boffin, „og hvad mere er, jeg gjorde det! Jeg opdagede ham en Aften ligesom et Lyn, om jeg saa maa sige. Gjorde jeg ikke, Noddy?"

„Jo, det gjorde den gamle Kjælling rigtignok," sagde Mr. Boffin, mægtigt stolt af denne Omstændighed.

„Hør nu efter, min søde Pige," vedblev Mrs. Boffin, tagende Bellas Hænder mellem sine og bankende sagte i dem fra Tid til anden. „Det var efter en vis Aften, da John, som han troede, var bleven skuffet i sine Følelser. Det var efter en Aften, da John havde gjort en vis ung Dame et Tilbud, og denne visse unge Dame havde afslaaet det. Det var efter en vis Aften, da han havde været tilmode, som om han var et Slags Udskud,

og havde besluttet at reise bort for at gjøre sin Lykke. Min Noddy vilde have et Papir, der laa i hans Secretairs Værelse, og saa sagde jeg til Noddy: „Jeg gaaer lige forbi Døren og skal bede ham om det.“ Jeg bankede paa hans Dør, men han hørte det ikke. Jeg tittede ind og saae ham sidde ene ved sin Ild og gruble over den. Han saae tilfældigviis op og smilte venligt ad mig, da han fik mig at see, og da fængede i et eneste Øieblik hvert Korn af det Krudt, der havde ligget strøet tæt omkring ham, lige siden jeg første Gang fæstede mine Øine paa ham som Mand nede i Lysthuset! Altfor mange Gange havde jeg seet ham sidde ene og forladt som et stakkels Barn, der fortjente Medynk med Hjerte og Haand! Altfor mange Gange havde jeg seet ham trænge til at opmuntres med et trøstende Ord! Altfor mange, mange Gange blive tagen feil af, indtil hint Glimt af ham omsider kom! Nei nei! Jeg kunde blot raabe: „Nu kjender jeg Dem! De er John!“ Og saa greb han mig, idet jeg segnede. „Og hvad,“ sagde Mrs. Boffin, afbrydende sin Tales Strøm for at smile paa det mest Straalende, „troer De derfor nu, at Deres Mands Navn er, kjære Barn?“

„Dog vel ikke,“ svarede Bella med bævende Læber, „dog vel ikke Harmon? Det er jo umuligt!“

„Skjælv ikke. Hvorfor umuligt; søde Pige, naar saa mange Ting ere mulige?“ spurgte Mrs. Boffin i en trøstende Tone.

„Han blev jo dræbt,“ sagde Bella snappende efter Veiret.

„Troedes at være bleven det,“ sagde Mrs. Boffin. „Men har John Harmon nogensinde draget Livets Aande her paa Jorden, er det visseligt John Harmon, der nu holder Dem om Livet, min Deilighed. Har John Harmon nogensinde havt en Kone her paa Jorden, er De visseligen den Kone. Have John Harmon og hans Kone nogensinde havt et Barn her paa Jorden, er det Barn visseligen dette.“

Ved et Mesterstykke af hemmelig Foranstaltning viste den uudtømmelige Lille sig her ved Døren, svævende i Luften ved en usynlig Kraft. Farende løs paa den, lagde Mrs. Boffin den paa Bellas Skjød, hvor baade Mrs. og Mr. Boffin overøste den

med en Syndflod af Kjærtegn. Det var kun denne betimelige Tilsyneladelse, som afholdt Bella fra at besvime. Den og hendes Mands Ivrighed med yderligere at forklare hende, hvorledes det var gaaet til, at han var bleven antaget at være bleven dræbt, samt hvorledes han havde udøvet et fromt Bedrageri imod hende, der havde naget mere og mere paa hans Sind, jo mere Tiden til dets Aabenbarelse nærmede sig, af Frygt for, at hun ikke fuldstændigt vilde erkjende Gyldigheden af den Hensigt, hvoraf det var udsprunget, og hvori det var blevet udviklet.

„Men Gud velsigne Dem, min Skjønhed!" udbrød Mrs. Boffin, pludseligt afbrydende ham her med nok en hjertelig Klappen i Hænderne. „Det var ikke John alene, der var med i det; vi vare Alle med i det."

„Men jeg," sagde Bella, seende vist fra den Ene hen paa den Anden, „forstaaer ikke —"

„Nei, naturligviis, min søde Pige," sagde Mrs. Boffin, „hvor kan De det, forend De har hørt det? Men nu skal jeg fortælle Dem det Hele. Læg nu begge Deres Hænder igjen mellem mine," udbrød den hyggelige Skabning og omfavnede hende, „medens dette velsignede lille Billede ligger paa Deres Skjød, saa skal De høre hele Historien. Nu skal jeg fortælle Historien. En, to, tre, nu løbe Hestene. See, hvor de springe! Da jeg hin Aften havde raabt: „Nu kjender jeg Dem, De er John!" — hvilket udtrykkeligt var mine Ord, var det ikke, John?"

„Udtrykkeligt Deres Ord," sagde John, læggende sin Haand ovenpaa hendes.

„Det var et ypperligt Indfald!" udbrød Mrs. Boffin. „Lad den blive liggende der, John. Og da vi Alle vare med i det, saa kom Du, Noddy, og læg din Haand ovenpaa hans, saa ville vi ikke splitte Bunken ad, forend Historien er ude."

Mr. Boffin hentede en Stol og føiede sin brede, brune Haand til Bunken.

„Fortræffeligt!" sagde Mrs. Boffin, givende den et Kys. „Seer ganske ud som en Familiebygning, ikke sandt? Men Hestene løbe! Nu vel! Da jeg hin Aften havde raabt: „Nu kjender

jeg Dem! De er John!" greb John mig rigtignok, men jeg er ikke saa let, seer De, og han blev nødt til at slippe mig. Ved at høre et Rabalder kom Noddy travende ind, og saa saare jeg var kommen en Smule til mig selv igjen, raabte jeg til ham: „Ja, Noddy, jeg maatte nok sige, hvad jeg sagde den Aften nede i Lysthuset, for Herren være lovet, det er John!" Saa gav han sig til at stønne og faldt ligeledes omkuld med Hovedet ind under Skrivebordet, men det bragte først mig og saa ham rigtigt til Besindelse, og saa gave John og han og jeg os alle Tre til at græde af Glæde."

„Ja, de græd af Glæde, min Diesten!" tog hendes Mand til Orde. „Forstaaer Du mig? Disse To, hvem jeg ved at komme til Live skuffede og berøvede deres Eiendom, de græd af Glæde!"

Bella saae forvirret paa ham og derpaa igjen paa Mrs. Boffin.

„Det var Ret, lille Ven, bryd Dem ikke om ham," sagde Mrs. Boffin, „men see paa mig. Naa! Saa satte vi os da ned, bleve lidt efter lidt afkjølede, og snakkede længe med hinanden. John fortalte os, hvor fortvivlet han var for en vis smuk, ung Persons Skyld, og at han, hvis jeg ikke var kommen efter hvem han var, vilde have reist bort for at søge sin Lykke i den vide Verden og fuldt og fast havde besluttet aldrig at komme til Live, men lade os beholde Formuen som vor uretfærdige Arv. Derover blev min Noddy saa forskrækket, som De aldrig har seet et Menneske blive det over Noget; thi Tanken om, at han, om end uskyldig, kunde være kommen til Formuen med Urette og, hvad værre var, kunde være vedbleven at beholde den til sin Dødsdag, gjorde ham hvidere end et Stykke Kridt."

„Og Dig med," sagde Mr. Boffin.

„Bryd Dem heller ikke om ham, min søde Pige," gjentog Mrs. Boffin, „men see paa mig. Det foranledigede en Samtale om den omtalte smukke, unge Person, indtil Noddy udtalte som sin Formening, at hun var en sød Skabning. „Hun er maaskee bleven lidt forkjælet, hvad der er ganske naturligt," sagde han, „af Omstændighederne, men det er kun paa Overfladen, og

jeg tør holde mit Liv paa," sagde han, „at hun i Hjertet er det ægte pure Guld."

„Det Samme sagde Du," sagde Mr. Boffin.

„Bryd Dem ikke den mindste Smule om ham, min Ven," vedblev Mrs. Boffin, „men see paa mig. Og da saa John sagde, at han vilde ønske, at det forholdt sig saaledes, sprang vi begge To op i samme Minut og sagde: Prøv paa det!"

Studsende henvendte Bella et hastigt Øiekast paa Mr. Boffin; men han stod og smilte tankefuldt ad sin brede, brune Haand og enten saae det ikke, eller vilde ikke see det.

„Prøv paa det, John!" sagde vi," gjentog Mrs. Boffin. „Prøv paa det og overvind triumferende Deres Tvivl og bliv lykkelig for første Gang i Deres Liv og for hele Deres øvrige Levetid." Det satte rigtignok John i en Tilstand, kan De troe. Saa sagde vi: „Hvad kan overbevise Dem? Hvis hun tog Dem i Forsvar, naar De blev fornærmet, hvis hun viste sig ædelmodig, naar De blev undertrykt, hvis hun viste sig allermest trofast imod Dem, naar De var allermest fattig og vennéløs, og alt dette imod hendes egen tilsyneladende Fordel, vilde det saa være nok?" „Nok?" sagde John. „Det vilde løfte mig op til Himlen." „Saa lav Dem til Deres Himmelfart," sagde min Noddy, „for det er min faste Overbeviisning, at De gaaer til Veirs."

Bella opfangede Mr. Boffins blinkende Øie en halv Sekund; men han vendte det bort fra hende og fæstede det atter paa sin brede, brune Haand.

„Ligefra først af var De bestandigt Noddys særlige Yndling," sagde Mrs. Boffin, rystende paa Hovedet. „Ja, det var De, og havde jeg været tilbøielig til Skinsyge, veed jeg ikke, hvad jeg kunde gjort ved Dem. Men da jeg ikke var det — naa, min Deilighed," sagde hun med en hjertelig Latter og en Omfavnelse, „saa gjorde ogsaa jeg Dem til min særlige Yndling. Men Hestene ere ved at løbe om Hjørnet. Godt! saa sagde min Noddy og lo, saa det værkede i hans Sideben: „Pas nu paa, hvor De skal blive fornærmet og undertrykt, John; for har et Menneske nogensinde havt en streng Herre, skal De fra dette Øieblik finde

en saadan i mig." „Og saa begyndte han," udbrød Mrs. Boffin med henrykt Beundring. „Gud velsigne Dem, saa begyndte han! Og hvorledes begyndte han ikke, hvad?"

Bella saae halvt forskrækket ud, men kunde dog ikke bare sig for at smile.

„Men Gud velsigne Dem," sagde Mrs. Boffin, „kunde De bare have seet ham om Aftenen, medens det stod paa! Hvorledes han kunde sidde og smise ad sig selv! Hvorledes han kunde sige: „I Dag har jeg været en rigtig brun Bjørn!" og omfavne sig selv og kryste sig ved Tanken om, hvilket Dyr han havde stillet sig an at være. Men hver Aften sagde han til mig: „Bedre og bedre, gamle Kjælling. Hvad sagde vi om hende? Hun gaaer det igjennem som det ægte, pure Guld. Det er det bedste Stykke Arbeide, vi nogensinde have gjort." Og saa kunde han sige: „I Morgen vil jeg være en endnu barskere gammel Brumbasse!" og lee kunde han, saa at John og jeg ofte bleve nødte til at dunke ham i Ryggen og faae det ud af Luftrøret paa ham med lidt Vand."

Bøiende sit Ansigt ned over sin svære Hånd, frembragte Mr. Boffin ikke en Lyd, men skuttede sig, medens han omtaltes saaledes, som om han gottede sig umaadeligt.

„Og saa, min gode og smukke Pige," vedblev Mrs. Boffin, „blev De gift, og Deres Mand skjulte os oppe ved Orgelet, da han endnu ikke vilde aabenbare Sammenhængen, saaledes som det først havde været Aftalen. „Nei," sagde han, „hun er saa uegenkjærlig og nøisom, at jeg endnu ikke har Raad til at blive rig. Jeg maa vente lidt endnu." Da saa den Lille var i Vente, sagde han: „Hun er saadan en livsglad, herlig Husmoder, at jeg endnu ikke har Raad til at blive rig. Jeg maa vente lidt endnu." Da saa den Lille var bleven født, sagde han: „Hun er saa meget bedre, end hun nogensinde har været, at jeg endnu ikke har Raad til at blive rig. Jeg maa vente lidt endnu." Og saaledes blev han ved og blev han ved, til jeg tilsidst tog Bladet fra Munden og sagde: „Hør nu, John, berammer De ikke en vis Tid til at føre hende ind i hendes eget Hus og Hjem og lade os spadsere

ud af det, bliver jeg Angiver. „Saa sagde han, at han kun vilde vente saa længe, til han kunde triumfere endnu mere, end vi nogensinde havde anseet det for muligt, og vise os, at hun var bedre, end vi nogensinde havde troet, og sagde: „Hun skal see mig mistænkt for at have myrdet mig selv, og De skulle faae at see, hvor trofast og tillidsfuld hun vil være." Nu vel, heri samtykkede Noddy og jeg, og han fik Ret og her er De, og Hestene ere i Stald, og Historien er ude, og Gud velsigne Dem, min Deilighed, og Gud velsigne os Alle!"

Bunken af Hænder opløstes, og Bella og Mrs. Boffin holdt hinanden længe og fast omfavnede til aabenbar Fare for den udtømmelige Lille, der laa paa Bellas Skjød og gjorde store Øine.

„Men er Historien ogsaa ude?" sgurgte Bella grublende. „Er der ikke mere tilbage af den?"

„Hvad mere skulde der vel være tilbage, min søde Pige?" svarede Mrs. Boffin, fuld af Glæde.

„Er De vis paa, at De Intet har glemt?" spurgte Bella.

„Det troer jeg ikke," svarede Mrs. Boffin skjelmsk.

„Kjære John," sagde Bella, „Du er en god Barnepige; vil Du ikke være saa god at holde den Lille?" Efter med disse Ord at have betroet den Uudtømmelige til hans Arme, saae Bella vist paa Mr. Boffin, der havde flyttet sig hen til et Bord, hvor han med bortvendt Ansigt støttede sit Hoved paa sin Haand, og knælende stille ved Siden af ham og læggende sin ene Arm over hans Skulder, sagde hun: „Med Forlov, jeg beder Dem om Forladelse, fordi jeg begik en lille Feiltagelse med et Ord, da jeg sidst tog Afsked med Dem. Med Forlov, jeg troer, at De er bedre (ikke værre), end Hopkins, bedre (ikke værre), end Dancer, bedre (ikke værre), end Brombær=Jones, bedre (ikke værre), end nogen af dem! Med Forlov, noget Mere endnu!" udbrød Bella med en jublende, selvkkar Latter, medens hun brødes med ham og tvang ham til at vende sit henrykte Ansigt mod hendes. „Med Forlov, jeg er kommen efter Noget, der endnu ikke er blevet omtalt. Med Forlov, jeg troer slet ikke, at De er en haardhjertet Gnier, og med Forlov, jeg troer ikke, at De har været det nogen eneste Minut!"

Herover gav Mrs. Boffin sig formeligt til at skrige af Glæde og sad og bankede i Gulvet med sine Fødder og klappede i Hænderne og rokkede frem og tilbage, som om hun havde været et Medlem af en eller anden Mandarins Familie.

„O nu forstaaer jeg Dem, Sir!“ udbrød Bella. „Hverken De eller Nogen behøver at fortælle mig Resten af Historien, jeg kan fortælle Dem den, hvis De har Lyst til at høre den.“

„Kan De, lille Ven?“ sagde Mr. Boffin. „Saa fortæl da.

„Hvad?“ udbrød Bella, holdende ham med begge Hænder fangen ved hans Kjole. „Da de saae, hvad det var for en pengekjær lille Stakkel, De havde taget Dem af, besluttede De at vise hende, hvor meget misbrugt og overvurderet Rigdom kunde bidrage og ofte havde bidraget til at fordærve Menneskene, gjorde De ikke? Uden at bryde Dem om, hvad hun tænkte om Dem (og Gud skal vide, at det heller ikke havde stort at betyde!), viste De hende i Dem selv Rigdommen fra dens afskyeligste Side, medens De tænkte: „Denne overfladiske Skabning vilde ikke faae Sandheden arbeidet ud af sin svage Sjæl, om hun saa fik hundrede Aar dertil; men foreholdtes der hende et slaaende Exempel, vilde det maaskee kunde aabne Øinene paa hende og bringe hende til Eftertanke.“ Det var det, De sagde til Dem selv, var det ikke, Sir?“

„Jeg har aldrig sagt Noget af det Slags,“ forsikkrede Mr. Boffin i en Tilstand af det høieste Velbehag.

„Saa burde de have sagt det, Sir,“ svarede Bella, givende ham to Ryk og eet Kys; „thi De maa have tænkt og ment det. De saae, at Lykken gjorde mig fortumlet i mit enfoldige Hoved og forhærdede mit taabelige Hjerte — gjorde mig gridsk, beregnende, uforskammet, utaalelig — og De bestræbte Dem for at blive den kjærligste og bedste Veiviser, der nogensinde har været opstillet, og vise mig, hvilken Vei jeg havde betraadt, og hvilket Maal den vilde føre til. Tilstaa det paa Øieblikket!“

„Hør, John,“ sagde Mr. Boffin, der fra Top til Taa var et eneste stort Stykke Solskin, „jeg vilde ønske, at De vilde hjælpe mig ud af dette.“

„De kan ikke lade svare for Dem ved Sagfører," svarede Bella, men maa selv føre Deres Sag. Tilstaa paa Øieblikket."

„Nu vel, lille Ven," sagde Mr. Boffin, „Sandheden er, at da vi havde aftalt den lille Plan, min gamle Kone har talt om, spurgte jeg John, hvad han mente om at lægge en saadan almindelig Plan som den, De har talt om? Men jeg indklædte den paa ingen Maade i saadanne Ord, da jeg paa ingen Maade mente det saaledes. Jeg spurgte bare John, om det ikke vilde være hensigtsmæssigere, at jeg, naar jeg begyndte at vise mig som en rigtig brun Bjørn mod ham, ogsaa viste mig som en rigtig brun Bjørn mod alle Andre."

„Tilstaa lige paa Minuten, Sir," sagde Bella, „at De gjorde det for at rette og forbedre mig."

„Ganske vist, kjære Barn," sagde Mr. Boffin, „gjorde jeg det ikke for at skade Dem; det kan De være rolig for. Og jeg haabede, at det ligesom kunde tyde paa en Advarsel. Men det bør dog bemærkes, at ikke saa saare var min gamle Kjælling kommen efter, hvem John var, førend John underrettede hende og mig om, at han var bleven opmærksom paa en utaknemlig Person ved Navn Silas Wegg, og tildels for at tugte denne Wegg ved at lade ham fortsætte et meget stygt og underfundigt Spil, han havde begyndt at spille, bleve de Bøger, hvoraf De og jeg kjøbte saa mange (og i Forbigaaende sagt, lille Ven, hed han ikke Brombær-Jones, men Blaabær-Jones), læste høit for mig af hin Person, merbemeldte Wegg."

Bella, der endnu stedse laa paa sine Knæ ved Mr. Boffins Fødder, sank lidt efter lidt ned paa Gulvet i en siddende Stilling, medens hun grublede mere og mere tankefuldt og holdt sine Øine fæstede paa hans straalende Ansigt.

„Men," sagde Bella efter dette ponsende Ophold, „der er dog endnu to Ting, som jeg ikke kan forstaae. Mrs. Boffin troede vist aldrig det mindste af Forandringen med Mr. Boffin, vel? Gjorde De vel?" spurgte Bella, vendende sig om imod hende.

„Nei!" svarede Mrs. Boffin med den fyldigste og varmeste Benegtelse.

„Og dog tog De Dem den saa nær," sagde Bella. „Jeg husker godt, hvor urolig den gjorde Dem."

„Der seer De, John, hvilket skarpt Øie Mrs. John har!" udbrød Mr. Boffin, rystende paa Hovedet med en beundrende Mine. „De har Ret, kjære Barn. Den gamle Kjælling var mange Gange nær ved at sprænge os i Luften."

„Hvorfor det?" spurgte Bella. „Hvor kunde det være, naar hun var med i Eders Hemmelighed?"

„Aa det var en Svaghed af den gamle Kjælling," svarede Mr. Boffin; „og dog er jeg, for at sige Dem den hele Sandhed og ikke Andet end Sandhed, næsten stolt deraf. Den gamle Kjælling har saa høie Tanker om mig, kjære Barn, at hun ikke kunde taale at see mig bære mig ad som en rigtig brun Bjørn. Kunde ikke taale at stille sig an, som om det var mit Alvor, og som Følge deraf svævede vi bestandigt i Fare for hendes Skyld!"

Mrs. Boffin lo hjerteligt ad sig selv; men en vis Glimten i hendes ærlige Øine røbede, at hun endnu ingenlunde var helbredet for sin farlige Tilbøielighed.

„Jeg forsikrer Dem, lille Ven," sagde Mr. Boffin, „at den mærkværdige Dag, da jeg gav, hvad vi siden ere blevne enige om at ansee for min mest storartede Forestilling — jeg mener mjau, siger Katten, vak vak, siger Anden, vov vov vov, siger Hunden — jeg forsikrer Dem, lille Ven, at den mærkværdige Dag tog min gamle Kjælling sig disse flinthaarde, ubarmhjertige Ord saa nær for min Skyld, at jeg maatte holde paa hende, for at hun ikke skulde løbe ud efter Dem og forsvare mig ved at sige, at jeg kun spillede Komedie."

Mrs. Boffin lo igjen hjerteligt, og hendes Øine glimtede atter, og det kom da for en Dag, at Mr. Boffin ikke alene af sine to Medsammensvorne ansaaes for at have overgaaet sig selv ved hint Udbrud af spydig Veltalenhed, men at det endog af ham selv betragtedes som noget ganske Udmærket i sit Slags. „Havde ikke tænkt et Øieblik derpaa iforveien, lille Ven!" sagde han til Bella. „Da John sagde, at hvis han havde været saa lykkelig at vinde Deres Tilbøielighed og komme i Besiddelse af Deres

Hjerte, faldt det mig ind at fare løs paa ham med: „Vinde hendes Tilbøielighed og komme i Besiddelse af hendes Hjerte! Mjau, siger Katten, vak vak, siger Anden, vov vov vov, siger Hunden.“ Jeg kan ikke sige, hvorledes det faldt mig ind, men det havde saa megen Lighed med Lyden af en Rasp, at jeg tilstaaer, at det forbausede mig selv, og jeg var skrækkeligt nær ved at briste i Latter, da John gjorde saa store Øine derved!“

„De sagde, min søde Pige,“ mindede Mrs. Boffin Bella om, „at der var endnu en Ting, De ikke kunde forstaae.“

„O ja!“ udbrød Bella, skjulende sit Ansigt med sine Hænder; „Men den lærer jeg aldrig at forstaae, hvorlænge jeg end lever. Det er, hvorledes John kunde holde saa meget af mig, uagtet jeg fortjente det saa lidt, og hvorledes De, Mr. og Mrs. Boffin, kunde glemme Dem selv saaledes og gjøre Dem saa megen Møie og Uleilighed for at gjøre mig en Smule bedre og, naar Alt kom til Alt, alligevel hjælpe John til en saa uværdig Kone. Men jeg er meget, meget taknemlig!“

Nu kom Raden til John Harmon — nu John Harmon for Alvor og John Rokesmith for aldrig mere — til at bede hende om Tilgivelse (forøvrigt aldeles overflødigt) for hans Bedrageri og atter og atter at sige hende, at det kun var blevet trukket i Langdrag paa Grund af hendes indtagende Ynde i hendes formentlige Livsstilling. Dette ledede til mange Udvexlinger af Kjærtegn og Glædesyttringer fra alle Sider, midt under hvilke den Uudtømmelige, da den bemærkedes at stirre dumt paa Mrs. Boffins Bryst, erklæredes at besidde en overnaturlig Indsigt i den hele Sag og bragtes til med en Bevægelse med den buttede Haand (som kun med Møie løsnedes fra et meget kort Liv) at forsikkre Damerne og Herrerne; „Jeg har allerede underrettet min ærværdige Moder om, at jeg kjender det Hele.“

Derpaa spurgte John Harmon, om Mrs. John Harmon ikke havde Lyst til at gaae med og see sit Hus? Og et nydeligt Hus var det, og smagfuldt og smukt, og de gik igjennem det i et sandt Optog, den Uudtømmelige (endnu stedse stirrende) ved Mrs. Boffins Bryst dannende Midten og Mr. Boffin sluttende

Troppen. Og paa Bellas smukke Natbord stod der et Elfenbens Skrin, og i Skrinet laa der Smykker, hvortil hun aldrig havde drømt sig Magen, og endvidere var der et Barnekammer, udstyret ligesom med Regnbuer; „skjøndt det havde knebet," sagde John Harmon, „at faae det færdigt i saa kort Tid."

Da Huset var blevet beseet, fjernede Udsendinge den Uudtommelige, der kort efter hørtes at skrige mellem Regnbuerne, hvorpaa Bella trak sig tilbage fra Herrernes Selskab, og Skrigene ophørte, og smilende Fred udbredte sig over hin unge Oliegren.

„Kom og see herind, Noddy," sagde Mrs. Boffin til Mr. Boffin.

Ladende sig føre paa Taaspidserne hen til Døren til Barnekammeret, saae Mr. Boffin med umaadelig Tilfredsstillelse ind ad den, skjøndt der ikke var Andet at see, end at Bella sad i en grublende Tilstand af Lyksalighed i en lille lav Lænestol paa Kamintæppet med sit Barn i sine smukke unge Arme, medens hendes bløde Dienhaar skjermede hendes Øine mod Ilden.

„Seer det ikke ud, som om den gamle Mands Sjæl omsider havde faaet Ro?"

Jo, gamle Kjælling."

„Og som om haus Penge vare blevne blanke igjen, efterat have ligget længe, længe i Mørke og skimlet, og tilsidst begyndte at glimre i Solskinnet?"

„Jo, gamle Kjælling."

„Og er det ikke et deiligt og lovende Billede?"

„Jo, gamle Kjælling."

Men øieblikkeligt bemærkende en god Anledning til en Vittighed, qvalte Mr. Boffin denne Yttring med følgende, med den rigtige brune Bjørns barskeste Brummen udtalte Ord: „Et deiligt og lovende Billede? Mjau, vak vak, vov vov vov!" Og derpaa travede han stiltiende ned ad Trappen med sine Skuldre i en Tilstand af den livligste Bevægelse.

Fjortende Kapitel.

Skakmat til den venskabelige Aftale.

Mr. og Mrs. John Harmon havde valgt Tiden til at tage deres retmæssige Navn og deres Hus i London i Besiddelse saaledes, at denne Begivenhed indtraf den selvsamme Dag, da det sidste Læs af den sidste Dynge kjørtes ud ad Porten i Boffins Lysthus. Idet det skumplede afsted, følte Mr. Wegg, at det sidste Læs ligeledes var blevet fjernet fra hans Sind, og hilste det glade Øieblik, da det sorte Faar, Boffin, skulde klippes tæt.

Med rovgjerrige Øine havde Silas holdt Vagt over hele den langsomme Rydning af Dyngerne, men ikke mindre rovgjerrige Øine havde i svundne Aar holdt Vagt over Dyngernes Voxen og aarvaagent sigtet det Affald, hvoraf de bestode. Der kom ingen værdifulde Gjenstande til Syne, og hvor kunde der ogsaa have været saadanne, naar den gamle, haarde Slutter fra Harmoni Fængslet for længe siden havde gjort hvert eneste Stykke Hittegods i Penge?

Skjøndt skuffet ved dette golde Udfald, følte Mr. Wegg sig altfor lettet, da Arbeidet var tilendebragt, til at knurre i noget synderligt Omfang. En af de Renovationsentrepreneurer, der havde kjøbt Dyngerne, beskikket Fuldmægtig havde udtæret Mr. Wegg til Skind og Ben. Ved at hævde sine Principalers Ret til at lade kjøre bort Nat og Dag, hvis de vilde, vilde denne Opsynsmand ved Arbeidet være bleven Silas's Død, hvis det havde varet ret meget længer. Da han aldrig syntes selv at trænge til at sove, kunde han vise sig med indbundet Hoved, bredskygget Hat og Bomuldsfløils Knæbuxer, ligesom en fordømt Nisse, paa de mest vanhellige og ubetimelige Tider. Træt af at have holdt skarpt Udkig med et langt Dagværk i Taage og Regn, var Silas neppe kroben i Seng og havde begyndt at snue, førend en rædsom Rysten og Rumlen under hans Hovedpude forkyndte, at et af denne Uroens Dæmon ledsaget Vogntog nærmede sig for igjen at begynde paa Arbeidet. En anden Gang kunde han blive rumlet op af sin sødeste Søvn midt om Natten; en tredie Gang blive holdt

paa sin Post otteogfyrgetyve Timer i Træk. Jo mere hans Forfølger besvor ham ikke at uleilige sig med at staae op, desto mere voxede den snedige Weggs Mistanke om, at der havde viist sig Tegn til, at Noget var skjult et eller andet Sted, og at der pønsedes paa at narre ham. Saa hyppigt afbrødes hans Nattero paa denne Maade, at han førte et Liv, som om han havde indgaaet et Veddemaal om at holde ti tusinde Hundevagter i ti tusinde Timer og medlidende betragtede sig selv som den, der altid var ved at staae op og aldrig kom i Seng. Saa mager og tynd var han omsider bleven, at hans Træben tog sig uforholdsmæssigt stort ud og i Sammenligning med Resten af hans plagede Krop havde et triveligt Udseende, som næsten kunde kaldes buttet.

Imidlertid trøstede Wegg sig med, at alle hans Gjenvordigheder nu vare overstaaede, og at han ufortøvet vilde komme i Besiddelse af sin Formue. I den sidste Tid havde Slibestenen rigtignok snarere syntes at dreie sig rundt mod hans egen, end mod Boffins Næse, men nu skulde der slibes Spids paa Boffins. For saavidt havde Mr. Wegg ladet sin skarnagende Ven slippe for temmelig godt Kjøb, idet han paa Grund af den søvnløse Skarnagers Ænker var bleven skuffet i sin kjærlige Hensigt, ofte at spise til Middag hos ham, og havde været nødt til at lade Mr. Venus holde Die med deres skarnagende Ven Boffin, medens han selv blev mager og sjattet i Lysthuset.

Da Dyngerne vare blevne sløifede og kjørte bort, begav Mr. Wegg sig til Mr. Venus's Museum, og da det var Aften, fandt han, som han havde ventet, denne Gentleman siddende ved sin Kamin, men fandt ham ikke, som han havde ventet, oversvømmende sin kraftige Aand med The.

„Jh, her lugter jo ret behageligt!“ sagde Wegg, der syntes at tage det ilde op og blev staaende og snusede, da han var kommen indenfor.

„Jeg har det ogsaa ganske behageligt, Sir,“ svarede Venus.

„Bruger De maaskee Citroner til Deres Arbeide?“ spurgte Wegg atter snusende.

„Nei, Mr. Wegg“, svarede Venus. „Naar jeg overhovedet bruger dem, er det for det meste kun til Skomagerpunch.“

„Hvad kalder De Skomagerpunch?“ spurgte Wegg, endnu mere gnavent end før.

„Det er vanskeligt at lære Opskriften paa den fra sig, Sir,“ svarede Venus, „da der, hvor omhyggeligt man end afpasser Bestanddelene, dog beroer saa Meget paa Haandelaget og Følelsen. Men Grundlaget er Genever.“

„I en firkantet Flaske?“ sagde Wegg med en skummel Mine, idet han satte sig.

„Meget godt, Sir, meget godt!“ udbrød Venus. „Vil De have Noget med?“

„Om jeg vil have Noget med?“ svarede Wegg, i høieste Maade surmulende. „Ja naturligviis! Om et Menneske vil have Noget med, naar han er bleven pint og plaget fra Vid og Forstand af en evindelig Skarnager med indbundet Hoved? Om han vil? Som om han ikke vilde!“

„Lad det ikke sætte Dem i ondt Humeur, Mr. Wegg. De synes ikke at være i Deres“ sædvanlige Stemning.“

„Siden De siger dette, saa synes De heller ikke at være i Deres sædvanlige Stemning, brummede Wegg. „De synes at være i Færd med at blive lystig.“

Denne Omstændighed syntes at ærgre Mr. Wegg overordentligt i hans daværende Sindstilstand.

„Og De har ladet Deres Haar klippe!“ sagde Wegg, savnende den sædvanlige støvede Haarbusk.

„Ja, Mr. Wegg. Men lad det heller ikke sætte Dem i ondt Humeur.“

„Og vær en Evig, om De ikke begynder at blive fed!“ sagde Wegg med culminerende Misfornøielse. „Hvad har De derefter i Sinde at tage Dem for.“

„Ja, Mr. Wegg,“ svarede Venus oprømt, „De kan vist neppe gjette, hvad jeg derefter har i Sinde at tage mig for?“

„Jeg har ikke Lyst til at gjette,“ svarede Wegg. „Alt, hvad jeg har at sige, er, at det er godt for Dem, at Delingen af Arbeidet har været som den har. Det er godt for Dem, at Deres Part i denne Sag har været saa let, medens min har

været saa svær. De har ikke faaet Deres Nattero forstyrret, tør jeg paastaae."

„Nei, aldeles ikke, Sir," sagde Venus. „Har Gud skee Lov aldrig sovet saa godt i mit Liv."

„Ah," brummede Wegg, „da skulde De været i mit Sted. Havde De været i mit Sted og i flere Maaneder var bleven narret for Deres Seng og Deres Søvn og Deres Maaltider og Deres Humeur, vilde De ogsaa have følt Dem ilde tilpas og været gal i Hovedet."

„Det har unegteligt taget paa Dem, Mr. Wegg," sagde Venus, medens han med en Konstners Øie betragtede hans Skikkelse. „Det har taget meget stærkt paa Dem, har det! Overtrækket over Deres Knokler er blevet saa rynket og gult, at man næsten skulde troe, at De var kommen for at hilse paa den franske Gentleman der henne i Krogen, istedetfor paa mig."

Idet Mr. Wegg høist forbittret skottede hen til den franske Gentlemans Krog, syntes han at opdage noget Nyt der, hvilket foranledigede ham til at skotte til Krogen ligeoverfor og derefter at sætte sine Briller paa og stirre ind i den ene Krog i den halvt mørke Boutik efter den anden.

„Men De har jo ladet gjøre rent her!" udbrød han.

„Ja, Mr. Wegg, ved en tilbedelsesværdig Qvindes Haand."

„Saa er formodentligt det, De har i Sinde, at holde Bryllup?"

„Det er det, Sir."

Da Silas følte sig altfor oprørt over sin Vens og Medinteressents livsfriske Udseende, til at han kunde taale et forstørret Skue af ham, tog han sine Briller af igjen og gjorde det Spørgsmaal:

„Med den gamle Person?"

„Mr. Wegg," sagde Venus med et pludseligt Udbrud af Forbittrelse, „den paagjældende Dame er ingen gammel Person."

„Jeg mente," forklarede Wegg vrippent, „den Person, som tidligere havde gjort Indvendinger."

„I en saa kilden Sag, Mr. Wegg," sagde Venus, „maa jeg bede Dem sige hvad De mener. Der gives Strenge, hvorpaa der ikke tør spilles; som kun tør anslaaes, Sir, paa den

ærbødigste og mest klangfulde Maade. Af saadanne melodiske Strenge er Miss Pleasant Riderhood sammensat."

„Er det da den Dame, som tidligere havde gjort Indvendinger?"

„Sir," svarede Venus med Værdighed, „jeg tiltræder det ændrede Udtryk. Det er den Dame, som tidligere havde gjort Indvendinger."

„Naar skal det gaae løs?" spurgte Silas.

„Mr. Wegg," sagde Venus med nok et Udbrud af Forbittrelse, „jeg kan ikke tilstede, at det indklædes i samme Form som et Slagsmaal, men maa sindigt og bestemt opfordre Dem, Sir, til at ændre dette Spørgsmaal."

„Naar vil Damen," spugte Wegg uvilligt, tvingende sin Arrighed ved Erindringen om Interessentskabet og dettes Driftscapital, „give sin Haand til den, hvem hun allerede har skjenket sit Hjerte?"

„Sir," svarede Venus, „ogsaa dette ændrede Udtryk tiltræder jeg, og det med Fornøielse. Næste Mandag vil Damen give sin Haand til den, hvem hun allerede har skjenket sit Hjerte."

„Damens Indvendinger ere altsaa blevne overvundne?" sagde Silas.

„Mr. Wegg," sagde Venus, „da jeg troer ved en tidligere Leilighed, eller ved tidligere Leiligheder —"

„Ved tidligere Leiligheder," afbrød Wegg ham.

„— At have meddelt Dem," vedblev Venus, „hvad der var Grunden til Damens Indvendinger, kan jeg ogsaa, uden at gjøre Brud paa den ømme Fortrolighed, der senere er opstaaet mellem Damen og mig, meddele Dem, hvorledes de overvandtes ved velvillig Bistand af to gode Venner af mig, af hvilke den ene tidligere havde gjort Damens Bekjendtskab, den anden ikke. Isen blev brudt, Sir, af disse to Venner, idet de gjorde mig den store Tjeneste at hilse paa Damen for at forsøge, om der ikke kunde tilveiebringes en Forbindelse mellem Damen og mig; Isen blev brudt, siger jeg, af dem ved det Spørgsmaal, om det, hvis jeg efter Bryllupet indskrænkede mig til at sammensætte Mennesker, Børn og lavere Dyr, ikke kunde lette Damens Hjerte

for Følelsen af, at hun — som Dame — betragtedes i et knoklet Lys. Det var en heldig Tanke, Sir, og den slog Rod."

„Det synes næsten, Mr. Venus," yttrede Wegg med et Anstrøg af Mistro, „som om De er velsignet med Venner."

„Saa temmeligt, Sir," svarede hin Gentleman i en Tone af velbehagelig Gaadefuldhed. „Saa saa, Sir. Saa temmeligt."

„I ethvert Tilfælde," sagde Wegg, efterat have betragtet ham med nok et Anstrøg af Mistro, „ønsker jeg Dem til Lykke. Den Ene bruger sin Formue paa een Maade, den Anden paa en anden. De vil nu gjøre et Forsøg med Ægtestanden, og jeg har i Sinde at gjøre et Forsøg med at reise."

„Virkeligt, sagde Wegg?"

„Forandring af Luft, Optrin paa Havet og Nattero ville, haaber jeg, hjælpe mig at forvinde de Forfølgelser, jeg har udstaaet af den nys omtalte Skarnager med det indbundne Hoved. Da det strenge Arbeide er forbi og Dyngerne ryddede, er Tiden kommen, til at Boffin maa punge ud. Vilde det være Dem beleiligt, Medinteressent, i Morgen Formiddag Klokken Ti at lægge Boffins Næse for sidste Gang paa Slibestenen?"

Det nævnte Klokkeslet vilde være Mr. Venus fuldkomment beleiligt til det ypperlige Foretagende.

„De har dog flittigt holdt Øie med ham, vil jeg haabe?" sagde Silas.

Mr. Venus havde saa godt som hver Dag holdt Øie med ham.

„Hvad om De da gik derhen i Aften og sagde ham fra mig — jeg siger fra mig, fordi han veed, at jeg ikke er til at spøge med — at han i Morgen til den Tid skal holde sig færdig med sine Papirer, sine Regnskaber og sine rede Penge?" sagde Wegg. „Og lad os for en Forms Skyld, der vil være behagelig for Deres egen Følelse, førend vi gaae (for jeg vil gaae et Stykke af Veien med Dem, uagtet mit Ben bøier sig under mig af Træthed), kaste et Blik paa Driftscapitalen."

Mr. Venus tog den frem, og den befandtes i fuldkommen Orden, og Mr. Venus lovede at tage den med næste Formiddag og paa Slaget Ti mødes med Mr. Wegg paa Boffins Gade-

dørstrappe. Paa et vist Punkt paa Veien mellem Clerkenwell og Boffins Hus (Mr. Wegg forlangte udtrykkeligt, at der ikke maatte sættes noget Mr. foran den forgyldte Skarnagers Navn), skiltes Interessenterne ad for den Aften.

Det var en meget ubehagelig Aften, og den afløstes af en ligesaa ubehagelig Morgen. Gaderne vare saa ualmindeligt snavsede, sølede og ufremkommelige, at Wegg kjørte til Kampladsen, idet han sagde til sig selv, at en Mand, der ligesom gik til Banken for at hæve en anselig Formue, nok kunde tillade sig en saa ubetydelig Udgift.

Venus var punktlig, og Wegg paatog sig at banke paa Døren og lede Forhandlingerne. Der blev banket paa Døren. Døren gik op.

„Boffin hjemme?"

Tjeneren svarede, at Mr. Boffin var hjemme.

„Det er godt," sagde Wegg, „hvorvel jeg ikke kalder ham saaledes."

Tjeneren spurgte, om de kom ifølge en Aftale?

„Hør, veed De hvad, unge Menneske," sagde Wegg, „det vil jeg ikke vide af. Det passer sig ikke ligeoverfor mig. Jeg vil ikke tale med Tjenestefolk; jeg vil tale med Boffin."

De bleve førte ind i en Forstue, hvor den almægtige Wegg beholdt Hatten paa, fløitede og med sin Pegefinger dreiede Viseren paa et paa Kamingesimsen staaende Uhr, til han fik det til at slaae. Faa Minuter efter førtes de ovenpaa til det af Boffin i Almindelighed benyttede Værelse, hvor der, foruden Indgangsdøren, var et Par Fløidøre, ved hvilke det, naar det behøvedes, kunde sættes i Forbindelse med en Række andre Værelser. Her sad Boffin ved et Skrivebord, og derhen flyttede Mr. Wegg, efter bydende at have betydet Tjeneren at gaae, en Lænestol og satte sig med Hatten paa tæt ved Boffin. Her gjorde Mr. Wegg tillige øieblikkeligt den mærkelige Erfaring, at Hatten blev snappet af Hovedet paa ham og kastet ud ad et Vindue, som til den Ende blev aabnet og lukket igjen.

„Tag Dem ingen uforskammede Friheder i denne Gentlemans Nærværelse," sagde Eieren af den Haand, der havde gjort dette, „eller ogsaa kaster jeg Dem ud bagefter den."

Wegg lagde uvilkaarligt sin Haand paa sit blottede Hoved og stirrede paa Secretairen. Thi det var ham, der med et strengt Ansigt havde talt til ham og uformærkt var kommen ind ad Fløidørene.

„O!“ sagde Wegg, saa saare han havde gjenvundet sit standsede Mæle. „Meget vel! Jeg befalede, at De skulde afskediges, og De er ikke borte endnu. O! Det skulle vi snart tale nærmere om. Meget vel!“

„Nei, og jeg er heller ikke borte,“ sagde en anden Stemme.

Nok En var uformærkt kommen ind ad Fløidørene, og da Wegg dreiede Hovedet, saae han sin Forfølger, den altid vaagne og fuldstændigt med bredskygget Hat og Bomuldsfløils Knæbuxer udstyrede Skarnager, som, efterat have befriet sit indbundne Hoved fra dets Bind, aabenbarede et sundt og frisk Hoved og et Ansigt, som tilhørte Sloppy.

„Ha, ha, ha, Gentlemen!“ brølede Sloppy med stormende Latter og umaadeligt Velbehag. „Han troede ikke, at jeg kunde sove staaende, som jeg saa tidt gjorde, naar jeg rullede for Mrs. Higden! Han tænkte ikke paa, at jeg pleiede at læse Politinyhederne for Mrs. Higden med forskjellige Stemmer! Men jeg lod ham rigtignok faae det at fornemme, Gentlemen, haaber jeg, at jeg gjorde!“ Her aabnede Mr. Sloppy sin Mund i et helt foruroligende Omfang og aabenbarede utallige Knapper ved at lægge Hovedet bagover for atter at give sig til at skoggerlee.

„O!“ sagde Wegg, bragt lidt, men endnu ikke meget ud af Fatning. „Der er altsaa To, som ikke ere blevne afskedigede? Jeg vil gjøre Dem et Spørgsmaal, Boffin. Hvem satte denne Fyr ud paa mig i denne Dragt, da Bortkjørslen begyndte? Hvem brugte denne Karl?“

„Ikke Karl til mig!“ indvendte Sloppy, kastende Hovedet forover. „Ikke Karl til mig, eller jeg smider Dem ud ad Vinduet!“

Mr. Boffin beroligede ham med en Bevægelse med sin Haand og sagde: „Jeg brugte ham, Wegg.“

„Naa, saa De brugte ham, Boffin? Meget vel. Vi forhøie vore Betingelser, Mr. Venus, og gjøre bedst i at gaae til Sagen. Boffin! Disse to Afskum skulle pakke sig ud af Stuen.“

„Det lader sig ikke gjøre Wegg," svarede Mr. Boffin, der sad ganske rolig ved den ene Ende af Skrivebordet, medens Secretairen sad ligesaa rolig ved den anden.

„Lader sig ikke gjøre, Boffin?" gjentog Wegg. „Ikke, om det ellers vilde gaae ud over Dem selv?"

„Nei, Wegg," svarede Mr. Boffin, rystende godmodigt paa Hovedet; „hverken om det ellers vil gaae ud over mig selv, eller paa nogen anden Betingelse."

Wegg betænkte sig et Øieblik og sagde derpaa: „Vil De have den Godhed, Mr. Venus, at række mig det bevidste Document?"

„Med Fornøielse, Sir," svarede Venus og rakte ham det med største Høflighed. „Der er det, og da jeg nu, Sir, har givet det fra mig, ønsker jeg at gjøre en lille Bemærkning, ikke saa meget fordi den paa nogen Maade er nødvendig, eller indeholder nogen ny Lære eller Opdagelse, som fordi den er en Beroligelse for mit Sind. Silas Wegg, De er en kostelig gammel Kjeltring."

Mr. Wegg, der, ligesom i Forventning om en Lovtale, havde slaaet Takt med Papiret til den Andens Høflighed, indtil han overraskedes af denne uformodede Slutning, holdt temmelig pludseligt inde.

„Silas Wegg," sagde Venus, „vid, at jeg meget kort efterat vort Firma var blevet oprettet var saa fri at optage Mr. Boffin i det som passiv Interessent."

„Meget rigtigt," tilføiede Mr. Boffin; „og jeg satte Venus paa Prøve ved at gjøre ham et Par forstilte Forslag og fandt ham i Eet og Alt at være en meget retskaffen Mand, Wegg."

„Det behager Mr. Boffin i sin Overbærenhed at tale saaledes," bemærkede Venus, „hvorvel mine Hænder i Begyndelsen af denne smudsige Historie nogle Timer ikke vare saa ganske rene, som jeg kunde ønske. Men jeg haaber, at jeg tidligt og fuldstændigt gjorde Bod og Bedring."

„Det gjorde De, Venus," sagde Mr. Boffin. „Ganske vist, ganske vist, ganske vist."

Ærbødigt og takuemligt bøiede Venus sit Hoved. „Tak

Sir. Jeg er Dem meget forbunden for Alt, Sir, for Deres gode Mening om mig nu, for den Maade, hvorpaa De modtog og opmuntrede mig, da jeg første Gang satte mig i Forbindelse med Dem, og for den Indflydelse, der saa velvilligt er bleven anvendt hos en vis Dame baade af Dem selv og af Mr. John Harmon." For hvem han ligeledes bukkede, idet han saaledes nævnte hans Navn.

Wegg fulgte Navnet med skarpe Øren og Bevægelsen med skarpe Øine, og der begyndte at blande sig et vist Kryberi i hans trodsige Væsen, indtil Venus atter gjorde Krav paa hans Opmærksomhed.

„Alt Andet mellem Dem og mig, Mr. Wegg," sagde Venus, „forklarer sig nu selv, og De kan forstaae det uden flere Ord af mig, Sir. Men for fuldstændigt at forebygge enhver Ubehagelighed eller Misforstaaelse, der maatte kunne opstaae af, hvad jeg anseer for et vigtigt Punkt, som bør staae klart ved Slutningen af vort Bekjendtskab, udbeder jeg mig Mr. Boffins og Mr. John Harmons Tilladelse til at gjentage en Bemærkning, hvorpaa jeg allerede har havt den Fornøielse at henlede Deres Opmærksomhed. De er en kostelig gammel Kjeltring!"

„De er en Tosse," sagde Wegg, knipsende med Fingrene, „og jeg havde allerede tidligere seet at blive Dem qvit, hvis jeg paa nogen Maade kunde have gjort det. Jeg har tænkt mere end een Gang derpaa, kan jeg fortælle Dem. De maa med Fornøielse trække Dem tilbage; saa meget desto Mere bliver der til mig. Thi De vide," sagde Wegg, delende sin næste Bemærkning mellem Mr. Boffin og Mr. Harmon, „at jeg er min Priis værd, og jeg vil have den. Denne Smutten væk kan være god nok paa sin Viis og kan bruges af saadan en anatomisk Sladderhank som denne," sagde han, pegende paa Mr. Venus, „men den passer sig ikke for en Mand. Jeg er her for at blive kjøbt og har nævnet min Sum. Kjøb mig derfor, eller lad mig gaae."

„For mit Vedkommende lader jeg Dem gaae, Wegg," sagde Mr. Boffin smilende.

„Boffin," svarede Wegg, vendende sig med en streng Mine

om imod ham, „Deres nyfødte Driftighed fatter jeg. Jeg kan see Messinget under Deres Sølvplettering. De har faaet Deres Næse af Led, og da De veed, at De Intet har at tabe, kan De sagtens vise Dem kjek og uafhængig. De er jo ikke Andet end et fidtet Stykke Glas, man kan see igjennem, veed De selv! Men Mr. Harmon befinder sig i en anden Stilling. Hvad Mr. Harmon vover, er en ganske anden Tobak. Jeg har for nyligt hørt Noget om, at dette skal være Mr. Harmon (jeg kan nu fatte nogle Vink, jeg har seet om den Sag i Aviserne) — og jeg lader Dem fare, Boffin, som uværdig til min Opmærksomhed. Jeg spørger Mr. Harmon, om han har nogen Forestilling om dette hersens Papirs Indhold?“

„Det er et af min Fader oprettet Testamente fra en senere Tid end det, der er blevet fremlagt af Mr. Boffin (tiltaler De ham oftere, som De allerede har tiltalt ham, kaster jeg Dem til Jorden), og hvorved han testamenterer hele sin Formue til Kronen,“ sagde John Harmon med saa megen Ligegyldighed, som der lod sig forene med det strengeste Alvor.

„Det er rigtigt!“ udbrød Wegg. „Dernæst,“ tilføiede han, skruende hele Vægten af sit Legeme ned paa sit Træben, og skruende sit Træhoved helt om paa den anden Side, og skruende eet Øie op i Veiret, „dernæst spørger jeg Dem, hvad er dette Papir værd?“

„Intet,“ svarede John Harmon.

Wegg havde gjentaget Ordet med et Haansmil og var allerede i Begreb med at give et spydigt Svar, da han til sin grændseløse Forbauselse følte sig greben ved sit Halstørklæde, rystet, saa Tænderne klapprede i Munden paa ham, skudt vaklende tilbage ind i en Krog og holdt fast der.

„Skurk!“ sagde John Harmon, hvis Sømandstag var som en Skruestiks.

„De støder mit Hoved mod Væggen,“ forestillede Silas ham med mat Stemme.

„Det er netop det, jeg vil,“ svarede John Harmon og lod med den hjerteligste gode Villie Gjerningen følge paa Ordet,

„og jeg vilde give tusinde Pund for at maatte støde Hjernen ud af Hovedet paa Dem. Hør efter, Skurk, og husk paa Geneverflasken."

Til hans Opbyggelse rakte Sloppy den i Veiret.

„Denne Geneverflaske, Skurk, indeholdt det sidste af de mange Testamenter, som min ulykkelige Fader oprettede i sine Selvplagerier. Dette Testamente overdrager ubetinget Alt til min og Deres ædle Velgjører, Mr. Boffin, og udelukker og forhaaner mig og min Søster (som den Gang allerede var død af Hjertesorg) ved Navn. Denne Geneverflaske fandtes af min og Deres ædle Velgjører, efterat han havde tiltraadt Arven. Denne Geneverflaske bedrøvede ham ubeskriveligt, fordi den, skjøndt min Søster og jeg ikke længer vare til, satte en Plet paa vort Minde, som han vidste vi ikke havde fortjent ved Noget, vi maatte have gjort i vor ulykkelige Ungdom. Denne Geneverflaske begravede han derfor i den ham tilhørende Dynge, og der laa den, medens De, De utaknemlige Usling, rodede og ragede, tidt nok tæt ved den, tør jeg sige. Det var hans Hensigt, at den aldrig skulde see Lyset, men han turde ikke tilintetgjøre den af Frygt for, at Tilintetgjørelsen af et saadant Document, endog af hans ædle Bevæggrund, kunde være en Overtrædelse af Loven. Efterat det nu var kommet for Dagen, hvem jeg var, betroede Mr. Boffin, der endnu stedse var urolig i denne Anledning, mig, paa Betingelser, som det er umuligt for en Køter som De at fatte, Hemmeligheden med Geneverflasken. Jeg foreholdt ham Nødvendigheden af, at den blev gravet op, og at Documentet paa lovlig Maade blev fremlagt og bekræftet. Det Første saae De ham gjøre, og det Andet har han gjort uden Deres Vidende. Følgeligt er det Papir, der nu rasler i Deres Haand, medens jeg ryster Dem — og jeg gad ryste Livet ud af Dem — mindre værd, end den raadne Prop til Geneverflasken. Forstaaer De mig?"

Efter Silas's modfaldne Ansigt og den trøstesløse Maade at dømme, hvorpaa hans Hoved vuggede sig frem og tilbage, forstod han det.

„Hør, Skurk," sagde John Harmon, tagende nok et Sø-

mandstag i hans Halstørklæde og holdende ham inde i hans Krog en Arms Længde ud fra sig, „jeg vil holde to korte Taler endnu for Dem, fordi jeg haaber, at de ville nage Dem. Deres Opdagelse var for saavidt ægte, som Ingen havde tænkt paa at søge paa hint Sted, og heller ikke vidste vi, at De havde gjort den, førend Venus fortalte Mr. Boffin det, skjøndt jeg ligefra det Øieblik, jeg var kommen her, havde ladet holde skarpt Udkig med Dem, og Sloppy længe havde gjort det til sin Hovedsysssel og bedste Fornøielse at følge Dem som Deres Skygge. Jeg siger Dem dette, for at De kan vide, at vi vidste nok om Dem til at formaae Mr. Boffin til at lade os holde Dem for Nar lige til det sidste Øieblik, paa det at Deres Skuffelse kunde blive saa bitter som muligt. Det var den første korte Tale; har De forstaaet den?“

Her kom John Harmon hans Fatteevne til Hjælp ved nok en Rysten.

„Nu, Skurk,“ vedblev han, „vil jeg slutte. De antog for faa Øieblikke siden, at jeg var i Besiddelse af min Faders Formue, og det er jeg, men hverken i Kraft af nogen Erklæring fra min Faders Side, eller ifølge min egen Ret; nei, men ene og alene ved Mr. Boffins Høimodighed. Hvad han betingede sig, da han aabenbarede mig Hemmeligheden med Geneverflasken, var, at jeg skulde have Formuen og han sin Dynge, og ikke Mere. Alt, hvad jeg eier, skylder jeg udelukkende Mr. og Mrs. Boffins Uegennyttighed, Retskaffenhed, Kjærlighed, Godhed — jeg kan ikke finde Ord til at udtale mig tilstrækkeligt. Og da jeg, medens jeg vidste hvad jeg vidste, saae et Kryb som det, De er, fordriste Dem til her i Huset at vende Braaden mod denne ædle Sjæl, undrer det mig kun,“ tilføiede John Harmon mellem sine sammenbidte Tænder og med en høist ubehagelig Snoning af Weggs Halstørklæde, „at jeg ikke forsøgte paa at vride Deres Hoved af og kaste det ud ad Vinduet! Saa. Det var den sidste korte Tale; har De forstaaet den?“

Efterat være bleven fri, lagde Silas sin Haand paa sin Strube, rømmede sig og saae ud, som om han havde faaet et

temmeligt stort Fiskeben i Halsen. Samtidigt med, at han foretog sig dette i sin Krog, gjorde Mr. Sloppy en paafaldende og ved første Øiekast uforstaaelig Bevægelse, idet han begyndte at gaae baglænds langs med Væggen hen mod Mr. Wegg, ligesom en Sjouer eller Drager, der er i Begreb med at tage en Mel- eller Kulsæk paa Ryggen.

„Det gjør mig ondt, Wegg," sagde Mr. Boffin i sin Barmhjertighed, „at min gamle Kjælling og jeg ikke kunne have bedre Tanker om Dem, end de slette, vi ere blevne nødte til at nære. Men trods Alt, hvad der er blevet sagt og gjort, vil jeg dog nødigt lade Dem gaae værre faren fra mig, end jeg fandt Dem. Siig derfor i Korthed, førend vi skilles, hvad det vil koste at sætte Dem i Vei i et andet Udsalg."

„Og paa et andet Sted," tog John Harmon til Orde. „De understaaer Dem ikke til at tage Plads udenfor disse Vinduer."

„Mr. Boffin," svarede Wegg med gridsk Ydmyghed, „da jeg havde den Ære at gjøre Deres Bekjendtskab, havde jeg anskaffet mig en Samling af Viser, der, som jeg nok tør sige, vare uvurderlige."

„Følgeligt kunne de heller ikke betales," sagde John Harmon, „og De gjør derfor bedst i ikke at prøve derpaa, bedste Sir."

„Undskyld, Mr. Boffin," tog Wegg atter til Orde med et ondskabsfuldt Øiekast i Retning af den, der havde talt sidst, „jeg henvendte mit Svar til Dem, der, hvis mine Sandser ikke bedroge mig, havde henvendt Deres Forespørgsel til mig. Jeg havde en udvalgt Samling af Viser, og der var et nyt Forraad af Honningkager i Blikkasken. Jeg vil ikke sige Mere, men hellere overlade Resten til Dem."

„Men det er vanskeligt at sige hvad der kan tilkomme Dem," sagde Mr. Boffin i en urolig Tone og med Haanden i Lommen, „og jeg har ikke Lyst til at give Dem Mere, end der kan tilkomme Dem, da De virkeligt har viist, at De er et meget slet Menneske. Hvor kunde De være saa lumsk og utaknemlig, Wegg, da jeg dog intet Ondt havde gjort Dem?"

„Endvidere var der," vedblev Mr. Wegg i en overveiende

Tone, „en Bybudforretning, hvori jeg var meget anseet. Men jeg vil nødigt holdes for begjerlig og vil helst overlade det til Dem, Mr. Boffin."

„Jeg veed sandeligt ikke, hvad jeg skal ansætte det til," mumlede den forgyldte Skarnager.

„Fremdeles," vedblev Wegg, „var der et Par Bukke, for hvilke alene en irsk Person, der ansaaes for en Kjender af Bukke, bød mig halvsjette Shillings — en Priis, jeg ikke vilde høre tale om, da jeg vilde have tabt ved den — og dernæst var der en Skammel, en Parapluie, en Klædeknag og et Brædt. Men jeg overlader det til Dem, Mr. Boffin."

Da den forgyldte Skarnager syntes optagen af en indviklet Beregning, kom Mr. Wegg ham til Hjælp med følgende Tillægsposter:

„Saa var der ogsaa Miss Elisabeth, Master George, Tante Jane og Onkel Parker. Ak, naar et Menneske tænker paa Tabet af saadanne Velyndere; naar et Menneske seer saa smuk en Have ødelagt af Grise, falder det ham rigtignok vanskeligt at ansætte det i Penge, uden at gaae høit. Men jeg overlader det ganske til Dem, Sir."

Mr. Sloppy fortsatte endnu stedse sin paafaldende og ved første Øiekast uforstaaelige Bevægelse.

„Der er blevet talt om at holde for Nar," sagde Wegg med en tungsindig Mine, „og det er ikke godt at sige, hvor meget min Aand er bleven svækket ved usund Læsning om Gniere, medens De narrede mig og Andre til at troe, at De selv var en Gnier, Sir. Alt, hvad jeg kan sige, er, at jeg mærkede, at min Aand svækkedes paa den Tid. Men hvorledes kan et Menneske ansætte sin Aand til en Pengeværdi? Jeg havde ogsaa nyligt en Hat. Men jeg overlader det Hele til Dem, Mr. Boffin."

„Naa," sagde Mr. Boffin, „der har De et Par Pund."

„Nei, Sir, dermed kan jeg ikke lade mig noie, uden at gaae mig selv for nær."

Neppe vare disse Ord ude af hans Mund, førend John Harmon rakte Fingeren i Veiret, og Sloppy, der nu var tæt ved

Wegg, med Ryggen imod ham, bukkede sig, tog med begge Hænder fat i hans Kjolekrave og svang behændigt ham op paa sin Nakke, ligesom den før omtalte Mel- eller Kulsæk, i hvilken Stilling Mr. Wegg fremviste et høist misfornøiet og forbauset Ansigt, medens hans Knapper faldt næsten ligesaa stærkt i Øinene som selve Sloppys, og hans Træben antog en saare ubequem Retning. Men ikke mange Sekunder var hans Ansigt synligt inde i Stuen; thi Sloppy travede rask udenfor med ham og ned ad Trappen, ledsaget af Mr. Venus, som lukkede Gadedøren op. Det var blevet Mr. Sloppy paalagt at læsse sin Byrde af ude paa Gaden; men da en Skraldevogn tilfældigviis holdt omme paa Hjørnet uden Kudsk og med sin lille Stige stillet op mod Hjulet, fandt Mr. S. det umuligt at modstaae Fristelsen til at lade Mr. Silas Wegg dumpe ned blandt Vognens Indhold, en noget vanskelig Idræt, der udførtes med stor Behændighed og et forfærdeligt Pladsk.

Femtende Kapitel.

Hvad der blev fanget i de Snarer, som sattes.

Hvorledes Bradley Headstone var bleven pint og martret i sin Sjæl siden den stille Aften, da han paa Flodbredden var ligesom stegen op af Pramstikkerens Aske, kunde kun han selv have forklaret, ja ikke engang han selv kunde have forklaret det, da en saadan Elendighed alene kan føles.

Først maatte han bære den forenede Byrde af Bevidstheden om, hvad han havde gjort, den uophørlige Bebreidelse, at han kunde have gjort det langt bedre, og Frygten for at røbes. Denne Byrde var tung nok til at knuse ham, og han led under den Dag og Nat. Den hvilede ligesaa tungt paa ham i hans sparsomme Søvn, som i hans vaagne, rødøiede Timer. Den bøiede ham ned med en skrækkelig, uforanderlig Ensformighed, hvori der ikke var et eneste Øieblik Afvexling. Det overlæssede Lastdyr eller

den overlæssede Slave kan i nogle Øieblikke skifte den legemlige Byrde og endog skaffe sig en Smule Lindring ved at paabyrde de og de Muskler eller det og det Lem en yderligere Lidelse; men ikke engang dette kummerlige Skin af Lindring kunde den ulykkelige Mand opnaae under det stadige Tryk af den djævelske Atmosphære, hvori han var kommen ind.

Tiden gik, uden at han forfulgtes af nogen synlig Mistanke, og i de offentlige Beretninger om Overfaldet, som fra Tid til anden gjentoge sig, begyndte han at see Mr. Lightwood (der var optraadt som den Overfaldnes Consulent) gaae længere bort fra Hovedsagen, holde sig mere til Biomstændighederne og aabenbart svækkes i sin Iver. Lidt efter lidt begyndte der at gaae et Glimt op for Bradley om Aarsagen hertil; derefter indtraf Sammenkomsten med Mr. Milvey paa Jernbanestationen (hvor han ofte opholdt sig i sin Fritid, som det Sted, hvor enhver ny Oplysning om hans Misgjerning vilde blive sat i Omløb, eller Bekjendtgjørelser om den vilde blive opslaaede) og tilsidst indsaae han klart, hvad han havde afstedkommet.

Thi da saae han, at han ved sit fortvivlede Forsøg paa at skille hine To ad for stedse, var bleven Midlet til at føre dem sammen; at han ved at dyppe sine Hænder i Blod havde gjort sig til en usel Taabe og et villieløst Redskab, og at Eugene Wrayburn for sin Hustrues Skyld overssaae ham og lod ham krybe hen ad hans ødelagte Bane. Det forekom ham, at Skjebnen, Forsynet, eller hvad den ledende Magt nu maatte hedde, havde bedraget, havde snildløbet ham, og i sit afmægtige, vanvittige Raseri bed og slog han om sig og fik sine Anfald.

En ny Forvisning om Sandheden heraf fik han i de nærmest følgende Dage, da det kom ud blandt Folk, at den Saarede var bleven viet paa sin Sygeseng og med hvem, og at det, uagtet hans Tilstand endnu stedse var farlig, dog var en Skygge bedre med ham. Bradley vilde langt hellere være bleven anholdt som hans Morder, end have læst denne Efterretning, vidende sig selv skaanet og vidende hvorfor.

Men for ikke at blive yderligere bedraget og snildløbet, hvilket

han vilde blive, hvis han, angivet af Riderhood, straffedes af Loven for sin mislykkede Daad, som om den havde havt et heldigt Udfald, holdt han sig om Dagen indesluttet i sin Skole, vovede sig kun med Forsigtighed ud om Aftenen og gik aldrig mere hen til Jernbanestationen. I Avisbekjendtgjørelserne søgte han efter Tegn paa, at Riderhood havde iværksat sin antydede Trudsel om at opfordre ham til at fornye deres Bekjendtskab, men fandt ingen, og da han havde betalt ham anstændigt for den Bistand og Beværtning, han havde faaet i Slusehuset, og vidste, at han var et meget uvidende Menneske, der hverken kunde læse eller skrive, begyndte han at tvivle paa, at han overhovedet havde Grund til at være bange for ham, eller at de oftere vilde mødes.

I al denne Tid laa hans Sjæl stedse paa Pinebænken, og den i ham rasende Bevidsthed om, at han havde kastet sig over den Kløft, der havde adskilt hine To, og tjent til en Bro, ad hvilken de vare komne sammen, kjølnedes intet Øieblik. Denne rædsomme Tilstand paadrog ham nye Anfald, han kunde ikke sige hvor mange eller naar; men i sine Disciples Ansigter læste han, at de havde seet ham i denne Tilstand, og at de vare opfyldte af Frygt for Tilbagefald til den.

Medens han en Vinterdag, da den nyfaldne Sne laa som Dun paa Vindueskarmene udenfor Skolestuen, stod ved sin sorte Tavle med Kridtet i Haanden og var i Begreb med at begynde med en Afdeling, læste han i disse Drenges Ansigter, at der var Noget i Veien, og at de syntes at være bange for hans Skyld, hvorfor han vendte sig om mod den Dør, paa hvilken deres Øine vare fæstede, og han saae da en forover bøiet Mand af et frastødende Ydre staae midt i Skolen med en Byldt under Armen og saae, at det var Riderhood.

Han satte sig paa en Stol, som en af Drengene hentede til ham, og havde en forbigaaende Fornemmelse af, at han var nær ved at falde, og at hans Ansigt begyndte at forvrides. Men Anfaldet gik over for den Gang, og han tørrede sig om Munden og reiste sig igjen.

„Om Forladelse, gode Herre! Med Forlov, gode Herre!"

sagde Riderhood, idet han fnisende og spottende dunkede sig i Panden. „Hvad er dette vel for et Sted?“

„Det er en Skole.“

„Hvor Ungdommen lærer hvad Ret er?“ sagde Riderhood med et alvorligt Nik. „Om Forladelse, gode Herre! Med Forlov! Hvem lærer i denne Skole?“

„Det gjør jeg.“

„Saa De er Læreren, er De, lærde gode Herre?“

„Ja, jeg er Læreren.“

„Hvor det maa være en deilig Ting,“ sagde Riderhood, „at lære Ungdommen hvad Ret er og vide, at den veed, at man selv gjør det. Om Forladelse, lærde gode Herre! Med Forlov! Dette hersens sorte Brædt, hvad er det til?“

„Det er til at tegne eller skrive paa.“

„Nei, hvad er det!“ sagde Riderhood! „Hvem skulde have troet det, saaledes som det seer ud? Vilde De ikke være saa god at skrive Deres Navn paa det, lærde gode Herre?“ tilføiede han i en lokkende Tone.

Bradley betænkte sig et Øieblik, men skrev dog sit Navn, som han pleiede, men med større Træk, paa Tavlen.

„Selv er jeg ikke boglærd,“ sagde Riderhood, betragtende Classen, „men beundrer Lærdom hos Andre. Jeg vilde grumme gjerne høre disse unge Folk læse Navnet op efter det Skrevne.“

Classens Arme gik i Veiret, og paa den ulykkelige Lærers Nik lød det skingrende Chor: „Bradley Headstone!“

„Nei, hvad sige de!“ udbrød Riderhood. „Headstone? Det var da et underligt Navn. Hurra for en Gang endnu!“

Nok et Sving med Armene, nok et Nik, nok et skingrende Chor: „Bradley Headstone!“

„Nu kan jeg det!“ sagde Riderhood, efterat have hørt opmærksomt efter og gjentaget ved sig selv: „Bradley. Nu forstaaer jeg det. Bradley, Fornavn, ligesom mit er Roger. Hvad? Tilnavn, Headstone, ligesom mit er Riderhood. Hvad?“

Skingrende Chor: „Ja!“

„Skulde De, lærde gode Herre,“ sagde Riderhood, „kjende

en Person omtrent paa Deres Høide og Brede, og som vist vilde veie lige saa meget som De og kaldes med et Navn, der lyder ligesom tredie gode Herre?"

Med en Fortvivlelse, der gjorde ham fuldkommen rolig, skjøndt hans Tunge klæbede sig ved hans Gane; med Øinene fæstede paa Riderhood, og med Spor af et hurtigere Aandedræt i sine Næsebor, svarede Skolelæreren efter et Ophold med dæmpet Stemme: „Jeg troer at kjende den Mand, De mener."

„Jeg tænkte nok, at De kjendte den Mand, jeg mener, lærde gode Herre. Jeg vilde gjerne tale med denne Mand."

Skottende til sine Disciple, svarede Bradley: „Troer De, at han er her?"

„Om Forladelse, lærde gode Herre, og med Forlov," sagde Riderhood med et Smil, „hvor kunde jeg troe, at han skulde være her, siden her ikke er Andre, end De og jeg og disse unge Lam, som De lærer? Men han er saadan en god Kammerat, er denne Mand, og jeg saae gjerne, at han kom og besøgte mig i mit Slusehus oppe ved Floden."

„Jeg skal sige det til ham."

„Troer De han kommer?" spurgte Riderhood.

„Det er jeg vis paa."

„Da De har sagt god for ham," vedblev Riderhood, „gjør jeg Regning paa ham. De er maaskee endvidere saa artig, lærde gode Herre, at sige ham, at hvis han ikke kommer snart, saa henter jeg ham."

„Han skal faae det at vide."

„Mange Tak. Som jeg sagde for lidt siden," yttrede Riderhood, forandrende sin høse Tone og atter seende sig om blandt Drengene, „skjøndt jeg ikke selv er boglærd, beundrer jeg dog Lærdom hos Andre, og da jeg nu er her, og De har været saa høflig imod mig, gode Herre, kunde jeg have stor Lyst til at gjøre disse Deres unge Lam et Spørgsmaal, førend jeg gaaer."

„Hvis det er Noget, der hører til Skolen," svarede Bradley, stedse holdende sine Øine skummelt fæstede paa den Anden og talende i sin dæmpede Tone, „staaer det Dem frit for."

„Ja vel er det Noget, der hører til Skolen!“ udbrød Riderhood. „De kan være rolig for, gode Herre, at det er Noget, der hører til Skolen. Hvorledes inddeles Vandet, mine Lam? Hvor mange Slags Vand gives der paa Jorden?“

Skingrende Chor: „Have, Floder, Indsøer og Damme.“

„Have, Floder, Indsøer og Damme,“ sagde Riderhood. „De have lært hele Klatten at kjende, gode Herre. Jeg vil være en Skjelm, om jeg ikke havde sprunget over Indsøerne, da jeg, saa vidt jeg veed, aldrig har seet nogen for mine Øine. Hvad er det, mine Lam, som man fanger i Have, Floder, Indsøer og Damme?“

Skingrende Chor (med en vis Foragt for Spørgsmaalets Lethed): „Fisk!“

„Atter godt!“ sagde Riderhood. „Men hvad Mere, mine Lam, fanges der sommetider i Floderne?“

Choret i Forlegenhed. Een skingrende Stemme: „Grøde!“

„Atter godt!“ udbrød Riderhood. „Men det er heller ikke Grøde. I ville ikke kunne gjette det, mine smaa Venner. Hvad er det, man, foruden Fisk, sommetider fanger i Floder? Naa, jeg skal sige Eder det. Det er Klæder.“

Bradleys Ansigt forandredes.

„I det mindste fanger jeg sommetider Klæder i Floder, mine Lam,“ sagde Riderhood, iagttagende ham fra sine Øienkroge. „For gid jeg maa blive blind, mine Lam, om jeg ikke fangede den selvsamme Byldt, jeg her har under Armen, i en Flod!“

Drengene saae paa Læreren, som om de vilde bede sig fritagne for at blive førte paa Glatis ved denne uregelmæssige Examinationsmaade. Læreren saae paa den Examinerende, som om han kunde have sønderrevet ham.

„Jeg beder Dem om Forladelse, lærde, gode Herre,“ sagde Riderhood, strygende sig om Munden med sit Ærme, som om han lo ved sig selv, „det var ikke ærligt mod Lammene, veed jeg nok. Det var en Smule Løier af mig, men jeg vil aldrig være ærlig, om jeg ikke har halet denne Byldt op af en Flod! Det

er en Pramstikkerdragt. Den var bleven sænket der af den, der havde havt den paa, maa De vide, og jeg trak den op."

„Hvoraf veed De, at den var bleven sænket af den Mand, der havde havt den paa?" spurgte Bradley.

„Fordi jeg saae ham gjøre det," svarede Riderhood.

De saae paa hinanden. Efter langsomt at have taget sine Øine til sig igjen, vendte Bradley sit Ansigt om mod den sorte Tavle og udslettede langsomt sit Navn.

„Mangfoldig Tak, Herre," sagde Riderhood, „fordi De har villet affee saa meget af Deres og Lammenes Tid til en Mand, der ikke havde anden Anbefaling til Dem, end at han er en ærlig Mand. Gjentagende mit Ønske om at see den Person, vi have talt om, og for hvem De har sagt god, i mit Sluſehus oppe ved Floden, tager jeg Afſked med Lammene og deres lærde gode Lærer."

Med disse Ord luſkede han ud af Skolen, hvor Læreren, saa godt han kunde, søgte at tilendebringe sit trættende Arbeide, og de hvidskende Disciple iagttoge Lærerens Ansigt, indtil han fik det Anfald, der saa længe havde været i Vente.

Den næstnæste Dag var en Løverdag og Fridag. Bradley stod tidligt op og begav sig til Fods til Plaſhwater Mølleſluſe. Han stod saa tidligt op, at det endnu ikke var lyst, da han begyndte sin Vandring. Førend han slukkede det Lys, hvorved han havde klædt sig paa, pakkede han sit anstændige Solvuhr med dets anstændige Lidse ind i et Stykke Papir og skrev inden i dette: „Hav den Godhed at gjemme disse Ting for mig." Derpaa adresserede han Pakken til Miſs Peecher og lagde den paa det mest affides Hjørne af den lille Bænk i hendes lille Biſlag.

Det blæste en kold Østenvind den Morgen, da han lukkede Havelaagen og vendte sig bort. Det lette Snefald, der havde bestrøet Vinduerne i hans Skolestue med Dun, dvælede endnu i Luften og faldt hvidt, medens Vinden blæste sort. Den sendrægtige Dag viste sig først, efterat han havde været paa Benene i to Timer og tilbagelagt en stor Del af London fra Øst til Vest. Den Frokost, han havde taget med, spiste han i det uhyg-

gelige Værtshus, hvor han var skiltes fra Riderhood efter deres Nattevandring. Han spiste den staaende i den smudsige Skjenkestue og skulede til en Mand, som stod, hvor Riderhood havde staaet hin tidlige Morgenstund.

Han gik fra den korte Dag, og da Aftenen faldt paa, befandt han sig, noget om i Fødderne, paa Trækkestien nede ved Floden. En halv Mils Vei fra Sluſen sagtnede han sin Gang, men vedblev at gaae videre. Jorden var nu, om end kun tyndt, bedækket med Sne, og paa de for Kuldens Paavirkning mere udsatte Steder flød der Isstykker i Floden, ligesom der ogsaa laa Skrogis i Læ af dens Bredder. Men han ændsede ikke Andet end Isen, Sneen og Afstanden, førend han foran sig saae et Lys, om hvilket han vidste, at det glimtede gjennem Vinduet i Sluſehuſet. Det standsede hans Skridt, og han saae sig helt omkring. Isen, Sneen, han og det enlige Lys havde udelukkende taget den øde Skueplads i Besiddelse. Langt borte foran ham laa det Sted, hvor han havde slaaet det mere end unyttige Slag, som spottede ham med Lizzies Nærværelse der som Eugenes Hustru. Langt borte bagved ham laa det Sted, hvor Børnene med oprakte Arme havde syntes at indvie ham til Dæmonerne ved at raabe hans Navn. Derinde, hvor Lyset var, var den Mand, som paa begge de andre Steder kunde overgive ham til Undergang. Til dette Omraade var hans Verden skrumpet sammen.

Han gik raskere til og holdt med sælsom Iver Øie med Lyset, som om han sigtede efter det. Da han kom det saa nær, at det opløstes i Straaler, syntes disse at fæste sig ved ham og trække ham til sig, og da han bankede paa Døren med sin Haand, fulgte hans Fod saa hurtigt efter denne, at han stod inde i Stuen, førend der var bleven sagt kom ind.

Lysskjæret var den forenede Frembringelse af et Lys og en Ild. Mellem disse Tvende sad Riderhood med Fødderne paa Kamingjerdet og en Pibe i Munden.

Han saae op med et tvært Nik, da hans Gjest traadte ind, og med et tvært Nik saae hans Gjest ned ad. Efterat have

taget sit Overtøi af, satte Gjesten sig paa en Stol paa den anden Side af Ilden.

„De røger nok ikke?“ sagde Riderhood, skydende en Flaske hen til ham tværs over Bordet.

„Nei.“

Derpaa forstummede de Begge og saae paa Ilden.

„Jeg behøver ikke at fortælle Dem, at jeg er her,“ sagde Bradley omsider. „Hvem skal begynde?“

„Det vil jeg,“ sagde Riderhood, „naar jeg har røgt denne Pibe ud.“

Han gjorde det meget sindigt, bankede Asken ud paa Kaminpladen og gjemte Piben.

„Jeg vil begynde,“ gjentog han derpaa, „Bradley Headstone, Skolemester, hvis De ønsker det.“

„Ønsker det? Jeg ønsker at faae at vide, hvad De vil mig.“

„Det skal De.“ Riderhood havde seet vist paa hans Hænder og Lommer, aabenbart for en Forsigtigheds Skyld, hvis han maatte have Vaaben hos sig. Men nu bøiede han sig forover, smøgede med en ransagende Finger hans Vestekrave op og spurgte: „Hvad, hvor er Deres Uhr?“

„Jeg har ladet det blive hjemme.“

„Jeg vil have det. Dog det kan blive hentet. Jeg har faaet Lyst til det.“

Bradley svarede med en haanlig Latter.

„Jeg har faaet Lyst til det,“ gjentog Riderhood med lydeligere Stemme, „og jeg vil have det.“

„Er det det, De vil mig?“

„Nei,“ sagde Riderhood endnu høiere; „nei, det er kun noget af det, jeg vil Dem. Jeg vil have Penge af Dem.“

„Hvad Mere?“

„Alt Muligt!“ brølede Riderhood i en meget høirøstet og rasende Tone. „Svarer De mig saaledes een Gang til, taler jeg slet ikke med Dem.“

Bradley saae paa ham.

„Dersom De blot saa meget som seer saaledes paa mig

taler jeg slet ikke med Dem, men lader i det Sted min Haand falde med hele sin Tyngde paa Dem og knuse Dem!" raabte Riderhood og slog haardt i Bordet.

„Videre," sagde Bradley efterat have vædet sine Læber.

„Aa, jeg skal nok blive ved. Vær kun ikke bange, jeg skal blive ved rask nok for Dem og længe nok for Dem, uden at De behøver at bede mig derom. Hør nu, Bradley Headstone, Skolemester. De kunde have slækket den anden gode Herre i Stumper og Stykker, uden at jeg havde brudt mig derom, med Undtagelse af at jeg en Gang imellem var kommen til Dem for at faae mig et Glas. Hvorfor havde jeg vel ellers givet mig af med Dem? Men da De efterlignede mine Klæder, og da De efterlignede mit Halstørklæde, og da De sprøitede Blod paa mig, efterat De havde udført Deres Skjelmsstykke, gjorde De hvad jeg vil have Betaling for, høi Betaling for. Var De bleven beskyldt for det, vilde De saa ikke have væltet Skylden derfor over paa mig? Hvor ellers, end i Plashwater Mollesluse, var der en Mand, der var klædt som beskrevet? Hvor ellers, end i Plashwater Mollesluse, var der en Mand, der havde skjendtes med ham, da han gik igjennem den i sin Baad? Betragt Slusevogteren i Plashwater Mollesluse i de samme tilsvarende Klæder og med det samme tilsvarende røde Halstørklæde og see, om hans Klæder ere blodige eller ikke. Jo, de ere blodige. Ah, De lumske Satan!"

Bradley var bleven ganske bleg og sad og saae stiltiende paa ham.

„Men vi vare To, som kunde spille Deres Spil," sagde Riderhood, knipsende ad ham med Fingrene, „og jeg havde spillet det for længe siden; længe førend De øvede Deres klodsede Haand i det; længe førend De havde begyndt at kradse Deres Bogstaver i Deres Skole. Jeg veed paa en Prik, hvorledes De bar Dem ad. Da De listede Dem væk, kunde jeg liste mig bagefter Dem og gjøre det snildere end De. Jeg veed, at De var kommen fra London i Deres egne Klæder, og hvor De havde skiftet Klæder og gjemt dem, De havde havt paa. Jeg saae Dem med mine egne Øine tage Deres egne Klæder ud af deres Gjemmested

mellem de fældede Træer og springe ud i Floden for at forklare, hvorfor De klædte Dem paa, hvis Nogen tilfældigviis skulde komme forbi. Jeg saae Dem staae op som Bradley Headstone, Skolemester, efterat De havde sat Dem ned som Pramstikker. Jeg saae Dem hive Deres Pramstikkerbyldt ud i Floden. Jeg halede Deres Pramstikkerbyldt op af Floden. Jeg har Deres Pramstikkerklæder, som bleve revne i Stykker i Slagsmaalet og ere fulde af grønne Pletter af Græsset og tilsølede af Blodet efter Slagene. Jeg har dem, og jeg har Dem selv. Jeg bryder mig ikke en Døit om, enten den anden gode Herre er levende eller død, men jeg bryder mig grumme meget om mig selv. Og da De har sat Snarer for mig og opført Dem som en lumsk Satan imod mig, vil jeg have Betaling derfor, vil jeg have Betaling derfor, vil jeg have Betaling til Deres sidste Hvid!"

Med arbeidende Ansigt saae Bradley en liden Stund paa Ilden og taug, og sagde derpaa med, som det syntes, ubegribelig Ro i Stemme og Træk:

„De kan ikke vride Vand af en Sten, Riderhood."

„Men Mynt af en Skolemester."

„De kan ikke vride det ud af mig, som ikke er i mig. De kan ikke fravriste mig hvad jeg ikke har. Mine Indtægter ere kun smaa, og De har allerede faaet to Guineaer af mig. Veed De, hvorlænge jeg har været om at sammenspare en saadan Sum i mit besværlige Kald?"

„Nei, og jeg bryder mig heller ikke om at faae det at vide. Men De er i en pæn Stilling, der nok fortjener, at De for at beholde den pantsætter alle de Klæder, De har, sælger hver Pind i Deres Hus og tigger og laaner hver Penny, man vil betroe Dem. Naar det er gjort, og De har punget ud, vil jeg lade Dem slippe, men før ikke."

„Hvad mener De med at lade mig slippe?"

„Jeg mener, at jeg vil følge med Dem, hvorhen De saa vender Dem, naar De gaaer herfra. Slusen kan skjøtte sig selv; jeg vil passe paa Dem, nu da jeg har faaet Fingre i Dem."

Bradley saae atter paa Ilden. Skottende til ham, tog

Riderhood sin Pibe, stoppede den paa ny, tændte den og satte sig til at røge. Bradley støttede sine Albuer paa sine Knæ og sit Hoved paa sine Hænder og saae i dybe Tanker paa Ilden.

„Riderhood," sagde han efter en lang Taushed, idet han rettede sig paa sin Stol, tog sin Pung op af Lommen og lagde den paa Bordet. „Sæt, at jeg giver Dem denne, der indeholder alle de Penge, jeg eier; sæt, at jeg lader Dem faae mit Uhr; sæt, at jeg hvert Fjerdingaar, naar jeg har hævet min Løning, udbetaler Dem en vis Del af den."

„Nei Tak," svarede Riderhood, rystende paa Hovedet, medens han vedblev at røge. „De er een Gang smuttet fra mig, og det har jeg ikke Lyst til at udsætte mig tiere for. Jeg har havt Uleilighed nok med at finde Dem, og vilde ikke have fundet Dem, hvis jeg ikke en Aften havde seet Dem luske hen ad Gaden og havde passet paa Dem, til De kom hjem. Jeg vil have det Hele afgjort med Dem paa een Gang."

„Jeg har stedse levet meget ensomt, Riderhood, og har ingen Hjælpekilder udenfor mig selv. Jeg har bogstaveligt ikke en eneste Ven."

„Det er Løgn," sagde Riderhood. „Jeg veed, at De har en Ven, der er ligesaa god som en Sparekassebog, eller jeg vil være en blaa Abekat.

Bradleys Ansigt formørkedes, og hans Haand sluttede sig langsomt sammen om Pungen og tog den tilbage, medens han sad og ventede paa, hvad den Anden fremdeles maatte have at sige.

„I Torsdags kom jeg først ind i den gale Boutik midt iblandt de unge Damer, ved George!" sagde Riderhood. „Og der talte jeg med en Missis, der er forlibt nok i Dem, Skolemester, til at klæde sig af for at hjælpe Dem ud af Deres Forlegenhed. Faa hende derfor til at gjøre det."

Bradley stirrede saa pludseligt paa ham, at Riderhood, der ikke rigtigt vidste, hvorledes han skulde tage det op, lod, som om han var sysselsat med Røgskyerne fra sin Pibe og viftede dem bort og blæste efter dem.

„Talte De med Lærerinden?" spurgte Bradley med den

tidligere, tilsyneladende ubegribelige Ro i Stemme og Træk og med bortvendte Øine.

„Puh! Ja," svarede Riderhood, unddragende Røgen sin Opmærksomhed. „Jeg talte med hende, men sagde hende ikke ret Meget. Hun blev ganske forlegen over, at jeg kom ind blandt de unge Damer (jeg har aldrig givet mig ud for at være fin paa det) og lod mig gaae ind i hendes Dagligstue, hvor hun sagde, at hun haabede, at der ikke var Noget i Veien. Jeg sagde: „Nei saamænd er der ikke. Skolemesteren er min meget gode Ven." Men jeg saae nok, hvorledes Landet laa, og at hun stod sig godt."

Bradley stak Pungen i Lommen, greb sig med sin høire Haand om sit venstre Haandled og sad stiv og betragtede Ilden.

„Hun kunde ikke boe nemmere for Dem, end hun gjør," sagde Riderhood, „og naar jeg er kommen hjem med Dem (for jeg følger Dem naturligviis hjem), raader jeg Dem til at blanke hende af, uden at spilde et Øieblik. Naar De og jeg ere blevne færdige med hinanden, kan De gifte Dem med hende. Hun seer godt ud, og jeg veed, at De ikke kan være Kjæreste med en Anden, da De saa nyligt er bleven skuffet paa en anden Kant."

Bradley sagde ikke et eneste Ord mere den Aften. Ikke en eneste Gang forandrede han sin Stilling eller slap han sit Haandled. Stiv foran Ilden, som om den var en fortryllet Lue, der gjorde ham gammel, sad han, og de mørke Furer fordybede sig i hans Ansigt, hvis Stirren blev gyseligere og gyseligere, og hvis Overflade blev blegere og blegere, som om den overstrøedes med Aske, ja endog hans Haar skiftede Farve og Sammensætning.

Først da det sildige Daggry gjorde Vinduet gjennemsigtigt, bevægede denne brøstfældige Billedstøtte sig. Da reiste den sig langsomt og satte sig ved Vinduet og saae ud.

Riderhood var hele Natten bleven siddende paa sin Stol. Først paa Natten havde han et Par Gange mumlet Noget om, at det var bitterligt koldt, eller at Ilden var ved at brænde ud, hvorfor han vilde lægge nogle flere Kul paa; men da han ikke havde kunnet aflokke sin Stalbroder mindste Lyd eller Bevægelse, havde han senere tiet stille. Medens han gjorde nogle skjødesløse

Tilberedelser til at lave Kaffe, gik Bradley bort fra Vinduet og tog sin Overfrakke og sin Hat paa.

„Er det ikke bedst, at vi faae os en Bid Frokost, førend vi gaae, Skolemester?“ sagde Riderhood. „Det er ikke godt at fryse paa en tom Mave.“

Uden at give noget Tegn paa at have hørt disse Ord, gik Bradley ud af Slusehuset, og snappende et Stykke Brød fra Bordet og tagende sin Pramstikkerbyldt under Armen, gik Riderhood ufortøvet bagefter ham. Bradley vendte sig ad London til, men Riderhood indhentede ham og gik ved Siden af ham.

Stiltiende traskede de over tre Mile afsted ved Siden af hinanden, men pludseligt vendte Bradley om og gik samme Vei tilbage. Øieblikkeligt vendte Riderhood ligeledes om, og nu gik de tilbage ved Siden af hinanden.

Bradley gik atter ind i Slusehuset; det Samme gjorde Riderhood. Bradley satte sig ved Vinduet; Riderhood varmede sig ved Ilden. Efter en Time eller mere reiste Bradley sig atter pludseligt og gik atter ud, men vendte sig denne Gang den anden Vei. Riderhood var lige i Hælene paa ham, indhentede ham med nogle faa Skridt og gik ved Siden af ham.

Ogsaa denne Gang vendte Bradley, ligesom tidligere, pludseligt om, da han mærkede, at han ikke kunde blive sin Ledsager qvit. Ogsaa denne Gang gik Riderhood, ligesom tidligere, tilbage med ham. Men denne Gang gik de ikke, ligesom den forrige, ind i Slusehuset; thi Bradley blev pludseligt staaende paa den sneklædte Grønsvær ved Slusen og saae op og ned ad Floden. Seiladsen var standset af Frosten, og det hele Skue dannede en hvid og gul Ørken.

„Hør en Gang, Skolemester,“ sagde Riderhood ved Siden af ham, „den Leg duer ikke, og hvortil nytter den? De bliver ikke af med mig, førend De har punget ud. Jeg følger Dem, hvorhen De saa gaaer.“

Uden at svare med et eneste Ord, gik Bradley hurtigt fra ham over Træbroen og hen til Stigbordene. „Hvad, der er jo endnu mindre Fornuft i denne Vending, end i den anden,“ sagde

Riderhood, følgende bagefter ham. „Der er Dæmningen, og De kommer til at vende om.“

Uden i mindste Maade at ændse ham, støttede Bradley sig til en Stolpe i en hvilende Stilling og blev staaende der med nedadvendte Øine. „Da jeg er kommen herover,“ sagde Riderhood brummende, „vil jeg dog benytte det til at vexle mine Stigbord. Og med en Raslen og Brusen af Vand lukkede han de Stigbord, der stode aabne, førend han aabnede de andre, og saaledes vare begge Sæt Stigbord lukkede for Øieblikket.

„De gjorde langt bedre i at være rimelig, Bradley Headstone, Skolemester,“ sagde Riderhood, idet han gik forbi ham, „for at jeg ikke skal presse Dem endnu mere, naar vi gjøre Afregning. — Naa, saa det vilde De?“

Bradley havde taget ham om Livet, og han syntes at være omgjordet med en Jernring. De stode ved Randen af Sluſen midt imellem de to Sæt Stigbord.

„Slip mig,“ sagde Riderhood, „eller jeg tager min Kniv og skjærer Dem, hvor jeg kan komme til. Slip mig!“

Bradley trak hen mod Sluſeranden, og Riderhood trak tilbage fra den. Det var en stærk Bryden og en hidsig Kamp med Arme og Ben. Bradley fik ham dreiet rundt med Ryggen mod Sluſen og trængte ham stedse mere og mere tilbage.

„Slip mig!“ sagde Riderhood, „Holdt! Hvad tænker De paa? De kan ikke drukne mig. Har jeg ikke sagt Dem, at den, der een Gang er bleven frelst fra at drukne, aldrig siden kan drukne? Jeg kan ikke drukne.“

„Da kan jeg!“ svarede Bradley i en fortvivlet, bestemt Tone. „Jeg vil drukne og slipper Dem hverken levende eller død. Ned med Dem!“

Riderhood faldt baglænds ned i den glatte Afgrund og Bradley Headstone ovenpaa ham. Da de fandtes under Skummet bagved et af de raadne Stigbord, havde Riderhood, sandsynligviis i Faldet, sluppet sit Tag, og hans Øine stirrede op ad; men han var endnu stedse omgjordet med Bradleys Jernring, og Jernringens Klinknagler holdt fast.

Sextende Kapitel.

Personer og Ting i Almindelighed.

Det Første, som Mr. og Mrs. John Harmon i deres Glæde foretoge sig, bestod i at bringe alle Ting i Lave, der paa nogen Maade vare komne i Ulave, eller kunde, vilde eller maatte være komne i Ulave, medens deres Navn havde ventet paa at komme til sin Ret. Ved at efterspore Forhold, for hvilke Johns formentlige Død paa nogen Maade kunde siges at have Skylden, brugte de en meget udvidet og fri Fortolkning, idet de for Exempel betragtede Dukkesyerfken som havende Krav paa deres Velvillie paa Grund af hendes Forbindelse med Mrs. Eugene Wrayburn, saavel som paa Grund af Mrs. Eugenes egen Forbindelse med den sorte Side af Historien. Heraf fulgte atter, at den gamle Mand Riah, der havde været en god og hjælpsom Ven mod dem Begge, ikke kunde skydes til Side, ligesaa lidt som Hr. Inspecteuren, da han var bleven forledet til en besværlig Jagt paa et falsk Spor, og siden Talen er om denne værdige Embedsmand, kan det bemærkes, at der kort efter gik det Rygte i Etaten, at han ved et Krus mild Flip i Gjæstestuen i de Sex Lystige Sjouere havde betroet Miss Abbey Potterson, at han ikke havde tabt en Farthing ved, at Mr. Harmon var kommen til Live, men var fuldt saa veltilfreds, som om denne Gentleman var bleven barbarisk myrdet, og han (Hr. Inspecteuren) havde stukket den af Regjeringen udsatte Belønning i sin Lomme.

Ved alle deres Foranstaltninger af denne Beskaffenhed understøttedes Mr. og Mrs. John Harmon paa det Kraftigste af deres udmærkede Consulent, Mr. Mortimer Lightwood, der tog sig med en saa ualmindelig Iver og Udholdenhed af sine Forretninger, at et Stykke Arbeide iværksattes lige saa hurtigt som det paatænktes, hvoraf unge Blight fandt sig paavirket, som om det havde været af den transatlantiske Dram, der kaldes en Dienaabner, og greb sig i at stirre paa virkelige Clienter, istedetfor ud ad Vinduet. Da Riahs Tilgængelighed havde viist sig saare nyttig

med Hensyn til nogle Vink om Afviklingen af Eugenes Anliggender, gav Lightwood sig til med uendelig Varme at angribe og plage Mr. Fledgeby, som, da han saae sig udsat for at blive sprængt i Luften af nogle farlige Forretninger, hvorpaa han havde indladt sig, og han tillige var bleven ordentligt slaaet af de Prygl, han havde faaet, aabnede Underhandlinger og bad om Naade. Den skikkelige Twemlow nød Godt af de Betingelser, som vedtoges, skjøndt han mindst drømte derom. Mr. Riah smeltedes paa en uforklarlig Maade, indfandt sig personligt hos ham ovenover Leiestalden i Duke Street i Qvarteret St. James, ikke længer graadig, men blid, for at underrette ham om, at Erlæggelsen af Renter ligesom tidligere, men for Fremtiden i Mr. Lightwoods Contoir, vilde tilfredsstille hans jødiske Nag, og gik bort med den Hemmelighed, at Mr. John Harmon havde forstrakt Pengene og var bleven Eier af Fordringen. Saaledes afværgedes den ophøiede Snigsworths Harme, og saaledes prustede han ikke noget større Beløb af moralsk Storhed ad den corinthiske Søile paa Kobberstykket over Kamingesimsen, end der virkeligt hørte til hans (og den britiske) Constitution.

Mrs. Wilfers første Besøg hos Tiggerens unge Kone i Tiggefærdighedens nye Bolig var en stor Begivenhed. Fader var bleven hentet fra City paa selve Indflytningsdagen og bleven bedøvet af Forbauselse og bragt til sig selv igjen og ført omkring i Huset ved det ene Øre for at see dets forskjellige Skatte og havde været henrykt og fortryllet. Han var tillige bleven udnævnt til Secretair og havde faaet Paalæg om ufortøvet at forlade Chicksey, Finering & Stobbles. Moder kom senere og kom, som det sømmede sig hende, i høitideligt Optog.

Vognen sendtes efter Moder, der satte sig ind i den med en Anledningen værdig Holdning, ledsaget snarere, end understøttet, af Miss Lavinia, som rent ud afslog at erkjende den moderlige Majestæt. Mr. George Sampson fulgte fromt bagefter, og modtoges inde i Vognen af Mrs. Wilfer, som om der indrømmedes ham den Ære at overvære en Begravelse i Familien, hvorpaa hun udstedte Befalingen; „Kjør!“ til Tiggerens Tjener.

„Jeg vilde virkeligt ønske, Moder," sagde Lavvy, idet hun med korslagte Arme lagde sig bagover mellem Puderne, „at Du vilde strække Dig lidt."

„Hvad! Strække mig!" gjentog Mrs. Wilfer.

„Ja."

„Dertil," svarede den bydende Dame, „vil jeg haabe at være ude af Stand."

„Ja, Du seer rigtignok ud til det, Moder; men hvorfor Nogen kan ville tage ud til Middag hos dens egen Datter eller Søster, som om dens Underskjørt var et Rygstød, kan jeg ikke begribe."

„Heller ikke begriber jeg," indvendte Mrs. Wilfer med dyb Foragt, „hvorledes en ung Dame kan nævne det Klædningsstykke, hvis Navn Du har tilladt Dig at tage i Din Mund. Jeg rødmer over Dig."

„Tak, Moder," sagde Lavvy gabende, „det kan jeg selv gjøre, naar jeg finder Anledning dertil."

I det Øiemed at tilveiebringe Enighed, hvilket under ingen Omstændigheder nogensinde vilde lykkes ham, sagde Mr. Sampson her med et venligt Smil: „Men De veed dog, Madame, at vi ere vidende om dets Tilværelse," og indsaae øieblikkeligt, at han havde løbet sig en Stage i Livet.

„Ere vidende om dets Tilværelse!" sagde Mrs. Wilfer harmfuldt.

„Jeg maa virkeligt tilstaae, George," foreholdt Miss Lavinia ham, „at jeg ikke forstaaer Dine Hentydninger og finder, at Du kunde være mere hensynsfuld og mindre personlig."

„Lad gaa!" udbrød Mr. Sampson, der ufortøvet blev et Bytte for Fortvivlelse, „O ja! Lad kun gaa, Miss Lavinia Wilfer!"

Hvad Du mener med Dine Knudsketalemaader, George Sampson, giver jeg mig ikke ud for at forstaae, og ønsker heller ikke at forstaae det, Mr. George Sampson," sagde Miss Lavinia. „Det er mig nok at vide med mig selv, at jeg ikke agter at lade —" da Miss Lavinia havde været uforsigtig nok til at be-

gynde paa en Sætning, uden at have tænkt paa at føre den til Ende, var hun nødt til at slutte med „lade saadant Noget gaae." En svag Slutning, som Foragten dog gav et vist Skin af Styrke.

„O ja!" udbrød Mr. Sampson med Bitterhed. „Saaledes er det altid. Jeg har aldrig —"

„Hvis Du vil sige," afbrød Miss Lavvy ham, „at Du aldrig har opfostret en ung Gazelle, kan Du spare Dig Uleilighed, da Ingen her i Vognen antager, at Du nogensinde har gjort det. Dertil kjende vi Dig for godt." (Som om dette var et Hjerteslød.)

„Lavinia," svarede Mr. Sampson i en sørgmodig Tone, „det var ikke det, jeg vilde sagt. Jeg vilde sagt, at jeg aldrig havde ventet at beholde min begunstigede Plads i denne Familie, efterat Lykken havde udbredt sine Straaler over den. Hvorfor," sagde Mr. Sampson, „fører Du mig til de glimrende Haller, med hvilke jeg aldrig kan maale mig, og stikker derefter paa min middelmaadige Lønning? Er det ædelmodigt? Er det smukt?"

Da den statelige Dame, Mrs. Wilfer, her saae sit Snit til at gjøre nogle Bemærkninger fra sin Throne, blandede hun sig nu i Ordvexlingen.

„Jeg kan ikke tillade, Mr. Sampson," begyndte hun, „at De fordreier mit Barns Mening."

„O lad ham være, Moder," afbrød Miss Lavvy hende hovmodigt. „Det er mig ligegyldigt, hvad han siger eller gjør."

„Nei, Lavinia," sagde Mrs. Wilfer, „dette vedrører Familiens Blod. Naar Mr. George Sampson tillægger endog min yngste Datter —"

„Jeg indseer ikke, hvorfor Du vil betjene Dig af Ordet „endog," Moder," afbrød Miss Lavinia hende, „eftersom jeg i alle Maader er ligesaa vigtig som nogen af de Andre."

„Stille!" sagde Mrs. Wilfer høitideligt. „Jeg siger, at naar Mr. George Sampson tillægger min yngste Datter lave Bevæggrunde, tillægger han ogsaa min yngste Datters Moder saadanne. Denne Moder afviser dem og spørger Mr. George Sampson, som en ung Mand af Ære, hvad vil han? Jeg kan

maaskee tage feil — Intet er rimeligere — men Mr. George Sampson," vedblev Mrs. Wilfer, slaaende majestætisk ud med sine Handsker, „forekommer mig at sidde i et Kjøretøi af første Rang. Mr. George Sampson forekommer mig ifølge sin Indrømmelse at være paa Veien til en Bolig, der kan kaldes et Palads. Mr. George Sampson forekommer mig at være bleven indbudt til at deltage i den — skal jeg sige den Ophøielse, der har nedladt sig over den Familie, med hvilken han higer efter, skal jeg sige at forene sig? Hvorfra hidrører da denne Tone fra Mr. Sampsons Side?"

„Det er kun," forklarede Mr. Sampson, yderst forknyt, „fordi jeg, hvad Penge angaaer, er mig min Uværdighed saa pinligt bevidst, Madame. Lavinia har nu høie Forbindelser, og tor jeg haabe, at Lavinia vil vedblive at være den samme Lavinia som for? Og er det ikke tilgiveligt, at jeg bliver lidt pirrelig, naar jeg bemærker en vis Tilbøielighed hos hende til at snubbe mig af?"

„Er De ikke fornøiet med Deres Stilling, Sir," yttrede Miss Lavinia meget høflig, „kunne vi sætte Dem af paa hvilketsomhelst Hjørne, De maatte behage at betegne min Søsters Kudsk."

„Dyrebareste Lavinia," udbrød Mr. Sampson i en rørende Tone, „jeg tilbeder Dig."

Da vilde jeg saamænd ønske, at Du vilde lade det være, hvis Du ikke kan gjøre det paa en behageligere Maade," svarede den unge Dame.

„Jeg ærer derhos Dem, Madame," vedblev Mr. Sampson, „i en Grad, der, skjøndt den, som jeg helt vel veed, er saa langt under Deres Fortjenester, dog er ualmindeligt høi. Bær over med en Ulykkelig, Lavinia, bær over med en Ulykkelig, Madame, som paaskjønner de ædle Offre, De bringe ham, men egges næsten til Vanvid," her slog Mr. Sampson sig for Panden, „ved Tanken om, at han skal maale sig med de Rige og Mægtige."

„Naar Du skal maale Dig med de Rige og Mægtige, vil det sandsynligviis blive sagt Dig i Tide," sagde Miss Lavvy. „I det mindste vil det blive det for mit Vedkommende."

Mr. Sampson udtalte øieblikkeligt som sin inderligste Over-

beviisning, at dette var „mere end menneskeligt," og sank paa Knæ for Miss Lavinias Fødder.

Hvad der var umdgaaeligt fornødent for at sætte Kronen paa baade Moders og Datters fuldstændige Tilfredsstillelse var at føre Mr. Sampson som en taknemlig Fange ind i de glimrende Haller, han havde omtalt, og stille ham til Skue i disse, dels som et levende Vidne til deres Herlighed og dels som et lysende Exempel paa deres Nedladenhed. Da de gik op ad Trappen, tillod Miss Lavinia, at han gik ved Siden af hende, som om hun vilde sige: „Trods alle disse Omgivelser, er jeg endnu Din, George. Hvor længe det varer, er en anden Sag, men endnu er jeg Din." Hun forklarede ham derhos velvilligt de Gjenstandes Natur, han saae paa, og med hvilke han ikke var bekjendt, saasom: „Fremmede Planter, George;" „en Fuglesamling, George;" „et forgyldt Uhr, George;" osv., medens Mrs. Wilfer gik i Spidsen mellem alle Forziringerne med samme Holdning som en vild Høvding, der vilde føle sig beskjemmet ved at vise det svageste Tegn paa Overraskelse eller Forundring.

Ja denne bydende Qvindes Adfærd var den hele Dag et Mønster for alle bydende Qvinder i lignende Forhold. Hun fornyede Bekjendtskabet med Mr. og Mrs. Boffin, som om Mr. og Mrs. Boffin havde sagt om hende, hvad hun havde sagt om dem, og som om kun Tiden var istand til at udslette de Krænkelser, hun havde lidt. Hun betragtede enhver Tjener, der nærmede sig hende, som sin svorne Fjende, der udtrykkeligt havde til Hensigt at fornærme hende med Tallerkenerne og skjenke Forhaanelser af hendes moralske Følelser ud af Karafferne. Hun sad stiv og rank ved Bordet paa høire Side af sin Svigerson, som om hun halvt om halvt havde en Mistanke om, at der var Gift i Maden og med medfødt Charakteerstyrke holdt Stand mod andre livsfarlige Baghold. Hendes Væsen mod Bella var som mod en ung Dame af god Familie, hvem hun for nogle Aar siden havde truffet i Selskabslivet; ja endog da hun var bleven lidt optøet af den skummende Champagne og fortalte sin Svigerson nogle Historier af hjemlig Interesse om sin Fader, indblandede hun saadanne

arktiske Yttringer om, at hun siden sin Faders Dage havde været en upaaskjønnet Velsignelse for Menneskeslægten, og om at hin Gentleman havde været en iskold Legemliggjørelse af en iskold Slægt, i sin Fortælling, at de bragte Tilhørerne til at fryse lige ned til deres Fodsaaler. Og da saa den Uudtømmelige blev fremstillet stirrende og begyndende paa et lille savlende Smil, blev den hende ikke saa saare vaer, førend den brast i Graad og var aldeles utrøstelig. Da hun omsider tog Afsked, vilde det været vanskeligt at sige, om det var med et Udtryk af, at hun selv gik til Retterstedet, eller forlod Husbeboerne, som strax derpaa skulde henrettes. Ikke desto mindre morede John Harmon sig kosteligt og sagde, da han var bleven ene med sin Kone, til hende, at hendes naturlige Væsen aldrig havde viist sig saa tækkeligt naturligt, som ved Siden af dette Skabemenneske, og at det, om han end ikke nærede den fjerneste Tvivl om, at hun var sin Faders Datter, dog var hans urokkelige Overbeviisning, at hun ikke var sin Moders.

Dette Besøg var, som sagt, en stor Begivenhed. Omtrent samtidigt med den indtraf en anden Begivenhed, der vel ikke var stor, men i Huset dog betragtedes som mærkelig, og det var den første Sammenkomst mellem Mr. Sloppy og Miss Wren.

Da Dukkesyerskен havde en gallaklædt Dukke, der var omtrent dobbelt saa stor som den Uudtømmelige, under Arbeide for denne unge Person, lovede Mr. Sloppy at spørge til den og gjorde det.

„Kom ind, Sir," sagde Miss Wren, der sad og syede ved sit Bord. „Hvem kan De vel være?"

Mr. Sloppy fremstillede sig ved Navn og Knapper.

„O ja saa!" udbrød Miss Jenny. „Jeg har længtes efter at gjøre Deres Bekjendtskab, da jeg har hørt, at De har udmærket Dem."

„Har De, Miss?" sagde Sloppy grinende. „Det fornøier mig virkeligt at høre det, men jeg veed ikke hvorledes."

„Ved at kaste Nogen i en Skraldevogn," sagde Miss Wren.

„Naa saaledes!" udbrød Sloppy. „Ja Miss." Og dermed lagde han Hovedet bagover og lo.

„Gud fri os," raabte Miſs Wren og ſprang op. „Luk ikke Deres Mund ſaa høit op, unge Mand; den kunde jo let gaae i Baglaas derved og ikke lukke ſig igjen i flere Dage."

Mr. Sloppy ſpilede den om muligt endnu høiere op og holdt den aaben, til han havde afleet.

„De ligner jo Kæmpen," ſagde Miſs Wren, „da han kom hjem i Bønneſtenglernes Land og vilde have Jack til Aftensmad."

„Var han ſmuk, Miſs?" ſpurgte Sloppy.

„Nei," ſvarede Miſs Wren, „ſtyg."

Hendes Gjeſt ſaae ſig om i Værelſet, ſom nu indeholdt langt flere Bekvemmeligheder end før, og ſagde: „De har det pænt, Miſs."

„Det fornøier mig, at De finder det, Sir," ſvarede Miſs Wren. „Men hvad ſynes Dem om mig?"

Da Mr. Sloppys Ærlighed blev ſat paa en meget haard Prøve ved dette Spørgsmaal, dreiede han paa en Knap, grinede og ſtammede.

„Frem med det!" ſagde Miſs Wren med en ſkjelmſk Mine. „Finder De ikke, at jeg er et underligt lille Stykke Løierlighed?" Idet hun, efterat have gjort dette Spørgsmaal, ryſtede paa Hovedet ad ham, ryſtede hun ſit Haar ned.

„O!" udbrød Sloppy beundrende. „Hvilken Mængde og hvilken Farve!"

Med ſit ſædvanlige udtryksfulde Ryk fortſatte Miſs Wren ſit Arbeide, men lod ſit Haar blive ſom det var, ikke utilfreds med det Indtryk, det havde gjort.

„De boer da ikke alene her, vel, Miſs?" ſpurgte Sloppy.

„Nei," ſvarede Miſs Wren, ſpidſende Mund. „Jeg boer ſammen med min Fe af en Gudmoder."

„Med" — Mr. Sloppy kunde ikke blive klog derpaa — „med hvem, ſagde De, Miſs?"

„Naa," ſvarede Miſs Wren mere alvorligt, „med min anden Fader, eller, for den Sags Skyld, med min første." Og hun ryſtede ſukkende paa Hovedet. „Havde De kjendt et ſtakkels Barn, jeg tidligere havde hos mig her," tilføiede hun, „vilde De

have forstaaet mig. Men det gjorde De ikke og kan derfor ikke forstaae mig. Saa meget desto bedre!"

„De maa have lært længe," sagde Sloppy, skottende til de mange færdige Dukker, „førend De lærte at sye saa smukt, Miss, og med saa megen Smag."

„Ingen har nogensinde lært mig et eneste Sting, unge Mand," svarede Dukkesyersken, kastende med Nakken. „Jeg prikkede og prikkede, til jeg fandt paa, hvorledes jeg skulde bære mig ad. I Førstningen var det daarligt nok, men nu gaaer det bedre."

„Og jeg," sagde Sloppy i et Slags selvbebreidende Tone, „har nu lært og lært, og Mr. Boffin har betalt og betalt, jeg veed ikke hvor længe!"

„Jeg har hørt, hvad det er for et Haandværk, De har lært," sagde Miss Wren. „Det er Snedkerhaandværket."

„Nu, da Dyngerne ere ryddede, driver jeg Snedkerhaandværket," sagde Mr. Sloppy. „Hør, veed De hvad, Miss, jeg kunde have Lyst til at gjøre Et eller Andet til Dem."

„Meget forbunden; men hvad skulde det være?"

„Jeg kunde," sagde Sloppy, betragtende Værelset, „jeg kunde gjøre nogle nemme Kasser til Dem, hvori De kunde lægge Dukkerne, eller nogle pæne smaa Skuffer, hvori De kunde gjemme Deres Silke og Traad og Lapper. Eller ogsaa kunde jeg dreie et smukt Greb til denne Krykkestok, hvis den tilhører ham, som De kalder Fader."

„Den tilhører mig," sagde den lille Skabning, hvis Ansigt og Hals i det Samme bleve blussende røde. „Jeg er halt."

Ogsaa stakkels Sloppy blev rød; thi der var en instinctmæssig Hensynsfuldhed bagved hans Knapper, og hans egen Haand havde ramt den. Han sagde maaskee det Bedste, der kunde siges til Undskyldning. „Det glæder mig meget, at den tilhører Dem, da jeg hellere vil pynte paa den for Dem, end for nogen Anden. Maa jeg see paa den?"

Miss Wren var allerede i Begreb med at række ham den over sit Arbeidsbord, men betænkte sig. „Dog De maa hellere see mig bruge den. Saaledes. Hopsasa, heisasa, en, to, tre. Er det ikke flinkt?"

„Mig synes, at De næsten slet ikke behøver den," sagde Sloppy.

Den lille Dukkespyerske satte sig igjen og gav ham den, sigende med sit venligere Udtryk og et Smil: „Tak!"

„Og hvad nu Kasserne og Skufferne angaaer," sagde Sloppy, efterat have maalt Grebet paa sit Ærme og sat Stokken forsigtigt op til Væggen, „saa vilde det være mig en sand Fornøielse. Jeg har hørt, at De kan synge saa smukt, og vilde finde mig bedre betalt med en Sang end med Penge, for jeg har altid holdt meget af Sang og sang ofte selv en morsom Vise med Ord, som bleve talte, for Mrs. Higden og Johnny. Men saadant Noget hører bestemt ikke til Deres Fag."

„De er en meget venlig ung Mand," svarede Dukkespyersken, „virkeligt en meget venlig ung Mand. Jeg tager mod Deres Tilbud — for jeg kan ikke troe, at Han vil have Noget derimod," tilføiede hun, ligesom efter nøiere Eftertanke og trækkende paa Skuldrene; „og selv om saa var, saa lad ham kun!"

„Mener De ham, De kalder Fader, Miss?" spurgte Sloppy.

„Nei, nei," svarede Miss Wren. „Ham, Ham, Ham!"

„Ham, Ham, Ham?" gjentog Sloppy, seende sig om," ligesom efter Ham.

„Ham, der skal komme og frie til mig og gifte sig med mig," svarede Miss Wren. „Gud, hvor De er enfoldig!"

„Aa Ham!" sagde Sloppy og syntes at blive tankefuld og lidt forlegen. „Ham har jeg slet ikke tænkt paa. Naar kommer han, Miss?"

„Hvilket Spørgsmaal?" udbrød Miss Wren. „Hvor kan jeg vide det?"

„Hvor kommer han fra, Miss?"

„Du gode Gud, hvor kan jeg sige det? Han kommer et eller andet Sted fra, antager jeg, og en Gang med Tiden, antager jeg, men for Øieblikket veed jeg ikke Mere om ham."

Dette kildrede Mr. Sloppy som nogle overordentligt gode Øier, og han lagde Hovedet bagover og lo med umaadeligt Velbehag. Ved at see ham lee paa denne latterlige Maade kom Dukkespyersken ogsaa hjerteligt til at lee, og saa lo de Begge, til de bleve trætte.

„Saa, saa, saa!" sagde Miss Wren. „Hold for Guds

Skyld op, Kæmpe, for at jeg ikke skal blive slugt levende, førend jeg veed af det. Og endnu har De jo ikke sagt, hvorfor De er kommen."

„Jeg er kommen efter lille Miss Harmons Dukke," sagde Sloppy.

„Det tænkte jeg nok," bemærkede Miss Wren, „og der ligger lille Miss Harmons Dukke og venter paa Dem. Den er indsvøbt i Sølvpapir, som De seer, som om den fra Øverst til Nederst var indsvøbt i nye Banknoter. Pas godt paa den, og der har De min Haand og Tak igjen."

„Jeg skal passe bedre paa den, end om den var et Billede af Guld," sagde Sloppy, „og der har De begge mine Hænder, Miss, og jeg kommer snart igjen."

Men den største Begivenhed af alle i Mr. og Mrs. John Harmons nye Liv var et Besøg af Mr. og Mrs. Eugene Wrayburn. Bedrøveligt mat og mager var den fordum saa raske Eugene, der, naar han nu gik, maatte støtte sig tungt paa sin Hustrues Arm og en Stok. Men han blev med hver Dag friskere og stærkere, og Lægerne sagde endog, at han ikke vilde blive synderligt vanheldet. Det var i Sandhed en høitidelig Begivenhed, da Mr. og Mrs. Eugene Wrayburn kom for at opholde sig i Mr. og Mrs. John Harmons Hus, hvor, i Forbigaaende sagt, Mr. og Mrs. Boffin, der følte sig overordentligt lykkelige og dagligt krydsede omkring for at see paa Boutikerne, ligeledes opholdt sig paa ubestemt Tid.

Til Mr. Eugene Wrayburn betroede Mrs. John Harmon, hvad hun havde vidst om hans Kones Følelser i hans letsindige Tid; og til Mrs. John Harmon betroede Mr. Eugene Wrayburn, at hun med Guds Hjælp skulde faae at see, hvorledes hans Kone havde forandret ham.

„Jeg giver ingen Forsikkringer," sagde Eugene; „— hvem gjør vel det, der mener dem? — men jeg har fattet en Beslutning."

„Skulde De troe, Bella," afbrød hans Kone ham, idet hun kom for atter at indtage sin Plads som Sygevogterske ved hans Side; thi han havde det aldrig rigtigt godt, naar hun ikke var hos ham, „skulde De troe, at han paa vor Bryllupsdag sagde

til mig, at han næsten troede, at det Bedste, han kunde gjøre, var at døe?"

„Men da jeg nu ikke gjorde det, Lizzie," sagde Eugene, „vil jeg — for Din Skyld — gjøre det Bedre, Du foreslog."

Samme Eftermiddag kom Lightwood, medens Eugene laa paa sin Sofa oppe paa sit Værelse, for at sladdre med ham, medens Bella tog hans Kone ud med paa en Kjøretour. „Kun Tvang kan faae hende bort," havde Eugene sagt, og Bella havde derfor spøgende tvunget hende til at følge med.

„Kjære, gamle Ven," begyndte Eugene, gribende Lightwoods Haand, „De kunde ikke være kommen i et beleiligere Øieblik; thi mit Hjerte er fuldt, og jeg længes efter at udøse det for Dem. Førend jeg berører min Fremtid, vil jeg tale om min Nutid. M. H. Æ. F., der er en langt yngre Cavaler end jeg, og en erkjendt Beundrer af Skjønhed, var saa forekommende forleden Dag (han besøgte os for to Dage siden og havde Meget at udsætte paa Beværtningen i Gjestgivergaarden) at yttre, at Lizzie burde lade sig male, hvilket, som hidrørende fra M. H. Æ. F., kan betragtes som en melodramatisk Velsignelse."

„De begynder at komme Dem," sagde Mortimer med et Smil.

„Det er virkeligt mit Alvor," sagde Eugene. „Da M. H. Æ. F. havde sagt dette og derpaa rullede Rødvinen (som han havde bestilt, og som jeg betalte) i sin Mund og sagde: „Min kjære Søn, hvorfor drikker Du saadant noget Tøi?" var det — hos ham — det Samme som en faderlig Velsignelse over vor Forening, ledsaget af en Taarestrøm. M. H. Æ. F.s Kulde lader sig ikke maale med en almindelig Maalestok."

„Sandt nok," sagde Lightwood.

„Det er Alt," vedblev Eugene, „hvad jeg nogensinde vil faae at høre af M. H. Æ. F. om den Ting, og han vil vedblive at slentre gjennem Verden med Hatten paa Snur. Efterat mit Ægteskab saaledes høitideligt er blevet erkjendt ved Familiealteret, har jeg ingen flere Bekymringer i den Henseende. Dernæst har De i Sandhed gjort Vidundere for mig, Mortimer, ved at hjælpe mig ud af mine Pengeforlegenheder, og naar jeg har en saadan Formynder og Forvalter ved min Side som mit Livs Frelserinde

(jeg er ikke rigtigt stærk endnu, kan De nok mærke, da jeg ikke kan tale om hende, uden at min Stemme skjælver — hun er mig saa ubeskriveligt dyrebar, Mortimer!), vil det Lidet, jeg kan kalde mit, være mere, end det nogensinde har været; ja, det maa nødvendigviis være mere, da De veed, at det i mine Hænder stedse har været Intet."

„Værre end Intet, antager jeg, Eugene. Min egen ubetydelige Formue (jeg ønsker oprigtigt, at min Bedstefader havde kastet den i Søen, istedetfor at testamentere den til mig) har viist sig som et kraftigt Middel til at afholde mig fra at tage fat paa Noget, og med Deres har nok omtrent det Samme været Tilfældet."

„Der talte Viisdommens Stemme," sagde Eugene. „Vi ere Begge Hyrder; men naar vi omsider tage fat, tage vi fat for Alvor. Lader os ikke mere tale derom, før om nogle Aar. Men nu har jeg tænkt paa, Mortimer, at reise med min Kone til en af Colonierne og arbeide i mit Fag der."

„Det vil være forbi med mig uden Dem, Eugene; men De har maaskee Ret."

„Nei," sagde Eugene med Eftertryk, „ikke Ret; Uret!"

Han sagde det med en saa levende, næsten harmfuld Varme, at Mortimer blev høist overrasket.

„Troer De, at dette mit forslaaede Hoved er ophidset?" vedblev Eugene med et stolt Blik; „Nei ingenlunde. Jeg kan sige det Samme som Hamlet om min Pulses sunde Musik. Mit Blod kommer i Kog, men gavnligt i Kog, naar jeg tænker derpaa. Siig mig, skal jeg vise mig feig mod Lizzie og luske mig bort med hende, som om jeg undsaae mig ved hende? Hvor vilde vel Deres Ven være her i Verden, Mortimer, hvis hun, hvortil hun vilde havt umaadeligt bedre Føie, havde viist sig feig imod ham?"

„Hæderligt og standhaftigt," sagde Lightwood. „Og dog, Eugene —"

„Og dog hvilket, Mortimer?"

„Og dog, er De vis paa, at De ikke vilde ærgre Dem (for hendes Skyld, jeg siger udtrykkeligt for hendes Skyld) over enhver ubetydelig Kulde, der vistes hende af — Selskabet?"

„O De og jeg kunne have Grund til at snuble over Ordet," svarede Eugene smilende. „Mene vi vor Tippins?"

„Maaskee," sagde Mortimer, ligeledes smilende.

„Jo, vi mene det!" svarede Eugene, stærkt bevæget. „Vi ville maaskee ikke rigtigt ud med Sproget, men vi mene det! Nu er min Hustru mit Hjerte noget nærmere, Mortimer, end Tippins, og jeg skylder hende lidt Mere, end jeg skylder Tippins, og er noget stoltere af hende, end jeg nogensinde har været det af Tippins, og derfor vil jeg kæmpe det ud til sidste Aandedræt med hende og for hende, her paa den aabne Valplads. Skjuler jeg hende eller kæmper kleinmodigt for hende i en Hule eller Afkrog, skal De, hvem jeg elsker næsthøiest her paa Jorden, sige mig, hvad jeg da tilfulde fortjener, at der bliver sagt til mig, at hun, da jeg hin Aften laa og var nær ved at bløde mig ihjel, vilde have gjort vel i at have sparket til mig med sin Fod og spyttet mig i mit feige Ansigt."

Det glødende Skjær, der udbredte sig over ham, medens han sagde disse Ord, oplivede i den Grad hans Træk, at han i Øieblikket saae ud, som om han aldrig var kommen til Skade. Hans Ven svarede som Eugene vilde, at han skulde svare, og derpaa talte de om Fremtiden, indtil Lizzie kom tilbage. Efter atter at have sat sig ved Siden af ham og kjærligt rørt ved hans Hænder og hans Hoved, sagde hun:

„Kjære Eugene, Du fik mig til at kjøre ud, men jeg burde være bleven hos Dig. Du har mere Hede, end Du i mange Dage har havt. Hvad har Du taget Dig for?"

„Ikke Andet," svarede Eugene, „end ventet paa, at Du skulde komme tilbage."

„Og talt med Mr. Lightwood," sagde Lizzie, vendende sig smilende om mod denne. „Men det kan ikke have været Selskabet, som har bragt Dig ud af Ligevægt."

„Sandeligt, min dyrebare Hustru," svarede Eugene i sin gamle, luftige Tone, idet han lo og kysſede hende, „jeg troer dog næsten, at det var Selskabet!"

Ordet løb Mortimer Lightwood saa stærkt om i Hovedet, da han den Aften gik hjem til Temple, at han besluttede at kaste et Blik paa Selskabet, som han ikke havde seet saa længe.

Sidste Kapitel.

Selskabets Stemme.

Mortimer Lightwood maa derfor svare paa en Middags-indbydelse fra Mr. og Mrs. Finering, som udbede sig den Ære, og maa tilkjendegive, at Mr. Mortimer Lightwood vil være lykkelig ved at have den anden Ære. Finerings have, som sædvanligt, utrætteligt uddelt Middagsindbydelser til Selskabet, og Enhver, der ønsker at nyde Godt af dem, maa skynde sig; thi i Uvederhæftighedens Skjebnegudinders Bøger staaer det skrevet, at Finering i næste Uge vil falde med et dundrende Skrald. Ja efterat han har faaet Traaden til den store Hemmelighed, hvorledes Folk kunne leve over deres Evne, og overdrevet sine Speculationer som den af de uegennyttige Vælgere i Pocket Breeches beskikkede Lovgiver for Universet, vil det i næste Uge vise sig, at Finering vil nedlægge sit Mandat, at den i Britannias Fortrolighed indviede lovkyndige Gentleman atter vil modtage Pocket Breeches Tusinderne, og at Finering vil tye til Calais for der at leve af Mrs. Finerings Diamanter (i hvilke Mr. Finering som god Ægtemand fra Tid til anden har anlagt betydelige Summer) og fortælle Neptun og Andre, at førend Finering trak sig tilbage fra Parlamentet, bestod Underhuset af ham selv og de sexhundrede og syv og halvtredsindstyve kjæreste og bedste Venner, han havde her i Verden. Og næsten aldeles samtidigt hermed vil det vise sig, at Selskabet vil opdage, at det stedse havde foragtet Finering og havt ham mistænkt, og at naar det gik i Finerings Middagsselskaber, havde det stedse sine Anelser, skjøndt, som det skulde synes, i al Hemmelighed den Gang og paa en fuldkommen privat og fortrolig Maade.

Da Uvederhæftighedens Skjebnegudinders Bog for næste Uge imidlertid endnu ikke er aabnet, er der den sædvanlige Sammenstrømmen hos Finerings af de Mennesker, som indfinde sig i deres Hus for at spise med hinanden og ikke hos dem. Der er Lady Tippins, der er Podsnap den Store og Mrs. Podsnap. Der er Twemlow. Der er Buffer, Boots og Brewer. Der er Entrepreneuren, som er femhundredetusinde Menneskers Forsyn.

Der er Formanden, som reiser tretusinde Mile om Ugen. Der er det glimrende Snille, som nødbragte Actierne til hin paafaldende nøiagtige Sum trehundrede og femoghalvfjerdsindstyvetusinde Pund, ingen Shillings og ingen Pence.

Til dem maa føies Mortimer Lightwood, der træder ind iblandt dem med en Fornyelse af sit gamle, livstrætte Udtryk, hvilket støtter sig paa Engene og hører til de Dage, da han fortalte Historien om Manden etstedsfra.

Den muntre Fe Tippins bliver næsten lutter Skrig ved Synet af sin falske Beiler og vinker ad Rømningsmanden med sin Vifte; men Rømningsmanden, der har besluttet ikke at komme, snakker Britannia med Podsnap. Podsnap snakker altid Britannia og snakker, som om han var et Slags privat Vægter, der i britiske Øiemed benyttes mod hele den øvrige Verden. „Vi vide, hvad Rusland tænker paa, Sir," siger Podsnap; „vi vide, hvad Frankrig tænker paa; vi see, hvad Amerika fører i sit Skjold, men vi vide, hvad England er, og det er os nok."

Men da der er rettet an og Lightwood har sat sig paa sin sædvanlige Plads ligeoverfor Lady Tippins, kan han ikke længer undgaae hende. „Længe landflygtige Robinson Crusoe," siger hun, efterat have vexlet Hilsener med ham, „hvorledes forlod De Den?"

„Jeg takker," siger Lightwood, „den klagede ikke over Smerter noget Sted."

„Og hvorledes forlod De de Vilde?" spørger Lady Tippins.

„De begyndte at blive civiliserede, da jeg forlod Juan Fernandez," svarer Lightwood. „I det mindste aade de hinanden, hvad der altid er et Tegn derpaa."

„Plageaand!" udbryder den søde unge Skabning. „De veed, hvad jeg mener, og dog driver De Gjek med min Utaalmodighed. Fortæl mig strax Noget om det nygifte Par. De var jo tilstede ved Bryllupet."

„Var jeg?" Mortimer lader, som om han i al Magelighed husker sig om. „Ja rigtigt! Jeg var der."

„Hvorledes var Bruden klædt? I Rodragt?“ Mortimer bliver mørk og negter at svare.

„Jeg haaber, at hun selv styrede, roede, vrikkede, bagbordede, og styrbordede sig, eller hvilket det techniske Udtryk nu er, til Ceremonien?“ vedbliver den spøgefulde Tippins.

„Hvorledes hun saa kom derhen, saa prydede hun den,“ siger Mortimer.

Lady Tippins tiltrækker sig den almindelige Opmærksomhed ved at udstøde et lille forskrækket Skrig. „Prydede den! Pas paa mig, hvis jeg daaner, Finering. Han vil fortælle os, at en rædsom Færgekvinde kan være en Prydelse!“

„Undskyld mig. Jeg har ikke i Sinde at fortælle Dem Noget, Lady Tippins,“ svarer Lightwood, og holder Ord ved at spise sin Mad med et Skin af den største Ligegyldighed.

De skal ikke undgaae mig paa den Maade, De gnavne Skovhugger,“ forsikkrer Lady Tippins. „De skal ikke omgaae Spørgsmaalet for at skjerme Deres Ven Eugene, som har givet sig denne Blottelse. De skal faae at høre, at en saadan latterlig Historie fordømmes af Selskabets Stemme. Bedste Mrs. Finering, lader os sammentræde i et Udvalg af det hele Hus angaaende Sagen.“

Mrs. Finering, der stedse bliver henrykt over den sladdrende Sylfe, siger: „O ja! Lader os sammentræde i et Udvalg af det hele Hus! Hvor morsomt!“ Finering siger: „De, der ere af den Mening, sige Ja, de Andre Nei; Jaerne have det.“ Men Ingen bryder sig det mindste om hans Vittighed.

„Jeg fører nu Forsædet i alle Udvalg!“ udbryder Lady Tippins. („Hvilken Aand hun har!“ siger Mrs. Finering, hvem heller Ingen agter paa).

„Og dette,“ vedbliver den Livlige, „er et Udvalg af det hele Hus for at, hvad det nu hedder — fremkalde, antager jeg — Selskabets Stemme. Det Spørgsmaal, der foreligger for Udvalget, er, om en ung Mand af meget god Familie, et fordelagtigt Ydre og et vist Talent, handler daarligt eller klogt i at gifte sig med en Færgekvinde, der er bleven Fabrikpige.“

„Saaledes staaer Spørgsmaalet neppe,“ tager den haard-

nakkede Mortimer til Orde. „Jeg formener, at det gaaer ud paa, om en Mand som den, De har betegnet, Lady Tippins, handler rigtigt eller urigtigt i at gifte sig med en ædel Pige (om hendes Skjønhed taler jeg ikke), der har frelst hans Liv med vidunderlig Kraft og Opoffrelse, hvem han veed at være dydig og i Besiddelse af udmærkede Egenskaber; hvem han længe har beundret, og som nærer inderlig Hengivenhed for ham."

„Men undskyld mig," siger Podsnap, hvis Stemning og Skjortelinning ere lige forkrøllede, „var dette unge Fruentimmer nogensinde Færgekvinde?"

„Aldrig, men hun roede stundom i en Baad med sin Fader, troer jeg."

Almindelig Bevægelse mod det unge Fruentimmer. Brewer ryster paa Hovedet; Boots ryster paa Hovedet; Buffer ryster paa Hovedet.

„Og fremdeles, Mr. Lightwood," siger Podsnap, hvis Harme stiger høit op i hans Haarbørster, „var hun nogensinde Fabrikpige?"

„Aldrig, men hun havde en Ansættelse i en Papirmølle, troer jeg."

Den almindelige Bevægelse gjentager sig. Brewer siger: „O Gud!" Boots siger: „O Gud!" Buffer siger: „O Gud!" Allesammen med et rumlende Udtryk af Indsigelse.

„Saa er Alt, hvad jeg har at sige," svarer Podsnap, skydende Tingen fra sig med sin høire Arm, „at min Stolthed oprøres af et saadant Ægteskab; at det fornærmer og mishager mig, at jeg faaer Qvalme deraf, og at jeg ikke ønsker at høre Mere derom."

(„Jeg gad dog vide," tænker Mortimer, gottende sig, „om De er Selskabets Stemme!")

„Hør, hør, hør!" udbryder Lady Tippins. „Deres Anskuelse af denne mésalliance, hæderlige Halvdeel af det hæderlige Medlem, der nys satte sig?"

Mrs. Podsnap er af den Anskuelse, at der i saadanne Forhold bør være Lighed i Stilling og Formue, og at en Mand, der er vant til at færdes i Selskabet, bør søge sig en Hustru, der er vant til at færdes i Selskabet og istand til at spille sin Rolle

i det med en Utvungenhed og Anstand i sit Væsen, som —. Mrs. Podsnap standser her, paa en fin Maade tilkjendegivende, at enhver saadan Mand bør opsøge sig en smuk Kone, der har saa megen Lighed med hende, som det er ham muligt at opdage.

(„Jeg gad dog vide," tænker Mortimer, „om De er Stemmen.")

Dernæst forhandler Lady Tippins med Entrepreneuren paa Femhundredetusindes Kraft. Det forekommer denne Potentat, at hvad den paagjældende Mand burde have gjort, vilde været at have kjøbt en Baad og en lille Livrente til det unge Fruentimmer og sat hende i en selvstændig Stilling. Saadanne Ting ere et Spørgsmaal om Beefsteak og Porter. Man kjøber en Baad til det unge Fruentimmer. Meget vel. Samtidigt hermed kjøber man en lille Livrente til hende. Man omtaler denne Livrente i Pund Sterling, men den er i Virkeligheden saa og saa mange Pund Beefsteak og saa og saa mange Potter Porter. Paa den ene Side har det unge Fruentimmer Baaden, paa den anden fortærer hun saa og saa mange Pund Beefsteak og saa og saa mange Potter Porter. Disse Pund Beefsteak og disse Potter Porter ere Brændselet under det unge Fruentimmers Maskine. Hun faaer deraf et vist Qvantum Kraft til at roe med; denne Kraft vil frembringe saa og saa meget i Penge; dertil foier man den lille Livrente, og saaledes faaer man ud, hvad det unge Fruentimmers Indtægt er. Det (finder Entrepreneuren) er Maaden, hvorpaa det bør betragtes.

Da den skjønne Tryllerinde er falden i en lille Blund under denne sidste Udvikling, har Ingen Lyst til at vække hende, men heldigviis vaagner hun af sig selv og forelægger Spørgsmaalet for den reisende Formand. Den Reisende kan kun omtale Sagen, som om den var hans egen. Havde et ungt Fruentimmer som det omhandlede frelst hans Liv, vilde han have været hende meget forbunden, vilde han ikke have giftet sig med hende og vilde have skaffet hende en Ansættelse ved den elektriske Telegraf, hvor unge Fruentimmer meget godt kunne bruges.

Hvad mener Snillet med de trehundrede og femoghalvfjerdsindstyvetusinde Pund, ingen Shillings og ingen Pence? Han

kan ikke sige hvad han mener, uden først at have spurgt: Havde det unge Fruentimmer Penge?

„Nei," siger Lightwood uforbeholdent; „ingen Penge."

„Vanvid og Maaneskin," lyder derpaa Snillets sammentrængte Kjendelse. „For Penge kan man gjøre Alt, hvad der er lovligt; men uden Penge — bah!"

„Hvad siger Boots?"

Boots siger, at han ikke vilde have gjort det under tyvetusinde Pund.

Hvad siger Brewer?

Brewer siger hvad Boots siger.

Hvad siger Buffer?

Buffer siger, at han kjender en Mand, som giftede sig med en Badejomfru og løb fra hende.

Lady Tippins troer at have indsamlet hele Udvalgets Stemmer (Ingen drømmer nemlig om at spørge Finerings om deres Mening,) indtil hun ved at betragte Selskabet gjennem sit Dieglas faaer Die paa Twemlow, der holder Haanden for Panden.

„Du store Gud! Min Twemlow glemt! Min Dyrebareste! Min Egen! Hvad er hans Mening?"

Twemlow seer ud, som han befandt sig ilde, idet han tager Haanden fra Panden og svarer:

„Jeg er tilbøielig til at troe," siger han, „at dette er et Spørgsmaal om en Gentlemans Følelser."

„En Gentleman, der indgaaer et saadant Ægteskab, kan ingen Følelser have," buldrer Podsnap.

„Undskyld mig, Sir," siger Twemlow lidt mindre mildt end sædvanligt. „Deri er jeg ikke enig med Dem. Hvis denne Gentlemans Følelser af Taknemlighed, Agtelse, Beundring og Kjærlighed have bevæget ham (hvad jeg forudsætter de have) til at gifte sig med denne Dame?"

„Denne Dame?" gjentager Podsnap.

„Sir," svarer Twemlow, hvis Haandlinninger ligesom reise Børster, „De gjentager Ordet og jeg gjentager Ordet. Denne Dame. Hvad Andet vilde De kalde hende, hvis den paagjældende Gentleman var tilstede?"

Da dette er et Slags Fanger for Podsnap, vifter han det kun bort med en stum Viften.

„Jeg siger," tager Twemlow atter til Orde, „at hvis saadanne Følelser have bevæget denne Gentleman til at gifte sig med denne Dame, troer jeg, at han ved denne Handling er bleven end mere Gentleman og har gjort hende end mere til Dame. Jeg tillader mig at sige, at naar jeg betjener mig af Ordet Gentleman, betjener jeg mig af det i den Betydning, hvori denne Værdighed kan opnaaes af enhver Mand. En Gentlemans Følelser ere hellige for mig, og jeg tilstaaer, at det er mig ubehageligt at see dem blive gjorte til Gjenstand for Spot og almindelig Forhandling."

„Jeg gad vide," snerrer Podsnap, „om Deres høiadelige Slægtning vilde være af samme Mening."

„Mr. Podsnap," svarer Twemlow, „tillad mig. Det vilde han maaskee, eller vilde han maaskee ikke. Jeg skal ikke kunne sige det; men jeg vilde ikke engang kunne tillade ham at foreskrive mig Regler i en Sag af en saa kilden Natur, hvorom jeg har en meget fast Anskuelse."

En Himmel af vaade Lagener synes paa een eller anden Maade at sænke sig ned over Selskabet, og Lady Tippins vides ingensinde at have været saa graadig eller tvær. Kun Lightwood bliver oprømt. Han har spurgt sig selv, ligesom ved ethvert andet Medlem af Udvalget: „Jeg gad dog vide, om De er Stemmen!" Men han gjør sig ikke dette Spørgsmaal, efterat Twemlow har talt, og seer hen til Twemlow, som om han følte sig ham taknemlig. Da Gjesterne gaae fra hverandre — paa hvilken Tid Mr. og Mrs. Finering have faaet nok saa meget som de ønske af Æren, og Gjesterne nok saa meget som de ønske af den anden Ære — følger Mortimer Twemlow hjem, trykker hjerteligt hans Haand til Afsked og kjører veltilmode til Temple.

Ende.

Efterskrift istedetfor Fortale.

Da jeg lagde Planen til denne Fortælling, forudsaae jeg Sandsynligheden af, at en vis Classe Læsere og Commentatorer vilde antage, at jeg gjorde mig megen Umage for at skjule hvad jeg netop gjorde mig megen Umage for at antyde, at nemlig Mr. John Harmon ikke var bleven slaaet ihjel, og at John Rokesmith var ham. Smigrende mig med den Tanke, at denne Anskuelse maaskee kunde være opstaaet af en vis Sindrighed i Fortællingen, og holdende det Umagen værd i Konstens Interesse at antyde for Læserne, at en Konstner (lige meget af hvilket Slags) maaskee tør antages at forstaae, hvad han tager sig for i sit Fag, hvis de ville skjenke ham lidt Taalmodighed, blev jeg ikke urolig over denne Forventning.

At bevare et andet, fra hin Hovedbegivenhed udspringende Øiemed uanet, men stedse at lade det mere og mere udvikle sig og tilsidst benytte det paa en underholdende og nyttig Maade, var paa een Gang den mest spændende og den mest vanskelige Del af min Plan. Dens Vanskelighed forøgedes betydeligt ved Udgivelsesmaaden, da det vilde være høist urimeligt at vente, at ret mange Læsere, som fra Maaned til Maaned følge en Fortælling i nitten Maaneder, skulle, forinden de have den liggende fuldstændig for sig, kunne fatte dens finere Traades Forhold til det hele Mønster, som Fortællingsvæveren stedse har for Øie ved sin Væv. Men at jeg anseer Fordelene ved Udgivelsesmaaden for at opveie Ulemperne ved den, vil let troes om den, som, efterat den længe havde været af Brug, atter optog den i Pickwick Clubben og siden bestandigt har anvendt den.

Der findes stundom her til Lands en underlig Tilbøielighed til at forkaste de almindeligste Erfaringer i det daglige Liv som usandsynlige i Digtning. Jeg bemærker derfor, skjøndt det maaskee er aldeles overflødigt, at der gives Hundreder af Testamentsager (som de kaldes), der ere langt mere paafaldende, end den i denne Fortælling opdigtede, og at Consistorialrettens Archiver bugne af Exempler paa Testatorer, som Hver især have oprettet, forandret, modsagt, skjult, glemt, tilintetgjort og ladet være at tilintetgjøre ligesaa mange Testamenter, som der nogensinde oprettedes af den ældre Mr. Harmon i Harmoni Fængslet.

I mine Erfaringer i Samfundslivet har jeg, siden Mrs. Betty Higden traadte frem paa Skuepladsen og forlod den, truffet Omsvøbsriddere, som have været tilbøielige til at blive hidsige i Anledning af min Anskuelse om Fattiglovgivningen. Min Ven Mr. Bounderby kunde aldrig see nogen Forskjel mellem at lade „Folkene" i Coketown blive ganske som de vare, og forlange, at de skulde spise Skildpaddesuppe og Dyresteg med Guldskeer.*) Jeg har hyppigt hørt idiotiske Ytringer af lignende Natur og er bleven opfordret til at indrømme, at jeg vilde give Fattigunderstøttelse til Alle og overalt uden Forskjel. Adskilt bortseet fra slige Taabeligheder, har jeg lagt Mærke til en mistænkelig Tilbøielighed hos Ridderne til at dele sig i to Partier, af hvilke det ene paastaaer, at ingen værdige Fattige foretrække Død af langsom Sult og ondt Veir for visse Fattigforstanderes og Fattighuses Barmhjertighed, og det andet indrømmer, at der gives saadanne Fattige, men benegter, at de have nogensomhelst Føie eller Grund til at gjøre hvad de gjøre. Beretningerne i vore Blade, de i „The Lancet" nyligt meddelte Oplysninger og den almindelige Menneskeforstand og almindelige Menneskers Forstand afgive altfor mange Beviser imod begge Forsvar. Men for at min Anskuelse af Fattigloven ikke skal blive misforstaaet eller fordreiet, vil jeg anføre den. Jeg troer, at der siden Stuarternes Dage ikke har været nogen Lov, der saa ofte er bleven skammeligen haandhævet, ingen Lov, der saa ofte er bleven aabenlyst krænket, ingen Lov, der stadigt er bleven saa slet paaseet. I de fleste af de skammelige Tilfælde af Sygdom og Død af Mangel, som forarge Almenheden og beskjemme Landet, ivarer Ulovligheden fuldkommen til Umenneskeligheden — og Ord kunne ikke sige Mere om deres Uretfærdighed.

Fredagen den 9de Juni d. A. vare Mr. og Mrs. Boffin (i deres Manuskriptdragt for at modtage Mr. og Mrs. Lammle til Frokost) sammen med mig paa den sydøstlige Jernbane under en frygtelig Ulykke.**) Da jeg havde gjort hvad jeg kunde for at hjælpe Andre, klavrede jeg igjen ind i min Coupée, som næsten var væltet paa en Viaduct og bleven hængende paa skraa ved Omdreiningen, for at redde det værdige Par. De vare blevne slemt tilsmudskede, men vare for Resten uskadte. Ligesaa heldigt gik det Miss Bella Wilfer paa hendes Bryllupsdag og Mr. Riderhood, medens han undersøgte Bradley Headstones røde Halstørklæde, da han laa og sov. Med inderlig Taknemlighed ihukommer jeg, at jeg aldrig kan være synderligt nærmere ved at tage Afsked med mine Læsere for stedse, end jeg da var, førend der ved mit Liv sættes det Ord, hvormed jeg i Dag har sluttet denne Bog — Ende.

Den 2den September 1865.

*) See Fortællingen „Strenge Tider". (O. A.).
**) Hvor Forfatteren svævede i Livsfare. (O. A.).